NNCL1502-523v2.0

ANNE RICE

BOSZORKÁNYOK ÓRÁJA

A MAYFAIR - BOSZORKÁNYOK ÉLETE I/I.

Dáin 2000 Kft.
2001, Szeged

Egy

AZ ORVOS reszketve ébredt. Ismét arról az öreg házról álmodott New Orleansban. Látta a nőt a hintaszékben. Látta a barna szemű férfit.

És még ebben a csendes hotelszobában, magasan New York fölött is érezte a régi szívszorító zavart. Ismét a barna szemű férfival beszélt. Igen, segítsen rajta! *Nem ez csak álom! Fel akarok ébredni!*

Felült az ágyban. Semmit sem hallott a légkondicionáló halk berregésén kívül. Miért jutnak eszébe ilyenek ma éjszaka, a Parker Meridien szobájában? Hosszú percekig nem bírt szabadulni az öreg háztól. Újra látta a nőt, lekókadt fejét, bamba tekintetét. Szinte hallotta a rovarok zümmögését a szúnyoghálós, ócska tornácon, És a barna szemű férfi úgy beszél, hogy nem mozog a szája. Egy életre galvanizált viaszbáb...

Ne! Hagyd abba!

Kikászálódott az ágyból, és odament a szőnyeges padlón a habfehér függönyös ablakhoz. Bámulta a koromtól fekete háztetőket, a neonok elmosódó villódzását a téglafalakon. Szemközt, az unalmas betonhomlokzat fölött már a hajnal derengett a felhőkön túl. Itt nincs ernyesztő forróság, nincs csábító rózsa- és gardéniaillat.

Fokozatosan tisztult ki a feje.

Újra eszébe jutott az angol az előcsarnok bárjában. Az egészet az idézte föl. Az angol elújságolta a csaposnak, hogy most érkezett New Orleansból, és abban a városban egészen bizonyosan kísértetek járnak. Kellemes jelenség volt az angol, hamisítatlan óvilági úr, szűk hullámkrepp öltönyben, a mellényén arany óralánc. Hol látni mainapság ilyen embereket, mint ez, a ragyogó, kortalan, kék szemével, a brit színészek feszes, dallamos hanglejtésével?

Az orvos az angolhoz fordult, és azt mondta: – Igaza van New Orleansszal kapcsolatban, tökéletesen igaza van! Magam is láttam ott kísértetet, nem is volt olyan rég… – Zavartan elhallgatott, és a malátás whiskyjét bámulta, a szúrósan megtörő fényt a metszett pohár alján. Nyári légyzümmögés; gyógyszerszag. *Ennyi thorazin? Nem lehet, hogy tévedés?* Az angol tiszteletteljes érdeklődést tanúsított. Meginvitálta az orvost, hogy vacsorázzon vele, azt mondta, ő épp ilyen történeteket gyűjt. Az orvos kísértésbe is esett egy pillanatra. Éppen apály volt a konferencián, és neki tetszett az angol, rögtön megbízott benne. A Parker Meridiennek pedig olyan kedves, barátságos, világos, népes, forgalmas előcsarnoka volt, olyan távol esett New Orleansnak attól a komor zugától, a szomorú, vén várostól, ahol titkok üszkösödnek az örökös antillai forróságban. De az orvos nem mesélhette el azt a történetet.

Ha esetleg meggondolná magát, legyen szíves, hívjon fel –, kérte az angol. – A nevem Aaron Lightner. – Átnyújtott egy névjegyet, amelyre egy szervezet nevét nyomtatták:

TALAMASCA

– Mi, hogy úgy mondjam, kísértethistóriákat gyűjtünk – mármint igaziakat.

***

visszajöttek; az egyik azon erősködött, hogy belelát a jövőbe. “Halálközeli élmény”. Mostanában egyre gyakrabban olvasni a jelenségről az újságokban.

– Igen – helyeselt Lightner –, ebben a témában az orvosok végezték a legjobb kutatómunkát. A kardiológusok.

– Nem volt erről egy film is pár éve? – tűnődött az orvos. – Egy nőről, aki gyógyítóként tér vissza? Sajátságosan megrendítő film.

– Önt nem béklyózzák előítéletek – szólt örvendező mosollyal az angol. Egészen bizonyos, hogy nem akar mesélni a kísértetéről? Úgy szeretném hallani. Csak holnap távozom, kevéssel déli tizenkettő előtt indul a gépem. Mit nem adnék érte, hogyha hallhatnám a történetét!

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE I.

Nem, azt a történetet nem! Soha!

Az árnyas hotelszoba magányában az orvoson ismét úrrá lett a félelem. Ketyeg az óra New Orleansban, a hosszú, poros előtérben. Hallotta, hogyan csoszog betege, miközben az ápolónő "sétáltatja". Ismét beszívta azt a szagot, ami a New Orleans-i régi házakból gőzölög nyaranta, a forróság és a régi deszkák szagát. A férfi beszélt...

Azon a tavaszon látott először belülről polgárháború előtt épült New Orleans-i úriházat. A homlokzatán igazi hornyolt oszlopok fehérlettek, bár a festésük hámlott. Klasszicista stílusnak hívják az ilyet. Hosszú, lilásszürke ház a Kertváros árnyas, fénytelen sarkán, amelynek kapujában mintha őrt állna a két irdatlan tölgy. A rózsamintás, csipkés vaskorlátokat sűrűn elfüggönyözték a kúszónövények, a lila akác, a sárga virágú borostyán és az izzó sötétrózsaszín bougainvillea.

Szeretett megállni a márványlépcsőn, fölnézni az illatozó, álmos virágokkal koszorúzott dór oszlopfőkre. A nap vékony, poros pászmákban nyilazott át az összefonódott ágak között. Méhek daloltak a fénylő zöld levelek szövevényében, a málladozó csatornapárkányok alatt. Azt se bánta, hogy itt minden sötét és nyirkos.

Már az egy külön élvezet volt, közeledni a kihalt utcákon. Ráérősen ballagott a szürke macskakővel vagy halszálkakötésű téglákkal kirakott hepehupás, repedezett járdákon, a tölgyfák ágainak boltívvé fonódott folyosóján, az örökös fényárnyékban, az örökké zöldes fátyolba burkolózó ég alatt. Mindig megállt a legnagyobb fánál, amely felgyűrte püffedt gyökereivel a vaskerítést. Nem tudta volna átfogni a törzsét. A járdától a házig ért a tölgy, torz ágai korlát mögötti bespalettázott ablakokat karmolászták, levelei összeolvadtak a kúszónövények virágaival.

Ennek ellenére zavarta a romlás. A kovácsoltvas rózsákra pókok szőttek cirkalmas, parányi hálókat. Helyenként annyira elrozsdásodott a vas, hogy porlott, ha hozzáértek. A korlát mellett itt is, ott is át lehetett látni a tornác lyukasra korhadt deszkáján.

Vagy a kert mélyén az ódon úszómedence, a macskakövekkel szegélyezett hosszúkás nyolcszög, mocsarassá poshadt, fekete vizével, vad íriszeivel! Már a szaga is rémítő volt. Békák tanyáztak benne, békák, amelyek alkonyatkor rázendítettek rút, csikorgó danájukra. Szomorú volt nézni a medence két végében a két kicsi szökőkutat, amelyek még mindig lövellték apró íveiket a nyálkába.

Hogy szerette volna leereszteni a vizét, kitakarítani! Ha teheti, a tulajdon kezével sikálja tisztára a medence oldalát. Hogy szerette volna megjavítani a törött korlátot és kitépkedni a gyomot az elgazosodott urnákból!

Még páciensének öregecske néneiben – Cal kisasszonyban, Millie kisasszonyban és Nancy kisasszonyban – is volt valami avatag és korhadó. Nem a szürke haj és a drótkeretes pápaszem tette, hanem a modoruk és a ruhájukból áradó kámforszag.

Egyszer betévedt a könyvtárba, és leemelt a polcról egy kötetet. Pici fekete bogarak nyargaltak szerteszét a résből. Az orvos riadtan tette vissza a könyvet.

Talán ez se lett volna így, ha beszereltetik a légkondicionálást. Csakhogy ehhez túl nagy volt az öreg ház, neki legalábbis azt mondták. Négy és fél méteres magasságba szökkenő mennyezetet tartottak a falak, és penészbűzt vonszolt a lomha szellő.

A betegére azért gondot viseltek, azt el kellett ismernie. Egy Viola nevű, kedves, öreg, fekete ápolónő hozta ki reggelente a szúnyoghálós tornácra, és vitte be esténként.

– Nincsővele semmi baj, doktor úr. Na jöjjön, Deirdre kisasszony, sétáljon csak a doktor úrnak! – Viola kiemelte a beteget a karosszékből, és tolta előre, hogy lépegessen.

– Hét éve vagyok már mellette, doktor úr. Ő az én édes kislányom!

Hét éve ilyen. Hát nem is csoda, ha a lábfeje befelé fordul, és a karját is húzná föl a melléhez, ha az ápolónő vissza nem kényszerítené az ölébe.

Viola körbe-körbe sétáltatta a hosszú kettős szalonban, el a porpaplanba takarózott hárfa és a Bösendorfer hangversenyzongora mellett, majd onnan át a hosszú, tágas ebédlőbe, amelynek falfestményein mohos tölgyfák fakultak szántóföldek között.

Papucsos talpak csoszogása a nyűtt Aubusson-szőnyegen. A nő negyvenegy éves volt, mégis egyszerre látszott ősöregnek és ifjúnak, meggörnyedt, sápadt gyermeknek, akin nem hagytak nyomot a felnőttek szorongásai vagy szenvedélyei. Deirdre, volt-e szeretőd? Táncoltál abban a szalonban valaha?

A könyvtár polcain bőrkötésű iratgyűjtők sorakoztak, gerincükön megfakult, lila tintával írott, régi évszámokkal: 1756, 1757, 1758.,. Valamennyin a Mayfair név aranylott.

Ó, ezek a régi déli családok! Hogy irigyelte őket az orvos a hagyományaikért! Ennek nem lenne szabad így pusztulnia. Ha belegondolunk, hogy ő még azt sem tudja, hogy hívták a dédszülőit, és hol születtek!

ANNE RICE: BOSZORKÁNYOK ÓRÁJA

A Mayfair bezzeg igazi márkás gyarmati név. A falakon tizennyolcadik századi férfiakat és nőket ábrázoló festmények, dagerrotípiák, ferrotípiák és megfakult fényképek lógtak. Az előtérben Saint-Domingue – itt vajon még mindig így hívják? – megsárgult térképe koszos keretben, és egy megsötétedett festmény egy nagy ültetvényes udvarházról.

És micsoda ékszereket viselt a betege! Bizonyosan családi ereklyék, amilyen antik a foglalatuk. Ugyan miért ékesítenek föl így egy asszonyt, aki több mint hét év óta egyetlen szót sem szól, és egy lépést sem tesz önállóan?

Az ápolónő megsúgta, hogy még fürdetés közben sem kapcsol ja le Deirdre kisasszony nyakából a láncot a smaragdfüggővel.

– Hadd árulok el egy kis titkot, doktor úr! Hozzá ne érjen ahhoz a kőhöz!

Az orvos szerette volna megkérdezni, hogy miért ne, aztán inkább mégsem kérdezte. Ideges feszengéssel figyelte az ápolónőt, ahogy felteszi a betegnek a rubin fülbevalót, ujjára húzza a gyémántgyűrűt.

Mintha egy hullát öltöztetne, gondolta az orvos. Az udvaron a sötét tölgyfák girbegurba ágakkal nyúlnak a poros zsalugáterek felé, a kert rezeg a fülledt forróságban.

– És nézze csak a haját! – szólt az ápolónő szeretettel. – Látott már ilyen gyönyörű hajat?

Hát igen, fekete volt, sűrű, fürtös és hosszú. A nővér szerette kefélgetni, szerette nézni, ahogy a csigák felpöndörödnek, mihelyt a kefe elengedi őket. A beteg szeme pedig ürességében is tiszta kék volt. Bár időnként vékony, ezüst nyálfonal hullott ki a szája sarkán, sötét pöttyöt hagyva fehér hálóingének elején.

– Kész csoda, hogy még senki sem próbálta ellopni az ékszereit – tűnődött fennhangon az orvos. – Amilyen gyámoltalan. Az ápolónő mindentudó, fölényes mosollyal nézett rá.

– Azt senki meg nem fogja próbálni, aki valaha is itt dolgozik a házban!

– De hát itt ül egyedül az oldaltornácon óraszám. Az utcáról is
be lehet látni.

Az ápolónő nevetett.

– Ezen ugyan ne idegeskedjen, doktor úr! Errefelé senki sincs olyan bolond, hogy bejöjjön ezen a kapun. Az öreg Ronnie nyírja a füvet, de csak mert mindig ezt csinálta, már harminc éve csinálja, csak hát az öreg Ronnie egy kicsit legelni küldte az eszét.

– De akkor is... – Elharapta a szót. Mi ütött belé, hogy így beszél a hallgatag nő előtt, akinek a szemgolyója csupán nagy néha mozdul, akinek a keze csak hever ott, ahová az ápolónő teszi, a lába pedig ernyedten pihen a csupasz deszkapadlón? Milyen könnyű megfeledkezni magunkról, elfelejteni a tiszteletet, amellyel ennek a tragikus lénynek tartozunk! Senki sem tudhatja róla, mennyit ért.

– Talán kivihetné a napra néha – vélte az orvos. – Olyan fehér a bőre.

Persze tudta, hogy a kert még a bűzölgő úszómedencétől távolabb sem alkalmas a napozásra. A tüskés bougainvillea csomókban türemlett elő a vad babérmeggyből. A burjánzó lantanából mocskos képű kövér angyalkák leselkedtek, mint a kísértetek.

Pedig valaha gyerekek játszottak itt.

Valami kisfiú vagy kislány a Lasher nevet véste a szemközti kerítésnél nőtt óriás selyemmirtusz vaskos törzsébe. A mély vágások fehérre fakultan fénylettek a viaszos kérgen. Furcsa szó. És a távoli tölgy ágáról még mindig csüngött a deszkahinta.

Az orvos hátrament a magányos fához, beleült egy percre a hintába, hallgatta a rozsdás láncok csikorgását, megtámasztotta lábát a letaposott fűben, és ellökte magát.

Innen nézve irdatlannak és lélegzetelállítóan szépnek tetszett a ház déli oldala, amelyen virágzó kúszónövények tömkelege kapaszkodott a bespalettázott, zöld ablakok mellett a második emelet fölött tornyosuló ikerkéményig. Szélzörgette sötét bambusz kopogtatott a vakolaton. A lakkos levelei, felmagzott banánfák dzsungellé sűrűsödtek a téglafalnál.

Ez a régi ház, ez is olyan, mint az ő betege: gyönyörű, de elfelejtették átlépett rajta az idő, a türelmetlenség.

Az arca még mindig szép lehetne, ha nem volna ilyen élettelen. Látja- e a lila akác törékeny fürtjeit, amint borzongva súrolják a szúnyoghálót, vagy a többi virág vonagló szövevényét? Ellát-e a fák között a fehér oszlopos házig az utca túloldalán?

Egyszer fölment vele és az ápolónőjével az emeletre az ódivatú, de nagy teljesítményű liftecskében, amelynek réz ajtaja volt és kopott szőnyege. Deirdre arca akkor sem változott, mikor a kis ketrec emelkedni kezdett. A doktor aggódva hallgatta a masina szörcsögését. Csakis valami megfeketedett, ragacsos, özönvíz előtti, vastagon beporosodott dolognak tudta elképzelni a motort.

Persze, rákérdezett az intézet öreg orvosánál.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE I.

– Emlékszem, mikor annyi idős voltam, mint maga – felelte az öreg orvos. – Én gyógyítottam mindenkit. Én térítettem észre a paranoiásokat, én hoztam vissza a valóságba a skizofréneket, én ébresztettem föl a katatóniásokat. Adja csak be neki mindennap azt az injekciót, fiam. Nincs már ott semmi. Megtesszük, ami tőlünk telik, nehogy izgalmi állapotba hergelje magát, tudja.

Izgalmi állapotba? Azért kapja azokat az erős gyógyszereket? Még ha holnap le is állnának az injekciókkal, akkor is egy hónapba telne, hogy elmúljon a hatásuk. Ráadásul akkora dózisokban kapja, hogy más beteg talán ki se bírná. Ilyen nagy adagokhoz fokozatosan lehet csak hozzászokni.

Ki ismerhetné a nő igazi állapotát, ha ilyen régen tart a gyógykezelése? Talán ha készíthetne egy enkefalogramot...

Egy hónapja dolgozott az eseten, amikor bekérette a kórelőzményt. Szabványos kérés volt, senkinek sem tűnt fel. Egész délután ült az intézetben az asztalánál, viaskodva orvosok tucatjainak macskakaparásával, bizonytalan és ellentmondó diagnózisokkal – mánia, paranoia, teljes idegkimerültség, hallucinációk, idegösszeomlás, öngyilkossági kísérlet. Így tartott a lány kamaszkora óta. Nem, még korábban kezdődött. Tízéves volt, amikor valaki már kezelte "dementia" miatt.

Milyen tények rejtőztek az elvont fogalmak mögött? Valahonnan a firkák hegyéből előbányászta, hogy a beteg tizennyolc esztendősen kislányt szült, örökbe adta, "súlyos paranoiába" esett.

Ezért kapott az egyik helyen elektrosokkot, a másik helyen inzulinos sokkolást? Mit művelhetett az ápolónőkkel, akik sorra felmondtak, "fizikai bántalmazásra" hivatkozva?

Egyszer "elszökött", "kényszert alkalmazva" kellett visszahozni. Majd oldalak hiányoztak, évek maradtak feltérképezetlenül. "Megfordíthatatlan agykárosodás", jegyezték föl 1976-ban. "Kezelt elbocsátva. Előírt kezelés hűdés és dühöngő elmezavar ellen: Thorazine."

Ronda egy dokumentum volt, nem derült ki belőle semmiféle történet, nem árulta el az igazságot, csak az orvos bátorságát vette el. Ezek szerint doktorok légiója ült már Deirdre mellett az oldaltornácon, és beszélt hozzá így, mint ő most?

– Gyönyörű nap van, ugye, Deirdre? – Milyen parfümösen fújdogál itt a szél. Hirtelen fullasztóvá erősödött a gardéniák illata, de az orvos nem bánta. Egy percre behunyta a szemét.

*Gyűlöli vajon őt? Kineveti? Tudja egyáltalán, hogy itt van?*Most látta, hogy néhány szürke csík húzódik a nő hajában. A keze hideg volt, kellemetlen tapintású.

Jött az ápolónő, fényképet hozott kék borítékban.

– A lányától jött, Deirdre. Lássa? Most huszonnégy éves, Deirdre. – Úgy tartotta a fényképet, hogy az orvos is lássa. Szőke lány egy nagy, fehér jacht fedélzetén, szélben lobogó hajjal. Szép, nagyon szép. – San Franciscó-i öböl, 1983!

Deirdre arca meg se rezzent. Az ápolónő hátrasimította a beteg homlokából a fekete fürtöket, majd az orvos orra alá dugta a fényképet.

– Lássa ezt a lányt? Ez is doktor ám! – Mérhetetlen fölénnyel bólintott. – Most bentlakó, de egy napon ugyanolyan doktor lesz, mint maga, és ez az igazság!

*Lehetséges ez? Lehetséges, hogy ez a fiatal nő sohasem jön haza, meglátogatni az anyját? Hirtelen megutálta a szőke lányt. Na, szép kis orvos lesz belőle! Mikor viselt a betege rendes ruhát vagy cipőt utoljára? Bárcsak bekapcsolhatná neki a rádiót. Talán örülne a zenének.*Hátul a konyhában, az ápolónő tévéjében egész délután mentek a szappanoperák.

Kezdett ugyanúgy gyanakodni az ápolónőre, mint a nagynénikre.

A magas, aki a csekkjeit állította ki – Carl kisasszony –, még mindig ügyvédkedett, noha derekasan benne járt a hetvenben. Taxi vitte-hozta a ház és a Carondelet utca között, ahol az iroda volt, mert már nem tudott felhágni a Szent Károly úti villamos magas deszkalépcsőjére. Ötven évig, mesélte Carl kisasszony, mikor egyszer összefutottak a kapuban, ötven évig járt a Szent Károly úti villamossal.

– Ó, igen! – mondta az ápolónő egy délután, miközben nagyon lassú, nagyon gyengéd mozdulatokkal kefélgette Deirdre haját. – Carl kisasszony, az okos! Fleming bíró mellett dolgozik. Egyike az első női hallgatóknak, akik elvégezték a jogot a Loyolán! Tizenhét esztendősen iratkozott be a Loyolára! Az öreg McIntyre bíró volt az apja, de milyen büszke volt is rá mindig a kisasszony!

Carl kisasszonynak egy szava sem volt a betegre, legalábbis az orvos füle hallatára. A testes Nancy kisasszony viselkedett vele durván, mindenesetre az orvos így gondolta.

– Azt mondják, Nancy kisasszonynak sohasem állt módjában tanulni! – pletykálta az ápolónő. – Mindig itthon dolgozott a többiekre. Akkor még itt lakott az öreg Belle kisasszony is.

Nancy kisasszony sértődöttsége a kicsinyes komiszkodás határait súrolta. Hájas volt és slampos, folyton

köténben járt, mégis valami affektáltan lekezelő hangon szólt az ápolónőhöz. Nancy kisasszony alig észrevehető gúnnyal mosolygott, ha Deirdre-re nézett.

És ott lakott még Millie kisasszony, a legidősebb, aki tulajdonképpen valami unokatestvérféle volt: klasszikus öreg dáma, fekete selyemben, magas szárú, fűzős cipőben. Egy lépést sem tett nyűtt kesztyűje és fátyolos kis fekete szalmakalapja nélkül. Mindig volt egy nyájas mosolya a doktornak, és egy puszija Deirdre-nek.

– Az én szegény drága angyalom! – mondogatta reszketeg hangján.

Egy délután az orvos belebotlott Millie kisasszonyba, aki az úszómedencét szegélyező repedezett kőlapokon ácsorgott.

– Itt már nem lesz újrakezdés, doktor úr – mondta Millie kisasszony szomorúan.

Az orvosnak nem kellett volna megállnia, de valami arra ösztökélte, hogy próbáljon többet megtudni a tragédiáról.

– Hogy szeretett itt úszkálni Stella! – mondta az öregasszony. – Stella építtette, Stella, aki tele volt tervekkel és álmokkal. Tudja, hogy Stella szereltette be a liftet? Ez az ő stílusa volt. És micsoda partikat adott Stella! Emlékszem, több százan is voltak a házban, végig a pázsiton asztalok álltak, húzták a zenekarok. Maga még túl fiatal, doktor úr, hogy emlékezhessék arra a pattogós muzsikára. Stella drapíroztatta ki a kettős szalont; most már olyan ócskák a drapériák, hogy ki se lehet tisztíttatni őket. Így mondták. Szétmállanának, ha megpróbálnánk tisztíttatni őket. És Stella rakatta ki ezeket a macskaköves ösvényeket a medence körül. Látja, olyanok, mint a régi kövek, elöl, és itt oldalt... – Elnémult, miközben mutatta a ház hosszabb oldala mentén a gyomoktól fuldokló teraszt, úgy szakadt belé a szó, mint aki elveszítette a beszédre való képességét. Lassan föltekintett a magasba, a padlásszobák ablakaira. Ki az a Stella? – szerette volna kérdezni az orvos.

– Szegény drága Stella.

Az orvos elképzelte a papírlampionokat a fákon.

Talán csak attól van, hogy a kisasszonyok túl öregek. És a fiatal, a bentlakó orvos vagy micsoda, innen kétezer mérföldre...

Nancy kisasszony utálatosan viselkedett a néma Deirdre-rel. Figyelte, hogyan sétáltatja az ápolónő, és egyszer csak beleordított a beteg fülébe:

– Emeld a lábad! Nagyon jól tudsz te járni magadtól is, ha akarsz!

– Nincs semmi baj Deirdre kisasszony hallásával! – vágott közbe az ápolónő. – A doktor úr is megmondhassa, hogy igen szépen lát és hall!

Egy délután az orvos megpróbálta kifaggatni az emeleti folyosót söprögető Nancyt, abban reménykedve, hogy a kisasszony elfecseg valamit mérgében.

– Sohasem tapasztalható a legcsekélyebb változás sem? Sohasem beszél? Egy szót sem?

A kisasszony hosszan hunyorgott rá. Kerek arca izzadtan fénylett, orra nyergét nyersvörösre nyomta a szemüveg súlya.

– Megmondjam, hogy én mit szeretnék tudni? – kezdte. – Ki fog gondoskodni róla, ha mi már nem leszünk? Gondolja, hogy az elkényeztetett lánya Kaliforniában, az fog gondoskodni róla? Az a lány még az anyja nevét se tudja! Ellie Mayfair küldözgeti a fényképeket! – Horkantott. – Ellie Mayfair a lábát nem tette be ebbe a házba attól a naptól fogva, hogy az a gyerek a világra jött, és ő magával vitte azt a gyereket. Neki csak a gyerek kellett, mert neki nem lehetett gyereke, és halálosan félt, hogy otthagyja az ura, aki valami nagymenő ügyvéd arra feléjük. Tudja maga, mit fizetett Cad Ellie-nek, hogy elvigye azt a gyereket? Hogy örökre kitudja a házból azt a lányt? Csak innét vigyék, ez volt az elképzelés. Papírt íratott alá Ellie-vel. – Epésen mosolygott, és beletörülte a kezét a köténybe. – Kaliforniába küldte, hogy ott éljen Ellie-vel és Grahammel egy puccos házban a San Franciscó-i öbölben, ahol van nagy hajó meg minden, és ez történt a Deirdre lányával!

Aha, tehát a lány nem tudja, gondolta az orvos, de nem szólt.

– Hagyjuk csak Carlt és Nancyt, hadd intézzék a dolgokat! – folytatta a kisasszony. – Ez a nóta járja ebben a családban. Carl majd töltögeti a csekkeket, Nancy főz és sikál. Hát Millie mi a fenét csinált valaha? Millie csak jár a templomba, és imádkozik értünk. Hát nem óriási? Millie néni még haszontalanabb, mint Belle néni volt. Megmondom én magának, mihez ért legjobban Millie néni. Hogy virágokat szedjen. Időnként nyirbál a rózsákból, amik elvadultak odaki.

Rút, mély hangú kacajra fakadt, és bement a beteg hálószobájába, keményen markolva a zsíros seprűnyelet.

– Egy ápolónőt nem lehet megkérni, hogy söpörjön fel, tudja. Jaj ne, csak nem alacsonyodnak le odáig! Legyen szíves már elárulni nekem, hogy egy ápolónő miért nem söpörhet föl?

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE I.

A hálószoba tiszta volt, úgy tűnt, ez lehet a parádés hálószoba, szellős, tágas, északi fekvésű helyiség. Hamu a márványkandallóban. És micsoda ágyban aludt a betege, a múlt század végén készítettek ilyen monstruniokat diófából, toronymagas félmennyezettel, rojtos selyemfüggönyökkel!

Az orvos örült a padlóviasz és a tiszta ágynemű szagának. Ám a szobát teletömték borzalmas kegytárgyakkal. A tükörasztal márványlapján álló Szűzanyának a ruhája mellrészén rikított a jajvörös szíve. Undorító volt még csak rá is nézni. Mellette a kitekeredett testű Jézus vonaglott természetes színekben egy feszületen; még a sötét vért is belepingálták a szög mellé a tenyerébe. Gyertyák égtek piros üvegpoharakban egy fonnyatag pálma mellett.

– Érzékeli Deirdre kisasszony ezeket a kegytárgyakat? – kérdezte az orvos.

– Fenét – mondta Nancy kisasszony. Pöffenetnyi kámforszag csapott ki a fiókokból, miközben a tartalmukat igazgatta. – Sokra mennek ez alatt a tető alatt!

Olvasók lógtak a kovácsolt rézlámpákról, de még a megfakult szatén ernyőkről is. A szoba olyan volt, mintha évtizedek óta nem változtattak volna rajta. Úgy rémlett, az itt-ott lyukasra kopott sárga csipkefüggönyök magukba szívják a napsütést, hogy sötétre égett sugarakban árasszák ki újra.

Ékszeres kazetta állt az éjjeliszekrény márványlapján. Nyitva. Mintha nem is felbecsülhetetlen értékű drágaságokat tartanának benne. Bár az orvos kevéssé volt járatos a témában, azt tudta, hogy ezek az ékszerek valódiak.

Az ékszeres kazettához támaszkodott a bájos szőke lányról készült fénykép. Alatta egy sokkal régibb, megfakult kép, rajta ugyanaz a lány: még kisgyerek, de már szép. A kép alján valami firka, amiből az orvos annyit tudott kisilabizálni: Pacific Heights iskola, 1966. Amikor megérintette a kazetta bársony borítását, Nancy kisasszony megpördült, és a szó szoros értelmében rábődült:

– Ahhoz ne nyúljon, doktor!

– Az istenért, asszonyom, csak nem gondolja, hogy lopni akarok?

– Nagyon sok mindent nem tud maga erről a házról és erről a betegről! Mit gondol, doktor, miért törött az összes zsalugáter? Majdhogy le nem esnek a zsanérról. Mit gondol, miért hámlik a vakolat? – Fakó száját összepréselve rázta a fejét, löttyedt pofazacskói rezegtek. – Csak próbálja megjavíttatni valakivel a zsalukat! Csak küldjön fel valakit a létrára, hogy fesse be a házat!

– Nem értem magát – mondta az orvos.

– Még csak meg se érintse az ékszereit, ezt mondom én magának! Hozzá ne érjen itt semmihez, amihez nem muszáj! Például ahhoz az úszómedencéhez! El van tömődve levelekkel és mocsokkal, de azért még mindig működnek a régi szökőkutak! Elgondolkozott már ezen? Csak próbálja meg elzárni azokat a csapokat, doktor!

– De ki...?

– Hagyja békén az ékszereit, doktor. Ezt én tanácsolom.

– Vajon az nem bírná szóra, ha változtatnának a környezetén? – kérdezte az orvos vakmerőn. Fogytán volt a türelme, és ettől a nagynénitől nem félt úgy, mint Carl kisasszonytól. De Nancy csak nevetett.

– Őt ugyan az se bírná rá semmire – válaszolta megvető fintorral, és belökte a tükörasztal fiókját. Egy Jézus szobrocskán csilingelni kezdtek az üveg rózsafüzérek. – Most pedig, ha megbocsát, a fürdőszobát is ki kell takarítanom.

Az orvos megnézte magának a szakállas Jézust, a szívre font töviskoronára mutató ujjat.

Talán mind bolondok. Talán ő is megbolondul, ha nem távozik sürgősen ebből a házból.

Egyszer, mikor egyedül volt az ebédlőben, ismét látta azt a szót – Lasher – az asztalon, a vastag porban. Ujjal írták. Nagy, cirkalmas L. Ugyan mit jelenthet? Mire másnap délután visszajött, már leporolták. Ez volt az egyetlen alkalom, amikor az orvos portörlést tapasztalt a házban, ahol a tálalóasztalon feketésre koszolódott az ezüst teáskészlet. Megfakult a falakon a festék, de az orvos, ha erősen nézte, még láthatott egy ültetvényt, ugyanazt, amelynek a képét az előtérbe akasztották. Hosszas szemlélődés után rájött, hogy a csillárt sose kötötték be az elektromos hálózatba. A gyertyák tányérjairól máig nem tüntették el a viaszpecséteket. Ó, milyen szomorú volt az egész ház!

Este, ha otthon volt a tóra néző modern lakásában, akkor is a betegén kellett töprengenie. Vajon becsukja a szemét, ha az ágyban fekszik?

Nem lenne köteles... Mire? A nő orvosa köztiszteletben álló pszichiáter. Mi értelme lenne megkérdőjelezni a véleményét? Mi értelme lenne megpróbálkozni holmi bolondságokkal – például elvinni Deirdre-et egy vidéki kirándulásra, vagy rádiót hozni a tornácra. Vagy abbahagyni a nyugtatózást, hogy lássuk, mi lesz akkor?

Vagy fölemelni egy telefonkagylót, és felhívni a lányt, a bentlakó orvost. Papírt íratott alá Ellie-vel. Huszonnégy éves fővel elég érett az ember, hogy megtudjon egy s mást a tulajdon anyjáról.

A közönséges józan ész is azt kívánja, hogy időnként szüneteltessék Deirdre gyógyszerezését. És mit szólnának egy teljes átértékeléshez? Legalább javasolnia kellene.

– Maga csak adja neki az injekciókat – intette az öreg orvos. – Vizitelje meg napjában egy órára. Ennyit várnak el magától – fejezte be kissé fagyosan. Vén bolond!

Nem csoda, ha annyira örült azon a délutánon, mikor először látta Deirdre-nél a férfilátogatót.

Szeptember elején történt, még mindig jó meleg volt az idő. Ahogy befordult a kapun, akkor látta meg a férfit a szúnyoghálós tornácon. Karját a szék támláján nyugtatta, nyilván a kisasszonyhoz beszélt.

Egy magas, barna, nyúlánk férfi.

Furcsa féltékenység fogta el az orvost. Egy ismeretlen az ő betegénél. Ennek ellenére alig várta, hogy megismerhesse. A férfi talán megmagyarázhat dolgokat, amelyeket a nőtől hiába vár. Mert az biztos, hogy jó barát. Volt abban valami meghittség, hogy olyan közel állt a székhez; abban, ahogy a hallgatag Deirdre fölé hajolt.

De mire kilépett a tornácra, nem volt már ott semmiféle látogató. Az első szobákban sem találkozott vele.

– Tudja, hogy nemrég egy férfit láttam itt? – mondta az ápolónőnek. – Deirdre kisasszonyhoz beszélt.

– Én ugyan nem láttam – vetette oda foghegyről az ápolónő. Nancy kisasszony borsót fejtett a konyhában. Sokáig meredt az orvosra, aztán konokul előretolta az állát, és megrázta a fejét.

– Senkit se hallottam bejönni.

És még ne üsse meg az embert a guta! Bár őszintén szólva az orvos is csak egy villanásra látta a szúnyoghálón át. De akkor is látta, hogy van ott egy férfi!

– Bár tudna beszélni hozzám – mondta Deirdre-nek, amikor kettesben maradtak, és ő az oltást készítette elő. – Bárcsak megmondhatná, kíván-e látogatókat, fontosak-e magának... – Milyen vékony a karja. Az orvos fölemelte a tűt, a nőre pillantott. Deird-re őt nézte!

– Deirdre?

A szíve majdnem kiugrott.

A szemgolyó balra siklott, a nő a szokott bamba közönnyel bámult maga elé. A meleg, amelyet az orvos egészen megkedvelt, hirtelen nyomasztóvá hevült. Ájulással fenyegető szédülés kerülgette. A fű mintha mozgott volna a megfeketedett, poros szúnyoghálón túl.

Még soha életében nem ájult el, és ahogy eszébe jutott ez a tény, akkor döbbent rá, hogy a férfival beszélt, igen, a férfi itt volt, nem, nem most, de az imént ment el. Javában beszélgettek, és ő most elveszítette a fonalat, vagy nem, nem is így történt, csak hirtelen elfelejtette, miről volt szó, és ez olyan furcsa, hogy ilyen sokáig diskuráltak, és ő mégsem emlékszik rá, hogyan kezdték!

Megpróbálta kitisztítani a fejét, és jobban megnézni magának az illetőt, de mit is mondott éppen most a férfi? Nagyon zűrzavaros volt, mert a tornácon nem tartózkodott más, akihez szólhatott volna, kivéve Deirdre-et, ő mégis épp most közölte a barna hajú férfival, hogy természetesen abba kell hagyni az injekciókat, és kétségkívül neki van igaza, az öreg doktor... – Az egy bolond – mondta a barna hajú férfi, de majd hallgat a szóra!

Iszonytató volt az egész, és a lány Kaliforniában...

Összerázkódott, felállt. Mi történt vele? Elaludt a fonott székben. Álmodott. Idegesítően felhangosodott a méhek döngése, és hirtelen bódítani kezdte a gardéniaillat. Lenézett balra, a terasz korlátjára. Mozgott ott valami?

Csak a faágak a motoszkáló széltől. Ezerszer látta New Orleans-ban ezt a kecses táncot, mintha egyik fa adná át a másiknak a szellőt. Micsoda kedves, dédelgető meleg. Hagyja abba az injekciózást, akkor felébred.

Előtte egy danaidalepke mászott a szúnyoghálón, lassan, nehézkesen. Gyönyörű szárnyak. Az orvos azonban inkább a testre összpontosított, amely kicsi volt, fényes, fekete, és már látta, hogy nem pillangó az, hanem egy undok rovar.

– Mennem kell – közölte fennhangon a semmivel. – Nem érzem túl jól magam, le kellene feküdnöm.

A férfi neve. Hogy is hívták? Egy perce még tudta, különös név volt – szóval ezt jelenti, tehát maga – mellesleg igazán szép – várjunk csak! Ismét megtörténik! De most nem engedi!

– Nancy kisasszony! – tápászkodott föl a székből. Betege rezzenetlen arccal révedt maga elé, a súlyos smaragd csillogott a hálóingén. A világ megtelt zöld fénnyel, borzongó levelekkel, a bougainvillea elmosódó didergésével.

– Igen, a hőség! – suttogta az orvos. – Beadtam az oltást? – Uramisten! Elejtette a fecskendőt, el is tört.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE I.

– Hívott, doktor? – kérdezte Nancy kisasszony. A szalon ajtajában állt, a kötényébe törülgette a kezét, és az orvost bámulta. Ott volt a fekete asszony is, és mögötte az ápolónő.

– Semmi, csak a hőség – motyogta. – Elejtettem az injekciós fecskendőt, de persze van másik.

Hogy nézték, fürkészték! Azt hiszitek, hogy én is megbolondulok?

Péntek délután ismét látta a férfit.

Késett, mert egy sürgős esetet kellett kezelnie az intézetben. Már leszállt az őszi alkonyat, mikor végigloholt az Első utcán. Nem akarta megzavarni a családi vacsorát. A kapunál már rohant.

A férfi az utcára néző tornác árnyékában állt, az oszlopnak támaszkodva, keresztbe font karokkal, és töprengve figyelte őt nagy, sötét szemével. Magas volt és nyúlánk, a ruháját mintha ráöntötték volna.

– Ó, hát itt van! – dünnyögte az orvos megkönnyebbülten. Nyújtotta a kezét, úgy szedte a lépcsőfokokat. – Petrie doktor vagyok. Hogy van? És, hogy is mondjam? Nem volt ott semmiféle férfi.

– De én tudom, hogy megtörtént! – mondta Carl kisasszonynak a konyhában. – Ott láttam a tornácon, és egyszer csak felszívódott!

– Nekünk meg mi közünk hozzá, hogy maga mit látott, doktor? – kérdezte a kisasszony. Sajátos fogalmazás! Kemény egy teremtés volt, cseppet sem puhított rajta a kor. Nyársegyenesen tartotta magát sötétkék gabardin kosztümjében, szája vékony vonallá fonnyadt, szeme égetett a drótkeretes lencsék mögül.

De mondhatott akármit. Vagy nem hitt neki Carl kisasszony, vagy nem érdekelte. Miss Nancy egyszer sem nézett föl a tányérjából, csak villázta lármásan a vacsoráját. Bezzeg Millie kisasszony arca! Az öreg Millie kisasszony láthatólag föl volt dúlva. Pillantása ide-oda cikázott az orvos és Carl között.

Szép kis család!

Az orvos ingerülten lépett be az apró, poros liftbe, és megnyomta a réztáblán a fekete gombot.

A bársonyfüggönyöket összehúzták, csaknem teljes sötétség borult a hálószobára, a gyertyácskák sercegtek a piros üvegpoharakban. A falon szökdécselt a Szűzanya árnyéka. Az orvos nem találta azonnal a villanykapcsolót, és miután rálelt, akkor is csupán egyetlen parányi körte gyulladt fel az éjjeliszekrényre helyezett lámpában. Mellette volt a nyitott ékszeres kazetta. Micsoda látványosság!

Amikor meglátta a nőt, ahogy fekszik nyitott szemmel, elszorult a torka. Deirdre fekete haja szétterült a foltos párnahuzaton, és szokatlanul piros volt az arca.

Mozogna a szája?

– Lasher...

Suttogás. Mit mondott? Hát azt, hogy Lasher, nem? Azt a nevet, amelyet az orvos a fatörzsön és az ebédlőasztal porában látott. És valahol másutt is hallotta ezt a nevet. Azért tudta, hogy név. A hideg futkosott a hátán és a tarkóján attól a ténytől, hogy ez a katatóniás beszél. De nem, biztosan csak képzelte! Mert annyira akarta, hogy bekövetkezzék a csoda, a változás! Holott Deirdre most is transzban fekszik, mint mindig. Annyi Thorazine, hogy más ember belepusztulna...

Letette a táskáját az ágy mellé. Óvatosan felszívta a nyugtatót, és közben arra gondolt, mint már annyiszor, hogy mi lenne, ha nem tennéd, ha megfeleznéd, csak a negyedét adnád be, vagy semennyit, csak ülnél mellette, figyelnéd, és mi lenne... Látta magát, amint ölbe kapja Deirdre-et, és kiviszi a házból. Látta magát, amint vidékre viszi autóval. Kéz a kézben sétáltak a fűben a folyóparti töltésig, ahol Deirdre elmosolyodott, haja lobogott a szélben...

Badarság! Fél hét van, az oltás rég esedékes, a fecskendő megtelt.

Hirtelen meglökte valami. Egészen bizonyos volt benne, bár nem tudta, mi lökte meg. Térde megbicsaklott, ő elesett, kezéből kirepült a fecskendő.

Arra eszmélt, hogy térdepel a félhomályban, és a pormacskákat bámulja a csupasz padlódeszkákon az ágy alatt.

Akaratlanul kicsúszott a száján, hogy a francba! Nem találta az injekciós tűt. Aztán meglátta, méterekkel arrébb, a szekrény alatt. Eltört, szétlapult, mintha ráléptek volna. Az összes Thorazine kifolyt az összenyomott műanyag ampullából a padlóra.

– No, várjunk csak! – suttogta az orvos. Fölemelte a roncsolt fecskendőt. Persze van nála másik, de ez már a második alkalom... Egyszer csak ismét az ágynál állt, mereven nézte a mozdulatlan beteget, és azon töprengett, hogyan is történt ez... mármint Isten szent nevére, mi folyik itt?

Hirtelen forróság csapta meg. Valami mozgott a szobában, és halkan zörgött közben. Csak a rézlámpára csavart olvasók. Az orvos megtörölte a homlokát, és akkor, miközben még mindig Deirdre-et bámulta, nagyon lassan ráeszmélt, hogy egy alak áll az ágy másik oldalán. Látta a sötét ruhát, a mellényt, a kabát sötét gombját.

Hitetlensége a másodperc tört része alatt változott rémületté. Itt most nem lehetett szó zavarodottságról,

révült valószerűtlenségről. A férfi ott állt, és őt bámulta. Bársonyos barna szemekkel bámult az orvosra. Aztán egyszerűen eltűnt. A szoba lehűlt. Szellő emelgette a függönyöket. Az orvos arra ocsúdott, hogy ordít. Illetve nem, nem is ordít, hanem sikolt.

Este tíz órakor már nem volt az övé az eset. Az öreg pszichiáter személyesen jött fel a tóparti házba, hogy tudassa a hírt. Lementek a tóra, végigsétáltak a betonozott parton.

– Ezek a régi családok, ezekkel nem lehet vitatkozni. Carlotta Mayfairrel pedig nem akar tengelyt akasztani az ember. Az mindenkit ismer. Megdöbbenne, ha tudná, hány lekötelezettje van, ezért meg azért, neki vagy Fleming bírónak. És mindenfelé van tulajdonuk a városban, ha netán...

– De ha mondom, hogy láttam! – kiáltotta az orvos. Az öreg pszichiáter csak legyintett. Alig titkolt gyanakvással mérte végig a fiatalabb férfit, bár a hangja mézes maradt.

– Ezek a régi családok! Szóval soha többé ne tegye be a lábát abba a házba.

Az orvos nem szólt többet. Igazság szerint ostobán érezte magát. Nem az az ember volt, aki hitt a kísértetekben. Egyszer csak nem jutott eszébe egyetlen értelmes érv sem a nő mellett, az állapota mellett, valamiféle időszakos felülvizsgálat nyilvánvaló szükségességének alátámasztására. Önbizalma romokban hevert.

Pedig tudta, hogy látta azt az alakot! Háromszor látta! És nem tudta elfelejteni annak az elmosódó, képzelt beszélgetésnek a délutánját! Igen, akkor is ott volt a férfi, de anyagtalanul! Ő pedig tudta a nevét, és igen, úgy hívták, hogy… Lasher!

De ha nem is veszi figyelembe azt az álomszerű társalgást – a hely mozdulatlan csöndjének, a rekkenő hőségnek, egy fatörzsbe hasított szónak tulajdonítja – , a többi esetet nem hagyhatja figyelmen kívül! Egy élőlényt látott, amelynek anyaga volt! Semmi sem bírhatja rá, hogy tagadja ezt a tényt!

Ahogy teltek a hetek, és az intézetben végzett munkával sem sikerült tartósan elterelni a figyelmét, írni kezdett az élményről, részletesen leírta. A férfi barna haja kissé hullámos volt. A szeme nagy. A bőre fehér, mint a szegény beteg nőé. Korra fiatal, legföljebb huszonöt éves. Az arca elég kifejezéstelen. Az orvos még a kezére is emlékezett. Szép kéz, de semmi különös. Megfigyelte, hogy a férfi vékony volt, de izmos. Csak a ruhája látszott furcsának, nem a fazonja, az szabványos volt, hanem a felülete. Szokatlanul sima volt, akárcsak a férfi arca. Mintha az egész alak – ruha, test, arc – ugyanabból az anyagból készült volna.

Egy reggel kristálytiszta felismeréssel ébredt: a titokzatos férfi nem akarta, hogy a nőt nyugtatózzák! Tudta, hogy a szerek ártalmasak! A nő kiszolgáltatott, nem tiltakozhat. A jelenés tehát őt védte!

De az istenért, ki fogja elhinni ezt valaha is? Bár otthon lehetne Maine-ben, az apja klinikáján, nem ebben a nyirkos, idegen városban! Az apja megértené, illetve nem, ő se, az apja csak idegeskedne.

Megpróbálta elfoglalni magát, ám az intézet unalmas hely volt, kevés dolga akadt. Az öreg pszichiáter adott neki néhány új esetet, de azokban nem volt semmi kihívás. Pedig dolgoznia kellett, hogy eloszlassa az öreg pszichiáter gyanakvását.

Amikor tél jött az őszre, az orvos álmodni kezdett Deirdre-ről, és álmaiban a nő gyógyultan, új élettől pezsegve sietett egy városi utcán, haja lobogott a szélben. Ha ilyen álmokból ébredt, hébe-hóba eltöprengett, nem halt-e meg az a szegény. Valószínűleg ez a helyzet.

Amikor kitavaszodott, és az orvos már egy teljes éve lakott a városban, úgy érezte, ismét látnia kell a házat. Elvillamosozott a Szent Károly úton a Jackson térre, ahonnan szokása szerint gyalog folytatta az útját.

Pontosan olyan volt, mint régen: a tornácok fölött virult a tüskés bougainvillea, parányi fehér lepkék hemzsegtek az elvadult kertben, a lancana apró narancsszín virágokkal nyúlkált ki a fekete vaskerítésen.

Deirdre pedig a hintaszékben ült, a rozsdás szúnyogháló fátyla mögött.

Ólomsúlyú szorongás ereszkedett az orvosra. Talán még soha életében nem volt ennyire feldúlt. Segítsen már valaki ezen a nőn!

Céltalan csatangolás után bukkant ki egy szutykos és nyüzsgő utcára. Megakadt a szeme egy koszlott kocsmán. Bement, hálásan a jéghideg légkondicionálásért és a viszonylagos csendért, amelyben csak néhány öregember pusmogott fojtottan a bárpult mellett. Az orvos az utolsó deszkaasztalhoz telepedett a poharával.

Agyongyötörte Deirdre Mayfair állapota. És csak még rosszabbul érezte magát a titokzatos jelenéstől. A kaliforniai lányra gondolt. Merje felhívni? Orvos az orvossal... De hát nem is tudja a fiatal nő nevét.

– Különben sincs jogod közbeavatkozni – mormolta. Ivott egy kis sört, élvezte hűvösségét. – Lasher! – suttogta. Miféle név az, hogy Lasher? Még bolondnak nézné a kaliforniai fiatal rezidens. Ismét meghúzta a sört.

Hirtelen mintha melegebb lett volna a bárban. Mintha sivatagi szelet engedett volna be valaki az ajtón. Még a sörösüvegeik mellett sutyorgó öregek is fölfigyeltek rá. Az egyik megtörülgette az arcát egy koszos

zsebkendővel, aztán magyarázott tovább.

Majd miközben az orvos fölemelte a poharát, pontosan átellenben, a bejárat melletti asztalnál megpillantotta a titokzatos férfit.

Ugyanaz a viaszfehér arc, barna szem. Ugyanaz a jellegtelen öltözet, ugyanolyan szokatlan felületű, annyira sima, hogy halványan villódzik a félhomályban.

Az emberek a közelében nyugodtan diskuráltak tovább. Az orvos ugyanazt a páni félelmet érezte, mint Deirdre Mayfair elsötétített hálószobájában.

A férfi szobormereven ült, és őt nézte. Hat méter sem választotta el őket. Az utcai ablakokon beszűrődő fény körülrajzolta a vállát, megvilágította az arcélét.

Csakugyan itt van! Nyál öntötte el az orvos száját. Mindjárt rosszul lesz! Mindjárt elájul! Még azt hiszik, hogy itt rúgott be. Isten tudja, mi lesz belőle – erőlködött, hogy ne reszkessen a pohár a kezében. Erőlködött, hogy ne veszítse el a fejét végképp, mint Deirdre szobájában.

Majd a férfi minden átmenet nélkül rezegni kezdett, mint egy vetített kép, aztán eltűnt a doktor szeme elől. Hideg szél söpört végig a kocsmán.

A csapos megfordult, és lefogott egy szutykos szalvétát, nehogy elrepítse a szél. Valahol ajtó csapódott, és mintha felhangosodott volna a beszéd moraja. Az orvos feje tompán lüktetett.

– Meg fogok őrülni! – suttogta.

Nem volt az a földi erő, amely rábírhatta volna, hogy még egyszer elmenjen Deirdre Mayfair házához.

De másnap este, mikor hazafelé hajtott a tópartra, ismét látta a férfit. Egy utcai lámpa alatt állt a Csatorna úti temető mellett, a fehérre meszelt falnál, a sárga fényözönben.

Csak egy villanásra látta, de nem tévedett. Lázas reszketés fogta el. Egy percig úgy rémlett, elfelejtette, hogy kell vezetni, aztán olyan ostoba vakmerőséggel robogott tovább, mintha a férfi elől menekülne. Csupán akkor érezte magát biztonságban, amikor magára zárta a lakása ajtaját.

Pénteken fényes nappal látta: mozdulatlanul állt a Jackson tér pázsitján. Egy arra járó asszony meg is fordult, hogy megnézze magának a barna hajú alakot. Igen, ott volt, ugyanolyan volt, mint szokott! A doktor végigrohant a Francia Negyeden. Az egyik szállodánál talált egy taxit, beült, és utasította a sofort, hogy vigye innen, akárhova, csak innen el!

Ahogy teltek a napok, a rémület átcsapott iszonyatba. Az orvos nem aludt, nem evett. Örökös homályban vonszolta magát, és né ma dühvel meredt az öreg pszichiáterre, valahányszor összeakadtak.

Az Isten szerelmére, miként közölje ezzel a felbukkanó szörnyeteggel, hogy soha többé a közelébe se megy a szerencséden nőnek, aki hintaszékben gunnyaszt a tornácon? Nincs több oltás, nincs több nyugtató! Már nem vagyok ellenség, hát nem látod?

Azzal tisztában volt, hogy a jó hírét, sőt talán a jövőjét kockáztatná, ha az ismerőseitől várna segítséget vagy megértést. Egy pszichiáter, aki megbolondul, mint a betegei! Kétségbe volt esve. Menekülnie kell ettől a valamitől! Ki tudja, mikor jelenik meg legközelebb? És ha ide is képes bejönni?

Hétfő délelőttre elpattantak rongyolt idegei. Keze reszketett, miközben betántorgott az öreg pszichiáter irodájába. Nem készítette elő a mondandóját, csak annyit közölt, hogy nem bírja tovább a feszültséget, majd hadarni kezdett trópusi hőségről, fejfájásokról, álmatlan éjszakákról, és hogy okvetlenül és minél hamarabb fogadják el a felmondását.

Délután elhagyta New Orleanst.

Csupán apja biztonságos irodájában, a maine-i Portlandben merte kitálalni az egész történetet.

– Nem volt az arcában semmi fenyegető – magyarázta. – Épp ellenkezőleg, furcsán kifejezéstelen volt, olyan üres, mint a Krisztus képe a betegszobában. Csak bámult rám, de nem akarta, hogy beadjam a nőnek az injekciót. Meg akart ijeszteni.

Apja türelmes ember volt. Nem felelt azonnal. Majd lassan mesélni kezdett a különös dolgokról, amelyeket az évek során tapasztalt ideggyógyintézetekben, orvosokról, akiket mintha megfertőztek volna betegeik ideg- és elmebajai. Látott olyan orvost, aki egy napon katatónná merevedett katatóniás betegei között.

– Larry, most az a legfontosabb, hogy pihenj – mondta az apja. – És hagyd, hogy elmúljék a dolog hatása. Valamint ne beszélj róla senkinek!

Évek teltek el. Maine-ben jól ment a munka. Az orvosnak fokozatosan sikerült stabil és önálló praxist kiépítenie.

Ami a jelenést illeti, azt lent hagyta New Orleansban, a hintaszékéhez láncolt Deirdre Mayfair emlékével együtt.

Ám megmaradt benne a makacs félelem, hogy valahol, egy másik helyen ismét megláthatja azt a valamit.

Megmaradt a makacs félelem, hogy ha ilyesmi megtörtént egyszer, megtörténhet máskor is, más okokból. Az iszonyatból kapott kóstolót azokban a New Orleans-i komor, fülledt napokban, és már sohasem láthatta ugyanolyannak a világot.

Most, miközben New Yorkban állt a sötét szállodai szoba ablakánál, ismét a hatalmába kerítette a történet. Ezredszer elemezte a furcsa eseményfüzért, kutatta mélyebb értelmét.

Valóban követte őt az a dolog New Orleansban? Nem ő értette félre a néma szellemet?

Talán nem is akarta ijesztgetni. Talán csak azért könyörgött, hogy az orvos ne felejtse el azt a nőt! Talán a nő kétségbeesett gondolatainak bizarr kivetülése volt, kép, amelyet egy más közlésmódra alkalmatlan elme küldött az orvosnak.

De szomorú gondolat! De borzasztó elképzelni, hogy az a kiszolgáltatott asszony szellemkövetet menesszen hozzá könyörögni, aki soha meg nem ismerhető okokból nem tud beszélni, csak felfelvillan pillanatokra.

De ki tudná értelmezni ezeket a különös tényeket? Ki merné leszögezni, hogy az orvosnak igaza van?

Aaron Lightner, az angol, a kísértethistóriák gyűjtője, akitől a Talamasca szót viselő névjegykártyát kapta? Azt mondta, segíteni szeretne a kaliforniai vízbefúlton. “Talán nem tudja, hogy másokkal is történt már ilyen. Talán nekem kell majd felvilágosítanom, hogy mások is tértek már vissza hasonló adottságokkal a halál küszöbéről.”

Igen, az bizonyosan segítene, ha tudná, hogy mások is láttak már kísérteteket.

De nem is a szellemlátás volt a legrosszabb. A félelemnél is rosszabb valami vitte vissza a gondolatait arra a szúnyoghálós tornácra, és a hintaszékben ülő, sápadt nőhöz. Bűntudat volt az, bűntudat, amelyet hurcolni fog, míg él, mert nem próbált eltökéltebben segíteni, mert sohasem hívta fel a nyugati parton a leányt.

Hajnalodott a város felett. Az orvos figyelte, hogyan változik az ég, miként lop alig észrevehető fényt a szemközti szurtos falakra. Majd a szekrényhez ment, és elővette a zsebéből az angol névjegyét.

TALAMASCA Figyelünk, És mindig itt vagyunk.

Fölemelte a telefonkagylót.

Egy órán át mesélt, ami őt is meglepte, de a részletek egymás sarkára hágva tolongtak kifelé a száján. Nem bánta, hogy az apró magnetofonon villog a felvételt jelző pici piros lámpa. Végül is nem említett neveket, házszámokat, még időpontokat sem. New Orleans, egy öreg ház, ennyit mondott. Beszélt és beszélt. Most vette észre, hogy hozzá sem nyúlt a reggelijéhez, csak kávét ivott, egyik csésze kávét a másik után hajtotta föl.

Lightner nagyszerű hallgató volt, tapintatos érdeklődést tanúsított, anélkül, hogy egyszer is közbevágott volna, ám az orvos ettől sem lett jobban, sőt, mire befejezte, komplett bolondnak érezte magát. Miközben nézte, hogyan teszi el Lightner a kis magnót az aktatáskájába, félig meddig azt fontolgatta, hogy elkéri a felvételt. A csendet Lightner törte meg, miközben kiolvasta a bankjegyeket a számlára.

– Valamit meg kell magyaráznom önnek – mondta. – Azt hiszem, könnyíteni fog a lelkén.

Ugyan, mi könnyíthet még rajta?

– Ugye emlékszik arra, mikor említettem, hogy kísértethistóriákat gyűjtök? – folytatta az angol.

– Igen.

– Nos, én ismerem azt az öreg házat New Orleansban. Láttam is. És feljegyeztem történeteket, más emberek elbeszéléseit, akik látták az ön által leírt férfit.

Az orvos nem jutott szóhoz. Az angol mélységes meggyőződéssel beszélt. Annyi magabiztosság és parancsoló erő volt a szavaiban, hogy az orvos kételkedés nélkül hitelt adott neki. Először nézte meg magának alaposan Lightnert. Idősebb volt, mint amennyinek első látásra tetszett, talán hatvanöt éves, sőt akár hetven. Ismét lenyűgözte Lightner arca, mert annyi barátságos kedvességet árasztott, annyira biztatott, hogy nyíltsággal feleljenek a nyíltságára.

– Másokét! – súgta. – Bizonyos ebben?

– Hallottam más beszámolókat, amelyek közül több is nagyon emlékeztet az önére. Azért mondom, hogy megértse: nem képzelődött, és ne eméssze magát tovább. Különben sem segíthetett volna Deird-re Mayfairen. Carlotta Mayfair sohasem engedte volna. El kellene felejtenie az egész epizódot, és nem is kellene gondolnia rá többé.

Egy pillanatig az orvos akkora megkönnyebbülést érzett, mintha katolikus gyóntatószékben térdepelne, és a

pap most mondta volna el a feloldozást, csak utána fogta föl Lightner szavainak horderejét.

– Maga ismeri őket! – suttogta. Elvörösödött. Az a nő a betege volt! Váratlanul tökéletesen összezavarodott.

– Nem – tiltakozott Lightner – , csak tudok róluk, az ön beszámolóját pedig a legmélyebb titokban fogom tartani. Kérem, ne nyugtalankodjék. Ne feledje, nem említettünk neveket a felvételen, még csak az önét vagy az enyémet sem.

– Akkor is el kell kérnem a felvételt! – erősködött az orvos indulatosan. – Megszegtem a titoktartást. Fogalmam sem volt róla, hogy ismeri őket.

Lightner azonnal eltávolította a kazettát, és angyali nyugalommal beletette az orvos tenyerébe.

– Természetesen – mondta. – Parancsoljon. Megértem. Az orvos köszönetet motyogott. Zavara gyötrelmessé fokozódott, de még ez sem tüntethette el nyomtalanul a megkönnyebbülését. Mások is látták a teremtményt. Ez az angol tud róla. Nem hazudik. Keserű neheztelés mocorgott benne, New Orleans-i fölöttesei iránt, Carlotta Mayfair iránt, az iránt az undok Nancy kisasszony iránt...

– Az a legfontosabb – mondta Lightner – , hogy a jövőben ne gyötörje magát a dolog miatt.

– Igen – felelte az orvos. – Pedig borzalmas, úgy, ahogy van. Az a nő, azok a nyugtatók...

Nem, nem is... Elnémult, bámulta a kazettát, majd az üres kávéscsészét.

– A nő még mindig...

– Ugyanolyan. Tavaly jártam ott. Nancy kisasszony, akit maga annyira utált, meghalt. Millie kisasszony valamivel korábban hunyt el. Hébe- hóba hallok hírt a városról, és mindenki azt mondja, hogy Deirdre nem változott.

– Igen, ön csakugyan tud róluk... – sóhajtott az orvos. – Ismeri a neveket.

– Akkor pedig – mondta Lightner – , kérem, higgyen nekem, mikor kijelentem, hogy mások is látták a jelenést. Ön nem volt őrült, dehogy is volt az! Abba kell hagynia ezt a badar emésztődést.

Az orvos alaposan megnézte magának még egyszer az angolt. Lightner becsukta az aktatáskáját, megszemlélte a repülőjegyét, megfelelőnek találta, majd a kabátja zsebébe csúsztatta.

– Engedjen közölnöm még egy dolgot – szólalt meg – , de aztán már tényleg szaladnom kell a géphez. Ne mondja el ezt a történetet másoknak. Nem hinnének önnek. Ezt csak olyanok hiszik el, akik már láttak ilyen dolgokat. Szomorú, de ez az örök igazság.

– Igen, tudom – felelte az orvos. Mennyire szerette volna megkérdezni, de nem bírta! – És ön... – Elakadt a szava.

– Igen, láttam – felelte Lightner. – Valóban ijesztő volt. Pontosan olyan, amilyennek ön leírta. – Fölállt.

– Mi ez? Szellem? Kísértet?

– Bevallom, nem tudom, hogy micsoda. Valamennyi mese, amely róla szól, nagyon hasonló. Ott lent nem változnak a dolgok. Ugyanaz történik évről-évre. De most már mennem kell. Még egyszer köszönöm. Ha esetleg mégis beszélni szeretne velem, tudja, hol érhet utol. Odaadtam a névjegyemet. – Kezet nyújtott. – Isten vele.

– Várjon! Hát a lány, mi lett a lánnyal? A szigorló orvossal?

– Sebész – mondta Lightner, az órájára pillantva. – Ha jól tudom, idegsebész. Most tette le a vizsgáját. Képesített szakorvos, így mondják? De őt sem ismerem, csak hallok róla hébe-hóba. Útjaink egyszer keresztezték egymást. – Elhallgatott, aztán felületesen, már-már gépiesen elmosolyodott. – Isten vele, doktor, köszönöm még egyszer.

Az orvos még sokáig üldögélt töprengve. Tagadhatatlanul jobban érezte magát, sokkal, de sokkal jobban. Nem bánta meg, hogy elmesélte a történetet. Sőt, igazi ajándéknak érezte a találkozást, olyasminek, amit a sors küldött, hogy letehesse a legsúlyosabb terhet, amely valaha nyomta a vállát. Lightner ismerte és megértette az esetet. Lightner ismerte a Kaliforniában élő lányt.

Lightner majd elmondja a fiatal idegsebésznek, amit tudnia kell, ha ugyan nem tette meg máris. Igen, levették róla a terhet, a teher eltűnt. Hogy most már Lightner vállát nyomja, az nem számít.

Majd valami furcsaság jutott eszébe, amivel évek óta nem foglalkozott. Még sohasem járt a Kertvárosban zápor idején. Milyen szép lehet azokból a hosszú ablakokból nézni az esőt, hallgatni kopogását a tornácok ereszén! De kár, hogy ez kimaradt! Akkoriban gyakran gondolt rá, de végül mindig lemaradt az esőről. Pedig New Orleansban gyönyörűen tud esni.

No de most már úgysem foglalkozik vele többet. Ismét úgy érezte, Lightner buzdításaira válaszol, aki mintha egy gyóntatószékből szólna hozzá, némileg papos tekintéllyel. Igen, hagyja az egészet.

Intett a pincérnőnek. Éhes volt. Jólesne egy reggeli, mert most már tud enni. Aztán jóformán oda se

figyelve előhúzta a zsebéből Lightner névjegyét, a telefonszámokra pillantott – a számokra, amelyeket fölhívhatna, ha lennének kérdései, a számokra, amelyeket nem óhajtott felhívni – , majd apró darabkákra tépte a névjegyet, a hamutálba tette, és lángra lobbantotta egy gyufaszállal.

KETTŐ

ESTE KILENC. Sötét volt a szobában, csak a televízió világított kékes fénnyel. Csak nem Miss Havisham az ott, a drága Nagy várakozások menyegzői ruhás kísértete?

A tiszta, dísztelen ablakokból – már ha odanézett – San Francisco belvárosának fényeit láthatta, a vékony ködön átizzó csillaghalmazt, és közvetlenül alattuk, a Liberty utca túloldalán az alacsonyabb Anna királynő stílusú házak csúcsos tetejét. Hogy szerette a Liberty utcát! Az övé volt a legmagasabb a háztömbben, egykor talán gazdag rezidencia, mára csupán egy álomszép épület, amely méltóságteljes magasságból tekintett alá a szerényebb házak között a Castro utca ricsajára és tolongására.

Ezt a házat ő "restaurálta". Ismerte minden szögét, gerendáját, párkányát. Ő cserepezte a tetőt, kötésig meztelenül a napsütésben. Még a járdát is ő betonozta.

Itt volt biztonságban, ebben a házban, de sehol másutt. Négy hete nem bujt elő a szobájából, legföljebb a szomszédos kis fürdőszobába tette be a lábát.

Órákon át hevert az ágyon, kezére rámelegedett a fekete bőrkesztyű, amelyet nem bírt és nem akart levenni, úgy bámulta a kísérteties fehér-fekete tévéképernyőt. Hagyta, hogy a televízió öntse formába álmait a kedvenc videók eszközével, filmekkel, amelyeket évekkel ezelőtt az anyjával közösen néztek meg. Ezek jelentették az ő "házi moziját", mert nemcsak csodálatos történeteket meséltek csodálatos emberekről, az ő hőseiről és hősnőiről, de csodálatos házak is szerepeltek bennük, Rebecca Manderleyje, a *Nagy várakozások* Miss Havishamjének romos kúriája, a Gázlángban az a szép londoni ház a téren. A *Vörös cipők* kedves táncosnője is a tengerparti udvarházban tudja meg, hogy hamarosan ő lesz a társulat prímabalerinája.

Igen, a házimozi, a gyerekkori álmok filmjei, amelyekben ugyanolyan nagystílűek a szereplők, mint a házak! Mozizott, és zsinórban itta a sört. Hol elaludt, hol felébredt. A keze fájt a kesztyűben. Nem vette föl a telefont. Nem nyitott ajtót. Azt elintézte Vivian néni.

Időnként benézett a néni, hozott sört vagy ennivalót, bár ő ritkán evett.

– Michael, egyél már, kérlek! – könyörgött a néni. Ő csak mosolygott.

– Majd később, Viv néni.

Nem akart látni senkit, nem akart szóba állni senkivel, kivéve Morris doktort, de Morris doktor nem segíthetett. A barátai sem. Meg nem is akartak már beszélni vele. Unták, hogy örökké azt kell hallaniuk, miként halt meg egy órára, és hogyan jött vissza. Azzal a száz és száz emberrel meg neki nem akaródzott beszélnie, akik azt akarták látni, hogyan működik a természetfölötti képessége.

Halálosan elege volt a természetfölötti képességéből. Hát senki sem fogja föl, hogy ez egy vurstliba való kunszt, hogy lehúzza a kesztyűjét, megfog dolgokat, és lát valami banális, egyszerű képet? "Ezt a ceruzát tegnap kapta egy nőtől az irodában. A nőt Gertnek hívják", vagy "Ezt a medált ma reggel vette elő, bár tulajdonképpen nem is ezt akarta feltenni, mert jobban szerette volna a gyöngysort, de nem találta."

Ez csak egy okkult jelenség, sok ezer éves antenna, amely talán minden emberben megvan.

Hát senki sem fogja föl, mi az igazi tragédia? Hogy nem emlékszik arra, amit vízbefúlása idején látott?

– Viv néni – rugaszkodott neki, ha nagy néha magyarázni próbált, én tényleg embereket láttam odafent! Holtak voltunk! Mindnyájan holtak! Választhattam, hogy visszajövök-e, és meghatározott céllal küldtek vissza.

Ilyenkor csak bólogatott Vivian néni, halott anyjának fakó árnyéka.

– Tudom, drágám. Idővel talán eszedbe jut.

Idővel.

Barátai jobban begorombultak.

– Őrültségeket beszélsz, Michael. Ez szokott történni a vízbefúltakkal, ha felélesztik őket. Nincs itt semmiféle különleges cél.

– Ez hülyeség, Mike. Therese meg csak sírt és sírt.

– Nézd, Michael, nincs értelme, hogy itt legyek. Te már nem az az ember vagy, aki voltál.

Nem, nem az az ember. Az az ember vízbe fúlt. Erőlködve próbálta felidézni emlékezetében a mentést, a nőt, aki kihalászta a vízből, és magához térítette. Bárcsak beszélhetne vele még egyszer, bárcsak megtalálná Morris doktor... A nő szájából akarta hallani, hogy nem mondott semmit. Le szerette volna húzni a kesztyűjét, hogy foghassa a nő kezét, amikor megkérdezi. Ő talán segítene emlékezni...

Morris doktor azt akarta, hogy jöjjön be felülvizsgálatra.

– Hagyjon békén! Csak találja meg azt a nőt! Maga képes elérni, tudom! Nem azt mondta, hogy felhívta magát? Be is mutatkozott!

Torkig volt a kórházakkal, az agyi CT-kkel és az enkefalogramokkal, az injekciókkal és a tablettákkal.

A sört értette. Lépést tudott tartani vele, és a sör néha közel juttatta az emlékezéshez...

...Egész országot látott ott, és rengeteg embert. Időről-időre egy nagy pókhálószerűséget. Látta... Ki volt az a nő? Azt mondta... Aztán elmúlt. “Igen, megteszem! Ha belehalok, akkor is megteszem!”

Valóban ezt mondta nekik? Hogy képzelhetett ilyen dolgokat, amelyek oly távol estek az ő világától, amelyben minden tömör és valóságos, és honnan jött ide különös felvillanásokban az otthon, a gyerekkor messzi városa?

Nem tudta. Már semmit sem tudott, ami még fontos lehet.

Azt tudta, hogy Michael Currynek hívják, hogy negyvennyolc éves, hogy van két elspájzolt milliócskája, és körülbelül ugyanekkora értékű ingatlana, ami jó, mert az építési vállalkozása bezárt, fájront. Már nem bírta irányítani. A legjobb ácsai és festői átmentek más cégekhez. Elveszítette a nagy megbízást, amely olyan sokat számított neki, a régi penzió restaurálását az Union utcán.

Tudta, hogy ha lehúzná a kesztyűjét, és fogdosni kezdené a tárgyakat, bármit, a falakat, a padlót, a sörös dobozt, a *Copperfield David*et, amely kinyitva hever mellette, záporoznának rá az értelmetlen adatok, abba pedig beleörülne. Ha ugyan nem őrült meg máris.

Tudta, hogy boldog ember volt, mielőtt vízbe fúlt, nem tökéletesen, de azért boldog, mert jó élete volt.

A nagy esemény reggelén későn ébredt, mert szüksége volt egy szabadnapra, és most épp megfelelt az idő. Az emberei maguktól is tudják a dolgukat, kibírják nélküle. Május elseje volt, és benne fölmerült egy különös gyermekkori emlék, egy hosszú autózás New Orleansból Floridába, az öböl partján. Húsvéti szünidő volt, bár ezt nem tudta biztosra, és akik tudnák – az anyja, az apja, a nagyszülei – , már meghaltak.

Emlékezett a tiszta zöld vízre a fehér strandon. Milyen meleg volt! A homok meg, akár a cukor, a talpa alatt!

Alkonyatkor valamennyien lementek úszni; szemet se volt hűvös a levegő; bár a nyugati égen még narancsvörösen lebegett a nagy napkorong, fejük fölött már félhold fénylett. “Nézd csak, Michael!” – mutatta az anyja. Még mintha az apjának is tetszett volna, mert ő, aki sose figyelt föl az ilyesmire, azt mondta halkan, hogy gyönyörű hely.

Most fájt az emlék. A hideg volt az egyetlen San Franciscóban, amit nagyon nem szeretett, és senkinek sem tudta megmagyarázni, hogy ezek után, a déli meleg emléke után miért éppen Ocean Beachre ment. Van hidegebb pontja az öbölnek Ocean Beachnél? Előre tudta, milyen piszkosszürke és fenyegető lesz a víz.

Ennek ellenére kiment, hogy magányosan révedezzen Ocean Beachen déli vizekről, száguldozásokról a leeresztett tetejű vén Packard sportkocsiban a simogató, puha déli szélben.

Nem kapcsolta be a rádiót, amikor keresztül hajtott a városon, így nem hallotta a figyelmeztetést, hogy magas dagály várható. És ha hallja? Tudta, hogy Ocean Beach veszélyes. Minden évben mosott le róla embereket a víz, helyieket és turistákat egyaránt.

Talán akkor gondolt rá egy kicsit, amikor a Cliff House étterem alatt lement a sziklákra. Igen, veszélyes terep és csúszós. De nem túlságosan félt a zuhanástól, se a tengertől, egyáltalán semmitől. Ismét a Dél járt az eszében, a nyári esték New Orleansban, jázmin virágzás idején. Arra gondolt, milyen illata volt a csodatölcsérnek a nagyanyja udvarán.

Nyilván elveszítette az eszméletét, amikor telibe találta a hullám, mert egyáltalán nem emlékezett arra, hogy viszi a víz, csak arra, hogy fölemelkedik, látja a testét, ahogy hányja-veti a hullámverés, embereket lát, amint mutogatnak, hadonásznak, mások az étterembe rohannak segítségért. Igen, tudta, mit terveznek. Valójában nem úgy látta az embereket, mintha felülről nézné őket, hanem mintha mindent tudna róluk. De micsoda mámorító biztonságot élt át odafent; az nem is szó, hogy biztonság! Szabad volt, annyira szabad, hogy nem értette az emberek riadalmát, föl sem tudta fogni, miért izgulnak annyira az ő hullámok hánytorgatta teste miatt?

Aztán elkezdődött a másik rész. Ez lehetett az, mikor már tényleg meghalt és azokat a csodás képeket mutatták neki, és ott voltak a többi holtak, ő pedig felfogta, megértette a legegyszerűbb és legbonyolultabb

dolgokat, hogy miért kell visszatérnie, igen, az ajtó, az ígéret, váratlanul és súlytalanul becsapódott a hajó fedélzetén heverő testbe, a testébe, amely vízbe fúltan hányódott egy órán át, a nyűgök és nyilak közé, és visszatért, tágra nyílt szemmel, mindentudón, készen arra, hogy pontosan azt tegye, amit várnak tőle. Ó, fenséges tudás!

Az első pillanatokban kétségbeesetten erőlködött, hogy elmondhassa, hol járt, mit látott, a nagyszerű, hosszú kalandot. Ezt kellett tennie! De ma már csak a mellét, kezét, lábát hasogató fájdalomra emlékszik, és a közelben a ködös nőalakra. Vékony termet, sápadt, finom arc, a haját egy szálig elrejti a sötét sapka, szeme szürke szikrát villant, és halkan mondja, hogy maradjon nyugton, most már nem lesz semmi baj.

Gondolatnak is képtelenség, hogy ez a kicsi nő halászta ki a tengerből, pumpálta ki a tüdejéből a vizet. Akkor még nem fogta fel, hogy ez az ő megmentője.

Férfiak kapták föl, hordágyra tették, leszíjazták, és őt elöntötte a fájdalom. Szél pofozta az arcát. Nem bírta nyitva tartani a szemét. A hordágy felemelkedett.

Ezután zűrzavar következett. Ismét elájult? Az lett volna a teljes és tökéletes feledés pillanata? Mintha senkinek sem lett volna sejtelme róla, mi történt repülés közben, csak annyit tudtak, hogy villámgyorsan kirepítették a partra, ahol már várt rájuk a mentőautó és a sajtó.

Vakuk villogása, arra emlékezett, meg hogy emberek szólongatták. Azonkívül a mentőautóra. Valaki megpróbált tűt szúrni a karjába. Mintha Vivian néni hangját is hallotta volna. Könyörgött, hogy hagyják abba! Fel akar ülni! Nem szíjazhatják le így, nem!

– Kitartás, Mr. Curry, bírja ki! Hé, segítsetek már ezzel az ürgével! – Ismét leszíjazták. Úgy bántak vele, mint egy fogollyal. Viaskodott, de hiába, valamit belenyomtak a karjába, azt tudta, és már látta is, hogy közeledik a sötétség.

Akkor visszajöttek ők, akiket odakint látott, és beszélni kezdtek megint. *Értem, felelte ő, nem engedem, hogy megtörténjék, hazamegyek. Tudom, hol van, emlékszem...*

Szúrós mesterséges fényre ébredt. Kórházi szoba. Gépekre kapcsolták. Legjobb barátja, Jimmy Barnes ült mellette. Szólni akart Jimmyhez, de akkor körülrajzották az ápolónők és az orvosok.

Megtapogatták a kezét, a lábát, kérdezgették, de ő nem bírt a feleletekre összpontosítani, mert folyton dolgokat látott, ápolónőket, mentősöket, kórházi folyosókat, felvillanó képekben. Mi ez? Tudta, hogy hívják az orvost – Randy Morrisnek – , tudta, hogy mikor eljött hazulról, puszit adott a feleségének, Deenie-nek. Mi ez? Csak úgy pattogtak az agyába a tények. Nem bírta! Olyan volt, mintha lázban feküdne, ébrenlét és álom között. Vállat vont, megpróbálta kitisztítani az agyát.

– Nézzék – mondta –, én igyekszem. Végül is tudja, miről van szó: az érintésről, a vízbefúlásról meg hogy látni akarják, nem sérült-e az agya. – De nem szükséges fáradniuk. Jól vagyok. Semmi bajom. Csak ki kell kerülnöm innen, hogy csomagolhassak. Azonnal haza kell mennem... Helyet kell foglaltatni a gépen, be kell zárni az üzletet... Az ajtó, az ígéret, és az ő célja, a sorsfordító cél...

De mi az? Miért kell hazamennie? Újabb képek villantak föl: ápolónők takarítják a szobát, valaki letörli az ágy krómozott vázát néhány órával ezelőtt, miközben ő alszik. Hagyd abba! Vissza kell térnie a tárgyhoz, a célhoz, a...

Ekkor döbbent rá, hogy nem jut eszébe a cél! Elfelejtette, mit látott a halálban! Elfelejtett mindent, mindent, az embereket, a helyeket, azt, amit mondtak neki! Ez lehetetlen! Hiszen olyan csodásan kristálytiszta volt! És ők bíztak benne! Azt mondták, Michael, tudod, hogy nem kell visszatérned, megtagadhatod, ő pedig azt mondta, hogy megteszi, hogy... mit tesz meg? Vissza fog jönni egy lobbanásban, mint az álom, amelyet elfelejtünk, majd váratlanul eszünkbe jut minden részlete!

Felült, kisöpörte a karjából az egyik tűt, tollat és papírt kért.

– Nyugodtan kell feküdnie!

– De nem most. Előbb le kell írnom ezt. – Csakhogy nem volt mit leírnia. Emlékezett, ahogy áll a sziklán, és arra a réges-régi floridai nyárra gondol, a meleg vizekre... Aztán már csak a hordágyon fekvő, lucskosra ázott, vacogó, sajgó önmagára emlékezett.

Minden elveszett.

Behunyta a szemét, igyekezett nem venni tudomást kezének különös melegségéről, és a nővérről, aki visszanyomta a párnára. Valaki Jimmyt kérte, hogy menjen ki. Jimmy nem akart. Miért ezeket a lényegtelen dolgokat látja, miért villannak föl már megint a műtősök, az ápolónő férje, és a nevek, miért ismeri az összes nevet?

– Ne nyúljon hozzám így! – mondta. Az élmény, kint az óceánon, csak az a fontos! A toll után kapott. – Ha csendben maradna...

Igen, egy kép, amikor megérinti a tollat: a nővér kiveszi a tollat egy fiókból a folyosón. És a papír, egy férfi képe, ahogy beteszi a jegyzetblokkot egy fém öltözőszekrénybe. Hát az éjjeliszekrény? Egy asszony képe, ahogy tisztára törli a ronggyal, amelyen hemzsegnek a másik szobából hozott baktériumok. Majd egy villanás egy férfiról, rádióval. Valaki csinál valamit egy rádióval.

Hát az ágy? Tegnap délelőtt tizenegykor halt meg benne az utolsó ápolt, Mrs. Ona Patrick, amikor ő még el sem döntötte, hogy kimegy Ocean Beachre. Ne, kapcsold ki! Egy villanás Mrs. Patrick teteméről a kórházi hullakamrában.

– Nem bírom!

– Mi a baj, Michael? – kérdezte Morris doktor. – Szóljon hozzám. – A folyosón Jimmy vitatkozik. Hallja Stacy hangját. Stacy és Jimmy a legjobb barátai. Reszketett.

– Persze – motyogta. – Beszélni fogok, csak ne nyúljon hozzám! Kétségbeesésében a fejéhez kapott, beletúrt a hajába, és hála istennek, nem érzett semmit! Újra süllyedni kezdett az álomba, és közben azt gondolta, no jó, most úgy lesz ismét, ahogy volt, eljön a nő, és én meg fogom érteni. De már az elszenderülés pillanatában rájött, hogy nem tudja, ki az a nő.

Pedig haza kell mennie, igen, haza, ennyi év után, ennyi hosszú év után, amelyekben afféle ábrándképpé lett az otthon...

– Vissza oda, ahol születtem – suttogta. De nehéz beszélni! Olyan álmos volt. – Ha még több gyógyszert ad, esküszöm, megölöm magát!

Jimmy barátja hozta be másnap a bőrkesztyűt. Michael nem hitte el, hogy beválik, de egy próbálkozást megért. Izgatottsága az őrület határát súrolta, és túl sokat beszélt.

Amikor újságírók hívták fel telefonon a szobát, egy szuszra elhadarta nekik, hogy “mi történt”. Amikor benyomultak, Michael beszélt és beszélt, újra és újra elmondta, mindegyre azt hajtogatva:

“Nem bírok emlékezni!” Dolgokat adtak a kezébe, ő pedig elmondta, mit lát. “Úgyse jelent semmit”.

Csoszogó elektronikus zajjal csattogtak a fényképezőgépek. A kórház személyzete kidobta az újságírókat. Michael már egy kést vagy egy villát sem mert megérinteni. Nem akart enni. Az egész kórházból jöttek hozzá az emberek, hogy tárgyakat dugdossanak a kezébe.

A zuhanyozóban megérintette a falat. Ismét látta azt az asszonyt, a halott asszonyt. Három hétig feküdt ebben a szobában. “Nem akarok tusolni” – mondta – , “hát nem érted, hogy beteg vagyok?” A menye állította be a zuhany alá. Michaelnek ki kellett menekülnie a fülkéből. Kimerülten rogyott az ágyra, és a párna alá rejtette a kezét.

Volt néhány villanás, amikor először egyengette el az ujjain a feszes bőrkesztyűt. Akkor lassan összedörzsölte a kezét, hogy minden elmosódjék, képek bukdácsoltak egymáson, míg végül semmit sem lehetett fölismerni, az agyában torlódó nevek nagy zajt csaptak, aztán csend lett.

Lassan nyúlt a vacsorázó tálcán heverő kés után. Sejtett valamit, de az sápadt volt, hangtalan, aztán szertefoszlott. Fölemelte a poharat, kiitta a tejet. Csak egy rezdülés. Jól van! Működik a kesztyű! Csak az a ő, hogy gyors legyen minden mozdulat.

És hogy kikerüljön innen! Csakhogy nem engedték.

– Nem akarok agy CT-t! – tiltakozott. – Az agyamnak semmi baja! A kezem kerget az őrületbe!

Pedig úgy próbáltak segíteni – Morris doktor, az osztályos orvos, és a barátai meg Viv néni, akik órákig ültek mellette. Kérésére Morris doktor megkereste a mentősöket, a parti őrséget, a baleseti ügyeletet, a hajó kormányosát, aki életre keltette, mielőtt a parti őrség rátalált, mindenkit, aki netán emlékezhetett rá, hogy mondott-e Michael valami fontosat. Végül is egyetlen szó is megoldhatja az emlékezet görcsét.

Ám nem voltak szavak. A kormányos azt mondta, hogy Michael motyogott valamit, amikor kinyitotta a szemét, de ő egy szót sem értett belőle. L-lel kezdődött, talán egy név lehetett. Ennyi. Azután vitte el a parti őrség. A mentőben akkora balhét rendezett, hogy le kellett kötözni.

Nagyon szeretett volna beszélni ezekkel az emberekkel, főleg a nővel, aki kihalászta. A riportereknek is elmondta, amikor faggatták.

Jimmy és Stacy mindennap késő estig ültek mellette. Vivian nénié voltak a délelőttök. Végül Therese is kijött, riadtan, szepegve. Nem szerette a kórházakat, nem bírta a betegeket.

Michael nevetett. Nesze neked Kalifornia! Csak képzeljék el, ilyet mondani, itt! Hirtelen ötlettel lerántotta a kesztyűjét, és megragadta Therese kezét.

Félek, nem szeretlek, mindenki csak rád figyel, dugulj már el, nem is hiszem el, hogy vízbe fúltál, nevetséges, ki akarok menni innen, miért nem telefonáltál!

– Menj haza, szivi! – mondta Michael.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE I.

Valamikor csendes pihenő közben az egyik ápolónő ezüst tollat csúsztatott a kezébe. Michael mély álmából ébredt, a kesztyű az asztalon hevert.

– Mondja meg a nevét – szólt a nővér.

– Nem tudom a nevét. Egy asztalt látok.

– Próbálkozzon erősebben.

– Gyönyörű mahagóni asztal, zöld itatós van rajta.

– És a nő, aki a tollat használta?

– Allison.

– Igen. Hol van?

– Nem tudom.

– Próbálkozzék még egyszer.

– Mondom, hogy nem tudom! A tollat Allison adta magának, maga a retiküljébe tette, és ma reggel kivette. Csak képek, képek, nem tudom, hol van Allison. Maga egy kávézóban ül, a tollal rajzol a szalvétára. Arra gondol, hogy megmutatja nekem a tollat.

– Meghalt, ugye?

– Már mondtam, hogy nem tudom. Nem látom. Annyit látok, hogy Allison. Bevásárlólistát írt a tollal, a szentségit, most azt is találjam ki, hogy mi volt a listán?

– Ennél többet kell látnia.

– Hát pedig nem látok! – Visszahúzta a kesztyűjét, és attól fogva nem volt az az erő, ami levetesse vele.

Másnap elhagyta a kórházat.

A következő három hét kínszenvedés volt. Telefonált két parti őr és egy mentős sofőr, de nem tudtak olyat mondani, ami segített volna. Ami a mentőhajót illeti, a nő nem akart belefolyni a dologba, és Morris doktor megígérte neki, hogy nem is fogják belekeverni. Közben a parti őrség elkotyogta a sajtónak, hogy elfelejtették felírni a hajó nevét és a rendszámát. Az egyik újság óceánjáró motorjachtként emlegette. Azóta talán a világ másik végén jár.

Michael akkor már belátta, hogy túl sok embernek mondta el a történetét. Az ország összes népszerű magazinja vele akart beszélni. Nem tehette ki a lábát anélkül, hogy egy újságíró el ne állja az útját, vagy egy vadidegen a kezébe ne dugdosson levéltárcát, esetleg fényképet. A telefon szakadatlanul csörgött. Az ajtónál kupacba gyűlt a posta. Igazán el akart menni, be is pakolt az aktatáskájába, aztán mégse bírta rászánni magát, hogy elmenjen. Inkább ivott jéghideg sört naphosszat, majd whiskyt, amikor a sör már nem zsibbasztotta el.

A barátai megpróbáltak lojálisak lenni. Felváltva beszélgettek vele, igyekeztek nyugtatni, rábeszélni, hogy hagyja abba az ivást, de hiába. Stacy még fel is olvasott neki, mert Michael képtelen volt rá. Ő is tudta, hogy az idegeire megy mindenkinek.

Az agya katlanként forrt az erőlködéstől. Ha emlékezni nem bír, akkor legalább ezt a dolgot, ezt az egetverő szörnyűséget kellene értenie. De csak hordott össze hetet-havat "életről és halálról", arról, ami "odakint" történt, hogy a populáris művészetben és a magas művészetben is leomlófélben vannak a falak az élet és a halál között. Még senki sem vette észre? Pedig a regények és a filmek mindig megmutatják, mi van folyamatban. Csak jól oda kell figyelni. Látott ő már ilyet előbb is, minthogy ez történt volna.

Vegyük csak Bergmantól a *Fanny és Alexander*t, amelyben a holtak csak úgy besétálnak, és szóba elegyednek az élőkkel! Ugyanez történt a *Vasvirág*ban. Hát a *Suttogások és sikolyok*? Abban talán nem támadtak föl és beszéltek a holtak? Meg volt valami vígjáték is, sőt, ha az ember a könnyebb darabokat nézi, ott még gyakoribb. Gondoljunk csak *A fehérruhás nőre*, ahol a halott kislány megjelenik a kisfiú hálószobájában, meg volt a *Julia*, amelyben Mia Farrow-t Londonban kísérti a halott gyermek.

– Michael, te ki vagy borulva.

– Nemcsak a rémfilmekben, hát nem látjátok? Az egész művészetben ez történik. Például abban *A fehér hotel* című könyvben, olvasta valamelyiktek? Nahát, az kimondottan arról szól, hogy mi történik a hősnővel a halál után. Én mondom nektek, itt történni fog valami! Leomlófélben a fal, magam beszéltem a holtakkal, és visszajöttem, és tudat alatt valamennyien tisztában vagyunk vele, hogy a fal omladozik! te a kiborultságát. Fölvette a kagylót, és rendelt még egy rekesz sört. Viv néninek nem is kell kimennie. Meg volt még Glenlivet Scotch dugiban. És Jack Daniel's. Ó, ki se kell józanodnia, amíg meg nem hal! Nem gond!

Végül a vállalatot is telefonon zárta be. Amikor dolgozni próbált, emberei célzatosan közölték vele, hogy menjen haza. Nem bírták az örökös szájjártatását. Témáról témára ugrott. Aztán jött az a riporter, aki azt akarta, hogy tartson bemutatót képességeiből a Sonoma megyéből érkezett asszonynak. És kínozta még valami, amit nem vallhatott be senkinek: egyfolytában kapta az emberektől a homályos érzelmi benyomásokat,

akár megérintette őket, akár nem.

Afféle szétfolyó telepátiának tűnt, amitől nem védett meg a kesztyű. Nem adatokat kapott, csak benyomásokat, hogy ez rokonszenves, az ellenszenves, illetve igaz vagy hamis. Néha annyira megrohanta ez az erő, hogy csak az emberek mozgó száját látta, de nem hallotta, mit mondanak.

Ez a magas feszültségű bensőséges viszony, ha ugyan lehet így nevezni, még jobban elidegenítette a világtól.

Felmondta a szerződéseit, egyetlen délután alatt átadta valamennyit másoknak, gondoskodott róla, hogy minden emberének legyen munkája, aztán bezárta a Castro utcai butikot, amely márkás viktoriánus lakberendezési tartozékokat árult.

Ez így volt jó, bezárni az ajtót, ledőlni, összehúzni a függönyöket és inni. Viv néni dalolgatott a konyhában, miközben neki főzött ételeket, amelyeket ő nem akart megenni. Néha próbált olvasni egy kicsit a *Copperfield David*ból, hogy megszökjön a saját elméjétől. Élete mélypontjain mindig elbújt valahol, és a *Copperfield Dávid*ot olvasta. Könnyebb és derűsebb volt, mint igazi kedvence, a *Nagy várakozások*. Ám most csak azért tudta, hol jár a könyvben, mert úgyszólván kívülről fújta.

Therese látogatóba ment a bátyjához Dél-Kaliforniába. Michael tudta, hogy hazudik, holott meg sem érintette a telefont, csupán a hangot hallotta az üzenetrögzítőből. Nekem nyolc. Pá-pá.

Amikor régi barátnője, Elizabeth telefonált New Yorkból, Michael addig beszélt, míg a szó szoros értelmében összecsuklott, mint a colostok. Másnap reggel Elizabeth közölte vele, hogy pszichiáter segítségére van szüksége. Megfenyegette, hogy otthagy csapot-papot és repül San Franciscóba, ha Michael nem ígéri meg. Michael megígérte, de hazudott.

Senkinek sem akart kitárulkozni. Nem akarta leírni az érzés hőfokát. És egyáltalán nem akart beszélni a kezéről. Kizárólag a látomásokról akart beszélni, azt pedig senki sem akarta hallani, senki sem akarta hallani, mikor arról beszélt, hogyan húzzák föl a függönyt, amely elválasztja az élőket a holtaktól.

Miután Viv néni lefeküdt, Michael kísérletezett kicsikét az érintéssel. Sokat el tudott mondani egy tárgyról, ha megengedte magának, hogy lassan forgassa a kezében; ha az ereje határait próbálgatta – azaz megpróbálta szabályozni a képességet – , még többet is megtudhatott. Csakhogy nem szerette azt az érzést, mikor a képek átvillámlottak az agyán. Ha netán valamilyen okból kapta a fogékonyságot, azt az okot a látomásokkal és a feltámadása céljával együtt elfelejtette.

Stacy könyveket hordott neki más emberektől, akik meghaltak és visszatértek. Morris doktor említette a kórházban ezeket a munkákat, Moody, Rawling, Saborn és Ring klasszikus tanulmányait a halálközeli élményről. A részegséggel, az idegfeszültséggel, a huzamosabb összpontosítás képtelenségével küszködő Michael kényszerítette magát, hogy átrágja magát néhány íráson.

Igen, ő átélte ezt! Egy szóig igaz! Igen, ő is kiemelkedett a testéből, igen, nem álmodta, de nem látott gyönyörű fényt, nem fogadták halott szerettei, nem bocsátották be virágtengerben és színáradatban úszó égi paradicsomba. Vele valami egészen más történt odakint. Őt elfogták, megidézték, értésére adták, hogy nagyon nehéz feladatot kell végrehajtania, amelyen sok minden múlik.

Paradicsom. Az egyetlen paradicsom, amelyet ismert, a városban volt, ahol felnőtt, a drága, meleg városban, amelyet tizenhét évesen hagyott el: az a huszonötegynéhány háztömbből álló pompás, ódon négyszög, amelyet Kertvárosnak ismernek New Orleansban.

Igen, ott kezdődött minden, New Orleansban, amelyet nem látott tizenhetedik tavasza óta. És az a vicces, hogy mikor visszanézett az életére, ahogy állítólag a vízbe fúlók teszik, elsőnek az a réges-régi este jutott eszébe, amikor hatévesen fölfedezte a klasszikus zenét a nagyanyja hátsó verandáján, ahol egy ócska csöves rádiót hallgatott az illatos szürkületben. Csodatölcsérek izzanak a sötétségben. Kabócák reszelnek a fákon. Nagyapja szivarozik a lépcsőn, és akkor belezendül az életébe a zene, az az égi zene.

Miért szerette annyira azt a zenét, amelyet senki sem szeretett a környezetében? Mert kezdettől különbözött, és ez nem írható egyedül az anyai nevelés számlájára. Az anyjának, ő maga mondta, minden zene csak zajongás volt. Ám Michael annyira szerette azt a zenét, hogy kiállt a sötétségbe egy pálcával, dudorászott, és lendületes hadonászással vezényelt.

Az Ír Csatorna mellett lakott a Curryk dolgos családja; az apja már a harmadik nemzedéket képviselte, amely az apró ikerházat lakta a hosszú vízparti fertályon, ahol írek sokasága tanyázott. Michael ősei a nagy krumplivész elől menekültek, Liverpoolban pakolták fel őket az amerikai Délről jött gyapotszállító hajókra, amelyeknek kifizetődőbb volt, ha nem üresen térnek vissza.

Majd "vizes sírgödörbe" vetették a munkáért könyörgő, lerongyolt bevándorlókat, akik százszámra hullottak sárgaláztól, sorvadástól, kolerától. A túlélők ásták a szúnyogoktól hemzsegő városi csatornákat. Ők

fűtötték a nagy gőzhajók kazánjait. Ők rakodták a hajókra a gyapotot, dolgoztak a vasutakon. Ők lettek a rendőrök és a tűzoltók.

Kemény emberek voltak, Michael tőlük örökölte hatalmas termetét és elszántságát. Tőlük kapta a kétkezi munka szeretetét, amely végül erősebbnek bizonyult a tanulással töltött éveknél.

Ezeknek a korai időknek a meséin nőtt fel; hogy miként építették a tulajdon kezükkel az ír munkásemberek a nagyszerű Szent Alfonz plébániatemplomot, miként vonszolták föl a folyótól a kőtömböket, simították a makert, gyűjtötték az Európából rendelt, szépséges szobrokra. “Mert látod, le kellett pipálnunk a németeket, akik akkor építették a Miasszonyunkat az utca másik oldalán. Nem volt az a pénz, hogy mi együtt járjunk misére.” Ezért lett két fenséges plébániatemplom egy helyett, amelyekben minden reggel ugyanazok a papok mondták a misét.

Michael nagyapja rendőr lett a dokkokban, ahol őelőtte az apja gyapotbálákat rakodott. Levitte az unokáját, hogy lássa a banánhajókat; megmutatta, hogy viszik a futószalagok a raktárakba a banánt ezerszám, és figyelmeztette a nagy fekete kígyókra, amelyek még akkor is a fürtökben bujkálhatnak, mikor már a piacon árulják őket.

Michael apja tűzoltó volt, amíg meg nem halt egy délután a Tehoupitoulas utcán kitört tűzben, akkor, amikor a fia tizenhét éves volt. Ez volt Michael életének fordulópontja, mert a nagyszülei már nem éltek, és az anyja visszavitte magával szülővárosába, San Franciscóba.

Michael egyetlen pillanatra és a legcsekélyebb mértékben sem kételkedett benne, hogy jól járt San Franciscóval. Hozzá jó volt a huszadik század. Abból a régi családból ő lett az első, aki diplomát szerzett, pláne szép házban lakott, könyvek és képek között.

De ha a papája nem hal meg, belőle akkor sem lesz tűzoltó. Olyan erők mocorogtak benne, amelyek, úgy látszik, mély álmot aludtak az őseiben.

Ez nemcsak a zenét jelentette azon a nyári estén, hanem azt is, amennyire a könyveket szerette attól fogva, hogy megtanult olvasni, ahogy felhabzsolta Dickenst kilencévesen, de még utána is imádta a *Nagy várakozásokat*.

Évekkel később San Franciscóban ugyanezt a nevet adta szeretett építési vállalkozásának: Nagy Várakozások.

Bele tudott temetkezni a *Nagy várakozások*ba vagy a *Copperfield Dávid*ba. az iskolai könyvtárban, ahol más fiúk papírgalacsint dobáltak, belebokszoltak a karjába, és azzal fenyegették, hogy megruházzák, ha nem hagyja abba a “gizdáskodást”; gizdának azt a személyt hívták az Ír Csatornánál, akinek annyi esze se volt, hogy vagány és durva legyen, és mélyen megvesse a közvetlen meghatározhatósággal dacoló jelenségeket.

De Michaelt sohasem ruházta meg senki. Az apjától elegendő egészséges kíméledenséget örökölt, hogy a próbálkozást is nyomban megtorolja. Megtermett és szokatlanul erős volt már gyereknek, aki magától értetődőnek találta a fizikai cselekvést, akár erőszakos formájában is. Verekedni is szeretett, a srácok pedig megtanulták békén hagyni, míg ő megtanulta elrejteni titkos lelkét annyira, hogy a többiek megbocsátották gyér számú bicsaklásait, és általában kedvelték.

És a séták, a hosszú séták, amelyekkel teljesen egyedül állt a korosztályában? Még a későbbi barátnői sem értették. Rita MacDwyer kinevette, Marie Louise azt mondta, hogy dilis. “Hogyhogy, csak úgy sétálsz?” De ő apró korától szeretett sétálni, átsurranni a Raktár utcán, a nagy választóvonalon szülőhelyének napégette sikátorai és a Kertváros impozáns, csendes sétányai között.

A Kertvárosban New Orleans legrégibb úriházai szunyókáltak terebélyes tölgyek mögött, hatalmas kertek mélyén. Itt csatangolt a kisfiú a hallgatag téglajárdákon, zsebre vágott kézzel, hébe-hóba fütyörészve, és arra gondolt, hogy egyszer neki is lesz itt egy pompás háza. Olyat akart, amelynek fehér oszlopai vannak elöl, és macskakővel rakták ki a kerti ösvényeket. Hangversenyzongora is lesz benne, olyan, amilyet a földig érő ablakokon át lesett ki, meg csipkefüggöny és csillár. És egész nap Dickenst fog olvasni egy hűvös könyvtárban, ahol a mennyezetig könyvvel vannak kirakva a falak, és vérvörös azaleák bóbiskolnak a veranda korlátja mögött.

Úgy érezte magát, mint Dickens hőse, az ifjú Pip; csupán villanásokat kapott abból, amiről tudta, hogy neki az jár, és mily messze állt attól, hogy megkaphassa!

Ám a séták szeretetében nem volt teljesen egyedül, mert az anyja ugyancsak szeretett nagyokat sétálni, és talán ez is ama néhány sorsdöntő ajándék közé tartozott, amelyeket a fiának adott.

Az anya ugyanúgy értette és szerette a házakat, ahogyan a fia fogja. Michael még egészen apró volt, mikor az anyja már elhozta a régi házak e csöndes szentélyébe, megmutogatta kedvenc helyeit és a tágas, bársonyos pázsitokat, amelyeket sokszor félig elrejtettek a kaméliabokrok. Megtanította, hogy legyen füle a tölgyfákon

kiáltozó madarak hangjára, a titkos szökőkutak muzsikájára.

Anyja különösen szeretett egy komor házat, amelyet a fiú sem felejt majd el soha, egy hosszú, fenyegető házat, amelynek az oldaltornácairól habzó bougainvillea zuhogott. És mikor elmentek a ház mellett, Michael sokszor látott egy furcsa, magányos embert, aki egyedül álldogált a gondozatlan bokrok között, az elvadult kert hátuljában. Ez az ember valósággal elveszett a zöld gubancban, olyan tökéletesen összeolvadt az árnyas lombokkal, hogy más járókelő talán észre se vette volna.

Akkor régen még egy kis közös játékuk is volt az emberről. A mama mindig azt mondta, hogy ő nem látja.

– De ott van, mama! – erősködött Michael, mire az anyja:

– Jól van, Michael, akkor meséld el, hogy néz ki.

– Hát, barna haja van és barna szeme, és nagyon ki van öltözve, mintha partira menne. De ő figyel bennünket, mama, úgyhogy szerintem nem is lenne szabad megállnunk és rábámulnunk.

– Michael, nincs ott semmiféle ember! – mondta az anyja.

– Mama, te ugratsz engem!

Ám volt egy alkalom, amikor az anyja is egész biztosan látta azt az embert, és nem tetszett neki. Nem a háznál volt, nem is az elvadult kertben.

Ez karácsonykor történt, amikor Michael még mindig egészen kicsi volt; akkor állították a Szent Alfonz mellékoltáránál a pompás betlehemet, és a Kisjézus ott feküdt a jászolban. Michael és a mama letérdeltek az oltár korlátja előtt. Milyen gyönyörű volt Mária és József életnagyságú szobra, de a mosolygó Kisjézus is, ahogy nyújtogatta a pufók karocskáit! Mindenfelé fények ragyogtak, szelíd gyertyalángok libegtek puhán. A templom megtelt a csoszogó lábak, a fojtott suttogás hangjával.

Talán ez volt az első karácsony, amely megmaradt Michael emlékezetében. Akárhogyan is, az ember ott volt a szentély árnyékában, csendesen nézegetett, és mikor meglátta Michaelt, arra a szokott kis mosolyra húzta a száját. A kezét összekulcsolta, és öltönyt viselt. Nagyon nyugodt volt az arca. Pont olyannak látszott, mint az Első utcai kertben.

– Mama, nézd, ott van! – jelezte Michael azonnal. – Az az ember a kertből!

Anyja épp csak egy pillantást vetett az emberre, majd riadtan elkapta a tekintetét és a fia fülébe súgta:

– Jó, de nem bámészkodj rá!

Miután kijöttek a templomból, az anyja egyszer megfordult és hátranézett.

– Ez az az ember a kertben, mama – mondta Michael.

– Mi a manóról beszélsz? – kérdezte az anyja. – Miféle kertben?

Legközelebbi sétájukon, az Első utcán Michael újra látta az embert, és próbált is szólni az anyjának, de a mama ismét a játékot játszotta, és azzal húzta, hogy nincs is ott semmiféle ember.

Nevettek. Minden a legnagyobb rendben volt. Akkor ez nem tűnt túl fontosnak, bár a fiú sohasem felejtette el.

Sokkal fontosabb volt, hogy Michael és az anyja jó barátok voltak, és mindig remekül mulattak együtt.

Évekkel később újabb ajándékot kapott az anyjától: a filmeket, amelyeket együtt néztek meg a városi moziban. Szombatonként felszálltak a villamosra, és elmentek matinéra. Gennyes nyavalygás, Mike, mondta az apja, akit senki sem vonszolhatott volna el efféle hülyeségekre.

Michael bölcsen tartózkodott a választól, és egy idő után már képes volt elintézni egy mosolygós vállrándítással, így tehát az apja békén hagyta, és ami a fiúnak még fontosabb volt, békén hagyta az anyját is. A világért le nem mondott volna ezekről a különleges szombat délutánokról, mert a külföldi filmek nyitottak kaput egy másik világba, amely kimondhatatlan szorongással és boldogsággal töltötte el.

Sohasem felejtette el *A Manderley-ház asszonyát*, a *Vörös cipőket*, a *Hoffmann meséit*, és egy olasz filmet, amelyet az *Aida* című operából csináltak. És volt annak a zongoristának a csodálatos története, a *Felejthetetlen dal*. Szerette a *Caesar és Cleopatrát* Claude Rainsszel és Vivien Leigh-vel, és a néhai George Apleyt Ronald Colmannel, akinek olyan gyönyörű hangja volt, mint senki más férfinak a világon.

Bosszantotta, hogy néha nem értette a filmeket, időnként még követni sem tudta őket. A feliratok mindig túl gyorsan peregtek ahhoz, hogy elolvashassa őket, és az angol filmekben a színészek túl gyorsan beszéltek ahhoz, hogy megértse pattogós kiejtésüket.

Időnként, hazafelé menve az anyja elmagyarázta a dolgokat. Nem szálltak le a saját megállójuknál, fölvillamosoztak a Carrolton útra, ami jó hely az egyedüllétre. Azon az úton is voltak megnézni való fejedelmi házak, gyakran csiricsárébbak, nem is olyan régiek, mint a Kertváros otthonai, mert a polgárháború után épültek, de azért pompásak és kifogyhatatlanul érdekesek.

Ó, az a csendes fájdalom, amelyet azokon a ráérős utakon érzett, mert olyan sokat akar, és olyan keveset

ért! Időnként elkapott egy-egy selyemmirtusz virágot a villamos nyitott ablakából. Arról álmodozott, hogy ő Maxim de Winter. Ismerni akarta a klasszikus zenedarabok nevét, amelyeket a rádióban hallott és szeretett, hogy tudja és megjegyezze a bemondók érthetetlen idegen szavait.

Érdekes, hogy a Raktár utcai szutykos Boldog Óra moziban – tehát a saját fertályán – látott régi rémfilmekben *Frankenstein szörnye* vagy *Drakula lánya* mellett gyakran bukkant föl ugyanaz az elegáns világ, elegáns embereivel: ugyanazok a faburkolatos könyvtárak, boltíves kandallók, szmokingos férfiak, kecses, lágy szavú nők. Van Helsing doktor roppant elegáns hapsi volt, és ugyanaz a Claude Rains, aki Caesart alakította a belvárosi moziban, most bolondul kotkodácsolt, mint Láthatatlan ember.

Bármennyire törekedett az ellenkezőjére, Michael meggyűlölte az Ír Csatornát. Szerette az ittenieket, és eléggé bírta a barátait is, de gyűlölte az ikerházakat, amelyekből húsz szorongott egy háztömbben, a parányi előkerteket, az alacsony léckerítéseket, a sarki kocsmát a wurlitzerrel a hátsó szobában, az örökké csapkodó szúnyoghálós ajtót és a virágos ruhás, kövér asszonyokat, akik nadrágszíjjal vagy puszta kézzel tángálták a gyerekeiket az utcán.

A kövezet állott sörtől szaglott. Volt valami bűze az ócska vasúti lakásoknak a boltok fölött, ahol a legszegényebb barátai laktak. Ugyanígy bűzlöttek a régi cipőboltok és rádiószervizek, még a Boldog Óra mozi is. A Raktár utca bűze. Ezekben az ócska házakban a lépcsők szőnyege úgy nézett ki, és úgy is szaglott, akár a sebkötöző pólya. Minden rétegben ült a piszok. Az ő anyja még egy orsó cérnáért se ment le a Raktár utcára. Átsétált a Kertvároson, a Szent Károly úton felszállt a villamosra, azzal utazott a Csatorna utcáig.

Michael szégyellte ezt a gyűlöletet. Úgy szégyellte, mint Pip a magáét a Nagy várakozásokban. De minél többet tanult, és minél többet látott, annál inkább nőtt benne a megvetés.

De leginkább az emberek, mindig az emberek idegesítették legjobban. Szégyellte a nyers kiejtést, amely rögtön rásütötte az emberre az Ír Csatorna bélyegét; olyan volt ez a kiejtés, mint Brooklynban vagy Bostonban vagy akárhol, ahol írek és németek tanyáznak.

– Tudjuk, hogy a redemptoristákhoz jársz! – mondták a felsővárosi srácok. – Abból tudjuk, ahogy beszélsz. – Lenézően mondták.

Michael utálta az apácákat is, a goromba, mély hangú szórorokat, akik pofozták a fiúkat, ha úgy tartotta kedvük, megrázták és megalázták őket, ha ahhoz volt hangulatuk.

Tulajdonképpen azért a dologért gyűlölte meg őket, amit akkor csináltak, mikor hatéves volt. Az egyik kisfiút, egy "rossz gyereket" kivonszolták az elsős fiúosztályból, és átvitték a lányiskola első osztályába. Michaelék osztálya később tudta meg, mi történt vele: beleállították a szemétkosárba, ott kellett sírnia vörös fejjel a kislányok előtt. Az apácák feszt lökdösték és ráripakodtak: "Állj csak a szemétben, állj csak benne!" A lányok meg nézték, és elmondták a fiúknak.

Michaelt kirázta a hideg. Baljós, néma rettegés fogta el, hogy vele is megtörténhet. Mert tudta, hogy ő sose tűrné el. Ő rúgkapálna, az apja pedig letörné a derekát, mert mindig ezzel fenyegeti, bár sose lett belőle semmi, legföljebb egyszer-kétszer húzott rá szíjjal. Káoszként szabadulna el az a lappangó erőszak, amelyet mindig érzett maga körül – az apjában, a nagyapjában, az összes ismerős férfiban – , és magával rántaná a mélybe. Hányszor látott gyereket verni? Hányszor hallotta az apja hideg gúnyolódását az ütlegekről, amelyeket a saját apjától kapott? Michael néma, bénító iszonyattal rettegett a veréstől, a püfölés, a lazsnakolás gonosz, megrontó bizalmaskodásától.

Így tehát nyughatatlansága és csökönyössége ellenére angyalként viselkedett az iskolában már akkor, amikor még fogalma sem volt róla, hogy tanulnia kell, ha meg akarja valósítani álmait. Ő volt a csendes fiú, az a fiú, aki mindig megírta a házi feladatot. A félelem a tudatlanságtól, a félelem az erőszaktól, a félelem a megaláztatástól ugyanolyan megbízható ösztöke volt, mint később a nagyravágyás.

De miért nem ösztökéltek ezek a tényezők senki mást a környezetében? Sose tudta meg, de így visszatekintve kétségtelen bizonyossággal látta, hogy kezdettől roppant képessége volt az alkalmazkodásra. Tanult mindenből, amit látott, és annak megfelelően változott.

Szüleiből hiányzott ez a rugalmasság. Az anyja türelmes volt, igen, és uralkodott a viszolygásán, amelyet környezete szokásai keltettek benne, de nem voltak álmai, nagy tervei, igazi alkotóereje. Sohasem változott, semmiből sem csinált túlzott felhajtást.

Michael apja ellenben vagány és szeretetre méltó ember volt, bátor tűzoltó, számos kitüntetés birtokosa. Életmentés közben halt meg. Ilyen volt a természete. De az is a természetéhez tartozott, hogy visszahőkölt attól, amit nem tudott vagy nem értett. Titkolt hiúságában "kisebbnek" érezte magát az igazán tanult emberek mellett.

– Csináld meg a leckédet – mondta, mert feltételezte, hogy ezt várják el tőle. Álmában se gondolta volna,

hogy a fia mindent megtanul az egyházi iskolában, amit csak lehet, és tulajdonképpen kiváló oktatásban részesül a túlzsúfolt osztályban, a fáradt, agyonhajszolt apácák keze alatt.

Az apácák a rémes körülmények ellenére nagyon jól megtanították olvasni és írni a gyerekeket, akkor is, ha verniük kellett őket a cél érdekében. Gyönyörű kézírásra szoktatták őket. Megtanították nekik a helyesírást, a számtani alapműveleteket, sőt, tanítottak még latint, történelmet és egy kevés irodalmat is. Rendet tartottak a csibészek között. Michael ugyan rendületlenül gyűlölte őket, még évekkel később sem szűnt meg a gyűlölete, ám azt el kellett ismernie, hogy az apácák, a maguk egyszerű módján beszéltek időnként lelki dolgokról is, például, hogy értelmesen kell élni az életet. Amikor Michael tizenegy éves lett, három dolog történt, amelyek, mondhatni, drámai hatást gyakoroltak rá. Az első az volt, hogy meglátogatta őket Vivian néni San Franciscóból, a másik, hogy véletlenül fölfedezte a városi könyvtárat.

Viv néni látogatása rövid ideig tartott. Anyjának nővére vonaton érkezett a városba. Az Unió pályaudvaron várták. Viv néni a Szent Károly úton szállt meg, a Pontchartrain hotelben, és érkezése estéjén meghívta Michaelt és a szüleit vacsorára a Karibi-terembe. Ez volt a díszebédlője a Pontchartrain szállónak. Michael apja azt mondta, nem. Ő nem megy olyan helyre. Különben is a tisztítóban van az öltönye.

De Michael elment, díszbe öltözve, és mint egy kis férfiú, úgy sétált keresztül az anyjával a Kertvároson.

A Karibi-terem megrendítette. Csaknem néma, hátborzongató világ volt, gyertyafénnyel, fehér abroszokkal és pincérekkel, akik úgy néztek ki, akár a kísértetek, vagy még inkább, mint a vámpírok a rémfilmekben, fekete kabátjukkal, keményített fehér ingükben.

Ám az igazi kinyilatkoztatás az volt, hogy Michael anyja és nagynénje tökéletesen otthon érzik magukat ezen a helyen, halkan nevetgélve diskurálnak, mindenfélét kérdezve a pincértől a teknősbékalevesről, a sherryről és a fehérborról, amit majd a vacsorához isznak.

Michael ettől még inkább tisztelte az anyját. Anya nem olyan hölgy volt, aki csak megjátssza magát, hanem valóban ehhez az élethez szokott. Most már megértette, miért sírdogál néha, és miért emlegeti, hogy haza szeretne menni San Franciscóba.

Az anyja napokig beteg volt Viv néni elutazása után. Agynak dőlt, visszautasított mindent a boron kívül, amelyet az orvosságának nevezett. Michael az ágya mellett üldögélt, időnként felolvasott neki, és halálra rémült, mikor az anyja egy teljes órán át nem szólt. Aztán jobban lett, felkelt, és az élet ment tovább.

De Michael gyakran gondolt arra a vacsorára, a két nőt körüllengő könnyed fesztelenségre. Gyakran elment a Pontchartrain szálló mellett. Csöndes irigykedéssel nézte a jólöltözött embereket, akik az eresz alatt ácsorogva vártak taxira vagy limuzinra. Csak mohóságból szeretne a világukban élni? Nem szellemi-e inkább ez a szépség? Annyi mindenen törte a fejét! Majd szétvetette a tanulás, a megértés, a birtoklás vágya, mégis Smith vegyeskereskedésében kötött ki, a horror képregényeknél.

Majd jött a közkönyvtár véletlen fölfedezése. Michael csak nemrég szerzett tudomást a létezéséről, és a véletlen fölfedezés szakaszokban zajlott.

A gyerekkönyvtárban bóklászott, valami könnyű és vicces olvasmányt keresve, amikor az egyik polc tetején hirtelen megpillantott egy kinyitott, keményfedelű, új könyvet a sakkról, egy olyan könyvet, amelyik azt mondta el, hogy hogyan kell sakkozni.

Michael mindig is borzasztó romantikusnak találta a sakkot, bár azt meg nem tudta volna mondani, honnan veszi ezt a véleményét. Soha életében nem látott sakk-készletet. Kikölcsönözte a könyvet, hazavitte és olvasni kezdte. Az apja meglátta és nevetett. Ő tudja, mondta, hogy kell sakkozni, a tűzoltóságon folyton sakkoznak. Könyvből nem lehet megtanulni a sakkot, micsoda butaság.

Michael azt felelte, hogy ő meg tudja tanulni könyvből, épp most tanulja.

– Oké, tanuld – mondta az apja. – Aztán majd játszom veled. Hát ez óriási! Még egy ember, aki tud sakkozni! Talán még sakktáblát is vásárolnak! Michael nem egészen egy hét alatt kiolvasta a könyvet, és tudott sakkozni. Teljes órán át felelgetett minden kérdésre, amelyet az apja föltett.

– Hát ez hihetetlen – mondta az apja –, de te tényleg tudsz sakkozni. Már csak egy készletre van szükséged. – Bement a belvárosba, és olyan készlettel tért haza, amely felülmúlta Michael összes álmát. Nem jelképes bábok voltak benne, hanem kidolgozott figurák, tehát lófej helyett ágaskodó ló, nyergében lovaggal; a királynő hosszan leomló fürtökön viselte a koronáját, és a bástyát elefánt hordozta.

Természetesen műanyagból készült, és D.H. Holmes nagyáruházából származott, de annyival szebb volt a sakktankönyv minden ábrájánál, hogy Michael elalélt a láttán. Mit számít, hogy apa “az én pacim”-nak hívta a lovat! Sakkoztak! És attól kezdve gyakran játszottak együtt!

Ám az igazi nagy véletlen felfedezés nem az volt, hogy az apja tud sakkozni, vagy hogy ilyen drága ember, aki ilyen gyönyörű sakkot vásárol. Ez mind nagyon szép volt és nagyon jó, és természetesen a sakkozás

közelebb hozta egymáshoz apát és fiát. De az igazi véletlen nagy felfedezés az volt, hogy Michael nem csak írott meséket tud megjegyezni, de mást is... és ez a más többet adott vágyakozó, fájó ábrándoknál.

Könyvből tanult meg valamit, amiről mások azt tartották, hogy kizárólag gyakorlatban sajátítható el.

Ezután bátrabban mozgott a könyvtárban. Megszólította a pultnál ülő könyvtárost, és tudomást szerzett a "tematikus katalógus" létezéséről, majd megszállottan belevetette magát a témák széles változatosságának találomra történő kutatásába.

Az autók voltak az elsők. Rengeteg könyvet talált az autókról. A könyvekből mindent megtanult a gépkocsiról és a márkákról. Apja és nagyapja titokban ámuldoztak a tudásán.

Azután a tűzoltókat és a tüzet kereste ki a katalógusból. Elolvasta a nagyvárosi tűzoltóságok történetét. Elolvasta, hogyan fejlődtek ki a tűzoltó készülékek, a létrás kocsik, mindent elolvasott a történelem nagy tűzeseteiről, például a chicagói tűzvészről, a Triangle-gyár égéséről, és ismét csak meg tudta vitatni az olvasottakat az apjával és a nagyapjával.

Michael ujjongott. Úgy érezte, nagy hatalomra tett szert, és belevágott a titkos tervbe, amelyet senkinek sem árult el. A zene volt az első titkos témája.

A leggyerekesebb szintű könyvekkel kezdte, mert ez a téma nehéz, majd áttért a kamaszoknak szóló, illusztrált kiadványokra, amelyekből mindent megtudott a kölyökzseni Mozartról, a szegény siket Beethovenről és a bolond Paganiniről, aki állítólag eladta a lelkét az ördögnek. Megtanulta a szimfónia, a concerto és a szonáta meghatározását. Megtanulta az ötvonalas rendszert, a negyedhangokat, a félhangokat, a dúr és a moll hangsort. Megtanulta a szimfonikus zenekar összes hangszerének nevét.

Aztán áttért a házakra, és semmi idő alatt meg tudta különböztetni a klasszicista, az olaszos és a kései viktoriánus stílust. Nem tévesztette össze a korinthoszi és a dór oszlopot, megtanulta fölismerni az oldalfolyosós házat és a villát. Új tudásával fölvértezve csatangolt a Kertvárosban, és még jobban szerette, amit látott.

Hát bizony, Michael kihúzta a lutrit. Immár semmi oka nem volt rá, hogy zűrzavarban éljen. Bármilyen témát "ki tudott olvasni". A szombati délutánokon tucatszám habzsolta fel a művészetről, építészetről, görög mitológiáról, tudományról szóló könyveket. Olvasott még modern festészetről, operáról és balettről is, bár szégyenkezve és lopva, nehogy az apja kicsúfolja, ha esetleg mögötte settenkedne.

A harmadik dolog ugyanabban az évben egy hangverseny volt a Városi Zenecsarnokban. Michael apja, sok tűzoltóhoz hasonlóan mellékest vállalt a szabadidejében; abban az évben a zenecsarnok előterében, a kioszkban árult üdítőt, és egy este a fia is vele tartott, hogy segítsen. Nem is lett volna szabad elmennie, mert másnap tanítás volt, de mindenképpen menni akart. Látni akarta a Zenecsarnokot, hogy mit csinálnak ott, így az anyja rámondta az ament.

Szünetben kellett segítenie, utána egyébként is csomagolni akartak, hogy hazamehessenek, így a program első felében ült be a terem végébe, ahol üres székek voltak, mert látni akarta, milyen egy hangverseny. A helyzet a *Vörös cipők* diákjaira emlékeztette, igen, a kakasülőn várakozó diákokra. A termet kezdték megtölteni a gyönyörűen kiöltözött emberek, New Orleans patríciusai, míg a zenekari árokban hangoltak. Ott volt még a furcsa ember is az Első utcából. Michael látta egy pillanatra a mélyben; úgy nézett fölfelé, mintha ő is látná a fiút az utolsó sorban.

Ami ezután következett, az egyszerűen megbabonázta. A nagy Isaac Stern játszotta azon az estén Beethoven D-dúr hegedűversenyét, az egyik legszenvedélyesebben szépséges és legegyszerűbben ékesszóló zenét, amelyet Michael hallott valaha. Értette minden hangját, egyszer sem kellett kirekesztettnek éreznie magát.

Rég elmúlt már a koncert, de ő még mindig el tudta fütyülni a főmotívumot. Ilyenkor a zenekar édes, érzéki melódiáira és Isaac Stern hegedűjének szívszorító üveghangjaira emlékezett.

Ám életét megmérgezte az élményből fakadó vágyakozás. Talán még sohasem tekintett olyan keserű elégedetlenséggel a környezetére, mint a hangversenyt követő néhány napban. Ám ezt senkinek sem árulta el, magába zárta, éppúgy, ahogy a könyvtárban gyűjtött tudását is titkolta. Félt a benne növekedő sznobságtól, félt, hogy ha tudomásul veszi ezt az érzést, meg kell utálnia azokat, akiket szeret.

Márpedig azt nem bírta volna ki, ha nem szeretheti a családját. Nem bírta volna ki, ha szégyellnie kell őket. Nem bírt volna elviselni ehhez fogható, alantas hálátlanságot. Utálhatta a háztömb lakóit. Azzal nem volt semmi baj. De szeretetben és összhangban kellett élnie, hűségesnek kellett lennie azokhoz, akikkel egy fedél alatt lakott.

Magától értetődően és ösztönösen rajongott keményen dolgozó nagyanyjáért, aki mindig szalonnás káposztát főzött, ha ő belépett a konyhába. Nagyanya egész élete azzal telt, hogy főzött vagy vasalt vagy a

vesszőkosárból teregette a mosott ruhát a hátsó udvaron.

És szerette a nagyapját is, az apró fekete szemű, alacsony embert, aki mindig az első lépcsőn várta, hogy unokája hazajöjjön az iskolából. Nagyapa csodálatos meséket tudott a régi időkről, amelyeket Michael sohasem unt meg.

És ott volt az apja, a tűzoltó, a hős. Hogy ne csodált volna egy ilyen embert? Gyakran átment hozzá a Washington úti tűzoltóságra. Elüldögélt náluk, mintha ő is közéjük tartozna, majd' meghalt, annyira szeretett volna velük tartani, ha riasztották őket, de ez persze tilos volt. Szerette nézni az elrobogó autót, szerette hallgatni a szirénázást és a kolompolást, bár borzadt a gondolattól, hogy belőle is tűzoltó legyen. Tűzoltó és más semmi. Lakhat ikerházban, ahol egymásból nyílnak a szobák.

Hogy az anyja miként tudta szeretni ezeket az embereket, az már egy másik történet volt, amelyet Michael sohasem értett egészen. Napról napra azon igyekezett, hogy enyhítse az anyja csendes boldogtalanságát. Legjobb, sőt egyetlen barátja volt az anyjának, de tudta, hogy még ő sem mentheti meg. Kárhozott lélek volt az anyja idelent az Ír Csatornánál, olyan asszony, aki szebben beszélt és szebben öltözött, mint a környezete, folyton azért könyörgött, hogy hadd menjen vissza eladónak valamelyik nagyáruházba, amire mindig az volt a válasz, hogy nem; papírkötésű regények éltették, John Dickson Carr, Daphne du Maurier, Frances Parkinson Keyes könyvei, amelyeket éjszaka olvasott, mikor mindenki más aludt, a nappali kanapéján ülve, egy szál kombinéra vetkőzve a nagy melegben, és lassan, apró kortyokban itta melléjük a bort egy barna papírba csomagolt palackból. A férje “Miss San Franciscónak” hívta.

– Anyám mindent megcsinál helyetted, tudod? – mondta a feleségének, akire mérhetetlen megvetéssel nézett ama néhány alkalommal, mikor az túl sokat ivott, és akadozott a nyelve. Ám a kisujját se mozdította, hogy visszatartsa, végül is az asszony ritkán ment el idáig. Csak magát a gondolatot találta sértőnek, hogy egy nő egész este így nyakaljon üvegből, mint egy férfi. Michael tudta, mit gondol az apja, nem kellett közölni vele.

Talán attól félt, hogy a felesége elhagyná, ha megpróbálná dirigálni vagy fékezni. Büszke volt az asszony csinosságára, karcsú alakjára, még arra is, hogy olyan finoman beszél. Sőt, hébe-hóba maga hozott bort neki, egy-egy palack portóit vagy sherryt, amit ő ki nem állhatott. Ragacsos kontyalávaló, mondta Michaelnek. Ám a fiú tudta, hogy a piások is ezt a fajta bort isszák.

Gyűlölte az anyja az apját? Ezt sohasem sikerült tisztáznia. Valamikor a gyerekkorában megtudta, hogy az anyja jó nyolc évvel idősebb az apjánál. De a korkülönbség nem látszott, azonkívül Michael apja jóképű ember volt, és a felesége is ezt látszott gondolni róla. Többnyire kedvesen viselkedett a férjével, de hát kedvesen viselkedett ő mindenkivel; azonkívül gyakran emlegette, hogy a világ minden kincséért sem szülne még egyszer, és voltak veszekedések, szörnyű, fojtott hangú veszekedések a kis lakás egyetlen zárt ajtaja, a hátsó hálószoba ajtaja mögött.

Volt egy történet az apjáról és az anyjáról, bár Michael sose tudta meg bizonyosan, hogy igaz-e. Viv nénitől hallotta az anyja halála után. Úgy szólt, hogy a szülei San Franciscóban szerettek egy-másba kevéssel a háború befejezése előtt, amikor az apja a tengerészetnél szolgált, roppant mutatósan festett az egyenruhájában, és akkoriban megvolt benne az a vonzerő, amire buknak a lányok.

– Olyan volt, Mike, mint te – mesélte évekkel később a nagynénje.– Fekete haj, kék szem, és ugyanezek az izmos karok. És emlékszel apád hangjára, gyönyörű hangja volt, olyan mély és bársonyos, még az Ír Csatorna kiejtésével együtt is.

Így hát Michael anyja “beleesett” a tengerészbe, majd mikor az visszament szolgálni a tengerentúlra, szívszakasztóan gyönyörű, behízelgő szerelmes leveleket irkált Michael anyjának. Csakhogy a leveleket nem Michael apja fogalmazta, hanem a legjobb barátja, egy iskolázott katona, akivel egy hajón szolgáltak, az tűzdelte meg a metaforákkal és az idézetekkel. Michael anyjának pedig sejtelme sem volt erről.

Michael anyja tulajdonképpen azokba a levelekbe lett szerelmes. Mikor pedig várandós lett Michaellel, a levelekben bizakodva utazott el Délre, ahol rögtön be is fogadta a közönséges, jószívű család, nyomban hozzá is látott készülődni a Szent Alfonzban tartandó esküvőre, amelyet legott nyélbe is ütöttek, mihelyt Michael apja eltávozást kapott.

Mekkora csalódás lehetett az anyjának a fátlan kis utca, a parányi ház, az egymásba nyíló szobáival, az anyós, amint kezét-lábát törve szolgálja ki a férfiakat, és soha nem ül az asztalhoz vacsora közben!

Viv néni elmesélte, hogy Michael apja bevallotta a levelek történetét a feleségének, amikor a fiúk még csecsemő volt, mire az asszony őrjöngeni kezdett, meg akarta ölni a férjét, majd az összes levelet elégette a hátsó udvaron. De aztán lecsillapodott, és megpróbálta túltenni magát a dolgon. Itt állt egy csecsemővel. Elmúlt harminc. Szülei meghaltak, csak egy nővére és egy fivére élt San Franciscóban; nem volt más

választása, mint hogy megmaradt a gyermeke apja mellett, és különben is, Curryék nem voltak rossz emberek.

Főleg az anyósát szerette, amiért befogadta őt várandós állapotban. Erről a részről – hogy anyós és meny szerették egymást – Michael is tudta, hogy igaz, mert az anyja az utolsó percig ápolta a beteg öregasszonyt.

Mindkét nagyszülője abban az évben halt meg, amelyben Michael gimnáziumba került, a nagyanyja tavasszal, a nagyapja két hónappal később. És bár sok nagynéni és -bácsi halálozott el az évek során, a nagyszüleié voltak az első temetések, amelyeken részt is vett. Örökre bevésődtek az emlékezetébe.

Káprázatos valami volt a két temetés, azzal a mindenféle kifinomultsággal és ékességgel, amit Michael úgy szeretett. Tulajdonképpen meghökkentette, hogy a Lonigan és Fiainál az általa oly sokra becsült elegáns filmek légkörét árasztották a temetkezési kellékek, a ravatalozó, a szürke bársonnyal kárpitozott limuzinok, sőt még a virágok és a szépen kiöltözött koporsóvivők is. A halkan beszélő férfiak és nők uralkodtak eredendő komiszságukon és bárdolatlanságukon a finom kárpitok és a faragott bútorok, a pompás színek és kelmék között, a liliomok és rózsák illatában.

Olyan volt, mintha azzal, hogy valaki meghal, átlépne *A Manderley-ház asszonya*, a *Vörös cipők* vagy a *Felejthetetlen dallam* világába. Gyönyörű dolgokat kapott egy napra vagy kettőre, mielőtt elásták volna a földbe.

Michael órákig tépelődött ezen az összefüggésen. Amikor másodjára nézte meg a Frankenstein menyasszonyát a Raktár utcai Boldog Órában, kizárólag a pompás házakra, a hangok zenéjére és a ruhákra figyelt. Szeretett volna beszélni erről valakinek, de mikor megpróbálta szóba hozni a barátnőjének, Marie Louise azt se tudta, miről beszél. Marie Louise butaságnak tartotta a könyvtárba járást, és nem akart külföldi filmeket nézni.

Michael ugyanazt a kifejezést látta a lány szemében, amellyel oly gyakran találkozott az apjáéban. Nem az ismeretlentől való félelem volt, hanem utálkozás. Ő pedig nem akart utálatos lenni.

Különben most már gimnáziumba járt, és megváltozóban volt az élet. Időnként komolyan félt, hogy talán most jött el az idő, amikor álmainak meg kell halniuk, és be fogja szippantani a valóságos világ. Úgy tűnik, mások is ezt érzik. Egy este Marie Louise apja, a háza lépcsőjén ülve, hidegen sandított rá, és azt kérdezte:

– Te meg miből gondolod, hogy egyetemre mész? Tatádnak netán van pénze a Loyolára? – A járdára köpött és végigmérte a fiút. Megint az utálkozás.

Michael vállat vont. Akkor még nem volt New Orleansban állami iskola.

– Talán Baton Rouge-ba megyek, a Louisianai Állami Egyetemre – mondta. – Talán kapok ösztöndíjat.

– Na ne röhögtess! – dünnyögte a pasi az orra alatt. – Miből képzeled, hogy nem lennél fele olyan jó tűzoltó, mint az apád?

Talán valamennyiüknek igazuk volt, mert elérkezett az idő, hogy másra is gondoljon. Michael majdnem száznyolcvan centiméteresre nőtt, ami hihetetlen magasság volt egy srácnak az Ír Csatornánál, és rekord a Curry családban. Az apja vásárolt egy ócska Packardot, egy hét alatt megtanította Michaelt vezetni; attól kezdve a fiú részidős munkát vállalt, egy virágárusnak szállított a Szent Károly úton.

De csak másodikos korában kezdtek halványulni a régi elképzelések, akkor kezdte elfelejteni az ambícióit. Belépett a focicsapatba, élsportoló lett, egyszer csak ott találta magát a városi park stadionjának gyepén, a srácok visítottak, és a megafon bemondta:

“Pontszerző Michael Curry!” Marie Louise elaléló hangon közölte a telefonban, hogy részéről totál el van pilledve, és “mindent” megtenne Michaelnek.

Szép idők voltak ezek a redemptoristák iskolájában, amely mindig a legszegényebb fehér iskola volt New Orleans városában. Új igazgatónőt kaptak, aki fölkapaszkodott egy padra az iskola udvarán, és mikrofonba kurjongatva buzdította a srácokat meccsek előtt! Tömegeket küldött a városi parkba éljenezni. Hamarosan rengeteg diákja gyűjtötte a negyeddollárosokat tornateremre, és a csapat valóságos csodákat művelt, meccset meccs után nyerve, úgy tűnt, kizárólag akaraterővel, akkor is győzve, ha az ellenfél jobb volt futballban.

Michael még mindig habzsolta a könyveket, ám abban az évben a sport állt közelebb a szívéhez. A futball tökéletesen megfelelt az agresszivitásának, az erejének, még a dühös tehetetlenségének is. Az iskola egyik sztárja volt. Reggelente, amikor a nyolcórai misén végigment a székek között, érezte, hogy bámulják a lányok.

És az álom valóra vált. A redemptoristák nyerték a városi bajnokságot. Ez az elnyomottak érdeme volt, a Raktár utca másik oldaláról jött srácoké, azoké a srácoké, akiknek a faramuci beszédén rögtön érezni lehetett, hogy az Ír Csatornánál laknak.

Még a Times Picayune is lelkesen zengte a dicséretüket. A gimnázium tombolt, Marie Louise és Michael a “végsőkig” elmentek, aztán a poklok kínjait szenvedték, amíg eldőlt, hogy teherbe esett-e Marie Louise.

Talán itt végződhetett volna Michael élete. Nem volt más vágya, mint minél több gólt dobni, Marie Louise-

zal lenni és pénzt keresni, hogy furikáztathassa a lányt a Packarddal. Húshagyó kedden kalóznak öltöztek, átmentek a Francia Negyedbe, sört ittak, smároltak és tapiztak a Jackson tér egyik padján. Eljött a nyár, és Marie Louise mind sűrűbben emlegette a házasságot.

Michael nem tudta, mit tegyen. Úgy érezte, Marie Louise-hoz tartozik, mégse tudott beszélni vele. A lány utálta a filmeket, amelyekre a fiú elvitte: az Életörömöt, a Martyt, vagy a Vfepartont. Ha pedig Michael szóba hozta az egyetemet, lehurrogta, hogy álmodik.

Majd eljött a gimnáziumi évek utolsó tele. Kutya hideg volt, New Orleansban havazott, az évszázadban először. Korán befejeződött a tanítás, Michael magányos sétára indult a Kertvárosban, ahol gyönyörű fehér paplan alá bújtak az utcák, és nézte a hangtalanul hulló, puha pelyheket. Nem akarta megosztani ezt a percet Marie Louise-zal. Inkább a szeretett házakkal és fákkal osztotta meg a hóval prémezett tornácok, kovácsoltvas korlátok mesebeli látványát.

Gyerekek játszottak az utcákon; az autók lassan hajtottak a jégen, és veszedelmesen faroltak a sarkokon. Órákig megmaradt a szépséges hótakaró, és mikor Michael végre hazament, úgy elgémberedett, hogy alig tudta elfordítani a kulcsot a zárban. Az anyja sírt.

Apja délután háromkor meghalt egy kigyulladt raktárházban, miközben egy másik tűzoltót próbált menteni.

Ezzel be is fejeződött az életük az Ír Csatornánál. Május végére elkelt az Angyali Üdvözlet utcai ház, és egy órával az után, hogy Michael átvette érettségi bizonyítványát a Szent Alfonz oltára előtt, anyjával már útban voltak egy távolsági buszon Kalifornia felé.

Most majd lesznek "szép dolgai", egyetemre fog járni, és olyanokkal érintkezik, akik helyesen beszélnek angolul! Mindez valóra is vált!

Viv néni szép lakásban élt a Golden Gate Parkban, sötét bútorok és igazi olajfestmények között. A néninél laktak, amíg nem sikerült saját lakást szerezniük néhány sarokkal távolabb. Michael nyomban beiratkozott az állami egyetemre; simán telt mindenre az apja biztosításából.

Michael szerette San Franciscót. Sivár volt és hideg, az igaz, és mindig fújt a szél, de azért tetszettek neki a város színei, sőt, kimondottan különlegesnek találta az okkersárgákat, olajzöldeket, mély pompeji vöröseket és sötétszürkéket. A pompás, díszes viktoriánus házak a New Orleans-i álomszép rezidenciákra emlékeztették.

Nyáron az egyetem által szervezett tanfolyamon pótolta be, amiben matematikából és természettudományokból elmaradt, nem volt ideje, hogy hiányolja az otthont, Marie Louise-ra, egyáltalán bármilyen lányra gondoljon. Ha nem tanult, szorgalmasan ismerkedett a várossal, hogy milyen itt az élet, miben különbözik San Francisco New Orleanstól.

Úgy tűnt, hogy az a széles alsóbb osztály, amelyhez New Orleansban tartozott, nem létezik ebben a városban, ahol még a rendőrök és tűzoltók is szabatosan beszéltek, jól öltözködtek és drága házakban laktak. Senkiről nem lehetett megállapítani, melyik városrészből jött. A járdák döbbenetesen tiszták voltak, és a legjelentéktelenebb emberi kapcsolatokra is egyfajta mértéktartás volt jellemző.

Ha a Golden Gate Parkban járt, nem győzött álmélkodni az itteni sokaság természetén; nem betolakodóknak látszottak a sötétzöld tájban, hanem mintha még emelték is volna a szépségét. Klassz külföldi biciklikkel tekertek az ösvényeken, kis csoportokban piknikeztek a bársony füvön, vagy a zenekioszk előtt üldögélve hallgatták a vasárnapi hangversenyt. Kinyilatkoztatással értek föl a város múzeumai is, amelyekben igazi régi mesterek munkái voltak; vasárnaponként zsúfolásig megteltek hétköznapi emberekkel, családokkal, akiknek láthatólag teljesen természetesnek tűnt a múzeumba járás.

Michael a hétvégeken csípett le órákat a tanulásból, hogy kószálhasson a De Youngban, és áhítattal bámulhassa El Greco űzött tekintetű, horpadt szürke arcú, fenséges Assisi Szent Ferencét.

– Ez is Amerika? – kérdezte Michael. Úgy érezte, más országba került, amelyet eddig csak villanásokra láthatott filmekben vagy a televízióban. Persze, nem a fényűző házak és szmokingok külföldi filmjeiben, hanem a közelmúlt amerikai filmjeiben és tévéműsoraiban, ahol minden nett és civilizált.

Michael anyja valóban boldog volt itt, olyan boldog, amilyennek a fia még sohasem látta; pénzt tett félre, megint munkába állt Magninnál, ahol kozmetikai szereket árult, mint évekkel ezelőtt, hétvégeken a nővéréhez járt látogatóba, és néha a fivéréhez is, "Michael bácsihoz", egy gavallér iszákoshoz, aki "finom porcelánt" árult Gumpsnál a Post utcában.

Az egyik hétvégén elmentek egy régimódi színházba a Geary utcában, és megnézték a *My Fair Lady*t. Ettől kezdve gyakran jártak "kisszínházakba" hogy híres darabokat lássanak: Albert Camus-tól a *Caligulát*, Makszim *Gorkij*tól *az Éjjeli menedékhely*et, és egy James Joyce-ból adaptált furcsa monológegyveleget, amelynek az volt a címe, hogy *Ulysses az alvóvárosban*.

A fiú meg volt babonázva. Michael bácsi megígérte, hogy ha elkezdődik az operaidény, elviszi a

*Bohémélet*re. Michael szólni sem tudott hálájában.

Mintha New Orleans-i gyermekkora nem is létezett volna.

Szerette San Francisco belvárosát, lármás villamosaival, agyonzsúfolt utcáival, szerette a filléres nagyáruházakat a Powell és a Market utcán, ahol órákon át zavartalanul olvasgathatott a puhafedelű könyvek gondolájánál.

Szerette a virágárus bódékat, ahol úgyszólván ingyen lehetett piros rózsacsokrokat kapni, és az Union utca különleges butikjait. Szerette a kis mozikat, ahol külföldi filmeket vetítettek, volt belőlük legalább egy tucat; itt látták a *Vasárnap soh*át Melina Mercouri-val, és Fellini *Édes élet*ét, Michael életének legcsodálatosabb filmjét. De vetítették még Alec Guinness vígjátékait, sötéten borongó, svéd bölcseleti filmeket Ingmar Bergmantól és rengeteg nagyszerű japán, spanyol és francia filmet. San Franciscóban sokan jártak ilyen mozikba, és nem is titkolták.

Szeretett a nyári tanfolyam más diákjaival kávézni a Sutter utcai, csiricsárén kivilágított Foster's vendéglőben; életében először elegyedhetett szóba távol-keletiekkel, New York-i zsidókkal, művelt színes emberekkel, akik tökéletesen beszélték az angolt, továbbá korosabb férfiakkal és asszonyokkal, akik családjuktól és munkájuktól lopták el az időt, csak hogy pusztán az élvezet kedvéért visszaülhessenek az iskolapadba.

Ebben az időszakban sikerült megfejtenie anyja családjának rejtélyét. Cserepek, szilánkok összerakosgatásából tudta meg, hogy a család dúsgazdag volt valaha. Anyjának apai nagyanyja hágott a nyakára a vagyonnak, de úgy, hogy csak egy faragott szék és három súlyos keretbe foglalt tájkép maradt belőle. Ennek ellenére a dédanyát úgy emlegették, mint a csodák csodáját, mondhatni, valóságos istennőt, aki beutazta a világot, kaviárt evett, és a végső tönkremenés előtt sikerült elvégeztetnie a fiával a Harvardot.

Ami a fiút – Michael anyai nagyapját – illeti, halálra itta magát, miután elveszítette feleségét, egy "meseszép" ír lányt San Francisco Mission kerületéből. "Anyáról" senki sem akart beszélni, mert mint kiderült, "anya" öngyilkos lett. "Apa", aki addig ivott, míg meg nem kapta a végzetes szélütést, apró évjáradékot hagyott három gyermekére. Michael anyja és Vivian nagynénje, miután befejezték tanulmányaikat a Szent Szív zárdában, úrias állásokba mentek. Michael bácsi "apus kiköpött mása" volt, állapították meg sóhajtva, amikor a bácsi elaludt a konyaktól a szófán.

Michael bácsi volt az egyetlen üzletember Michael ismeretségi körében, aki együltőhelyében tudott eladni dolgokat másoknak. Már az ebédnél felöntött a garatra, aztán csak ült a Gumpsban, vörös arccal, kimerülten, és csak mutogatta a gyönyörű porcelánt, a székéből magyarázott, amíg a házasulandó fiatal pár elhatározta magát. Az emberek azonban kedvesnek találták. Mindent tudott a márkás porcelánról, és borzasztó aranyos pasas volt.

Sok minden tisztázódott e fokozatosan szerzett értesülések révén. Ahogy telt az idő, Michael fölismerte, hogy anyja értékrendje, noha ő erről nem tud, lényegében azonos a dúsgazdagokéval. Nem pallérozódás kedvéért nézett külföldi filmeket, hanem mert szórakoztatták. És azért akarta, hogy Michael egyetemre járjon, mert a fiának "ott a helye". Magától értetődően vásárolta neki a Young Man's Fancyben a kámzsanyakú pulóvereket és az ingeket, amelyekben Michael úgy festett, akár egy magániskolára felkészítő intézmény növendéke. Ennek ellenére a három testvérnek fogalma sem volt a középosztály ambícióiról. Anya azért szerette a munkáját, mert I. Magnin volt a legelegánsabb üzlet az egész városban, és ott kellemes emberekkel találkozhatott. Szabad óráiban egyre növekvő mennyiségben itta a borát, regényeket olvasott, látogatta a barátait, és boldog, elégedett ember lett.

Végül a bor ölte meg. Ahogy teltek az évek, alkoholista lett belőle, bár úrinős eleganciával, zárt ajtók mögött iszogatott esthosszat metszett kristálypohárból, és rendre kiütötte magát, mire lefekvésre került a sor. Végül egy éjszaka elesett a fürdőszobában, és beverte a fejét, de törülközőt tekert a sebre, és visszafeküdt aludni, észre sem véve, hogy lassan elvérzik. Kihűlt, mire a fia rátörte az ajtót. Ez a Liberty utcai házban történt, amelyet Michael vásárolt meg és restaurált családja számára, noha addigra Michael bácsi is elhunyt, ugyancsak az italtól, bár az ő esetében szélütésnek nevezték.

Ám Michael anyja minden lanyhasága és elhatalmasodó általános közönye ellenére büszke volt a fia ambícióira. Megértette, mi hajtja, mert megértette Michaelt, az egyetlent, aki valódi értelmet adott az életének.

És Michaelt erdőtűzként perzselte az ambíció, amikor ősszel végre elkezdhette első évét a San Franciscó-i Állami Egyetemen.

A hatalmas főiskolai campuson nem keltett feltűnést az élet legkülönbözőbb területeiről érkezett hallgatók között. Erősnek érezte magát, és készen állt arra, hogy nekivágjon az igazi tanulásnak. Olyan volt ez, mint valamikor régen a könyvtárban. Csakhogy most respektálták, ha olvasott. Érdemnek tekintették, ha meg akarta

ismerni az élet titkait, amelyek azóta nyugtalanították, amikor még titkolnia kellett kíváncsiságát, nehogy gúnyt űzzenek belőle.

El se tudta hinni, mennyire szerencsés. Járt kurzusról kurzusra, nagyszerű észrevétlenségben a bakancsos-hátizsákos egyetemi proletárok tömegében, mámorosan hallgatva professzorai előadását és a diákok döbbenetesen okos kérdéseit. Megtömte órarendjét szabadon választható tárgyakkal: művészettel, zenével, összehasonlító irodalomtudománnyal, sőt még drámával is, és fokozatosan jó, régimódi humán műveltségre tett szert.

Végül történelemre szakosodott, mert jó eredményeket ért el a tárgyban, jó dolgozatokat és teszteket írt, azonkívül tudta, hogy legújabb keletű ambíciója, az építészet, elérhetetlen a számára. Akárhogy igyekezett, képtelen volt megbirkózni a matematikával. Minden erőfeszítése ellenére sem tudta megszerezni az osztályzatokat, amelyekkel fölvették volna a négyéves építészi posztgraduális képzésre. Meg azért is szerette a történelmet, mert olyan társadalomtudomány, amelynek művelői megpróbálnak elhúzódni a világtól, hogy távolabbról nézve fejtsék meg működését. Ő is ugyanezt tette már akkor is, mikor még csak egy kölyök volt az Ír Csatorna partján.

Számára magától értetődő volt a szintézis, az elmélet, az összefoglalás. Mivel pedig annyira idegenszerű és másvilági helyről származott, annyira elképedt a kaliforniai modern világtól, megnyugtatta a kilátás, hogy történész lehet. Legjobban szeretett városokról és századokról szóló, jól megírt könyveket olvasni, vagyis olyan könyveket, amelyek eredetük, szociológiai és technológiai vívmány.

Több mint elégedett volt. Mikor elfogyott a biztosítási pénz, előszegődött részmunkaidőre egy ácshoz, aki San Francisco csodaszép, régi viktoriánus házainak restaurálására szakosodott. Michael, mint valamikor régen, ismét kézbe vette a házakról szóló könyveket.

Mire letette a kisdoktorit, New Orleans-i régi barátai nem ismertek volna rá. Még mindig megőrizte a futballjátékos hatalmas vállát, domború mellkasát, és az ácsmesterség remekül formában tartotta; továbbra is fekete, fürtös haja, nagy kék szeme és az orra nyergén elszórt szeplők voltak a legfeltűnőbb vonásai. De most sötét keretű szemüveget tett olvasáshoz, és általában csavart mintás pulóvert viselt, könyökben bőrrel foltozott, Donegal tweedzakóval. Még pipázott is, és a pipáját mindig a jobb zsebében tartotta.

Huszonegy éves korában egyforma könnyedséggel kalapált egy fakeretes házon, vagy gépelte két ujjal, de nagyon gyorsan a dolgozatot a tizenhetedik századi Németország boszorkányüldözéseiről.

Két hónappal azután, hogy készülni kezdett a doktori disszertációjára, az egyetemi munkával párhuzamosan tanulni kezdett az építési vállalkozói vizsgára is. Ekkor éppen festőként dolgozott, de tanult vakolást és csempézést is, hogy mindenhez értsen, ami egy házhoz kell.

Folytatta a tanulást is, mert mélyen gyökerező bizonytalansága nem engedte volna, hogy félbehagyja, de akkor már tudta, hogy nincs az az elméleti gyönyör, amely jóllakathatná éhségét a kétkezi munka után, hogy a szabad levegőn kapaszkodhasson. létrára, kalapácsot forgathasson, és élvezhesse esténként azt az isteni fizikai fáradtságot. Semmi sem szoríthatta a háttérbe az ő gyönyörű házait.

Szerette látni a munkája eredményét: a megjavított tetőket, restaurák lépcsőket, reménytelen szutyokrétegtől villogóra csiszolt padlókat. Szerette lemaratni és újralakkozni a finom mívű, ódon orsópilléreket, oszlopos korlátokat, ajtókereteket. Mint örök növendék, tanult minden iparostól, akivel dolgozott. Építészeket faggatott, ha csak tehette; tervrajzokat másolt, hogy tanulmányozza őket. Bújta a restaurálással és a viktoriánus régiségekkel foglalkozó könyveket, folyóiratokat és katalógusokat.

Néha úgy érezte, jobban szereti a házakat, mint az embereket; úgy szerette őket, akár a tengerészek a hajókat. Munka után magányosan végigment a szobákon, amelyeknek ő adott új életet, gyöngéden megérintve az ablakpárkányokat, a rézkilincseket, a selyemsima stukkót. Hallotta, ahogy a szép ház beszél hozzá.

Két év múlva doktorált történelemből, pontosan akkor, amikor az amerikai campusokon végigsöpört a tiltakozás a vietnami háború ellen, és pszichedelikus drogokon éltek a San Franciscó-i Haight Ashburyn hemzsegő fiatalok, de már jóval előbb letette az építésvezetői vizsgát, és saját vállalkozást alapított.

Sohasem értette egészen és valahogy nem is hatott rá a virággyermekek és a politikai forradalmak világa, a személyiség átalakítása a szerek segítségével. Táncolt az Avalon Bálteremben a Rolling Stones zenéjére; szívott füvet; hébe-hóba égetett tömjént; hallgatta Bismillah Kahn és Ravi Shankar lemezek, még a Golden Gate Parkba is kiment egy barátnőjével a nagy “Jelenlétre”, mikor Timothy Leary felszólította tanítványait, hogy “hangoljanak rá, pörögjenek fel, hulljanak ki”, de mérsékelt elragadtatást keltett benne a dolog.

Mint történész, nem fogadhatta el a sekélyes, gyakran bárgyú forradalmi retorikát, amelytől zengett a környezete, és csak magában nevetett a vacsoraasztalnál barátainak marxizmusán, akiknek fogalmuk sem volt a munkásemberről. Iszonyodva figyelte, amint azok, akiket szeretett, a lelkük békéjét, sőt, az agyukat is

elpusztítják az erős hallucinogénekkel.

De azért tanult belőle; tanult, mert meg akarta érteni, és az ő esztétikai nézeteire is elkerülhetetlen hatást gyakorolt a szín és a minta, a keleti zene és forma nagy pszichedelikus szerelme. Évekkel később meggyőződéssel hangoztatta, hogy a hatvanas évek tudati forradalma hasznára volt minden amerikainak, hogy a régi házak renoválása, a virágtengerbe épített pompás középületek létrejötte, sőt, még a szökőkutakkal és virágágyakkal díszített, márványpadlós bevásárlóközpontok is közvetlen következményei azoknak a sorsfordító éveknek, amikor Haight Ashburyn a hippik páfrányokat akasztottak a lakásuk ablakába, lángoló színű indiai kelmékkel takarták le kukából guberált bútoraikat, amikor a lányok teletűzdelték lobogó hajukat a legendás virágokkal, a férfiak ledobták piszokszín öltönyüket, rikító ingbe bújtak és hosszúra növesztették a hajukat.

Michael sohasem kételkedett abban, hogy a forrongás, a tömeges kábítózás és a vad zene kora közvetlenül befolyásolta a pályafutását. A fiatal párok országszerte hátat fordítottak a modern elővárosok szögletes dobozainak, hogy az anyag, a részlet és a változatos formák újfajta szerelmével forduljanak a belváros bájos régi házai felé. San Franciscóban pedig megszámlálhatatlan ilyen ház akadt.

Michael várólistájáról sohasem fogytak ki a türelmetlen megrendelők. A Nagy Várakozások tudott renoválni, restaurálni, a semmiből is építeni. Hamarosan az egész városban voltak munkái. Semmit sem szeretett jobban, mintha beléphetett egy lerobbant, neves viktodánus házba a Divisadero utcában, és azt mondhatta: “Na, ebből palotát csinálok hat hónapon belül.” Munkái díjakat nyertek. Híres volt meseszép, részletes rajzairól. Volt, mikor építészi útmutatás nélkül vágott bele a tervekbe. Minden álma kezdett valóra válni.

Harminckét éves volt, mikor hozzájutott egy telivér házhoz a Liberty utcában; kívül-belül restaurálta, lakosztályokat alakított ki az anyjának és a nagynénjének, és itt lakott a legfelső emeleten, kilátással a belváros fényeire, pontosan abban a stílusban, amelyben mindig szeretett volna. Meglett mindene, könyv, csipkefüggöny, zongora, míves régiségek. Nagy teraszt épített magának a domboldalba, ahová kiülhetett, és süttethette magát Észak-Kalifornia szeszélyes napjával. A tengerpart örökös köde gyakran eloszlott, mielőtt fölkúszhatott volna azokra a dombokra, amelyeken Michael élt. Így tehát – úgy tetszett – nemcsak a sok-sok éve kilesett déli fényűzést és eleganciát szerezte meg, hanem visszakapott egy keveset a napsütésből és a melegből is, amelyre oly nagy szeretettel emlékezett.

Harmincöt éves korára befutott embernek számított, aki még művelt is volt. Besöpörte és elspájzolta az első millióját értékpapírokban. Szerette San Franciscót, mert úgy érezte, ettől a várostól megkapott mindent, amit akart.

Noha Michael maga találta ki magát, mint oly sokan Kaliforniában, és teremtett magának stílust, tökéletes összhangban sok más magacsinálta ember stílusával, mindig maradt benne egy rész abból a csatornaparti vagány kölyökből, aki úgy nőtt fel, hogy egy darab kenyérrel segítette rá a villájára a borsót.

Sohasem sikerült egészen simára csiszolnia érdes kiejtését, és ha munkásokkal tárgyalt, vissza is zökkent az akcentusba. Volt néhány parlagi szokása és elképzelése, amelyekből sohasem vetkőzött ki teljesen, és ezt ő is tudta magáról.

Ám ahogy ezeket kezelte, az tökéletesen megfelelt Kaliforniának. Egyszerűen kimutatta őket. Végül is az egyéniségéhez tartoztak. Semmi kivetnivalót nem talált abban, ha megkérdezte egy új reformkonyhás étteremben: “És hol a hús meg a krumpli?” (igen szerette a húst és a krumplit, ezt ette, ha csak tehette), vagy ha beszéd közben sem vette ki a szájából a Camelt, úgy, ahogy az apja csinálta.

Főleg azért jött ki jól a liberális barátaival, mert nem fárasztotta magát vitatkozással, és miközben azok egymásra ordítoztak söröskriglik fölött idegen országokról, ahol sohasem jártak, és valószínűleg nem is fognak, Michael házakat rajzolt a papírszalvétájára.

Ha egyáltalán kifejtette a nézeteit, nagyon elvontan és távolságtartóan tette, mert kívülállónak érezte magát Kaliforniában, kívülállónak az amerikai huszadik században, és egyáltalán nem csodálkozott, ha mások nem nagyon törődtek a véleményével.

Azokkal tudott igazán barátkozni, függetlenül a politikai nézetektől, akik az övéhez hasonló megszállott odaadással űzték a mesterségüket: iparosokkal, művészekkel, zenészekkel. Meglepően sok orosz származású zsidó volt a barátai és a szeretői között. Ők aztán megértették, ha valaki mindent elsöprő vágyat érez az értelmes élet után, és a látomásaival, ha csak parányi mértékben is, hozzá akar járulni a világ megváltoztatásához. Michael fenséges házakról álmodott, egész városrészek átalakításáról, kávézókból, könyvesboltokból, penziókból álló enklávékról San Francisco régi negyedeiben.

Hébe-hóba, főleg anyjának halála után eltűnődött a múltról New Orleansban, amely most még inkább

másviláginak és fantasztikusnak tetszett. A kaliforniaiak, töprengett Michael, szabadnak képzelik magukat, holott milyen konformisták! Minden Kansasból, Detroitból, New Yorkból jött ember ellentmondás nélkül kap ugyanazon liberális nézeteken. Egyformán gondolkoztak, öltözködtek, éreztek. Időnként már nevetséges volt a konformizmusuk. Barátok képesek voltak olyanokat mondani, hogy: "Nem ez az az illető, akit ezen a héten bojkottálunk?", vagy "Nem kellene elleneznünk ezt?"

Lehet, hogy ahonnan eljött, a bigottok városa volt, de ugyanakkor az egyéniségek városa. Gondolatban hallotta az Ír Csatorna vén mesemondóit, a nagyapját, amint meséli, hogy surrant be fiúkorában a német templomba, csak mert hallani akarta, milyen hangzású a németek latinja. Vagy hogy Gelfand Curry öreganyánk – a törzs egyetlen német ősanyja – idejében a Miasszonyunkban kereszteltették a babákat, hadd örüljön a mamó, aztán suba alatt átvitték őket a Szent Alfonzba, hogy tisztességes ír templomban is megkapják a keresztvizet ugyanattól a türelmes paptól.

Micsoda figurák voltak a bácsikái, azok az öregemberek, akik sorra haltak ki mellőle. Máig hallotta adomáikat folyóbeli úszkálásokról (Michael idejében már senki sem úszkált a Mississippiben). Ha berúgtak, fejeseket ugrottak a raktárházakból, vagy nagy evezőket kötöztek a bringáik pedáljához, hogy hátha elmegy a vízen.

Egyetlen mese volt az élet. Egy egész nyári éjszakát végig lehetett anekdotázni Jamie Joe Curryről, az algiersi rokonról, aki úgy nekiadta magát a vallási fanarizmusnak, hogy reggeltől estig ki kellett kötni egy oszlophoz, és Timothy bácsiról, aki a nyomdafestéktől hibbant meg annyira, hogy újságokkal tömte ki az ajtó- és az ablakkeret réseit, és ezerszám vágta ki papírból a babákat.

Hát a gyönyörű Lelia néni, aki fiatalságában azt az olasz fiút szerette, és csak összeaszott vénségében tudta meg, hogy a bátyjai verték véresre és zavarták el a fiút éjnek évadján az Ír Csatornától? Macskazabálóhoz nem megyünk. Lelia néni azt a fiút gyászolta egész életében. Felborította dühében a vacsorázóasztalt, amikor megmondták neki.

Még néhány apácának is voltak csudálatos történetei, az olyan öregeknek, mint Bridget Marie nővér, aki két hétig helyettesített nyolcadikban, az a kedves, csepp jószág, aki még mindig zaftos ír kiejtéssel beszélt. Nem tanított az nekik az égvilágon semmit, csak mesélt Libegő Bugyogóról, az ír kísértetről, és a boszorkányokról – boszorkányokról, hát hinnék? – a Kertvárosban.

De volt olyan is a legjobb mesék között, ami semmi másról nem szólt, csak az életről – hogy milyen volt, mikor az ember maga palackozta a sörét, hogy összesen két petrólámpa volt az egész házban, és hogy péntek esténkén megtöltötték a hordozható fürdőkádat, hogy mindenki lefürödhessen a nappali szoba kandallója előtt. Csak az élet. Mosás rotyog a hátsó udvarban rakott tűzön, mohos hordókból merítik a vizet, a szúnyoghálót jó szorosan be kell gyűrni elalvás előtt. Dolgok, amelyeket mostanára valószínűleg elfelejtettek.

A legfurcsább felvillanásokban járt vissza a múlt. Michaelnek eszébe jutott, milyen szaga volt a lenvászon asztalkendőknek, amelyeket a nagyanyja vasalt, majd elrakta őket a diófa tálalóasztal mély fiókjaiba. Eszébe jutott a sós keksszel tálalt és sörrel leöblített rákos gombóc íze, és a dobok rémítő pergése a húshagyókeddi felvonulásokon. Látta a jegest, ahogy felszáguld a hátsó lépcsőn, a vállára illesztett párnán a hatalmas jégtömbbel. Újra meg újra hallotta az akkor oly durvának tartott csodálatos hangokat, gazdag szókincsükkel, drámai érzékükkel, nyelvi ínyencségeikkel.

Mesék nagy tűzvészekről, a villamosvasúti munkások híres lázadásairól és a gyapotrakodókról, akik dalolva srófolták a gyapotbálákat a hajófenékbe irdatlan csavarokkal, abban az időben, amikor még nem volt gyapotkompresszor.

Valami csodavilág volt, így visszanézve. Kaliforniában néha olyan steril volt minden. Egyforma ruhák, egyforma autók, egyforma ügyek. Talán nem is tartozik ide igazán. Talán soha nem is fog. Viszont oda sem tartozik. Évek óta nem is járt ott...

Bárcsak jobban odafigyelt volna akkor régen azokra a hapsikra! Csak hát túlságosan meg volt szeppenve. Hogy szeretett volna beszélni a papával, elüldögélni vele és azzal a sok bolond tűzoltóval a Washington úti tűzoltószertár előtt!

Tényleg olyan hatalmasak voltak a tölgyek? Tényleg boltívvé borultak össze az utca felett, hogy az ember egy zöld alagútból látott le a folyóra?

Eszébe jutott a szürkület színe, mikor edzésekről ment haza az Angyali Üdvözlet utcán. Milyen gyönyörű volt a kis vaskerítéseken kibújó, narancsszín és rózsaszín lantana! Izzik-e még valahol úgy az ég, mint ott, ahol rózsaszínből ibolyalilává, majd végül arannyá változott a kis házak fölött? Nincs is még egy olyan földöntúli hely a világon!

És a Kertváros, ó, a Kertváros! Emléke olyan tündérivé magasztosult, hogy az már gyanús.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE I.

Időnként azt álmodta, hogy sétál a meleg, tündöklő paradicsomkertben, fényes paloták, soha nem hervadó virágok, csillámló zöld levelek között. Aztán fölébredt és azt gondolta, igen, ott jártam, sétáltam az Első utcán, otthon voltam. A valóságban nem lehet ilyen. Épp ezért szerette volna viszontlátni.

Főleg egyes házak jártak vissza: a nagy, zegzugos ház a Colosseum és a Harmadik utca sarkán, amelynek még a kovácsoltvas korlátját is habfehérre festették. Meg a dupla erkélyes, oldalfolyosós házak, a kedvencei, négy homlokzati oszlopukkal, hosszú oldalaikkal, magas ikerkéményeikkel.

Még az emberekre is emlékezett, akikkel gyakori sétáin találkozott, a krepp öltönyös, szalmakalapos öregemberekre, botra támaszkodó hölgyekre, ropogós kék vászonegyenruhát viselő fekete dadákra, akik fehér babákat toltak. Meg arra az emberre, a kifogástalanul öltözött különös emberre, akit oly gyakran látott az Első utcán, abban az elvadult, nagy kertben.

Vissza akart menni, hogy összevesse az emléket a valósággal. Látni akarta az Angyali Üdvözlet utcán a kis házat, amelyben felnőtt. Látni akarta a Szent Alfonz templomot, ahol tízévesen ministrált. És a Miasszonyunkat az utca másik oldalán, csúcsíveivel, fából faragott szentjeivel, ahol ugyancsak ministrált. Tényleg olyan szépek voltak a Szent Alfonz mennyezetfestményei?

Néha elalvás közben ismét odaképzelte magát a zsúfolásig megtelt Szent Alfonzba, a karácsonyi misére. Gyertyák égtek az oltárokon. Hallotta az “Adeste Fideles” ujjongó himnuszát. Szenteste, záporeső veri az ajtót, otthon apró karácsonyfa világít a sarokban és a kandallóban izzik a gázláng. Milyen gyönyörűek voltak azok a pici kék lángnyelvek. Milyen gyönyörű volt a fácska, gyertyáival, amelyek a Világ Világosságát jelentették, díszeivel, amelyek a Háromkirályok ajándékait jelképezték, illatosan zöldellő ágaival, amelyek a nyarat ígérték még a farkasordító télben is.

Majd eszébe jutott egy körmenet az éjféli misén, amikor az angyalnak öltöztetett elsős kislányok kijöttek a szentélyből, és végigsorjáztak a padok között a főhajóban. Érezte az örökzöldből, virágokból és olvadó viaszból vegyített illatot. A kislányok a Krisztusgyermekről énekeltek. Látta Rita MacDwyert, Marie Louise Guidryt, az összes békát, akiket ismert; de hogy milyen gyönyörűek voltak a fehér ruhácskájukban, a kikeményített szárnyaikkal! Már nem undok majmok voltak, hanem igazi angyalok. Épp ez a karácsonyban a varázslat. Mikor pedig hazament, a kivilágított fa alatt várták az ajándékai.

Körmenetek. Milyen sok körmenet volt. Bár a Szűzanya körmeneteit sose szerette igazán. A Szűzanya túlságosan összekeveredett a gondolataiban a komisz apácákkal, akik annyit bántották a fiúkat, úgyhogy nem érzett túlzott áhítatot az Istenanya iránt. Búsult is miatta, addig, míg meg nem nőtt annyira, hogy ne érdekelje.

Ám a karácsonyt sohasem felejtette el. Vallásosságának ez volt az egyetlen örökéletű darabja, mert érezte mögötte a fenségesen csillogó múltat, amely visszanyúlik évezredeken át a sötét erdőkbe, ahol tüzek lángolnak és pogányok táncolnak. Szeretett emlékezni a jászolban mosolygó kisdedre, és az éjféli ünnepélyes pillanatra, amikor Krisztus ismét világra született.

December huszonnegyedike volt az egyetlen nap, amelyet még Kaliforniában is szentnek tartott, és úgy ülte meg, mint mások az újévet, mert neki ez jelképezte az új kezdetet, amikor minden bűnt és gyarlóságot leold az idő, hogy az ember elölről kezdhessen élni. Még ha egyedül volt, akkor is kivárta egy pohár bor mellett az éjfélt a szobájában, ahol csak a fácska világított. Azon az utolsó karácsonyon is havat – havat! – , nesztelen, puha pelyheket táncoltatott a szél, talán épp abban a pillanatban, amikor az apja átzuhant a Tchoupitoulas utcai raktár égő padlóján.

Ennek ellenére sohasem utazott haza.

Valahogy sohasem jutott hozzá. Mindig éppen versenyt futott a határidővel. Ha jutott valami kis szabadság, azt Európában töltötte, vagy New Yorkban kószált, műemlékek és múzeumok között. A szeretői így szerették. Ki akar karneválozni New Orleansban, amikor Rióban is megteheti? Miért menjünk az Államok déli részébe, amikor Dél-Franciaországba is mehetünk?

Ám Michael gyakran eltűnődött azon, hogy megszerzett mindent, amelyet a kertvárosi régi sétákon megkívánt, és azért kellene visszamennie, hogy leltárt készítsen, lássa, nem ámítja-e magát. Vagy talán nem voltak üres pillanatok, amikor úgy érezte, vár valamire, valami roppant fontosra, de nem tudja, mi az?

Egyetlen dolgot nem kapott még meg, a nagy szerelmet, de tudta, hogy az is megjön idővel; egyszer talán hazalátogathat a menyasszonyával, és nem kell majd egyedül járnia a temető ösvényein vagy a régi járdákon. Ki tudja, talán még maradhat is egy darabig, hogy kószáljon a vén utcákon.

Michaelnek sok viszonya volt az évek során, és ezek közül legalább kettő fölért egy házassággal. Mindkét nő orosz származású zsidó volt, mindkettő tüzes, szellemes, ragyogóan eszes és független, Michael pedig képtelenül büszke volt e csiszolt és intelligens hölgyekre. Viszonyaikat legalább annyira táplálta a beszélgetés, mint a bujaság. Beszélgetés éjhosszat a szeretkezés után, beszélgetés sör és pizza mellett, beszélgetés

napfelkeltekor, ez volt a szokás Michael és a szeretői között.

Sokat tanult ezekből a viszonyokból. Önzetlen nyitottsága roppant csábítóan hatott a nőkre, ő pedig szinte erőfeszítés nélkül szívott magába mindent, amit tanulhatott tőlük. A szeretők élvezettel utaztak vele New Yorkba, a Riviérára vagy Görögországba, mert örültek, amikor elragadó őszinteséggel lelkendezett a látottakon. Megosztották vele kedvenc zenéjüket, kedvenc festőiket, kedvenc ételeiket, elképzeléseiket a jövőről, az öltözködésről. Elizabeth megtanította, hogyan vásároljon tisztességes öltönyt a Brooks Brothersnél, és Paul Stewartnál ingeket. Judith elvitte Bullock és Joneshoz, ahol megvették első bőrbenjét, elegáns fodrászatokba hordozta hajat nyíratni, megtanította az európai borokra, a spagetti főzésére, megtanította neki, hogy a barokk zene is van olyan jó, mint a férfi szeretett klasszikusai.

Michael csak nevetett ezen, de azért megtanulta. A két nő egyhangúlag ugratta a szeplői és a tagbaszakadtsága miatt, azért, ahogy a nagy kék szemébe lóg a haja, ahogy a látogató rokonok imádják a rosszcsont kisfiús varázsa miatt, és azért, hogy milyen istenien fest, ha estélyhez öltözik. Elizabeth "az ő aranyszívű vagányának" hívta, Judith Bunyósnak becézte. Michael az Aranykesztyű ökölvívó mérkőzéseire, kosárlabdameccsekre, jó kocsmákba vitte őket sört inni, megtanította őket, hogyan értékeljék a Golden Gate Parkban zajló európai és amerikai futballmérkőzéseket, ha eddig még nem tudták volna, még azt is felajánlotta, hogy az utcai bunyóba is bevezeti őket, ha akarják, bár ez inkább vicc volt. Valamint elvitte őket operába és hangversenyre, amelyeket vallásos hévvel látogatott, ők pedig bemutatták Dave Brubecknek, Miles Davisnek, Bill Evansnek és a Kronos Kvartettnek.

Fogékonysága és szenvedélyessége úgyszólván mindenkit lenyűgözött.

De barátnői csaknem mindig elbűvölőnek találták az érdességét is. Ha megharagudott, vagy akármilyen csekély mértékben fenyegetve érezte magát, szempillantás alatt visszaváltozott a sötét ábrázatú kölyökké az Ír Csatorna partjáról, és ezt nagy meggyőződéssel, önbizalommal és egyfajta öntudatlan szexualitással tette. A nők el voltak ragadtatva a kézügyességétől, attól, ahogyan a szöggel és a kalapáccsal bánik, meg attól, mennyire nem ismeri a félelmet.

Tudta ő, mit jelent a félelem a megaláztatástól, és máig kísértette néhány irracionális gyerekkori félelem. De hogy valóságos dolgoktól féljen? Felnőtt fejjel már azt se tudta, hogy kell. Ha valaki belesikoltott az éjszakába, Michael futott le elsőnek a lépcsőn, hogy utánanézzen, mi az.

Ez ugyanúgy nem volt mindennapos a magas műveltségű emberek között, mint az a leplezetlen és lelkes élvezet, amellyel Michael a szexet űzte. A pórias egyszerűséget szerette, de cifrázta is, ha a nők úgy akarták; szerette reggel, ébredés után, és szerette éjszaka. Ezzel hódított.

Az első szakítás – Elizabethtel – Michael hibájából történt, mert túl fiatal volt a hűséghez. Elizabeth torkig lett barátja "kalandjaival", hiába esküdözött Michael, hogy azok "semmit sem jelentenek"; összecsomagolt és otthagyta. Michael vérző szívvel vezekelt. Követte Elizabethet New Yorkba, de az sem volt jó. Hazatért üres lakásába, és hat hónapig ivott bánatában. Nem hitt a fülének, amikor Elizabeth feleségül ment egy harvardi professzorhoz, és ujjongott, amikor egy évvel később elvált.

Repült New Yorkba vigasztalni, összevesztek a Metropolitan Múzeumban, és Michael órákig sírt a hazaúton. Olyan szomorúnak látszott, hogy földet érés után a légikísérő lány hazavitte magához, és ajnározta három álló napon át.

Mire Elizabeth megérkezett a következő nyáron, Michael életébe már belépett Judith.

Hét évig éltek együtt, és senki sem hitte róluk, hogy valaha is szakíthatnának. Csakhogy Judith véletlenül teherbe esett, és Michael könyörgése ellenére sem akarta megtartani a gyermeket.

Ez volt Michael életének legkeserűbb csalódása, amely elpusztította a szerelmüket.

Michael nem vitatta, hogy Judithnak joga van megszakíttatni a terhességét. El sem tudott képzelni egy olyan világot, amelyben a nőket megfosztanák ettől a jogtól. Történész létére azt is tudta, hogy a magzatelhajtást tiltó törvényeket sohasem lehetett betartatni, mert a kapcsolat az anya és a magzat között semmilyen más kapcsolathoz sem fogható.

Nemhogy nem perelt Judith jogával, de még ki is állt volna mellette. Ő csak arra nem számított, hogy az a nő, aki bőségben és biztonságban él mellette, az a nő, akit ő abban a pillanatban feleségül venne, ha a nő ezt megengedné, képes lenne elvetetni a gyereküket.

Könyörgött, hogy ne tegye. A gyermek az övék, ő olyan kétségbeesetten szeretné, nem bírja elviselni a gondolatot, hogy megfosszák az élet esélyétől. Nem kell mellettük felnőnie, ha Judith nem akarja. Majd ő elrendezi, hogy másutt nevelkedjék. Elég pénze van rá. Úgy fogja látogatni a gyermeket, hogy Judith nem is tud majd róla. Nevelőket, jó iskolákat látott maga előtt, csupa olyasmit, ami neki sohasem jutott. És ami még fontosabb, ez a meg nem született gyermek él, Michael vére folyik a parányi ereiben, és Michael nem érti,

miért kellene meghalnia!

Judith iszonyatosnak találta ezeket a szavakat. Vérig sebezték. Pillanatnyilag nem akart anya lenni, úgy érezte, nem áll módjában. Már majdnem megszerezte a bölcsészettudományi diplomáját a Berkeleyn, de akkor is ott van még a doktori disszertáció. Azonkívül az ő teste nem eszköz, hogy gyereket adjon valaki másnak. Akkora megrázkódtatás lenne megszülni vagy örökbe adni ezt a gyereket, amit valószínűleg nem tudna elviselni. Holtáig kellene hurcolni a bűntudatot. Rettenetesen fájt neki, hogy Michael nem érti az ő álláspontját. Mindig számított arra a jogára, hogy a nem kívánt magzatot el lehet vetetni. Hogy úgy mondjuk, ez volt az ő védőhálója. A szabadsága, a méltósága, az egészsége forgott veszélyben.

Egy napon majd lesz gyermekük, mondta, majd akkor, ha mindkettejüknek megfelel az idő, mert a szülőség tudatos választás dolga, és gyereket csakis úgy szabad világra hozni, ha mindkét szülő szereti és akarja.

Michael értelmetlenségnek tartotta az egészet. A halál jobb, mint a lemondás? Hogyhogy Judithnak lelkifurdalása van az örökbe adás miatt, azért viszont nem furdalja a lélek, mert ki akarja írtatni a gyereket? Igen, mindkét szülőnek akarnia kell a gyereket, de miért van joga csak az egyik szülőnek eldönteni, hogy nem jöhet a világra? Ők nem szegények, nem nyomorognak; a gyerek nem erőszakból fogant. Gyakorlatilag házasok, és ténylegesen azok lehetnek, ha Judith akarja! Annyi mindent adhatnának ennek a kicsinek! Még ha másoknál is élne, mennyit tehetnének érte! Mi a fenének kell elpusztulnia a kicsinek, és Judith ne hajtogassa, hogy ez még nem személyiség, most van a legjobb úton, hogy az legyen belőle, különben nem akarná megölni. Mennyivel inkább személyiség egy újszülött, az isten szerelmére?

Így vitatkoztak vég nélkül, egyre élesebb, egyre nyakatekertebb érvekkel, egyéni és filozófiai vetületek között vergődve, a megoldás reménye nélkül.

Végül Michael a sarkára állt. Ha Judith hajlandó lenne csak annyira, hogy világra hozza a gyermeket, ő elvinné magával. Judithnak soha többé nem kellene látnia egyiküket sem. Cserébe bármit megtesz. Megad Judithnak mindent, amit csak becsesnek tart. Sírva könyörgött neki.

Judith porba omlott. Michael a gyermeket választotta, és nem őt! Meg akarja vásárolni az ő testét, a szenvedését, a benne növekedő valamit. Ő nem bír egy levegőt szívni vele többé! Átkozta a dolgokért, amelyeket mondott. Átkozta a származását, a tudatlanságát és mindenekelőtt az égbekiáltó szívtelenségét. Hát azt képzeli Michael, hogy neki olyan könnyű, amire készül? Minden ösztöne azt parancsolja, hogy zárja le ezt a brutális testi folyamatot; ki kell oltania ezt az életszilánkot, amelyet egyikük sem akart, de most beléje ragadva, az ő akarata ellenére növekszik, elpusztítva Michael szerelmét és közös életüket!

Michael rá se bírt nézni. Ha Judith menni akar, hát menjen. Menjen! Ő nem akarja tudni se a napot, se az órát, amelyben a gyermeküket kiirtják.

Fásult iszonyat ereszkedett rá. Minden elszürkült, ízetlen, színtelen lett. Mintha fémes homály kerítette volna hatalmába és fakóvá zsibbasztotta volna Michael világát. Tudta, hogy Judith szenved, de nem segíthetett rajta, sőt, nem állta meg, hogy ne gyűlölje.

A tanító apácákra gondok, ahogy pofozták a fiúkat az iskolában; közömbös hatalmukra, kicsinyes brutalitásukra gondolt. Aminek persze semmi köze hozzájuk, mondogatta magában. Judith érző szívű, jó ember, Judith azt cselekszi, amit belátása szerint cselekednie kell. Ám a férfi most is olyan tehetetlennek érezte magát, mint amikor az apácák, azok a fekete fátylas szörnyek járőröztek a folyosón, férfias bakancsban dübörögve a vikszelt padlón.

Judith akkor költözött el, mikor ő éppen dolgozott. Egy héttel később megjött Bostonból a terhességmegszakítás – kórházi ágy, orvosi kezelés – számlája. Michael elküldte a csekkjét a megadott címre. Judithot nem látta soha többé.

Ezután sokáig volt magányos. Idegenekkel sohasem élvezte az erotikát, de most már félt is tőle, ezért csak ritkán és nagy körültekintéssel választott partnert. A végletekig óvatos volt. Nem akart még több elveszett gyermeket.

Képtelen volt elfelejteni a halott kicsit, pontosabban szólva a halott magzatot. Nem mintha annyira belefeledkezett volna a búsulásba a gyermek után – Kis Chrisnek becézte, de ezt senkinek sem kellett tudnia –, hanem egyszer csak elkezdett mindenfelé magzatokat látni a filmeken és a filmelőzetesek újsághirdetéseiben.

Életében most is fontos szerepet töltöttek be a filmek: folytatólagos, jelentős fejezetét alkották tanulmányainak. Egyfajta önkívületbe hozta a sötét nézőtér; valami zsigeri kapcsolatot érzett a filmvásznon pergő történet és a saját álmai, vágyai, világmagyarázó törekvései között.

Feltűnt neki egy furcsaság, amit környezetében senki sem tett szóvá: nem hasonlítanak feltűnően a mostani filmek rémei a magzatokra, amelyeket naponta hajtanak el az ország klinikáin?

Vegyük például Ridley Scott A nyolcadik utas, a Halálját, amelyben egy férfi mellkasából szakad ki az

apró szörnyeteg, a visító embrió, amely akkor is megtartja torz alakját, mikor nagyra hízik emberi áldozatain.

Hát a Radírfej, a balsorsú házaspár örökösen síró, borzalmas, embriószerű sarja?

Egy idő után össze se tudta már számolni, hány rémfilmben szerepeltetnek magzatokat. Ott voltak A rokon, a Rémecskék, a Leviatán és a Testrablók támadása klónjainak tartályból kikelt, vonagló embriói! Amikor másodszor látta a filmet a Castróban, nem bírta végignézni azt a jelenetet. Fölállt és kiment a moziból.

Isten tudja, hány rémfilmet forgattak még magzatokkal! Nézzük csak meg A légy átdolgozását! Nem olyan lesz a végére a hős, mint egy magzat? Hát A légy II., a születés és újjászületés képeivel? Úgy látszik, ez az örök téma. Aztán jött a Tökfejű, ahol a néző szeme láttára nő ki a magzati hullából a bosszúálló appalache-i démon, amely förtelmes tombolásai közepette is megőrzi püffedt embriófejét?

Megpróbálta kitalálni, mit jelent ez. Nem azt, hogy bűntudatunk lenne azért, amit teszünk, hiszen erkölcsi jogunknak tekintjük a születésszabályozást, hanem azt, hogy rosszakat álmodunk az örökkévalóságba átmosott, soha meg nem született lényecskékről? Vagy csak a lényektől félünk, akik jogot akarnak formálni ránk, és szülőkké akarnak változtatni bennünket, mindhalálig szabad kamaszokat? A pokol magzatai! Akaratlanul is keserű nevetésre fakasztotta a gondolat.

És John Carpentertől A dolog, a visító embriófejek? És az istenért a régi klasszikus, a Rosemary gyermeke, meg az a hülye film, az Ei, a szörnyeteg csecsemőről, amely éhségében megöli a tejesembert? Nem menekülhetett a kép elől. Kisbabák, magzatok, ezt látta mindenütt, ahová nézett.

Mérlegre tette a tényt, ugyanúgy, ahogy fiatalsága régi fekete-fehér rémfilmjeinek pompás házait és előkelő szereplőit mérlegelte.

Nem volt értelme, hogy megpróbáljon beszélni róla a barátaival. Ők úgy vélték, Judithnak van igaza, sohasem értették volna meg az ő különbségtevő igyekezetét. A rémfilmek, gondolta Michael, a mi zaklatott álmaink. Most a születés a rögeszméink, az elfajult születés, az ellenünk forduló születés. Leásott emlékezetében a Boldog Óra filmszínházig. Megint a Frankenstein menyasszonyát nézte. Hogy megrémítette az embert a tudomány akkor, és még régebben, mikor Mary Shelley papírra vetette ihletett látomásait!

Na persze, ő nem tudna kitalálni ilyesmit. Ő nem igazi történész vagy társadalomtudós, még talán nem is elég okos. Ő építési vállalkozó. Okosabb lesz, ha megmarad a tölgyfapadlók felújításánál és a rézcsapok maratásánál.

Különben nem gyűlölte a nőket. Nem gyűlölte. Nem is félt tőlük. A nők is csak emberek, időnként még különb emberek is a férfiaknál, szelídebbek, kedvesebbek. Michael többre becsülte a társaságukat a férfiakénál, és ezt az egy esetet leszámítva a nők általában a férfiakénál nagyobb megértéssel fogadták, amit mondani akart.

Amikor Elizabeth mohón telefonált, hogy szítsák fel újra a régi lángot, Michael boldog örömmel ült fel a New York-i gépre. Mennyei hétvégét töltöttek együtt, azt leszámítva, hogy Michael aprólékos óvintézkedéseket foganatosított a megtermékenyítés ellen. Ez most már valóságos rögeszméjévé fajult. De azért tudták, hogy ismét menni fog! Egyetlen lépésre voltak az elragadtatás ritka pillanatától. Csak hát Elizabeth nem akarta elhagyni a keleti partot, Michael pedig nem tudta elképzelni a Nagy Várakozásokat Manhattanben. Majd írnak egymásnak, gondolkoznak róla, és majd beszélnek interurbán. Döntsön az idő.

Telt az idő, és Michael egy kicsit elveszítette a hitét abban, hogy valaha is megkapja a szerelmet, amelyet akar.

Bár ez egy olyan világ, amelyben sok felnőttnek nem jut ilyen szerelem. Volt baráti körük, szabadságuk, stílusuk, vagyonuk, karrierjük, csak az a szerelem hiányzott. Ez a modern élet velejárója. Michaelnél is így volt, és ő kezdte tudomásul venni, hogy így természetes.

Volt rengeteg cimborája a munkában, voltak régi egyetemi haverjai, női társaságban sem szűkölködött, ha épp az kellett. Azzal a gondolattal töltötte be a negyvennyolcat, hogy még mindig van idő mindenre. Fiatalnak érezte magát, és fiatalnak is látszott, mert az ő köreiben így szokás. Ej, hát még azok a fene szeplők se koptak le az orráról! Az is biztos, hogy máig megakadt rajta a nők tekintete. Sőt, most még jobban értette, hogyan kell vonzani őket, mint túlbuzgó ifjúságában!

Ki tudja, lehet még valami a futó viszonyból Therese-zel, akivel nemrég ismerkedett meg hangversenyen. Bár tisztában volt vele, hogy Therese túl fiatal, haragudott is magára miatta, de aztán a lát taVeíoná\t, és azt mondta; “Michael, igazán elvártam volna, hogy mostanra halljak rólad! Te tényleg manipulálsz engem!” – már akármit jelentsen ez. Azzal már indultak is vacsorázni, és utána Therese lakására.

Csak a szenvedélyes szerelem hiányzott? Vagy valami más is? Egy reggelen, ébredés után belehasított, hogy a nyár, amelyre évekig várt, sohasem jön el igazán. A csontja velejébe is beette magát a város vacogó nyirkossága. Sohasem lesznek jázmintól illatos, meleg éjszakák. A folyóról vagy az öbölből sohasem fog

fújdogálni meleg szellő. Ám ezt így kell elfogadni, végtére most ez az ő városa. Hogy is mehetne haza?

Ám időnként úgy rémlett, hogy San Francisco már nem a dús okkersárgákban és pompeji vörösökben izzik, hanem szépiává szennyeződött, és az örökké szürke ég fakó izzása eltompította a szellemét.

Néha még az általa restaurált gyönyörű házakról is úgy érezte, hogy nem egyebek díszleteknél, nincs bennük igazi hagyomány, egy sohasem létezett múlt luxuscsapdái, az a dolguk, hogy az állandóság érzését gerjesszék olyan emberek számára, akik pillanatról pillanatra élnek a hisztéria határát súroló halálfélelmükben.

De azért szerencsés ember volt, és ezt tudta is. Egész biztos, hogy még szép idők és szép dolgok várnak rá!

Hát ilyen volt Michael élete, az az élet, amely az összes gyakorlati szempontból véget ért, mert Michael május elsején vízbe fulladt, majd visszajött, lázasan, megszállottan, örökké az élőkről és holtakról hordva össze hetet-havat, fekete kesztyűben, amelyet nem húzhatott le, rettegve attól, amit láthat, az értelmetlen képek árhullámától, és erős érzelmi benyomásokat szemelgetve még olyan személyekből is, akiket nem érintett meg.

Három és fél hónap telt el a rettenetes nap óta. Therese otthagyta, a barátai elmentek. Fogoly volt a Liberty utcai házban.

Megváltoztatta a telefonszámot. Nem válaszolt a levélhegyekre. Viv néni a hátsó ajtón osont ki, hogy bevásárolja azt a keveset, amit nem lehetett házhoz hozatni. Kedves, udvarias hangján ő hárította el a néhány hívást.

– Nem, Michael már nincs itt.

Michael mindig nevetett, ha ezt hallotta, mert igaz volt. Az újságok azt írták, hogy “eltűnt”. Ezen is nevetett. Átlagosan tíznaponta felhívta Stacyt és Jimmyt, közölte, hogy még él, aztán letette. Nem hibáztathatta őket, ha nem törődtek vele.

Feküdt a sötétben, és megint a *Nagy várakozások* ismerős, régi képeit nézte a néma képernyőn. A rongyos menyasszonyi ruhát viselő, kísérteties Miss Havisham beszélt éppen a Londonba készülő ifjú Pippel, akit John Mills játszott.

Minek veszteged az időt? Neki is készülnie kellene New Orleansba. De ehhez most túl részeg. Még ahhoz is részeg, hogy megérdeklődje a repülőgépek menetrendjét. Különben is, még mindig reménykedett benne, hogy telefonál Morris doktor, aki ismeri a titkos telefonszámát, Morris doktor, akit beavatott egyetlen tervébe.

– Ha kapcsolatba léphetnék azzal a nővel – mondta a doktornak –, tudja, a hajóssal, aki megmentett. Ha lehúzhatnám a kesztyűmet, és megfoghatnám a kezét beszéd közben, akkor általa talán emlékezhetnék valamire. Érti, miről beszélek?

– Michael, maga részeg. Hallom a hangján.

– Azzal most ne törődjön, az egy tény. Részeg vagyok és részeg is maradok. Arra figyeljen, amit mondok. Ha még egyszer feljuthatnék arra a hajóra...

– Akkor?

– Na szóval, ha le tudnék térdelni a fedélzetre, és puszta kézzel megérinthetném a deszkát... tudja, azt a deszkát, amelyen feküdtem...

– Michael, ez őrültség.

– Hívja fel, Morris doktor! Maga kapcsolatba tud lépni vele! Ha nem hívja fel, adja meg a nevét!

– Úgy érti, hívjam fel, és mondjam meg neki, hogy maga végig akar kúszni a hajóján, hogy kitapogassa a mentális rezgéseket? Michael, annak a hölgynek joga van ahhoz, hogy védve legyen ilyesfajta eseményektől; az is lehet, hogy nem is hisz ezekben az okkult dolgokban.

– De maga hisz benne! Maga tudja, hogy működik!

– Azt akarom, hogy jöjjön vissza a kórházba!

Michael tajtékozva letette. Kösz, de nem kérek a tűkből és a tesztekből! Morris doktor többször visszahívta, de mindig csak azt üzente: “Michael, jöjjön be! Aggódunk maga miatt. Látni szeretnénk.”

Majd végül jött az üzenet: “Michael, ha kijózanodik, megpróbálom. Tudom, hol keressem a hölgyet.”

Kijózanodni. Most is ezen töprengett, a sötétben fekve. Kitapogatta a közelében a hideg sörösdobozt, és felpattintotta. A sörös részeg a legjobb fajta részeg, és bizonyos értelemben ő józan is, mert se egy slukk vodkát, se egy slukk whiskyt nem önt a dobozba, ugyebár. Az az igazi méreg, az már igazi részegeskedés lenne, tudja ő azt.

Hívd fel Morris doktort! Mondd meg neki, hogy józan vagy, olyan józan, amilyen lenni akarsz!

Úgy rémlik, meg is tette. Bár lehet, hogy csak álmodta, lehet, hogy ismét csak elsodródott. Kellemes itt feküdni, kellemes úgy berúgni, hogy ne kelljen rettegnie, szorongania, szenvednie azért, mert nem tud emlékezni...

– Egyél már egy kis vacsorát – kérte Viv néni.

De Michael New Orleansban volt, a Kertváros utcáin sétált a melegben, és ó, hogy illatozott az éjjeli jázmin! Ha elgondolja, hogy évekig nem érezte azt az édes, nehéz illatot, és nem látta, hogyan borul tűzbe a tölgyfákon túl az égbolt, hirtelen körülrajzolva minden parányi levelet! A tölgyfák gyökerei púposra gyűrték a macskakövet. Hideg szél csípte csupasz ujjait.

Hideg szél. Igen. Mégse nyár volt, hanem tél, harapós New Orleans-i tél, és ők siettek a sötéten át, hogy lássák a Mardi Gras [*New Orleans sajátos ünnepe húshagyókedden*] utolsó felvonulását, a Comus Misztikus Zenéjét.

Milyen szép név, gondolta álmában, de akkor azt is gondolta, hogy varázsnév. Messze a Szent Károly úton már látszottak a felvonulás fáklyái, és hallani lehetett a dobokat, amelyektől mindig félt.

– Siess, Michael! – sürgette az anyja, aki valósággal vonszolta maga után. Milyen sötét volt az utca, milyen borzasztó ez a hideg, olyan hideg, mint az óceán.

– De nézd már, mama! – Megrántotta az anyja kezét, és mutatta a vaskerítés mögött: – Ott az ember a kertben!

A régi játék. Mama azt fogja mondani, hogy nincs ott semmifele ember, és majd együtt nevetnek rajta. Pedig az ember ott volt, szokása szerint hátul, a hosszú pázsit végén, a selyemmirtuszok csupasz fehér ágai alatt. Látta vajon Michaelt azon az éjszakán? Igen, úgy rémlik, hogy látta, mert bizonyosan szemébe néztek egymásnak.

– Michael, most nincs időnk arra az emberre.

– De mama, ott van, tényleg ott van...

A Comus Misztikus Zenéje. Vad, sötét muzsikát harsogtak a fúvószenekarok, miközben vonultak lobogó fáklyák alatt. A tömeg beözönlött az utcába. Az ingatag papírmasédobogókról csillogó szaténjelmezes álarcosok dobálták az üveg nyakékeket, a fagyöngyből fűzött kalárisokat az igyekezettől egymást taposó embereknek.

Michael az anyja szoknyájához tapadt. Gyűlölte a dobszót. Csecsebecsék hullottak a lábához a csatornába.

A hosszú hazaúton, miután Mardi Gras véget ért, és az utcákat vastagon ellepte a szemét, a levegő pedig annyira lehűlt, hogy párafelhőket fújtak, Michael ismét látta az embert, ugyanott, ahol korábban, de ezúttal nem fáradt azzal, hogy szóba hozza.

– Haza kell mennem! – suttogta álmában. – Vissza kell térnem oda!

Látta a hosszú, csipkés vaskorlátokat azon az Első utcai házon, látta az oldaltornác megereszkedett szúnyoghálóját. És az embert a kertben. Milyen különös, hogy az az ember sohasem változik. Azon az utolsó májuson, a legeslegutolsó sétán, amelyeket azokon az utcákon tett, Michael bólintott az embernek, az ember pedig fölemelte a kezét és integetett.

– Igen, megyek! – suttogta. De nem adhatnának egy jelet a többiek, akik holtában jöttek el hozzá? Ők csak tudják, hogy nem bír emlékezni. Segítenének neki. Holtak és élők között megroggyanóban a fal. Átjárható. De a fekete hajú nő azt mondta: – Ne feledd, választhatsz!

– Nem, nem gondoltam meg magam, csak nem emlékszem...

Felült. Sötét volt a szobában. Nő, fekete hajú. Mi volt a nyakán? Most csomagolnia kell. Irány a repülőtér. Az ajtó. A tizenharmadik. Értem.

Viv néni a nappaliban ült, és egyetlen lámpa világánál varrogatott.

Michael meghúzta a sört, majd lassan felhajtotta a maradékot.

– Kérlek, segíts – súgta a semminek. – Kérlek, segíts.

Megint aludt. Fújt a szél. Ijesztően dübörögtek a Comus Misztikus Zenéjének dobjai. Figyelmeztetés lenne? Miért nem ugrik, biztatta a gonosz házvezetőnő a szegény, riadt asszonyt a Manderley-ház ablakánál. Kicserélte a kazettát? Nem emlékezett. Pedig most Manderleyben vagyunk, ugye? Megesküdött volna, hogy Miss Havisham az. Majd azt is hallotta, mit sugdos Miss Havisham Estellának: “Összetörheti a szívét”. Pip is hallotta, de azért csak beleszeretett Estellába.

Rendbe hozom én azt a házat, suttogta Michael. Hadd jöjjön be a fény! Estella, boldogok leszünk mindhalálig. Ez nem az iskola udvara, nem a menzához vezető hosszú, kopár folyosó, amelyen Clement nővér közeledik: “Fiú, mész vissza a sorba!” Ha engem is pofon csap, úgy, ahogy Tony Vedrost, akkor megölöm.

Viv néni állt mellette a sötétben.

– Részeg vagyok – mondta Michael.

A néni a markába nyomta a hideg sört. Ó, az angyal!

– Hú, de finom!

– Van itt valaki, aki látni szeretne.

– Ki? Egy nő?

– Egy finom angol úr...

– Nem, Viv néni...

– Nem újságíró! Legalábbis azt állítja, hogy nem az. Nagyon kedves úriember. Lightnernek hívják. Most érkezett repülővel New Yorkból, és egyenesen hozzánk jött.

– Most nem. Mondd meg neki, hogy menjen el. Vissza kell mennem, Viv néni! New Orleansba kell mennem. Fel kell hívnom Morris doktort. Hol a telefon?

Kikecmergett az ágyból. Forgott vele a világ. Mozdulatlanul állt egy darabig, míg el nem múlt a szédülés. Ólomnehezek voltak a tagjai. Visszaroskadt az ágyra, az álmokba. Keresztül Miss Havisham házán. Az ember a kertben ismét bólintott.

A televíziót kikapcsolta valaki.

– Aludj – mondta Viv néni.

A lépések távolodtak. Nem a telefon cseng?

– Segítsen valaki – suttogta Michael.

HÁROM

ÉPPEN CSAK ELMÉSZ mellette. Sétálsz egy kicsit: keresztül a Raktár utcán, le az Elsőn, el a nagystílű és pusztuló vén ház mellett. Megnézed, kitört-e a homlokzati ablakokból az üveg. Megnézed, ott ül-e még azon az oldaltornácon Deirdre Mayfair. Nem kell bemenned és kérned, hogy láthasd Deirdre-et.

Egyáltalán mitől félsz, mi az ördög történne?

Mattingly atya haragudott magára. Ez kötelesség, vizitelni annál a családnál, mielőtt visszatérne északra. A plébánosuk volt valamikor. Ismerte valamennyiüket. Jó egy éve fordult meg utoljára Délen, akkor látta Carl kisasszonyt, Nancy kisasszony temetésén.

Pár hónapja írta az egyik fiatal pap, hogy Deirdre Mayfair csúnyán hanyatlik. Az alkarját most már egészen felgörbítette a mellkasára az izomsorvadás, amely fel szokott lépni hasonló esetekben.

Miss Carl csekkje továbbra is rendszeresen érkezik a plébániára, ezer dollár havonta a redempcoriánus plébániának, megkötés nélkül. Egész vagyont adományozott már az évek során.

Igazán el kellene mennie, csak hogy tiszteletét tegye, és köszönetet mondjon, ahogy szokta.

Azok a papok, akik mostanában vannak a plébánián, már nem ismerik a Mayfaireket. Nem tudják a régi történeteket. Sohasem hívták meg őket a házhoz. Csak néhány éve érkeztek ebbe a búsvén egyházközségbe, ahol sorvadóban a gyülekezet, a gyönyörű templomokat lelakatolják a vandálok miatt, és romlásnak indultak a régebbi házak.

Mattingly atya még emlékezett időkre, mikor mindennap tömegek voltak a hajnali misén, mikor egész héten eskettek és kereszteltek a Miasszonyunkban és a Szent Alfonzban. Emlékezett a májusi körmenetekre és a népes novénákra, a karácsonyi misékre a zsúfolásig megtelt templomban. Csak hát elmentek a régi német és ír családok, a gimnázium évek óta bezárt, és hullik az ablakából az üveg.

Örült, hogy csupán egy rövid látogatásra jött, mert egyre szomorúbbak voltak a visszatérések. Ha belegondolunk, olyan ez, mint egy hittérítő előőrs. Nagyon remélte, hogy még egyszer nem kell Délre jönnie.

Ám most nem utazhat el anélkül, hogy ne látogatná meg a családot.

Igen, menj oda! Menned kell! Meg kell nézned Deirdre Mayfairt! A gyülekezetedhez tartozott!

Abban sincs semmi rossz, ha ki akarja deríteni, igaz-e a pletyka, hogy be akarták tenni Deirdre-et az intézetbe, mire őrjöngeni kezdett, és beverte az ablakokat, mielőtt visszasüllyedt volna a katatóniába. Állítólag augusztus tizenharmadikán történt, mindössze két napja.

Ki tudja, Carl kisasszony talán még örülne is egy vizitnek.

Ám ez elmejáték volt csupán. Carl kisasszony most se látná szívesebben. Évek óta nem hívta meg. Deirdre Mayfair pedig holtáig nem lesz egyéb egy csinos krumplis zsáknál, ahogy az ápolónője fogalmazott valaha.

Nem, kizárólag kíváncsiságból megy oda.

De hogy a manóba kelhet lábra egy “csinos krumplis zsák”, és verheti ki a három folyóméter üveget a két ablakból? Ha jól megnézzük, eléggé sántított a mese. És miért nem vitték el az ápolók? Adhattak volna rá kényszerzubbonyt. Nem azt szokták csinálni vele ilyenkor?

Deirdre ápolónője mégis megállította őket az ajtónál, visított, hogy ne jöjjenek be, Deirdre itthon marad, majd ők a gondjaikba veszik Carl kisasszonnyal.

Jerry Lonigan, a temetkezési vállalkozó elmesélte az atyának az egész történetet. A szanatórium mentőautójának a vezetője gyakran soffírozta a Lonigan és Fiainál a limuzinokat. Látott mindent. Zuhogott ki a csörömpölő üveg az első tornácra. Úgy hangzott, mintha most vernének szét mindent abban a homlokzati nagy szobában. Deirdre pedig valami rémes hangot hallatott-vonított. Még elképzelni is borzasztó. Mintha azt látnánk, hogy valaki feltámad a halálból.

Hát ez nem Mattingly atya dolga. Vagy igen?

Édes Istenem, Carl kisasszony már benne jár a nyolcvanban, bár még mindig naponta bemegy dolgozni. És most egyesegyedül lakik abban a házban Deirdre-rel és a fizetett segítővel.

Minél többet gondolkozott Mattingly atya, annál inkább tudta, hogy mennie kell, akkor is, ha iszonyodik

attól a háztól, iszonyodik Carltól, iszonyodik mindentől, amit megtudott arról a népségről. Igen, mennie kell.

Persze nem érzett mindig így. Amikor negyvenkét éve először érkezett meg St. Louisból erre a folyóparti plébániára, igen úriasnak találta a Mayfair hölgyeket, még a zsémbes és bögyös Nancy kisasszonyt, az édes Belle kisasszonyról és a helyeske Millie kisasszonyról nem is szólva. Elbűvölték a ház bronz órái és bársony ajtófüggönyei. Szerette még a vakuló nagy tükröket és az antillai ősök arcképét is a homályosodó üveg alatt.

Még Carlotta Mayfairt is szerette szembeszökő intelligenciájáért és határozottságáért. Carlotta tejeskávét szervírozott egy kerti szobában, ahol fehér fonott székeken ültek egy fehér fonott asztalnál, cserepes orchideák és páfrányok között. Nem egy kellemes délutánt töltöttek el így, beszélgetve politikáról, időjárásról és az egyházközség történetéről, amelyet Mattingly atya oly keményen igyekezett megérteni. Igen, kedvelte valamennyiüket.

És kedvelte a kicsi Deirdre-et is, az oly rövid ideig ismert, szép, hatéves gyermeket, aki oly tragikus sorsra jutott alig tizenkét év múlva. Most már a tankönyvekben is azt írják, hogy az elektrosokk tisztára törölheti egy felnőtt ember agyát, úgyhogy csak bámulja az esőt önmaga szótlan héjaként, miközben ápolónő eteti ezüstkanállal.

Miért tették? Az atya nem merte megkérdezni. Ettől függetlenül többször közölték vele. Hogy kigyógyítsák a “hallucinációiból”, hogy ne visítozzon “te tetted!”-et egy üres szobában valakinek, aki ott sincs, akit szakadatlanul átkozott, mert megölte törvénytelen gyermekének nemző atyját.

Deirdre. Sírj Deirdre-ért. Azt megtette Mattingly atya, egyedül Isten a tudója, hányszor vagy miért, bár a plébános sose felejti el. Holtáig emlékezni fog a történetre, amely a gyóntatószék forró deszkaketrecében zúdult ki a gyermekből, egy kislányból, aki arra volt ítélve, hogy abban a házban, iszalagok szemfödele alatt senyvedjen el, miközben kint a kórhozatba rohan a világ.

Csak menj oda. Tudd le a látogatást, talán úgy, mint egy néma megemlékezést arról a kislányról. Ne próbáld összerakni a képet.

Még ennyi idő után is hallja, ahogy az a gyermek az ördögöt emlegette. Ha egyszer láttad az embert, akkor neked kampec!

Mattingly atya döntött. Felöltötte fekete kabátját, megigazította papi gallérját, fekete ingmellét, és kilépett a légkondicionált plébániáról a keskeny Constance utca forró kövére. Nem nézett a Szent Alfonz lépcsőjét feszegető gyomokra. Nem nézett a firkákra a régi iskola falán.

A múltat látta, ha ugyan látott valamit, miközben végigsietett a Josephine utcán, és befordult a sarkon, majd alig két rövid háztömb után átjutott egy másik világba. Eltűnt a dühös napsütés, a porral és a forgalom robajával együtt.

Zsalugáteres ablakok, árnyas verandák. Kerti locsolók halk surrogása díszes kerítések mögött. Gondosan ápolt rózsafák tövére húzott iszapos agyag átható aromája.

Na jó, és mit mondasz, ha ott leszel?

Most nem is volt olyan rossz a meleg, ahhoz képest, hogy augusztusban jártak, de azért igaza volt a Chicagóból jött fiatal papnak: “Indulásnál még egész tűrhető, de aztán egyre nehezebb lesz a ruha.” Mattingly atyának nevetnie kellett.

Ugyan mit szólnak a hanyatláshoz a fiatalok? Fölösleges elmesélni nekik, milyen volt valaha. Bár maga a város és ez a régi negyed ugyanolyan gyönyörű, mint volt.

Addig ment, míg elébe nem komorlott a fák koronája fölött a Mayfair-ház mocskos, hámló oldala, a vonuló fellegek hátterén úszó magas ikerkémény. Úgy rémlett, mintha a kúszónövények be akarnák húzni a föld alá a vén épületet. Rozsdásabbak a vaskorlátok, mint mikor utoljára látta őket? A kert meg akár egy őserdő.

Az atya lassított. Azért lassított, mert nem akart odaérni. Nem akarta közelről látni az elvadult kertet, amelyben szíriai gyöngyfüzérfák és oleánderek viaskodnak a derékig felmagzott fűvel, a festéküket vesztett tornácok tompa szürkéjét, amilyenné a louisianai nyirkos éghajlat változtatja a régi, elhanyagolt fát.

Még ehhez a csendes, néptelen negyedhez sem volt kedve. Nem mozdult itt semmi a rovarokon és a madarakon kívül. A növények lassan nyeldekelték a fényt és az ég kékjét. Mocsár kellett hogy legyen itt valaha. A gonosz táptalaja.

Hogy elnyargalnak a gondolatai! Mi köze a gonosznak Isten földjéhez és a dolgokhoz, amelyek nőnek rajta, akár még a dzsungelhez is Mayfairék elvadult kertjében?Ennek dacára nem tudott másra gondolni, mint a mesékre, amelyeket valamikor régen hallott a Mayfairek asszonyairól. Mi a vudu, ha nem ördögimádás? És mi a nagyobb bűn, a gyilkosság vagy az öngyilkosság? Igen, a gonosz tenyészett itt! Hallotta fülében gyermek Deirdre suttogását, és érezte a gonoszt, amikor a vaskerítésnek támaszkodva fölnézett a tölgyfák gyürkés, kemény ágainak fekete legyezőjére.

Megtörölgette homlokát a zsebkendőjével. A kis Deirdre azt mondta, hogy látta az ördögöt! Olyan tisztán hallotta a hangját, mint évtizedekkel ezelőtt a gyóntatószékben. És a lépéseit is hallotta, amint rohan el a templomból, az atyától, mert az atya nem tud segíteni rajta.

De még annál is korábban kezdődött. Egy vánszorgó, sivár pénteki délutánon kezdődött, amikor Bridget Marie nővér telefonált a plébániára, hogy valamelyik pap jöjjön már át legyen szíves az iskolaudvarra, de gyorsan! Már megint Deirdre Mayfairrel van a baj.

Mattingly atyának fogalma se volt, ki az a Deirdre Mayfair. Mattingly atya épphogy megérkezett Délre a szemináriumból, a missouri Kirkwoodból.

Elég gyorsan megtalálta Bridget Marie nővért egy aszfaltozott udvaron a régi zárda mögött. Milyen európaiasnak tűnt akkor, furcsán ósdinak és szomorúnak, omladozó falaival és a göcsörtös fa köré épített deszkapad négyszögével.

Jólesett az árnyék a közeledő Mattingly atyának. Odaérve látta, hogy a fapadon ülő kislányok sírnak. Bridget Marie nővér egy sápadt és reszkető gyermek vékony felkarját markolta. A kislány fehér volt a félelemtől. Pedig milyen szép volt, vékony arcához képest túlságosan is nagy, kék szemével, hosszú, remegő, fekete loknijaival, törékenységében is arányos alakjával.

Virágok hevertek a földön: nagy kardvirágok, fehér liliomok, hosszú zöld páfránylegyezők, sőt még gyönyörű formájú vörös rózsák is. Nyilvánvalóan virágüzletből származtak, de milyen sok...

– Látja ezt, atyám? – kiáltotta Bridget Marie nővér. – És még vannak olyan orcátlanok azt mondani, hogy a láthatatlan barátja hozta a virágokat, maga az ördög, az dobta a karjaiba a szemük láttára! A kis tolvajok! Egyenesen a Szent Alfonz oltáráról lopták ezeket a virágokat!

A kislányok sikítani kezdtek. Az egyik toporzékolt.

– De láttuk, de láttuk! – gajdolták ijesztő indulattal, egymást hergelve hüppögő kórusba.

Bridget Made nővér ordított, hogy csend legyen. Megrázta a karjánál tartott kislányt, holott az egy szót sem szólt. A gyermek eltátotta a száját a rémülettől, és néma esdekléssel pillantott Mattingly atyára.

– De kérem, nővér! – mondta Mattingly atya. Kíméletesen kiszabadította a kábán engedelmeskedő gyermeket. Legszívesebben fölemelte volna, hogy megtörülgesse könnytől és portól maszatos arcát. De nem tette.

– Az ő láthatatlan barátja – mondta az apáca –, amelyik minden elveszett dolgot megtalál! Amelyik aprót dugdos a zsebébe cukorra! De megeszik ezek mind, tömik magukba, pedig lopott pénzből van az, akárki láthassa!

A kislányok hangosabban sivalkodtak. Mattingly atya egyszer csak elindult a virágokon, fehér szirmokon taposva. A csendes, fehér arcú gyermek a pap cipőjére szögezte a szemét.

– Küldje be a gyermekeket – mondta Mattingly atya. Á kellett vennie a parancsnokságot, másképp nem hüvelyezhette ki az igazságot abból, amit Bridget Marie nővér mondott.

Ám a mesének azután sem lett több értelme, hogy négyszemközt maradt az apácával. A gyerekek azt állították, hogy látták, amint a virágok röpködnek a levegőben. Azt állították, hogy látták, amint a virágok Deirdre karjaiba hullanak, és annyit nevettek! Deirdre varázsló barátja, mint mondták, mindig megnevettette őket. Deirdre barátja megtalálta az elvesztett füzeteket és ceruzákat. Csak meg kellett kérni Deirdre-et, és a barátja már hozta is neki. Sőt, még azt is állították, hogy ők is láttak, egy szép embert, egy sötétbarna hajú, szemű embert, amint egyetlenegy pillanatig ott állt Deirdre mellett.

– Haza kell küldeni, atya – mondta Bridget Marie nővér. – Örökké ez történik. Olyankor felhívom Carl dédnagynénjét vagy Nancy nénjét, és akkor egy időre abbamarad, majd kezdődik elölről megint.

– De csak nem hiszi...

– Atya, én mondom magának, hogy egyik kutya, a másik eb! Vagy az ördög bújt ebbe a gyerekbe, vagy ördögien hazug, és ezekkel is úgy elhiteti a kerge meséit, mintha megbabonázta volna őket! Nem maradhat a Szent Alfonzban!

Mattingly atya maga vitte haza Deirdre-et lassú, kitartó léptekkel, ugyanezeken az utcákon. Egyeden szót sem szóltak egymáshoz. Carl kisasszonyt hazatelefonálták a belvárosi irodájából. Carl és Millie kisasszonyok a grandiózus ház első lépcsőjén várakoztak Mattingly atyára.

De milyen szép is volt akkor a ház, sötétlilára festve, zöld zsalugáterekkel, habfehér díszekkel, a tornácok kerítését is fényes feketére mázolták, úgyhogy tisztán kirajzolódtak a vasrózsák. Akkor még színek és formák kecses karca volt a kúszónövény, nem vadult ilyen fenyegető gubanccá.

– Szertelen fantázia, atyám – mondta Carl kisasszony tökéletes nyugalommal. – Millie, Deirdre-nek most egy meleg fürdőre van szüksége. – Azzal a gyerek már el is ment, egyetlen szó nélkül, Carl kisasszony pedig

első alkalommal invitálta meg Mattingly atyát az üvegfalú kerti szobába tejeskávéra a fonott asztalnál. A morcos és csúnyácska Nancy kisasszony terített meg ezüsttel és porcelánnal.

Aranyszegélyes Wedgwood porcelán. Damaszt szalvéták, hímzett M betűvel. És micsoda értelmes teremtés ez a Carl! Nagyon tip-top volt méretre készült selyemkosztümjében, bodros fehér blúzában, tarkóján takaros kontyba tűzött, mákos hajával, szép halványrózsaszínre festett szájával. Olyan intelligensen mosolygott, hogy Mattingly atya rögtön megkönnyebbült.

– Tudja atyám, ez ennek a családnak az átka, a szertelen fantázia. – Kitöltötte két pici ezüst kancsóból a forró kávét és a forró tejet. – Álmokat álmodunk, látomásokat látunk; úgy tetszik, költőknek vagy festőknek kellene lennünk, nem ügyvédnek, ami én vagyok. – Puhán, derűsen nevetett. – Deirdre-nek se lesz semmi baja, mihelyt meg tudja különböztetni a képzelődést a valóságtól.

Majd végigkalauzolta Mattingly atyát a földszinti szobákon, ahol Millie kisasszony is csatlakozott hozzájuk. Milyen nőies jelenség volt Miss Millie, régimódi loknikba göndörített vörös hajával, ékköves gyűrűivel. Az ablakhoz vezette Mattingly atyát, hogy integessenek az öreg Belle kisasszonynak, aki otromba fanyelű ollóval metszette a rózsákat.

Carl elmagyarázta, hogy a Szent Szív nővérekhez adják be Deirdre-et, amint lesz üresedés. Annyira sajnálja, hogy ilyen ostoba ribillióra került sor a Szent Alfonzban, és természetesen itthon tartja Deirdre-et, ha Bridget Marie nővér így óhajtja.

Az atya tiltakozott volna, de már minden eldőlt. Igazán olyan egyszerű dolog nevelőnőt keríteni Deirdre mellé, valakit, aki ért a gyerekekhez, miért is ne?

Végigsétáltak az árnyékos tornácokon.

– Mi régi család vagyunk, atyám – mondta Carl, miközben visszatértek a kettős szalonba. – Még magunk sem tudjuk, mennyire régi. Már senki se tudná megmondani, kit ábrázolnak ezek az arcképek, amelyeket itt lát. – Félig derűs, félig fáradt volt a hangja. – Annyit tudhatunk biztosan, hogy a szigetekről jöttünk – egy Saint-Domingue-i ültetvényről –, és még azelőtt voltak valamilyen homályos, európai gyökereink, amelyek mára feledésbe merültek. A ház tele van érthetetlen ereklyékkel. Néha olyannak látom, mint egy hatalmas, kemény csigaházat, amelyet a hátamon kell cipelnem.

Keze könnyedén végigsuhant a hangversenyzongorán, az aranyozott hárfán. Neki nem sok hajlama van ezekhez a dolgokhoz, mondta. Minő iróniája a sorsnak, hogy ő lett a gondnok. Millie kisasszony csak mosolygott és bólogatott.

Most pedig, ha megbocsát az atya, Carl kisasszonynak vissza kell mennie a belvárosba. Várják az ügyfelek. Együtt mentek a kapuhoz.

– Nagyon köszönöm, atyám.

Így tehát szépen elsimítottak mindent, és a fehér arcú, fekete fürtös kislány megvált a Szent Alfonz zárdától.

De a virágok napokig nem hagyták nyugodni Mattingly atyát.

Elképzelhetetlen, hogy egy falka kisleány megmássza az áldoztató rácsot, és kifossza az oltárt egy olyan hatalmas és fenséges templomban, mint a Szent Alfonz. Ilyet még azok az utcakölykök se mertek volna, akiket fiúkorában ismert Mattingly atya.

Mit gondol Bridget Marie nővér, mi történt igazából? Csakugyan a gyerekek lopták el a virágokat? Az apró, köpcös, kerek arcú apáca egy pillanatig tanulmányozta a papot, mielőtt felelt volna, majd azt mondta, hogy *nem*.

– Atyám, tanúm az Ég, hogy átokverte család az a Mayfaireké, úgy bizony. Ugyanennek a gyereknek a nagyanyja, Stellának hívták, ugyanezeket a meséket mesélte ugyanezen az iskolaudvaron sok-sok évnek előtte. Ijesztő hatalma volt Stella Mayfairnek a környezete fölött. Itt, ez alatt a fedél alatt voltak olyan apácák, akik halálosan féltek volna keresztezni az útját, és hébe-korba ki is mondták rá, hogy boszorkány.

– Ó, menjen már, nővér! – tiltakozott legott Mattingly atya. – Nem Tipperary ködös útjain vagyunk, ahol a Libegő Bugyogó kísért!

– Szóval atyám is hallotta! – nevetett az apáca.

– Méghozzá ír anyámtól a Lower East Side-on, nővér, tucatszor is.

– Nohát akkor, atyám, hadd mondjak magának annyit, hogy egyszer Stella Mayfair megfogta a kezemet, így fogta meg és tartotta, és esküszöm, olyan titkokat mondott nekem, amelyeket senkinek sem árultam el az Atlanti-óceánnak ezen a partján! Ez történt velem! Volt egy emlékem, amelyet otthon veszítettem el, egy láncra fűzött kereszt, azt veszítettem el még otthon, úgy sírtam, mint egy gyerek, és ezt a kis emléket írta le nekem Stella Mayfair! “Szeretné visszakapni, nővér?” – kérdezte, és közben egyfolytában mosolygott azzal az

édes mosolyával, pont, mint a Deirdre unokája mosolyog, inkább ártatlanul, mint alattomosan. “Megszerzem magának, nővér” – mondta. “Az ördög erejével, ugye, így gondolod, Stella Mayfair?” – feleltem én. “Nekem nincs olyan.” Ámde sok tanító nővér akadt a Szent Alfonzban, akik más taktikával éltek, és így uralkodott Stella a környezete fölött, hol ebben a dologban vitte keresztül az akaratát, hol abban, amíg meg nem halt.

– Babonaság, nővér! – mondta parancsoló fölénnyel az atya. – Hát a kis Deirdre anyja? Arra is azt mondja, hogy boszorkány volt? Bridget Marie nővér a fejét rázta.

– Az Antha volt, szégyellős, szelíd kis szerencsétlen, a saját árnyékától is félt, egyáltalán nem olyan, mint Stella, az anyja volt, mármint amíg meg nem ölték. Látnia kellett volna Carlotta kisasszony arcát, amikor Stellát temették! És ugyanaz a kifejezés ült az arcán tizenkét évvel később, amikor Anthát temették. Mármost Carl volt a legokosabb lány, aki valaha tanult a Szent Szívben. A család szegeletköve, úgy bizony! De az anyja kutyába se vette soha. Mary Beth Mayfair-nek csak Stella létezett. És az öreg Julien úrnak is, az volt a Mary Beth nagybátyja. De Antha, aki, így mondják, már dühöngő őrült volt a végén, alig húszéves fejjel felrohant a lépcsőn az öreg házban, és kiugrott a padlásszoba ablakán, hogy szétloccsant a feje.

– Ilyen fiatalon – suttogta a pap. Eszébe jutott Deirdre Mayfaír sápadt, rémült arca. Hány éves lehetett, mikor fiatal anyja ezt cselekedte?

– Szentelt földbe temették Anthát, Isten irgalmazzon a lelkének, mert ki ítélhetné meg egy ilyen személy elmeállapotát? Úgy felhasadt a koponyája, akár a görögdinnye, amikor odacsapta magát a teraszra. A kicsi Deirdre meg, mint akit nyúznak, úgy visított a bölcsőben. De még ettől az Anthától is ajánlatos volt félni.

Mattingly atya hallgatott és szédelgett. Pedig otthon is ezt hallotta világéletében, az örök ír dagonyázást a morbidban, a kéjelgést a tragédiában. Bele is fáradt, igazság szerint. Meg akarta kérdezni...

Ám ekkor kicsengettek, a gyerekek szépen felsorakoztak sétához. Az apácának is mennie kellett volna, ám ő hirtelen sarkon fordult.

– Hadd mondok el Antháról egy dolgot! – szólt fojtott hangon, mert nagy csend volt az iskola udvarán. – Tán a legjobb mind között, amelyeket én tudok. Akkoriban, ha a szórorok ebédhez ültek déli tizenkettőkor, a gyerekeknek szilencium volt itt az udvarban angelusig, és még azután is asztali imáig. Manapság már senki sem tisztel senkit, de akkor az volt a szokás. És egy tavaszi napon, egy ilyen szilencium idején egy Jenny Simpson nevű komisz, cudar lány ijesztgetni kezdi szegény kis félénk Anthát egy döglött patkánnyal, amit a sövény alatt talált. Antha egy pillantást vet a patkányra, és akkora vérfagyasztót sikít, atyám, amilyet maga még sose hallott! Mi pedig, képzelheti, rohanvást hagyjuk ott az ebédlőasztalt, és mit látunk? A komisz, cudar Jenny Simpson hátlag hever a földön, a képe csupa vér, és a patkány épp repül át a sövény felett! Azt hiszi, atyám, hogy a kicsi Antha csinálta? Az a csepp gyermek, aki ugyanolyan vékonyka volt, mint most a Deirdre lánya? Ó, dehogy! Ugyanaz a láthatatlan gonosz lélek tette, atyám, az ördög maga, amelyik egy hete virágokkal dobálta meg Deirdre-et az udvaron!

– Nővér – nevetett Mattingly atya – , maga igen együgyűnek tarthat engem, ha azt várja, hogy ezt elhiggyem.

Mire, igaz, az apáca is elmosolyodott, de a pap már tudta tapasztalatból, hogy egy ír asszony egyszerre mosolyoghatja meg azt, amit mond, és hiheti is el az utolsó szóig.

Mayfairék megigézték, mert igéző az, ami körmönfont és elegáns. A Stelláról és Antháról szóló mesék meg elég régiek voltak, hogy regényesek lehessenek, de csak mesék.

Vasárnap ismét meglátogatta Mayfairéket. Ismét kávéval és kellemes beszélgetésekkel traktálták, és az egész igen távol esett Bridget Marie nővér históriáitól. A háttérben Rudy Vallee szólt a rádióból, az öreg Belle kisasszony a cserepekben bóbiskoló orchideákat öntözte. A konyhából sülő csirke illata szállt. Igazán, olyan kellemes ház volt.

Még meg is hívták vasárnapi ebédre – az asztal gyönyörűen meg volt terítve, ezüst szalvétagyűrűbe húzott, vastag damasztszalvétákkal – , de Mattingly atya udvariasan elhárította az invitálást. Carl kisasszony kitöltött egy csekket a plébániának, és a kezébe nyomta.

Távozóban egy pillanatra látta Deirdre-et a kertben; egy göcsörtös vén fa mögül kukucskált a fehér arcocska. A plébános, meg sem állva, intett a gyermeknek, de később eltűnődött, hogy mi is volt az, ami zavarta a kislányban? Hogy egyetlen kóc a fürtös haja? Vagy az a dúlt tekintete?

Elmebaj, azt írta körül Bridget Marie nővér. Mattingly atyának fájt elgondolni, hogy ez a kór fenyegesse a halvány arcú gyermeket. Mattingly atya semmi romantikusat nem talált a jelen idejű elmebajban. Régi meggyőződése volt, hogy az őrültek a lényegtelenségek poklában szenvednek, és elhibázzák az élet értelmét.

De Carlotta kisasszony okos, modern teremtés. A gyermek nincs arra kárhoztatva, hogy a halott anyja nyomdokaiba lépjen. Épp ellenkezőleg, megkap minden esélyt.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE I.

Még egy hónapba telt, hogy gyökeresen megváltozzon a Mayfairekről alkotott véleménye, azon a felejthetetlen szombat délutánon, amelyen Deirdre Mayfair bűnvalláshoz járult a Szent Alfonz templomban.

Kijelölt gyónási időben történt, amikor bizonyosra vehető, hogy minden jó ír és német katolikus tisztába teszi a lelkét a vasárnapi mise és áldozás előtt.

Ült tehát Mattingly atya a keskeny széken, a gyóntatószék ékesre faragott ládájában egy zöld szerzs függöny mögött, és hallgatta a töredelmeseket, akik felváltva térdeltek be hol a jobbra, hol a balra levő apró fülkébe. Ugyanilyen hangokat és bűnöket hallhatott volna Bostonban vagy New Yorkban, annyira hasonlítottak a hangsúlyok, a szorongások és a gondolatok.

– Három Üdvözlégy – parancsolta az atya, vagy: – Három Miatyánk –, de ennél többet ritkán rótt ki e dolgos férfiak és derék háziasszonyok szabvány gyarlóságocskáiért.

Majd váratlanul gyerekhang csendült a sötét, poros rács túloldalán, koraérett intelligenciáról árulkodó, hadaró, üde gyerekhang. A plébános nem ismerte fel. Végül is Deirdre Mayfair meg se mukkant az ő jelenlétében.

– Áldjon meg, atyám, mert vétkeztem. Utolsó gyónásom heteknek előtte volt. Atyám, tessék segíteni, kérem. Nem bírok harcolni az ördöggel. Próbálom, de mindig kudarcot vallok, és a pokolba fogok kerülni.

Mi ez, újabb adag Bridget Marie nővér hatásából? De mielőtt megszólalhatott volna, a gyerek folytatta, és a plébános akkor már tudta, hogy Deirdre az.

– Nem mondtam az ördögnek, hogy távozzon tőlem, mikor a virágokat hozta. Én akartam, és tudom, hogy meg kellett volna tenni, és Carl néni most olyan borzasztóan haragszik rám. De atyám, az ördög csak azt akarta, hogy örüljünk! Esküszöm, atyám, hogy sohasem bánt engem! És úgy sír, ha nem nézek rá, vagy nem hallgatok oda! Én nem tudtam, hogy az oltárról hozza el a virágokat! Néha olyan butaságokat csinál, atyám, olyan dolgokat, mint a kisgyerekek, még ennél is butábbakat. De nem akar bántani senkit.

– No, várj csak egy pillanatra, kedves. Miből gondolod, hogy maga az ördög akarna bántani egy kislányt? Nem akarod elmondani, hogy valójában mi történt?

– Atyám, esküszöm, hogy nem olyan, amilyennek a Bibliában írják. Nem csúnya. Magas és gyönyörű. Pont mint egy igazi ember. És nem hazudozik. Mindig olyan kedves dolgokat csinál. Ha félek, odajön, mellém ül az ágyra és megpuszil. Tényleg megpuszil. És elijeszti azokat, akik bántani akarnak!

– Gyermekem, akkor miért mondod, hogy ördög? Nem lenne jobb kitalált barátot mondani, aki arra jó, hogy sohase légy egyedül?

– Nem, atyám, ő az ördög! – Milyen sziklaszilárdan mondta! – Ő nem igazi, és nem is kitalált. – Fáradt, szomorú lett a hangocska, egy apró asszony hangja, aki gyermeki álcában, már-már reményvesztetten viaskodik az irdatlan teherrel. – Én tudom, hogy ott van, amikor senki más nem tudja, és akkor nézek és nézek és egyszer csak mindenki látja! – A hang elcsuklott. – Atyám, én igyekszem, hogy ne nézzek oda! Azt mondom, Jézus, Mária, Szent József, és próbálom, hogy ne nézzek oda! Tudom, hogy halálos bűn! De ő olyan szomorú, és úgy sír, csak nem ad hangot, de én hallom!

– De gyermek, beszéltél erről Carl néneddel? – kérdezte a plébános higgadtan, noha kezdte nyugtalanítani a kislány részletes beszámolója. Ez túl volt a “szertelen fantázia” illetve az atya által ismert szertelenségek határán.

– Atyám, a néni mindent tud róla. Az összes nénikém tud. Úgy hívják, hogy ember, de Carl néni azt mondja, hogy igazából az ördög. Carl néni mondja azt, hogy ez bűn, olyan, mint a lábunk közé nyúlni, vagy a szennyes gondolatok. Mint mikor az ördög megpuszil, amitől dideregni kezdek és minden. Carl néni azt mondja, hogy fertelem ránézni az emberre, és beengedni a paplan alá. Azt mondja, hogy megölhet engem. Anyám egész életében látta az embert, és azért halt meg és ment fel az égbe, hogy megszabaduljon tőle.

Mattingly atya le volt sújtva. Hogy szól a régi mondás? Gyóntató papot nem lehet megbotránkoztatni?

– És a nagyanyám is látta – hadarta a gyerek lázasan. – És ő tényleg nagyon, de nagyon rossz volt, az ördög tette rosszá, úgyhogy bele is halt a végén. De ő valószínűleg nem az égbe ment fel, hanem le a pokolba, mint ahogy én is oda kerülhetek.

– De várj már, gyermek! Ki mondta neked ezt?

– Carl néni, atyám – makacskodott a kislány. – A néni nem akarja, hogy a pokolba kerüljek, mint Stella. Azt mondja, imádkozzak és űzzem el magamtól, meg tudnám tenni, ha akarnám, ha imádkoznám a rózsafüzért és nem néznék az ördögre. De atyám, Carl néni úgy haragszik rám, ha átengedem az ördögöt... – Elhallgatott a sírástól, bár igyekezett visszafojtani a könnyeit. – És Millie néni úgy fél! És Nancy néni rám sem akar nézni! Nancy néni azt mondja, hogy ha valaki a mi családunkban meglátja az embert, akkor annak kampec!

Mattingly atya szóhoz sem jutott a felháborodástól. Sietve megköszörülte a torkát.

– Úgy érted, a nénéid mondják, hogy ez a dolog valódi...

– Mindig tudtak róla, atyám! Akárki megláthatja, ha engedem, hogy elég erős legyen! Ez igaz, atyám! Akárki! De tetszik látni, muszáj hívnom. Másnak nem halálos bűn, ha látja, mert ez az én vétkem. Az én vétkem! Őt csak akkor lehet látni, ha én akarom, hogy lássák. De atyám, én egész egyszerűen nem értem, hogy hogy lehet ilyen kedves hozzám az ördög, és hogy sírhat olyan keservesen, amikor szomorú, és olyan borzasztóan ott akar lenni mellettem... – Zokogásba fulladt a hangja.

– Ne sírj, Deirdre! – szólt rá a plébános határozottan. Felfoghatatlan! Hogy az az okos, "modern" nő, a szalonban csináltatott kosztümjében, ilyen babonaságokat oltogasson egy gyermekbe! És a többiek, az ég szerelmére! Ezekhez képest még Bridget Marie nővér is egy Sigmund Freud. Erőltette a szemét, hogy lássa Deirdre-et a sötét rácson túl. Csak nem a könnyeit törülgeti?

Az üde hangocska rémült hadarásba csapott.

– Carl néni azt mondja, halálos bűn még csak gondolni is rá, vagy kimondani a nevét! Mert akkor azonnal ott terem, ha kimondják a nevét! De atyám, az ördög ott áll mellettem, miközben a néni beszél, és azt mondja, hogy a néni hazudik, és atyám, én tudom, hogy borzasztó ilyet mondani, de Carl néni tényleg hazudik néha. Én tudom, még akkor is, ha az ördög csendben van. De az a legszörnyűbb, mikor átjön, és megijeszti Carl nénit! Olyankor a néni fenyegeti! Azt mondja neki, hogy ha nem hagy békén, akkor Carl néni bántani fog engem! – Ismét elcsuklott a hangja. Alig hallhatóan hüppögött. Milyen apró volt, milyen gyámoltalan! – De atyám, én egész idő alatt, még mikor egyedül vagyok, vagy itt a misén a többiek között, én akkor is tudom, hogy mellettem van az ördög! Érzem! Hallom a sírását, és ettől nekem is sírnom kell!

– Gyermekem, most jól gondold meg, mielőtt válaszolnál. Carl nénéd tényleg azt mondja, hogy látta ezt a dolgot?

– Ó, igen, atyám. – Milyen fáradt volt a hangja, mennyire könyörgött, hogy higgyenek neki.

– Próbálom megérteni a dolgot, kedves. Annyira szeretném megérteni, de neked is segítened kell. Biztos vagy benne, hogy Carl nénéd így mondta? Hogy a saját szemével látta?

– Atyám, már akkor látta, mikor én még kisbaba voltam, és még azt se tudtam, hogy áthívhatom. Látta azon a napon, amikor anyám meghalt. Az ördög a bölcsőmet ringatta. És mikor Stella nagyanyám kislány volt, az ördög mögéje állt az ebédlőasztalnál. Most mondok atyámnak egy borzasztó nagy titkot. Van egy kép a házunkban az anyámról, és az ördög is ott van a képen, anyám mellett áll. Tudom, hogy van ilyen kép, mert az ördög megtalálta és a kezembe adta, pedig eldugták. Kihúzta a tükörasztal fiókját, úgy, hogy hozzá sem nyúlt, és a kezembe adta a képet. Ilyen dolgokat csinál, ha csakugyan erős, ha sokat voltam együtt vele, és egész nap róla gondolkoztam. Akkor mindenki megtudja, hogy a házban van, és Nancy néni elébe megy Carl néninek, és az ajtónál a fülébe súgja: "Itt van az ember! Most láttam!" És akkor Carl néni úgy haragszik! Az egész az én bűnöm, atyám! Úgy félek, hogy nem tudom megállítani! És mindenki úgy háborog!

Hangosabban zokogott, visszhangzott tőle a fülke deszkafala. Nyilván a templomba is kihallatszik.

Most mit mondjon? A plébánosban forrt az indulat. Miféle hibbanás esett ezekbe a nőkbe? Hát nincs a famíliában egy ember, akiben lenne szemernyi józan ész, hogy pszichiátert szerezzen a kislánynak?

– Drágám, figyelj rám! Szeretném, ha megengednéd, hogy beszéljek Carl nénéddel ezekről a dolgokról a gyóntatószéken kívül. Megengeded?

– Jaj, nem, atyám, kérem, nem szabad ilyet tennie!

– Gyermekem, nem teszek semmit, ha te nem engeded, de ismétlem, beszélnem kell Carl nénéddel ezekről a dolgokról. A néni és én együttesen el tudnánk űzni ezt a dolgot, Deirdre!

– Atyám, a néni sose bocsátaná meg nekem, hogy elmondtam! Halálos bűn még elmondani is! Nancy néni se bocsátaná meg soha! Még Millie néni is haragudna! Atyám, nem szabad szólnia a néninek, hogy beszéltem a dologról! – Kezdett hisztérikus lenni.

– Én lemoshatom a halálos bűnt, gyermek – magyarázta a plébános –, és feloldozhatlak. Deirdre, mostantól olyan fehér a lelked, mint a hó! Bízzál bennem, Deirdre! Engedd meg, hogy beszéljek a nénéddel!

Egy feszült percig a sírás volt az egyetlen válasz, aztán fordult a kis ajtó kilincsgombja, de Mattingly atya már előbb tudta, hogy elveszítette Deirdre-et. Néhány másodperc múlva már csak a futó lábak távolodó dobogását hallotta a padok között.

Rosszat mondott, tévesen ítélt! Most már semmit sem tehet, köti a gyónás pecsétje. És az űzött gyermek, aki elárulta a titkot, még ahhoz sem elég idős, hogy halálos bűnt követhessen el, vagy a szentgyónás segedelmében reménykedhessék!

Soha nem felejtette el azt a percet, ahogy ült tehetetlenül a gyóntatószék fullasztó melegében, és hallgatta Deirdre lépéseinek visszhangját az előcsarnokban. Mit tegyek, édes jó istenem?

Pedig Mattingly atyának még csak most kezdődött a kínszenvedés.

Néhány hét múlva már valóságos rögeszméje lett a ház és a nők.

De nem tehetett semmit, és nem mondhatta el, mit hallott. Szóban és tettben hallgatásra kötelezte a gyónás szentsége.

Még csak Bridget Marie nővért se merte kérdezgetni, bár az apáca készségesen elárasztotta adatokkal, ha összefutottak az udvaron. Mattingly atya bűnösnek érezte magát, amiért odafigyel, de elmenni sem bírt.

– Hát persze, hogy a Szent Szívbe adták be Deirdre-et, oda bizony! De hogy tetszik gondolni, megmarad ott? Onnan csapták ki az anyját, Anthát is, mikor megvolt összevissza nyolc éves! De az Orsolyáktól is kicsapták ám! A végén aztán találtak neki egy magániskolát, egy olyan bolond helyet, ahol azt se bánják, ha a gyerekek a fejükre állnak. Hogy az micsoda egy boldogtalan volt fiatal lánynak, folyton csak írta a verseket meg a történeteket, magában beszélt, és firtatta, hogy halt meg az anyja. Atyám persze tudja, ugye, hogy Stella Mayfairt Lionel, a testvére lőtte agyon! Méghozzá egy jelmezbálon a házban, úgy bizony! Na, lett ott szép ribillió!

Tükrök, órák, ablakok, minden összetört, mire elült a pánik, Stella meg holtan feküdt a földön.

Mattingly atya csak a fejét csóválta szánakozón.

– Nem csoda, ha Antha elvadult ezek után, és nem egészen tíz év múlva összeállt egy festővel, pont egy festővel, aki sose méltóztatott feleségül venni, hanem otthagyta télvíz idején egy peták nélkül Greenwich Village-ben a kicsi Deirdre-rel egy háromemeletes házban, ahol még lift se volt, úgyhogy szégyenszemre haza kellett kullognia, hogy aztán kiugorjon a padlásszoba ablakán a szegény, de micsoda egy szörnyű élete lehetett, hogy az összes nénje őt szekírozta, és figyelték minden lépését, és éjszakára bezárták, ő meg leszökött a Francia Negyedbe, és együtt ivott, az ő korában, ehhez szóljon, a költőkkel és a festőkkel, miközben megpróbálta felhívni a figyelmet a munkáira. Elárulok én atyámnak egy különös titkot. Hónapokkal azután, hogy meghalt, még mindig jöttek neki a levelek, és hozták a kéziratait, amelyeket ő küldözgetett New Yorkba. Micsoda kínszenvedés lehetett az Carlotta kisasszonynak, hogy ahányszor becsengetett a postás, mindig arra a fájdalomra és gyötrelemre kellett emlékeznie!

Mattingly atya némán imádkozott Deirdre-ért. *Add, hogy ne hulljon rá a gonosz árnyéka*.

– Volt Anthának egy története, amelyik megjelent egy magazinban, egy párizsi magazinban, mint nekem mondták, de egyébként angolul volt az egész, és azt is meghozták Carlotta kisasszonynak, ő pedig egyetlen pillantást vetett rá, aztán elzárta. Ezt a részét egy Mayfair unokatestvértől tudom, és azt is, hogy ők felajánlották, hogy magukhoz veszik a babát, a kicsi Deirdre-et, de Carlotta kisasszony azt mondta, nem, megtartja, ennyivel tartozik Stellának és Anthának és az anyjának és magának a gyermeknek is.

Mattingly atya betért a templomba, miközben visszafelé ment a plébániára. Sokáig állt a néma sekrestyében, és nézte az ajtón túl a főoltárt.

Egy mocskos históriát még könnyen megbocsátott volna Mayfaireknek, Tudatlanul születtek erre a világra, mint mi mindnyájan. De hogy az anyát öngyilkosságba hajszoló ördögről szóló mesékkel rontsanak meg egy kislányt! Csak hát Mattingly atya nem tehet semmit, az égvilágon semmit azon kívül, mint hogy a jövőben is imádkozik Deirdre-ért.

Karácsony előtt Deirdre-et kicsapták a Szent Margit magániskolából. A nénéi összecsomagolták, és északra küldték egy másik magániskolába.

Kevéssel később a plébános hallotta, hogy Deirdre ismét itthon van, betegeskedik és guvernánt tanítja. Látta is egy pillanatra egy népes tízórás misén, Nem járult áldozáshoz, de Mattingly atya észrevette a nagynénjei között a padban.

Apránként egyre többet tudott meg a Mayfairek történetéből. Úgy tűnt, az egyházközségben mindenkinek tudomása van róla, hogy ő megfordult abban a házban. Egyszer egy konyhaasztalnál megfogta a kezét Lucy O' Hara nagyanyó:

– Hallom, elküldték Deirdre Mayfairt, és atyám járt miatta abban a házban, ugye hogy igen?

Mi a csudát lehet erre mondani? Mattingly atya inkább hallgatott.

– Hát én ismerem azt a családot! Mary Beth volt a nagy dáma, ő arról is tudott mesélni, milyen volt a régi ültetvényen, ott született pont a polgárháború után, csak a nyolcvanas években jött New Orleansba, mikor Julien bátyja behozta. Az volt ám az öreg déli úriember! Máig emlékszem, ahogy léptet a lován a Szent Károly úton; a legszebb öregember volt, akit láttam. Az, úgy mondták, egy igazi fényűző ültetvényes udvarház volt Riverbendnél, még azután is szerepelt a képe a könyvekben, mikor rég összedőlt. Julien úr és Mary Beth kisasszony mindent elkövettek, hogy megmentsék, de a folyót nem lehet megállítani, ha a folyó úgy dönt, hogy elviszi a házat.

Hát, Mary Beth, az valóságos hétszépség volt, sötét és vad, nem olyan kényes, mint Stella, vagy jelentéktelen, mint Carlotta kisasszony, és azt mondták, Antha is szépség, bár nekem sose volt szerencsém látni, meg azt a szegény kis Deirdre-et sem. Hanem Stella, az egy igazi vudu királynő volt. Igen, Stella, atyám. Stella ismerte a hatalmakat, a bájitalokat, a szertartásokat. Tudott olvasni a kártyában. Jósolt az én Sean unokámnak is, de olyanokat, hogy Sean majd megbolondult ijedtében. Ez is egy olyan zabolátlan mulatságon történt fent az Első utcában, amelyiken csempészett szeszt nyakaltak, és a szalonban húzta a banda. Ez volt Stella.

– Tetszett neki az én Billym, de mennyire tetszett! – Hirtelen mozdulat a megfakult fénykép irányába a fiókos szekrény tetején. – Mondtam neki: "Billy, hallgass rám! Nehogy közelébe menj a Mayfair-asszonyoknak!" Stellának minden jóképű fiatalember tetszett. Ezért ölte meg a bátyja. Fényes napon felhőket tudott varázsolni az égre. Ez az isteni szent igazság, atyám. Szokása volt azzal ijesztgetni a nővéreket a Szent Alfonzban, hogy ilyen viharokat kavart a kert fölött. Azt a vihart kellett volna látnia, amely Stella halálának éjszakáján zúdult a házra! Azt mondják, betört az összes ablak! Igazi forgószél kerekedett! Stella kimódolta, hogy még az ég is őt sirassa.

Mattingly atya némán ült, megpróbálta élvezni az agyoncukrozott, langyos tejes teát, de minden egyes szót megjegyzett.

Nem látogatta meg Mayfairéket többé. Nem merte. Nem engedhette, hogy az a gyermek azt gondolja – ha ugyan otthon van –, hogy a plébános el akarja mondani, amit holtig titkolnia kell. A miséken figyelte, hogy ott vannak-e az asszonyok, de ritkán látta őket. Bár persze ez egy nagy egyházközség. Mehetnek más templomba is, vagy a gazdagok kis kápolnájába odaát a Kertvárosban.

Ennek ellenére Carlotta kisasszony küldözgette a csekkjeit. Mattingly atya tudott róla. Lafferty atya, aki a plébánia elszámolásait készítette, karácsony táján mutatta a csekket kétezer dollárról, és csöndesen megjegyezte, hogy Carlotta Mayfair érti, miként tegye a pénzével kedvessé és kellemessé a környezetét.

– Hazaküldték a kis unokahúgot a bostoni iskolából, gondolom, hallotta.

Mattingly atya azt mondta, hogy nem hallotta. Állt Lafferty atya irodájának ajtajában, és várt.

– Hát pedig én azt hittem, jóba lett a dámákkal – mondta Lafferty atya, aki karakán ember volt, de nem pletykaszatyor, és már elmúlt hatvan esztendős.

– Csak egyszer-kétszer viziteltem – felelte Mattingly atya.

– Most meg azt mondják, betegeskedik a kis Deirdre – szólt Lafferty atya. Letette a csekket az asztal zöld itatóspapírjára és nézte. – Nem járhat rendes iskolába, otthon kell maradnia egy házitanítóval.

– Szomorú.

– Az bizony. Csak itt senki se fog kérdezgetni. Senki se megy át, és nem néz utána, tisztességes oktatást kap-e az a gyermek.

– Elég pénzük van...

– Igen, elég, hogy eltussolhassák a dolgokat, rendes szokásuk szerint. A gyilkosságot is megúszhatják.

– Gondolja?

Lafferty atya mintha rövid ideig tusakodott volna magával, miközben Carlotta Mayfair csekkjét nézte.

– Gondolom, hallott a lövöldözésről, amikor Lionel Mayfair agyonlőtte a húgát, Stellát? Egy napot se ült börtönben miatta. Mindent elrendezett Carlotta kisasszony. Meg Cortland úr, Julien fia. Ezek ketten mindent el tudtak rendezni. Nem kérdezett ott senki semmit.

– De hát mivel...

– A tébolydával, természetesen, ott aztán Lionel maga végzett magával, bár senki se tudja, hogyan, lévén, hogy kényszerzubbony volt rajta.

– Ezt nem mondhatja komolyan.

– De bizony hogy mondom – bólogatott Lafferty atya. – És megint nem kérdezett senki semmit. Gyászmise, mint rendesen. Aztán beállít a kicsi Antha – Stella lánya, tudja –, sírva, jajveszékelve, hogy Carlotta kisasszony gyilkoltatta meg Lionellel az anyját. A földszinten mondta el a lelkésznek, a bal oldali társalgóban. Ott voltam én, ott volt Morgan atya és Graham atya is. Valamennyien hallottuk.

Mattingly atya némán figyelt.

– Azt mondta a kis Antha, hogy fél hazamenni. Fél Carlotta kisasszonytól. Azt mondta, hogy Carlotta kisasszony mondta Lionelnek: "Nem vagy férfi, ha nem vetsz véget ennek, ami itt folyik!", és még a harmincnyolcas pisztolyt is ő nyomta a markába, hogy lője le Stellát. Azt várná, hogy erre már csak volt néhány kérdés, de a lelkésznek nem volt, csak fölemelte a kagylót és tárcsázta Carlotta kisasszonyt. Pár perc múlva jön a nagy fekete limuzin, és elviszi a kicsi Anthát.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE I.

Mattingly atya mereven nézte a vékony emberkét az asztalnál. Én sem kérdeztem.

– Később a lelkész megjegyezte, hogy Antha eszelős, azt mondogatja a többi gyereknek, hogy a falon át is hallja, mit beszélnek az emberek, és olvasni tud a gondolataikban. Hozzátette, hogy majd lehiggad a gyermek, csak most odáig van Stella halála miatt.

– De csak rosszabbodott az állapota.

– Húszévesen kiugrott a manzárd ablakán, ezt tette. Semmi kérdés. Nem volt ép eszén, és különben is, még gyerek volt. Gyászmise, mint rendesen.

Lafferty atya megfordította a csekket, és rácsapott a plébánia gumi bélyegzőjével.

– Azt mondja, atyám, hogy el kellene látogatnom Mayfairék-hez?

– Nem, atya, nem ezt mondom. Ha az igazat szeretné hallani, nem tudom, mit mondjak. De szeretném, ha Carlotta kisasszony kiadná a háztól azt a gyermeket. Igen sok rossz emlék gyűlt fel ott. Nem gyereknek való hely.

Amikor Mattingly atya megtudta, hogy Deirdre Mayfairt újfent iskolába küldték – ezúttal Európába –, úgy döntött, hogy mégis el kell mennie látogatóba. Tavasz volt, jó három év telt el a lidérces gyónás óta. Kényszerítenie kellett magát, hogy belépjen azon a kapun, ha másért nem, hát azért, mert nem jutott eszébe más.

Nem lepődött meg, amikor Carlotta Mayfair a hosszú kettős szalonba invitálta, és ezüst tálcán érkezett a kávézó készség, csak így, kordiálisan. A plébános szerette ezt a nagy termet. Szerette a farkasszemet néző tükröket. Csatlakozott hozzájuk Millie kisasszony, aztán Nancy kisasszony is, mentegetőzve szutykos köténye miatt, még az öreg Belle kisasszony is lejött egy felvonón, amelyről Mattingly atya nem tudott, mert el volt rejtve egy impozáns három és fél méteres ajtó mögé, amely ugyanolyan volt, akár a többi. Mattingly atya rögtön észrevette, hogy Belle kisasszony megsiketült.

Csevegés örvén szemügyre vette az asszonyokat, próbálta kifürkészni, mi rejlik a tartózkodó mosolyok mögött. Nancy az igavonó, Millie a kelekótya, az öreg Belle kisasszony majdnem szenilis. Hát Carl? Carl minden, aminek mondják: az okos, az üzletasszony, az ügyvéd. Beszélgettek politikáról, a városi korrupcióról, az emelkedő árakról, az idők változásáról. Ám Carl se most, se máskor nem ejtette ki Antha, Stella, Mary Beth, Lionel nevét. Nem esett több szó történelemről, és a plébános nem tudta rávenni magát, hogy szóba hozza a témát. Még egy szimpla bútorra se mert rákérdezni.

Elmenőben rápillantott a gyomnövényekkel benőtt, macskaköves teraszra. *Úgy széthasadt a koponyája, akár a görögdinnye*. Az utcára érve visszanézett a manzárdablakokra. Mindet beszőtték a kúszónövények, a zsalugáterek csálén lógtak.

Ez volt az utolsó vizitje, mondta magában. Legyen rá gondja Lafferty atyának. Senkinek se legyen gondja rá.

De a múló évekkel csak erősödött benne az érzés, hogy kudarcot vallott.

Tízéves korában Deirdre Mayfair elszökött hazulról. Amikor két nappal később rátaláltak, borig ázva csatangolt az esőben, a Szent János holtág partján. Akkor megint elküldték valami internátusba, Írországba, Cork megyébe, aztán ismét hazajött. Az apácák azt mesélték, hogy lidércnyomásai voltak, álmában járkált és furcsa dolgokat beszélt.

Majd az a hír jött, hogy Kaliforniában van. Mayfairéknek éltek ott unokatestvéreik, akik vigyáznak a lányra. Talán jót tesz neki a klímaváltozás.

Akkor már tudta Mattingly atya, hogy sohasem verheti ki a fejéből annak a gyermeknek a sírását. Az Isten szerelmére, miért nem próbálkozott más megoldással? Imádkozott, hogy Deirdre mesélje el valami bölcs tanítónak vagy orvosnak is azokat a dolgokat, amelyeket neki mondott; hogy segítsen valaki rajta, ha már Mattingly atyának nem sikerült.

Ha jól emlékszik, arról nem hallott, hogy Deirdre hazatért volna Kaliforniából. Csak valamikor '56-ban szerzett tudomást róla, hogy a Limai Szent Róza bentlakásos iskolába adták. Majd jött a pletyka, hogy kicsapták az iskolából, és a lány New Yorkba szökött.

A dologról Kellerman kisasszony számolt be Lafferty atyának egy délután a templom lépcsőjén. A szobalányától hallotta, aki a “színes lánytól” hallotta, aki időnként kisegített Mayfairéknél. Deirdre megtalálta a padláson egy ládában az anyja novelláit, “ezt az összes zöldséget Greenwich Village- ről”, és azért szökött el hazulról, hogy megkeresse az apját, bár azt senki sem tudta, hogy az illető él-e, hal-e.

Végül becsukták a Bellevue-be, és Carlotta kisasszony New Yorkba repült, hogy visszahozza Deirdre-et.

Majd 1959 egyik nyári délutánján Mattingly atya egy konyhaasztal mellett értesült a “botrányról”: Deirdre Mayfair állapotos lett tizennyolc éves korában! Kimaradt a texasi főiskoláról. És az apa? A tulajdon tanára, hát

hinné, nős ember, ráadásul protestáns! És fel fogja bontani a tízéves házasságát, hogy feleségül vehesse Deirdre-et!

Másról se beszélt az egyházközség. Carlotta kisasszony mosta kezeit, mondták, de Nancy kisasszony Guy Mayerhez vitte Deirdre-et, hogy egy csudaszép ruhát vásároljon neki a városházi bálra. Gyönyörű lány lett Deirdre-ből, olyan gyönyörű, amilyen Antha és Stella volt valaha. Olyan gyönyörű, mondták, mint Mary Beth kisasszony.

Mattingly atya csak arra a rémült, fehér arcú gyermekre emlékezett. Szirmok roppannak a cipőtalp alatt.

A házasságból nem lett semmi.

Amikor Deirdre az ötödik hónapban volt, az apa meghalt New Orleansba jövet. Balesetet szenvedett a folyóparti úton. A régi '52-es Fordjának eltört a tengelye, az autó kormányozhatatlanná vált, egy tölgyfának rohant és azonnal felrobbant.

Mattingly atya akkor hallotta a legfurcsább történetet Mayfairékről, mikor a templomi bazárra összejött sokaságban bolyongott egy tikkasztó júliusi estén.

Villanykörtefüzérekkel díszítették fel az aszfaltozott udvart. Ingujjra vetkőzött és pamutruhás egyházközségi tagok csellengtek a szerencsejátékos bódék között, hogy nyerjenek öt centért egy csokoládétortát vagy egy plüssmackót. Az aszfalt megpuhult a melegtől. Folyt a sör a bárpultnál, amelyet hordókra helyezett deszkákból rögtönöztek. Mattingly atyának úgy tűnt, hogy akármerre megy, mindenütt Mayfairékről pusmognak.

Az ősz Red Lonigan, a temetkezési vállalkozó család korelnöke Dave Collinst hallgatta, aki azt mesélte, hogy Deirdre-et bezárták a szobájába. Ott ült Lafferty atya, és mogorván bámulta Dave-et a söröspohara felett. Dave azzal dicsekedett, hogy mindenkinél régebbről, még Rednél is régebbről ismeri Mayfairéket.

Mattingly atya vett magának egy behűtött üveg Jaxet, majd letelepedett a pult végében álló padra.

Dave Collins úszott a dicsőségben, hogy két pap is hallgatja.

– Én 1901-ben születtem, atyám! – közölte, pedig Mattingly atya rá se nézett. – Ugyanabba az évbe, mint Stella Mayfair, és még emlékszek, mikor Stellát kirúgták a felsővárosi Orsolyáktól, és akkor Mary Beth kisasszony ide le küldte iskolába.

– Túl sokat pletykálnak arról a családról – jegyezte meg Red borúsan.

– Az ám, mer Stella vudu királynő volt – folytatta Dave. – Azt mindenki tudta. Hanem felejtsétek el a filléres ócska stikliket. Az nem Stellának volt való. Stellának volt egy erszénye, amékből sose fogyott ki az arany.

Red szomorúan elnevette magát.

– Aztán a végén mégse jutott neki más, csak a balsors.

– Hát, jó sűrű életet élt, mielőtt Lionel lelőtte – mondta Dave. Keskenyre húzta a szemét, és jobb könyökére támaszkodva előrehajolt, miközben baljában a söröspalackot markolta. – És alighogy meghalt és eltemették, az az erszény ottan bukkant fel Antha ágya mellett, és akárhová dugdosták, mindig visszakerült.

– Nehogy mán – mondta Red.

– Volt abba az erszénybe mindenféle péz – olasz péz és francia péz és spanyol péz.

– Hát ezt meg honnan tudod? – kérdezte Red.

– Lafferty atya látta, nem igaz, atya? Maga látta azokat a pézeket. Mary Beth kisasszony olyanokat dobott vasárnaponként a kosárba, maga is tudja, hogy azt tette. És azt is tudja, miket mondott:

“Költse el gyorsan, atyám, adja ki őket még alkonyat előtt, különbe visszajönnek!”

– Miket beszélsz itt! – horkant föl Red.

Lafferty atya egy szót sem szólt. Apró fekete szeme Dave-ről Redre vándorolt, majd Mattingly atyára sandított, aki vele szemközt ült.

– Hogyhogy visszajönnek? – kérdezte Mattingly atya.

– Vissza az erszénybe, úgy! – Dave felvonta a szemöldökét, és meghúzta az üveget, csak a habot hagyva benne. – Feszt költhette a pézét, mer mindig visszajött. – Rekedten, hurutosan nevetett. – Ugyanezt mondta anyámnak ötven éve, mikor kifizette a mosást, úgy ám, a mosást, az én anyám mosott sok ilyen gazdag háznál, de nem is szégyellte soha, és Mary Beth kisasszony mindig ilyen pézbe fizetett érte.

– Nehogy mán – mondta Red.

– De mondok én neked még valami mást! – Dave az asztalra könyökölt, és rászögezte résnyire húzott szemét Red Loniganre. – A ház, az ékszerek, az erszény, mind összefügg! Mint a Mayfair név, mer mindig annak híják őket, akárkihez mennek férjhez! Mindig Mayfair a nevük! És akarod tudni az okát? Mer ezek az asszonyok boszorkányok! Mind egy szálig!

Red megcsóválta a fejét. Odatolta tele sörösüvegét Dave-nek, aki mohón megmarkolta.

– Ez az isteni szent igazság, én mondom! Egyik nemzedék adja tovább a másiknak az ördöngös erőt, és akkor régen volt is róla sok szóbeszéd! Mary Beth kisasszony sokkal hatalmasabb volt, mint Stella. – Nagyot húzott Red söréből. – És volt annyi esze, hogy tartsa a száját, nem úgy, mint Stella.

– Akkor te hogyhogy tudsz róla? – kérdezte Red.

Dave előhúzta, majd összegyűrte a Bull Durham dohány kis fehér tasakját.

– Atyám, nem volna egy kész staubja? – kérdezte Mattingly atyától.

Red megvetően vigyorgott. Mattingly atya odanyújtotta Rednek a Pall Mallt.

– Köszönöm, atyám. Ami pedig a te kérdésedet illeti, Red, améket nem akartam megkerülni. Azér tudom, mer anyám elmondta nekem a dolgokat, amékeket Mary Beth kisasszony mondott neki még 1921-ben, mikor Carlotta kisasszony lediplomázott a Loyolán, és mindenki őtet magasztalta, hogy ilyen okos lány, ügyvédnő meg minden. "De nem ő a választott" – mondta Mary Beth kisasszony anyámnak. – "Stella az. Stellának jutott az adomány, így az övé lesz minden, ha én meghalok." "És mi az adomány, Mary Beth kisasszony?" – kérdezte anyám. "Ajnye, hát Stella látja az embert" – mondta Mary Beth kisasszony anyámnak. – "És egyedül az örököl mindent, aki tudja látni az embert".

Mattingly atya hátán végigfutott a hideg. Tizenegy éve hallotta a gyermek félbetört gyónását, de azóta sem felejtette el egyetlen szavát. *Úgy hívják, hogy ember...*

Ám Lafferty atya vasvillaszemmel meredt Dave-re.

– Látta az embert? – kérdezte hidegen. – Hát ez a zagyvaság meg mit jelent?

– Ajnye mán, atyám, azér egy ilyen jó ír embernek, amilyen atyám, csak tudni kéne a választ erre a kérdésre. Hát nem úgy van, hogy a boszorkányok embernek híják az ördögöt? Hát nem így híják, mikor eljön hozzájuk setét éjszaka, hogy kimondhatatlan gonoszságokra tüzelje őket? – Megint olyan mélyen recsegő, halnivaló nevetésre fakadt, majd előhúzott egy mocskos takonykendőt és megtörölgette az orrát. – Boszorkányok, atyám, maga is tudja. Azok voltak, azok maradtak. Hagyaték náluk a boszorkányság. És emlékszik az öreg Julien Mayfair úrra? Mer én emlékszek. Ő aztán tudott erről mindent, az anyám mondta, Atyám tudja, hogy ez az igazság.

– Valóban hagyaték – mondta Lafferty atya dühösen, és felállt. – A tudatlanság, a féltékenység, a beteg lélek hagyatéka! Hallottál egyáltalán ilyesmiről, Dave Collins? Hallottad hírét a testvérgyűlöletnek, az irigységnek, a könyörtelen nagyravágyásnak? – Nem várta be a választ, megfordult és eltűnt a nyüzsgő sokaságban.

Mattingly agyát egészen meghökkentette Lafferty atya haragja. Jobban örült volna, ha Lafferty atya csak nevet, mint Dave Collins, aki most nyelte le az utolsó kortyot Red söréből.

– Red, nem tudnál megspendírozni két piculát? – kérdezte, miközben a temetkezési vállalkozóról a papra villantotta a szemét.

Red üres tekintettel meredt az üres sörösüvegre, majd réveteg mozdulattal gyűrött dollárt halászott elő a nadrágzsebéből.

Mattingly atyának este, az elalvás határán eszébe jutottak a szemináriumban olvasott könyvek. *A sudár ember, a fekete ember, a délceg ember, az incubus, aki éjszaka jár.. .az óriás ember, aki a boszorkányszombatot vezeti!* Sötét ábrákra emlékezett, aprólékosan kidolgozott, hajmeresztő ábrákra. Boszorkányok, mondta ki a szót, miközben álomba merült. *Atyám, a néni azt mondja, hogy ő az ördög, és még csak ránézni is bűn!*

Valamikor hajnal előtt Lafferty atya dühös hangjára riadt fel. Irigység, beteg lélek! Ez lenne a sorok között rejlő igazság? Úgy tűnt, kulcsfontosságú darabja kattant be a kirakósnak. Szinte már az egész képet látta. Egy vaskézzel irányított ház, egy ház, amelyben szép és forróvérű nők jutnak gyászos sorsra. De még mindig zavarta valami... *Valamennyien látják, atyám!* Virágok a földön, hosszú, fehér gladióluszok, páfrányok csipkés legyezői. Mattingly atya látta a cipőtalpa alatt összegyűrődő szirmokat.

Deirdre Mayfair örökbe adta a gyermekét, akit november hetedikén hozott világra az új Isteni Könyörületesség kórházban. Még azon a napon búcsúcsókot adott neki, és Lafferty atya karjára fektette, aki megkeresztelte az újszülöttet, és átadta a kaliforniai rokonoknak, a leendő örökbefogadó szülőknek.

Ám Deirdre kikötötte, hogy a gyermek a Mayfair nevet viselje. Az ő lánya nem viselhet más családi nevet, vagy nem írja alá a papírokat. Ebben öreg bátyja, Cortland Mayfair is támogatta, és még Lafferty atya sem bírhatta rá, hogy változtasson az elhatározásán. Látni akarta tintával leírva a keresztlevélen. Szegény öreg Cortland Mayfair – micsoda finom úr – akkor már nem élt, belehalt abba a szörnyű zuhanásba a lépcsőről.

Mattingly atya már nem emlékezett, hogy mikor hallotta először a "gyógyíthatatlan" szót. Deirdre még el

sem hagyta a kórházat, amikor kitört rajta az őrültség. Azt mesélték róla, hogy fennhangon beszélt a semmihez: “Te tetted, te ölted meg!” Az ápolónők féltek belépni a szobájába. Kórházi hálóingben csámborgott be a kápolnába, kacagott és kiabált a mise kellős közepén, vádolta a levegőt, hogy megölte a szeretőjét, elszakította a gyermekétől, egyedül hagyta “ellenségek” között. Amikor a nővérek fékezni próbálták, tombolni kezdett. A műtősöknek kellett elvinniük, miközben Deirdre rugdosott és sivalkodott.

Mire Lafferty atya elhalálozott a tavaszon, Deirdre-et is bezárták a bolondokházába valahol messze, senki sem tudta, hol. Rita Lonigan kérdezte az apósától, Redtől, mert borzasztóan szeretett volna írni Deirdre-nek. De Carl kisasszony azt mondta, nem tenne jót. Deirdre-nek nem jár levél.

Deirdre-nek csak ima jár. Így teltek az évek.

Mattingly atya megvált a plébániától, külföldi misszióknál dolgozott. New Yorkban dolgozott. Olyan messzire ment, hogy kihullott a gondolataiból New Orleans, csak egyszer-másszor hasított bele a hirtelen emlék és nyomában a szégyen: Deirdre Mayfair, az egyetlen, akinek nem segített, az ő elveszett Deirdre-je.

Majd 1976 egyik délutánján, amikor Mattingly atya rövid látogatásra jött az öreg paplakba, elment a ház mellett, és észrevette, hogy egy sápadt, sovány fiatal nő ül a hintaszékben az oldaltornácon, a rozsdás szúnyogháló fátyla mögött. Látomásszerű volt fehér hálóingében, de a pap azonnal látta, hogy Deirdre az. Felismerte a vállára omló, fekete fürtjeiről. Mikor benyitott a rozsdás kapun, és feljött a macskaköves ösvényen, megállapította, hogy még az arca is ugyanolyan – igen, ez ugyanaz a Deirdre, akit majdnem harminc éve hazakísért ebbe a házba.

Bávatagon ült a léckeretében megereszkedett szúnyogháló mögött, és meg se rezzent, mikor Mattingly atya azt suttogta:

– Deirdre!

A nyakán gyönyörű smaragdkövet viselt láncon, az ujján rubingyűrűt. Ezek lennének az ékszerek, amelyekről Mattingly atya hallott? Mennyire nem illenek a lötyögős fehér hálóinghez, a néma asszonyra. Egyetlen jellel sem árulta el, hogy látta vagy hallotta a papot.

A vizit Millie és Nancy kisasszonyoknál kurtára és kínosra sikerült. Carl lent volt a városban dolgozni, természetesen, és igen, az Deirdre ott az oldaltornácon, most itthon van, de nem szükséges suttogni.

– Elment az esze – közölte Nancy epés mosollyal. – Először az emlékeit törölte ki a sokkolás, aztán mindent. Ha a ház égne, akkor se bírna felállni, hogy meneküljön. Időnként tördeli a kezét, próbál beszélni, de nem tud...

– Ne! – suttogta Millie. Kissé megrázta a fejét, és elhúzta a száját, mintha nem vallana jó ízlésre ilyesmit pertraktálni. Most már öreg volt ő is, és gyönyörűen megszürkült a haja, öreg lett és áttetsző, mint Belle kisasszony, Belle, aki réges-rég elment. – Atyám, parancsol még egy kis kávét?

Ám a tornácon egy szép nő ült a székben. Az elektrosokk nem szürkítette meg a haját, és a szeme még mindig sötétkék volt, bár tökéletesen üres. Mint egy szobor a templomban. Tessék segíteni, atyám! A smaragd visszaverte a fényt, tündökölt, akár egy parányi csillag.

Ezek után Mattingly atya ritkán utazott Délre, és ha becsöngetett, nem fogadták szívesen. Nancy kisasszony udvariatlanul szabadkozott, sőt volt, mikor senki sem nyitott ajtót. Ha Carl otthon tartózkodott, gyorsan lezavarták a kényszeredett látogatást. Nem volt kávé a kerti szobában, csak néhány sietős szó abban a hatalmas, poros szalonban. Itt már a villanyt sem kapcsolják fel? Mocskosak voltak a csillárok.

Persze az asszonyok is vénültek. 1979-ben meghalt Millie. Óriási temetést csaptak neki, az egész országból jöttek a rokonok.

Aztán tavaly Nancy is elment. Red Lonigan írta meg Mattingly atyának, aki akkor Baton Rouge-ban szolgált, és autóval még éppen elérte a temetést.

Carl kisasszony a nyolcvanas évei végét taposta, csontbőr volt, karvalyorrú, fehér hajú, és vastag szemüveget viselt, amely mögött kellemetlenül nagynak látszott a szeme. A lába püffedten dagadt ki fekete fűzős cipőjéből. Az utolsó szavaknál le kellett ülnie egy sírkőre.

A ház sírnivalóan pusztult. Mattingly atya maga látta, mikor elhajtott mellette.

Természetesen Deirdre is megváltozott. Nyoma sem volt már üvegházi törékeny szépségének. Noha ápolónői sétáltatták, a válla meggörnyedt, a keze csuklóban begörbült, mint a csúzosoké. Azt pletykálták róla, hogy most már állandóan félrenyaklik a feje, és sose csukja be a száját.

Szomorú látvány volt még így távolból is, és az ékszerek csak még baljósabbá tették. Gyémánt fülbevaló egy eszement nyomorékon! Diónyi smaragd! Mattingly atya, aki mindenekfölött hitt az élet szentségében, úgy gondolta, hogy Deirdre-nek áldás lenne a halál.

A Nancy temetését követő délutánon, miután részvétlátogatást tett az öreg házban, a kerítés túlsó végénél

összefutott egy angollal, egy nagyon kellemes emberrel, aki Aaron Lightnerként mutatkozott be.

– Tud valamit arról a szegény nőről? – kérdezte Lightner kertelés nélkül. – Több mint tíz éve látom azon a tornácon. Aggódom érte.

– Magam is aggódom – vallotta be Mattingly atya – , de azt mondják, senki sem tehet érte semmit.

– Fölöttébb különös család – mondta Lightner együttérzőn. – Milyen forróság van. Vajon ő érzi a meleget? Az ember azt várná, hogy megjavíttatják a mennyezeti ventilátort. Látja? Mintha eltört volna.

Mattingly atya rögtön megkedvelte az angolt, aki nagyon határozott, ugyanakkor udvarias ember volt, és igen elegáns jelenség is, finom lenvászon mellényes öltönyében. Még sétapálca is volt nála. Azokra az úriemberekre emlékeztette Mattingly atyát, akik a Szent Károly úton sétálgattak esténként, vagy szalmakalaposan ültek az első verandákon, onnan figyelték a forgalmat. Régi szép idők.

Egyszer csak azon kapta magát, hogy fojtott hangon, de fesztelenül diskurál az angollal a mélyre csüngő tölgyfaágak alatt azokról a "közkeletű" dolgokról, amelyeket Lightner ugyancsak ismerni látszott: az elektrosokkos kezelésről, az elmegyógyintézetekről, a kislányról, akit valamikor réges-régen örökbe adtak Kaliforniába. Ám az álmában se jutott volna eszébe, hogy szóba hozza a vén Dave Collins pletykáit Stelláról vagy "az emberről". Nem, az nem lett volna helyes, elismételni ilyen badarságot, azonkívül túlságosan közel jutottak volna a fájdalmas titkokhoz, amelyeket Deirdre bízott rá valaha.

Aztán valahogy kikötöttek a Komtur Palotájában, ahová Lightner invitálta kései villásreggelire. Micsoda ritka élvezet volt ez a papnak! De rég fordult meg ilyen finom New Orleans-i étteremben, ahol damaszt abrosszal és szalvétával terítenek! És az angol remek bort rendelt.

Lightner őszintén megmondta, hogy ő az ilyen családokkal foglalkozik, mint a Mayfairéké.

– Tudja, hogy ültetvényük volt Haitin, amikor azt még Saint-Domingue-nak hívták? Azt hiszem, Maye Faire volt a neve. Még a rabszolgalázadás előtt gazdagodtak meg a kávén és a cukron.

– Ennyire visszamenőleg ismeri őket? – álmélkodott a pap.

– Ó, igen! – felelte Lightner. – Benne van a történelemkönyvekben. Erős asszony igazgatta az ültetvényt, Marie Claudette Mayfair Landry, aki anyja, Angelique Mayfair nyomdokaiba lépett. Ő már a negyedik nemzedéket képviselte. Charlotte érkezett elsőnek Franciaországból, mikor is, 1689-ben. Igen, Charlotte, aki ikreket szült: Petert és Jeanne Louise-t. Mindkettő megérte a nyolcvanegy esztendőt.

– Ne mondja! Ilyen régi dolgokat még nem is hallottam róluk!

– Pusztán nyilvántartás dolga. – Az angol könnyedén megvonta a vállát. – Még a fellázadt rabszolgák se mertek üszköt vetni az ültetvényre. Marie Claudette-nek sikerült elmenekítenie egész családját és hatalmas vagyonát. Azután La Victoire következett Riverbendnél, New Orleans alatt, de azt hiszem, ők csak Riverbend-nek hívták.

– Ott született Mary Beth kisasszony.

– Igen, pontosan! Mikor is, lássam csak, ha jól tudom, 1871-ben. A folyó végül elnyelte az öreg házat. Pedig de gyönyörű volt, csupa oszlop. A nagyon régi louisianai útikönyvekben még szerepeltek a fényképei.

– De szívesen megnézném őket – mondta a pap.

– A polgárháború előtt építtették a házat az Első utcában – folytatta Lightner. – Tulajdonképpen Katherine Mayfair építtette, és később a bátyjai, Julien és Rémy Mayfair laktak benne. Majd Mary Beth költözött oda. Mary Beth nem szerette a vidéket. Azt hiszem, Katherine ment feleségül az ír építészhez, akit olyan fiatalon elvitt a sárgaláz. Tudja, ő építette a bankokat a belvárosban. Igen, Monahannek hívták, és a halála után Katherine nem akart az Első utcában maradni, annyira fájta szíve, hiszen a férje építette a házat.

– Úgy rémlik, valamikor régen már hallottam, hogy Monahan tervezte a házat – jegyezte meg a pap, bár tulajdonképpen nem is akart közbeszólni. – Sokat hallottam Mary Bethről.

– Igen, Mary Beth Mayfair volt az, aki feleségül ment McIntyre bíróhoz, aki akkor még fiatal ügyvéd volt, természetesen, és most a lányuk, Carlotta Mayfair a ház úrnője...

Mattingly atyát mintha megigézték volna, és ezt nemcsak a régi lázas kíváncsiság tette, amelyet Mayfairék keltettek benne, hanem Lightner megnyerő modora, kellemes brit kiejtése is. Ez csupán anekdotázás, nem pletyka, ártatlan dolog. Mattingly atya nagyon régen beszélt ilyen kulturált emberrel. Nem, ez így egyáltalán nem hangzott pletykának, ha az angol mondta.

És jobb belátása ellenére egyszer csak mesélni kezdte akadozó hangon a kislány és az iskola udvarára hullott rejtélyes virágok történetét. Ez mégsem az, amit a gyóntatószékben hallott, bár akkor is ijesztő, hogy így kifecsegi, féltucat korty bor után. Mattingly atya szégyellte magát. Hirtelen nem tudta kiverni a fejéből a gyónást. Elveszítette a fonalat. Dave Collinsra gondolt és arra a sok furcsaságra, amit mondott, meg hogy mennyire megharagudott Lafferty atya a bazárban azon a nyári estén, Lafferty atya, aki felügyelte Deirdre

újszülöttjének örökbeadását.

Tett vajon valamit Lafferty atya Dave Collins bolond fecsegésének nyomán? Mattingly atya soha semmit sem tudott tenni.

Az angol türelmesen várakozott a pap szótlan révedezése közben. Akkor valami roppant különös dolog történt: Mattingly atyának úgy rémlett, hogy Lightner a gondolataiban olvas. De hát ez lehetetlen, bár ha egy ember képes így kihallgatni egy gyónás emlékét, akkor mit tehetne egy pap?

Milyen hosszúnak tűnt a délután! Milyen kellemesnek, fesztelennek! Mattingly atya végül csak elismételte Dave Collins régi meséit, sőt, még a "fekete embert" és a táncoló boszorkányokat ábrázoló képeket is megemlítette.

Az angolt pedig annyira lekötötte ez, hogy egyszer sem szólt közbe, akkor mozdult csak meg, ha bort töltött, vagy cigarettával kínálta a papot.

– Ki tud hozni ebből valamit? – kérdezte végül Mattingly atya súgva. Felelt egyáltalán az angol? – Tudja, az öreg Dave Collins meghalt, de Bridget Marie nővér örökké fog élni. Közeledik a százhoz.

– Ez, az a réges-régi apáca, az iskola udvaráról? – mosolygott az angol.

Mattingly atya addigra rendesen becsiccsentett a bortól, ez a szomorú igazság. Egyfolytában az udvart látta, a gyerekeket és a szétszórt virágot a kövön.

– Most az Isteni Könyörületesség kórházban van – mondta. – Láttam, amikor legutóbb lejöttem, és azt hiszem, most is meg fogom nézni. De hogy mi tücsköt-bogarat összehord, amióta nem tudja, kihez beszél! A vén Dave Collins meg egy kocsmában halt meg, a Raktár utcában. Pont a megfelelő helyen. A barátai adták össze a pénzt, hogy a legfényesebb temetése legyen.

Ismét elhallgatott, Deirdre-re gondolt és a gyóntatószékre. Ekkor az angol megérintette a kezét, és azt súgta:

– Nem szabad emésztenie magát miatta. A pap meghökkent, aztán majdnem fölkacagott a gondolatra, hogy valaki olvashatna az agyában. Nem ezt pletykálta Marie nővér Antháról? Hogy hallotta, mit beszélnek az emberek a falak túlsó oldalán, és tudott olvasni a gondolataikban? Mondta ezt a részt az angolnak?

– Igen, elmondta. Szeretném megköszönni...

Este hatkor vettek búcsút a Lafayette temető kapujában, azokban az arany percekben, mikor a nap már lement, és a világ visszaadja a naphosszat beszívott fényt. Mégis milyen lehangolók voltak a vén, meszelt falak, és a járdát megrepesztő óriási magnóliafák.

– Tudja, hogy itt van eltemetve az összes Mayfair? – pillantott a vaskapura Mattingly atya. – Nagy, felszíni kripta, a középső úton jobbra, alacsony kovácsoltvas kerítéssel. Carl kisasszony szépen karban tartja. Ott elolvashatja mindazokat a neveket, amelyeket most mondott nekem.

Maga mutatta volna meg a sírt az angolnak, de ideje volt visszatérni a plébániára, ideje visszatérni Baton Rouge-ba, majd onnan St.Louisba.

Lightner adott neki egy londoni címet.

– Ha valaha is hallana a családról – bármit, amit érzése szerint nyugodtan közölhet – , lenne szíves kapcsolatba lépni velem?

Mattingly atya persze sohasem tett ilyet. Hónapokkal ezelőtt kidobta a nevet és a címet. Ettől függetlenül jó szívvel gondolt az angolra, bár néha eltöprengett rajta, ki is volt valójában, és mit akart. De szép is lenne, ha minden papnak ilyen megnyugtató lenne a modora! Az az angol olyan volt, mint aki mindent megért.

Ahogy közeledett a régi sarok, Mattingly atya ismét arra gondolt, amit a fiatal pap írt: hogy Deirdre Mayfair egyre sorvad, szinte már járni sem tud.

Akkor hogy tombolhatott augusztus tizenharmadikán, az ég szerelmére? Hogy törhette be az ablakokat, és ijeszthette el az elmegyógyintézeti ápolókat?

Jerry Lonigan meg azt mondta, a sofőrje látta, ahogy repültek kifelé a dolgok: könyvek, egy óra, mindenféle tárgy, csak úgy cikáztak a levegőben.

És milyen hangokat adott Deirdre, tisztára mintha egy állat üvöltene!

Mattingly atya nehezen tudta elhinni.

De itt volt a bizonyíték.

Ahogy lassan közeledett a kapuhoz ezen a meleg augusztusi délutánon, látta, hogy az első tornácon ott áll a létráján a fehér ruhás üvegező. Kés a kezében, az új üvegtáblákat gitteli. Vadonatúj üveg csillogott a magas ablakokban, még a márkanév pici öntapadóját sem vették le róla.

Néhány méterrel arrébb, a ház déli oldalán, a szúnyogháló rozsdás leple mögött ült Deirdre, csuklóban kifacsarodott kezével, a hintaszék támlájára fittyedt fejével. A láncra fűzött smaragdfüggő zöld fényt lövellt.

Vajon milyen érzés lehetett betörni az ablakokat? Érezni, ahogyan tagjain végigfut az erő, ilyen rendkívüli hatalmat érezni magában? Ó, már az is felséges élmény lehetett, hogy hangot adhat!

De furcsákat gondol! Ám azért nem állt ellen a tétova bánat sodró hullámának. Ó, Deirdre, szegény kicsi Deirdre!

Szomorú és keserű volt, mint mindig, ha Deirdre-et látta. Már tudta, hogy nem megy föl a macskaköves ösvényen a homlokzati lépcsőig. Nem csenget be, csak azért, hogy közöljék vele, Carl kisasszony nincs itthon, vagy ebben a pillanatban nem fogadhatja.

Ez az út csupán az ő személyes vezeklése volt. Több mint negyven esztendeje tévesen döntött azon a végzetes szombat délutánon, amikor egy lány ép esze volt a tét. Ezen most már semmiféle vizit nem változtat.

Egy hosszú percig állt a kerítésnél, hallgatta az üveges késének csikorgását, amely sajátságosan élesnek tűnt a puha trópusi csendben. A forróság átszivárgott Mattingly atya cipőjén, ruháján. Engedte, hogy hatalmukba kerítsék a nyirkos, árnyas világ tompa, cukros színei.

Nem közönséges hely ez. Bizonyosan jobbat tesz Deirdre-nek, mint egy kopár kórházi szoba, vagy egy rövidre nyírt pázsit, amelyben annyi a változatosság, mint egy műszálas szőnyegben. És miből gondolta, hogy ő meg tudta volna tenni Deirdre-ért azt, amely oly sok orvosnak nem sikerült? Deirdre talán eleve esélytelennek született. Egyedül Isten a tudója.

Hirtelen egy látogatót pillantott meg a rozsdás szúnyogháló mögött: a szegény őrült nő mellett ült. Rokonszenves fiatalembernek tűnt, magas volt, sötét hajú, és a tikkasztó hőség ellenére is rendesen felöltözött. Talán valamelyik távoli rokon, New Yorkból vagy Kaliforniából.

Most jöhetett ki a szalonból a tornácra, mert egy perce még nem volt ott.

Milyen figyelmesnek látszott. Kimondott gyöngédségre vallott az a mozdulat, ahogyan Deirdre felé hajolt. Épp úgy, mintha meg akarná csókolni az arcát. Igen, pontosan azt tette. A pap még a sűrű árnyékban is látta, és mélyen megindult tőle. A szíve összeszorult.

De az üveges éppen végzett. Fogta a létráját, lejött az első lépcsőn, és hátrament a macskaköves járdán, el a szúnyoghálós tornác mellett, a létrájával tolva félre a banáncserjéket és a püffedt leándert.

A pap is végzett. Lerótta a penitenciát. Most már hazatérhet a forró, sivár Constance utcán a plébánia hűvös menedékébe. Lassan megfordult, és a sarok felé indult.

Egyszer nézett vissza. Már csak Deirdre ült a szúnyoghálós tornácon. De az a kedves fiatalember biztosan visszajön nemsokára. A papot szíven találta az a gyöngéd csók, a tudat, hogy valaki még most is szered azt a kárhozott lelket, akit ő valamikor régen nem tudott megmenteni.

NÉGY

VALAMIT MEG KELL tennie ma este, valakit föl kell hívnia. Méghozzá fontos ügyben. De a tizenöt órás műszak után amiből tizenkettőt a műtőben töltött – egyszerűen nem emlékezett.

Még nem volt Rowan Mayfair, Rowan személyes bánataival és bajaival, csak Mayfair doktor, aki üres, mint egy üvegtábla, szótlanul ül az orvosok kávézószobájában, kezét koszos fehér köpenye zsebébe dugva, lábát a szemközti székre polcolva, szájában Parliament cigarettával, úgy hallgatja a szokásos idegsebészi szöveget, amint szavakban végigkérődzik a nap összes izgalmas pillanatát.

Halkan kipukkadó nevetés, egymást átfedő hangok, alkoholszag, keményített vászon ropogása, édes cigarettaszag. Elég szégyen, de majdnem mindenki cigarettázik. Kellemes és kényelmes itt lenni, a koszos linóleumon álló koszos műanyagasztalról visszaverődő éles fényben, a koszos bézs falak között. Jó, hogy elhalaszthatja a gondolkodást, a percet, amikor visszatér az emlék, hogy nehézkessé, zavarossá tegye.

Majdnem tökéletes volt a nap, azért is fáj annyira a lába. Három balesetest műtött zsinórban, a reggeli hat órás lőtt sebtől a négy órája behozott karambolosig. Ha minden nap így alakul, egész klassz lesz az élet, sőt már most maga a csoda és tökély.

Lustán élvezte a tudatot. Tíz év egyetem, szakmai gyakorlat és rezidentúra után az lett, ami lenni akart: orvos, idegsebész, egészen pontosan frissen kinevezett oktató egy hatalmas egyetemi kórházban, ahol a neurológiai baleseti központban csaknem teljes munkaidőben műtheti a betegeket.

Imádta az első hetét, lubickolt benne. Ez már más volt, mint agyondolgozott és a kimerültség határán egyensúlyozó vezető rezidensnek lenni, aki fele időben még mindig mások szeme láttára kénytelen operálni.

Ma még az elkerülhetetlen beszéd sem volt olyan szörnyű – az örökös szájtépés a műtőben, utána a diktálás, végül a hosszas informális összefoglaló a kávézóban. Kedvelte ezeket az orvosokat, Peters doktort és Blake doktort, a fénylő arcú bentlakókat, akik épp csak hogy elkezdték váltani egymást, őt pedig úgy tekintik, mintha nem is orvos lenne, hanem boszorkány, Simmons doktort, a bentlakó főorvost, aki időnként lelkendezve odasúgja, hogy ő a legklasszabb sebész, az ápolónők is megmondhatják, és Larkin doktort, az idegsebészet kedves főorvosát, protezsáltjainak Larket, aki mindig rászorítja, hogy beszéljen: “Magyarázd, Rowan, fejtsd ki részletesen! El kell mondanod ezeknek a fiúknak, hogy mit csinálsz. Ide nézzenek, uraim, itt a nyugati világ egyetlen idegsebésze, aki nem szeret beszélni a munkájáról!”

Finoman szólva. Utálta a beszédet. Ösztönösen gyanakodott rá, mert meglehetős pontossággal “hallotta”, mit rejtenek a szavak. Nem is nagyon tudta, hogy kell jól beszélni.

Most, hála istennek, Larkin doktor van terítéken, a délutáni meningeomás bravúrjával, úgyhogy nyugodtan elsüllyedhet a kéjes fáradtságban, élvezheti a cigarettafüstöt, az irtózatos kávét és a fény kellemes villogását a gyönyörű, csupasz falakon.

Csak az a baj, hogy reggel feljegyezte magában ezt a személyes elintéznivalót. Hogy telefonálnia kell, mert ez nagyon fontos. Miről lehet szó? Majd eszébe jut, amint kilép az épületből.

Ezt pedig bármikor megteheti. Végül is ő az oktató, csak tizenöt óráig kell bent tartózkodnia, soha többé nem kell ügyeleti szobákban aludnia, senki sem várja el, hogy lemenjen a sürgősségi osztályra, megnézni, mi folyik ott, bár ha rajta múlik, talán máig ezt tenné szívesebben.

Két éve, vagy talán még annyi ideje se, mostanra biztosan rég távozik, a Golden Gate-en robog maximális megengedett sebességgel, hogy Rowan Mayfair lehessen minél előbb a kormányfülkében, és egy szál magában manőverezze ki Édes Christine-t a Richardson-öbölből a nyílt tengerre. Csak azután terítené le a fáradtság, hogy a csatornáktól biztonságos távolságban nagy ívű körpályára állította az automata kormányt. Akkor lemenne a fedélzet alá a kabinba, ahol a fa úgy ragyog, akár a szidolozott réz, lezuhanna a kettős priccsre, és átadná magát a hajó apró neszeivel átszőtt, felületes álomnak.

De az még azelőtt volt, hogy rákapott a műtőasztali csodatételek mérgére. Időnként még kísértette a kutatás, még éltek örökbefogadó szülei, Ellie és Graham, és nem a holtak könyveivel, holtak ruháival tömött mauzóleum volt az üvegfalú ház a tiburóni parton.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE I.

Ezen a mauzóleumon kellett keresztülvágnia Édes Christihez. Kivédhetetlenül látnia kellett a postát, amely még mindig jött Ellienek és Grahamnek, és talán még egy-két telefonos üzenetet is hallania kellett, másutt lakó barátokét, akik nem tudták, hogy Ellie-t tavaly elvitte a rák, Graham pedig, hogy úgy mondjuk, "agyvérzést" kapott, két hónappal Ellie halála előtt. Még mindig öntözte a páfrányokat, Ellie emlékére, aki zenélt a növényeknek, és vezette Graham jaguar kupéját, mert fárasztó lett volna megszabadulni tőle. Sohasem takarította le Graham asztalát.

Agyvérzés. Rút, sötét érzés gyűrűzött át rajta. Ne gondolj a konyhapadlón agonizáló Grahamre, csupán a nap győzelmeire. Három életet mentettél meg az utóbbi tizenöt órában, holott más orvosok talán hagyták volna meghalni őket. Más életeknek, amelyek más kezekbe vannak letéve, hozzáértően segítettél. A három páciens most alszik az intenzív osztály méhének biztonságában, van szemük, amely lát, van szájuk, amely szavakat képes formálni, és mikor megfogod a kezüket, és azt mondod, szorítsák, akkor szorítanak.

Igen, nem is kívánhatna ennél többet! Bárcsak mindig másokra bízhatná a szövetátültetést és a tumorokat! Ő a krízisben virult. Szüksége volt rá. Csak azért ment haza egy kis időre, mert így egészséges, jót tesz, ha pihenteti a szemét, a lábát és természetesen az agyát, ha másutt tölti a hétvégét, Édes Christine-nel a tengeren.

Egyelőre ebben a hatalmas hajóban pihent, amelynek a neve kórház – mert tényleg ilyen, tengeralattjáró, amely hangtalanul utazik az időn át. Mindig égnek a fények, a hőmérséklet sohasem változik, a gépeket sohasem kapcsolják ki. Mi pedig, a legénység, össze vagyunk kötve, minden harag vagy neheztelés vagy versengés dacára. Szövetségben vagyunk, és ez is egyfajta szerelem, akár elismerjük, akár nem.

– Maga csodát remél! – jegyezte meg lenézően este hatkor a sürgősségi osztály kimerültségtől üveges szemű igazgatója. – Tolja ezt a nőt a falhoz, és tartogassa a kraftot valakinek, akiért tehet is valamit!

– Nekem csakis csoda kell – felelte Rowan. – Kiszedjük az üveget és a szennyeződést az agyából, aztán elhozzuk innen.

Azt nem mondhatta, hogy mikor megfogta a nő vállát, a diagnosztikus érzékével "hallgatta" az ezer apró jelet, amelyek cáfolhatatlan biztonsággal közölték, hogy a nő életben maradhat. Tudta, mit fog látni, ha majd elővigyázatosan eltávolítják a törésből a csontszilánkokat, és visszahelyezésig lefagyasztják őket, amikor még hosszabban fölvágják az elszakadt agyhártyát, és ráirányítják az erős sebészi nagyítót a zúzott szövetre: élő agyat, épségben, bőséggel, amely működni fog, ha leszívja róla a vért, és kiégeti az elpattant parányi ereket, hogy megszüntesse a vérzést.

Ugyanezt a tévedhetetlen bizonyosságot érezte az óceánon, amikor felcsörlőzte a fedélzetre a vízbe fulladt Michael Curryt, és megérintette hideg, szürke húsát. Igen, még van benne élet! Hozd vissza!

A vízbefúlt ember. Michael Curry. Hát persze, ezt jegyezte föl magában. Hívd föl Curry orvosát. Curry orvosa üzenetet hagyott neki a kórházban és otthon is.

Több mint három hónap telt el a metszően hideg májusi este óta, amikor a köd olyan vastag paplant terített a távolban a városra, hogy egyetlen fény sem törte át, és a vízbefúlt ember ugyanolyan halottnak tűnt Édes Christine fedélzetén, mint bármely hulla, amelyiket valaha látott.

Elnyomta a cigarettáját.

– Jó éjt, kollégák – mondta tápászkodóban. – Holnap reggel, nyolckor – szólt oda a bentlakóknak. – Nem, ne álljanak föl.

Larkin doktor megfogta a köpenye ujját. Rowan ki akarta rántani, de ettől csak a szorítás lett erősebb.

– Rowan, ne vidd ki egyedül azt a hajót.

– Ugyan már, főnök! – Igyekezett kiszabadítani magát. Nem sikerült. – Tizenhat éves korom óta egyedül viszem ki azt a hajót.

– Elég hiba, Rowan, elég hiba – mondta Larkin. – Képzeld el, ha bevered a fejed valamibe, és kiesel a fedélzetről.

Rowan puhán, udvariasan nevetgélt, bár igazából idegesítette az ilyen beszéd, azzal már kint is volt az ajtón. Elsietett a lift előtt – nem elég gyors –, egyenesen a cementlépcső irányába.

Elmenés előtt esetleg vethetne még egy pillantást az intenzíven a három páciensre. Hirtelen nyomasztani kezdte a távozás gondolata. Még ennél is rosszabb, hogy hétfőig nem jöhet vissza.

Kezét köpenye zsebébe dugva rohant fel a lépcsőn a harmadik emeletre.

Milyen csendesek voltak itt fent a fényes folyosók, mennyire távol estek a baleseti osztályon tomboló elkerülhetetlen összevisszaságtól! A sötétre kárpitozott várószobában magányos asszony aludt a díványon. A pultnál ülő, idős ügyeletes nővér éppen csak intett Rowannak. Gyakorlóidejének hajszás napjaiban többször előfordult, hogy éjszakai ügyeletben inkább ezeken a folyosókon korzózott, mintsem aludni próbáljon. Sétált fel-alá, szintről szintre, az óriási tengeralattjáró gyomrában, a megszámlálhatatlan gépezet zsongító, halk

susogása közepette.

Kár, hogy a főnök tud Édes Christine-ről, kár, hogy kétségbeesett rémületében hazavitte a nevelőanyja temetését követő délutánon, és kiültette a teraszra, bort iszogatni a tiburóni kék ég alá. Kár, hogy azokban a kongó és fagyos pillanatokban bevallotta Larknek, hogy már nem bír megmaradni a házban, a hajón él, időnként a hajóért él, magányosan fut ki a tengerre minden sichta után, akármilyen sokáig volt bent, akármennyire elfáradt.

Mikor lett bármi is jobb attól, hogy elmondták? Lark közhelyet lapátolt közhelyre a nagy vigasztalási igyekezetben. Attól kezdve a kórházban mindenki tudott Édes Christine-ről, ő pedig nem csupán Rowan volt, a hallgatag, hanem Rowan, az örökbefogadott, aki mellől nem egészen fél év alatt kihalt a család, aki egy szál magában járja a tengert a nagy hajóval. Valamint ő lett Rowan, aki nem fogadta el azt a meghívást vacsorára, amelyen kapva kapott volna, meglehet, kivétel nélkül, a személyzet összes egyedülálló orvosnője.

Hát még ha tudnák a többit, hogy valójában mennyire rejtélyes, még önmagának is. Ha tudnák, mi a zsánere, a markos rendőrök, a csáklyás-létrás tűzoltóautók hősei, akikre lármás és pórias kocsmákban vadászik, a hang és a kéz érdessége, a mellkas és a karok izmossága alapján válogatva partnereit. Vajon mit szólnának hozzá, mit szólnának a párzásokhoz Édes Christine kabinjában, a szögre akasztott fekete tokos, szabvány rendőrségi harmincnyolcas alatt?

Hát az aktus utáni társalgásokhoz – nem, nevezzük inkább magánbeszédnek –, amikor ezek a férfiak, az idegsebészéhez annyira hasonló, dühös ösztökétől hajtva újjáélik a veszély és a teljesítmény, a vagánság és az ügyesség pillanatait? Bátorság szaga az egyenruha vasalt ingén. Dalold az élet és a halál dalát.

Miért éppen ez a fajta férfi? Graham kérdezte egyszer.

– Neked direkt az kell, hogy buta, műveletlen tahó legyen? És ha valamelyik behúz egyszer egyet a drabális öklével?

– Épp arról van szó, hogy nem tesznek ilyet – felelte hidegen, annyi fáradságot sem véve, hogy ránézzen Grahamre. – Ők életeket mentenek, azért kedvelem őket. Szeretem a hősöket.

– Úgy beszélsz, mint egy kerge tizennégy éves kamasz – gúnyolta Graham.

– Rosszul látod – felelte Rowan. – Tizennégy éves koromban a magadfajta jogászokat hittem hősnek.

Graham szeme keserűen felvillant, miközben elfordult. Graham egy keserű felvillanásban, egy évvel Graham halála után. Graham íze, Graham szaga, végül Graham az ágyában, mert ha nem engedte volna be, Graham még Ellie halála előtt elhagyja a feleségét.

– Ne mondd nekem, hogy nem mindig ezt akartad! – közölte vele Édes Christine priccsének pehellyel töltött, vastag matracán. – Menjenek a fenébe a tűzoltóid, menjenek a fenébe a zsernyákjaid!

Ne vitatkozz vele. Ne gondolj rá. Ellie sose tudta meg, hogy lefeküdtél a férjével, vagy miért gondoltad úgy, hogy ezt kell tenned. Mennyi mindent nem tudott meg soha! Te pedig nem Ellie házában vagy. Még csak nem is a hajón, amelyet Grahamtől kaptál. Itt vagy világod biztonságában, csírátlanított csendjében, Graham meghalt és eltemették az észak-kaliforniai kis temetőben. Nem számít, hogyan halt meg, mert azt sem tudja senki. Ne engedd, hogy megjelenjen a szelleme, mint mondani szokás, amikor benyomod a slusszkulcsot Graham autójába, amelyet réges-rég el kellett volna adnod, vagy mikor Graham házának nyirkos, hideg szobáiban járkálsz.

Ennek ellenére még mindig vitázott vele, mondta – mondta a végeérhetetlen védőbeszédet. Graham halála meghiúsította az igazi megoldást, így tehát Rowan kísértetet alkotott belőle haragjában és gyűlöletében. Már halványodott, de azért még kísértett, még itt, Rowan országának biztonságos folyosóin is.

Máris jöhetnek a többiek, szerette volna mondani Grahamnek. Máris jöhet a hiúságuk, az izgágaságuk, a tudatlanságuk, a handabandázó humorérzékük, a darabosságuk, heves és egyszerű szerelmük az asszonyok iránt, félelmük az asszonyoktól, még a beszédük is, igen, az örökös beszédük, és hála istennek, az idegsebészekkel ellentétben nem akarják, hogy válaszoljak, még csak azt sem akarják tudni, ki vagyok vagy mi vagyok, idegsebész, ennyi erővel mondhatnék rakétafizikust, mesterkémet, varázslót is. “Csak nem azt akarod mondani, hogy az emberek agyát operálod?”

Mit számít már?

A helyzet az, hogy ma már valamivel jobban értette a “férfikérdést”, mint mikor Grahammel vitatkozott. Megértette kapcsolatát egyenruhás hőseivel, azt, hogy belépni a műtőbe, steril kesztyűt húzni, fölemelni a mikrokoagulátort és a mikroszikét olyan, mint bemenni egy égő házba, vagy pisztollyal a kézben belépni egy családi veszekedésbe, hogy megmentsük az asszonyt és a gyereket.

Hányszor hallotta, amint az idegsebészeket a tűzoltókhoz hasonlítják? Majd rögtön utána a sunyi kritikát, hogy ez azért más, mert te nem kockáztatod az életedet. Fenét nem. Mert ha itt melléfogsz, ha elég pocsékul és

elég sokszor melléfogsz, akkor ugyanolyan biztosan elpusztulsz, mintha az égő tető zuhanna a fejedre. Azért maradtál életben, mert briliáns vagy, bátor és tökéletes, mert nincs más módja a túlélésnek, és a műtőben élethalál próba minden perc.

De mi haszna a megértésnek, hogyha hónapok óta – majdnem féléve – senkit sem hív az ágyába? Néha eszébe jutott, hogy vajon mit szólhat hozzá Édes Christine? Kérdi-e súgva a sötétben: "Rowan, hol vannak a férfiaink?"

Chase, a marini arany bőrű, szőke hajú közeg még mindig üzengetett, de Rowannak nem volt ideje visszahívni. Pedig olyan kedves srác volt, még olvasni is szeretett, egyszer dumáltak is, igazi beszélgetést folytattak, amelyben Rowan odavetett egy megjegyzést a baleseti sebészetről és az asszonyról, akit a férje lőtt le. Chase nyomban rámozdult a témára a saját lövöldözéseivel, késeléseivel, hamarosan mindkét oldalról boncolták a kérdést. Lehet, hogy ezért nem hívta vissza? Lehet.

De a felszínen az idegsebész momentán bekebelezte az asszonyt, olyannyira, hogy azt sem értette, miért gondol ma este férfiakra. Hacsak nem azért, mert nem teljesen hullafáradt, vagy mert az utolsó szép hím, akire gerjedt, Michael Curry volt, az isteni vízbefúlt; isteni volt még akkor is, mikor ázottan, sápadtan, csapzottan hevert a hajója fedélzetén.

Igen, az volt, amire annak idején az iskolában azt mondták, hogy meg kell zabálni, valódi szép darab, keresztül-kasul imádni való, pont az ő zsánere, nem az a kaliforniai konditeremben felfújtatott izomzat, szolizott bőr, hidrogénezett hajjal tetézve, hanem pompás proletár példány, ráadásul olyan elbűvölően kék szemű és szeplős képű, hogy külön szerette volna végigcsókolni valamennyi szeplőjét.

Micsoda fintora a sorsnak, hogy siralmasan tehetetlen állapotban kell kihalásznia a tengerből ilyen tökéletes megtestesítőjét az egyetlen férfitípusnak, amelyet kíván! Az intenzív osztály ajtajához ért. Halkan belépett, megállt, és egy percig mozdulatlanul figyelte az akváriumi, jégmerev, furcsa világot, a közszemlére tett csontbőr alvókat, az elaszott végtagjaikra és mellkasukra kapcsolt, csipogó monitorok és tárcsák között, kábelek végeérhetetlen szövedékében, műanyag oxigénsátrak alatt.

Mintha kapcsolót csaptak volna le a fejében. Úgy szűnt meg minden, ami kívül volt ezen a kórtermen, mint ahogy a műtő ajtaján túl sem létezik más világ.

Az asztalhoz lépett, és leheletkönnyen megérintette az ápolónő vállát, aki egy kazal papír fölé görnyedt az alacsonyra engedett lámpa fluoreszkáló világánál.

– Jó estét, Laurel – súgta Rowan.

Az ápolónő összerezzent, de ahogy megismerte Rowant, rögtön felragyogott az arca.

– Mayfair doktornő, hát maga még bent van?

– Csak körülnézek.

Rowan sokkal kedvesebben bánt az ápolónőkkel, mint az orvosokkal. Bentlakó ideje első napjától udvarolt nekik, hogy enyhítse közmondásos neheztelésüket az orvosnők iránt, és annyi lelkesedést csiholjon ki belőlük, amennyit csak bír. Nála ez tudomány volt, a könyörtelenségig kiszámított és finomított tudomány, mégis olyan mélységesen őszinte, mint bármelyik vágása a páciensei agyán.

Belépett az első szobába és megállt a magas, villogó vaságy mellett, amely olyan volt, akár egy rémséges, kerekes kínpad. Hallotta a nővér lépéseit; utánajött, mint egy, hogy úgy mondjuk, szolgálattevő. Már mozdult volna, hogy kiemelje az ágy lábára akasztott keretből a lázlapot, de Rowan megrázta a fejét.

Fején irdatlan fehér gézturbánnal, orrában átlátszó, vékony csővel, vértelenül és látszólag élettelenül feküdt: a nap utolsó páciense, a karambol áldozata. Csupán a gépek monoton csipogása és fényes fűrészfogai mutatták, hogy él. Kikötött csuklójába vékony tű adagolta a glukózt.

A fehér ágyneműbe csomagolt nő lassan kinyitotta a szemét, mint egy tetem, amely föléled a balzsamozó asztalán.

– Mayfair doktornő! – suttogta.

Boldog megkönnyebbülés gyűrűzött végig Rowanon. Ismét összenéztek az ápolónővel. Rowan elmosolyodott.

– Itt vagyok, Mrs. Trent! – súgta lágyan. – Szépen halad! – Gyöngéden megfogta a nő jobbját. Igen, nagyon szépen.

A nő szeme olyan lassan csukódott be, akár a virág kelyhe. Körülöttük nem változott a gépek halk danája. Rowan visszahúzódott, nesztelenül, ahogy jött.

Benézett a második szoba ablakán az eszméletlennek tűnő másik alakra, az olajbarna bőrű fiúra, vagy inkább egyszálbél kölyökre, aki hirtelen megvakult, és alátántorodott a peronról a helyiérdekű vonatnak.

Rowan négy óráig dolgozott rajta, előbb a vakságot okozó vérző eret varrogatta össze a parányi tűvel, aztán

befoltozta a sérült koponyát. Most összehúzott szemű mozdulatlanságban tanulmányozta az alvó fészkelődését, a jobb térd rándulását a takaró alatt, a tenyérrel fölfelé fordított kéz ujjainak görbülését, a félrebillenő fejet. A fiú megnyalta kiszáradt ajkát, és úgy suttogott, mintha álmában beszélne valakivel.

– Szépen gyógyul – súgta mellette a nővér.

Rowan bólintott, ám tudta, hogy a fiú néhány hét múlva görcsöket fog kapni, amelyeket Dilantinnal csillapítanak, ennek ellenére epilepsziás lesz, amíg él. Biztosan jobb, mint a halál és a vakság. Majd vár és figyel, mielőtt jóslatokba bocsátkozna vagy magyarázna. Végül is, mindig fennáll az esély, hogy nincs igaza.

– És Mrs. Kelly? – kérdezte. Megfordult, ránézett az ápolónőre, erőltette a szemét, hogy tisztán lássa. Emberséges, rátermett ápolónő volt, Rowan kedvelte.

– Mrs. Kelly nagyon viccesnek tartja, hogy még mindig két golyó van a fejében. Azt mondja nekem: "Úgy érzem magam, mint egy töltött pisztoly." Nem akarja engedni, hogy a lánya elmenjen. Tudni akarja, mi történt azzal a "huligánnal", aki lelőtte. Másik párnát akar. Televíziót és telefont kér.

Rowan a kötelező, puhán elismerő nevetést hallatta, amely alig adott hangot a zümmögő csendben.

– Talán majd holnap – mondta.

Ahonnan állt, láthatta az osztály utolsó két ablaka mögött a tűzrőlpattant Mrs. Kellyt. A fejét nem tudta mozgatni, de jobbjának víg hadonászásával kísérte beszédét, amelyeket felnőtt lányához, egy sovány és nyilvánvalóan elcsigázott asszonyhoz intézett. A lánynak majd leragadt a szeme, de azért szapora bólogatással csüggött anyja minden szaván.

– Jót tesz az anyjának – súgta Rowan. – Maradjon csak, ameddig akar.

Az ápolónő bólintott.

– Hétfőn leszek legközelebb, Laurel – mondta Rowan. – Nem vagyok odáig ezért az új beosztásért. Laurel halkan nevetett.

– Megérdemli maga azt a pihenést, doktornő.

– Meg? – mormolta Rowan. – Simmons doktor majd értesít, ha valami baj lenne. Bármikor szólhat neki, Laurel, hogy hívjon fel. Megértette?

Kiment a kétszárnyú ajtón, amely halk suhogással zárult össze mögötte. Igen, jó nap volt a mai.

Most már tényleg nem volt ürügye a maradásra, csak néhány adatot írhatott be az irodájában vezetett naplóba, és ellenőrizhette az üzenetrögzítőjét. Talán elnyúlik egy kicsit a bőrdíványon. Mennyivel fényűzőbb a hivatalos oktató irodája a szűk és lepusztult ügyeletesi szobáknál, amelyekben évekig bóbiskolt!

De tudta, hogy haza kell mennie. Hadd jöjjenek-menjenek tetszésük szerint Graham és Ellie árnyai.

És mi lesz Michael Curryvel? Nohát, ismét elfelejtette Michael Curryt, és már majdnem tíz óra. Rögtön fel kell hívnia Morris doktort, amint teheti.

Most pedig ne engedd, hogy a szíved ki akarjon ugorni Curry miatt, gondolta, miközben ráérősen ballagott a linóleumpadlós folyosón. Ismét a lépcsőt választotta a lift helyett, és cikcakkos útvonalat dolgozott ki magának a kórházon át, hogy később érjen az irodájához.

Pedig türelmetlenül várta, hogy mit fog hallani Morristól, türelmetlenül várta, mi hír a férfiról, aki jelenleg az egyetlen férfi az életében, akit nem ismert, és nem látott csaknem négy hónap óta. Azóta, hogy a dühös erőfeszítésnek és az eszelős teljesítménynek az a túlfűtött közjátéka lezajlott a viharos tengeren...

Azon az estén csaknem kába volt a kimerültségtől. Rezidentúrája utolsó hónapjában egy rutin műszak harminchat órás ügyeletet jelentett, amely alatt jó, ha egy órát aludt. Ezzel együtt se volt baj, amíg meg nem pillantotta a vízbe esett embert.

Édes Christine ráérősen csühögött a viharos óceánon az ólomnehéz ég alatt, a szél bömbölve verte magát a kormányosfülke ablakához. A tizenkét méter hosszú, kétmotoros, német gyártmányú acéljachtra nem voltak érvényesek a kis járművekre vonatkozó figyelmeztetések; teljes vízkiszorítású, nehéz törzse, ha lassan is, de simán és a legcsekélyebb imbolygás nélkül szelte a hánytorgó hullámokat. Szigorúan véve túl nagy is volt egy magányos hajósnak, de Rowan egyedül járt vele tizenhat éves kora óta.

Ilyen hajónál az az igazán trükkös, amíg kihozzák a dokkból; ott van szükség másik tengerészre. Ám Rowannak megvolt a saját széles és mély csatornája a tiburóni ház mellett, a saját mólója, valamint a saját lassú és módszeres eljárása. Attól kezdve, hogy Édes Christine kihátrált és San Francisco felé fordult, bőven elég volt hozzá egy nő is, feltéve, ha ismerte és értette a hajó bonyolult elektronikájának minden csínját-bínját.

Édes Christinet nem sebesnek, hanem szívósnak építették. Azon a napon is úgy volt fölszerelve, mintha világ körüli útra indulna.

A felhős ég már akkor kioltotta a fényt, amikor Rowan áthaladt a májusi délutánon a Golden Gate alatt. Mire eltűnt a híd, a hosszú alkony is megfakult.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE I.

Fémes egyhangúsággal sötétedett, az óceán összeolvadt az éggel. És olyan hideg volt, hogy Rowan gyapjúkesztyűt és kötött sapkát viselt még a kormányosfülkében is. Egyik gőzölgő kávét itta a másik után, de ez sem segített mérhetetlen fáradtságán. A szemét, szokása szerint, nem vette le a háborgó vízről.

Majd feltűnt Michael Curry, egy pötty – lehet, hogy ember?

Arccal a hullámokban, lazán előrenyúló karokkal, a feje mellett hullámzó kezekkel, üstöke fekete pamat a fényesszürke vízen, a ruha csak egy kicsit fújódott föl az ernyedt, formátlan alakon. Övvel átkötött esőkabát, barna cipősarkak. Halottnak látszik.

Azokban az első pillanatokban Rowan csak annyit látott, hogy nem oszló hulla. A keze nagyon fehér, de nem szivacsos. Talán csak percekkel vagy órákkal ezelőtt eshetett ki valamelyik nagy hajóról. Most az a lényeg, hogy azonnal leadja a vészjelzést és a koordinátáit, majd megpróbálja felhozni ezt az embert a fedélzetre.

Amilyen az ő szerencséje, a parti őrség hajói mérföldekre jártak Édes Christinetől, és egyetlen helikopteres mentő sem volt szabad. A környékről a figyelmeztetés miatt gyakorlatilag eltűntek a kis vízijárművek. És hömpölygött a part felé a köd. Jön a segítség, amint lehet, bár azt senki sem tudta, hogy ez a "lehet" mikor lesz.

– Akkor magam próbálom kiszedni a vízből – mondta Rowan. – Egyedül vagyok idekint. Siessenek, amennyire tudnak.

Nem volt szükséges közölnie velük, hogy orvos, vagy emlékeztetni őket arra, amit egyébként is tudtak: ebben a hideg vízben hihetetlenül hosszú ideig életben maradhat, aki beleesik, mert a hőmérséklet csökkenése lassítja az anyagcserét. A bóbiskoló agy töredékét igényeli csupán az oxigén és a vér szokott adagjának. Most az a fontos, hogy kihozza az óceánból, és elkezdje az újraélesztést.

Épp ez benne a rázós, mert még sohasem csinált ilyet egyedül. Bár megvolt hozzá a felszerelése, a hám, amelynek erős nejlonkötelét a kormányosfülke tetejére szerelt benzinmotoros csörlő csévélte föl – szóval fel tudja húzni ezt az embert a fedélzetre, csak oda kell jutnia hozzá, és ez az, amibe belebukhat.

Gumikesztyűt rántott, magára kapta mentőmellényét, felcsatolta a hámját, és magához vette a másikat, a vízbe esett ember számára. Ellenőrizte a kötélzetet, a dingiét is, biztonságosnak találta, ledobta a csónakot, és lemászott a hágcsón, ügyet sem vetve az ágaskodó hullámokra, a hágcsó imbolygására, és az arcába csapó hideg vízre.

A test épp abba az irányba lebegett, amerre ő lapátolt, de a tenger csaknem elnyelte a dingit. Egy másodpercig azt gondolta, hogy lehetetlenre vállalkozott, de nem volt hajlandó feladni. Végre sikerült megragadnia a férfi kezét, miközben majdnem kiesett az apró csónakból, és maga felé rántania. De most hogy csatolja rá a mellkasára a nyomorult hámot?

Annyira megdöntötte a csónakot, hogy kis híján ismét elárasztotta a tenger. Egy hullám megemelte a dingit, és túlrepítette a férfin, kitépte a férfi kezét Rowanéból, beszippantotta, majd feldobta, akár egy parafadugót. Rowan ezúttal a bal karját kapta el, átvetette a hámot a fejen és a bal vállon, áteröltette rajta a kart. Csakhogy a jobb kezét is be kellett fűznie, mert ha nem tart megbízhatóan a hám, lehetetlen felcsörlőzni a vizes ruháktól súlyos testet.

Rowanban egész idő alatt működött a diagnosztikus érzék, miközben a félig víz alá merült arcot nézte, és érezte a kinyújtott kéz hidegét. *Még itt van, visszajöhet! Vidd a fedélzetre!*

Egyik szilaj hullám követte a másikat, Rowan semmit sem tehetett azon kívül, hogy kapaszkodott a férfiba. Végre sikerült elkapnia a jobb kabátujjat. Megrántotta a jobb kart, átbújtatta a hámon, és azonnal szorosra csatolta a szíjat.

A csónak megbillent, Rowan a tengerbe zuhant a férfi mellé. Beleivott a sós vízbe, és mire felbukkant, a lélegzete is elállt a ruháján áthatoló, dermesztő hidegtől. Hány percig bírja ezen a hőmérsékleten, mielőtt elveszítené az eszméletét? De most már a férfit is olyan biztosan hozzászíjazta a hajóhoz, mint magát, tehát ha sikerül visszajutnia az úszóhágcsóhoz úgy, hogy nem ájul el, akkor felcsörlőzheti a férfit. Kiparancsolta az agyából a lehetséges kudarc gondolatát, elengedte a férfi kötelét és húzódzkodni kezdett Édes Christine széles jobb oldala felé, amelynek elmosódó fehér foltja hol feltűnt, hol eltűnt a fején átsöprő hullámokban.

Végre hozzácsapódott a hajó oldalához. Nyomban éber lett az ütéstől. Kesztyűs ujjai nem akartak begörbülni, amikor a hágcsó alsó fokáért nyúlt. De ő rájuk parancsolt: markoljatok, a fene belétek, markoljátok a kötelet, és látta, amit már nem érezhetett, hogy a jobb keze engedelmeskedik. Bal keze a hágcsó oldaláért nyúlt; újból parancsokat osztogatott zsibbadt testének, és maga se nagyon hitte, de egyszer csak mászni kezdett, fokról fokra.

Elterült a fedélzeten és egy percig nem bírt mozdulni. A kormányosfülke nyitott ajtajából forró lélegzetként

gomolygott a meleg levegő. Akkor masszírozni kezdte az ujjait, addig masszírozta, amíg vissza nem tért beléjük az élet. De melegedni nem volt idő, semmire sem volt idő, csak arra, hogy feltápászkodjon, és menjen a csörlőhöz.

A keze már fájt, de tette gépiesen a parancsot, és bekapcsolta a motort. A csörlő nyüszítve-énekelve csévélte a nejlonkötelet. Hirtelen fölemelkedett a fedélzet korlátja mögött a férfi teste; feje előrecsuklott, karja ernyedten hullott a nejlon hurokra, színtelen, súlyos ruhájából víz patakzott. Fejjel előre bezuhant a fedélzetre.

A csörlő visítva vonszolta közelebb a kormányosfülkéhez, és méternyire az ajtótól ismét álló helyzetbe rántotta. Rowan kikapcsolta a motort, a férfi összecsuklott, ázottan, élettelenül, túl távol ahhoz, hogy a meleg levegő segíthessen rajta.

Rowan tudta, hogy nem vonszolhatja be a fülkébe, és most nincs ideje, hogy a kötelekkel vagy a csörlővel bajlódjon.

Erélyes rántással hasra fordította a férfit, és derekas adag tengervizet pumpált ki a tüdejéből. Majd megemelte, alászuszakolta magát, és visszafordította a hátára. Lehúzta a kesztyűjét, mert akadályozta. A férfi tarkója alá csúsztatta a balját, a jobbjával befogta az orrát, és belefújt a szájába, miközben elképzelte, hogyan árad szét a férfiban a meleg levegő. Úgy érezte, egy örökkévalóság óta dolgozik, de a tehetetlen massza meg se moccant.

Áttért a mellkasra, teljes erejéből ránehezedett a szegycsontra, fölengedte, majd megint és megint, tizenöt szívverésnyi időn át.

– Gyerünk, lélegezz már! – Úgy mondta, mint egy átkot. – Lélegezz, a fene egyen meg! – Aztán visszatért a szájból-szájba lélegeztetéshez.

Nem tudta, meddig csinálta; ugyanúgy megszűnt az idő, mint a műtőben, dolgozott megállás nélkül, hol a mellkast masszírozta, hol a tüdőbe fújta a levegőt, csak néha tartott szünetet, hogy megtapintsa az élettelen nyaki verőeret, megállapítsa, hogy a diagnosztikus üzenet változatlan – Él! –, majd folytatta.

A test hánykolódott az ő erőlködésétől, a bőr viaszosan, ázottan csillogott, a barna bőrcipő sarka a deszkát karistolta. .

Egyszer megpróbálta bevonszolni a kormányosfülkébe, de nem sikerült. Homályosan érzékelte, hogy nem szúrják át lámpák a ködöt, helikopter se mennydörög a magasban. Dolgozott tovább, majd hirtelen abbahagyta, pofon csapta a férfit, és rákiabált: úgyis tudja, hogy itt van, tessék visszajönni!

– Tudom, hogy hallasz! – ordította, újból ránehezedve a szegycsontra. Elképzelte a szívet és a tüdőt, anatómiai részleteik dicsőséges pompájában. Éppen fel akarta emelni a férfi tarkóját, amikor a szemhéj fölpattant, az arcot áttüzesítette az élet. Mellkasa megrándult, kiáradt belőle a lélegzet, forrón legyezte Rowan arcát.

– Ez az, lélegezz! – ordította túl a szelet Rowan. De miért hökkent meg attól, hogy a férfi él, őt bámulja, amikor egyáltalán nem állt szándékában föladni?

A férfi jobbja a levegőbe kapott, megragadta Rowan kezét. Mondott valamit, motyogva, szaggatottan. Úgy hangzott, mint egy név.

Rowan ismét arcul ütötte, ezúttal kíméletesebben. A férfi hörögve kapkodta a levegőt, arca eltorzult a fájdalomtól. Milyen kék volt a szeme, milyen cáfolhatatlanul, tisztán élő! Rowan mintha most látott volna emberi szemet először; mintha még sohasem villogott volna rá emberi arcból a két kocsonyás golyó.

– Ez az, lélegezzen csak, hall engem? Hozok takarót a kabinból. A férfi újból megragadta a kezét, és egész testében reszketni kezdett. Rowan, miközben szabadulni próbált, látta, hogy a férfi nem őt nézni, hanem a magasban valamit. Fölemelte a bal kezét, mutatott. Végre fény söpört keresztül a fedélzeten. Úristen, a köd is rájuk henteredett, olyan sűrűn, akár a füst, épp idejében jön a helikopter. Rowan szemét annyira csípte a szél, hogy alig látta a magasban a forgólapátokat.

Visszaroskadt, ő is majdnem elveszítette az eszméletét. Érezte, hogy a férfi a kezét markolja. Beszélni próbált. Rowan megpaskolta a kezét.

– Oké, most már nincsen semmi baj, mindjárt beviszik magát!

Majd parancsokat kiabált a parti őrség embereinek, ahogy ereszkedtek a létrán: ne melegítsék föl gyorsan, és az istenért, nehogy meleget adjanak innia! Súlyos hipotermia. Rendeljenek rádión egy mentőt a dokkhoz.

Féltette a fölfelé emelkedő férfit, de valójában tudta, mit mondanának az orvosok: nem történt neurológiai károsodás.

Éjfélre felhagyott az elalvási kísérletekkel, pedig most már kényelmes melegben volt ismét. Édes Christine bekapcsolt radarral, nagy bölcsőként ingott a sötét tengeren, fényszórói a ködöt sepregették, miközben automatikusan írta le a széles köröket. A száraz ruhába átöltözött Rowan bevackolta magát a kormányosfülke

priccsének sarkába, és forró kávét ivott.

A férfin töprengett, a pillantásán. Michael Currynek hívják, legalábbis ezt mondták a parti őrségen, mikor telefonált. Legalább egy óráig ázott a vízben, mire Rowan kihalászta. De pontosan úgy történt, ahogy gondolta: “Semmiféle neurológiai károsodás!” A sajtó csodát emlegetett.

Sajnos, a férfi dühöngeni kezdett a mentőautóban – talán a dokkban összecsődült újságíróknak köszönhetően –, mire nyugtatót adtak neki (a hülyék!), amitől kissé megzavarodott egy időre (hát persze!), de most már “kutyabaja”.

– Senkinek se adják ki a nevemet – mondta Rowan. – Nem akarom, hogy zaklassanak.

Megértették. Az újságírók nagyon nyűgösek tudnak lenni, és őszintén szólva Rowan hívása a legrosszabb pillanatban érkezett, be se vezették tisztességesen a naplóba, nem tudják se az ő nevét, se a hajójáét, ha lenne szíves megadni nekik ezt az...

– Vége, köszönöm – mondta ő, azzal letette.

Édes Christine sodródott. Rowan elképzelte a fedélzeten heverő Michael Curryt, eszmélés közben összeráncolódó homlokát, azt, ahogyan szemében megcsillant a kormányosfülke lámpája. Mi is volt az a szó, amelyet mondott, névnek tűnt. Rowan nem emlékezett, milyen név volt, már ha egyáltalán jól hallotta.

Szinte bizonyos, hogy Curry meghalt volna, ha ő ki nem szúrja. Nem volt valami szívderítő elképzelni, ahogy úszik kifelé a sötétségbe és a ködbe, és az élet percenként szivárog el belőle. Túl közel járt hozzá.

Pedig micsoda egy szépség! Még félholtan is élvezet volt ránézni. Ez az örök rejtély, a vonásoknak ez az ötvöződése, amely széppé varázsol egy férfit. Félreismerhetetlen ír arc volt, szögletes, az orra rövid és inkább tömpe, ami sok esetben közönségessé teszi az embert. Ám Curryt senki se nevezhette közönségesnek. Ezzel a szemmel, ezzel a szájjal? Kizárt.

Nem helyénvaló, hogy így gondolkozik. Ha vadászni ment, nem az orvos volt, hanem Rowan, aki névtelen partnert akart, hogy aztán kialhassa magát, mihelyt csukódik az ajtó. Most pedig Rowan, az orvos aggódott Curryért.

Ki tudhatta nála jobban, mi minden romolhatott el az agy struktúrájában a sorsdöntő óra alatt?

Korán reggel, alighogy befutott a hajóval, telefonált a San Franciscó-i közkórházba. Morris doktor, az ottani bentlakó főorvos még szolgálatban volt.

– Részvétem – mondta Rowan, majd tömören ismertette egyetemi pozícióját, az újjáélesztést, az utasításokat, amelyeket a mentősöknek adott a hipotermia kapcsán. Curry nem mondott semmit, csak motyogott, ő nem hallott egyetlen értelmes szótagot sem, de meg van győződve róla, hogy a páciensnek nem lesz semmi baja.

– Így is van, pokoli szerencséje volt – helyeselt Morris doktor. Igen, ez abszolút bizalmas hívás, kollégák között marad. Még hogy ezek a folyosón cserkelő hiénák megtudják, hogy egy magányos agysebésznő halászta ki Curryt, egyéb se kellene. Persze, kicsit ki van borulva, folyton a látomásait emlegeti, és valami történt a kezével is, valami rendkívüli...

– A kezével?

– Nem bénulás vagy ilyesmi. Elnézést, szól a hívóm.

– Hallom. Nézze, az utolsó harminc napomat töltöm az egyetemen. Hívjon fel, ha szükség lesz rám. Eljövök.

Letette a kagylót. Mi az ördögöt akart Morris a kezekkel? Eszébe jutott Michael Curry markolása, ahogy mereven a szemébe nézve kapaszkodik az ő kezébe, nem akarja elengedni.

– Nem én csesztem el! – suttogta. – Nincs annak a pasasnak a kezével semmi baj!

Másnap délután értette meg, mikor föllapozta az Examinert. Currynek, mint kifejtette, misztikus élménye volt. Valahonnan a magasból látta a testét, ahogy úszik a Csendes-óceánban. Ennélan fekete kesztyűt visel, mert képeket lát, ha megérint egy tárgyat, Nem foghat meg egy kanalat vagy egy darab szappant anélkül, hogy ne látna egy képet azzal a személlyel kapcsolatban, aki őelőtte tartotta a kezében a kanalat és a szappant.

Megérintette az újságírónő rózsafüzérén a keresztet, és megmondta, hogy az olvasót 1939-ben vásárolták Lourdes-ban, és az újságírónő az anyjától örökölte.

És ez pontosan így is volt, kürtölte az újság, de addigra a San Franciscó-i közkórházban már számosan tanúsíthatták Curry új keletű erejét.

Curry szeretett volna szabadulni a kórházból, de nagyon. Valamint szerette volna, ha a kezéből elmúlna ez a dolog, és inkább arra tudna emlékezni, ami odakint történt vele.

Rowan tüzetesen szemügyre vette a képet, a nagy fekete-fehér fotót, amelyen Curry az ágyban ült, és félreérthetetlenül sugározta a proli csáberőt. Egyszerűen csodálatos volt a mosolya! Még egy kis keresztet is

viselt a nyakában aranyláncon, azt a fajtát, amely kiemeli a váll izmosságát. Sok rendőr és tűzoltó visel ilyet. Rowan imádta, főleg akkor, ha a kis aranykereszt vagy medál vagy mi a csuda a neve, az arcába lógott az ágyban, és csókként cirógatta a szemhéját.

De a kesztyűs kéz, az baljós volt, ahogy kirajzolódott feketén a takarón. Lehetséges ez, amit az újságban írnak? Percre sem kételkedett benne. Különösebb dolgokat is látott ennél, ó, de mennyivel különösebbeket!

Ne menj el a hapsihoz! Nincs szüksége rád, neked pedig nincs szükséged rá, hogy a kezéről faggasd!

Kitépte a cikket, összehajtogatta, zsebre vágta. A zsebében volt még másnap reggel is, amikor a baleseti idegsebészeten töltött sűrű éjszaka után betántorgott a kávézóba, és fellapozta a Chronicie-t.

Curry a harmadik oldalon szerepelt egy jó portrén, kissé komorabban, némileg talán mérsékeltebb bizakodással. Most már emberek tucatjai tanúsították különös pszichometriai képességét. Curry szerette volna, ha az emberek megértenék, hogy ez nem egyéb "kunsztsriklinél". Ő nem segíthet másokon.

Most már kizárólag az elfelejtett kaland érdekelte, vagyis a világok, amelyekben holtában megfordult. "Nem ok nélkül jöttem vissza" – mondta. – "Tudom, hogy nem! Választhattam, és úgy döntöttem, hogy visszatérek. Meg kellett tennem valami nagyon fontosat. Tisztában voltam vele, és tudtam, mi a cél. Egy ajtóhoz és egy számhoz volt valami köze. De nem emlékszem a számra, sem arra, hogy mit jelentett. Egyáltalán semmire sem emlékszem! Mintha kitörölték volna belőlem életem legfontosabb élményét, és nem tudom, hogyan kaphatnám vissza!"

Úgy állítják be, mintha őrült lenne, gondolta Rowan. Holott valószínűleg szabványos "halálközeli élmény" lehet. Ma már tudjuk, hogy általános jelenség. Mi ütött Curry környezetébe?

A kesztyű valóságos lázba hozta. Figyelmesen elolvasta a tanúk nyilatkozatait. Csak lenne öt perce, hogy áttanulmányozhassa a Curryvel készült vizsgálatokat!

Ismét eszébe jutott, ahogyan feküdt a hajója fedélzetén, eszébe jutott az arca, kezének görcsös szorítása.

Érzett akkor valamit a kezével? És mit érezne most, ha Rowan felkeresné, az ágya mellé ülne, elmesélné, amire a balesetből emlékszik, és kérné, hogy mutassa be a kunsztstiklit – vagyis azt, amit mások követelnek Currytől, néminemű információért cserébe? Azt már nem!

Undorító, hogy egyáltalán megfordul a fejében az ajánlat! Undorító, hogy orvos létére nem arra gondol, mire lehet szüksége Currynek, hanem arra, hogy ő mit akar! Ez még annál is rosszabb, mint azon töprengeni, milyen lenne egy ágyban feküdni, egy asztalnál kávézni hajnali háromkor a kis kabinban.

Majd ha lesz ideje, telefonál Morris doktornak, és megérdeklődi, hogy van Curry. De hogy mikor lesz az, nem tudhatja. Holdkórosként dülöngélt a kialvatlanságtól, és máris hívatták a lábadozókhoz. Talán hagynia kellene Curryt ott, ahol van. Talán ez lenne a jobb mindkettejüknek.

Hét végén a San Franciscó- i Chronick nagy, színes sztorit közölt a címlapon:

MI TÖRTÉNT MICHAEL CURRYVEL?

Curry negyvennyolc éves volt, építési vállalkozó, a régi viktoriánus házak renoválásának szakembere, a Nagy Várakozások nevű vállalat tulajdonosa, afféle élő legenda, aki udvarházakat varázsol romokból, a hitelesség megszállottja a faékekig és csapszögekig be zárólag. Volt egy kis boltja a Castro utcában, amely oroszlánmancsú fürdőkádakat és talapzatos kézmosó kagylókat árult. Híresen szép, részletes felújítási rajzokat készített, amelyek még egy Viktoriánus elegancia kint és bent című könyvben is megjelentek. Ő restaurálta a díjnyertes Barbary Coast penziót a Clay utcában, és a Jack London szállodát a Buena Vista Westen.

De most abbahagyta. A Nagy Várakozások átmenetileg szünetelt. A tulajdonost túlságosan lefoglalta a fáradozás, amellyel arra próbált emlékezni, mit is nyilatkoztattak ki neki "vízbefúlása" sorsdöntő órájában?

"Nem álom volt!" – bizonygatta. – "Tudom, hogy beszéltem emberekkel! Megmagyarázták, mit szeretnének végrehajtatni velem, és én beleegyeztem, magam kértem, hogy visszajöhessek!"

Ami újkeletű okkult képességét illeti, hangoztatta, hogy a kettőnek semmi köze egymáshoz. Ez csupán véletlen mellékhatás. "Nézzék, egyetlen felvillanás az, amit látok egy arc, egy név. Ez így megbízhatatlan."

Este a kórházi kávézóban Rowannak sikerült a tévéhíradóban is elcsípnie az élő, háromdimenziós embert. Ismét látta azt a felejthetetlen kék szempárt, az egészséges mosolyt. Volt valami ártatlanság egyszerű, mesterkéletlen mozdulataiban; olyan emberre utaltak, aki rég feladta a tisztességtelenséget, és már nem próbálkozik azzal, hogy bármilyen módon kicselezze a világ kuszaságát.

– Haza kell mennem – mondta Curry. New Yorki kiejtéssel beszélt? – Mármint nem itt, hanem oda, ahol születtem, vissza New Orleansba. – (Szóval innen van a kiejtés!) – Esküszöm, New Orleansnak van valami

köze ahhoz, ami történt. Egyfolytában látom ilyen apró felvillanásokban az otthonomat. – Megint vállat vont. Állati aranyos hapsinak tűnt.

Ám eddig még semmi sem jutott eszébe a halálközeli látomásokból. A kórház nem akarta elengedni, bár azt beismerték, hogy testileg Curry egészséges.

– Meséljen a képességéről, Michael!

– Nem akarok mesélni róla! – Vállvonogatás. Curry a fekete kesztyűjét nézte. – Beszélni akarok azokkal az emberekkel, akik kimentettek: a parti őrség tagjaival, akik behoztak, a kapitánnyal, aki fölszedett a tengeren. Szeretném, ha megkeresnének. Ezért is adom ezt az interjút.

A kamera átváltott két riporterre. Curryt ugratták a "képességei" miatt, amelyről mindketten meggyőződtek.

Rowan egy darabig nem mozdult, még csak nem is gondolkozott. New Orleans... Curry arra kéri, hogy keresse meg. New Orleans... Ez eldöntötte a dolgot. Rowannak kötelessége volt. Maga Curry könyörgött neki. Azonkívül ezt a New Orleanst is tisztáznia kell. Beszélnie kell Curryvel... vagy írnia kell neki.

Este, mikor hazaért, Graham régi asztalához ment, levélpapírt keresett, és írt Currynek egy levelet.

Részletesen elmondta, amit a balesetről tudott, attól kezdve, hogy Curryt észrevette a tengeren, odáig, hogy a hordágy emelkedni kezdett a levegőbe. Pillanatnyi habozás után hozzáfirkantotta a lakcímét, otthoni telefonszámát és egy kis utóiratot:

"Mr. Curry, én ugyancsak New Orleans-i vagyok, bár sohasem laktam ott. A születésem napján örökbe fogadtak, és rögtön el is hoztak onnan. Valószínűleg csak véletlen, hogy maga is déli, de úgy gondoltam, tudnia kell róla. A hajón egy ideig nagyon szorosan fogta a kezemet. Nem szeretném még zavarosabbá tenni a helyzetét egy esetleges telepatikus üzenettel, amelyet akkor kapott, olyasmivel, aminek talán nincs is jelentősége."

Azzal fejezte be: *"Ha beszélnie kell velem, hívjon fel az egyetemi kórházban, vagy otthon."*

Ez így elég mértéktartó, elég semleges, jelezte, hogy hisz Curry képességében, és készen áll segíteni, ha kell. Semmi több, semmiféle kérés. Ha pedig kiszivárogna valami, Rowannak gondja lesz rá, hogy csak ő legyen a felelős.

Mégsem tudta kiverni a fejéből, hogy milyen lenne megfogni Curry kezét, vagy csak annyit kérni: "Most gondolok valamire, egy meghatározott dologra, ami egyszer, nem, háromszor esett meg velem, és csak annyit szeretnék, ha megmondaná, mit lát. Megtenné? Nem mondhatom, hogy ezzel tartozik nekem, amiért megmentettem az életét..."

Úgy is van, nem mondhatod, épp ezért ne tedd!

Morris doktornak küldte el a levelet, postán. Másnap telefonált Morris doktor. Curry előző nap sajtókonferenciát adott, aztán kisétált a kórházból.

– Olyan bolond, hogy épp csak nem forog, Mayfair kollegina, de nincs törvényes alapunk, hogy bent tartsuk. Mellesleg közöltem vele, amit magától hallottam, nevezetesen, hogy nem mondott semmit, ennek ellenére sem hagy föl a dologgal, tisztára mániákus. Eltökélt szándéka, hogy emlékezni fog arra, amit odakint látott, tudja, a nagy okra, az univerzum titkára, a célra, az ajtóra, a számra, az ékszerre. Még sose hallottam ilyen dumát. Továbbítom a levelet a lakására, de megvan rá az esély, hogy nem kerül a kezébe. Zsákszám kapja a postát.

– Ez a dolog a kezével, ez tényleg reális? Csönd. Aztán:

– Tudni akarja az igazat? Ezer százalékig reális, amennyire megállapíthattam. Ha maga látná, frászt kapna tőle.

Egy hétig másról se csámcsogtak a nagyáruházi bulvárlapok. Két héttel később változatok jelentek meg a People-ben és a Titne-ban. Rowan kivágta a cikkeket és a képeket. Látni lehetett, hogy a fotósok követik Curry minden lépését. Lekapták, mikor dolgozni ment a Castro utcába. Lekapták a háza lépcsőjén.

Rowanban fölébredt a haragos oltalmazni akarás. Békén hagyhatnák már ezt az embert!

Neked is békén kell hagynod, Rowan.

Június első hetétől Curry nem volt hajlandó interjút adni többé. A bulvárlapok ömlesztették a tanúkkal készült exkluzív interjúkat: "Megérintette a pénztárcámat, és mindent elmondott a nővéremről, hogy mit mondott a nővérem, mikor nekem ajándékozta a pénztárcát! És mindenem bizsergett tőle, és akkor ő azt mondta:

“A nővére meghalt”

Utoljára azt közölte a CBS helyi csatornája, hogy Curry bevette magát a házába a Liberty utcán, és senkivel sem áll szóba. A barátai aggódtak. “Elvesztette az illúzióit, haragos” – mondta egy régi főiskolai haver. – “Szerintem csak elvonult a világtól.” A Nagy Várakozások meghatározatlan időre bezárt. A San Franciscó-i közkórház orvosai nem látták viszont a páciensüket, és ők is nyugtalankodtak.

Júliusban az Examiner közölte, hogy Currynek “nyoma veszett”. “Eltűnt”.

A tizenegy órás hírek egyik tévériportere egy pompás viktoriánus ház lépcsőjén állva mutogatta a bontatlan leveleket, amelyek kifolytak a kapu melletti kukából.

– Itt bujkál-e Curry a Liberty utca fényűző viktoriánus házában, amelyet évekkel ezelőtt maga restaurált szerető gonddal? Fekszik vagy ül-e egy magányos ember a kivilágított manzárdszobában?

Rowan undorral kikapcsolta a tévét. Úgy érezte magát, mint egy kukkoló. Ez borzasztó, hogy a stáb odapimaszkodjon az ember ajtajába!

Ám a levelekkel tömött kukát nem tudta kiverni a fejéből. Oda került vajon az ő levele is? Ez kicsit már több volt az elviselhetőnél, hogy Curry, akinek tanácsra lenne szüksége, a világtól rémülten elzárkózzék a házába!

A sebészek tevékeny emberek, olyan emberek, akik hisznek benne, hogy tehetnek valamit. Ezért van kurázsijuk hozzá, hogy belevágjanak másokba. Rowan tenni akart valamit, oda akart menni, dörömbölni akart az ajtón. De hányan tehették még ezt rajta kívül?

Nem, Currynek nincsen szüksége újabb látogatóra, főleg olyanra nem, aki titkos napirenddel érkezik.

Esténként, miután hazatért a kórházból és magányosan kifutott a hajóval, mindig Curryre gondolt. Tiburón védett vizein majdnem meleg volt, Rowan kiélvezte, mielőtt átsiklott volna az öböl hidegebb szelei közé, majd belevetette magát az óceáni erőszakos áramlatba. Érzékien gyönyörűséges volt ez a hatalmas váltás, ahogy nyugatnak fordította a hajó orrát, és út közben szokása szerint hátraszegte a fejét, hogy fölnézzen a Golden Gate égig érő pilléreire. A nagy, nehézkes motorjacht lassan, de kitartóan törtetett az elmosódó szemhatár felé.

Milyen közömbös a lomhán hullámzó Csendes-óceán. Az embernek lehetetlen bármiben is hinnie önmagán kívül, ha ránéz a hánytorgó-csúszkáló végtelen mozaikra a színtelen alkonyatban, amely vakító párában mossa össze a tengert az éggel.

Curry azt hiszi, hogy meghatározott céllal küldték vissza, ez az ember, aki gyönyörű házakat restaurál, akinek a rajzait könyvekben közlik, akinek túlságosan pallérozottnak kellene lennie ahhoz, hogy ilyesmiben higgyen.

De ez az ember tényleg meghalt. Azt élte át, amit oly sokan leírtak: a súlytalan emelkedést, hogy mennyei fölénnyel tekintsen alá a mélyben levő világra.

Rowannal még sohasem történt ilyen. Bár történtek más dolgok, ugyanilyen különösek. És míg Curry kalandjáról tud az egész világ, Rowan különös titkairól senki sem tud Rowanon kívül.

Hogy ebben bárminő rendszer és rendeltetés lenne, nos, ez meghaladta azt, amit bölcs elme felfogni volt képes. Most is attól félt, hogy nincs itt más rendeltetés, csak a magány, a kemény munka, a fáradságos igyekezet, hogy különbbé tegye a világot, ami valószínűleg lehetetlen. Mintha óceánba mártott bottal akarna írni, itt ez a sok kis ember, pörögve rajzolgatják örvénylő mintácskáikat, amelyek eltartanak néhány évig, de semmi értelmük sincs. Azért bűvölte el a sebészet, mert a segítségével visszahozta, talpra állította őket, ők pedig éltek, azt mondták: “Köszönöm!”; mert az életet szolgálta, mert elűzte a halált, és ez az egyetlen cáfolhatatlan érték, amelynek mindenét odaadhatja. Doktornő, ezt sose hittük volna, hogy még egyszer lábra fog állni!

Hát az élet, az újjászületés rendeltetése, az vajon milyen lehet? Mi volt a rendeltetése az asszonynak, aki agyvérzésben halt meg a műtőasztalon, miközben újszülöttje az orvos karján sivalkodott? Mi volt a rendeltetése a férfinak, akit templomból hazafelé jövet gázolt halálra egy részeg sofőr?

Persze volt rendeltetése a magzatnak, amelyet egyszer látott, az összeforrt szemhéjú, élő, lélegző magzatnak, tátogó apró szájával, amely az iszonyúan túlméretezett fejéből és parányi tagjaiból lógó huzalok között szenderegve várta a különleges inkubátorban, hogy – természetesen élő állapotában – lehántsák róla a szöveteit, és átültessék két emelettel följebb a várakozó páciensbe.

Persze, ha ez is el volt rendelve, ez a felfedezés, hogy minden törvény csúfjára életben lehet tartani ezeket az apró abortumokat egy titkos laboratóriumban, egy hatalmas magánkórház méhében, hogy kényre-kedvre metélhessék őket, annak a parkinsonosnak az érdekében, aki megélt hatvan jó évet, mielőtt haldokolni kezdett volna az embrionális szövettel gyógyítható kórban, akkor Rowan most azonnal áthozza a baleseti osztályról az összeszurkáltakat és a meglőtteket!

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE I.

Sose felejti el azt a hideg, sötét szentestét, amikor Lemle doktor végigkalauzolta a Keplinger Intézet kihalt folyosóin. “Magára itt van szükség, Rowan! Ki tudom módolni, hogy otthagyhassa az egyetemet. Én tudom, mit kell mondani Larkinnak. Azt akarom, hogy nálam legyen! Most pedig mutatok magának valamit, amit méltányolni fog, Larkin viszont sohasem méltányolná, valamit, amit sose láthat az egyetemen, de maga meg fogja érteni.”

Dehogy értette. Vagyis inkább túlságosan értette az iszonyatát.

– A szó szoros értelmében nem életképes – magyarázta ez az orvos, Karl Lemle, akinek ragyogó eszét, nagyravágyását és látomásait, igen, még a látomásait is Rowan annyira kísértőnek találta. – Technikailag pedig még annyira sem. Halott, abszolúte halott, mert az anyja elvetélte a lenti klinikán, technikailag tehát nem létezik, nem emberi lény. Ki várhatná el tőlünk, Rowan, hogy dobjuk egy nejlon szemetes zsákba, holott tudjuk, hogy ha életben tartjuk ezt, és a hozzá hasonló parányi testeket – ezeket a csepp aranybányáit a páratlanul rugalmas, alkalmazkodóképes, egyetlen más emberi szövethez sem fogható szövetnek, amely hatalmas tömegben állítja elő a normális méhen belüli fejlődés során megsemmisülésre ítélt, semmihez sem kapcsolódó sejteket – olyan felfedezésekre juthatunk az idegátültetésben, amelyekhez képest Mary Shelley Frankensteinje esti mese?

Igen, ebben igaza volt, és annak az igazában se nagyon lehetett kételkedni, amikor Lemle megjósolta a komplett agyátültetések világát, a gondolkodás szervének átmentését, épen és sértetlenül, az elnyűtt testből az ifjúba és üdébe, azt a világot, amikor vadonatúj agyakat lehet majd előállítani azzal, hogy itt-ott egy kis hozzátoldott szövettel korrigáljuk a természet művét?

– Látja, az embrionális szövetben az a fontos, hogy a receptor nem veti ki. Ezt persze tudja, de gondolkozott-e már rajta, hogy tulajdonképpen mit jelent? Beültetünk egy parányi adag embrionális szövetet egy felnőtt egyed szemébe,és a szem befogadja ezeket a sejteket; a sejtek fejlődésnek indulnak, alkalmazkodva az új szövethez. Uramisten, felfogja, hogy ezzel beleszólhatunk az evolúcióba? Egyelőre még csak a küszöbén állunk...

– Állj, Karl. Maga...

– Rowan, maga a legbriliánsabb sebész, akivel dolgoztam. Ha maga...

– Én nem teszek ilyet! Én nem ölök! – És sikoltozni kezdek, ha nem mehetek ki innen! Sikoltoznom kell! Mert öltem!

Igen, az is rendeltetés volt, a végletekig hajtott rendeltetés, ahogy mondani szokták.

Persze nem dobta föl Lemlét. Orvosok nem tesznek ilyet más orvosokkal, főleg ha még csak bentlakók, és ellenfeleik híres, befolyásos kutatók. Egyszerűen nemet mondott.

– Mellesleg – mondta Lemle később a tűz és a kávé mellett Tiburónban, ahol karácsonyi gyertyák fényét verték vissza az üvegfalak – az egész világon kísérleteznek élő embriókkal. Ha nem így lenne, nem tiltaná a törvény.

Rowan nem is lepődött meg. Túlságosan nagy volt a kísértés. Pontosan akkora, mint az iszonyat. Melyik tudósnak – márpedig az idegsebész tudós – nincsenek ilyen álmai?

Nézte éjszaka a tévében a Frankensteint, és bánta, hogy nem ő lehet az őrült tudós. Hogy szerette volna, ha neki van laboratóriuma a hegyek között! Igen, látni akarta, mi történne akkor, ha az emberben lenne annyi arcátlanság, minden erkölcsi töltéstől mentes kísérleti tárgynak tekinteni az élő agyat – de nem, nem fogja megtenni!

Micsoda rettenetes karácsonyi ajándék volt az a kinyilatkoztatás, mégis megduplázta odaadását a baleseti sebészet iránt. Ő is újjászületett, az élete beszűkült és hihetetlen hatalomra tett szert, amióta látta a levegőért kapkodó miniatűr szörnyet a mesterséges fényben; ő lett az egyetem csodatevője, akit akkor hívtak, ha a hordágyra folyt ki az agyvelő, vagy ha olyan páciens tántorgott be az utcáról, aki a fejében hozta a szekercét.

Talán a tragédiák mikrokozmoszát látta a sebzett agyban: az életet, amelyet kényre-kedvre és folytonosan csonkol az élet. Ha Rowan ölt – márpedig ölt –, ugyanígy roncsolt az aktussal; az agyat támadta meg és marcangoka össze, ugyanúgy, ahogyan sűrűn láthatta ismeretlen áldozatokban. Azokért, akiket megölt, már senki sem tehet semmit.

De most nem azért akart találkozni Michael Curryvel, hogy a rendeltetésről vitatkozzon vele. Nem is azért, hogy az ágyába vonszolja. Ugyanazt akarja tőle, mint a többiek; épp ezért nem ment el a közkórházba, hogy személyesen győződjön meg Curry gyógyulásáról.

Ezekről a gyilkosságokról akart tudni, és nem azt, ami a boncolásokból is megtudható. Azt akarta tudni, mit lát és érez Curry, ha Rowan megfogja a kezét, és ezekre a halálokra gondol közben. Curry akkor is megérzett valamit, mikor először ért hozzá. De talán azt is kirobbantották az agyából, a többi dologgal együtt, amit

holtában látott.

Rowan megértette. Egész idő alatt értette, legalábbis a nyúltagyával. Több hónap telt el, de ő még mindig ugyanúgy viszolygott attól, hogy a saját céljaira használja Michael Curryt.

A férfi ott volt abban a házban a Liberty utcán. Rowan tudta. Currynek segítségre volt szüksége.

De mit érdekelné a férfit, ha Rowan azt mondaná, orvos vagyok, hiszek a maga látomásaiban és a keze hatalmában, mert tudom, hogy vannak ilyen dolgok, okkult dolgok, amelyekre nincs magyarázat. Nekem is van ilyen szabálytalan, zavarba ejtő és időnként fegyelmezhetetlen erőm, amellyel ölök, ha akarok.

Miért érdekelné? Olyan emberek veszik körül, akik hisznek a képességeiben. De ez nem segít rajta. Meghalt, visszajött, és most meg fog őrülni. De mégis, ha Rowan elmondaná a történetét – ez a gondolat már valóságos rögeszméjévé fajult –, Curry lenne talán az egyetlen ember, aki hinne neki.

Talán ez is őrültség, arról álmodni, hogy egyáltalán elmondja a történetet. Volt, mikor igyekezett meggyőzni magát, hogy téved. De tudta, hogy előbb-utóbb beszélnie kell. Ha nem beszél, előbb-utóbb megtöri harminc év hallgatását egy soha véget nem érő üvöltés, amely kiolt minden szót.

Akárhány fejet foltozott össze, nem felejthette el a három gyilkosságot. Graham arcát, ahogy elvérzik belőle az élet; az aszfalton rángatózó kislányt; a terepjárója kormányára roskadó férfit.

Ahogy elkezdte gyakorló idejét, hivatalos úton rögtön beszerezte a három boncolási jegyzőkönyvet. Cerebrovascularis inzultus, subarachnoidalis vérzés, veleszületett értágulat. Elolvasott minden részletet.

Ami laikus nyelvre fordítva rejtett gyengeséget jelent egy artéria falában, amely minden látható ok nélkül megpattan, és váratlan halált okoz. Más szavakkal, senki sem számított arra, hogy egy hatéves gyerek hirtelen görcsöket kapjon a játszótéren, egy hatéves gyerek, aki olyan egészséges volt még egy perce is, hogy belerúghatott a hatéves Rowanba, és megtépázhatta a haját. Nem is tehettek semmit érte, miközben neki orrán-fülén dőlt a vér, és fennakadt a szeme; épp ellenkezőleg, a többi gyereket védték, az ő szemüket takargatták a látványtól, miközben beterelték őket az osztályba.

– Szegény Rowan! – sajnálkozott később a tanító néni. – Drágám, szeretném, ha tudnád: volt valami a fejében, attól halt meg. Egy olyan szervi dolog. Semmi köze a verekedéshez.

Akkor tudta meg feltétlen bizonyossággal azt, amit a tanító néni sohasem fog megtudni: hogy ő tette. Ő okozta a kislány halálát.

Mármost ezt elég könnyen el lehetne intézni azzal, hogy a gyermek természetes bűntudata egy balesetért, amelyet nem ért. Ám Rowan érzett valamit, amikor megtörtént. Magában érzett valamit, egy mindent kitöltő, hatalmas érzést, amely, ha meggondolja, nem is különbözött túlságosan a szextől; végigmosta a belsejét, és mintha kicsapott volna belőle abban a pillanatban, ahogy az a kislány hanyatt esett, és a diagnosztikus érzék, amely már akkor működött benne, azt mondta, hogy a gyerek meg fog halni.

Persze azért elfelejtette a balesetet. Graham és Ellie, mint jó kaliforniai szülők, pszichiáterhez vitték. Rowan eljátszott a kislányoknak való babákkal, és azt mondta, amit a pszichiáter hallani akart, Végül is az "agyvérzés" mindennapi jelenség.

Nyolc év telt el, mire az a férfi kiszállt a terepjárójából a magányos úton a tiburóni dombok között, befogta Rowan száját, és azt mondta, azon az undorítóan bizalmaskodó, pimasz hangján: "Nehogy visíts!"

Örökbefogadó szülei sohasem hozták kapcsolatba a kislányt a szatírral, aki akkor halt meg, mikor Rowan viaskodott vele; ugyanaz a harag égette minden sejtjét, és csapott át abba a nyilalló érzésbe, amelytől hirtelen megmerevedett a teste. A férfi elengedte, és a kormányra roskadt.

Ám Rowan kapcsolatba hozta őket, csendes bizonyossággal. Nem akkor, amikor fölfeszítette a terepjáró ajtaját, és jajgatva végigrohant az úton. Nem, akkor még azt se tudta, hogy biztonságban van. De később, mikor az országúti rendőrök és a gyilkossági csoport nyomozóinak távozása után egyedül feküdt a sötétségben, már tudta.

Majdnem másfél évtized múlva történt meg Grahammel. Ellie akkor már olyan beteg volt a ráktól, hogy gondolkozni se nagyon tudott. Rowan meg nyilván nem ült az ágya mellé, hogy közölje: "Mama, azt hiszem, én öltem meg. Folyamatosan csalt téged. El akart válni tőled. Azt a kurva két hónapot se akarta kivárni, amíg meghalsz!"

Minta volt, olyan kétségtelenül, mint ahogy a pókhálónak is mintája van, csakhogy a mintának nincs rendeltetése. Minták mindenütt vannak, a rendeltetés viszont spontán felvillanás.

Nem teszed meg! Nem ők?! Mintha eretnekségre emlékezne, amikor a kislánynak lekevert pofonra vagy a terepjáróban kitört dulakodásra emlékezik. Grahammel folytatott veszekedésének emléke pedig maga a borzalom.

– Hogyhogy kifizetted az értékpapírokkal! Haldoklik! Itt maradsz velem!

Graham elkapta a karját, meg akarta csókolni.

– Rowan, én szeretlek téged, de ő már nem az a nő, akit feleségül vettem...

– Nem? Nem az a nő, akit harminc éve csalsz?

– Ez csak egy massza, én úgy akarok emlékezni rá, amilyen volt...– Nekem ne gyere ezzel a baromsággal!

Ez volt az a pillanat, amikor Graham pillantása megmerevedett, és a vér eltűnt az arcából. Az emberek mindig ilyen békés ábrázattal halnak meg. A terepjárósnak is, mikor már majdnem sikerült megerőszakolnia, ugyanígy kiürült az arca.

Mielőtt megjött volna a mentő, letérdelt Graham mellé, föltette a sztetoszkópját. Akkor volt az a hang, olyan halk, hogy egyes orvosok nem is hallhatták volna, ám Rowan hallotta: az egy pontba rohanó, sok-sok vér hangját.

Senki sem vádolta semmivel. Hogyan is vádolhatták volna? Orvos volt, az áldozat mellett tartózkodott, mikor az a "borzasztóság" történt, és Isten a tudója, meg is tett mindent, amit tehetett.

Hogy Graham nagyon másodosztályú emberpéldány volt, azt persze mindenki tudta: a kollégái az ügyvédi irodában, a titkárnői, még az utolsó szeretője is, a buta kis Karen Garfield, aki átszemtelenkedett valami emléktárgyért. Mindenki, leszámítva Graham feleségét. De sohasem merült föl a legcsekélyebb gyanú sem. Miként merülhetett volna? Graham csak úgy meghalt természetes halállal, épp mikor le akart lépni a felesége örökségén keresett vagyonával és egy huszonnyolc éves libával, aki már el is adta a bútorát, és megvásárolta a repülőjegyüket St. Croix-ba.

De nem volt természetes halál.

Addigra Rowan ismerte és megértette a diagnosztikus érzéket, amelyet begyakorolt és fejlesztett. Amikor megfogta Graham vállát, a diagnosztikus érzék azt mondta: erőszakos halál.

Ennek önmagában elégnek kellett volna lennie. Mégis, talán téved! Talán csak a mintáknak azzal az álnokságával áll szemben, amit véletlen egybeesésnek hívunk. Ez van, nem több.

Tételezzük föl, találkozik Michael Curryvel. Tételezzük fel, Curry megfogja a kezét, miközben ő behunyja a szemét, és a három halálra gondol. Azt látja-e Curry, amit ő látott, vagy az igazságot? Te ölted meg őket. Egy próbálkozást megér.

Ma este, miközben ráérősen és csaknem céltalanul csatangolt a kórházban, betérve tágas, szőnyeges várókba és hosszú kórtermekbe, ahol nem ismerték, és sohasem fogják ismerni, rádöbbent, hogy kimondhatatlanul szeretne nagyon hosszasan beszélgetni Michael Curryvel. Úgy érezte, össze vannak kötve. Ugyanúgy összeköti őket a baleset, mint ezek az okkult rejtélyek. Talán ő sem értette egészen az okokat, amelyek miatt el akarta mondani a férfinak, és egyedül neki, hogy mit művelt.

Nem volt könnyű tudomásul venni ezt a gyengeséget. A gyilkosság alól kizárólag akkor kapott feloldozást, ha operált. Az Úr oltára előtt állt, amikor az ápolónők kitárták a steril köpenyt, nyújtották a sterilkesztyűt.

Magányos volt, amióta élt, jól tudott hallgatni másokat, de mindig hidegebb volt a környezeténél. Az a különleges érzék, amely oly sok segítséget jelentett a gyógyításban, túlságos élességgel tudatosította benne mások igazi érzéseit.

Tíz-tizenkét éves korában döbbent rá, hogy másoknak nincs ilyen adottsága, van, hogy egy szemernyi se. A drága Ellie-nek például halvány fogalma sem volt róla, hogy Graham nem annyira szereti, mint amennyire szüksége van a jelenlétére; szüksége van Ellie-re, hogy gúnyt űzzön belőle, hogy hazudjon neki, hogy hitványabb lehessen nála.

Rowan néha vágyott erre a tudatlanságra – nem tudni irigykedésről, utálatról! Nem tudni arról a rengeteg hazudozásról! Azért kedvelte a rendőröket és a tűzoltókat, mert bizonyos értelemben tökéletesen kiszámíthatók voltak; vagy talán csak azért, mert nem zavarta az, ami náluk tisztességtelenségnek számított; olyannyira ártalmatlannak tűnt a műveltebb emberek szövevényes, bonyolult, és kifogyhatatlanul aljas megbízhatatlanságához képest.

Hát persze, a különleges adottság bőven megtérült a diagnosztikában.

De miben térülhet meg az ölés akaratlagos képessége? A vezeklés, az más. Egyáltalán használható bármire az ilyen telekinerikus adottság?

Az az igazán borzasztó, hogy ez az erő nem is esik túl a tudomány határán! Lehet, hogy ez a dolog, akárcsak Michael Curry pszichomemkus adottsága, a mérhető energiával, bonyolult fizikai jelenségekkel van összefüggésben, amelyeket egy napon ugyanúgy meg tudnak majd határozni, mint az elektromosságot, a mikrohullámot, az ultrahangot. Curry benyomásokat szerez a kezében tartott tárgyakról, és igen valószínű, hogy ez a benyomás az energia következménye. Igen valószínű, hogy minden létező tárgy, felület, meghatározható anyagi részecske tárol ilyen "benyomásokat", amelyek mérhetők.

De Rowan nem rajongott a parapszichológiáért. Őt az igézte meg, amit a kémcsőben, a tárgylemezen, a grafikonon látott. A saját gyilkos erejét nem kívánta próbára tenni vagy elemezni, ő csak azt szerette volna hinni, hogy nem is használta; esetleg létezik más magyarázat; hátha mégis ártatlan.

Az a tragikus, hogy talán senki se fogja felvilágosítani, mi történt igazából Grahammel, a férfival a terepjáróban, és a kislánnyal a játszótéren. Annyiban reménykedhet, hogy elmondhatja valakinek, úgy teheti le a terhet, és űzheti ki az ördögöt, ahogy mások csinálják: beszél róla.

Beszél, beszél, beszél.

Épp ezt akarta.

Egyetlenegyszer fordult elő vele, hogy majdnem erősebb lett a közlési vágy, mint ő. Elég furcsa esemény volt. Közel állt hozzá, hogy egy vadidegenre zúdítsa rá a történetet, és azóta voltak percek, amikor azt kívánta, bár megtette volna.

A tavalyi év vége felé történt, hat hónappal Ellie halála után.

Rowan még sohasem érezte magát ilyen nyomorultul magányosnak. Egyik percről a másikra foszlott semmivé a nagyszerű minta, amelyet úgy hívtak: “a mi családunk.” Pedig milyen szép életük volt Ellie betegsége előtt! Még Graham ügyei sem ronthatták el, mert Ellie úgy tett, mintha nem lennének ügyek, és noha Graham nem az a fajta volt, akit bárki jó embernek nevezhetett volna, buzgott benne a fáradhatatlan, ragályos energia, amely folyamatosan csúcsra járatta a család életét.

És mennyire kötődött hozzájuk Rowan!

Rajongása az orvosi hivatásért elszakította főiskolai barátaitól, akik közül senki sem ment tudományos pályára. Ám nekik hármójuknak sohasem is kellett semmi a családon kívül. Amióta Rowan az eszét tudta, elválaszthatatlan hármast alkottak, akár a Karibi-tengeren hajóztak, akár Aspenben síeltek, akár szentestei vacsorát ettek a New York-i Plaza szálló lakosztályában.

Kiürült a tiburóni álomház, mint egy partra vetett kagyló. Rowannak pedig az a különös érzése támadt, hogy Édes Christine nem is annyira az övé és a körültekintően megválasztott szeretőké, hanem a családé, amely tartósabban átitatta jelenlétével egy boldog évtized során.

Egy éjszaka Ellie halála után megállt a gerendás mennyezetű, magas, tágas nappaliban, és fennhangon beszélt, még nevetgélt is, arra gondolva, úgysincs itt senki, aki tudja, hallja. Az üvegfalakban sötéten mosódtak össze a szőnyegek, bútorok tükörképei. Rowan nem láthatta a cölöpöket nyaldosó dagályt. A tűz kialvóban volt, a parti éjszaka örök didergése lassan görgött a szobákon át, és Rowan arra gondolt, hogy most tanult meg egy fájdalmas leckét. Ahogy meghalnak szeretteink, úgy veszítjük el tanúinkat, figyelőinket, akik tudják és érzik a céltalan, parányi mintákat, a vízre írott szavakat, és nem marad utánuk más, csak a végtelen hullám.

Kevéssel ezután következett be az a különös esemény, mikor csaknem lecsapott arra az idegenre, hogy elmondja neki a mesét.

Koros, fehér hajú úriember volt, az első szaván hallani lehetett, hogy angol, és pont a temetőben találkoztak, amelyben Rowan örökbefogadó szüleit nyugalomra helyezték.

Időmarta sírkövekkel teletűzdelt, furcsa és ódon temető volt annak az észak-kaliforniai városnak a peremén, ahol Graham családja élt valaha. Rowan senkit sem ismert közülük, nem voltak a vérrokonai. Többször is visszatért Ellie temetése után, maga sem tudta, miért. Azon a bizonyos napon egyszerű oka volt rá: elkészült a sírkő, és ellenőrizni akarta, pontosan írták-e a neveket és az évszámokat.

Többször megfordult a fejében, miközben északnak tartott, hogy ez az új sírkő addig fog állni, amíg ő él, aztán ledől, és összerepedezve elfekszik a gazban. Graham Franklin rokonait még csak nem is értesítették a temetésről. Ellie rokonait – valahol a legsötétebb Délen – nem értesítették Ellie haláláról. Nem egészen tíz év múlva senki sem tudja majd, ki volt Graham és Ellie Mayfair Franklin. Nem is fog érdekelni senkit. És mire Rowan élete véget ér, kihal mindenki, aki ismerte őket vagy hallott róluk.

Pókhálókat tép és sodor a pókhálók szépségére érzéketlen szél. Egyáltalán minek bajlódni ezzel? De Ellie azt akarta, hogy bajlódjon. Ellie sírköveket, virágokat akart, ahogy New Orleansban csinálták az ő kislánykorában. Csupán a halálos ágyán volt hajlandó végre beszélni az otthonáról, és a legfurcsább dolgokat mondta: hogy Stellát a szalonban terítették ki, és hogy járultak hozzá az emberek, még meg is csókolták, hiába lőtte le a bátyja, mert Lonigan és Fiai befoltozták a sebet Stella fején.

– És milyen gyönyörű volt Stella arca a koporsóban! Olyan gyönyörű fekete haja volt, csupa ilyen pici gyűrű, tudod, ő pedig szakasztott olyan szép, mint a képe a nappali szoba falán! Úgy szerettem Stellát! Stella megengedte, hogy megfogjam a nyakláncot. Egy széken ültem a koporsó mellett, rugdostam, és Carlotta néni azt mondta, hogy hagyjam abba.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE I.

A furcsa monológ minden szava belevésődött Rowan agyába. Stella, a bátyja, Carlotta néni. Még a Lonigan név is. Néhány drága pillanatra színes villámfény cikázott át a sötét szakadékon.

Ezek az emberek az ő rokonai. Ellie tulajdonképpen harmadfokú unokatestvére volt Rowannak. Ezekről az emberekről nem tud semmit, és továbbra se fog, ha be akarja tartani, amit Ellie-nek ígért.

Ellie még azokban a fájdalmas percekben sem feledkezett meg önmagáról.

– Nehogy egyszer is visszamenj oda, Rowan! Rowan, emlékezz rá, mit ígértél! Elégettem az összes képet, a leveleket. Ne menj vissza oda, Rowan, a te otthonod itt van!

– Tudom, Ellie. Nem felejtem el.

Attól kezdve nem esett több szó Stelláról. Vagy a bátyjáról. Carlotta néniről. A nappali szobában lógó festményről.

Csak az a megrendítő okmány került elő, amelyet Ellie halála után mutatott be a végrendelet végrehajtója, az az égvilágon semmiféle törvényes hatállyal nem bíró, gondosan megfogalmazott kötelezvény, miszerint Rowan sohasem tér vissza New Orleansba, sohasem próbálja megkeresni a családját.

Ellie az utolsó napokban mégis beszélt róluk. Stelláról a falon.

És mert Ellie arról is beszélt, hogy fogadott lánya sírkővel és virágokkal emlékezzen meg róla, a szavatartó Rowan fölment északra azon a délutánon, és a hegyoldali kis temetőben találkozott a fehér hajú angollal.

Az angol mintegy hódoló alázattal fél térdre ereszkedett Ellie sírja előtt, és a frissen felvésett neveket másolta.

Némileg zavartnak tűnt, amikor Rowan félbeszakította, holott ő egyetlen szót sem szólt. Őszintén szólva úgy nézett rá, mint aki szellemet lát. Rowan csaknem elnevette magát. Ő a magassága ellenére is vékony volt, és a szokásos hajózó ruháját viselte, kék tengerészkabátot és farmert, amihez képest az angol maga volt az anakronizmus, elegáns, három részes, szürke tweed öltönyében.

Ám különleges érzéke megsúgta, hogy ez itt egy jó szándékú ember, és amikor az angol elmagyarázta, hogy ismerte New Orleansban Ellie rokonait, Rowan hitt neki. Mélységes zavarba jött, mert ő is szerette volna ismerni ezt a rokonságot.

*Hiszen már senkije sincs rajtuk kívül!*Micsoda hálátlan, önző gondolat.

Egy szót sem szólt, miközben az angol kellemesen dallamos brit kiejtéssel csevegett a forróságról és a kis temető szépségéről. Rowannál a csökönyös csend volt a reagálás a dolgokra, akkor is, ha mások zavarba jöttek, és kínosan érezték magukat tőle. Így tehát megszokásból most sem válaszolt, akkor se, ha közben azt gondolta: Ismeri a rokonaimat? A véreimet?

– A nevem Aaron Lightner – mutatkozott be az angol, és egy apró fehér kártyát helyezett Rowan tenyerébe. – Ha bármikor tudni szeretne valamit a New Orleans-i Mayfair-családról, úgy kérem, hívjon fel. Londonban elérhet, ha önnek is úgy tetszik. Illetve cseréljünk szerepet, kérem. Én lennék boldog, ha elmondhatnám önnek, amit a Mayfair-családról tudok. Az ám a história!

Rowanra, amilyen magányos volt, dermesztően hatottak ezek az akaratlanul is sebző szavak ezen az idegen, elhagyott kis dombon. Gyámoltalannak tűnt vajon, ahogy állt, képtelenül arra, hogy válaszoljon, még egy biccentésre is képtelenül? Remélhetőleg, Nem szeretett arra gondolni, hogy hidegnek vagy durvának látszott.

Azt persze semmi esetre sem magyarázhatta el, hogy örökbe fogadták, és a születése napján elhozták New Orleansból. Nem magyarázhatta el az ígéretét, hogy sohasem tér vissza New Orleansba, és semmit sem akar kinyomozni a nőről, aki lemondott róla. Hiszen még az anyja keresztnevét sem ismeri! Váratlanul belévillant, hogy ez az ember ismeri vajon? Tudja-e, hogy hívták azt a Mayfair lányt, aki rózsabokorban hozta a világra és nyomban örökbe is adta a gyerekét?

Legjobb lesz, ha egy szót se szól, akkor az angol nem tálalhat föl holmi pletykát. Hiszen az is lehet, hogy az anyja férjhez ment, és hét gyereke van. Ha most beszélni kezdene, csak az anyjának ártana vele. Nem érzett haragot a mérföldek és évek távlatából ez iránt az arc és név nélküli alak iránt, csupán reménytelen, fásult szomorúságot. Nem, egyetlen szót sem szól.

Lightner hosszan nézett rá; cseppet sem zavarta az egykedvű arc, a néma csend. Amikor Rowan visszaadta a névjegyet, udvariasan elvette, de továbbra is úgy tartotta az ujjai között, mintha abban bizakodna, hogy a nő mégis utána nyúl.

– Annyira szeretnék beszélni önnel – mondta. – Szeretném tudni, hogyan alakult az élete az átültetett növénynek, ilyen távol a hazai televénytől. – Egy kicsit tétovázott, majd azzal folytatta: – Ismertem évekkel ezelőtt az anyját...

Elhallgatott, mintha most mérte volna föl szavainak hatását, vagy talán az hozta zavarba, hogy mennyire nem helyénvaló ilyet mondani; Rowan nem tudta. Az se fájhatott volna jobban, ha az angol megüti, mégsem

fordult el. Állt mozdulatlanul, zsebre gyűrt kezekkel. *Ismerte az anyámat!*

Ijesztő volt. A barátságosan kék szemű angol végtelen türelemmel nézte, a csend szemfödélként tekeredett rá, mint mindig. Egy szót sem bírt kikényszeríteni a száján.

– Annyira szeretném, ha elfogadná a meghívásomat egy villásreggelire, vagy ha erre nincs idő, legalább egy pohár italra. Nem vagyok én olyan ijesztő. Van itt egy hosszú história...

A különleges érzék azt súgta Rowannak, hogy Lightner igazat mond.

Majdnem elfogadta a meghívást – mindenre, arra, hogy magáról beszéljen, arra, hogy kifaggathassa az angolt. Végül is nem ő kereste ezt az embert, az jött hozzá, felkínálva ezt az információt. Abban a pillanatban rohanta meg a vágy, hogy tálaljon ki mindent, meséljen még furcsa erejéről is; mintha Lightner ösztökélné szavak nélkül, ő gyakorolna rá valamilyen nyomást, hogy fordítsa ki lelkének legmélyebb bugyrait. Az angol csakugyan kíváncsi rá! Ez a szigorúan személyes érdeklődés, ilyen embertől, akit ennyire nem szennyez rosszindulat, úgy melegítette Rowant, mint télen a tűz.

Egyszerre tolakodott előre minden kuszált gondolat mintákról, tanúkról: *Három embert öltem meg eddig. Képes vagyok haraggal ölni. Tudom, hogy képes vagyok. Ez történt a? átültetett növénnyel, ahogy maga nevezett. Van hely a családi históriában egy ilyen sarj számára?*

Valóban megrebbent az angol szempillája? Vagy csak a lemenő nap tűzött a szemébe?

Erről persze szó sem lehet. Annak az asszonynak a sírjánál állnak, akinek ő ígéretet tett. “Nem, sohasem megyek vissza New Orleansba! Sohasem próbálom meg kideríteni!” Az az asszony szerette őt, vigyázott rá. Talán még annál is többet kapott tőle, mint a saját anyjától valaha is kaphatna. Visszatért a betegszoba légköre, a fojtott jajgatás, amely szinte nem is volt már emberi hang.

– Ígérd meg, Rowan. Még akkor se, ha írnának! Soha... soha...

– Te vagy az én anyám, Ellie, az én egyetlen anyám. Mit kívánhatnék ennél többet?

Ezekben az utolsó, gyötrelmes percekben félt legjobban iszonyú, pusztító hatalmától, mert mi lesz, ha dühében és bánatában Ellie legyöngült teste ellen fordul, hogy legyen már vége egyszer s mindenkorra ennek az ostoba, értelmetlen szenvedésnek? *Meg tudnálak ölni, Ellie, megszabadíthatnálak! Tudom, hogy képes lennék rá! Érzem magamban, csak arra vár, hogy próbára tegyem!*

Hallgat ez a kemény hapsi, hátha valóban olvassa Dickenst. *Milyen lehet egy ilyen férfi az ágyban, egy szál puha fekete bőrkesztyűbe öltözve?*

Eh, képzelgés! Mint arról képzelődni, hogy a tűzoltók, akiket hazahoz, költőknek bizonyulnak, az elcsábított rendőrök megsúgják, hogy tulajdonképpen híres regényírók, hogy a bolinasi bárban fölszedett erdőkerülő valójában híres festő, és a drabális vietnami veterán, aki az erdei kunyhójába vitte, igazából híres filmrendező, csak bujkál a követelőző és rajongó világ elől.

Képzelt ilyen dolgokat, amelyeknek természetesen meg is volt a valószínűsége. De mindig a test volt a legfontosabb: hogy a duzzanat a farmer alatt elég nagy, a nyak vastag, a hang mély, a kutyafuttában borotvált áll szúrós legyen.

És ha? És ha Curry visszatért Délre, ahonnan származik? Valószínűleg ez történt. New Orleansba, az egyetlen helyre a világon, ahová Rowan Mayfair nem mehet.

Ahogy nyitotta az irodája ajtaját, megszólalt a telefon.

– Doktor Mayfair?

– Doktor Morris?

– Igen. Már elég régen próbálom elérni magát. Michael Curry-ről van szó.

– Igen, tudom, doktor. Megkaptam az üzenetét. Épp most akartam hívni.

– Beszélni akar magával.

– Tehát még mindig San Franciscóban van.

– A házában bujkál a Liberty utcán.

– Láttam a híradóban.

– De magával találkozni akar. Mármint, svarc auf vájsz megmondom, személyesen. Az az elképzelése...

– Igen?

– Most azt foga gondolni, hogy az őrültség ragályos, ettől függetlenül átadom az üzenetet. Van rá valami esély, hogy a hajóján találkozzék a pasassal – ugye, azzal a hajóval volt akkor este, mikor kimentette?

– Örömmel visszaviszem a hajóra.

– Hogy mondta?

– Szívesen találkozom vele, és ha akarja, kiviszem a hajóra.

– Hát ez csúcsszuper, doktor! De meg kell magyaráznom néhány dolgot. Tudom, hogy teljesen gyagyásan

hangzik, de Curry le akarja húzni a kesztyűjét, és meg akarja tapogatni a deszkát, ahol feküdt, mikor maga kihúzta.

– Természetesen megteheti. Nem is értem, miért nem gondoltam rá magam is.

– Komolyan mondja? Uristen, nem is tudja, mennyire megkönnyebbültem! És azt is megmondanám még, Mayfair doktor, hogy ez a pasas egy nagyon aranyos pasas.

– Tudom.

– Egyébként komolyan kínlódik. Múlt héten támadt nekem ezzel az ötlettel. Akkor már egy hónapja nem hallottam róla! Részeg volt, mikor hívott. Azt hittem, rég elfelejtette.

– Nagyon jó ötlet, Morris doktor. Maga mondta, hogy az erő Curry kezében reális.

– Pontosan így mondtam, és csakugyan reális. Maga nem mindennapi orvos, Mayfair doktor, de tudja-e, mibe mászik bele? Könyörögtem, a szó szoros értelmében könyörögtem neki, hogy jöjjön vissza. Erre idetelefonál múlt éjszaka, és követeli, hogy azonnal találjam meg neki magát. Meg kell érintenie a fedélzet deszkáját, különben begolyózik. Mondom neki, józanodjon ki, Michael, és akkor megreszkírozok egy próbát. Erre visszahív, pont húsz perccel ezelőtt, hogy magának telefonáltam volna. “Nem fogok hazudni magának, mondja, ma megittam egy rekesz sört, de nem is nyúltam vodkához és whiskyhez. Olyan józan vagyok, amilyen csak lehetek.”

Rowan halkan nevetett.

– Mindjárt megsiratom az agysejtjeit – mondta.

– Hallom. Szóval azt akarom ebből kihozni, hogy Curry kétségbe van esve. Sehogy sem akar javulni. Sose kértem volna erre magát, ha nem az egyik legaranyosabb...

– Elmegyek érte. Oda tud szólni neki, hogy útban vagyok?

– Hú, hát ez isteni Mayfair doktor, ezt nem köszönhetem meg eléggé!

– Semmit sem kell köszönnie. Látni akarom Curryt.

– Nézze, kössön üzletet vele. Maga megengedi, hogy Szvengálit játsszon a hajóján, ha bejön hozzánk, és leáll a piáról.

– Máris hívja, Morris doktor. Egy órán belül ott vagyok. Letette a kagylót. Egy percig mozdulatlanul állt, és a készüléket bámulta. Aztán levette a névkártyáját, ledobta szennyes fehér köpenyét, és lassan kihúzogatta a hajtűit.

ÖT

HÁT, ENNYI ÉV UTÁN ismét csak megpróbálták becsukni Deirdre Mayfairt a bolondokházába. Bár így is lenne a legjobb, mert Nancy kisasszony elment, Carl kisasszony meg napról napra gyengül. Legalábbis ezt mondják. Augusztus tizenharmadikán próbálták. Csakhogy Deirdre tombolni kezdett, mire békében hagyták, és azóta egyre hanyatlik, méghozzá nagyon csúnyán hanyatlik.

Amikor Jerry Lonigan elmesélte a feleségének, Rita sírt.

Tizenhárom éve került haza Deirdre az intézetből, olyan elmeháborodottan, hogy a nevét se tudta már megmondani, de Ritának ez nem számított. Rita az igazi Deirdre-re emlékezett.

Rita és Deirdre tizenhat évesen együtt voltak a Limai Szent Róza internátusban, ami egy ronda, ócska téglaépület volt a Francia Negyed peremén. Ritát azért küldték ide, mert "rossz" volt; ellógott a fiúkkal inni az "Elnök nevű" folyami hajóra. A tata azt mondta, hogy a Rózsiban majd egyenesbe hozzák. Az összes lány együtt aludt a manzárdban, és este kilenckor kellett lefeküdni. Rita álomba sírta magát.

Deirdre Mayfair régóta volt a Rózsiban, ő nem bánta, hogy ócska, nyomasztó és szigorú. De azért fogta Rita kezét, mikor Rita sírt, és végighallgatta, mikor Rita panaszkodott, hogy ez egy börtön.

A lányok az "Apu jobban tudjá"-t nézték egy ócska televízión, amelynek, úgy éljek, hat hüvelykes, legömbölyített képernyője volt! De nem volt jobb a fatokos, ócska, recsegő rádió se, amelyik a padlón állt az ablak alatt. A gramofonhoz nem lehetett hozzáférni, mert arra rátenyereltek a dél-amerikai lányok; folyton azt a rémes "La Cucarachá"-t nyektették rajta, és járták a spanyol táncokat.

– Ne törődj velük – mondta Deirdre, és alkonyatkor levitte Ritát az udvarra. Hintáztak a pekándiófák alatt. Az ember azt hinné, hogy ez már nem valami nagy mulatság egy tizenhat éves lánynak, de Rita szerette, ha Deirdre-rel lehetett.

Deirdre dalolt, ha a hintán ültek – régi skót és ír balladákat, így hívta őket. Igazi frankó szoprán hangja volt, törékeny és magas, a dalok pedig olyan szomorúak voltak, hogy Rita összeborzongott, mikor hallotta őket. Deirdre addig szeretett kint maradni, amíg lement a nap, "bíbor" lett az ég és a kabócák rendesen beindultak a fákon. Ezt ő "esthajnalnak" hívta.

Rita látta már leírva ezt a szót, de még sose hallotta, hogy bárki is kimondta volna. Esthajnal.

Deirdre kézen fogta Ritát, és végigsétáltak a fal tövében, közvetlenül a pekándiófák alatt, hogy le kellett hajolniuk az alacsonyra csüngő, lombos ágak miatt. Voltak itt olyan helyek, ahol teljesen elrejtették az embert a fák. Így leírva hülyén hat, de olyan kedves és különös időszak volt ez Ritának, amikor álltak Deirdre-rel a félsötétben, és a szélben imbolygó fák apró levélkéket záporoztak rájuk.

Akkoriban Deirdre frankón olyan volt, mint egy régimódi lány egy képeskönyvből, a hátára omló fekete fürtjeiben az ibolyakék szalaggal. Pedig menő lehetett volna, ha akar. Megvolt hozzá az alakja, és a szekrénye tele új ruhákkal, amelyeket még csak fel se próbált. De az ilyet könnyen el lehetett felejteni, ha az ember Deirdre-rel volt. Milyen selymes volt a haja. Rita megérintette egyszer. Milyen selymes.

Járkáltak a kápolna melletti poros kerengőben, és átleselkedtek a fakapun az apácák kertjébe, Az egy titkos hely, mondta Deirdre, telis-tele a leggyönyörűbb virágokkal.

– Én nem is akarok hazamenni – mondta. – Itt olyan békés. Békés!

Rita, egyedül az éjszakában csak sírt és sírt. Az utca másik oldalán szólt a wurlitzer a néger kocsmában, a zene megmászta a téglafalakat és feljött a harmadik emeletre, a manzárdba. Néha, mikor úgy gondolta, hogy mindenki alszik, fölkelt, kiment a vaserkélyre, és arrafelé nézett, ahol a Csatorna utca lámpái égtek. Vörös izzás lebegett a Csatorna utca felett. Egész New Orleans a port rúgja, míg ő itt van bezárva egy hálóba, amelyiknek mindkét végében egy-egy apáca alszik függöny mögött! Mihez is kezdene, ha nem lenne Deirdre?

Deirdre nem hasonlított senkihez, akiket Rita ismert. Olyan gyönyörű dolgai voltak, például hosszú, csipkés hálóingei, fehér flanelből.

Ugyanaz a fazon, amelyet harmincnégy évvel később viselt annak a háznak a szúnyoghálós oldaltornácán, ahol úgy ült, "mint egy agyatlan idióta".

És megmutatta Ritának a smaragdos láncot is, amelyet most már állandóan visel a fehér hálóinghez, a híres Mayfair nyakéket, bár Rita csak akkor tudta meg, hogy létezik. Iskolában persze nem hordta. A Rózsiban tilos volt az ékszer. Ilyen nagy, régimódi nyakláncot különben sem szokás viselni, legfeljebb egy húshagyókeddi bálon.

Egyszerűen borzalmas az a smaragd a hálóinghez. Ilyet feltenni egy betegre, aki csak bámul ki a szúnyoghálón. Bár ki tudja? Deird-re talán érzi valamilyen módon, hogy rajta van a lánca, és örül neki.

Ültek az ágyon, és Deirdre megengedte, hogy Rita megfogja az ékszert. Nem volt apáca a közelben, aki rájuk szólhatott volna, hogy ne gyűrjék össze az ágytakarót.

Rita forgatta a smaragdfüggőt. Milyen súlyos volt az arany foglalat. Mintha véstek volna valamit a hátuljába. Rita ki tudott venni egy nagy L betűt. Valamilyen névnek tűnt.

– Nem, nem, ne olvasd el! – mondta Deirdre. – Ez titok! – Egy pillanatra egészen megijedt, az arca kipirult és a szeme megnedvesedett, aztán megfogta Rita kezét, és megszorította. Deirdre-re nem lehetett haragudni.

– Igazi? – kérdezte Rita. Egy vagyonba kerülhetett.

– Ó, igen – felelte Deirdre. – Sok-sok évvel ezelőtt hozták Európából. Egy ük-ük-ük-ük- ükanyámé volt.

Nevettek az ükökön.

Olyan ártatlanul mondta. Deirdre sose hőzöngött. Ki volt zárva. Sose sértett meg senkit. Mindenki szerette.

– Én az anyámtól örököltem – magyarázta Deirdre. – És egy napon majd én is továbbadom, feltéve ha lesz valaha egy lányom. – Szomorú volt az arca. Rita átkarolta. Deirdre-et védeni szerette volna az ember. Mindenkiből ezt az érzést hozta ki.

Deirdre azt mesélte, hogy sose ismerte az anyját.

– Meghalt, mikor én még kisbaba voltam. Azt mondják, kiesett az emeleti ablakból. És azt is mondják, hogy a nagyanyám ugyancsak fiatalon halt meg, de róla nem szoktak beszélni. Azt hiszem, mi mások vagyunk, mint a többi ember.

Rita meghökkent. Ő még senkitől se hallott ilyet.

– Hogy érted ezt, Dee Dee? – kérdezte.

– Ó, hát nem is tudom – felelte Deirdre. – Megérzünk dolgokat. Tudjuk, mikor nem szeretnek bennünket, és ha ártani akarnak nekünk.

– Ki akarna bántani téged, Dee Dee? – csodálkozott Rita. – Száz évig fogsz élni, és tíz gyereked lesz.

– Úgy szeretlek, Rita Mae! – mondta Deirdre. – Olyan tiszta a szíved.

– A, dehogy, Dee Dee – rázta a fejét Rita Mae. A fiújára gondolt a Szent Keresztből, és hogy miket műveltek.

Deirdre pedig így szólt erre, mintha csak a gondolataiban olvasna:

– Az nem számít, Rita Mae. Te jó vagy. Sohasem akarsz bántani másokat, még akkor sem, ha igazán boldogtalan vagy.

– Én is szeretlek – felelte Rita, bár nem mindent értett abból, amit Deirdre mondott. Soha életében nem mondta más nőneműnek, hogy szereti.

Majdnem belehalt, mikor Deirdre-et kicsapták a Rózsiból. Pedig előre tudta, hogy ennek be kell következnie.

Maga látott egy fiatalembert Deirdre-rel a zárda udvarán. Látta, hogyan oson ki Deirdre vacsora után, mikor senki sem figyelt rájuk, mert ilyenkor kellett fürödniük és becsavarniuk a hajukat. Ez volt az egyetlen, amit Rita bírt a Rózsiban. Göndöríteniük kellett a hajukat, és még a szájukat is be kellett rúzsozniuk vékonyan, mert Daniel nővér szerint így követeli az “etikett”. Deirdre-nek nem kellett csavargatnia a haját, anélkül is olyan volt, mint a gyaluforgács. Egyetlen szál szalagra volt szüksége.

Ilyenkor Deirdre mindig eltűnt. Elsőnek fürdött, aztán leslisszolt a lépcsőn, és majdnem lámpaoltás volt, mire visszajött. Mindig késve, kipirult arccal esett be az esti imára. De azzal a gyönyörű, ártatlan mosolyával nézett Daniel nővérre, és mikor imádkozott, látszott rajta, hogy komolyan gondolja.

Rita úgy vélte, hogy rajta kívül senki sem figyelt föl Deirdre eltünedezéseire. Utálta, ha Deirdre nem volt a közelben. Deirdre volt itt az egyetlen, aki mellett jól érezte magát.

Egy este lement, hogy megkeresse. Talán hintázik. Elmúlt a tél, most már vacsora után köszöntött be az esthajnal. Rita tudott Deirdre-ről és az esthajnalról.

De nem találta Deirdre-et a játszótéren. Erre odament az apácák kertjének nyitott kapujához. Ott nagyon sötét volt. A liliomok fehéren fénylettek a feketeségben. Ezeket vágták le az apácák húsvét vasárnapjára. Ám Deirdre sohasem szegte volna meg a szabályokat azzal, hogy átmenjen a kertbe.

Ennek ellenére Rita az ő hangját hallotta. Majd fokozatosan az alakja is kirajzolódott a kőpadon, az

árnyékban. Itt is olyan mélyre csüngtek a hatalmas pekándiófák ágai, mint a játszótéren. Rita először csak a fehér blúzt látta, aztán Deirdre arcát, sőt, az ibolyakék szalagot is a hajában, és végül a mellette ülő magas férfit.

Olyan csend volt. Most éppen nem szólt a wurlitzer a néger kocsmában. Pisszenés sem hallatszott a zárdában. Még mintha az apácák ebédlőjének lámpái is valahonnan nagyon-nagyon messziről világítottak volna, olyan sűrűn nőttek a fák a kerengő mellett. A férfi azt mondta Deirdre-nek:

– Szívem szép szerelme! – Csak súgta, de Rita meghallotta. És azt is hallotta, mit válaszol Deirdre:

– Igen, te beszélsz, hallom a hangodat.

– Szívem szép szerelme! – hangzott föl ismét a suttogás. Akkor Deirdre sírt, és mondott valamit, talán egy nevet, Rita ezt sohasem fogja megtudni. Mintha azt mondta volna:

– Lasherem!

Csókolóztak, Deirdre feje hátracsuklott, sötét hajában nagyon élesen kirajzolódtak a férfi fehér ujjai. Aztán ismét megszólalt a férfi:

– Én csak boldoggá akarlak tenni, szívem szép szerelme!

– Édes Istenem! – suttogta Deirdre. Fölpattant a padról, és rohanni kezdett az ösvényen, a liliomágyások között. A férfi nem volt sehol. Szél támadt, úgy rázta a pekándiófákat, hogy a felső ágak recsegve csapkodták a zárda tornácát. Hirtelen az egész kert mozgott, és Rita egyedül volt a kertben.

Szégyenkezve fordult el. Nem lett volna szabad hallgatóznia. Ő is elszaladt, futva tette meg a három emeletet a falépcsőn, a földszinttől a manzárdig.

Deirdre csak egy óra múlva került elő. Rita nyomorultul érezte magát, amiért így kémkedett utána.

Ám késő éjszaka, az ágyban fekve elismételte azokat a szavakat: *Szívem szép szerelme. Én csak boldoggá akarlak tenni, szívem szép szerelme.* Ó, még csak el is gondolni, hogy egy férfi ilyeneket mondjon Deirdre-nek!

Rita kizárólag olyan fiúkat ismert, akik "taperolni" akartak, ha hozzájutottak, buta, esetlen krapekokat, olyanokat, mint Terry, a fiúja a Szent Keresztből, aki azt mondta: "Tudod, Rita, azt hiszem, én frankón bírlak téged." Na persze, mert engedtem, hogy megtapizz, te ökör.

– Te repedtsarkú! – mondta Rita apja. – Mész az internátusba, de oda ám! Nem érdekel, mibe kerül!

Szívem szép szerelme. Gyönyörű zenére kellett gondolnia tőle, elegáns úriemberekre régi filmekben, amelyeket a tévé késő esti műsorában látott, egy másik kor lágy, tiszta hangjaira. Olyanok voltak a szavak, akár a csókok.

És milyen jóképű volt a férfi! Rita nem igazán vette ki az arcát, de azt látta, hogy sötét hajú, nagy szemű, magas, és szép ruhát, meseszép ruhát visel. Látta fehér kézelőjét, fehér gallérját.

Ilyen férfival Rita is találkozott volna a kertben. Mindent megadott volna egy ilyen férfiért.

Tulajdonképpen nem nagyon igazodott el az érzések között, amelyeket ez a dolog ébresztett benne. Sírt, de puha, csendes könnyekkel. Tudta, hogy egész életében emlékezni fog erre a pillanatra: a kertre a sötétbíbor esthajnali ég alatt, amelyre már kiültek a csillagok, és a férfi hangjára, ahogy ezeket a szavakat mondja. Amikor bevádolták Deirdre-et, az maga volt a lidércnyomás. A pihenőszobában történt, a lányoknak a hálóban kellett maradniuk, de mindent hallottak. Deirdre sírva fakadt, de semmit sem akart bevallani.

– Magam láttam a férfit – mondta Daniel nővér, – Netán azt állítod, hogy hazudok? – Majd levitték Deirdre-et raportra az öreg Bernard anyához, de ő sem tudott kiszedni belőle semmit.

Ritának majd' megállt a szíve, amikor jöttek az apácák, hogy összecsomagolják Deirdre holmiját. Látta, amint Daniel nővér kiemeli a dobozából a smaragdláncot, és rámered. Daniel nővér azt gondolta, hogy üveg, látni lehetett abból, ahogy fogta. Ritának fájt, hogy az apáca így fogdossa a követ, hogy durván összekapkodja Deirdre hálóingeit, cuccait, és a bőröndbe gyömöszöli őket.

Ugyanezen a héten szörnyű baleset történt Daniel nővérrel, de Rita nem sajnálta. Sose kívánta volna a komisz öreg apácának,hogy így fulladjon meg egy bezárt szobában a gáztól, de azért úgy kell neki.

Jobb dolga is volt, mint hogy olyasvalakit sirasson, aki bántotta Deirdre-et.

Szombaton összekotorta az összes ötcentesét, lement a földszintre a nyilvános telefonhoz, és telefonálni kezdett. Valakinek csak kell tudnia Mayfairék számát. Az Első utcában laktak, alig öt sarokra Ritáéktól, de ennyi erővel a világ másik végén is lehetett volna a házuk. Ez már nem az Ír Csatorna volt, hanem a Kertváros, és Mayfairék igazi palotában laktak.

Aztán Rita iszonyúan összeveszett Sandyvel, mert Sandy azt mondta, hogy Deirdre hülye.

– Tudjátok, miket művelt éjszaka? Hát én megmondom, miket! Mikor mindenki aludt, letolta a takaróját, és úgy mozgott, mintha valaki csókolgatná! Láttam! Kinyitotta a száját, és úgy mozgott az ágyon – mozgott! –

pont úgy, tudjátok, mintha tényleg érezné!

– Befogod azt a mocsok pofádat! – visította Rita, és pofon akarta csapni Sandyt. Mindenki nekiesett Ritának, de Liz Conklin félrevonszolta, és azt mondta, nyugodjon le. Azt mondta, nem az volt a legrosszabb, hogy Deirdre találkozgatott a férfival a kertben.

– Rita Mae, beengedte ide a házba! Felhozta az emeletünkre, láttam! – susogta Liz, és úgy pillogott hátra, mintha attól félne, hogy kihallgatják őket.

– Nem hiszek neked! – mondta Rita.

– Én nem szaglásztam utána – magyarázkodott Liz –, nem akartam bajba keverni. Csak felkeltem, hogy kimenjek a vécére, és akkor láttam őket a pihenőszoba ablakánál – együtt, Rita Mae! – három méterre se onnan, ahol aludtunk!

– Hogy nézett ki? – kérdezte Rita, biztosra véve, hogy most jön a hazugság. Tudni fogja, mert ő látta a férfit.

De Liz pontosan írta le: magas, barna, nagyon "disztingvált", mondta Liz. Csókolgatta Deirdre-et és a fülébe suttogott.

– Most képzeld el, Rita Mae, hogy Deirdre kinyitotta az összes zárat, és felhozta ide! Tisztára őrült volt!

– Én csak annyit tudok – mondta később Rita Jerry Lonigannak, mikor együtt jártak –, hogy a legdrágább lány volt, akit ismertem, valóságos szent az apácákhoz képest, merem állítani. Mikor azt hittem, megbolondulok azon a helyen, ő megfogta a kezemet, és azt mondta, tudja, mit érzek. Bármit megtettem volna érte.

Ám amikor eljött a perc, amelyben tenni kellett volna valamit Deirdre Mayfairért, Rita nem volt képes megtenni.

Eltelt jó egy év, elmúlt Rita kamaszkora, nem mintha egy másodpercig is búsult volna utána. Férjhez ment a nála tizenkét évvel idősebb és az összes fiúismerősénél rendesebb Jerry Loniganhoz, aki tisztességes, jó ember volt, és a papájával közösen igazgatta a virágzó Lonigan és Fiait, az egyházközség egyik legrégibb temetkezési vállalatát.

Jerry szállította Ritának a híreket Deirdre-ről. Elmesélte, hogy Deirdre állapotos, de a gyerek apja meghalt egy országúti karambolban, és a nagynénjei, azok a hibbant Mayfair nőszemélyek rá akarják kényszeríteni, hogy mondjon le a kicsinyéről.

Rita rögtön menni akart ahhoz a házhoz, hogy megnézze Deirdre-et. Mennie kellett. Jerry nem akarta.

– Mit képzelsz, mi az ördögöt tehetnél érte? Nem tudod, hogy ügyvéd a nagynénje, a Carlotta kisasszony? Zárt intézetbe is csukathatja Deirdre-et, ha nem mond le a babáról.

Red Lonigan, Jerry papája megcsóválta a fejét.

– Megtörtént már elégszer, Rita – mondta. – Vagy aláírja Deirdre a papírokat, vagy a vigyorgóban fog kikötni. Mellesleg Lafferty atya keze is benne van a dologban, márpedig ha van pap a Szent Alfonz egyházközségben, akiben én megbízok, akkor az Tim Lafferty.

De Rita ment.

A legnehezebb dolog volt, amit életében tett valaha, odamenni ahhoz az éktelen nagy házhoz, és becsengetni, de megtette. És persze Carl kisasszony nyitott ajtót, akitől mindenki félt. Jerry később azt mondta, hogy talán minden másképp alakul, ha Nancy kisasszony vagy Millie kisasszony engedi be.

De azért Rita bement, illetve átnyomakodott Carl kisasszony mellett, de ha egyszer csak egy résnyire nyitotta a kisasszony a szúnyoghálós ajtót? Egyébként Carl kisasszony egyáltalán nem látszott gonosznak, csak üzletszerűnek.

– Csak látni szeretném, tetszik tudni, a legjobb barátnőm volt a Rózsiban...

Valahányszor Carl kisasszony nemet mondott a maga udvarias módján, Rita igent mondott a maga másféle módján, erősködve, hogy milyen jóba voltak Deirdre-rel.

Akkor meghallotta Deirdre hangját a lépcső tetejéről.

– Rita Mae! Deirdre arca nedves volt a sírástól, a haja meg összevissza állt, mint a repcepetrence. Mezítláb futott a lépcsőn Rita felé, a széle, hossza egy Nancy kisasszony meg a sarkában dübögött.

Carl kisasszony keményen megmarkolta Rita karját, és megpróbálta az ajtóhoz tolni.

– Álljon már meg a menet! – szólt rá Rita.

– Rita Mae, el fogják venni a kisbabámat! Nancy kisasszony átkarolta Deirdre derekát, és fölkapta a lépcsőről.

– Rita Mae! – sikoltotta Deirdre. Valami volt a kezében, olyan, mint egy kis fehér névjegy.

– Rita Mae, hívd föl ezt az embert! Kérd meg, hogy segítsen! Carlotta kisasszony odaállt Rita elé.

– Menj haza, Rita Mae Lonigan – mondta.

Ám Rita egy vetődéssel megkerülte. Deirdre vergődve igyekezett szabadulni Nancy kisasszonytól, aki elveszítette az egyensúlyát, és a korlátnak tántorodott. Deirdre megpróbálta ledobni Ritának a kis fehér névjegyet, de az csak alálibbent a lépcsőre. Carl kisasszony futott, hogy elkapja.

Akkor az pont olyan volt, mint mikor a húshagyókeddi bigyókért brusztolnak. Rita félrelökte Carl kisasszonyt, és elmarta a névjegyet, pont ahogy a gagyi nyakláncot marják föl a járdáról, mielőtt más csapna le rá.

– Rita Mae, hívd föl azt az embert! – sikoltotta Deirdre. – Mondd meg neki, hogy szükségem van rá!

– Megmondom, Dee Dee!

Nancy kisasszony vonszolta fölfelé a lépcsőn, Deirdre rugdosott a meztelen lábával, és karmolászta Nancy kisasszony karját. Irtózatos volt, egyszerűen irtózatos.

Akkor Carl kisasszony megragadta Rita csuklóját.

– Add ide, Rita Mae Lonigan! – parancsolta.

Rita kitépte magát, és öklében a kis fehér névjeggyel, kirohant a főbejáraton. Hallotta, hogy Carl kisasszony szalad utána a tornácon.

Vadul dobogó szívvel száguldott az ösvényen. Jézus Mária, Szent József, hiszen ez egy diliház! Jerry ki lesz borulva. És mit fog szólni Red?

Akkor undok, éles fájdalmat érzett, ahogy a hajánál fogva visszarántották, olyan erővel, hogy majdnem elesett.

– Ezt ne csinálja, vén boszorkány! – csikorgatta a fogát Rita. Nem állhatta, ha a haját húzzák.

Carl kisasszony megpróbálta kiragadni a kezéből a kis fehér névjegyet. Ez majdnem a legrosszabb dolog volt, ami Ritával történt valaha. Cad kisasszony cibálta, csavargatta a névjegyet, a másik kezével pedig továbbra is Rität tépázta, olyan erősen, ahogy bírta. Képes lesz tőből kiszaggatni a haját!

– Ezt hagyja abba! – sikoltotta Rita. – Figyelmeztetem, hogy rögtön hagyja abba, figyelmeztetem! – Kitépte Carl kisasszony kezéből a névjegyet, és a markába szorította. Ilyen vénasszonyt mégse üt meg az ember.

De mikor Carl kisasszony ismét megrántottaa haját, Rita mégis megütötte. Odacsapott a jobb karjával a kisasszony mellcsontjára, és Cad kisasszony beesett a gyöngyfüzérbokrokba. Ha nincs annyi bokor, a földön terül el.

Rita kirohant a kapun.

Vihar készülődött. Az összes fa mozgott. Rita látta, hogy a tölgyek vastag fekete ágai csápolnak a szélben, hallotta azt a robajt, amit a nagy fák szoktak csinálni. Az ágak ostorozták a házat, karistolták az emeleti veranda ereszét. Váratlanul üveg csörömpölt.

Rita megállt, hátranézett, és azt látta, hogy apró zöld levelek záporoznak a házra és a telekre. Pici gallyak és vesszők is hullottak. Olyan volt, akár egy hurrikán. Carl kisasszony az ösvényen állt, és a fákat bámulta. Na, legalább csontja nem tört.

Te jó isten, bármikor megeredhet az eső. Borig fog ázni, mielőtt megérkezne a Raktár utcába, mindennek a tetejébe a haja is tiszta gubanc, és az arca könnymaszatos. Jó kis figura lehet.

De nem esett. Szárazon érkezett haza a Lonigan és Fiaihoz. Akkor lerogyott Jerry irodájában, és totál kiborult.

– Nem lett volna szabad odamenned, sose lett volna szabad odamenned! – korholta a férje. Elöl éppen temettek, neki is Rednek kellett volna segítenie. – Szívem, ezek az egész világot ellenünk fordíthatják, egy ilyen régi család!

Rita már csak sírni tudott. Aztán ránézett a kis fehér névjegyre.

– De nézd már meg ezt, Jerry, nézd már meg! Csupa szmötyivé ázott az izzadt tenyerében. Rita ismét kiborult.

– Nem tudom elolvasni a számokat!

– Na, nyugodj már le Rita – kérlelte Jerry a szokott béketűrésével, micsoda drága ember ez. Fölállt, kisimítgatta a kis névjegyet az itatóson, elővette a nagyítóját.

A középső rész elég világos volt:

TALAMASCA

Ám ezenkívül semmit sem lehetett kiolvasni. Az alatta levő szavak kis fekete tintapöttyökké mosódtak a felpuhult fehér kartonpapíron, amit pedig az aljára írtak, az totál tönkrement. Egyszerűen semmi se maradt

belőle!

– Ó, Dee Dee! – zokogott Rita.

Jerry lenyomtatta a névjegyet két vaskos könyvvel, de az sem segített. Bejött Jerry papája, megnézte. Ő se tudott kisilabizálni semmit. A Talamasca név mit sem jelentett Rednek, holott ő aztán körülbelül mindent és mindenkit ismert. Például tudta volna, ha egy régi húshagyókeddi társaságot hívnának így.

– Ide nézzetek csak, írtak valamit a hátuljára tintával – mondta Red. – Nézzétek csak!

Aaron Lightner. Igen ám, de nem volt telefonszám. Azt nyilván az elejére nyomtatták. Még ki is vasalták a névjegyet, de az se segített.

Rita megtette, amit tehetett.

Utánanézett a telefonkönyvben Aaron Lightnernek és a Talamascának, akármi legyen is az. Felhívta a tudakozót. Könyörgött a központosnak, hogy árulja el, van-e ilyen nevű a titkos számok között. Még apróhirdetéseket is adott fel a Times-Picayune-ben és a Statesitemben.

– A névjegy már akkor régi és piszkos volt, mikor kaptad – mutatott rá Jerry. Ötven dollár apróhirdetésre éppen elég. A papának is az volt a véleménye, hogy a menyének hagynia kellene az egészet. Bár azt az egyet meg kell adni, hogy egy szóval sem kritizálta Ritát.

– Drágám, ne menj vissza abba a házba! – kérlelte Red. – Nem félek én Carlotta kisasszonytól, se senkitől, egyszerűen csak nem akarom, hogy közel legyél ahhoz a népséghez!

Rita látta, hogy Jerry az apjára néz, és az apja visszanéz rá. Tudtak valamit, amit nem mondtak. Rita tudta, hogy a Lonigan és Fiai temette Deirdre anyját, aki évekkel ezelőtt kiesett az ablakon, elégszer hallotta, és azt is tudta, hogy Red emlékszik a nagyanyára, aki "ugyancsak fiatalon halt meg", ahogy Deirdre mondta.

De a Loniganek szófukar emberek voltak, mint az temetkezési vállalkozókhoz illik, Rita pedig túlságosan el volt keseredve, semhogy kedve lett volna újabb mesékhez arról az iszonyú, vén házról és azokról az asszonyokról.

Álomba sírta magát, mint az internátusban. De hátha Deirdre észrevette az újságban az apróhirdetéseket, és ebből tudja, hogy Rita megpróbálta teljesíteni, amire kérte.

Csak egy év múlva látta viszont Deirdre-et. A baba rég nem volt sehol; valami kaliforniai rokonok vitték magukkal, rendes emberek, mondta mindenki, és gazdagok. A férfi jogász volt, mint Carlotta kisasszony. A babának semmire sem lesz gondja.

Bridget Marie nővér azt mesélte Jerrynek a Szent Alfonzban, hogy az Isteni Könyörületesség kórházának apácái látták az újszülöttet; gyönyörű, szőke kislány volt, egyáltalán nem hasonlított fekete fürtös anyjára. Lafferty atya Deirdre karjaiba helyezte a babát, és azt mondta: "Csókold meg a gyermekedet", aztán elvette tőle.

Ritát kilelte a hideg. Mint ahogy a holtat szokták megcsókolni, mielőtt lezárnák a koporsót. "Csókold meg a gyermekedet." Hogy aztán elvegyék.

Nem csoda, ha Deirdre összeroppant, és az Isteni Könyörületességből egyenesen vitték is át az elmegyógyintézetbe.

– Nem az első eset a családban – csóválta a fejét Red Lonigan. – Úgy halt meg Lionel Mayfair is, kényszerzubbonyban. Rita kérdezte, hogy mire céloz, de az apósa nem válaszolt.

– Ó, de hát nem lenne szabad ezt csinálni! – kesergett Rita. – Olyan szelíd teremtés! Senkit se tudna bántani!

Végül hallotta, hogy Deirdre itthon van megint. Azon a vasárnapon úgy döntött, hogy a kertvárosi Örök Segedelem Anyja kápolnában fog misét hallgatni. A gazdagok leginkább oda jártak, nem jöttek át a Raktár utcán a régi nagy egyházközségi templomokba, a Szent Alfonzba és a Miasszonyunkba.

Rita a tízórás misére ment át; úgy tervezte, hogy visszafelé majd a Mayfair ház előtt jön. De nem volt szükség rá, mert Deirdre ott volt a misén, a dédnagynénjei, Belle kisasszony és Millie kisasszony között ült. Hála Istennek, Carlotta kisasszony nem volt sehol!

Deirdre hátborzongató látványt nyújtott, mint Banquo szelleme, ahogy Rita anyja mondta volna. Szeme alatt fekete karikák sötétlettek, és valami ócska, fényes gabardin cuccot viselt, amit nem rá szabtak. Vattázott vállút. Biztos valamelyik házbeli öregasszonytól kapta.

Mise végeztével, ahogy ballagtak le a márványlépcsőn, Rita nyelt egyet, mély lélegzetet vett, és Deirdre után szaladt.

Deirdre arcán tüstént felragyogott az a bűvösbájos mosolya. Ám amikor beszélni akart, alig jött ki hang a torkán. Csak annyit suttogott:

– Rita Mae!

Rita hozzáhajolt, megpuszilta.

– Dee Dee! – súgta. – Próbáltam megtenni, amire kértél, de sehogy se tudtam megtalálni azt az embert. Túlságosan tönkrement a névjegy.

Deirdre nagy szeme üresen bámult rá. Már el is felejtette? De legalább Millie kisasszony és Belle kisasszony nem vette észre. Az elhaladóknak köszöngettek. Bár szegény öreg Belle kisasszony nemigen vett már észre semmit. Aztán Deirdre-nek mintha eszébe jutott volna valami.

– Nem baj, Rita Mae – mondta. Ismét olyan gyönyörűen mosolygott. Megszorította Rita Mae kezét, előrehajolt, megpuszilta az arcát. Aztán megszólalt Millie néni:

– Most már mennünk kellene, édesem.

Hát ez volt Deirdre Mayfair. *Nem baj, Rita Mae*. A legdrágább lány, akit Rita ismert.

Deirdre nemsokára visszakerült az elmegyógyintézetbe. Mezítláb sétált a Jackson úton, és hangosan beszélgetett magával. Azután azt mondták, hogy egy texasi pszichiátriai kórházban van, és azután Rita már csak azt hallotta, hogy Deirdre Mayfair "gyógyíthatatlan beteg", és valószínűleg sose jön már haza.

Mikor az öreg Belle kisasszony meghalt, Mayfairék Jerry papáját kérték föl, szokásuk szerint. Carl kisasszony talán már el is felejtette az összetűzést Rita Mae-vel. Az egész országból érkeztek a Mayfairek a temetésre, csak Deirdre nem jött.

Red Lonigan előre undorodott, hogy fel kell bontania a sírt a Lafayette Egyesben. Abban a temetőben rengeteg romos síremlék volt, amelyekből kilátszottak a korhadó koporsók, de volt, hogy a csontok is. A gyomra felfordult, hogy ott kell temetnie.

– De a Mayfairek 1861 óta temetkeznek oda – mondta. – Azt pedig meg kell adni, hogy ők karbantartják a kriptájukat. Évente átfestetik a kovácsoltvas kerítést. Ha pedig turisták jönnek, a Mayfair-sír mindig közte van azoknak, amelyeket meg szoktak nézni, azzal a rengeteg Mayfairrel, még a csecsemők is föl vannak vésve, vissza a polgárháborúig. Csak ne lenne olyan siralmas állapotban a temető. Figyeljétek meg, egyszer még felszámolják!

Persze sose számolták fel a Lafayette Egyest. Ahhoz túlságosan kedvelték a turisták. Meg a kertvárosi családok. Inkább kitakarították, a falakat átmeszelték, új magnóliafákat ültettek. De így is elég lepusztult síremlék maradt benne, hogy az emberek láthassanak csontokat. A temető "műemlék" volt.

Lonigan úr átvitte Rität az egyik délutánon, megmutogatta a híres sárgalázas tömegsírokat, a hosszú névsorokat, azokét, akiket alig néhány napon belül vitt el a járvány. Megmutatta a dölyfös Mayfair síremléket, tizenkét kemence nagyságú fülkéjével. Parányi füves csík és egy kis vaskerítés vette körül. A két márványváza az első lépcsőn tele volt friss, vágott virággal.

– Hát igazán szépen gondját viselik, nem? – kérdezte Rita. Mennyi gyönyörű liliom, gladiólusz és fátyolvirág!

Lonigan úr mereven nézte a virágokat. Nem felelt. Aztán megköszörülte a torkát, és mutogatni kezdte a neveket, amelyeket ismert.

– Ez itt ni. Antha Marie, meghalt 1941-ben. Ez volt Deirdre anyja,

– Aki az ablakból esett ki? – kérdezte Rita. Apósa megint csak nem felelt.

– Ez meg itt – Stella Louise, meghalt 1929-ben – ez volt Antha anyja. Ez meg itt Lionel, a bátyja – meghalt 1929-ben – aki kényszerzubbonyban végezte, miután agyonlőtte Stellát.

– De csak nem azt akarod mondani, hogy a tulajdon testvérét gyilkolta meg?

– De bizony azt – felelte Lonigan úr, aztán még korábbi neveket kezdett mutogatni: – Mary Beth kisasszony, ez volt Stellának az anyja, és Carl kisasszonyé, mert Millie kisasszony igazából Rémy Mayfair lánya. Rémy nagybátyja volt Carlotta kisasszonynak, és az Első utcában halt meg, de ez még az én időm előtt történt. Bár Julien Mayfairre emlékszem. Az a típus volt, amire azt szokták mondani, hogy felejthetetlen. Szép ember volt a halála napjáig. Akárcsak Cortland, a fia. Cortland abban az évben halt meg, amikor Deirdre-nek született a kisbabája. Mármost Cortlandet nem én temettem, az ő családja Metairie-ben lakik. Állítólag az a cirkusz ölte meg, amit a baba körül csaptak. Nem érdekes. Láthatod, hogy Cortland egyébként is betöltötte már a nyolcvanat. Az öreg Belle kisasszony Carl kisasszonynak volt a nővére. De Nancy kisasszony, no szóval ő Anthának a nővére. Millie kisasszony lesz a következő, jól jegyezd meg, amit mondok!

Rität nem érdekelték a kisasszonyok. Ő Deirdre-re emlékezett azon a réges-régi napon a Rózsiban, mikor egymás mellett ültek az ágyon. A smaragd nyaklánc Stellán és Anthán át szállt Deirdre-re.

Ezt meg is mondta most Rednek. Apósa egyáltalán nem csodálkozott, csak bólintott, és azt mondta, igen, korábban meg Mary Beth kisasszonyé volt a smaragd nyaklánc, és őelőtte Katherine kisasszonyé, aki a házat építtette az Első utcában, de Katherine kisasszony már tényleg az ő ideje előtt élt. Julien úr a legrégibb, akire

még emlékezik.

– Hanem tudod, mi a legfurcsább? – kérdezte Rita. – Mindegyiket Mayfairnek hívják. Hogyhogy nem veszik fel a férfiak nevét, akikhez hozzámennek?

– Nem vehetik – válaszolta Lonigan úr. – Ha megteszik, nem kapják meg a Mayfair-vagyont. Ez régóta így van elrendezve. Csak Mayfair kaphatja a Mayfairek pénzét. Cortland Mayfair tudta, mindent tudott róla. De fajin egy ügyvéd volt, sose dolgozott másnak, csak a Mayfair-családnak. Emlékszem, ő mesélte egyszer. Úgy mondta, hogy hagyaték.

Újból a virágokat bámulta.

– Mi az, Red? – kérdezte Rita.

– Á, csak egy régi história, amit errefelé szoktak rebesgetni – mondta az apósa. – Hogy ezek a vázák sohasem üresek.

– De hát Carl kisasszony rendeli a virágokat, nem? – kérdezte Rita.

– Tudtommal nem – felelte Lonigan úr –, de valaki mindig ideteszi őket. – Ekkor ismét elhallgatott, szokása szerint. Sose mondta el igazán, amit tudott.

Amikor Red egy év múlva meghalt, Rita úgy búsult, mintha a tulajdon apját veszítette volna el, de azért egyfolytában azon törte a fejét, hogy miféle titkokat vihetett magával az apósa? Mindig olyan drága volt Ritához. Jerryt nagyon megváltoztatta az eset. Ettől kezdve állandóan idegeskedett, ha a régi családokkal volt dolga.

Deirdre 1976-ban tért haza az Első utcai házba, agyatlan idiótaként, amivé, mint mondták, a sokkolás változtatta.

Mattingly atya, a plébános, elment meglátogatni. Deirdre-nek egy csepp agya sem maradt. Olyan, mesélte a plébános Jerrynek, mint egy kisded vagy egy szenilis öregasszony.

Rita meglátogatta. Évek teltek el azóta, hogy az a rémes összetűzése volt Carlotta kisasszonnyal. Azóta három gyereke született, és egyáltalán nem félt az öreg hölgytől. Szép fehér selyempongyolát vásárolt Deirdre-nek D.H. Holmesnál.

Nancy kisasszony kivitte a tornácra. Mondja Deirdre-nek:

– Nézd csak, Deirdre, mit hozott Rita Mae Lonigan!

Tisztára, mint egy agyatlan idióta. De borzasztó látvány volt a nyakán az a gyönyörű smaragd! Mintha így akarnának gúnyt űzni belőle, hogy ráadják a flanel hálóinghez az ékszert.

A lába püffedten, puhán pihent a csupasz tornácdeszkán, a feje a vállára csuklott, úgy bámult ki a szúnyoghálón, egyébként még mindig Deirdre volt: még mindig szép, még mindig kedves. Rita nem bírta tovább.

Soha többé nem látogatta meg, de nem volt olyan hét, hogy ne sétált volna fel az Első utcába, csak hogy megálljon a kerítésnél, és intsen Deirdre-nek. Deirdre észre sem vette, de Rita azért mindig jött és intett. Úgy rémlett neki, hogy Deirdre meggörnyedt és lefogyott, és a kezét már nem az ölében nyugtatja, hanem a melléhez szorítja. De sohasem jutott elég közel, hogy meggyőződhessen róla. Ez az előnye annak, ha az ember csak a kerítésnél áll és integet.

Amikor tavaly meghalt Nancy kisasszony, Rita kijelentette, hogy elmegy a temetésre.

– Deirdre kedvéért.

– De édes! – vitatkozott Jerry. – Deirdre azt se fogja tudni, hogy ott vagy. – Deirdre egy kukkot se szólt évek óta.

Ritát nem érdekelte. Ő menni akart.

Jerry a háta közepére kívánta Mayfairéket. A papa jobban hiányzott neki, mint valaha.

– Mi az ördögnek nem fordulnak egy másik temetkezési vállalathoz? – morogta. Ahogy mások is csinálják, mióta a papa meghalt. Mayfairék miért nem követik a példájukat? Jerry gyűlölte a régi családokat.

– De legalább ez természetes halál, nekem legalábbis ezt mondják – tette hozzá.

Rita ettől már tényleg meghökkent.

– Hát Belle kisasszony és Millie kisasszony nem természetes halállal halt meg? – kérdezte.

Jerry, miután délután befejezte a munkát Nancy kisasszonyon, elmesélte a feleségének, milyen borzasztó volt elmenni a házba a halottért.

Az emeleti hálószobában, akárcsak régen, össze voltak húzva a függönyök, és két szentelt gyertya égett a Fájdalmas Szűzanya képmása előtt. A szoba bűzlött a pisitől, és Nancy kisasszony órák óta feküdt holtan abban a forróságban, mire Jerry hozzájuthatott.

És az oldaltornácon az az összegörbült szegény Deirdre, mint egy emberi sósperec, a fekete ápolónő fogta a

kezét, és hangosan imádkozta a rózsafüzért, pedig Deirdre még róla sem vett tudomást, nemhogy az üdvözlégyekről.

Carlotta kisasszony nem akart bemenni Nancy szobájába. Karba tett kézzel állt a folyosón.

– Véraláfutások vannak a kezén és a lábán, Carl kisasszony. Ilyen csúnyán elesett?

– A lépcsőn érte az első roham, Lonigan úr. Szentségit, de hiányzott a papa! A papa tudott bánni a régi családokkal.

– Mondj meg nekem valamit, Rita Mae. Mi a fenének nem volt Nancy a kórházban? Nem 1842-ben vagyunk! Most vagyunk! Ezt kérdezem én tőled!

– Van, aki jobb szeret otthon, Jerry – felelte Rita. Vagy nincs róla hivatalos halotti bizonyítvány?

Dehogy nincs. Mennyire hogy van. De Jerry akkor is gyűlöli a régi családokat.

– Ezeknél sose tudhatod, mit fognak tenni következőnek! – átkozódott. – És nem csak Mayfairék! Bármelyik régi család!

Előfordult, hogy a rokonok becsörtettek a ravatalozóba, és ott helyben, a saját púderükkel és rúzsukkal munkába vették a hullát. Most már senki sem csinál ilyet, akinek egy csepp esze van.

Na és az öreg ír szivarok, akik nevetnek és viccelődnek, miközben viszik a koporsót? Az egyik elengedi a saját sarkát, csak hogy a testvérére nehezedjen a koporsó teljes súlya. Úgy szökdécselnek a temetői úton, mintha Húshagyó Kedd lenne!

Na és a vének meséi a virrasztáson? Kifordul tőlük az ember gyomra. Múlt éjszaka Bridget Marie nővér mesélte, milyen volt, mikor őt hozta Írországból a hajó: mondja a mama a babának a mózeskosárban: “Ha abba nem hagyod a sírást, kidoblak a hajóból!” Aztán mondja a kisfiának, hogy vigyázzon a babára. Kevéssel később visszajön, a baba eltűnt a mózeskosárból. Mondja a kisfiú: “Megint sírni kezdett, úgyhogy kidobtam a hajóból”.

Hát miféle mese ez egy koporsó mellett?

Rita akaratlanul elmosolyodott. Mindig kedvelte az öreg Bridget Marie nővért.

– Mayfairék nem írek – mondta. – Ők gazdagok, és gazdag emberek nem viselkednek így.

– Dehogynem írek, Rita Mae. Vagy eléggé írek, hogy eszelősök legyenek. Azt a házat Darcy Monahan, a híres ír építész tervezte, és ő volt Mary Beth kisasszony apja. Carl kisasszonynak pedig McIntyre bíró volt az apja, aki tősgyökeres ír. Igazi régi vágású ember. Naná hogy írek. Annyira írek, mint bárki más ezen a fertályon.

Rita elhűlt, hogy a férje ennyit beszél. Világos, hogy Jerryt idegesítik Mayfairék, ahogy a papáját is idegesítették, de Ritának soha, senki se mondta még el az egész történetet.

Elment a kápolnába Nancy kisasszony gyászmiséjére. Saját autójában követte a temetési menetet, amely az Első utcán vonult, a régi ház előtt, tiszteletből Deirdre iránt, holott ő semmi jelét sem adta, hogy látná a tovagördülő fekete limuzinokat.

Mennyi Mayfair volt ott! Hát az egész világról jöttek? Rita felismerte a New York-i hangokat, a kaliforniai hangokat, sőt még a déli hangokat is, Atlantából és Alabamából. És New Orleansból is itt volt mindenki! Nem hitt a szemének, ahogy olvasta a névsort. Voltak Mayfairek az alsóvárosból, a felsővárosból, Metaide-ből és a túlsó partról.

Volt még egy angol is, egy fehér hajú, lenvászon öltönyös úriember, igazi sétabottal, aki addig maradozott le, amíg Rita utol nem érte.

– Nohát, hogy micsoda rettenetes hőség van ma! – mondta elegáns angol hangján. Amikor Rita megbotlott, megtartotta a karjánál fogva. Olyan kedves ember volt.

Vajon, töprengett Rita, mit gondolhatnak ezek az emberek arról a hátborzongató vén házról, és a Lafayette temető penészes kriptáiról? Zsúfolásig megtöltötték a keskeny ösvényeket, lábujjhegyre ágaskodva próbáltak kilátni a magas síremlékek mögül. Szúnyogok zümmögtek a magas fűben, és az egyik városnéző busz richtig most állt meg a kapunál. Naná, hogy tetszett a turistáknak! Hát csak bámuljatok.

De a nagy szám az unokatestvér volt, aki elvitte Deirdre babáját, mert eljött ő is, Ellie Mayfair Kaliforniából. Jerry mutatta meg a feleségének, miközben a pap a búcsúztatót mondta. Harminc év óta minden temetésen aláírta a vendégkönyvet. Sötét hajú, gyönyörű barnára sült, magas asszony volt, ujjatlan kék lenvászon ruhában. Széles karimájú fehér kalapot viselt és napszemüveget. Úgy nézett ki, mint egy filmcsillag. Hogy körülrajzották, hogy szorongatták a kezét, csókolgatták a púderezett arcát! Vajon megkérdezték-e, mikor olyan közel hajoltak hozzá, hogy mi van Deirdre lányával?

Rita megtörölte a szemét. *Rita Mae, elfogják venni a kisbabámat!* Ugyan hová tette azt a fehér kis kartonfoszlányt a Talamasca szóval? Valószínűleg itt van az imakönyvében. Soha nem dob ki semmit. Nem

kellene beszélnie azzal a nővel, csak annyit kérdezne, hogyan vehetné föl a kapcsolatot Deirdre lányával? Talán jön még egy nap, mikor annak a lánynak tudnia kellene, ami mondanivalója Ritának van. Csakhogy milyen alapon avatkozhatna közbe? Bár ha túléli Deirdre-et, és ez az asszony ismét megjelenik, akkor bizony odamegy hozzá, és rákérdez. Semmi sem tarthatja vissza.

Ettől majdnem kiborult ott helyben, és képzeljék el, az emberek még azt hitték volna, hogy a vén Nancy kisasszonyt siratja! Hát az egy röhej, Elfordult, hogy ne lássák az arcát, és akkor észrevette, hogy az az angol úriember őt figyeli. Nagyon különös képet vágott, mintha azon aggódna, hogy Rita elsírja magát, ami meg is történt. Rita intett, hogy semmi baj, ennek ellenére az angol odajött hozzá.

A karját nyújtotta, mint korábban, és kicsit arrébb támogatta, ahol Rita leülhetett az egyik padra. Amikor fölnézett, esküdni mert volna, hogy Carl kisasszony őt és az angolt bámulja, de Carl kisasszony elég messze volt, és lehet, hogy nem is látta őket, amennyire villogott a pápaszeme a napsugárban.

Akkor az angol adott Ritának egy kis fehér névjegyet, és azt mondta, hogy beszélni szeretne vele. Ugyan miről, gondolta Rita, de azért elvette a névjegyet, és a zsebébe csúsztatta.

Késő este került a kezébe ismét. A temetési imarendet kereste, erre az angol névjegyét találta meg, és ott voltak rajta, annyi év után ugyanazok a szavak: *Aaron Lightner és a Talamasca!*

Rita Mae egy pillanatig attól tartott, hogy ott helyben elájul. Bár lehet, hogy téved. Gyorsan végigpergette az imakönyvét a régi névjegyért, illetve azért, ami maradt belőle. Hát persze hogy ugyanaz, és erre az újra az angol ráírta tintával a Monteleone Hotel nevét és a szobája számát!

Jerry késő estig iszogatott a konyhaasztalnál.

– De Jerry, el kell mondanom neki, hogy mi történt, tudnia kell, hogy Deirdre megpróbált kapcsolatba lépni vele!

– Az évekkel ezelőtt volt, Rita Mae! Az a kisbaba már felnőtt. Orvosdoktor, tudtad te ezt? Úgy hallottam, sebész lett belőle.

– Nem érdekel, Jerry! – Akkor Rita Mae kiborult, de ahogy zokogott, még közben is valami nagyon különöset csinált: erősen nézte a névjegyet, és betanult mindent, ami rajta volt. Betanulta a szállodai szoba számát. Betanulta a londoni telefonszámot.

És pont ahogy várta, Jerry hirtelen kivette a kezéből a névjegyet, és az inge zsebébe csúsztatta. Rita Mae egy szót sem szólt, csak sírt. Jerry a legdrágább ember a világon, de ezt úgysem értené meg.

– Ez rendes volt tőled, szívem, hogy elmentél a temetésre – mondta Jerry.

Rita nem szólt többet az angolról. Nem akart ellenkezni Jerry-vel. Legalábbis momentán nem állt készen rá lelkileg.

– De mit tud az a kaliforniai lány az anyjáról? – töprengett fennhangon. – Tudja egyáltalán, hogy az anyja sohasem akart lemondani róla?

– Szívem, te ne avatkozz ebbe!

Rita életében soha többé nem volt egy olyan pillanat, mint valamikor régen az apácák kertjében, amikor hallotta Deirdre-et és a férfit, azt hallotta, hogy így is lehet beszélni szerelemből. Esthajnal. Persze elmesélte Jerrynek, de senki sem értette meg. Ahhoz ott kellett lenni, be kellett szívni a liliomillatot, látni kellett az ágak között az eget, amely úgy kéklett, akár az üvegablak.

Ha elgondolja, hogy az a lány, ott messze, talán sose tudja meg, ki volt igazából az anyja...

Jerry megrázta a fejét. Színig töltötte a poharát whiskyvel, és félig kiitta.

– Szívem, ha tudnád, amit én tudok azokról az emberekről – Jerry túl sok whiskyt ivott, Rita látta rajta. Jerry nem volt pletykás. Egy jó temetkezési vállalkozó nem pletykálhat. Most azonban beszélni kezdett, és Rita hagyta.

– Szívem – mondta –, Deirdre-nek semmiféle esélye sem volt abban a családban. Mintha átok alatt született volna. Papa ezt mondta. Jerry elemista srác volt, amikor Deirdre anyja, Antha, leesett a padlásszoba ablaka alatt húzódó tornác ereszéről, és meghalt. A koponyája szétcsattant a teraszon. Deirdre még csak csecsemő volt akkor, meg persze Rita Mae is. De Jerry már dolgozott a papája mellett.

– Mi kapartuk össze az agyát a kőről. Iszonyú volt! Összevissza húsz évet élt, és milyen szép volt! Még szebb, mint amilyen a lánya lett. És látnod kellett volna a fákat a kertben! Úgy süvöltöttek, mintha hurrikán tombolna pont a ház felett. Még azok a merev magnóliafák is hajladoztak és tekergőztek.

– Ja, láttam már őket ilyennek – szúrta közbe Rita, de csak halkan, hogy Jerry folytassa.

– De a legrosszabb akkor következett, mikor visszajöttünk ide, és papa jó alaposan megvizsgálhatta Anthát. Rögtön mondta is:

“Nézd csak ezeket a karmolásokat a szeme körül! Ezek nem keletkezhettek esés közben. Nincsenek fák az

ablak alatt.” Aztán azt is fölfedezte, hogy az egyik szemgolyó ki van tépve az üregből. Mármost papa tudta, mit kell tenni az ilyen helyzetben.

Rögtön telefonált Fitzroy doktornak, és mondta, hogy szerinte itt boncolásra lenne szükség. Akkor sem engedett, mikor Fitzroy doktor vitatkozni kezdett vele. Végül Fitzroy doktor kitalálta, hogy Antha Mayfair megháborodott, és a saját szemét akarta kikaparni. Carl kisasszony fékezni próbálta, és Ancha akkor rohant föl a manzárdba. Jó, lezuhant, de nyilvánvalóan nem volt eszén, amikor megtörtént. És Carl kisasszony látta az egészet. És semmi szükség, hogy az emberek beszéljenek róla, pláne bekerüljön az újságokba. Nem szenvedett épp eleget az a család Stellával? Fitzroy doktor azt mondta papának, hogy ha kételyei vannak, telefonáljon a Szent Alfonz plébániára, és beszéljen a lelkiatyával.

“Hát nekem nem látszik öncsonkításnak” – mondta papa –, “de ha maga hajlandó így aláírni a halotti bizonyítványt, akkor asszem, én se tehetek többet”. Természetesen sose végeztek boncolást, de papa tudta, miről beszél.

Persze megesketett, hogy egy léleknek se árulom el. Igen jól megvoltunk a papával, már akkor rengeteget segítettem neki. Tudta, hogy bízhat bennem, mint ahogy most én bízok tebenned, Rita Mae.

– Ó, de iszonyú! – suttogta Rita. – Hogy valaki a tulajdon szemét kaparja ki! – Csak imádkozhatott, hogy Deirdre-nek ezt ne kelljen megtudnia.

– Pedig még nem is hallottál mindent – mondta Jerry, meghúzva a bourbonját. – Mikor kimentünk, hogy összetakarítsuk, rajta találtuk a smaragd nyakéket, ugyanazt, amelyet Deirdre visel, a híres Mayfair smaragdot. A lánc rátekeredett Antha nyakára, a függő belegabalyodott a hajába a tarkóján, össze volt kenve vérrel meg még az ég tudja, mivel. Ezen még papa is megrendült, pedig ő már látott egyetmást, miközben szedegette le az ékszerről a hajszálakat és a csontszilánkokat. Azt mondja: “És ez nem az első alkalom, hogy erről a nyakláncról kell tisztogatnom a vért!” Előző alkalommal Antha anyja, Stella Mayfair nyakában látta a láncot.

Ritának eszébe jutott az a réges-régi nap a Rózsiban, a nyaklánc Deirdre kezében, és sok-sok évvel később az apósa, ahogy Stella nevét mutatja a sírkövön.

– Stella volt az, akit a bátyja lőtt agyon.

– Igen, az egy borzasztó dolog volt, hallani a papát, ahogy meséli. Stella volt abban a nemzedékben a féktelen. Még az anyja halála előtt is kivilágította az öreg házat, minden éjjel ment a muri, folyt a csempészett pia, húzták a muzsikusok. Isten a megmondhatója, miket gondolhatott Carl kisasszony, Millie kisasszony és Belle kisasszony! Hanem mikor Stella elkezdte hazahurcolászni a szeretőit, Lionel kézbe vette a dolgokat, és agyonlőtte. Féltékeny volt a húgára, úgy bizony! Ott a szalonban, mindenki füle hallatára mondta neki; ”Előbb öllek meg, mintsem eltűrjem, hogy az övé légy!”

– De miket beszélsz te! – hüledezett Rita. – Testvérek, és lefeküdtek egymással?

– Nagyon meglehet, szívem – felelte Jerry. – Nagyon meglehet. Soha, senki se tudta meg, hogy hívták Antha apját. Akár Lionel is lehetett. Még azt is rebesgették... Ám Stella fütyült rá, hogy ki mit gondol. Azt mondják, mikor Anthát várta, összecsődítette az úriasszony barátnőit egy nagy partira. Stellát ugyan nem zavarta, hogy kakukkfióka lesz a gyereke.

– Hát ez a legvakmerőbb dolog, amit hallottam! – suttogta Rita. – Főleg akkoriban, Jerry!

– Az is volt, szívem. De nemcsak papától hallottam ilyen dolgokat. Amikor Lionel fejbe lőtte Stellát, mindenki megvadult, az ablakokat zúzták be, hogy minél előbb kiugorhassanak a tornácra. Szabályszerű pánik tört ki. Azt se tudhatod, hogy a kicsi Antha fent aludt az emeleten, de lejött, mikor legjobban tombolt a ramazuri, és látta, amint az anyja holtan hever a nappaliban.

Rita a fejét csóválta. Hogy is mondta Deirdre azon a régi délutánon? Azt is mondják, hogy a nagyanyám ugyancsak fiatalon halt meg, de róla nem szoktak beszélni.

– Lionel a zárt osztályra került, miután agyonlőtte Stellát. Papa mindig azt mondta, hogy a lelkifurdalás vette el az eszét. Egyfolytában azt rikoltozta, hogy nincs élete az ördögtől, hogy a húga boszorkány volt, és ő küldte rá az ördögöt. Végül egy dührohamában lenyelte a nyelvét és meghalt, mikor senki sem volt a közelben, hogy segíthessen. Mire rányitották a gumifalú szoba ajtaját, már meg is feketedett. De ezúttal legalább szépen felszeletelve kaptuk meg a hullát a kórboncnoktól. Azok a karmolások Antha arcán, tizenkét évvel később, azok nem hagyták nyugodni a papát.

– Szegény Dee Dee! Valamennyit bizonyosan megtudott belőle.

– Ja – mondta Jerry –, még egy csecsemő is megsejt dolgokat, hiszen tudod. Mikor elmentünk a papával, hogy összeszedjük Antha testét az udvarról, hallottuk a pici Deirdre-et; úgy jajveszékelt, mintha érezné, hogy az anyja meghalt. És az egész házban nem akadt senki, aki fölvegye, megvigasztalja azt a gyermeket. Én mondom neked, átok alatt született az a kislány. Semmi esélye nem volt a családdal szemben. Azért is adták

örökbe az újszülöttjét Nyugatra, hogy minél távolabb legyen ettől az egésztől, és én a helyedben, szívem, nem ütném bele az orromat.

Rita a szép Ellie Mayfairre gondolt, akit ebben a percben valószínűleg repülőgép visz San Francisco felé.

– Ezek a kaliforniaiak állítólag gazdagok – folytatta Jerry. – Deirdre ápolónőjétől hallottam. A lánynak saját motorjachtja van a San Franciscó-i öbölben, ott horgonyoz a háza előtt. Az apja nagymenő ügyvéd, igazi sötét gazember, de rengeteget keres. Ha átok is ül a Mayfaireken, az a lány meglépett előle.

– Ugyan, Jerry, magad is tudod, hogy nem hiszel az átkokban! – mondta Rita.

– Szívem, gondolkozz már el egy kicsit a smaragdos láncon. Papa kétszer tisztogatta ki a vérből. Nekem mindig úgy rémlett, mintha maga Carlotta kisasszony is azt hinné, hogy átok ül a kövön. Mikor a papa először pucolta meg, azután, hogy Stellát agyonlőtték, tudod, mit akart Carlotta kisasszony? Hogy papa tegye rá a koporsóban fekvő Stellára. Maga a papa mesélte nekem, onnan tudom. De ő nem volt hajlandó.

– Hát, talán nem igazi, Jerry.

– Fenét, Rita Mae, egész háztömböt vásárolhatnál a Csatorna utcán abból a smaragdból. Papa felbecsültette a Raktár utcai Hershmannel. Carlotta kisasszony követelőzött: “Kifejezett kívánságom, hogy a húgomat az ékszerrel temessék el!” Úgyhogy hívja a papa Hershmant, akivel mindig jó barátok voltak, és Hershman azt mondta, hogy a smaragd tényleg igazi, a legszebb smaragd, amit életében látott, fel se tudja becsülni az értékét. Ilyen követ New Yorkba kellene vinni precíz becslésre. De azt mondta, ugyanez a helyzet a többi Mayfair ékszerrel is. Mary Beth kisasszony tisztíttatta meg egyszer az ékszereit Hershmannel, mielőtt átadta volna őket Stellának. Hershman azt mondta, hogy az ilyen ékszerek végül a múzeumokban szoktak kikötni.

– No és mit válaszolt Red Carlotta kisasszonynak?

– Megmondta Miss Carlottának, hogy nem, ő nem tesz bele egymillió dolláros smaragdokat egy koporsóba. Szépen megpucolta alkohollal, kért Hershmantől egy bársony tokot, aztán átvitte a nyakéket Carlottának. Ugyanúgy, mint másodszor, amikor Antha esett ki az ablakból. Carl kisasszony akkor már nem akarta eltemettetni a követ, és azt sem követelte, hogy a szalonban legyen a temetés.

– A szalonban!

– Igen, Rita Mae, ott terítették ki Stellát, abban a házban. Régen mindig így csinálták. Az öreg Julien Mayfairt a szalonból temették, de ott ravatalozták fel Mary Beth kisasszonyt is, pedig az 1925-ben történt, és Stella azt mondta, hogy vele is ezt tegyék. Így írta meg a testamentumában, tehát végrehajtották. De Anthánál nem volt semmi ilyen. Együtt vittük vissza a papával a nyakláncot. Bemegyünk, ott ül Carl kisasszony a kettős szalonban, sehol egy fény, sűrű sötétség a tornácokon, a fák között és minden, Carl kisasszony meg csak ül, és ringatja a kis Deirdre bölcsőjét. Bemegyünk, és a papa a kisasszony kezébe nyomja a tokot. És mit gondolsz, mit tett erre Carlotta? Azt mondta: “Köszönöm, Red Lonigan”. Azzal elfordult, és beletette azt a tokot a baba bölcsőjébe.

– De miért csinált ilyet?

– Mert Deirdre-é volt, azért. Carl kisasszonynak egyetlen ékszerre sem volt jussa, Mary Beth kisasszony Stellának adta valamennyit, Stella Anthára hagyta, és Anthának Deirdre volt az egyetlen lánya. Mayfaireknél ez a szokás, mindig egyetlen lánygyermek kap mindent.

– No és ha a nyaklánc van megátkozva; – kérdezte Rita. Uristen, bele is gondolni, hogy Deirdre, ebben a mostani állapotában, a nyakában hordja! Ó, ez még gondolatnak is elviselhetetlen!

– Hát, ha átkozott, akkor talán a ház is az – vélte Jerry –, mert az ékszerekkel együtt jár a ház és még egy csomó pénz.

– Azt akarod mondani, Jerry Lonigan, hogy a ház Deirdre-é?

– Rita, ezt mindenki tudja! Hogyhogy te nem tudod?

– Azt akarod mondani, hogy az övé a ház, amelyben évekig laktak azok az asszonyok, miközben ő be volt zárva a tébolydába, és amióta hazahozták, csak ül és...

– Na, most el ne kezdj hisztizni, Rita Mae. Pontosan ezt akarom mondani. A ház Deirdre-é, mint ahogy őelőtte Antháé és Stelláé volt, és a kaliforniai lány kapja, ha Deirdre egyszer meghal, hacsak valakinek nem sikerült megváltoztatnia azokat az ócska papírokat, márpedig én nem hiszem, hogy ilyesmin lehetne változtatni. Nagyon régi időkre nyúlik vissza ez a testamentum, még akkorra, amikor megvolt az ültetvényük, meg még azelőttre, amikor a szigeteken laktak, tudod, Haitin, mielőtt idejöttek volna. Ők hagyatéknak hívják. Emlékszem, Hershmantől hallottam, hogy Carl kisasszony direkt azért ment jogásznak, mert ki akarta tanulni, miként fúrhatná meg a hagyatékot, de sohasem sikerült neki.

Már Mary Beth kisasszony életében tudta mindenki, hogy Stella az örökös.

– De mi van, ha a kaliforniai lány nem tudja?

– Ez törvény, szívem, és Carlotta kisasszonyra sok mindent el lehet mondani, de jogásznak jó. Különben ez a Mayfair névhez kapcsolódik. Aki nem Mayfair, nem jussolhat. Azt hallom, az a lány a születése óta a Mayfair nevet viseli, akárcsak az örökbefogadó anyja, Ellie Mayfair, aki ma aláírta az emlékkönyvet. Tudják azok. Az emberek mindig tudják, mikor néz ki a pénz. Egyébként a Mayfairek közölnék vele. Ryan Mayfair közölné. Ő Cortland unokája, és Cortland szerette Deirdre-et, szívből szerette. Már nagyon öreg volt, amikor Deirdre-nek le kellett mondania a gyermekéről, és hallottam, hogy Cortland mindvégig ellenezte, ugyan sokra ment vele. Azt is hallottam, hogy csúnyán összeveszett Carlotta kisasszonnyal a kicsi miatt, azt mondta, Deirdre belebolondulna, ha elszakítanák az újszülöttjétől, mire Carlotta kisasszony azt felelte, hogy Deirdre máris bolond. Ugyan sokra ment vele.

Jerry felhajtotta a whiskyjét, majd újra töltött.

– De Jerry, hátha más dolgok is vannak, amelyekről Deirdre lánya nem tud? – kérdezte Rita. – Ma miért nem jött haza? Miért nem akarja látni az anyját?

Rita Mae, el fogják venni a kisbabámat!

Jerry nem felelt. Vérben úszott a szeme. Rendesen betankolt a bourbonból.

– Papa még sokkal többet is tudott ezekről az alakokról – mondta immár nehezen forgó nyelvvel. – Többet, mint amennyit valaha is elmesélt nekem. Bár azt az egyet megmondta, hogy jól teszik, ha elveszik Deirdre-től az újszülöttet, és Ellie Mayfairnek adják, mert jobb így a kislánynak. És még valami mást is mondott a papa, azt, hogy Ellie Mayfairnek nem lehet gyereke, amitől a férje annyira letört, hogy már éppen ott akarta hagyni, mikor Carl kisasszony felhívta Ellie-t interurbán, és megkérdezte, nem kell-e nekik Deirdre kicsinye. “Ezt ne mondd meg Rita Mae-nek” – kérte a papa –, “de áldásként jött ez mindenkinek. Isten nyugtassa szegény öreg Cortland urat, ebben nem volt igaza.”

Rita Mae tudta, mit kell tennie. Sosem hazudott Jerry Lonigan-nek, most sem teszi, csak nem szól. Másnap délután telefonált a Monteleone Hotelbe. Az angol épp akkor jelentkezett ki, de úgy vélték, talán még lent lehet az előcsarnokban.

Rita Mae-nek majd kiugrott a szíve várakozás közben.

– Itt Aaron Lightner. Igen, Mrs. Lonigan. Üljön be egy taxiba, kérem, én fizetem. Akkor várom.

Rita olyan ideges lett, hogy dadogott, elfelejtett dolgokat a nagy kapkodásban, vissza kellett rohannia értük, de azért boldog volt, hogy megteszi. Ha Jerry netán most rajtakapja, akkor is megtette volna.

Az angol a szomszédos Desire Osztrigabárba vitte, egy kedves helyre, ahol mennyezeti ventilátorok és nagy tükrök voltak, az ajtók pedig a Bourbon utcára nyíltak. Rita roppant egzotikusnak találta, akárcsak az egész Francia Negyedet, ahol szinte sohasem akadt dolga.

Márványlapos asztalnál ültek, és Rita fehérbort rendelt, mert az olyan finomnak tűnt, és az angol is azt ivott. De milyen jóképű ember volt. Ez az a típus, amelyiknél nem számít a kor, mert szemrevalóbb a fiataloknál. Rita kissé szurkolt is, hogy ilyen közel ülnek egymáshoz. Attól pedig, ahogy az angol figyelte, egyenesen elolvadt, mint gimis csaj korában.

– Akkor beszéljen, Mrs. Lonigan – kérte az angol. – Hallgatom.

Rita próbált mértéket tartani, de ahogy kinyitotta a száját, csak úgy zúdultak belőle a szavak. Rövidesen el is sírta magát, az angol valószínűleg egy kukkot se értett abból, amit mondott. Odaadta neki azt az ócska, gyűrött névjegyet. Beszámolt a hirdetéseiről, arról, amikor elmondta Deirdre-nek, hogy nem sikerült felkutatnia a keresettet. Aztán jött a neheze.

– Vannak dolgok, amelyekről a kaliforniai lány nem tud! Hogy az ingatlan az övé, azt talán közlik vele az ügyvédek, de mi van az átokkal, Mr. Lightner? Megbízom magában, elmondok dolgokat, pedig a férjem a lelkemre kötötte, hogy senkinek egy szót se! De ha Deirdre megbízott magában, akkor nekem ez elég. Azt mondom magának, hogy az ékszerek és a ház meg van átkozva!

Végül kipakolt mindent. Elmondta az utolsó szóig, amit Jerry-től hallott. Elmondta az utolsó szóig, amit Redtől hallott. Elmondott mindent, ami eszébe jutott.

És az volt a muris, hogy az angol egyetlen pillanatra sem lepődött meg vagy hüledezett, csak nyugtatgatta Ritát, hogy mindent elkövet azért, hogy Deirdre lánya Kaliforniában tudomást szerezzen ezekről a tényekről.

Miután minden kint volt, és Rita csak ült, az orrát törülgetve, az érintetlen pohár fehérbora előtt, az angol megkérdezte, hogy megtartaná-e a névjegyét, és felhívná-e őt, ha bármilyen “változás” történne Deirdre-rel? Ha nem éri utol, hagyjon üzenetet. Azok, akik fölveszik a telefont, meg fogják érteni. Ritának csak annyit kellene mondania, hogy Deirdre Mayfairrel kapcsolatban.

Rita elővette az imakönyvét a retiküljéből.

– Ismételje csak el a számokat! – És felírta a “Deirdre Mayfair-rel kapcsolatban” szavakat is. Csak utána

kérdezte:

– De mondja már, Mr. Lightner, honnan ismeri Deirdre-et?

– Hosszú történet ez, Mrs. Lonigan – felelte az angol. – Úgy is mondhatnánk, hogy régóta szemmel tartom ezt a családot. Két képem van Sean Lacytől, Deirdre apjától. Az egyiket Antháról festette. Ő volt az, aki meghalt a New York-i sztrádán Deirdre születése előtt.

– Meghalt a sztrádán? Nem is tudtam.

– Kétlem, hogy bárki is tudna róla – mondta az angol. – Igen tehetséges festő volt. Gyönyörű arcképet festett a híres smaragd nyakéket viselő Antháról. Egy New York-i kereskedő révén jutottam hozzá, néhány évvel kettejük halála után. Deirdre talán tízéves lehetett.

– Hát ez fura, hogy Deirdre apjának pont az országúton oltsák ki a gyertyáját – jegyezte meg Rita. – Pont ez történt Deirdre fiújával is, akihez feleségül akart menni. Tudta ezt? Hogy lesodródott az útról, mikor New Orleans felé tartott?

Úgy rémlett, icipicit megváltozott az angol arca, de Rita ebben nem volt biztos. Lightnernek egyetlen másodpercre mintha elkeskenyedett volna a szeme.

– Igen, tudtam – mondta végül, és úgy látszott, mintha olyan dolgokon törné a fejét, amelyeket nem akar közölni Ritával, aztán azzal folytatta: – Megígérne nekem valamit, Mrs. Lonigan?

– Mit, Mr. Lightner?

– Ha valami történne, valami váratlan, és a leánynak haza kellene térnie Kaliforniából, kérem, ne próbáljon beszélni vele, inkább hívjon föl engem. Éjjel-nappal bármikor hívhat, ígérem, jövök az első londoni géppel, amelyre fel tudok szállni.

– Úgy érti, ne személyesen közöljem vele? Igen?

– Igen – felelte az angol nagyon komolyan, és megérintette Rita kezét – ez volt az első alkalom –, de nagyon úri, jól nevelt módon. – Ne menjen ahhoz a házhoz többször, főleg akkor, ha a lány is itthon van. Ígérem önnek, hogy ha én nem jöhetek, jön helyettem más, olyasvalaki, aki meg tudja valósítani a szándékunkat, és ismeri ezt a történetet.

– Hát, nagy kő esne le a szívemről! – vallotta be Rita. Mert bizony hogy nem akaródzott beszélnie azzal a lánnyal, egy vadidegennel, és föltálalni ilyen dolgokat! Ám akkor váratlanul szöget ütött a fejébe valami. Csak most töprengett el, hogy ki lehet ez a kedves ember? Nem követett el hibát, amikor megbízott benne?

– Megbízhat bennem, Mrs. Lonigan – mondta az angol, mintha csak tudná, hogy Rita mire gondol. – Ne legyenek kételyei, kérem. Én találkoztam Deirdre lányával, tudom, hogy elég szófukar és – hogy is mondjam – elutasító egyéniség. Nem könnyű beszélni vele, ha érti, mire gondolok, ennek ellenére úgy hiszem, hogy én meg tudnék magyarázni neki dolgokat.

Ez már értelmes beszéd.

– Hát persze, Mr. Lightner!

Az angol nézte. Talán tudta, mennyire össze van zavarodva Rita, mennyire különösnek érzi ezt a délutánt, ezzel az egész beszélgetéssel átkokról és dolgokról, halott emberekről, és arról a furcsa, ósdi nyakláncról.

– Igen, fölöttébb különösek – helyeselt az angol.

– Ez olyan, mintha a gondolataimban olvasna! – nevetett Rita.

– Ne nyugtalankodjon többé – kérte Lightner. – Gondom lesz rá, hogy Rowan Mayfair megtudja, miszerint az anyja nem akarta örökbe adni, és tudomást szerezzen mindarról, amit ön az értésére kíván adni. Ennyivel tartozom Deirdre-nek. Bár ott lehettem volna, amikor szüksége volt rám.

Ritának ez bőven elég volt.

Attól kezdve minden vasárnapi misén rálapozott az imakönyvében az utolsó oldalra, megnézte a londoni telefonszámot, elolvasta a "Deirdre Mayfairrel kapcsolatban" szavakat, aztán elmondott Deirdre-ért egy imát, és egyáltalán nem érezte helytelennek, hogy a holtakért való imát mondja. Ez tűnt megfelelőnek.

"Örök világosság fényeskedjék neki, Uram, és nyugodjék békében, ámen."

Tizenkét év telt el azóta, hogy Deirdre elfoglalta a helyét a tornácon, több mint egy éve, hogy az angol itt járt, és most megint azt rebesgették, hogy becsukják Deirdre-et a zárt osztályra. A háza egyre csak rohadt lefelé abban a szomorú, elvadult kertben, és őt ismét el akarták rekkenteni a diliházba.

Talán most kellene telefonálnia annak az embernek. Talán szólnia kellene neki. De Rita egyszerűen nem tudta.

– Az lenne a legokosabb, ha befektetnék – vélte Jerry –, még mielőtt Carl kisasszony annyira megöregszik, hogy már dönteni se tud. Szívem, nagyon nem szívesen ejtek ki a számon ilyet, de az a helyzet, hogy Deirdre rohamosan hanyatlik. Azt is mondják, hogy haldoklik.

Haldoklik.

Rita kivárta, hogy Jerry elmenjen dolgozni, aztán telefonált. Tudta, hogy meg fog látszani a számlán, valamivel meg kell indokolnia Jerrynek, de nem érdekes. Most csak egy dolog volt az érdekes: megértetni a központossal, hogy neki az óceán túlsó partjára kell telefonálnia.

Odaát egy kedves nő vette föl, és rögtön szerepet is cseréltek, pont ahogy Lightner megígérte. Rita először nem értett mindent, amit a nő mondott, olyan gyorsan beszélt, de aztán kivette a szavából, hogy Mr. Lightner az Egyesült Államokban tartózkodik. San Franciscóban van. Meg tudná adni Rita a telefonszámát, lenne olyan kedves?

– Jaj, azt nem, nem akarom, hogy idetelefonáljon! – szabadkozott Rita. – Csak annyit mondjon neki, hogy én hívtam. Nagyon fontos. Hogy Rita Mae Lonigan telefonált "Deirdre Mayfairrel kapcsolatban". Le tudta írni? Mondja meg neki, hogy Deirdte Mayfair nagyon beteg; hogy Deirdre Mayfair rohamosan hanyatlik. Hogy Deirdre Mayfair talán már haldoklik.

A lélegzet is elfogyott a tüdejéből, mire ki tudta ejteni ezt az utolsó szót. Nem is bírt ennél többet. Megpróbált értelmesen válaszolgatni, amikor a nő visszaolvasta az üzenetet, majd megígérte, hogy tüstént felhívja Mr. Lightnert a San Franciscó-i szállodában. Ritának folytak a könnyei, miközben letette a kagylót.

Éjszaka Deirdre-ről álmodott, de semmire sem emlékezett ébredés után, csak arra, hogy Deirdre volt ott egy esthajnalon, és a szél zúgatta a fákat a Limai Szent Róza mögött. Amikor kinyitotta a szemét, akkor is a szél járt a fejében, ahogy huhog a fák között. Jerryt hallotta, amint meséli, hogy milyen volt, amikor elmentek Antha holttestéért. Eszébe jutott a szélvihar azon a szörnyű napon, amikor összeverekedett Carl kisasszonnyal a talamascás névjegyért. Szél zúgatja a fákat a kertben a Limai Szent Róza mögött.

Fölkelt és elment a hajnali misére. Gyertyát gyújtott a Boldogságos Szűz oltárán. *Kérlek, könyörgött, add, hogy jöjjön Mr. Lightner! Kérlek, hadd beszéljen Deirdre lányával!*

Imádkozás közben rájött, hogy nem is az örökség miatt aggódik, vagy az átok miatt, amely azon a gyönyörű smaragdos láncon ül, mert Rita nem hitte, hogy Carl kisasszony megszegné a törvényt, akármilyen aljas is egyébként, és abban sem hitt igazán, hogy létezne átok.

Ő a szeretetben hitt, amelyet egész szívéből érzett Deirdre Mayfair iránt.

És abban is hitt, hogy egy gyereknek joga van tudni, ki volt az anyja: a legdrágább, legszelídebb teremtés, akit mindenki szeretett, gyönyörű lány, akit *Szívem szép szerelmé*nek szólított egy szemrevaló, elegáns férfi egy esthajnali kertben, 1957 tavaszán.

HAT

TELJES TIZ PERCIG állt a zuhany alatt. Még mindig részeg volt, mint a csap. Kétszer megvágta magát borotválkozás közben. Nem voltak komoly vágások, de egyértelműen figyelmeztették, hogy nagyon óvatosnak kell lennie ezzel a hölggyel, aki jön, ezzel az orvosnővel, ezzel a titokzatos valakivel, aki kihalászta az óceánból.

Viv néni segített neki, hogy fel tudja venni az inget. Michael gyorsan húzott még egyet a kávéból. Pocsék íze volt, pedig jó kávé, maga főzte. Egy sört szeretett volna. Most nem inni sört, olyan volt, mint abbahagyni a lélegzést. Csakhogy túl sokat kockáztatott volna vele.

– De hát mit akarsz csinálni New Orleansban? – kérdezte panaszosan Viv néni. Apró kék szeme vizenyősnek, gyulladtnak látszott. Göcsörtös, vékony kezével megigazgatta unokaöccse khaki zakójának hajtókáját. – Biztos, hogy nem lesz szükséged egy melegebb kabátra?

– Viv néni, New Orleansba megyek, augusztusban. – Megcsókolta nagynénje homlokát. – Miattam ne aggódj, nem lesz semmi bajom.

– Michael, én nem értem, miért...

–Viv néni, esküszöm, hogy felhívlak, amint odaérek. Egyébként tudod a Pontchartrain számát, ha üzenetet akarnál hagyni.

Ugyanazt a lakosztályt foglaltatta le, amelyben a nénje lakott réges-régen, mikor ő még csak tizenegy éves volt, és az anyjával meglátogatták, azt a tágas lakosztályt a pianínóval, amely a Szent Károly útra néz. Igen, tudták, melyik lakosztályra gondol. Igen, természetesen megkapja. Igen, még mindig van benne pianínó.

Azután a légitársaság igazolta vissza a helyfoglalását első osztályon, átjáró melletti ülésre, reggel hatra. Nem gond. Sorra rendeződtek el a dolgok.

Hála érte Morris doktornak és a titokzatos Mayfair doktornak, aki útban van ide.

Először dühöngött, mikor meghallotta, hogy orvos.

– Hát ezért volt a titkolózás! – mondta Morrisnak. – Nem zavargunk más doktoroknál, igaz? Nem adjuk ki az otthoni telefonszámukat! Tudja- e, hogy ezt nyilvánosságra kellene hozni? Nekem tulajdonképpen...

De Morris egyhamar belefojtotta a szót.

– Michael, a hölgy most megy magához, hogy fölszedje. Tudja, hogy részeg és tudja, hogy bolond. Ennek ellenére hazaviszi Tiburónba, és megengedi, hogy maga végigtapogassa a hajóját.

– Na jó – adta be a derekát Michael. – Hálás vagyok, tudja, hogy az vagyok.

– Akkor ki az ágyból, zuhanyozzon és borotválkozzon!

Ez is megvan! Most már semmi sem tarthatja vissza az utazástól; a hölgy tiburóni lakásáról egyenesen a repülőtérre megy, ahol, ha kell, egy műanyag széken szunyókál a New Orleans-i gép indulásáig.

– De Michael, mi célja ennek? – nyaggatta Viv néni. – Egyszerűen nem értem! – Lötyögő kék selyembe burkolt apró alakja mintha úszkált volna a folyosói fényben; szürke haja ősszé kopott, olyan anyagtalanná lett minden gondosan rögzített fürtöcskéje ellenére, mint az az üvegszálból készült régi karácsonyfadísz, amelyet angyalhajnak hívtak.

– Ígérem, nem maradok sokáig! – mondta Michael szeretettel, ám ekkor hirtelen baljós előérzet rohanta meg, és cáfolhatatlan bizonyossággal tudta, hogy soha többé nem fog ebben a házban élni. Á, ez nem lehet igaz! Csak a szesz rotyog benne, az őrjíti meg. És a hónapokig tartó elszigeteltség bőven elég, hogy a tébolyba kergessen bárkit. Megcsókolta a néni puha arcát.

– Hadd nézzek bele a bőröndömbe – kérte. Ivott még egy korty kávét. Kezdett jobban lenni. Gondosan megtisztogatta szarukeretes szemüvegét, föltette, ellenőrizte, hogy a zsebében van-e a tartalék.

– Mindent becsomagoltam – felelte Viv néni, és kissé megcsóválta a fejét. Unokaöccse mellett állt a nyitott bőröndnél, és rámutatott göcsörtös ujjával a szépen összehajtogatott holmikra. – A könnyű öltönyeid, mind a kettő, a borotválkozó készleted. Minden itt van. Ó, és az esőkabátod. Itt ne felejtsd az esőkabátodat, Michael! New Orleansban folyton esik.

– Értem, Viv néni, ne aggódj. – Lecsukta a bőröndöt, bezárta. Nem bajlódott a felvilágosítással, hogy az esőkabát tönkrement, mert abban fulladt a tengerbe. Lehet, hogy a híres börberi kibírja a lövészárkot, de a vízbefúlást nem. Tiszta pazarlás a gyapjúbélés.

Gyorsan megfésülködött, utálatos érzés volt kesztyűben. Nem látszott részegnek, bár lehet, annyira be van rúgva, hogy attól nem veszi észre. A kávéra nézett. *Idd meg a maradékot, hülye! A nő direkt házhoz jön, csak hogy felvidítson egy ütődöttet. A legkevesebb, amit megtehetsz, hogy nem bukfencezel le a saját lépcsődön.*

– Nem csengettek? – Fölkapta a bőröndjét. Igen, kész van, készen áll rá, hogy elhagyja a házat.

Ismét az az előérzet. Mi ez, balsejtelem? Megnézte a szobát, a csíkos tapétát, a csillogó fát, amelyet oly sok türelemmel csiszolt le és festett át, az apró kandallót, amelyet maga burkolt spanyol csempével. Soha többé nem örül neki. Soha többé nem fekszik ebbe a rézágyba. Nem nézi a nyersselyem függönyön át a belváros távoli szellemfényeit.

Ólomnehéz bánat ereszkedett rá, mintha gyászolna valakit. Igen, ugyanezt a szomorúságot érezte szeretteinek halála után.

A fájdalmasan felpüffedt bokájú Viv néni végigsietett a folyosón, és addig tapogatózott, míg meg nem találta a kaputelefon gombját, majd erősen lenyomta.

– Parancsol, kérem?

– Rowan Mayfair doktor vagyok. Michael Curryhez jöttem.

Uristen, megtörténik! Ismét föltámad halottaiból!

– Rögtön megyek! – mondta Michael. – Ne kísérj le, Viv néni! – Még egyszer megpuszilta a nagynénjét. Csak ezt a balsejtelmet tudná lerázni. Mi lesz a nénivel, ha vele történik valami? – Nemsokára visszajövök, megígérem! – Hirtelen megindultsággal magához szorította Viv nénit egy hosszú percre, majd elengedte.

Leszáguldott a lépcsőn, még fütyörészett is egy kicsit, annyira jó érzés volt mozogni, úton lenni. Majdnem kinyitotta az ajtót anélkül, hogy ellenőrizte volna, nincsenek-e itt újságírók; de idejében megtorpant, és kileselkedett a színes üvegnégyzet közepébe illesztett apró, csiszolt kristálylencsén.

Gazellatermetű, magas nő állt a lépcső aljában; az arcélét fordította Michael felé, úgy nézte az utcát. Farmernadrághoz illő, hosszú lába volt, és hullámosan libegő, szőke apródfrizurája.

Fiatalnak, üdének és mesterkéletlenül igézőnek tűnt karcsúsított szabású, sötétkék tengerészkabátjában, kámzsagalléros, csavart mintájú pulóverében.

Michaellel nem kellett közölni, hogy ez itt Mayfair doktor. Hirtelen melegség támadt az ágyékában, végigfutott rajta és lángba borította az arcát. Bárhol és bármikor csábítónak és érdekesnek találta volna, de a tudat, hogy ő az, valósággal letaglózta. Hálát adott érte, hogy a nő nem az ajtót nézi, és nem veheti észre az ő árnyékát az ajtó mögött.

Ez az a nő, aki feltámasztott, a szó szoros értelmében. Bizonytalan izgalomba hozta az erősödő forróság, az érintés, a megismerés, talán a birtoklás már-már brutális éhségével keveredő alázat. Többször is leírták neki az élesztési technikát, a szívmasszázzsal váltogatott szájból szájba lélegzést. Elképzelte magán a nő kezét, a száját az ő száján. Egyszer csak embertelenségnek érezte, hogy ennyi meghittség után ilyen hosszú időre elszakadtak egymástól. Ismét elfogta a harag. De most már nem számít.

Még profilból is fölismerte az arcot, amelyre homályosan emlékezett, a feszes bőrű, finom szépségű arcot, a mélyen ülő, világító szürke szemet. És mennyire ingerlő volt az a mesterkéletlenül hanyag, kimondottan férfias tartás, ahogyan a korlátnak támaszkodott, egyik lábával az alsó lépcsőfokon!

Michaelben furcsán és megfoghatatlanul egyszerre erősödött fel a gyámoltalanság érzése és a leigázás vágya. Nem volt ideje elemezni, őszintén szólva nem is akarta. Annyit tudott, hogy váratlanul boldog lett, első alkalommal a baleset óta.

Eszébe jutott a metsző tengeri szél, a szemébe villogó fények. A parti őrség tagjai ereszkednek le a létrán, mint angyalok a ködös mennyországból. *Ne, ne engedd, hogy elvigyenek!* És a nő hangja a közelében: “Most már nem lesz semmi baj.”

Igen, menj ki! Köszönj neki! Ez a te esélyed, ennél közelebb úgyse juthatsz a pillanathoz. Micsoda kéjes élvezet, hogy ennyire vonzza a nő, így lecsupaszítja a jelenléte! Mintha egy láthatatlan kéz húzná le a nadrágján a cipzárat.

Gyorsan végigtekintett két irányban az utcán. Sehol senki, csupán egy kapualjban állt ember – tulajdonképpen őt fixírozta Mayfair doktornő –, de az biztosan nem újságíró, az a fehér hajú öreg szivar a mellényes ökönyében, aki úgy szorongatja az esernyőjét, akár egy sétapálcát.

Mégis furcsa volt az a szúrós pillantás, amellyel Mayfair doktornő bámult az öregemberre, és ahogyan az visszabámult. Mindkét alak bálványmerev, mintha ez lenne a természetes állapotuk, holott nyilvánvalóan nem

így van.

Michaelnek eszébe jutott valami, amit Viv néni mondott órákkal korábban egy angolról; idáig jött Londonból, csak hogy vele találkozhasson. Az az ember ott bizonyosan angolnak látszott, méghozzá fölöttébb peches angolnak, aki hiába tett meg egy hosszú utat.

Elfordította a kilincsgombot. Az angol nem akart lecsapni rá, bár most őt nézte ugyanolyan áthatóan, mint az előbb a látogatót. Michael átlépte a küszöböt, és becsukta az ajtót.

Azon nyomban el is felejtette az angolt, mert Mayfair doktornő megfordult, és kedves mosolyban ragyogott föl az arca. A férfi rögtön felismerte a gyönyörűen ívelt, hamvasszőke szemöldököt és a sűrű, sötét szempillát, amely még csillogóbbá tette a szürke szemet.

– Mr. Curry – mondta mély, fátyolos, egyszerűen isteni hangján –, hát ismét találkozunk! – Üdvözlésre nyújtotta hosszú jobb kezét a lépcsőn lesiető férfinak, és magától értetődő fesztelenséggel tetőtől-talpig végigmustrálta.

– Köszönöm, hogy eljött, Mayfair doktornő – felelte Michael. Megszorította a kinyújtott kezet, ám azon nyomban el is engedte, mert szégyellte a kesztyűjét. – Ismét feltámasztott. Már haldokoltam abban a szobában.

– Tudom – felelte a nő. – Azt a bőröndöt azért hozza, mert egymásba fogunk habarodni, és mostantól velem él?

Michael nevetett. A hang fátyolossága külön csemege volt, amit imádott a nőkben. Elég ritka jelenség, de mindig varázslatos. Ez az apróság nem tűnt föl a hajó fedélzetén.

– Ó, nem, nagyon sajnálom, doktornő – szabadkozott. – Illetve én... az a helyzet, hogy rögtön utána mennem kell a repülőtérre. Reggel hatkor indul a gépem New Orleansba. Mindenképpen el kell mennem. Úgy gondoltam, hogy majd ott fogok taxit, ahová megyünk, mert ha visszajönnék... kis kormánykeréken. A kétsoros gombolású kabát rátapadt az alakjára, és egy szőke fürt lógott a jobb szemébe.

– Esküdni mernék, hogy találkoztam már ezzel az emberrel – mormolta félhangon.

Michael nevetett, nem azon, amit a nő mond, hanem azon, ahogy vezet, ahogy a villámgyors jobbkanyar után repeszt lefelé a Castro utcán, a gomolygó ködön át.

Úgy érezte, hullámvasúton ül. Bekapcsolta a biztonsági övét, mert attól tartott, hogy a szélvédőn át távozik, és mikor a nő átrobogott az első piroson, észrevette, hogy kavarog a gyomra.

– Biztos, hogy New Orleansba akar utazni, Mr. Curry? – érdeklődött Mayfair doktornő. – Nem úgy fest, mint akinek elég ereje van hozzá. Mikor indul a gépe?

– New Orleansba kell utaznom – makacskodott Michael. – Oda kell mennem. Elnézést, tudom, hogy nem beszélek világosan, ezek csak olyan érzések, amelyek akkor rohannak meg, ha nekik úgy tetszik, és a hatalmukba kerítenek. Először azt hittem, csak a kezem miatt, de nem. Hallott a kezemről, Mayfair doktornő? Roncs vagyok, én mondom magának, totális roncs. Nézze, szeretném megkérni valamire. Van itt balra egy italbolt, a 18. utcán túl, megállna...

– Mr. Curry...

– Mayfair doktornő, össze fogom rókázni a klassz autóját! A nő megállt a kocsma előtt. A szokott péntek esti tömeg nyüzsgött a Castro utcán fölöttébb derűs hangulatban, hiszen épp elég kocsmaajtó világított a ködben.

– Rosszul van, ugye? – kérdezte a nő, és ráengedte Michael vállára a kezét, mint egy szelíd súlyt. Érzi vajon a nyers borzongást? – Ha részeg, nem engedik fel a gépre.

– Nagy dobozzal – mondta Michael. – Miller's-félét. Hatosat. Be fogom osztani. Kérem!

– Szóval még én menjek be magának méregért? – Nevetett, de barátságosan, nem gúnyosan. Kábítóan bársonyos volt a mély hangja, a nagy szeme pedig olyan tökéletesen szürkének látszott a neonfényben, mint a nyílt tenger.

Michael azt hitte, mindjárt meghal.

– Nem, természetesen nem maga megy be, én megyek be. Már azt se tudom, mit gondolok. – A kesztyűs kezét nézte. – Bujkáltam az emberek elől, Viv néném intézett helyettem mindent. Elnézést.

– Szóval Miller's, hat nagy doboz – mondta a nő, miközben kinyitotta az ajtót.

– Inkább tizenkettő.

– Tizenkettő?

– Mayfair doktornő, még csak fél tizenkettő, a gép reggel hatkor indul. – A zsebében kotorászott a csíptetős pénztárcája után.

A nő legyintett. Hosszú léptekkel keresztülvágott az utcán, kecses mozdulattal kitért egy taxi elől, és eltűnt az üzletben.

Uristen, gondolta Michael csüggedten, ezt a pimaszságot, hogy ilyenre kérem! Hát ez rémesen kezdődik. Bár azért ez nem teljesen igaz. A nő nagyon kedves hozzá, még nem rontott el mindent. És hamarosan sört ihat! Most semmi más nem nyugtatja meg a gyomrát.

Hirtelen fülsiketítővé hangosodott a közeli kocsmákban dübörgő zene. A színek vakítottak. A fiatal járókelők mintha túlságosan közel jöttek volna az autóhoz. Ez az eredménye, ha valaki három és fél hónapig elszigeteli magát, gondolta Michael. Úgy viselkedem, mint aki most szabadult a sittről.

Még csak azt se tudja, hányadika van, mindenesetre péntek, mert a gépe szombaton indul. Hatkor. Lehet vajon cigarettázni ebben az autóban?

Ahogy a nő az ölébe tette a szatyrot, Michael nyomban felbontott egy sört.

– Ez ötven dollár bírság – indított a nő. – Egy nyitott sörösdoboz az autóban.

– Ja, persze. Fizetem, ha lebukik. – Az első korttyal félig kiürítette a dobozt, és egyelőre rendbe jött a világ.

A nő átvágott a nagy hatsávos kereszteződésen a Market utcánál, szabálytalanul balra kanyarodott a 17. utcába, és szélsebesen megindult lejtőnek fölfelé.

– A sör pedig eltompítja a dolgokat, igaz? – kérdezte.

– Nem, semmi sem tompítja el – tiltakozott Michael. – Jönnek mindenfelől.

– Tőlem is?

– Nem, azt nem, de magával akarok lenni. – Meghúzta a sört, és a műszerfalnak támaszkodva egyensúlyozta magát, miközben a nő befordult az ereszkedő kanyarba a Haights felé. – Nem vagyok egy panaszkodó típus, Mayfair doktornő – mondta –, épp csak a balesetem óta úgy élek, hogy nincs rajtam védő hámréteg. Nem bírok összpontosítani, még olvasni és aludni sem tudok.

– Megértem, Mr. Curry. Amint hazaérünk, fölmehet a hajóra, azt tehet, amit akar, de nagyon örülnék, ha engedné, hogy összecsapjak magának egy kis ennivalót.

– Úgyse tenne jót, Mayfair doktornő. Hadd kérdezzem meg, mennyire voltam halott, amikor kihorgászott?

– Komplett klinikai halott volt, Mr. Curry. Nem adott mérhető életjeleket. Beavatkozás nélkül visszafordíthatatlanul beállt volna a biológiai halál. Nem kapta meg a levelemet, ugye?

– Maga levelet írt nekem?

– Be kellett volna mennem a kórházba – mondta a nő. Úgy vezet, mint egy autóversenyző, gondolta Michael. Végigzongorázik minden fokozaton, visít a gép, mire sebességet vált.

– De nem mondtam semmit, maga mondta Morris doktornak...

– Mondott egy nevet, egy szót, valamit, az orra alatt. Nem hallottam szótagokat, csak egy L hangot...

...Egy L hangot... Halálos csönd nyelte el a folytatást. Michael zuhant. Tudta, hogy az autóban ül, a nő beszél hozzá, keresztülvágnak a Lincoln sugárúton, és a Golden Gace Parkon át fúrják magukat előre a Park Presidio Drive irányába, de valójában nem volt ott. Peremén állt egy álomtérségnek, amelyben az L-lel kezdődő szó valami életfontosságút, valami hihetetlenül bonyolult és ismerős dolgot jelentett. Lények tömege tolongott körülötte, és mind beszélni akart. Az ajtó...

Megrázta a fejét. Összpontosíts! De már hullott is darabokra. Michael megrémült.

Nekivágódott a bőrülésnek, mikor a nő fékezett a Geary utcában a pirosnál.

– De ugye az emberek agyát nem úgy operálja, ahogy vezet? – kérdezte Michael. Égett az arca.

– A helyzet az, hogy pontosan ügy operálom – közölte a nő, mindazonáltal kissé lassabban ment tovább, miután váltott a lámpa.

– Elnézést kérek – mondta Michael. – Tele vagyok bocsánatkéréssel, egyfolytában mentegetőzöm, amióta megtörtént. Nincs azzal semmi baj, ahogy vezet. Velem van a baj. Én olyan... hétköznapi voltam a baleset előtt. Csak eggyel több elégedett ember, hiszen tudja...

Valóban bólintott a nő?

Elmerülhetett a saját gondolataiba, mert mintha megzavarta volna, hogy Michael ránéz. Lassított, mert a fizetőkapuhoz közeledtek. A köd annyira összesűrűsödött a híd felett, hogy elnyelte a forgalmat.

– Beszélni akar velem? – kérdezte, az eltűnő járműveket figyelve. Előhúzott a kabátzsebéből egy dollárt, és átadta az útdíjbeszedőnek. – El akarja mondani, mi történt?

A férfi sóhajtott. A feladat képtelenségnek tűnt. Az volt benne a legrosszabb, hogy ha elkezdi, nem bírja majd abbahagyni.

– A kezem, tudja. Képeket látok, ha megérintek dolgokat, de a látomások...

– Beszéljen a látomásokról.

– Tudom, mit gondol. Maga idegsebész. Azt gondolja, hogy a homloklebeny problémája, vagy valami hasonló zöldséget.

– Nem, nem ezt gondolom – mondta a nő.

Gyorsított. Feltűnt egy kamion randa nagy tömege, hátsó lámpái jelzőfényként villództak. A nő behúzódott mögéje, ötvenöt mérfölddel hajtott, hogy megmaradjon a kamion biztonságos uszályában.

Michael három gyors korttyal eltüntette a maradék sört, a szatyorba dugta a dobozt, aztán lehúzta a kesztyűjét. Elhagyták a hidat, a köd mintegy varázsütésre eltűnt, ahogy ez gyakran megtörténik. Az égbolt megdöbbentő tisztasággal ragyogott. Sötét dombok vállai között kapaszkodtak a Waldo Grade-en.

Michael a kezét nézte. Visszataszítóan pállott és ráncos volt. Amikor összedörgölte az ujjait, bizonytalan, kellemes érzés futott végig rajta.

Hatvan mérfölddel mentek. Michael a hosszú ujjú, áttetsző kéz után nyúlt, amely ernyedten pihent a sebességváltón.

A nő nem tiltakozott. Egy pillantást vetett a férfira, majd visszatért a tekintete az alagútban eltűnő járművekhez. Michael leemelte a kezet a sebességváltóról, és beleszorította a hüvelykujját a csupasz tenyérbe.

Halk sustorgás támadt körülötte, látása elhomályosult. Úgy érezte, mintha a nő teste széthullana, majd beszippantaná őt a részecskék örvénylő fellegébe. Rowan. Egy pillanatig attól félt, hogy lesodródnak az útról. De nem a nő érezte ezt, hanem ő; ő érezte a meleg, nyirkos kezet, a lüktető szívdobogást, neki rémlett úgy, hogy bekerült egy hatalmas, légies dolog magjába, szállingózó hópihék simogatják minden porcikáját. Olyan érzéki izgalomba jött tőlük, amelyet semmivel sem bírt lehűteni,

Majd mindent eltörölt egy villanás; egy konyhába került, egy olyan szédületesen modern konyhába, ahol mindenféle bigyó és ketyere villogott, és egy férfi haldokolt a padlón. Veszekedés, kiabálás; de ez néhány perccel korábban történt. Az időszakaszok összecsúsztak, behorpadtak egymáson. Nem volt fent és lent, jobb és bal. Rowan a sztetoszkópjával a haldokló mellett térdelt. *Gyűlöllek!* Behunyta a szemét, kihúzta a füléből a sztetoszkópot. *Ezt a hihetetlen szerencsét, hogy haldoklik!*

Aztán minden megállt. A forgalom lassult. A nő kihúzta a kezét Michaeléből, és erélyes mozdulattal sebességet váltott.

Olyannak tűnt ez az utazás, mint egy korcsolyázás, egyre csak keringve, jobbra, mindig jobbra, de Michael nem bánta. Volt egy olyan illúziója, hogy veszélyben forognak, de aztán a tények jöttek; a tények, amelyeket mindig megtudott ezekből a látomásokból, ügy bekerültek az agyába, mintha öröktől fogva benne lettek volna, akárcsak a lakcíme, a telefonszáma és a születési ideje.

A nevelőapja volt, akit Rowan gyűlölt, mert attól félt, hogy olyan, mint ő: ellentmondást nem tűrő, szívtelen és kíméletlen. Egész élete arra irányult, hogy ne olyan legyen, mint ő, hanem a nevelőanyjához hasonlítson, ahhoz a semmiből gondot nem csináló, stílusos, érzelmes asszonyhoz, akit mindenki szeretett és senki sem tisztelt.

– Tehát mit látott? – érdeklődött a nő. Arca varázslatosan sima volt az elsuhanó lámpák fényében.

– Nem tudja? – hökkent meg Michael. – Istenem, csak elmúlna már ez az erő! Bár sose éreztem volna! Nem akarok ilyeneket tudni!

– Mondja meg, mit látott.

– Ott halt meg a padlón. Maga örült. Nem vált el. A felesége sohasem tudta meg, mit tervezett. Száznyolcvannégy centiméter magas volt, a kaliforniai San Rafaelben született és most az ő autójában ülünk. – De hát honnan jött ez? És még folytathatta volna! Már az első éjszakán tudta, hogy akármeddig képes lenne folytatni, ha akarná. – Ezt láttam. Magának fontos? Akarja, hogy beszéljek róla? Miért akarta, hogy lássam? Ezt kellene kérdeznem. Miért jó az magának, ha tudom, hogy a konyhájában történt, hogy miután hazatért a kórházból, ahová őt beszállították és fel is vették, ami nagy szamárság volt, mert eleve holtan érkezett, maga leült és megette az ételt, amelyet ő főzött a halála előtt. Csönd, aztán;

– Éhes voltam – súgta Rowan.

A férfi összerázkódott, és felbontott egy sört. Zamatos malátaillat töltötte meg az autót.

– Most nem nagyon kedvel engem, igaz? – kérdezte. A nő nem válaszolt. Mereven bámulta a forgalmat. Michaelt elvakították a szembejövő járművek fényszórói. Hála Istennek, lekanyarodtak a sztrádáról a tiburóni keskenyebb útra.

– Nagyon kedvelem magát – felelte végül, fojtottan, fátyolosan, dorombolva.

– Örülök – mondta a férfi. – Komolyan féltem... Szóval csak örülök. Nem is tudom, miért mondtam ezeket...

– Én kérdeztem, mit látott – szólt Rowan egyszerűen. A férfi fölnevetett, derekasan meghúzta a sört.

– Már majdnem otthon vagyunk – jelezte a nő. – Nem akarná lejjebb venni a sört? Orvosi kérésre.

Michael még egyszer meghúzta a sört. Ismét a konyha, sült hús szaga a sütőből, felbontott vörösbor, két

pohár.

...brutálisnak tűnhet, de abszolúte semmi okom, hogy elviseljem a szenvedését, és ha te úgy döntesz, hogy maradsz, és végignézed, amíg egy asszonyt elvisz a rák, akkor magadat kell kérdened, miért akarod alávetni magadat ilyesminek, mit szeretsz ezen a szenvedésen, te is feladod...

Nekem ne gyere ezzel a baromsággal!

Több volt itt, sokkal több. Ha látni akarod, annyit kell tenned, hogy gondolsz rá. Rowan, mindent megadtam neked! Tudod, hogy mindig te tartottál össze bennünket! Rég elmentem volna, ha nem vagy! Mondta ezt valaha Ellie? Mert nekem hazudott. Azt állította, lehet gyermeke, pedig tudta, hogy nem igaz! Régóta összecsomagoltam volna, ha nem vagy!

Jobbra kanyarodtak, Michael érzése szerint nyugat felé, egy fákkal szegélyezett, sötét utcába, amely dombra kapaszkodott, majd leereszkedett. Ismét felvillant a sötét, felhőtlen, hatalmas égbolt, tele távoli, közömbös csillagokkal; a fekete éjszakai öböl túlsó partján Sausalito szép zuhataga omlott alá a zsúfolt kis kikötőig. Rowannak nem is kellett volna mondania, hogy mindjárt megérkeznek.

– Kérdezhetek valamit, Mayfair doktornő?

– Mit?

– Attól fél... attól fél, hogy bánthat engem?

– Miért kérdi?

– Csak az a nagyon furcsa ötletem támadt, hogy megpróbált... most, mikor a kezét fogtam... hogy figyelmeztetni próbált.

Rowan nem felelt. Michael tudta, hogy megrendítette azzal, amit most mondott.

Megérkeztek a parti utcába. Apró pázsitok, alig látható nyeregtetők a magas kerítések fölött, ciprusok, amelyeket kegyetlenül elgörbített az örökös nyugati szél. Milliomos lakónegyed. Szinte még sohasem látott ennyi pazar, modern házat.

Itt még erősebben érezte a tengerszagot, mint a Golden Gate-nél.

Rowan befordult egy kikövezett felhajtóra, és kikapcsolta a motort. Nagy, kétszárnyú vörösfenyő kapu rajzolódott ki a fényszórók pászmáiban. A ház többi része sötétségbe borult a halványabb ég hátterében.

– Kérek magától valamit – szólalt meg a nő. Mozdulatlanul ült, nézett maga elé. Ahogy lehajtotta a fejét, haja elfátyolozta az arcélét.

– Adósa vagyok – felelte a férfi habozás nélkül, és leküldött még egy jókora, habos kortyot. – Mit akar? Hogy menjek be, érintsem meg a konyhapadlót, és mondjam el, mi történt, amikor ő meghalt, mi ölte meg valójában?

Újabb rándulás. Csönd az autó sötét fülkéjében. Michael hirtelen kínzó élességgel érzékelte a nő közelségét, bőrének édes, tiszta illatát. Rowan feléje fordult. Az utcai lámpa sárga foltokkal szórta meg őket a faágak között. A férfi először azt hitte, hogy Rowan lesüti, csaknem behunyja a szemét, aztán vette csak észre, hogy őt nézi.

– Igen, ezt akarom – felelte. – Ilyesmit akarnék.

– Jól van – felelte Michael. – Pech, hogy éppen veszekedés közben történt. Nyilván magát hibáztatta. Térdük összeért. Ismét az a borzongás.

– Miből gondolja?

– Maga elviselhetetlennek tartja a gondolatot, hogy bárkit is bántson.

– Naivság.

– Doktornő – nevetett Michael –, lehet, hogy bolond vagyok, de naiv, az nem. Curryéknél sohasem neveltek naiv gyermekeket. – Egy húzással kiürítette a sörösdobozt. Tekintete rátapadt Rowan állán a sápadt fénysávra, hajának lágy hullámaira. Alsó ajka telt volt, puha, édesen csókolni való.

– Akkor valami más – mondta a nő. – Nevezze ártatlanságnak, ha tetszik.

Michael felhorkant, de nem válaszolt. Ha tudná Rowan, mire gondolt, miközben az ő száját nézte, azt a duzzadt, édes száját.

– A válasz erre a kérdésre, igen – mondta a nő. Kiszállt a jaguárból.

Michael kinyitotta az ajtót.

– Miféle kérdésről beszél? – Elvörösödött. A nő kiemelte a bőröndöt a hátsó ülésről.

– Ó, tudja azt maga – mondta.

– Nem tudom!

A nő vállat vont, a kapu felé indult.

– Azt akarta tudni, lefeküdnék-e magával. A válasz, mint már közöltem, igen.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE I.

Michael akkor érte utol, mikor belépett a kapun, ahonnan széles betonjárda vezetett a kétszárnyú, fekete tíkfa ajtóhoz.

– Hát akkor nem is tudom, minek bajlódunk a beszélgetéssel – mondta, és elvette a bőröndöt, miközben a nő a kulcsát kereste.

Rowan megint mintha zavarba jött volna egy kicsit. Intett a férfinak, hogy menjen be, és kivette a kezéből a sörös szatyrot, bár Michael ezt észre sem vette.

A ház sokkal szebb volt, mint képzelte. Megszámlálhatatlan öreg házat ismert és fedezett föl, ám ez a fájta ház, ez a gondosan kidolgozott modern mestermű ismeretlen volt előtte.

Széles deszkákból álló, hatalmas padlót látott, amely megszakítás nélkül vezetett az ebédlőből a nappaliba, a nappaliból a játékszobába. Az üvegfalak délen, nyugaton és északon egy széles deszkateraszra, eresz nélküli tornácra nyíltak, amelyre helyenként tompított reflektorok szórtak puha, szűrt fényt. A reflektorokon túl az öböl burkolózott fekete láthatatlanságba. Nyugaton Sausalito apró lámpái hunyorogtak; finomnak és meghittnek látszottak a kápráztató villogáshoz képest, amelyet a távoli San Francisco zsúfolt és erőszakos fényei vetettek a déli égboltra.

A köd már csak vékony párafátyol volt a szikrázó éjszakán, de még ez is gyérült és elenyészett.

Akármeddig bámulta volna a kilátást, ha a házat nem találja ugyanilyen csodálatosnak. Mélyet sóhajtva húzta végig a tenyerét a vályús hornyolású falon, és megcsodálta a hasonlóan finom berakású mennyezetet a magasban, az egy pontban összefutó, meredeken emelkedő gerendákon túl. Csupa fa, gyönyörű erezetű fa, tökéletesen szegecselve, illesztve, csiszolva, tartósítva. Fakeretbe illeszkedtek a vastag üvegajtók. Bőr és üveg csillant elmosódottan a fából készült bútorok között, szék- és asztallábak tükröződtek a vakítóra fényezett padlóban.

A ház keleti sarkában volt a konyha, amelyet Michael már ismert a felvillanó látomásból: tágas beugró, sötét fából ácsolt faliszekrények, pultok, szikrázó rézedények a kampókon. Konyha, amely ugyanannyira látványosság, mint munkahely. Csupán egy széles, magas kőkandalló választotta el a többi helyiségtől.

– Nem gondoltam, hogy tetszeni fog – szólalt meg Rowan.

– Ó, hiszen ez gyönyörű! – sóhajtott a férfi. – Úgy van megépítve, mint egy hajó. Modern házban még sohasem láttam ilyen finom kidolgozást.

– Érzi, ahogy mozog? Úgy építették, hogy együtt mozogjon a vízzel.

Michael lassan keresztülvágott a nappali szoba vastag szőnyegén. Csupán ekkor vette észre a vas csigalépcsőt a kandalló mögött. Fentről puha borostyánsárga fény áradt egy nyitott ajtóból. Rögtön hálószobákra gondolt, ugyanolyan nyitott helyiségekre, mint ezek; elképzelte, amint fekszik Rowannal a sötétben és a város fényei közepette. Ismét forró lett az arca.

A nőre pillantott. Ezt a képzelgést is leolvasta, mint állítása szerint a korábbi kérdést? A fenébe, most bármelyik asszony kikapta volna a gondolatot.

Rowan a konyhában állt a nyitott hűtőszekrény előtt. A férfi először láthatta igazán a tiszta, fehér fényben. A bőre majdnem olyan sima volt, mint az ázsiaiaké, bár jellegzetesen szőke bőr, és annyira feszes, hogy két gödröcske képződött rajta, amikor felmosolygott Michaelre.

A férfi elindult feléje. Most megint nagyon erősen érezte Rowan testi mivoltát, két keze derengését a fényben, haja mozgásának igézetét. Ha a nők ilyen rövidre vágatják a sűrű hajukat, hogy épp csak a gallérjukig ér, akkor az a haj tevékeny résztvevője lesz minden mozdulatnak. Az ember nem tud gondolni rájuk anélkül, hogy ne gondoljon a szép hajukra is.

Ahogy Rowan becsukta a hűtőszekrényt, és kialudt a fehér fény, Michael észrevette, hogy balra, a ház északi üvegfalánál, a bejárat közelében behemót fehér motorjacht horgonyoz. Szűrt fényű reflektor világította meg a hatalmas hajóorrt, az ökörszemablakok sokaságát, és a kormányosfülke sötét ablakait.

Irdatlanul, képtelenül hatalmasnak tűnt – akár egy partra vetett bálna –, ennyire közel a szőnyegekhez és a kipárnázott bútorokhoz. Michael csaknem pánikba esett tőle, mintha megmentéséhez hozzátartozott volna a vakrémület is, amelyet más dolgokkal együtt elfelejtett,

Nem tehet mást: neki kell esnie. Nem tehet mást: rá kell tenyerelnie a fedélzetre. Egyszer csak elindult az ajtó felé, majd zavartan megtorpant, és megvárta, hogy Rowan elhúzza a reteszt, és félretolja a vastag üveglapot.

Hideg, sós szél csapta meg. A behemót hajó nyikorgott, a tompított reflektor gyászos, sőt, hangsúlyozottan visszataszító fényben fürdette. Van egy olyan szó, hogy tengerálló. El is hitte, ha erre a hajóra nézett. Felfedezők ennél jóval kisebb hajókon szelték a világtengereket. Ismét olyan groteszkül, ijesztően aránytalannak rémlett.

Kilépett a szélbe, amely az arcába fújta a galléرját, és a móló szélére ment. Koromfekete volt a mélyben a víz, érezni lehetett a szagát, a tengerrel együtt járó halott dolgok áporodott bűzét.

Távolról, az öböl túlsó partjáról idelátszottak a sausalitói fények, de Michael a csontig ható hideg miatt most érzéketlen volt a festőire; ebben a pillanatban összesűrűsödött minden, amit annyira utált a nyugati éghajlatban. Soha egy zord tél, soha egy lángoló nyár; örökké ez a vacogás, ez a barátságtalan ridegség.

Annyira örült, hogy hamarosan otthon lesz, olyan jó, hogy az augusztusi hőség várja, mint egy meleg takaró! Kertvárosi utcák, bólogató fák a lágy, langyos szélben...

De most, ebben a pillanatban, a hajóval kell foglalkoznia, ezzel az ökörszemablakos valamivel, amelynek a fedélzete síkosnak látszik, és puha ringással törleszkedik a móló oldalára szögezett fekete gumikerekekhez. Nem nagyon tetszett neki, és marhára örült, hogy kesztyűben van.

Kapcsolata a hajókkal a méretes vízi járművekre korlátozódott: fiúkora ódon folyami gőzöseire, és a hatalmas sétahajókra, amelyek tunsták százait hozták-vitték a San Franciscó-i öbölben. Ha ránézett egy ilyen alkotmányra, kizárólag arra tudott gondolni, hogy leeshet róla.

Addig ment mellette, míg a nagy benga kormányosfülke mögé ért, ott megragadta a korlátot, felpattant a peremére – egy pillanatra megriasztotta a tény, hogy a hajó megbillent a súlyától –, majd a lehető leggyorsabban átlendítette magát a hátsó fedélzetre. Rowan a sarkában jött.

De utálatos, ha mozog a talaj a talpunk alatt! Hogy bírják az emberek a hajókat? Bár most már tűrhetően stabilnak tűnt. A korlát elég magas volt, hogy a biztonság benyomását keltse. A hajó még a szelet is elfogta egy kicsit.

Michael egy darabig bámult be a kormányház üvegablakán. Tárcsák, ketyerék csillámlása. Lehetne egy szuperszonikus repülőgép pilótafülkéje is. Talán lépcső vezet belőle a fedélzet alatti kabinokhoz.

Ez most nem az ő dolga. Neki a fedélzet a fontos, mert itt feküdt, amikor kimentették.

A szél huhogott. Michael megfordult, Rowanra nézett. A nő arca fekete volt a távoli fények hátterén. Kihúzta a kezét a zsebéből, és a fedélzetre mutatott, közvetlenül a cipője orra előtt.

– Itt – mondta.

– Amikor kinyitottam a szememet? Amikor először vettem lélegzetet?

A nő bólintott.

Michael letérdelt. A hajó lassan, alig észrevehetően mozgott. Semmit sem lehetett hallani a halk nyiszorgáson kívül, amely nem tudni, honnan jött. A férfi lehúzta, zsebre gyűrte a kesztyűjét, megfeszítette ujjait.

Aztán rátenyerelt a deszkára. Hideg, nedves. A villám most is a semmiből jött, és lehasította a jelenidőről. De nem a megmentését látta, csak mások morzsáit és törmelékét mozgás és diskurálás közben: Mayfair doktornőt, megint a gyűlölt halott embert, és velük egy szép, idősödő asszonyt, a nagyon szeretett Ellie-t – ám erre a rétegre ráterült egy másik, arra is egy másik, és a hangok ricsajjá fokozódtak.

Térdre esett. Már szédült, de nem volt hajlandó fölemelni a kezét a deszkáról. Úgy tapogatott, akár egy vak.

– Michaelért – mondta –, Michaelért! – Hirtelen hullámokat torlasztott benne a düh, amelyet az egész eltékozolt, nyomoróságos nyárért érzett. – Michaelért! – ismételte, szavak nélkül sürgetve az erőt, követelve, hogy legyen élesebb, sarkosabb, érjen le a kívánt képekig.

– Uramisten, add nekem a pillanatot, amikor először vettem lélegzetet! – súgta, de mintha köteteket kellett volna átlapoznia egyetlen sorért. Graham, Ellie, hangok tornyosulnak és törnek meg egymáson. Nem volt hajlandó szavakba foglalni, amit a fejében látott. Megtagadta. – Azt a pillanatot add! – A fedélzetre hasalt, a szálkás deszkára hajtotta az arcát.

A deszka mintha lángra lobbant volna, és tűzként lövellte ki magából a pillanatot. Hidegebb volt, hevesebben fújt a szél. A hajó hánykolódott. Rowan hajolt föléje; látta magát, ahogy fekszik, vizesen, fehéren, holtan. Rowan a mellkasán dörömbölt. “Ébredj föl, a fene egyen meg, ébredj föl!”

Michael szemhéja fölpattant. Igen, mit is láttok, őt, Rowant, igen. Élek, itt vagyok! Rowan, sok dolgok... Elviselhetetlenül fájt a melle, keze, lába elhalt. Az ő keze ez, amely a magasba vágódik, és elkapja Rowan kezét?

Meg kell magyaráznom, mi volt előtte.., Mi előtt? Igyekezett belekapaszkodni, mélyebbre furakodni. Mi előtt? De nem volt más, mint a halvány, tojásdad arc, amelyet azon az estén látott, a hajat eltakaró, kötött sapkában.

Hirtelen, a jelenben, az öklével döngette a deszkát.

– Adja ide a kezét! – ordította. Rowan melléje térdelt. – Gondoljon arra a pillanatra, gondoljon arra, mi történt, mikor először lélegeztem!

De máris tudta, hogy hiába. Csak azt látta, amit Rowan látott: önmagát, az életre kelő holtat, a szegycsontjára mért ütésektől hánykolódó, ázott, élettelen tömeget, majd az ezüst vonalat a nyílni kezdő pillák között.

Hosszú ideig feküdt mozdulatlanul és zihált. Ismét nyomorultul fázott, bár korántsem annyira, mint azon a rettenetes estén. Rowan mellette állt, és türelmesen várakozott. Michael legszívesebben elsírta volna magát, de még ahhoz is fáradt volt. Annyira összetört, mintha a rázúduló képek ide-oda pofozták volna. Most csak csendet akart. Ökölbe szorította a kezét, aztán nem mozdult.

Ellenben rájött valamire, egy apróságra a nővel kapcsolatban, amelyről korábban nem tudott. Abban az első néhány másodpercben tudta, ki ez, ismerte. Tudta, hogy a neve Rowan.

Meg lehet bízni egy ilyen következtetésben? Uristen, már az agya is fájt az erőlködéstől. Legyőzötten, dühösen hevert a deszkán, bután, mégis harciasan. Talán el is bőgte volna magát, hogy nincs itt a nő.

– Próbálja meg még egyszer – biztatta Rowan.

– Nincs értelme, ez egy másik nyelv. Nem tudom, hogyan használjam.

– Próbálkozzon – ismételte a nő.

Michael próbálkozott, de most is csak a többiekhez fért hozzá. Villanások derűs napokról, villanások Ellieről, majd Grahamről, aztán másokról, sokakról, fénysugarak, amelyek nyomán esetleg eljuthatott volna ide vagy oda, szél csapkodja a kormányosfülke ajtaját, jön fel a mélyből egy magas férfi, derékig meztelenül, és Rowan. Igen, Rowan, Rowan, Rowan, Rowan minden alakkal, akit látott, mindig Rowan, néha egy boldog Rowan. Senki sem lehetett ezen a hajón úgy, hogy ne lett volna itt Rowan is.

Feltérdelt. A második próbálkozás még az elsőnél is jobban összezavarta. Illúzió volt csupán, hogy ismerte az első éjszakán, vékony hártya a pecsétből, amelyet Rowan égetett a hajóba; csak összemosódott a többi réteggel, amelyen Michael átnyúlt. Talán azért ismerte Rowant, mert fogta a kezét, talán azért ismerte, mert mielőtt visszahozták volna, tudatták vele, hogy ez fog történni. Ezt már sohasem tudhatja meg.

A lényeg, hogy most nem ismeri, és nem képes emlékezni, Rowan pedig csak egy nagyon megértő, nagyon türelmes nő. Azt kellene tennie, hogy köszönetet mond, aztán távozik. Fölült.

– Pokolba az egésszel – morogta. Felhúzta a kesztyűjét, elővette a zsebkendőjét, kifújta az orrát, majd felhajtotta a gallérját, de mit ért egy khaki zakó a szél ellen?

– Jöjjön be – hívta Rowan, és úgy fogta kézen, akár egy kisgyermeket. Döbbenetes, milyen jólesett. Tüstént jobban érezte magát, mihelyt kikerült a nyavalyás, billegő, csúszós hajóról a stégre.

– Köszönöm, doktornő – mondta. – Egy próbálkozást megért, maga engedte, hogy megpróbáljam, amiért nem lehetek eléggé hálás. Rowan átkarolta. Arca nagyon közel volt a férfi arcához.

– Talán majd egy másik alkalommal sikerül. – Érzi, hogy ismeri, a fedélzet alatt van egy kis kabin, abban egy tükör, azon az ő képe, Rowan gyakran aludt az ő képe alatt. Csak nem pirult el megint? – Jöjjön be! – ismételte a nő, és húzta maga után.

Jó volt a ház menedékében, de Michael annyira elkeseredett és elfáradt, hogy nem nagyon törődött vele. Pihenni akart, de nem mert. A repülőtérre kell mennem, gondolta, fognom kell a bőröndöt, és el kell tűnnöm innen, majd alszom egy műanyag széken. Ez volt az egyik út a felfedezéshez, amelyet berekesztettek; most majd megpróbálja a másik úton, olyan gyorsan, ahogy csak lehet.

Visszanézett a hajóra, és arra gondolt, hogy ismételten közölni akarta velük, miszerint nem tántorodott el a céltól, csak az van, hogy nem bír emlékezni. Még azt se tudja, konkrétan. Értették-e az ajtót. És a szám, volt egy szám, ugye? Rendkívül jelentős szám. Az ajtónak dőlt, az üveghez szorította a homlokát.

– Nem akarom, hogy elmenjen – suttogta a nő.

– Én se akarok – felelte a férfi –, de mennem kell. Nézze, tényleg elvárnak tőlem valamit. Meg is mondták, hogy mit, meg kell tennem, ami tőlem telik, és tudom, hogy ennek egy része a hazatérés.

Csönd.

– Kedves volt magától, hogy idehozott. Csönd.

– Esetleg...

– Esetleg mi? – fordult sarkon Michael.

Rowan ismét háttal állt a fénynek. Levetette a kabátját, szikár és kecses volt a zsáknyi, csavart mintás pulóverben, nyakiglában, fenséges járomcsontjaival, keskeny, törékeny csuklójával.

– Nem lehetett eleve az a cél, hogy magának el kell felejteni? – kérdezte.

Michaelnek ez nem is jutott eszébe. Egy darabig nem szólt.

– Elhiszi, hogy látomásaim voltak? – kérdezte végül. – Vagyis olvasta az újságokat? Az a rész, az igaz volt. Vagyis az újságok úgy állítottak be, mint egy eszelős hülyét. De a lényeg, hogy olyan sok minden volt, olyan

sok, és...

Csak egy kicsit láthatná jobban az arcát!

– Hiszek magának – mondta Rowan egyszerűen. – Ez mindig ijesztő – folytatta pillanatnyi hallgatás után –, az ilyen egy hajszálon függő dolog, a látszólagos véletlen, amelynek földrengető következménye lesz. Az ember szeretné azt hinni, hogy így van elrendelve...

– Így volt elrendelve!

– Azt akartam mondani, hogy ebben az esetben nagyon vékony volt a hajszál, mert már majdnem besötétedett, amikor észrevettem. Még öt perc, és nem látom, valószínűleg nem figyelek föl magára.

– Maga minden kő alá benéz egy magyarázatért, és ez igazán kedves magától, nagyon hálás vagyok érte, de komolyan. Viszont az, amire emlékszem, a benyomás, az annyira erős, hogy nem szükséges hozzá magyarázat. Ott voltak, Mayfair doktornő, és...

– Mi az?

– Csak egy ilyen borzongás, egy eszelős pillanat, amelyben úgy rémlik, emlékezni fogok, de rögtön el is röppen. A fedélzeten is volt egy ilyen. Igen, amikor kinyitottam a szemem, még tudtam, mi történt... ám aztán elmúlt...

– A szó, amit mondott, amit mormolt...

– Nem jöttem rá. Nem láttam, hogy bármit is mondtam volna. De elárulok magának valamit: azt hiszem, ismertem ott kint a maga nevét, tudtam, kicsoda.

Csönd.

– Illetve nem is biztos. – Riadtan elfordult. Mit művel? Hol a bőröndje? Most már valóban mennie kellene, csak hát olyan fáradt, és annyira nem akar!

– Nem akarom, hogy elmenjen – ismételte Rowan.

– Komolyan? Maradhatok egy kicsit? – Ránézett a derengő üvegen sötétlő hosszú, vékony árnyékra. – Ó, bár korábban ismerhettem volna meg magát... bárcsak... úgy szeretném... nézze, ez olyan butaság, de maga nagyon...

Közelebb lépett hozzá, hogy jobban lássa. Kirajzolódott a szeme, milyen nagy és hosszúkás, ahhoz képest, hogy mélyen ül, és a szája, a dús, puha száj. Ekkor valami különös érzékcsalódás kerítette hatalmába a közeledő Michaelt: Rowan arca leírhatatlanul rosszindulatúnak és fenyegetőnek rémlett a falak tompa izzásában. Bár bizonyosan téved. Nem is láthatja jól az arcát. Úgy rémlett, hogy a vele szemben álló alak leszegi a fejét, szőke frufruja alól sandít föl rá, tajtékzó gyűlölettel.

Michael megtorpant. Ez csak tévedés lehet! Ám Rowan csak állt mozdulatlanul: vagy nem vett tudomást a férfi riadalmáról, vagy nem érdekelte.

Aztán elindult feléje, átlépett az északi ajtó szűrt fényébe.

Milyen szép volt, milyen szomorú! Hogyan is tévedhetett Michael ekkorát? Rowant a sírás kerülgette. Ijesztő volt látni a bánatát, azt a váratlan, hangtalan éhséget, azt a hirtelen felindulást.

– Mi baj? – súgta. Kitárta a karját, és Rowan rögtön hozzásimult. A férfi átölelte, magához szorította, kesztyűs kezével simogatta a haját. – Mi baj? – ismételte súgva. Nem annyira kérdés volt, inkább a szavak megnyugtató kis cirógatása. Érezte Rowan szívdobogását, elakadó lélegzetét. Ő is reszketett. Forrón áradt el benne az oltalmazás vágya, de gyorsan kicsapódott szenvedéllyé.

– Nem tudom – suttogta a nő. – Nem tudom. – Most már hangtalanul sírt. Fölnézett, a szája elnyílt. Nagyon gyöngéden közelebb hajolt Michaelhez, úgy, mintha nem szeretné akarata ellenére megcsókolni, időt akarna adni a férfinak, hogy ha akar, visszahúzódhasson, ami neki persze esze ágában sem volt.

Rowan úgy borította el, mint mikor ő a Jaguárban megérintette a kezét, de most a bársonyos, gyönyörűséges, kemény hús szippantotta be magába. Michael összecsókolta, nem bírt betelni a nyakával, az arcával, a szemével. Kesztyűs ujjaival cirógatta az arcát, selymes bőrét a vastag gyapjúpulóver alatt. Uristen, bár levehetné a kesztyűt, de ha leveszi, vége, a szenvedély elpárologna a zűrzavarban. Kétségbeejtő, hogy így kell maradnia, de Rowan már – is félreértette a kétségbeesését, máris összezavarodott, megriadt...

– Igen, igen, akarom! – bizonygatta a férfi –, hogy is gondolhattad, hogy én nem akarom, hogy nekem nem... hogy hihettél ilyet? Kapaszkodj belém, Rowan, szoríts erősebben! Most már itt vagyok, veled vagyok.

A nő sírva elernyedt. Keze a férfi övét, a nadrág cipzárját tépte, ügyetlen, félszeg mozdulatokkal. Halkan fölzokogott. Nem lehetett elviselni a szenvedését.

Mikor a feje hátracsuklott, Michael ismét megcsókolta a nyakát, aztán ölbe kapta, keresztülment vele a szobán, nekivágott a vaslépcsőnek, lassan írva le kanyart kanyar után, amíg meg nem érkezett egy déli fekvésű, tágas, sötét hálószobába. Leroskadtak az alacsony ágyra. Michael újból összecsókolta a nőt,

hátrasimította a haját, élvezte a tapintását még kesztyűn át is, elgyönyörködött a csukott szempárban, a gyámoltalanul elnyílt szájban. Amikor felgyűrte a pulóvert, Rowan kapkodva próbált segíteni, majd végül a fején át rántotta le magáról, bájosan összeborzolva közben a haját.

A férfi, szántszándékkal csigázva magát, előbb a nejlonon át csókolta meg a nő mellét, körülrajzolva nyelvével a bimbók sötét körét, mielőtt félrerántotta volna a vékony anyagot. Milyen érzés volt, amikor a kesztyű fekete bőre cirógatta az asszonyi bőrt, a bimbókat? Megemelte a nő mellét, megcsókolta alattuk a forró sarlókat – ezt különösen szerette, ezt a nyirkos rést –, majd keményen megszívta a mellbimbókat, egyiket a másik után, miközben tenyere lázasan gyűjtötte magába a húst.

A nő látszólag tehetetlenül vonaglott és vergődött, szája végigszánkázott a férfi borostás állán. Szelíddé lágyult a csókok alatt, keze beosont a férfi inge alá, és úgy tapadt rá, mintha élvezné a mellkas simaságát.

Megcsípte a férfi mellbimbóját, miközben az az övét szívta. A férfi olyan kemény volt, hogy attól félt, mindjárt elélvez. Megtorpant, a tenyerére támaszkodva zihált, majd visszaroskadt a nő mellé. Tudta, hogy a nő éppen a farmerjét tornássza le magáról. Magához húzta, végigsimogatta bársonyos hátát, majd levándorolt a marka a nő tenyérbe mászó kis fenekére.

Nem várt tovább, nem bírt. Türelmetlenül lekapta a szemüvegét, és az éjjeliszekrényre dobta. Most el fog mosódni előtte, ám testének részletei már örökre bent vannak az agyában. Ráfeküdt. A nő keze az ágyékát horzsolta, lehúzta a nadrágján a cipzárt, kíméletlenül kimarkolta a hímvesszőjét, megcsapta, mintha a keménységét akarná ellenőrizni, és ettől a kis mozdulattól a férfi csaknem átesett a küszöbön. Érezte a fanszőrzet göndör nyalábjának szúrását, a tüzes belső ajkakat, majd végül a szoros hüvely lüktetését.

Talán kiáltott, bár ezt nem tudta. Száját az ő szájára tapasztva, ölét az öléhez nyomva, a nő fölemelkedett a párnáról és közelebb húzta magához.

– Keményen hágjál! – súgta, és ez is olyan volt, mint a legyintés; kíméletlen ösztöke, amely kirobbantotta a felgyülemlett indulatot. Légies alakja, húsának könnyen zúzódó gyöngédsége csak még kihívóbbá tette. Nem volt az a titokban elképzelt és megálmodott erőszak, amelynek brutalitása fölért volna ezzel.

Medencéjük összecsapódott, a nő nyüszített, a férfi homályosan látta meztelen mellét, pírba boruló arcát, ernyedten szétcsúszó karjait, aztán behunyta a szemét és szétrobbant.

Fáradtan szakadtak ki egymásból a puha flanel lepedőre. A nő forró tagjai összegabalyodtak a férfi kinyújtott karjával, a férfi a nő jószagú hajába temette az arcát. A nő közelebb fészkelte magát, magukra húzta a takarót, majd a férfi nyakához törleszkedett.

Várjon a gép, várjon a cél! Hadd múljon el a fájdalom és az izgalom! Más időben és más helyen ellenállhatatlannak találta volna a nőt, de most több volt ennél. Több volt a síkos forróságnál, a titokzatos, tökéletes tűznél, isteni volt, és neki annyira kellett, hogy az már kétségbeejtő.

Magához húzta, érezte a szívdobogását. A selymes bőrű, vékony kar átölelte a nyakát.

Hosszú percekkel később, veszélyesen közel az álom küszöbéhez a férfi hirtelen felült, és bódultan lehántotta magáról átforrósodott ruháit, majd egy szál kesztyűben visszadőlt a nő mellé. Tagjaik összekulcsolódtak. A férfi belélegezte a nő melegét, és miközben elmerült az álomba, még érezte magán a fáradt, halk sóhajtás csókját.

– Rowan – súgta. Igen, mindent tudott róla, ismerte.

A földszinten voltak. *Ébresztő, Michael*, mondták, *gyere le*! Nagy tüzet raktak a kandallóban. Vagy talán körülöttük ég a tűz, mintha egy erdő lángolna? Mintha dobolnának. *Michael*. Elmosódó álom vagy emlék a Comusról azon a réges-régi téli estén, dühös, félelmetes ütemre dübörögnek a zenekarok, tölgyfaágak villognak a fáklyafényben. A földszinten vannak, annyit kell tennie, hogy felkel és lemegy. De most az egyszer nem akarta viszontlátni őket, nem akart emlékezni.

Felült, bámulta a fakó, zavaros, hajnali eget. Folyt róla a verejték és dübörgött a szíve.

Csönd; még nem jött fel a nap. Megkereste a szemüvegét és föltette.

Senki se volt a házban, nem doboltak, nem illatozott a tűz. Senki, csak ők ketten, ám Rowan már nem fekszik mellette. Hallotta a gerendák és a cölöpök dalát, de csak a víz daloltatta őket. Majd jött egy mély vibrálás, inkább rezgés, mint hang: a nagy hajó ing a horgonyon. Itt vagyok! – szól a félelmetes Leviatán.

Egy darabig ült, és bután bámulta a spártai berendezést. Minden abból a meseszép, finom erezetű fából készült, amit lent látott. Olyasvalaki lakott itt, aki szerette a nemes fát, a tökéletesen összeillesztett tárgyakat. Ebben a szobában alacsony volt minden, az ágy, az asztal, a székek. Semmi sem törte meg a mennyezetig érő ablakokból feltáruló kilátást.

Mégiscsak tűz szagát érzi. Igen, és ha jól figyel, hallja is. Egy fürdőköpenyt is kikészítettek neki, szép, vastag, fehér frottírból, pont azt a fajtát, amelyet szeret.

Belebújt a fürdőköpenybe, és lement, hogy megkeresse a nőt. Jól sejtette: lobogott a tűz, de nem lebzseltek körülötte álomalakok. Rowan, ugyancsak fürdőköpenyben, amelynek redőiben elvesztek vékony tagjai, keresztbe vetett lába, magányosan ült a kőkandalló széles párkányán, és már megint reszketett és sírt.

– Ne haragudj, Michael, ne haragudj – suttogta mély, bársonyos hangján. Az arca elgyötört volt és maszatos.

– De kedves, hogy mondhatsz ilyet? – Melléült, magához ölelte. – Rowan, hát mi a csodáért kérsz bocsánatot?

Úgy hadarta egymásba botló szavakkal a választ, hogy Michael alig értette: azért, mert ilyen iszonyú sokat várt tőle, mert ennyire vele akart lenni, de az utóbbi hónapok jelentették élete mélypontját, olyan magányos volt, hogy azt már alig lehetett elviselni.

A férfi megcsókolta az arcát, aztán megint és megint.

– Szeretek veled lenni – mondta. – Itt akarok lenni. Nincs más hely, ahová kívánkoznék...

Elakadt a szava, a New Orleans-i repülőgépre gondolt. Jó, az várhat. Ügyetlenül próbálta elmagyarázni, hogyan esett csapdába a Liberty utcában.

– Azért nem jöttem, mert tudtam, hogy ez fog történni – mondta Rowan –, és igazad volt, tudni akartam, azt akartam, hogy fogd meg a kezem, érintsd meg a konyhapadlót, itt, ahol ő meghalt, azt akartam... nézd, én nem az vagyok, aminek látszom...

– Tudom, ki vagy – szakította félbe a férfi. – Nagyon erős egyéniség, akinek borzasztó beismernie, hogy szüksége lehet valamire. Csönd. Rowan bólintott.

– Ha csak ennyiről lenne szó. – Kicsordultak a könnyei.

– Beszélj hozzám, mondd el – sürgette Michael.

Rowan kibujt a karjaiból és járkálni kezdett mezítláb, észre sem véve, hogy hideg a padló. Megint olyan sebesen zuhogott belőle az indázó mondatok sokasága, hogy Michaelnek hegyeznie kellett a fülét, ha külön akarta választani a jelentést Rowan hangjának kísértő szépségétől.

Örökbe fogadták egynapos korában, elvitték az otthonából, és tudja-e Michael, hogy New Orleans volt az otthon? Megírta a levélben, amelyet a férfi sohasem kapott meg. Igen, tudnia kell, mert mikor magához tért, megragadta az ő kezét, és úgy szorította, mintha nem akarná elengedni. Talán érzékelhetett valami zagyva, eszelős gondolatot, hirtelen megsűrűsödhetett a töltés a város körül. De épp az a feneség, hogy ő sohasem járt ott! Sose látta! Még csak az anyja keresztnevét sem tudja!

Tudja-e Michael, hogy van itt egy papír a széfben, ott ni, az ajtó mellett, a kép mögött, egy okmány, amelyen az aláírásával szentesítve fogadta meg, hogy sohasem tér vissza New Orleansba, sohasem próbálja kideríteni, kik a rokonai, a vér szerinti szülei? Elvágták, kitépték, lemetszették róla a múltat, mint a köldökzsinórt, és most már nem szerezheti vissza, ami elveszett. Ezen gondolkozott mostanában, erről a szörnyű fekete kútról, és hogy elment Ellie, elment Graham, a széfben ott a papír, és Ellie még a halála pillanatában is azt követelte, hogy ígérje meg, ígérje meg!

New Orleansból Los Angelesbe vitték a hatórás géppel, ugyanazon a napon, amikor megszületett. Sőt, évekig azt mondták neki, hogy Los Angelesben született. Ez szerepel a születési bizonyítványán, ami pont olyan kamu, mint amilyet az örökbefogadott gyerekeknek szoktak buherálni. Ellie és Graham ezerszer is mesélt a nyugat-hollywoodi kis lakásról, és hogy milyen boldogok voltak, amikor hazahozták!

De nem ez a lényeg, hanem hogy elmentek, meghaltak, és velük együtt tűnt el, ijesztő sebességgel és hiánytalansággal a történetük is. És mennyit szenvedett Ellie. Senkinek sem lenne szabad ennyit szenvednie. Csúcsszuper modern életet éltek, egyszerűen csúcsszupert, bár be kell ismernie, hogy önző, anyagias élet volt az. Semmiféle kapcsolat, se rokon, se barát nem zavarhatta az élvezetek önközpontú hajszolását. De bezzeg az ágynál nem ült senki, csak Rowan, amikor Ellie morfiumért sikoltozott.

Michael bólogatott. Mennyire megértette. Nem ilyenné lett az ő élete is? Hirtelen belévillant New Orleans, csukódik a szúnyoghálós ajtó, unokatestvérek a konyhaasztal körül, vörösbab rizzsel és beszélgetés, beszélgetés, beszélgetés...

– Én mondom neked, hogy majdnem megöltem – gyónta Rowan –, majdnem véget vetettem neki. Nem bírtam... nem bírtam... Nekem senki sem hazudhatott róla. Tudom, mikor hazudnak az emberek. Nem tudok olvasni a gondolatokban, ez bonyolultabb. Olyan, mintha fekete-fehérrel nyomtatnák ki a szavakat egy lapra, és én színes képekben látnám, hogy tulajdonképpen mit mondanak. Néha a gondolataikat is felfogom, apró adatmorzsákban. Különben is, orvos vagyok, nem is próbálkoztak, meg hozzá is férhettem az információkhoz. Ellie egyfolytában hazudott, próbált úgy tenni, mintha semmi sem lenne. De én mindig ismertem az érzéseit. Kislánykorom óta. És volt ez a másik, a tudás tehetsége, én diagnosztikus érzéknek hívom, de több ennél,

rátettem a kezemet Ellie-re, és még az átmeneti enyhülésnél is tudtam, hogy itt van, jön is vissza! Legföljebb hat hónapja volt hátra. És hazajönni, mikor mindennek vége volt, ebbe a házba, tele minden elképzelhető szerkentyűvel, kényelemmel és fényűzéssel, ami egyáltalán...

– Tudom – felelte Michael halkan. – Megvan a játék, megvan a pénz.

– Igen, de mi ez most már nélkülük, egy héj? Én nem tartozom ide! És ha én nem tartozom, senki sem tartozik, és ha körülnézek... akkor megijedek, komolyan mondom, megijedek. Nem, várj, ne vigasztalj. Te nem tudod. Ellie halálát nem akadályozhattam meg, ezt elfogadom, de Graham halálát én okoztam. Én öltem meg.

– Ugyan, dehogy tettél ilyet! – tiltakozott a férfi. – Orvos vagy és tudod...

– Michael, te angyal vagy, akit nekem küldtek, de hallgasd meg, amit mondani akarok. Neked a kezedben van az erő, tudod, hogy igazi. Én tudom, hogy igazi, Amikor idejöttünk, megmutattad a hatalmadat. Nos, nekem is van hatalmam, amely ugyanilyen erős, Még ezelőtt két embert öltem meg, egy idegent, és egy kislányt, réges-régen, a játszótéren. Olvastam a boncolási jegyzőkönyveket. Én mondom, hogy tudok ölni! Azért vagyok orvos, mert ezt a hatalmat próbálom tagadni, az egész életem arra épül, hogy ellensúlyozza a gonoszt!

Mély lélegzetet vett, ujjait a hajába fúrta és hátragyűrte a homlokából. Kivert, kallódó gyereknek látszott a szorosra húzott övű, bő fürdőköpenyben. Mint egy Ganümédész, aki apródfrizurára vágatta selymes, kócos haját. Michael már mozdult volna, hogy odamenjen hozzá, de a nő intett, hogy maradjon.

– Annyi titkom van! Tudod, hogy arról ábrándoztam, hogy neked mesélem el, éppen neked...

– Itt vagyok, hallgatlak – mondta a férfi. – Mesélj. – Miként önthetné szavakba, mennyire elbűvöli és felszívja magába ez a nő, és hogy ez mennyire csodálatos dolog a lázasan eszelős hetek után!

Rowan most fojtott hangon beszélt az életéről; neki mindig a tudomány volt a szerelme, a tudomány jelentette számára a költészetet. Sose gondolta, hogy sebész lesz, őt a kutatás babonázta meg, a neurológia hihetetlen, már- már mesébe illő fejlődése. Laboratóriumban akarta eltölteni az életét, azt hitte, ott kínálkozik a lehetőség az igazi hősiességre, és különben is ösztönös tehetsége volt a kutatáshoz.

De jött az a félelmetes élmény, az a borzasztó szenteste. Már majdnem belépett a Keplinger Intézethez, hogy főfoglalkozásban dolgozzon ki a sebészettől eltérő módszereket a lézer, a gammakés, a laikusnak szinte el sem magyarázható varázseszközök használatára. Végül is, ha sohasem érezte otthon magát az emberek között, akkor neki laboratóriumban a helye.

És valóban, a legfrissebb fejlemények maguk voltak a csodák, ám ekkor a patrónusa, a neve nem fontos, és különben is, ma már halott, a sors fintora, hogy sorozatos mikroagyvérzésekbe halt bele kevéssel ezután, és a világ legjobb sebészei se voltak képesek összekapcsolni és bevarrni a végzetes szakadásokat... de ő ezt csak később tudta meg. Hogy visszatérjen a témához, a patrónus fölvitte szentestén az intézetbe, azért: akkor, mert az az egyetlen este, amikor senki sem volt a házban, és az előírásokat felrúgva megmutatta Rowannak, mivel kísérleteznek: élő magzatokkal.

– Láttam az inkubátorban a pici magzatot. Tudod, minek nevezte? Abortumnak. Ó, nagyon nem szívesen mondom, hiszen tudom, mit jelent neked Kis Chris, tudom...

Nem vette észre a férfi megdöbbenését. Michael senkinek sem szólt Kis Chrisről, senkinek sem árulta el a becenevet, ám Rowan rá sem hederített, csak beszélt, Michael pedig ült, hallgatta, és fölsejlettek benne a filmek, örökösen visszatérő, borzalmas embrióikkal, de nem szakította félbe a nőt, mert azt akarta, hogy folytassa.

– És ezt a valamit életben tartották – mondta Rowan –, négyhónaposan lökődött ki, és ez az illető dolgozott módszereken, amelyekkel fiatalabb embriók is életben tarthatók. Beszélt róla, hogy kizárólag szervátültetés céljára kémcsőben tenyésztenek majd embriókat, amelyek nem kerülnek vissza a méhbe. Hallanod kellett volna az érveit, hogy az embrió kulcsszerepet játszik az élet láncában, hát el tudod képzelni, és most elmondom, mi volt benne a borzalmas, az igazán borzalmas: az, hogy engem megbabonázott! Imádtam! Rögtön megláttam benne a lehetőségeket! Tudtam, hogy egy napon majd ép és vadonatúj agyakat lehet így alkotni a kómás betegek számára! Ó, Istenem, tudod te, mi mindent lehetne tenni, mi mindent tehettem. volna én, az én tehetségemmel!

A férfi bólintott.

– Értem – mondta halkan. – Látom a szörnyűséget, és látom a kísértést.

– Pontosan! – kapott a szón Rowan. – Elhiszed, ha én mondom, hogy óriási karriert futhattam volna be a kutatásban, bekerülhettem volna a tankönyvekbe ? Nyugodtan állíthatom, hogy erre születtem. Amikor fölfedeztem a neurológiát, amikor, hogy úgy mondjam, elértem hozzá, a rengeteg előkészület után, olyan volt

az, mint a hegycsúcsra hágni. Az volt nekem az otthon, oda tartoztam.

Fölkelt a nap. Sugarai oda tűztek a padlón, ahol Rowan állt, de ő észre sem látszott venni. Ismét sírt, hangtalanul folytak a könnyei, a keze fejével törülgette őket.

Elmesélte, hogyan menekült el a laboratóriumból, általában el a kutatástól és mindentől, amit ezen a téren elérhetett volna, hogyan menekült el saját könyörtelen vágyától a hatalom után az elképesztően képlékeny, parányi embrionális sejtek fölött. Felfogta Michael, mennyire különbözik ezeknek a sejteknek a használata a szervátültetésre a többi transzplantátumétól, mert ezek fejlődnek, nem váltják ki a szokott immunreakciót a gazdaszervezetben, szédületes, mi mindent ígérnek!

– Igen, ez az, se vége, se hossza a lehetőségeknek! És képzeld el a nyersanyag mennyiségét, azt a nem létező személyekből álló, többmilliós népességet! Persze tiltja a törvény. De tudod, mit mondott erre ő? “Azért tiltja a törvény, mert mindenki tudja, hogy csinálják.”

– Nem lep meg – mormolta Michael. – Egyáltalán neni lep meg.

– Addig csak két embert öltem meg, de valahol bent tudtam, hogy én tettem. Mert látod, ez magával a jellememmel van kapcsolatban, azzal a készségemmel, hogy el tudom dönteni, mit tegyek, és nem vagyok hajlandó tudomásul venni a vereséget. Nevezd közönynek a legotrombább alakjában. Nevezd szenvedélynek a legdrámaibb formájában. El tudod képzelni, mire használhattam volna a kutatásban ezt az adottságomat, hogy magam döntök, fittyet hányva a tekintélynek, megyek a saját fejem után, akár egy totálisan erkölcstelen, sőt akár pusztító úton is? Ez nem pusztán akarat; túlságosan bőszült ahhoz, hogy csak akarat legyen.

– Elszántság – mondta a férfi. Rowan bólintott.

– A sebész olyan ember, aki közbeavatkozik; tehát nagyon elszánt. Fogja a kést, és azt mondja, most pedig kivágom a maga fél agyát, hogy jobban legyen, és kiben másban van meg az ehhez szükséges arcátlanság, mint abban, aki nagyon elszánt, aki belülről vezérelt és nagyon erős?

– Még szerencse – mondta Michael.

– Talán. – A nő keserűen mosolygott. – De a sebész magabiztossága semmi ahhoz, amit a laboratórium hozhatott volna ki belőlem. Akarok mondani neked még valamit, amit szerintem meg fogsz érteni a kezed és a látomásaid miatt, amit sose mondanék el más orvosnak, mert úgyis értelmetlen lenne.

Ha operálok, látom magam előtt, amit csinálok. Az agyam sokdimenziós és részletes térképen mutatja, mi lesz a következménye annak, amit teszek. Én ilyen részletes képekben gondolkodom. Amikor holtan feküdtél a hajó fedélzetén, és belefújtam a szádba, elképzeltem a tüdődet, a szívedet, a levegőt, ahogy behatol a tüdődbe. Mikor pedig megöltem a terepjárós embert, mikor megöltem a kislányt, előbb elképzeltem a büntetésüket, elképzeltem, ahogy vért köpnek. Akkor még nem tudtam eleget a mostanihoz hasonlóan tökéletes képalkotáshoz, de a folyamat akkor is ugyanaz volt.

– De hát természetes halállal is meghalhattak, Rowan. A nő a fejét rázta.

– Én tettem, Michael. És ugyanettől az erőtől vezérelve operálok. És ugyanettől az erőtől vezérelve mentettelek meg téged.

Michael nem szólt, várta, hogy Rowan folytassa. Véletlenül sem akart vitatkozni vele. Uristen, ez a nő az egyetlen a világon, aki komolyan odafigyelt rá, és éppen most nincs szüksége arra, hogy bárki is vitatkozzon vele. Ennek ellenére nem volt biztos benne, hogy igaza van-e Rowannak.

– Ezeket senki sem tudja rólam – mondta a nő. – Itt álltam az üres házban, sírtam és hangosan beszéltem a semmihez. Ellie volt a legjobb barátnőm, de neki nem mondhattam el. Erre mit tettem? A sebészetben próbáltam megváltásra találni. A beavatkozás legbrutálisabb és legközvetlenebb módjait választottam. De a világ legsikeresebb műtétjei se rejthetik el előlem, mire vagyok képes. Megöltem Grahamet.

Tudod, arra gondolok, hogy abban a percben, amikor együtt voltunk, azt gondolom... azt gondolom, hogy szándékosan felidéztem Mary Jane emlékét a játszótéren, szándékosan felidéztem a terepjárós férfi emlékét, és azt hiszem, tudatosan akartam használni az erőt, de csak annyira emlékszem, hogy láttam az artériát. Láttam, ahogy szétrobban. Úgy vélem, szándékosan öltem meg Graha met. Azt akartam, hogy haljon meg, és ne bánthassa Ellie-t. Én okoztam a halálát.

Úgy némult el, mintha kételkedne abban, amit mondott, vagy talán most látta volna be az igazságot. Kinézett a vízre. Már kéklett a napsugárban, és kápráztatóan fénylett. Vitorlák sokasága pöttyözte a tengert. A ház megtelt a környék panorámájával, a sötét olajzöld dombokon fehérlő épületekkel, és Rowan még magányosabbnak, még elhagyatottabbnak tűnt tőle.

– Amikor olvastam az újságokban, mire képes a kezed – mondta –, tudtam, hogy igazi az erő. Én megértettem, én tudtam, min mehetsz át. Ezek a titkos dolgok elkülönítenek bennünket másoktól. Ne várd, hogy a többiek megértsék, bár nálad a saját szemükkel látták. Nálam senkinek sem szabad látnia, mert ez nem

történhet meg még egyszer...

– Ettől félsz? Hogy még egyszer megtörténik?

– Nem tudom – pillantott rá Rowan. – Ha ezekre a halálesetekre gondolok, olyan szörnyű lelkifurdalás fog el, hogy nincs többé célom, elképzelésem, tervem. A bűntudat eltorlaszolja az utamat az élethez. Holott hát élek, minden ismerősömnél jobban élek. – Nevetett, halkan, keserűen. – Naponta operálok. Izgalmas életem van. De nem olyan, mint lehetett volna... – Újra megeredtek a könnyei; a férfit nézte, de mintha átnézett volna rajta. Fürdött a fényben, haja aranylott.

Michael kétségbeesetten szerette volna magához ölelni. Kínpadra feszítette Rowan szenvedése. Alig bírta elviselni, hogy ilyen vörösre sírtnak kelljen látnia a nő szürke szemét, és az is borzasztó volt, ahogy a fájdalom a könnyek kibuggyanásával együtt hirtelen sötét barázdákat húzott a feszes bőrön, majd mintegy varázsütésre az arc ismét elsimult.

– El akartam mondani neked ezeket a dolgokat – szólt Rowan. Ideges volt, bizonytalan, a hangja elcsuklott. – Annyira akartam... hogy veled lehessek, és elmondhassam. Nyilván azért éreztem ezt, mert megmentettem az életedet, és valahogy...

Ezúttal semmi sem tarthatta vissza a férfit. Lassan fölállt, magához ölelte a nőt. Magához szorította, csókolta bársonyos nyakát, könnymaszatos arcát, lecsókolta a könnyeit.

– Jól érezted – mondta. Lerántotta a kesztyűjét, türelmetlenül félredobta. Egy pillanatig a kezét nézte, aztán Rowant.

A nő tétova csodálkozással tekintett rá, könnyei csillogtak a tűz fényében. Michael megfogta a fejét, hogy érezze a haját, az arcát, és azt suttogta: – Rowan. – Utasította az eszelős kuszasággal rajzó képeket, hogy távozzanak; megparancsolta magának, hogy most csak őt lássa a kezével, és ekkor ismét eltöltötte az eltemetkezés boldog érzése, amelyet rövid időre megízlelt az autóban, beletemetkezett Rowanba, és az erekben lüktető villanyáramra emlékeztetően, hirtelen, heves zúgással jött a felismerés: ismerte ezt a nőt, ismerte életének becsületességét, komolyságát, tudta, hogy Rowan jó, igen, cáfolhatatlanul jó. Nem számított, hogy a képek csúszkálnak, bukdácsolnak, mert összhangban voltak az érzékelt egésszel, és itt ez a fontos: az egész, és az egésznek a bátorsága.

Keze bebújt Rowan fürdőköpenye alá, megérintette a vékony, törékeny testet, amely forró gyönyörűség volt az ő fedetlen ujjainak. Lehajtotta a fejét, és megcsókolta a nő mellbimbóit. Árva, magányos, rettegő, mégis milyen erős, milyen fáradhatatlanul erős.

– Rowan – súgta –, engedd, hogy most ez legyen a fontos. Érezte a mellén, hogy a nő sóhajt és elernyed, mint a növény törött szára, majd a növekvő forróságban elröppen minden fájdalma.

A szőnyegen hevert, bal karjára hajtva a fejét, jobbjával lustán lógatta a cigarettát a hamutartóba, mellette kávé gőzölgött egy csészében. Lehet már kilenc óra is. Telefonált a légitársaságnak. Át tudták tenni a déli gépre.

Ám mikor arra gondolt, hogy itt kell hagynia Rowant, eltelt nyugtalansággal. Vonzónak találta, szinte senki sem vonzotta még ennyire, illetve helyénvalóbb lenne úgy mondani, hogy megbabonázta a nő ragyogó esze és már-már beteges érzékenysége, amely ébren tartotta benne az oltalmazás szinte már szégyellni valóan élvezetes vágyát.

A második szeretkezés után órákig beszélgettek.

Csendesen, minden kapkodás vagy érzelmi szinuszgörbe nélkül beszélgettek az életükről. Rowan elmesélte, hogy Tiburónban nőtt fel, hogy szinte mindennap kifutott a hajóval, és hogy milyen volt a jó iskolákba járni. Részletesebben beszélt orvosi tevékenységéről, korán fellobbanó szerelméről a tudomány iránt, Frankenstein-stílusú felfedezésekről szőtt ábrándjairól. Aztán kiderült róla, hogy tehetsége van az operációhoz. Nem fért hozzá kétség, hogy hihetetlenül jó sebész. Ezt minden dicsekvés nélkül mondta, egyszerű szavakkal írta le a munka izgalmát, az érte járó rögtöni jutalmat, azt a kétségbeeséshez közelítő állapotot a szülei halála óta, amelyben örökösen operál, örökösen a kórtermeket járja, örökösen dolgozik. Voltak napok, amikor addig operált, amíg a szó szoros értelmében nem bírta tovább a lába. Olyan, mintha az agya, a szeme és a keze nem tartozna a testéhez.

Michael röviden és kissé eltúlzott szerénységgel beszélt magáról és a saját világáról, miközben válaszolgatott a nő kérdéseire, föllelkesülve Rowan őszinte kíváncsiságától. “Munkásosztály”, mondta. Hogy érdeklődött Rowan! Milyen volt ott Délen? Michael mesélt a nagy családokról, a nagy temetésekről, a keskeny kis házról, egymásba nyíló, linóleumpadlós szobáival, a csodatölcsérről a zsebkendőnyi kertben. Furának találta vajon a nő? Hirtelen mintha Michael is annak találta volna, bár ez fájt, hiszen olyan borzasztóan szeretett volna hazamenni!

– Nemcsak miattuk és a látomások miatt. Vissza akarok menni, végig akarok sétálni az Angyali Üdvözlet utcán...

– Így hívják az utcát, ahol felnőttél? De gyönyörű! Michael nem szólt a dudváról a csatornákban, a férfiakról, akik sörösdobozokat szorongatva ülnek a lépcsőn, a főtt káposzta kiszellőztethetetlen szagáról, az ablakokat zörgető folyóparti vonatokról.

Kicsit könnyebben mesélt itteni életéről: Elizabethről, Judith-ról, a terhességmegszakításról, amely tönkretette kapcsolatát Judith-tal; szólt az utóbbi néhány évről, furcsa ürességükről, arról az érzésről, hogy vár valamire, maga sem tudja, mire. Beszélt a házakról, amelyeket annyira szeret; beszélt San Francisco stílusairól, az Anna királynő-stílusú és az olaszos házakról, az Union utcaipanzióról, amelyet olyan borzasztóan szeretett volna felújítani, és innen észrevétlenül tért át azokra a házakra, amelyeket igazán szeret, New Orleans házaira. Ő megérti, ha kísértetek járnak egy házban, mert a ház több mint fedél, és egyáltalán nem csoda, ha a ház elorozza az ember lelkét.

Fesztelen diskurálás közben jobban megismerték egymást, és meghittségük még szorosabb lett. Michaelnek tetszett, ahogy Rowan elmesélte a tengerjárást: áll egyedül a hídon, kezében a kávéscsészével, a kormányosfülke mellett dudáló szélben. Magát a tengerjárást nem szerette, de azt igen, ahogy a nő leírta. Tetszett szürke szemének pillantása, tetszett hanyag, bágyadt mozdulatainak egyszerűsége.

Kifejtette még a filmekkel, a bosszúálló gyermekek és csecsemők visszatérő alakjával kapcsolatos bolond elméletét is, elmondta, milyen érzést keltettek benne ezek a motívumok: mintha az egész világ erről szólna. Lehet, hogy ez egy lépésre esik a bolondokházától, de ki mondja, hogy egyesek nem azért kerültek a bolondokházába, mert szó szerint vették az érzékelt mintákat? Rowan-nak mi a véleménye? És a halál, hát igen, rengeteget töprengett a halálról, de ezzel kapcsolatban az a legfontosabb gondolata, amely még a balesete előtt támadt benne, hogy a másik ember halála talán az egyetlen igazi természetfölötti élmény, amelyet átélhetünk.

– Most nem orvosokról beszélek, hanem a hétköznapi emberekről a modern világban. Arra akarok kilyukadni, hogy lenéz az illető a tetemre, rádöbben, hogy nincs benne élet, akkor aztán sikoltozhat, pofozhatja, megpróbálhatja felültetni, elővehet minden trükköt, ami a nagykönyvben meg van írva, de akkor is halott, visszafordíthatatlanul, megmásíthatatlanul halott...

– Tudom, mit akarsz mondani.

– Azt se felejtsd el, hogy a legtöbb ember egyszer-kétszer ha lát ilyet húsz év alatt, de az is lehet, hogy soha. A mai Kalifornia egész civilizációját jelenti olyan embereknek, akik sose találkoznak a halállal. Még csak egy hullát se látnak! Ha azt hallják, hogy meghalt valaki, azt gondolják, hogy az illető nyilván elfelejtette megenni a reformkosztot, vagy nem úgy kocogott, ahogy kellett volna...

Rowan puhán elnevette magát.

– Minden halál egy gyilkosság. Mit gondolsz, miért uszítják rá az orvosokra az ügyvédeket?

– Így van, de itt még ennél is mélyebb dologról van szó. Nem hiszik el, hogy meg fognak halni! És ha valaki más meghal, az zárt ajtók mögött történik, a koporsó is le van zárva, már ha szegény ördög arra az ízléstelenségre vetemedik, hogy koporsót és temetést kíván, amit természetesen nem lett volna szabad kívánnia. Jobb egy búcsúztató szusival, fehérborral, valami stílusos helyen, ahol az emberek még azt sem hajlandók kimondani, hogy miért jöttek ide! Jártam olyan búcsúztatókon Kaliforniában, ahol még csak szóba sem került a halott hapsi! Pedig ha a lényegét nézed... úgy, hogy nem vagy orvos, ápoló, temetkezési vállalkozó... akkor ez első osztályú természetfölötti esemény, sőt talán az egyetlen természetfölötti esemény, amellyel találkozhatsz.

– Akkor én hadd számoljak be egy másik természetfölötti eseményről – mosolygott Rowan. – Mégpedig arról, hogy egy ilyen holttest hever a hajód fedélzetén, te pedig pofozod, dumálsz neki, és akkor hirtelen kinyílik a szeme, és a pacák él!

Olyan gyönyörűen mosolygott! Michael csókolni kezdte, és így ért véget ez a része a beszélgetésüknek. Az volt a lényeg, hogy Rowant nem ijesztette el az ő eszelős hablatyolása. Egyetlenegyszer sem kapcsolt ki.

Miért kellett ennek így történnie? Miért érzi úgy, hogy meglopta az időt?

Most pedig a szőnyegen feküdt, és arra gondolt, mennyire vonzó Rowan, mennyire megrendítő a szomorúsága és a magánya, mennyire nem akaródzik itt hagynia, mégis ezt kell tennie.

Megdöbbentően tiszta volt a feje. Ezen a nyáron ez volt a leghosszabb szakasza ivás nélkül. Tetszett az érzés, hogy tud gondolkozni. Rowan éppen újratöltötte a csészéjét kávéval, és az is finom volt. De a kesztyűt visszahúzta, mert egyfolytában bombázták az összevissza, buta képek Grahamről, Ellie-ről és férfiakról, sok-sok férfiról, jóképű férfiakról, akik mind Rowan pasijai voltak, ez világos. Bár ne lenne az.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE I.

Perzselően sütött be a nap a keleti ablakokon és felülvilágítókon. Rowan a konyhában motoszkált. Michael azon tűnődött, nem kellene-e mégis segítenie, bár Rowan fölöttébb határozottan közölte:

– Szeretek főzni, ez olyan, mint a sebészet. Maradj csak, ahol vagy.

Azon tűnődött, hogy hónapok óta Rowan az első, aki igazán számít, aki el tudja terelni a gondolatait a balesetről és önmagáról. Mekkora megkönnyebbülés, hogy végre másra is tud gondolni, nem csak magára! Amikor körüljárta a témát új keletű tisztánlátásával, megállapította, hogy amióta Rowannál van, jól tud összpontosítani társalgásra, szeretkezésre, ismerkedésre; ez pedig merőben új tapasztalat volt, mert ezekben a hetekben bőszítően képtelen volt figyelni: nem bírt elolvasni egyetlen oldalnál többet, alig néhány percig bírt nézni egy filmet. Olyan rossz volt ez, mint az álmatlanság.

Még sohasem találkozott senkivel, akinél ennyire a csúcson kezdte volna, hogy aztán ilyen sebesen ugorjon fejest a mélybe. Állítólag a szexnek ilyennek kell lennie, csak hát ritkán fordul elő. Tökéletesen elfelejtette a tényt, hogy Rowan a megmentője. A nő jellemének tüze nyomtalanul kiégette az első találkozás enyhe, személytelen izgalmát, és most bolond ábrándokat szőtt róla.

Miként egyeztesse össze a másik tennivalójával azt a tényt, hogy megismerte Rowant, talán meg is fogja szeretni? Pedig azt el kell végeznie. Haza kell mennie, és ki kell derítenie, mi a cél.

Ehhez semmi köze annak, hogy Rowan is Délen született. Fejét túlságosan megtöltötték múltjának képei, és a képeket egyesítő fátum érzése túlságosan erős volt ahhoz, hogy a nőről jutott volna eszébe, mintegy mellesleg, az otthon. Különben is, éjszaka semmi hasonlót nem érzett a hajó fedélzetén. Azt igen, hogy ismeri Rowant, ám erre is gyanakodott, mert nem azzal a “Hát persze!” rádöbbenéssel, csupán egyszerű elragadtatással hallgatta a nő történetét. Az ő képességében nincsen semmi tudományos; lehet, hogy testi, végső soron mérhető, akár fegyelmezhető is holmi butítóval, de nem tudományos; sokkal inkább hasonlít a művészetre vagy a zenére.

No szóval, el kell mennie, és nem akar. Ettől hirtelen elszomorodott, már-már kétségbeesett, mintha valamilyen módon bukásra lennének ítélve, ő és Rowan.

Ha nem kellett volna hetekig várnia, hogy láthassa, együtt lehessen vele! Akkor egy roppant furcsa gondolata támadt: elképzelte, hogy nem történt meg a borzalmas baleset, ő egy hétköznapi, egyszerű helyen találkozik Rowannal, és elbeszélgetnek. Csakhogy Rowan hozzátartozik ahhoz, ami történt, ha nincs az ő ereje, rendkívülisége, nem így esik a dolog. Kint egyesegyedül azon a rémséges hajón, abban a szent pillanatban, amikor leereszkedik a sötétség. Ki az ördög hajózhatott volna ott Rowanon kívül? Ki az ördög halászhatta volna ki őt a tengerből? Simán el tudta hinni, amit a nő az eltökéltségről, a hatalmáról mesélt.

Amikor részletesebben beszámolt a mentésről, mondott valami különöset, mégpedig azt, hogy nagyon hideg vízben az ember szinte azonnal elveszíti az öntudatát. Ő beleesett a tengerbe, mégsem lett eszméletlen.

– Nem tudom, miként értem el a létrát, becsszavamra nem tudom.

– Gondolod, hogy az erőtől volt? – kérdezte Michael. A nő egy pillanatig töprengett.

– Igen és nem. Mert lehet, hogy csak szerencsém volt.

– Hát nekem mindenesetre az volt – felelte a férfi. Hihetetlenül jól érezte magát, amikor kimondta, maga sem tudta, miért. Talán Rowan tudta.

– Rettegünk attól, ami megkülönböztet. – Michael egyetértett vele.

– Pedig sok embernek van ilyen hatalma – mondta a nő. – Nem tudjuk, mi ez, mivel lehet mérni, de bizonyosan hozzátartozik az emberi kapcsolatokhoz. A kórházban is látom. Vannak orvosok, akik tudnak dolgokat, de nem tudják megmagyarázni, hogyan. Vannak ápolónők is. Úgy képzelem, hogy jogászok is vannak, akik tévedhetetlen biztonsággal képesek megállapítani valakinek a bűnösségét, előre tudják, felmentő vagy elmarasztaló ítéletet hoz-e az esküdtszék, de fogalmuk sincs, honnan tudják.

Az a helyzet, hogy tudhatunk meg magunkról akármennyit, cikkelyezhetünk, osztályozhatunk, meghatározhatunk szakmányban, attól még mindig rengeteg titok marad. Nézd a genetikai kutatásokat. Annyi mindent örökölhet az ember: a félénkség örökletes, örökölhető még a vonzódás is egy meghatározott márkájú szappanhoz, bizonyos utónevekhez. De mi mást örökölünk még? Miféle láthatatlan erők szállnak rád? Ezért olyan őrjítő, hogy nem ismerem az igazi családomat. Semmit sem tudok róluk. Ellie valamiféle harmadfokú unokatestvér volt, aki elköltözött vagy micsoda. A fenébe, hiszen ez még rokonnak is csak felszéllel nevezhető...

Michael mindennel egyetértett. Mesélt egy keveset az apjáról és a nagyapjáról, elmondta, hogy jobban hasonlít hozzájuk, mint amennyit szívesen bevallana.

– Mégis, hinned kell, hogy lehet változtatni az örökségeden – mondta. – Hinned kell, hogy művelhetsz csodákat az összetevőivel. Mert ha nem, nincs remény.

– Hát persze hogy lehet – válaszolta a nő. – Te megtetted, vagy nem? Hinni akarom, hogy én is megtettem. Lehet, hogy eszelősen hangzik, de azt hiszem, hogy arra kellene...

– Mondjad...

– Arra kellene törekednünk, hogy tökéletesek legyünk – fejezte be Rowan halkan. – Miért ne?

Michael elnevette magát, de nem gúnyosan. Arra gondolt, amit az egyik barátja mondott, mikor ő egy este a történelemről karattyolt, hogy senki sem érti, és senki sem tudja, hová tartunk, mert nem ismerjük a történelmet, mire a barát megállapította:

"Különös dolgokat mondasz, Michael", és megmagyarázta, hogy ezt a mondatot Tennessee Williams *Orpheus alászáll* című darabjából idézte. Michael nagy becsben tartotta a bókot, remélhetőleg Rowan is méltányolja majd.

– Különös dolgokat mondasz, Rowan. – Elmagyarázta, mit magyarázott neki a barátja. A nő nevetett.

– Talán ezért vagyok olyan csendes – vélte. – Azt se akarom, hogy megszólítsanak. Azt hiszem, te tetted szóvá. Különös dolgokat szoktam mondani, éppen ezért inkább nem beszélek.

Szippantott egyet a cigarettájából töprengései közben. Jó lenne Rowannal maradni. Csak ettől a sürgetéstől szabadulhatna, hogy haza kell menni!

– Tegyél még egy hasábot a tűzre – riasztotta föl Rowan a révedezésből. – Kész a reggeli.

Rántottát, joghurtot, napsugarasan csillogó, szeletelt narancsot, angolszalonnát, kolbászt és frissen sütött, forró vajassüteményt tálalt az ablak mellett álló asztalra.

Kávét és narancslevet töltött kettejüknek. Michael teljes öt percen át evett egyetlen szó nélkül. Sose volt még ilyen éhes. Hosszasan gusztálta a kávét. Nem, nem akar sört, nem is fog inni. Megitta a kávét. Rowan rögtön újratöltötte a csészéjét.

– Hát ez csodálatos volt! – közölte a férfi.

– Maradj itt – mondta Rowan –, és én főzök neked vacsorát, holnap ráadásul reggelit is.

Michael nem bírt válaszolni. Sokáig nézte Rowant, igyekezett, hogy ne a kedvességet, ne az ő mohó vágyának tárgyát lássa, hanem azt, hogy milyen valójában. Igazi szőke, gondolta, selyemsima, szinte még pihe sincs az arcán vagy a karján. Szép hamvas szemöldök, sötét pillák, amitől a szeme még szürkébbnek látszik. Ez tulajdonképpen egy apáca arca. Sehol egy leheletnyi festék, valamiképpen még a nagy, buja száj is szűzies, mint a kislányoké, mielőtt rúzsozni kezdenék. Bárcsak örökké nála ülhetne...

– De mindenképpen elmész – mondta Rowan.

– Muszáj – bólintott a férfi.

– Mi van a látomásokkal? – kérdezte némi töprengés után Rowan. – Akarsz beszélni róluk? A férfi habozott.

– Ahányszor megpróbálom leírni őket, fiaskó lesz a vége – magyarázta. – Azonkívül, hát igen, elriasztja az embereket.

– Engem nem fog elriasztani – biztosította Rowan. Tökéletesen higgadtnak látszott, karba font kezével, kedvesen borzas hajával, a gőzölgő kávé mellett. Jobban emlékeztetett a határozott, erős asszonyra, akivel Michael az első estén találkozott.

Hitt is neki, csak hát túlságosan sok arcon látta a hitetlenkedést, majd a közönyt. Hátradőlt a széken, egy pillanatig kifelé bámult. A világ összes vitorlása az öbölben hemzsegett. A sausalitói kikötő felett sirályok parányi papírfecnijei kavarogtak.

– Tudom, hogy sokáig tartott az élmény – mondta –, hogy lehetetlen belekalkulálni az időt. – A nőre pillantott. – Érted, mire gondolok? Mint régen, amikor a Kis Nép magához csalogatta az embereket. Elmentek látogatóba egy napra a Kis Néphez, és mikor visszatértek a falujukba, akkor jöttek rá, hogy ötven évig voltak távol.

Rowan kuncogott.

– Ez egy ír mese?

– Igen, méghozzá egy öreg ír apácától hallottam – mondta a férfi aki a leghajmeresztőbb dolgokkal traktált bennünket. Azt mesélte, hogy boszorkányok laknak New Orleans Kertvárosában, és el is kapnak, ha túl sokat járkálunk azokon az utcákon... – Csakugyan, milyen sötétek voltak azok az utcák, mily sötéten szépségesek. "Tűnt tündértáj!", ahogy az "Oda egy csalogányhoz"-ban írják. – Bocsánat – mentegetőzött –, elbambultam.

Rowan várt.

– Sok ember szerepelt a látomásokban – mondta Michael –, de legtisztábban egy sötét hajú asszonyra emlékszem. Most nem láthatom, de tudom, hogy olyan volt, mintha egész életemben ismertem volna. Tudtam a nevét, mindent tudtam róla. És most már tudom, hogy akkor rólad is tudtam. Ismertem a nevedet. Ám arról

fogalmam sincs, hogy közben történt-e, vagy a vége felé, mielőtt kimentettél volna, amikor talán sejtettem, hogy jön a hajó, és téged hoz. Bizony, ez valóságos kirakós.

– Folytasd.

– Úgy vélem, visszatérhettem, és életben maradhattam volna akkor is, ha nemet mondok arra, amit meg akartak csináltatni velem. De nekem, hogy úgy mondjam, kellett a küldetés, valóra akartam váltani a célt. És úgy tűnt... úgy tűnt, hogy mindennek, amit akartak, amit feltártak előttem, köze volt régi életemhez, ahhoz, aki voltam. Mindent magába foglalt. Érted?

– Megvolt az oka, amiért téged választottak.

– Így van. Erre én voltam alkalmas, amiatt, aki voltam. Félre ne érts, tudom, hogy ez is vigyorgóba illő duma, nagyon jó vagyok benne. Tudathasadásosok beszélnek így, akiket arra buzdítanak a hangok, hogy mentsék meg a világot, tisztában vagyok vele. A barátaimnak van egy régi mondásuk.

– Mi?

A férfi megigazította a szemüvegét, és felvillantotta a legmézesebb mosolyát.

– Michael nem olyan buta, mint amilyennek látszik. Rowan édesdeden kacagott.

– Te nem látszol butának – mondta –, csak olyan jónak látszol, hogy az nem lehet igaz. – Leütögette a hamut a cigarettájáról. – Tudod, milyen jóképű vagy, nem nekem kell közölnöm veled. Mire emlékszel még?

A férfi tétovázott. Határozottan felvillanyozta a bók. Nem lenne itt az ideje, hogy ágyba bújjanak? Nem, nem lenne. Annak van itt mindjárt az ideje, hogy elcsípje a gépet.

– Valamire egy ajtóról – mondta –, esküdni mernék rá. Bár ez megint olyan, amit most már nem látok. Egyre halványul. De tudom, hogy egy szám is kapcsolódott hozzá. És volt egy ékszer. Meseszép ékszer. Most már még csak emléknek se nevezhetném. Sokkal jobban emlékeztet a hitre. Ám abban bizonyos vagyok, hogy ehhez kapcsolódott minden, hogy aztán összekeveredjen a hazatéréssel, egy létfontosságú megbízatással, és beletartozik New Orleans, meg az utca, ahol sráckoromban szerettem sétálni.

– Utca?

– Az Első utca, egy álomszép szakasz a Raktár utca, amelynek a közelében felnőttem, és a Szent Károly út között, talán ha öt sarok hosszan, egy régi negyedben, amelynek Kertváros a neve.

– Ahol a boszorkányok laknak – jegyezte meg Rowan.

– Ó, persze, a kertvárosi boszorkányok! – mosolygott a férfi. – Legalábbis Bridget Marie nővér szerint.

– Borús és ördöngös fertály? – érdeklődött Rowan.

– Tulajdonképpen nem – felelte a férfi –, de olyan, mint egy darab sötét erdő a város kellős közepén. Óriási fák, de akkorák, hogy el se hinnéd. Itt semmi sincs hozzá fogható. Talán egész Amerikában sem. Igazi városi házak állnak benne, vagyis közel vannak a járdához, de nagyon nagyok, és nincsenek összeépítve, kert veszi körül őket. És van ott egy ház, az a ház, amelyhez folyton visszatértem, magas, keskeny ház. Megálltam előtte, és bámultam a kovácsoltvas korlátjait. Rózsákat kovácsoltak a korlátba. Hát a baleset óta egyfolytában ezt látom, és állandóan az jár az eszemben, hogy vissza kell térnem, mert ez fontos. Például most, miközben itt ülök, lelkifurdalásom van, hogy miért nem ülök a gépen.

Árnyék suhant át Rowan arcán.

– Azt akarom, hogy maradj még egy darabig – mondta édes, mély, nyersselyem hangján. – De nem csak ennyit. Nem vagy jó formában. Pihenned kell, de komolyan pihenned, pia nélkül.

– Igazad van, Rowan, de nem tehetem. Nem tudom elmagyarázni ezt a feszültséget, ami bennem van. Addig fogom érezni, míg haza nem megyek.

– Még valami, Michael. Miért az az otthon? Senkit sem ismersz ott.

– Pedig bizony hogy az az otthon, kedves – mosolygott a férfi. – Tudom. Túl sokáig éltem száműzetésben. Már a baleset előtt tudtam. Annak a napnak a reggelén, ez a legviccesebb, azzal ébredtem, hogy hazagondolok. Az jutott eszembe, mikor az egész család lement autóval az Öböl partjára, és meleg volt, jó meleg...

– Le tudnál állni a piáról, amíg nem vagy itt?

A férfi sóhajtott. Megfontolt szándékkal felvillantotta az egyik legszebb mosolyát, amely a múltban mindig bevált, és a nőre kacsintott.

– Ír hadovát akar hallani, hölgyem, vagy az igazat? Nézd, te nem tudod, mit tettél értem csak azzal, hogy kivezettél az ajtón, hogy meghallgattál. Azt is akarom tenni, amit mondasz...

– Mesélj még erről a házról – kérte Rowan.

Michael töprengett egy darabig, mielőtt elkezdte volna.

– Klasszicista stílusú – tudod, mi az? –, de módosításokkal. Tornácai vannak elöl és oldalt, igazi New

Orleans-i tornácai. Nehéz leírni egy ilyen házat valakinek, aki sose járt New Orleansban. Láttál valaha képet...?

A nő a fejét rázta.

– Ez olyan téma volt, amelyről nem lehetett beszélni Ellie-vel.

– Ez tisztességtelenség, Rowan. A nő vállat vont.

– De komolyan.

– Ellie azt akarta hinni, hogy vér szerinti lánya vagyok. Ha a biológiai szüleimet kérdeztem, azt gondolta, boldogtalan vagyok, és nem szeret eléggé. Képtelenség volt kiverni a fejéből. – Aprót kortyolt a kávéból. – Mielőtt utoljára befeküdt volna a kórházba, mindent elégetett, ami az íróasztalában volt. Láttam, mikor csinálta. Elégette a kandallóban. Fényképeket, leveleket, mindent. Akkor nem is tudtam, hogy ez volt minden. Vagy talán nem gondoltam rá. Tudta, hogy nem tér vissza. – Egy percre elnémult, kávét töltött a csészéjébe és a Michaelébe. – A halála után még egy cím se maradt a déli rokonokról. Az ügyvédjének se volt egy szem információja. Ellie azt mondta, nem akarja, hogy bárkit értesítsenek az ottaniak közül. Az összes pénzét rám hagyta. Holott eljárt látogatóba a New Orleans-i társasághoz. Beszélgetett velük telefonon. Egyszerűen nem értettem.

– Milyen szomorú ez, Rowan.

– De eleget beszéltünk rólam. Térjünk vissza a házhoz. Most mitől jutott eszedbe?

– Ó, azok a házak nem olyanok ám, mint az itteniek! – mondta Michael. – Mindegyik háznak jelleme, egyénisége van! Ez baljós, borongós, és valahogy olyan istenien sötét! Sarkon áll, az egyik oldala a mellékutca gyalogjárójáig ér. Istenem, de szerettem azt a házat! Volt egy ember, aki ott lakott, esküszöm, mintha egy Dickens-regényből vágták volna ki, magas és olyan abszolút úr, tudod, mire gondolok. Sokszor láttam a kertben... – Elhallgatott. Valami meglegyintette a szárnyával, valami életfontosságú...

– Mi baj?

– Csak az az érzés megint, hogy mindennek ahhoz az emberhez és a házhoz van köze. – Összerázkódott, mintha a hideg borzongatná, pedig nem fázott. – Képtelen vagyok rájönni a nyitjára – panaszkodott –, de azt tudom, hogy az embernek köze van hozzá. Kétlem, hogy azok, akikkel a látomásban találkoztam, szántszándékkal akarták volna elfeledtetni velem. Inkább arra gondolok, hogy azt akarták, cselekedjek gyorsan, mert valami történni fog.

– És ugyan mi? – kérdezte Rowan szelíden.

– Valami abban a házban – mondta a férfi.

– Miért akarnák, hogy visszatérj ahhoz a házhoz? – kérdezte Rowan, ugyanolyan szelíden, minden él nélkül.

– Mert hatalmamban áll, hogy tegyek ott valamit; hatalmamban áll, hogy befolyásoljak valamit. – A kezét nézte, milyen baljóslatú a fekete kesztyűben. – Ez is olyan volt megint, mintha az egész illeszkedne egymásba. Képzeld el, mintha az egész világ törmelékekből állna, és akkor váratlanul rengeteg ilyen apró törmelék kigyúl, és te meglátod a... a...

– Mintát?

– Ja, pontosan, a mintát. Na szóval, az én életem is része volt egy nagyobb arányú mintának. – Ivott még egy korty kávét. – Tehát, mit gondolsz? Hibbant vagyok?

Rowan megcsóválta a fejét.

– Ahhoz ez túl különleges.

– Különleges?

– Úgy értem, egyedi.

Michael csodálkozva fölnevetett. Ezekben a hónapokban senkitől sem hallott ilyet.

Rowan elnyomta a cigarettáját.

– Gyakran gondoltál erre a házra az utóbbi néhány évben?

– Úgyszólván egyszer sem – válaszolta a férfi. – Sohase felejtettem el, de nem is gondoltam rá. No jó, amikor hébe-hóba eszembe jutott a Kertváros, akkor a ház is eszembe jutott. Nyugodtan nevezhetnéd hazajáró háznak.

– De a rögeszme csak a látomásokkal kezdődött.

– Vitán felül – mondta Michael. – Vannak más otthoni emlékeim is, de a ház a legerősebb.

– De ha a látomásokra gondolsz, nem emlékszel rá, hogy szó esett volna a házról...

– Semmi sem volt ilyen egyértelmű, noha... – Már megint az az érzés! Hirtelen félni kezdett Rowan sejtetéseitől, mintha azok visszahozhatnák az utóbbi hónapok nyomorúságát. De mégis, olyan jó volt, hogy

Rowan hisz neki, és meghallgatja. Tetszett neki a nő természetes fölénye, az első tulajdonsága, amelyre fölfigyelt.

Rowan nézte, úgy nézett rá, mintha még mindig hallgatná, holott a férfi nem is beszélt. Michael azokra a furcsa, kósza erőkre gondolt, mennyire összezavarják a dolgokat, ahelyett, hogy érthetőbbé tennék őket.

– Szóval mi bajom? – faggatta. – Mi a véleményed, úgy is, mint doktornak, mint agydoktornak? Mit kellene tennem? Miért látom örökösen azt a házat és azt az embert? Miért érzem, hogy ott kellene lennem?

Rowan a gondolataiba mélyedt. Hosszú, vékony karját keresztbe fonva, némán, mozdulatlanul bámult nagy szürke szemével egy pontot az üvegen túl.

– Na jó – szólalt meg végül –, vissza kell menned, ez vitathatatlan. Addig úgyse nyugszol meg. Menj, keresd meg a házat. Ki tudja? Talán már nincs is ott. Vagy nem támad semmiféle furcsa érzésed, ha meglátod. Lehet valamiféle lélektani magyarázata ennek a fixa ideának, ahogyan nevezik, bár én nem hiszem. Gyanítom, hogy csakugyan láttál valamit, jártál valahol. Tudjuk, hogy sokan tettek ilyet, legalábbis ezt hangoztatják a visszatérésük után. Viszont lehetséges, hogy rosszul értelmezed.

– Valóban nincs sok támpontom – ismerte be a férfi. – Ez igaz.

– Mit gondolsz, ők idézték elő a balesetedet?

– Egek ura, ez még meg sem fordult a fejemben!

– Nem?

– Na jó, szóval úgy képzeltem el, hogy megtörtént a baleset, mire jöttek ők, és felkínálták a váratlan lehetőséget. Gondolatnak is iszonyú, hogy ők okozták! Az mindent megváltoztatna, ugye?

– Nem tudom. Ami engem zavar, az a következő: ha ezek az akármicsodák olyan hatalmasak, hogy tudtak tájékoztatni téged egy fontos küldetésről, ha életben tudtak tartani ott, ahol meg kellett volna halnod, ha össze tudtak hozni egy mentést, akkor miért ne idézhették volna elő a balesetet, és miért ne okozhatták volna a mostani emlékezetvesztésedet?

Michael szólni sem bírt.

– Csakugyan nem jutott eszedbe még soha?

– Rettentő gondolat! – suttogta a férfi. Rowan szóra nyitotta a száját, de Michael egy udvarias kis mozdulattal kérte, hogy még ne. Szavakat keresett ahhoz, amit mondani akart. – Én másképpen képzeltem el őket. Bizonyosra vettem, hogy egy másik világ lényei, úgy szellemi, mint anyagi értelemben, hogy...

– Magasabb rendű lények?

– Igen, és hogy kizárólag akkor jöhettek hozzám, szerezhettek tudomást rólam, foglalkozhattak velem, amikor közel jutottam hozzájuk, ott voltam élet és halál között. Azt próbálom kifejezni, hogy ez misztikus, de nem bánnám, ha volna rá más szavam. Ez a kapcsolat egyedül azért jöhetett létre, mert testben halott voltam.

Rowan várakozott.

– Úgy értem, hogy a létezők más osztályát képviselik. Nem képesek lelökni a szikláról, és a tengerbe fojtani egy embert, mert ha ilyesmiket előidézhetnek az anyagi világban, akkor mi az ördögnek lenne szükségük rám?

– Értem az elméletedet – mondta a nő. – Ennek ellenére...

– Micsoda?

– Te feltételezed, hogy magasabb rendű lények. Úgy beszélsz róluk, mintha jók lennének. Feltételezed, hogy teljesítened kell, amit kívánnak tőled.

Michaelben ismét benne szakadt a szó.

– Nézd – folytatta Rowan –, lehet, hogy azt se tudom, miről beszélek...

– Szerintem tudod – mondta a férfi –, és igazad van. Én csak feltételeztem az egészet. De ide figyelj, Rowan, a benyomáson múlott az egész. Azzal a benyomással tértem vissza, hogy jók, hogy már a visszatérésem is az ő jóságukat igazolja, a küldetés pedig olyan volt, amellyel csakis egyetérthettem. Én nem kérdőjeleztem meg ezeket a feltételezéseket, te viszont azt mondod, hogy tanácsos lett volna ezt tennem.

– Elképzelhető, hogy nincs igazam. Talán bölcsebb is lenne hallgatnom. De hallhattad, milyenek a sebészek. Berúgjuk az ivó ajtaját, csak nem pisztoly van a kezünkben, hanem szike.

– Te nem tudhatod, milyen sokat jelent már az is, hogy hangosan beszélhetek, fennhangon elmélkedhetek róla! – nevetett Michael, ám gyorsan lehervadt a szájáról a mosoly. Végül is ez elég nyugtalanító, hogy arról az élményről csak úgy diskurálnak. Rowan is tudta.

– Még valami – mondta.

– Mégpedig?

– Valahányszor a kezed erejéről beszélsz, azt mondod, nem fontos. Azt mondod, a látomások a fontosak.

De miért ne állhatnának kapcsolatban? Miért nem hiszed el, hogy a látomások szereplői ruházták föl a kezedet a hatalommal?

– Nem tudom – felelte a férfi. – Már gondoltam erre. A barátaim direkt célozgattak rá. De nem érzem igaznak. Úgy érzem, az erő a figyelem elterelésére való. Mármint a környezetem azt forszírozza, hogy használjam, márpedig ha ismét elkezdeném, nem mennék vissza.

– Értem. És ha majd látod a házat, meg is érinted? Michael sokáig tépelődött. Be kellett ismernie, hogy nem gondolt ilyesmire. Ő közvetlenebb és csodaszerűbb tisztázást képzelt el.

– Ja, ezt fogom tenni, azt hiszem. Ha tehetem, megérintem a kaput. Fölmegyek a lépcsőn, és megérintem az ajtót.

Mitől riadt meg? A házat látni, az valami csodálatos lenne, de megérinteni tárgyakat... Keresztbe fonta karjait, és a fejét csóválva hátradőlt. *Érintsd meg a kaput! Érintsd meg az ajtót!* Persze lehetséges, hogy ők ruházták föl a hatalommal, de akkor miért gondolta, hogy nem így van? Pláne ha minden összefügg...

Rowan hallgatott. Látszott rajta, hogy zavarban van, talán még szorong is. A férfi sokáig nézte. Gyűlölte, hogy most kell elmennie.

– Ne siess annyira az elmenéssel, Michael – szólalt meg a nő váratlanul.

– Rowan, hadd kérdezzek valamit erről a papírról, amit aláírtál, az ígéretről, hogy sohasem térsz vissza New Orleansba. Hiszel te az ilyesmiben, mármint az Ellie-nek, a holtnak tett eskü érvényességében?

– Hát persze hogy hiszek – felelte a nő fásultan, csaknem szomorúan. – Te is hiszel.

– Én?

– Hiszen tisztességes ember vagy. Az, amit nagy nyomatékkal rendes pasasnak szoktak nevezni.

– Oké, remélem is, a kérdést pedig rosszul tettem föl. Tehát: nem kívánod viszontlátni a helyet, ahol születtél? De most is hazudtam, mert tulajdonképpen azt akarom kérdezni, nincs-e rá esély, hogy velem gyere vissza? Asszem, a rendes pasasok nem szoktak hazudni.

Csönd.

– Tudom, hogy nagyképűen hangzik – folytatta Michael –, tudom, hogy megfordult pár férfi ebben a házban, mármint nem én leszek életed fárosza, én...

– Hagyd abba! Akár beléd is szerethetek. Te is tudod.

– Na jó, akkor hallgasd meg, amit mondani akarok, mert itt két élőről van szó, és én már talán... na szóval... tehát, ha vissza akarnál menni, ha szükségesnek éreznéd, hogy visszamenj, csak azért, hogy lásd, hol születtél, kik voltak a szüleid... Nohát, mi az ördögnek nem jönnél velem? – Sóhajtott, hátradőlt, zsebre gyűrte a kezét. – Gondolom persze, hogy borzasztó nagy lépés lenne, és tőlem ez önzés. De annyira szeretném, hogy gyere. A rendes pasas kéri.

Rowan ismét elfordította merev pillantását. A szája megkeményedett, és Michael látta rajta, hogy ismét a sírás kerülgeti.

– Olyan jó lenne – mondta. A szeme telefutott könnyekkel.

– Jaj, Rowan, ne haragudj! – mentegetőzött a férfi. – Nem volt jogom, hogy ezt kérjem.

A könnyek győztek. A nő továbbra is a vizet bámulta, mintha ez lenne az egyetlen eszköz, amellyel uralkodhat magán, de közben sírt; a férfi látta a torkán, ahogy nyeldekel, látta megfeszülő vállát. Belehasított a gondolat, hogy ez itt a legmagányosabb ember, akit valaha látott. Kaliforniában hemzsegnek a magányosok, de Rowan egyenesen el van szigetelve. Minden hátsó gondolat nélkül aggódott érte, félt egyedül hagyni ebben a házban.

– Nézd, Rowan, tényleg ne haragudj. Nem szabad ezt tennem veled. Ez csak rád és Ellie-re tartozik. Ha majd készen állsz, akkor jöjj. Nekem egyelőre egészen más okból kell megtennem, pedig hogy utálom!

A nő arcán újból peregni kezdtek a könnyek.

– Rowan...

– Michael – súgta ő. – Én kérek elnézést. Én ugrottam a nyakadba. Ne nyugtalankodj többet miattam.

– Ne beszélj így! – Föl akart állni, hogy magához ölelje, de a nő nem engedte. Átnyúlt az asztalon, és megfogta az ő kezét.

– Rowan – mondta a férfi gyöngéden –, ha azt hiszed, hogy engem nem tett boldoggá, mikor átöleltelek és letöröltem a könnyeidet, akkor nem használod a hatalmadat. Vagy csak nem érted a magamfajta embert.

Rowan dideregve keresztbe fonta a karját, frufruja a szemébe hullott. Olyan árvának látszott, hogy Michael szerette volna átnyalábolni és összecsókolni.

– Voltaképpen mitől félsz? – kérdezte.

Rowan olyan halkan súgta a választ, hogy alig lehetett hallani:

– Attól, hogy rossz vagyok, Michael, rossz ember, aki csakugyan képes ártani. Akiben iszonyú lehetőségek rejlenek a gonoszságra. Minden hatalmam, úgy, ahogy van, erre utal.

– Rowan, az nem bűn, hogy jobb ember voltál Ellie-nél és Grahamnél. Az se bűn, ha gyűlölöd őket a magányosságodért, azért, mert úgy neveltek, hogy elvágtak minden lehetséges vérségi kapcsolattól.

– Tudom én ezt, Michael. – Mosolygott, szelíden, kedvesen, hálásan, csendes beletörődéssel, de nem hitte el, amit hallott. Azt érezte, hogy a férfi nem látott meg benne valami kulcsfontosságút. És Michael tudta ezt. Rowan azt érzi, hogy ő kudarcot vallott, ugyanúgy, mint a hajó fedélzetén. A nő kitekintett a mélykék vízre, majd visszatért a pillantása a férfihoz.

– Rowan, mindegy, mi történik New Orleansban, mi viszontlátjuk egymást, méghozzá hamar. Most megesküdhetnék egy kocsikerék Bibliára, hogy visszatérek, de megmondom az igazat: nem hiszek benne. A Liberty utcáról eljövet cáfolhatatlanul tudtam, hogy nem fogok ott lakni többé. De azért találkozunk mi még valahol, Rowan. Ha már New Orleansba nem teheted be a lábadat, válassz egy másik helyet, mondd ki a szót, és én jövök.

Ezt nektek, ti trógerek odakint, gondolta, miközben a vizet és a kaliforniai piszkoskék egét nézte, *ti akárkicsodák, akik ezt tettétek velem, és nem jöttök vissza utat mutatni. Megyek New Orleansba, megyek, ahová vezettek. De van valamim, közösen ezzel a nővel, és az az enyém.*

Rowan ki akarta vinni a repülőtérre, de Michael ragaszkodott hozzá, hogy taxit hív. Az túl hosszú út, és Rowan fáradt. Aludnia kell.

Zuhanyozott, borotválkozott. Majdnem tizenkét órája nem ivott egy kortyot. Elképesztő.

Amikor lejött, Rowan ismét a kandalló párkányán ült, keresztbe vetve a lábait. Nagyon szép volt fehér gyapjúszövet nadrágjában és ezúttal egy másik, lakásnak is alkalmas, csavart mintás pulóverjében, amelytől még vékonyabbnak látszott a csuklója, még hosszabbnak a lába, és egészében még jobban emlékeztetett egy törékeny őzsutára. Valamilyen parfüm sejlett rajta, amelynek a nevét Michael tudta valaha, és még ma is szerette.

Megcsókolta Rowan arcát, majd sokáig szorította magához. Tizennyolc év, vagy talán még annál is több választja el őket, és ezt nagyon fájdalmasan érezte most, mikor a szája ismét elkalandozhatott a kemény húsú, ruganyos arcon.

Adott Rowannak egy cédulát, amelyre fölírta a Pontchartrain szálloda nevét és telefonszámát.

– Hogyan érhetlek el a kórházban? Vagy ott nem illik zavarni?

– De, zavarjál csak! Egész nap hagyhatsz üzenetet. – A konyhai pulthoz ment, felírta a telefonszámot a jegyzettömbre, letépte a lapot, és a férfi tenyerébe tette. – Nyugodtan verd ki a balhét, ha akadékoskodnának. Mondd meg, hogy várom a hívásodat. Majd én is szólok nekik.

– Értve.

Rowan hátralépett, zsebre gyűrte a kezét. Kissé lehajtotta a fejét, úgy nézett föl a férfira.

– Ne rúgj be megint, Michael – mondta.

– Igenis, doktornő – nevetett a férfi. – Kedves, itt helyben letehetném a nagyesküt, de az utaskísérők előbb-utóbb...

– Michael, ne igyál a gépen, és ne igyál, mikor megérkezel. Bombázni fognak az emlékek. Mérföldekre leszel mindenkitől, akit ismersz.

Michael megcsóválta a fejét.

– Igaza van, doki. Vigyázni fogok. Nem lesz semmi bajom. Kivette bőröndje villámzáras zsebéből a Sony sétálómagnót, ellenőrizte, hogy nem felejtett-e el könyvet csomagolni az útra.

– Vivaldi – magyarázta, miközben a kabátja zsebébe csúsztatta a magnót és a miniatűr fülhallgatót. – És a Dickensem. Becsavarodok, ha nélkülük repülök. Esküszöm, jobb minden Váliumnál és vodkánál.

Rowan rámosolygott, a világ legcsodásabb mosolyával, aztán fölkacagott.

– Vivaldi és Dickens! – dünnyögte. – Ezt kapd ki!

– Gyarló az ember – vonogatta a vállát a férfi. – Egek ura, minek megyek el én innen? Hát hülye vagyok én?

– Ha nem telefonálsz ma este...

– Telefonálok, hamarabb és gyakrabban, mint várnád.

– Itt a taxi – jelezte Rowan. Michael is hallotta a tülkölést.

Magához szorította Rowant, megcsókolta, majdnem összeroppantotta. Egy hosszú percig úgy érezte, hogy el sem bírja engedni. Megint: arra gondolt, amit Rowan mondott, hogy ők idézték elő a balesetet, okozták az emlékvesztést. Sötét borzongás futott végig rajta, amely már nagyon hasonlított a félelemre. És ha elfelejtené

őket örökre, ha itt maradna Rowannal? Ez is egy lehetőség, afféle utolsó esély.

– Azt hiszem, szeretlek, Rowan Mayfair – súgta.

– Igen, Michael Curry – mondta Rowan. – Azt hiszem, ugyanerről adhat számot a másik fél is.

Ismét felragyogtatta csendes mosolyát, és a férfi látta a szemében az erőt, amely megigézte az elmúlt órákban, de látta a sebezhetőséget és a bánatot is.

Útban a repülőtérre Vivaldit hallgatott behunyt szemmel, de nem segített. New Orleansra gondolt, azután Rowanra; lengett ide-oda az inga. Milyen szimpla dolgot mondott Rowan, és ő mennyire kizökkent tőle. Hetek óta ragaszkodott a fenséges minta és a magasztos értéket szolgáló küldetés eszméjéhez, ám elég volt néhány egyszerű és logikus kérdés, hogy a hit porrá hulljon.

Hát pedig nem hiszi el, hogy bárki is előidézte volna a balesetet. Őt csak egy hullám csapta le a szikláról. Aztán átkerült valahova, egy tartományba, ahol megfordultak már mások is, ott rátalált azokra a lényekre, és azok is megtalálták őt, de ettől még nem képesek beleszólni az emberek dolgába, ártani nekik, madzagon rángatni őket!

No és a megmenekülésed, haver? Hogy Rowan éppen akkor jöjjön a hajójával arra a szent helyre, pont mielőtt leszállt volna a tengerre a sötétség?

Uristen, már megint kezd elmenni az esze! Másra se tud gondolni, mint hogy ismét együtt lehessen Rowannal, vagy bekaphasson egy pofa whiskyt, jól bejegelve.

Már a beszállásra várt, amikor eszébe jutott valami, egy dolog, ami korábban egyáltalán nem izgatta.

Néhány órán belül háromszor feküdtek le egymással, és ő egyszer sem tette meg szokott fogamzásgátló óvintézkedéseit. Még az óvszerre sem gondolt, holott mindig tart a levéltárcájában. Rowannál sem firtatta a témát. Hogy évek óta épp most viselkedjék ilyen figyelmetlenül!

Ej, a mindenségit, Rowan orvos! Biztosan gondoskodott a megelőzésről. Nem kellene felhívnia? Jólesne hallani a hangját. Összecsukta a *Copperfield Dávid*ot, és körülnézett, hogy hol egy telefon.

Akkor vette észre ismét azt az embert, a tweed öltönyös, fehér hajú angolt. Alig néhány sorral arrébb ült az aktatáskájával és az esernyőjével, kezében összehajtott újsággal.

*Jaj, ne,*gondolta Michael szárnyaszegetten, és visszaereszkedett a székbe. Más se kellene, minthogy most szaladjon bele az angolba!

Beszálláshoz szólították őket. Michael aggodalmasan kémlelte az angolt, aki fölállt, összeszedte a holmiját és a kapuhoz indult.

Ám az öregúr még csak föl sem tekintett néhány perccel később, amikor Michael elvonult mellette és leült az ablak mellé az első osztály végében. Már ki is nyitotta az aktatáskáját az öreg szivar, és ugyancsak sebesen írt valamit egy jókora, bőrkötésű noteszbe.

Mielőtt a gép fölszállt volna, Michael megrendelte a whiskyt és hozzá egy jégbe hűtött sört, szétcsapatás végett. Mire Dallasba értek, ahol negyven percig állt a gép, a hatodik sörnél és a *Copperfield Dávid* hetedik fejezeténél tartott, tökéletesen elfelejtkezve az angolról.

Már út közben, mikor megállította a taxisofőrt, hogy vásároljon egy hatrekeszest, a mennyekben járt a nyári melegtől, most pedig, amint a sztrádáról lekanyarodva megérkeztek a Szent Károly út felejthetetlenül koszos alsó traktusába, legszívesebben elsírta volna magát a fekete törzsű, sötét koronájú tölgyfáktól, és az emlékek villamosa is pontosan ilyen hosszú, keskeny, mint ez, amelyik csörömpölve, csattogva járja az utat!

Még ezen a szakaszon, a ronda hamburgercsárdák, koszlott kocsmák, bedeszkázott üzletek és kihalt benzinkutak fölött meredező új bérházak közepette is ódon, zöldellő és buján gyönyörű volt a város. Michael szerette még a repedésekből kilövellő dudvát is. A fű dúsan és zölden nőtt a semleges földön. A selyemmirtuszfákat ellepték a habos virágok. Látott rózsaszín selyemmirtuszt, lila selyemmirtuszt, és pirosat, de az úgy piroslott, akár a görögdinnye húsa!

– Ezt nézze, figyelje csak! – mondta a sofőrnek, aki egyfolytában povedált, hogy mennyi a bűnözés, és milyen rossz idők járnak. – Ibolyalila az ég, pont ahogy emlékeztem, ibolyalila, a fene hogy egye meg, odaát évekig azt képzeltem, én színeztem ki az emléket!

Sírás kerülgette. Könnyet sem ejtett, miközben a síró Rowant ölelte magához, de most mindjárt bőgni fog. *Ó, miért nincs itt Rowan!*

A sofőr kinevette.

– Na ja, tényleg lila az ég, úgy is lehessen mondani.

– Azt a mindenit! – álmélkodott Michael. – Maga a Raktár utca és a folyó között született, igaz? Akárhol ráismertem volna erre a hangra!

– Miket össze nem beszél, fiam, hát a maga hangja? – csúfolta vissza a taxisofőr. – A Washington és a

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE I.

Szent Tamás sarkán születtem, szíves tájékoztatása végett, kilencediknek. Ma már nincsenek ekkora családok. – A taxi épp csak hogy mászott az úton, a puha, nyirkos augusztusi szellő becsurgott a nyitott ablakon. Az imént kapcsolták föl az utcai világítást.

Michael behunyta a szemét. Zene volt még a sofőr vég nélküli kerepelése is. És ez az illatos, szerelmetes meleg! Erre vágyott az ő lelke! Van még egy hely a világon, ahol ennyire él a levegő, ahol csókol és cirógat a szellő, ahol elevenen lüktet az ég? Ó, istenem, micsoda érzés, hogy nem kell fázni többé!

– Én mondom magának, senkinek sincs joga olyan boldognak lenni, mint amilyen én vagyok most! – közölte. – Senkinek! Nézze a fákat! – Kinyitotta a szemét, fölpillantott a tekervényes fekete ágakra.

– Hát hol a pokolban járt, fiam? – érdeklődött a sofőr, egy ellenzős sapkát viselő, alacsony ember, aki félig kikönyökölt az ablakon.

– Hát bizony, éppen hogy a pokolban, haver, és hadd mondjak magának valamit a pokolról. Nem meleg. Hideg. Hé, odanézzen, ott a Pontchartrain hotel, és az is pont olyan, mint volt! – Igazság szerint a szálloda még tartózkodóbbnak és elegánsabbnak tűnt, mint hajdanán. Csinos kék napellenzői voltak, és az ajtóban a portások és hordárok megszokott csapata ácsorgott.

Michael alig bírt megülni egy helyben. Ki akart szállni, sétálni akart, koptatni akarta a régi járdát. Ám a sofőrnek azt mondta, hogy vigye föl az Első utcába, onnan térnek majd vissza a Pontchartrainhez; az Első utca kedvéért tud várni.

Éppen végzett a második sörrel, amikor megérkeztek a Jackson út fényébe, és onnantól minden megváltozott. Michael nem ilyen drámai különbségre emlékezett. A tölgyek megnyúltak és összehasonlíthatatlanul vastagabbak lettek, a bérkaszárnyákat fölváltották a korinthoszi oszlopos, fehér házak, és hirtelen zölden villódzó, puha fátylat terített magára a bóbiskoló szürkületi világ.

– Miért nem vagy itt, Rowan? – suttogta. Ott a Szent Károly és a Philip utca sarkán a pazarul felújított James Gallier ház, és az utca másik oldalán a Henry Howard ház, kirittyentve, újrafestve! Vaskerítések őriztek pázsitokat és kerteket. – Uram Jézus, itthon vagyok! – suttogta.

Amikor leszálltak, még bánta, hogy annyira berúgott – olyan kutya komplikált volt cipelnie a bőröndjét, és találni egy taxit –, de most már túlesett rajta. Majd kibújt a bőréből, mikor a taxi balra kanyarodott, és az Első utcán behatolt a Kertváros sötét, lombos mélyébe.

– Van róla fogalma, hogy pont olyan, mint volt? – kérdezte a sofőrtől. Mérhetetlen hála öntötte el. Odanyújtott a taxisnak egy bontatlan sört, de az csak nevetett és legyintett.

– Majd később, fiam – mondta. – Szóval hová is megyünk? – Álomszerű lassúsággal gördültek a súlyos udvarházak mellett. Michael téglával kirakott járdákat, csillogó sötét levelű, nagyvirágú liliomfákat látott.

– Csak menjen, de lassan, engedje csak el ezt a hapsit, ja, nagyon lassan, amíg azt nem mondom, hogy állj.

Az este legszebb óráját választotta a visszatéréshez. Most nem gondolt a látomásokra vagy a sötét küldetésre. Annyira csordultig telt a boldogsággal, hogy csak arra tudott gondolni, ami várja. Meg Rowanra. Ez a szerelem ismérve, mélázott álmatagon, mikor a boldogság is túlságosan nyomasztó lesz a másik nélkül. Komolyan félt, hogy patakzani kezdenek a könnyei.

A taxisofőr ismét rázendített, illetve tulajdonképpen abba se hagyta. Most a redemptorista egyházközségről beszélt, hogy milyen is volt régen, és mennyire lerobbant mára, persze, Michael megnézné a régi templomot.

– Ministráns voltam a Szent Alfonzban – mondta. Bár ez nem fontos, ez akármeddig várhat. Mert ebben a pillanatban fölnézett, és meglátta a házat.

Látta a saroktól hátrafelé nyúló, hosszú, sötét oldalát; látta az összetéveszthetetlen, rózsamintás vaskorlátokat; látta az őrt álló tölgyeket, a hatalmas, oltalmazó karok módjára táruló irdatlan ágakat.

– Ez az – mondta, érthetetlenül elfúló hangon, lázas suttogással. – Kanyarodjon jobbra. Itt álljon meg. – Fogta a sörét, kiszállt a taxiból, és a sarokhoz ment, hogy egyszerre két oldalról lássa a házat.

A világ elcsendesedett. Elsőnek a kabócák cirpelését hallotta meg, azt a mély, örvénylő danát, amelytől még az árnyékok is életre kelnek, majd egy olyan hangot, amelyet mára tökéletesen elfelejtett: a madarak átható kiáltozását.

Az erdő hangjai, gondolta Michael, miközben a korai estébe takarózó, sötét, kihalt balkonokat nézte. Sehol egy reszkető fény a magas, keskeny zsalugáterek mögött.

A háztető fölött zománcosan fénylett az ibolyalilával és arannyal átszőtt ég. Gyönyörű, tiszta vonalakkal rajzolódott ki rajta az emeleti tornác utolsó oszlopa, és a konzolos csatornapárkány alatt a tetőről aláomló bougainvillea buja áradata. Michael még a félhomályban is látta a bíborlila virágokat, a vaskorlátokon az ódon rózsamintát, és az oszlopfők fura eklektikáját: a ház oldalán dór, a földszinti homlokzaton ión, az emeleten korinthoszi.

Nagyot, reszketeget sóhajtott. Ismét azt a mérhetetlen boldogságot érezte, de bánat is keveredett hozzá, nem tudta, miért. Ennyi év után, gondolta fáradtan, még most sincs öröm üröm nélkül. Csupán egyetlen dologban csalta meg az emlékezete: a ház nagyobb volt, sokkal nagyobb annál, ami benne élt. Az összes öreg ház megnőtt; szinte felfoghatatlanul kitágult a világ.

Mégis bensőséges közelség lüktetett, pihegett mindenben: a sötétséggel összemosódó, burjánzó lombokban a rozsdás vaskerítés mögött, a kabócák dalában, a sűrű árnyékban a tölgyek alatt.

– Paradicsom! – suttogta. Fölnézett a tölgyek ágain zöldellő apró páfrányokra, és könnybe lábadt a szeme. Vészesen közel jött a látomások emléke. Fekete szárnyként súrolta. *Igen, Michael, a ház!*

Gyökeret vert a lába, a sörösdoboz jegesen hűtötte kesztyűs tenyerét. Ő szólt volna, a sötét hajú asszony?

Michael csak annyit tudott, hogy dalol a szürkület és dalol a hőség; tekintete körberévedezett a többi rezidencián, de talán nem is érzékelt mást, mint a kerítések, oszlopok, falazatok, bársonyzöld gyepcsíkokon remegő apró selyemmirtuszok hullámzó harmóniáját. Melegen árasztotta el a béke, és egy másodpercre ellazult a jelenések és a rettentő küldetés emlékének szorítása. Vissza, vissza a gyerekkorba, ne egy emlékért, de a folyamatosságért! A pillanat szétterült, átlépte a gondolat, a tehetetlen és alkalmatlan szavak határát.

Az ég sötétedett. Még mindig bátor ametiszt volt, mintha fojtott és fáradhatatlan tűzzel harcolna az éjszaka ellen, ám ezzel együtt is fogyott a fény. Michael egészen kicsit elfordította a fejét, hogy végignézzen a folyóhoz vezető hosszú utcán, és látta, hogy arrafelé színarany az égbolt.

Mélyen, nagyon mélyen persze lappangtak emlékek egy fiúról, aki idáig jött a folyó közelében szorongó kis házakból, egy fiúról, aki ugyanitt állt, amikor beesteledett. Ám a jelen továbbra is elborított mindent, és semmilyen erő sem kényszeríthette gátak közé, nem befolyásolhatta és változtathatta meg azt a puha áradást, amellyel a hely öntötte el érzékeit, a léleknek ezt a tiszta, csendes békéjét.

Csupán akkor erősödött fel ismét a látomások hatása, amikor lassan visszatért szerető pillantása a házhoz, óriás kulcslyukra emlékeztető, boltozatos ajtajához. *Ajtó! Igen, említették az ajtót!* De az nem valóságos ajtót jelentett. Bár az óriás kulcslyuk látványa, mögötte az árnyékos előtér... *Nem, az nem lehetett igazi ajtó! Becsukta* a szemét, kinyitotta. Révült tekintete rátapadt egy északi szoba ablakaira az emeleten, és riadtan látta a tűz véres izzását.

*Nem, ez nem lehet igaz!*Nyomban észbe is kapott, hogy ez csak gyertyafény. Kitartóan remegett a lángja, Michael pedig álmélkodott, hogy azok bent így világítsanak.

A kert besűrűsödött és összébb húzódott a sötétségben. Életre kellene ráznia magát, hogy végigmenjen a kerítés mellett, és benézzen az oldalt lévő kertbe. Ezt is akarta tenni, de nem engedte az északra néző, emeleti ablak. Most már egy nő mozgó árnyékát is látta a csipkefüggönyön. A csipkén átsejlett a fal felső sarkának piszkos virágmintája.

Hirtelen a földre tekintett. A sör kiesett a kezéből, a csatornában habzott. *Részeg vagy*, gondolta, *leittad magad, te hülye!* No de sebaj, épphogy erősebb lett tőle! Hirtelen meglódult, nehézkesen átdülöngélt a kereszteződésen, és a ház kapuja elé állt.

A hámló deszkájú első tornác egy merő por és szemét. Megragadta a vas pókhálót. A kaméliabokrok fákká nőttek a korlátok előtt. A macskaköves ösvény nem látszott a hullott levéltől. Föllépett a vas pókhálóra. Igazán könnyű lenne átugorni ezt a kerítést.

– Hé, haver, hé!

Megfordult. A sofőr állt mellette. Ámulva nézte, milyen alacsony, ha nem ül a kormánynál, nagyorrú, apró emberke, szemét elrejti a sapka ellenzője, mintha egy tölgyfamanó termett volna itt ebben a túlfűtött pillanatban.

– Mit csinál? Elvesztette a kulcsát?

– Nem itt lakom – felelte Michael. – Nincs kulcsom. – Elnevette magát, hogy ilyen képtelenséget föltételeznek róla. Szédült. Mézédesen lágy szellőt küldött a folyó, és itt volt előtte a sötét ház, olyan közel, hogy megérinthette volna.

– Jöjjön, hadd viszem vissza a hotelbe, a Pontchartraint mondta? Igaz? Majd segítek felmenni a szobájába.

– Ne kapkodjunk – kérte Michael. – Várjon még egy percet. – Megfordult, elindult az utcán. Váratlanul zavarni kezdte a töredezett, rosszul összeillesztett kockakő. Ez is olyan sötétlila, mint amire emlékszik. *Hát itt semmi sem fakul meg és nem lesz kiábrándító?* Megtörölte az arcát. Könnyek. Megállt, benézett az oldalsó kertbe.

A selyemmirtuszok irdatlanra nőttek. Sápadt, viaszos törzsük pöffedtre dagadt. Az emlékek hatalmas pázsitját csüggesztően fölverte a gyom, a hajdani puszpángsövény elvadukan burjánzott. Neki azért tetszett. Tetszett még a gubancos folyondárok súlyától megroggyant ódon pergola is a kert hátuljában.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE I.

Itt szokott állni az ember, gondolta Michael, a szélső selyemmirtusz felé baktatva, amely hatalmasan fölnyúlt a szomszéd ház falára.

– Hol vagy? – súgta. Hirtelen enyvvé sűrűsödtek a látomások. A kerítésnek tántorodott, a vas felnyögött. Jobbra halkan zizegtek a lombok. Megfordult. Mozgott a levél. Zúzott kaméliák hullottak a porhanyós földre. Michael letérdelt, átnyúlt a kerítésen, fölemelt egy törött, piros virágot. Mit is mondott a sofőr?

– Minden oké, haver! – csitította. A tenyerén fekvő megtört kaméliát nézte, iparkodott, hogy jobban lásson a félhomályban. Az ott előtte egy fényes fekete cipő, a kerítés másik oldalán? Megint a lombsusogás. Hiszen ez egy nadrág szára! Tőle ujjnyira áll valaki. Fölnézett, elveszítette az egyensúlyát, és térdre zöttyent. Akkor pillantotta meg, ijesztően közel, a sötét alakot, amely őt leste szikrázó, tágra nyitott szemmel, szobormereven, ugrásra kész, ádáz éberséggel. Kinyúló kéz húzott fehér csíkot az árnyékok között. Megszólalt a vészcsengő, Michael rögtön arrébb evickélt a kövön. Mire visszanézett az elvadult növényekre, nem látott senkit, ám az üresség ugyanolyan rémítő volt, mint az eltűnt alak.

– Uram irgalmazz! – suttogta. A szíve majd kiugrott, és nem bírt fölállni. A sofőr megrántotta a karját.

– Jöjjön már, fiam, mielőtt befutna a járőr! Michael aggasztóan imbolyogva feltápászkodott.

– Látta ezt? – suttogta. – Irgalmas Jézusom, ugyanaz az ember! – Hűdötten bámulta a sofőrt. – Én mondom magának, hogy ugyanaz!

– Én meg aszondom magának, fiam, hogy most vissza kell vinnem a hotelbe. Elfelejtette, fiam, hogy ez a Kertváros? Itt nem lehet részegen dülöngélni!

Michael lába alól megint kiszaladt a föld, és ő nehézkesen áthuppant a kőről a főbe. Megfordult, nyúlkált a fa után, de nem volt ott semmiféle fa. Újból a sofőr tartotta meg, de most egy másik kéz is csatlakozott hozzá a támogatásban. Michael megpördült. Ha az ember az, ő ordítani fog, mint a háborodott!

Ám az angol volt, az a fehér hajú, tweed ruhás fazon, akivel egy repülőgépen utazott.

– Mi az ördögöt keres maga itt? – motyogta Michael. Még a részegség ködén át is érzékelte a jóakaratú arcot, a tartózkodó, csiszolt fellépést.

– Segíteni szeretnék magának, Michael – felelte az angol rendíthetetlen nyájassággal, zengő mérhetetlenül udvarias, brit hangján. – Roppant hálás lennék, ha megengedné, hogy visszavigyem a szállodába.

– Ja, ez tűnik a megfelelő akciónak – helyeselt Michael. Kínosan akadozott a nyelve. Visszabámult a kertre. A magas homlokzat csaknem beleolvadt a sötétségbe, bár a tölgyfák ágai között átsejlő égboltcserepekben még nem aludt ki a lappangó izzás. A sofőr és az angol mintha értekeztek volna valamiről, és az angol mintha kifizette volna a fuvart.

Michael megpróbálta előhalászni a zsebéből a csíptetős pénztárcáját, de a keze nem talált bele a zsebbe. Megtántorodott, ismét nekiesett a kerítésnek. Most már szinte minden fény eltávozott a pázsitról, a tülekedő cserjék közül. Az iszalagtól fojtogatott lugas csak egy csuklyás árnyék volt a sötétségben.

Ám az utolsó selyemmirtusz alatt Michael meglehetősen tisztán látott egy vékony emberi alakot. Látta a halvány, tojásdad arcot, és hitetlenkedő szemmel ismerte föl a régi fehér keménygallért, a régi selyem nyakkendőt.

Mintha egy regényből vágták volna ki. Ugyanezeket a részleteket látta néhány perce, a vakrémület markában.

– Jöjjön, Michael, hadd vigyem vissza! – kérte az angol.

– Előbb meg kell mondania valamit! – protestált ő, egész testében reszketve. – Odanézzen, és mondja meg, hogy látja ott azt az embert?

Ám ott már csupán a sötétség árnyalatai látszottak, és az emlékek közül kínzó fájdalommal szólt ki az anyja üde, fiatal hangja:

“Michael, te is tudod, hogy nincs ott semmiféle ember.”

NYOLC

MICHAEL TÁVOZÁSA UTÁN Rowan órákig süttette magát a nyugati teraszon, miközben gondolatai álmatagon révedeztek a történteken. Kissé meghökkentő és horzsoló hatása volt az eseményeknek, bár a horzsolások inkább kellemesre sikerültek.

Szégyenkezett és bűntudatos volt, amiért rázúdította a férfira kételyeit és bánatát, bár most még ez sem izgatta túlságosan.

Aki sokáig kérődzik a hibáin, abból sohasem lesz jó idegsebész. Rowannál ilyenkor az volt az ösztönös eljárás, hogy megállapította a hibáját, fontolóra vette, miként kerülhetné el a jövőben, majd ment tovább.

Tehát számításba vette magányát, szomorúságát, éhségét, amely Michael karjaiba dobta, de azt is, hogy Michaelnek örömet okozott a vigasztalás; ez a tény lökte őket egymáshoz, előre nem látott, mély tüzű árnyalattal színezve kapcsolatukat.

Aztán a férfiról kezdett gondolkozni.

Még sohasem szeretett ilyen korú embert; sejtelme sem volt róla, hogy létezhet ennyi önzetlenség és őszinteség, amely Michael legegyszerűbb szavaiban és tetteiben is megnyilvánult. Váratlanul érte és valósággal megigézte a férfi jósága. Ami pedig az ágybeli technikáját illeti, az majdnem tökéletes. Célratörően és agresszíven szerette csinálni, akárcsak Rowan, olyan módon, amely mindkét fel szempontjából leginkább az erőszakra emlékeztetett. Bár most is csinálhatnák.

Neki, aki olyan sokáig mereven kettéválasztotta szellemi és testi éhségeit, az elsőt az orvostudománnyal, a másodikat úgyszólván névtelen ágytársakkal lakatva jól, már-már kezelhetetlenül sok volt, hogy a kettő váratlanul egyesüljön egy jólelkű, értelmes, csókolni valóan aranyos, ellenállhatatlanul kedves, mutatós alakban, aki még lebilincselően titokzatos lélektani és okkult gondokkal is küszködik. Halk nevetéssel csóválta a fejét, és ivott egy korty kávét.

– Dickens és Vivaldi! – motyogta. – Ó, Michael, kérlek, gyere vissza hozzám! Gyere gyorsan! – Ez a tenger ajándéka, ez a férfi!

De mi fog történni vele, még ha vissza is tér? Tönkreteszi ez a fixa idea a látomásokról, a házról és a küldetésről. Egyébként is, Rowan határozottan úgy érezte, hogy nem fog visszatérni.

Miközben félálomban üldögélt a tiszta délutáni napsütésben, bizonyosra vette, hogy a férfi máris becsípett, és még ennél is részegebb lesz, mire megérkezik a titokzatos házhoz. Sokkal jobb lett volna, ha vele tart, vigyáz rá és megpróbálja támogatni az utazás megrázkódtatásai közepette.

Most úgy érezte, kétszer hagyta el Michaelt. Először, amikor olyan sietve és könnyű szívvel adta át a parti őrségnek; és ma délelőtt, mikor engedte, hogy egyedül utazzon New Orleansba.

Persze senki sem várja tőle, hogy a férfival tartson New Orleansba. Csakhogy azt sem tudja senki, mit érez Michael iránt, vagy Michael mit érez iránta.

Ami a látomásokat illeti, hosszan törte rajtuk a fejét, de csak annyira jutott, hogy nem tulajdoníthatók fiziológiai oknak. Ismételten meghökkentette – kissé meg is riasztotta – különlegességük, egyediségük. Úgy látta, hogy Michael veszedelmes ártatlansága, naivsága egyenes következménye annak, ahogyan a férfi állást foglal a gonoszsággal szemben. Jobban érti a jóságot, mint a gonoszságot.

Akkor miért tette föl azt a furcsa kérdést, miközben ő elhozta San Franciscóból, hogy Rowan netán figyelmeztetni próbálja?

Látta Graham halálát, amikor megfogta az ő kezét, mert Rowan akkor Graham halálára gondolt, és gyötörte a gondolat. De hogyan stilizált Michael ebből tudatos figyelmeztetést? Megérzett valamit, amiről Rowannak fogalma sincs?

Minél tovább napozott, annál inkább belátta, hogy nem képes tisztán gondolkozni, és nem bírja elviselni a szorongássá fokozódó vágyakozást a férfi után.

Fölment a szobájába, és éppen beállt a zuhanyozóba, amikor eszébe jutott valami. Tökéletesen megfeledkezett a fogamzásgátlóról. Nem ez volt az első alkalom, hogy ilyen butaságot művelt, de évek óta

nem fordult elő vele.

Na, most már nem lehet visszacsinálni. Megnyitotta a csapot, a csempének dőlt, folyatta magára a vizet. Képzelj el egy közös gyereket! Őrültség! Rowan nem akart gyereket, sose akart. Ismét eszébe jutott a kémcsövekhez kapcsolt, bedrótozott magzat a laboratóriumból. Az ő hivatása az, hogy életet mentsen, nem az, hogy életet hozzon létre. Tehát akkor hogy is állunk? Most úgy két hétig idegeskedni fog, aztán ha már tudja, hogy nem állapotos, szépen megnyugszik.

Annyira elálmosodott, mire kijött a zuhany alól, hogy jóformán azt se tudta, mit csinál. Az ágy mellett megtalálta Michael ingét, azt, amelyet a férfi tegnap este ledobott magáról. Kék zsávoly ing volt, de ugyanúgy keményítették és vasalták, mintha öltönyhöz készült volna. Ez tetszett Rowannak. Szépen összehajtogatta az inget, majd magához ölelte, mint gyermek a kedvenc plédet vagy plüss állatkát, és elaludt.

Így aludt hat órán át.

Ébredéskor rögtön tudta, hogy nem bír egyedül maradni a házban. Mindenen a férfi bélyegét érezte. Hallotta hangjának csengését, nevetését, látta, amint lelkes komolysággal néz rá hatalmas kék szemével a szarukeretes pápaszem mögül, érezte kesztyűs ujjait a mellbimbóján, az arcán.

Ahhoz még korán volt, hogy elkezdjen hírekre vámi. A férfi lényének melegsége után még üresebbnek rémlett a ház.

Haladéktalanul telefonált a kórházba. Hát persze hogy szükség van rá! Szombat este van San Franciscóban, ha nem tudná. A közkórház baleseti felvételes osztályán máris közlekedési dugó van, a százegyes gyorsforgalmin sokszoros karambol történt, az áldozatok zsinórban érkeznek az egyetemi kórház baleseti sebészetére, Missionban lövöldöznek.

Amint megérkezett, már várta a sebészeten az intubált és érzéstelenített sérült, szekercés gyilkossági kísérlet áldozata, aki rengeteg vért veszített. A bentlakó elhadarta a kórtörténetet, miközben Rowan bemosakodott. Simmons doktor már elvégezte a feltárást. Rowan, ahogy belépett a fagyasztószekrénnyel felérő műtőbe, nyomban látta Simmons doktoron a megkönnyebbülést. Nyújtotta a karját, hogy adják rá a steril sebészköpenyt meg a műanyag kesztyűt, és közben felmérte, mi az ábra. Ketten a legjobb műtősnők közül; az egyik bentlakó zöldül, a másik pezseg az izgalomtól; az aneszteziológusok nem a kedvencei, de megfelelők; Simmons doktor szép és gondos munkát végzett.

És ott volt a páciens, az ülő helyzetben kornyadozó, névtelen páciens, lehorgasztott fejével, nyitott koponyájával, akinek csak a két gyámoltalan, csupasz lábfeje látszott ki a zöld vászonfellegekből.

Rowan az asztalhoz lépett, bólogatva nyugtázta az aneszteziológus néhány elhadart szavát, jobb lábával lenyomta a pedált, beállítva a gigászi sebészmikroszkópot. Megjelent a feltárt agyvelő, a csillogó fémkampókkal széthúzott szövetek.

– Ezt a kuplerájt – mormolta Rowan. Udvarias, fojtott heherészés.

– Tudta, hogy be fog jönni, Mayfair doktornő – szólt az egyik műtősnő –, úgyhogy mondta is a férjének, hogy nyugodtan sózzon csak oda még egyet a fejszével!

Rowan hunyorogva mosolygott a maszk mögött.

– Mi a véleménye, Simmons kolléga? – kérdezte. – Fel tudjuk takarítani innen ezt a vért anélkül, hogy túlságosan kiszippantanánk a hölgy agyát?

Teljes öt órán át nem gondolt Michaelre.

Hajnali kettő volt, mire hazaért. Sötét és hideg fogadta a házban, amire számított is, de ez volt az első alkalom Ellie halála óta, hogy nem búsult Ellie után, és Grahamre se gondolt kínos keserűséggel.

Michael nem hagyott üzenetet. Rowan csalódott volt, de nem csodálkozott különösebben. Tisztán látta maga előtt a férfit, amint részegen lebukdácsol a repülőgépről. New Orleansban négy óra van. Most úgyse telefonálhat a Pontchartrain szállodába.

Okosabb, ha nem is gondol erre, győzködte magát, miközben fölment lefeküdni.

Okosabb, ha nem gondol a páncélszekrénybe rejtett papírra, amely szerint nem térhet vissza New Orleansba. Okosabb nem gondolni arra, hogy felül egy repülőgépre, és megy Michael után. Okosabb, ha nem gondol kollégájára, Andrew Slatteryre, akit még mindig nem alkalmazott a Stanford, és roppant örömmel helyettesítené őt néhány hétig az egyetemen. Mi az ördögnek kérdezősködött éppen ma este Slatteryről, minek hívta föl Larket éjfél után, hogy van-e már állása Slatterynek? Mi mocorog az ő lázas agyában?

Legközelebb három órakor nyitotta ki a szemét. Valaki volt a házban. Nem tudta, miféle zaj vagy rezgés ébresztette föl, csak azt tudta, hogy idegen van itt. A város távoli fényeit nem számítva csupán a digitális óra számai világítottak a szobában. Egy váratlan, erős széllökés villogó permetet csapott az ablakhoz.

A ház imbolygott a cölöpökön. Az üveg halkan zörgött.

Felkelt, amilyen nesztelenül tudott, elővette a tükörasztal fiókjából a harmincnyolcas pisztolyt, kibiztosította, és a lépcsőhöz osont. Két kézzel fogta a pisztolyt, úgy, ahogyan Chase-től, a rendőr barátjától tanulta. Rowan gyakorolt a fegyverrel, értett a használatához. Nem annyira félelmet érzett, mint haragot, mérhetetlen haragot és hideg éberséget.

Nem hallott lépéseket, csak a szelet, ahogy huhog a kéményben, és nyögeti a vastag üvegfalakat.

Alatta a szokott kékes derengésben úszott a nappali szoba. Újabb zápor zúdult az ablakra. Édes Christine tompa döngéssel csapódott az északi mólóra őrösített gumitömlőkhöz.

Rowan némán elindult a lépcsőn, minden lépésnél megállva, a kanyaroknál újra és újra végigpásztázva a szobát, amíg a földszintre ért. A mögötte levő fürdőszoba kivételével nem volt egy zug, ahová el nem ért volna a pillantása. Amikor csak az ürességet látta és a nehézkesen imbolygó Édes Christine-t, óvatosan elindult a fürdoszoba felé.

Az apró helyiség üres volt. Semmit sem mozdítottak el. Michael kávéscsészéje a piperepolcon. Michael kölnijének illata.

Az ajtókeretnek támaszkodva még egyszer végigpásztázta tekintetével a homlokzati szobákat. Aggasztotta az üvegfalat rohamozó szél dühe. Pedig hallott már ilyet. Egyetlenegyszer volt annyi ereje az orkánnak, hogy betörje az üveget. Ám augusztusban sohasem kerekedik ilyen vihar; ez téli jelenség, mint a felhőszakadás, amely Marin megye dombjairól alázúdulva sárral teríti be az utcákat, és időnként a házakat is lemossa alapjukról.

Tanácstalan révületben bámulta a felcsapó hullámoktól elsötétedő, hosszú deszkákat. Látta a vízcseppek cukormázát Édes Christine szélvédőjén. A hirtelen kerekedett vihar tévesztette volna meg? Kibocsátotta láthatatlan antennáit, és fülelt.Csak az üveg és a fa nyögését hallotta, de itt akkor sincs rendben valami. Nincs egyedül. Az is bizonyos, hogy a behatoló nem az emeleten tartózkodik, hanem a közelben. És őt figyeli. De honnan? Sehogy sem talált magyarázatot az érzéseire.

A konyhában alig hallható kattanással fordult el a szám a digitális órán, mutatva, hogy három óra múlt öt perccel.

Valami mozdult Rowan látómezejének szélén. Nem nézett oda. Meg se moccant. Anélkül, hogy a fejét elfordította volna, balra villantotta a szemét, és meglátott a nyugatí teraszon egy embert.

Mintha vékony alakja, fehér arca, sötét haja lett volna, és a tartása nem tűnt alattomosnak vagy fenyegetőnek. Feltűnően egyenesen állt, karjait hanyagul lógatva. Rowan biztosra vette, hogy nem látja jól, mert ennek az embernek a ruhája képtelenül elegánsnak és előírásosnak tetszett.

Hideg nyugalom jégkérge borult Rowan dühének vulkánjára, és ő máris képes volt gondolkozni. Ez az alak nem jöhet be a terasz ajtaján. A vastag üveget sem képes betörni. Ha most ő rásüti a pisztolyt, amit boldogan megtenne, kilyukasztaná az üveget. Persze a férfi is rálőhet, amint észreveszi, de miért tenne ilyet? A besurranók be akamak surranni. Mellesleg Rowan úgyszólván bizonyosra vette, hogy a férfi rég meglátta őt, és nem most kezdte el lesni.

Nagyon lassan elfordította a fejét. Nem kételkedett benne, hogy akármilyen sötét a nappali, a férfi látja, sőt, direkt őt bámulja.

Vérlázítónak találta a szemtelenségét, és egyre veszélyesebbnek érezte a helyzetet. Hidegen figyelte az üvegfalhoz közeledő embert.

– Gyere csak, te szemét! Boldogan megöllek! – motyogta. Tarkóján felborzolódtak a pihék, és kéjes borzongás rohant át rajta. Meg akarta ölni ezt az alakot, legyen birtokháborító, őrült vagy tolvaj. El akarta tüntetni a teraszról a harmincnyolcassal. Vagy akármelyik hatalommal, amije van.

Lassan fölemelte a két kézre fogott pisztolyt. Célba vette a férfit, és kinyújtotta a karját, úgy, ahogy Chase tanította.

A behatoló csak bámulta csökönyösen, és Rowan minden jeges dühe mellett is ámulva figyelte külsejének részleteit, már amit kivehetett: a sötét haj hullámos volt, az arc halvány, beesett, és borongós kifejezésében volt valami bánatos esdeklés. A fej puhán mozgott a nyakon, mintha a férfi könyörögve beszélne.

Ki az ördög vagy?, kérdezte gondolatban Rowan. Csak lassan tudatosodott benne a helyzet valószínűtlensége, és ezzel együtt egy képtelen gondolata támadt. Ez nem az, aminek látszik. Valamiféle érzékcsalódást bámulok! A düh egy hirtelen belső vetődéssel átváltozott gyanakvássá, majd végül félelemmé.

A lény rimánkodva nézte sötét szemével. Fölemelte halvány kezét, ujjait rátette az üvegre.

Rowan se szólni, se moccanni nem tudott. Olyan dühbe hozta saját tehetedensége és rémülete, hogy felkiáltott:

– Menj vissza a pokolba, ahonnan jöttél! – Hangja hangosat, rettentőt csattant az üres házban.

És erre a behatoló, mintha csak őt akarná kiborítani és leteperni, lassan eltűnt. Előbb áttetsző lett, majd szertefoszlott, nem hagyva maga után mást, mint az üres terasz hátborzongató és döbbenetes látványát.

A hatalmas üvegtábla zörgött, majd akkorát dörrent, mintha a szél fejelt volna bele. Aztán úgy látszik, megnyugodott a tenger, az ágaskodó hullámok lelapultak, a ház elhallgatott. Még Édes Christine is mozdulatlanul gubbasztott a stég melletti csatornában.

Rowan még mindig az üres teraszt bámulta. Eszrevette, hogy a keze reszket és lucskos az izzadtságtól. Borzasztó nehéznek és veszedelmesen fékezhetetlennek érezte a pisztolyt. Egész testében reszketett, mégis odament az üvegfalhoz. Dühöngött, amiért ilyen kiszolgákatott volt ezzel a dologgal szemben. Megérintette az üveget ott, ahol a valami hozzáért. Az üveg alig észrevehetően, de félreérthetetlenül meleg volt, nem úgy, mintha emberi kéz tapadt volna hozzá, az túl kevés ahhoz, hogy meglangyosítson egy ennyire hideg felületet, hanem mintha hevítették volna.

Ismét szemügyre vette a csupasz deszkákat. Kitekintett a sötét, recés vízre, és Sausalito távoli, barátságos fényeire az öböl túlpartján.

A konyhai pulthoz sietett, letette a pisztolyt, és fölemelte a telefonkagylót.

– Beszélnem kell a Pontchartrain szállodával New Orleansban, kérem, kapcsolja – szólt remegő hangon. Most csak azzal csillapíthatta az idegeit, ha fülelt, és tudatosította magában a megnyugtató tényt, hogy egyedül van.

Fölösleges ellenőrizni zárakat és lakatokat. Fölösleges végignézni a fiókokat, minden zegzugot. Fölösleges, fölösleges, fölösleges. Félőrült volt, mire kapcsolták a szállodát.

– Beszélnem kell Michael Curryvel – közölte, és elmagyarázta, hogy Curry valószínűleg este jelentkezett be. Nem, nem számít, hogy New Orleansban negyed hat múlt öt perccel, kérem, csengesse a szobáját!

Örökkévalóságig tunő ideig ácsorgott a konyhában. Annyira zaklatott volt, hogy még az sem érdekelte, mennyire önző dolog ilyenkor fölverni Michaelt. Majd ismét a központos szólt bele:

– Sajnálom, de Curry úr nem veszi föl.

– Próbálja még egyszer! Küldjön föl valakit a szobájába, kérem! Beszélnem kell vele!

Amikor továbbra sem sikerült fölverni Michaelt, azt pedig természetesen megtagadták, hogy Curry úr engedélye nélkül behatoljanak a lakosztályba – ezért nem is hibáztathatta őket –, Rowan üzenetet hagyott, amelyben sürgős visszahívást kért, visszatette a kagylót, leroskadt a kandalló peremére, és gondolkozni próbált.

Bizonyos volt abban, amit látott, feltétlenül bizonyos! Egy jelenés a teraszon, amely néz, közeledik, mustrál! Egy lény, amely tetszése szerint tűnik fel és el! De miért látta a fény csillogását a gallérján? Miért ültek páracseppek a haján? Miért melegedett át az üveg az érintésétől? Volt-e anyaga, amikor látni lehetett, és ez az anyag oszlotte föl, amikor úgy tunt, hogy eltunt?

Vagyis elméje a tudományhoz menekült, szokása szerint, és azt is tudta, hogy ezt kell tennie, ám ez nem csillapította a pánikot, a kiszolgáltatottság nem szűnő, iszonyú érzését, amitől rettegnie kellett ezen a védett helyen is, ahol még sohasem félt.

Mi köze volt hozzá a szélnek és az esőnek? Mert azokat csak nem képzelte. És mindenekelőtt miért jelent meg ez a lény neki?

– Michael! – suttogta. Úgy bukott ki a száján, akár egy ima. Elfúló kis nevetéssel hozzátette: – Én is látom őket!

Felállt, lassú, meggondolt léptekkel végigment a házon, és felkapcsolta az összes villanyt.

– Na jó – mondta nyugodtan –, ha vissza akarsz jönni, díszkivilágítással várlak. – Bár ez ostobaság. Az, ami képes felkavarni a Richardson-öböl vizét, egy megszakítóval is elbánik.

Akkor is világítson a fény, mert ő retteg. Bement a hálószobába, magára zárta az ajtót, bezárta a gardróbszekrényt, becsukta a fürdőszoba ajtaját, az ágyra dőlt, párnákat gyűrt a feje alá, és a keze ügyébe helyezte a pisztolyt.

Rágyújtott, abban a tudatban, hogy ágyban dohányozni rettenetes szokás, ellenőrizte, hogy hunyorog-e a füstjelző kis piros lámpája, aztán cigarettázott tovább.

Egy kísértet! Képzelják, kísértetet láttam! Sose hittem bennük, mégis láttam egyet. Kísértetnek kellett lennie. Nem lehetett más. De miért jelent meg nekem? Ismét látta az esdeklő arcot, és teljes valószerűségében élte át újra, ami történt.

Hirtelen kétségbeesett, amiért nem érheti el Michaelt, amiért Michael az egyetlen, aki talán elhiszi a dolgot, amiért Michael az egyetlen, akiben annyira megbízik, hogy el merje mondani.

Az volt az igazság, hogy felajzotta az élmény; furcsán emlékeztetett arra, amit Michael megmentése után

érzett. Valami borzalmas és izgalmas történt velem! El akarta mesélni valakinek. Feküdt a hálószobában, tágra nyílt szemmel bámult az árnyéktalan, sárga fénybe és gondolkozott. *Miért jelent meg nekem? Milyen különös volt, ahogy végigjött a teraszon, és átleskelt az üvegen! Mintha én lettem volna az idegen!*

Izgalma továbbra sem lohadt, ennek ellenére megkönnyebbült, mikor fölkelt a nap. Michael előbb- utóbb felébred részeg álmából, észreveszi a telefonon az üzenetet jelző fényt, és akkor biztosan felhívja!

Már megint nekem kell valami, beletenyerelek abba, ami odaát történik, szükségem van rá...

De most már elzsongította az üvegfalon beáradó napfény meleg, édes biztonsága; befészkelte magát a párnákba, magára húzta a tűzött takarót, és Michaelre gondolt, karján és kezén a sötét pihére, nagy szemének fürkésző pillantására a szemüveg mögött, és csak az elalvás küszöbén jutott eszébe: lehet ennek a kísértetnek köze a férfihoz?

A látomások. Michael, szerette volna kérdezni, van-e köze a kísértetnek a látomásokhoz? Akkor az álom átcsapott abszurdba, és ő felriadt, szokása szerint ellenszegülve mindennek, ami képtelen, hiszen annyival különb az ésszeruség, és azt gondolta, hát persze, Slattery jó lesz helyettesnek, és ha Ellie létezik még valahol, mit érdekli már, visszamegy-e Rowan New Orleansba, mert ezt kell hinnünk, nem igaz? Mennyivel jobb, ami túl van már ezen a síkon – és ezzel a gondolattal merült vissza az elcsigázott álomba.

KILENC

MICHAEL FELRIADT. Szomjazott és kimelegedett a takaró alatt, holott egészen hűvös volt a szobában. Alsónadrágban és ingben aludt, amelynek a gallérját és a kézelőjét kigombolták. Meg kesztyű is volt rajta.

A szőnyeges kis előtér végén villany égett, és mintha papírok zizegése hallatszott volna a légkondicionáló puha zúgásán át.

*Jó ég, hol vagyok?*Felült. A kis előtérből mintha egy szalon nyílt volna, amelyben halványan fénylő pianíno állt a virágmintás függöny előtt. Az ő lakosztálya a Pontchartrain szállóban. Annak kell lennie.

Nem emlékezett, mikor jött ide, és rögtön dühös lett magára, amiért ennyit ivott. Ám ekkor visszatért az esti ujjongás, az Első utcai ház látomása az ibolyalila ég alatt.

New Orleansban vagyok, gondolta, és annyira megörült, hogy tüstént szertefoszlott minden zűrzavar és lelkifurdalás.

– Itthon vagyok! – suttogta. – Akármit is műveltem, itthon vagyok!

*De hogyan sikerült eljutnia a szállodába? És ki van a szalonban?*Az angol. Az volt az utolsó tiszta emléke, hogy az angollal beszél az Első utcai ház előtt. Ez az apró emlék hozta magával a másikat: a barna hajú embert, ahogy mereven néz le rá a fekete vaskerítés mögül. Alig méternyire volt tőle a furcsán fehér, egykedvű arcban villogó szempár. Furcsa érzés borzongott át rajta: nem egészen félelem, annál sokkal ösztönösebb. Izmai úgy feszültek, mintha veszély fenyegetné.

Hogyhogy az embert ennyire nem változtatták meg az évek? Miként lehet, hogy az egyik pillanatban még ott volt, a másikban már sehol?

Úgy rémlett, ismeri a választ a kérdésekre; mindig tudta, hogy az nem egy közönséges ember. Ettől majdnem elnevette magát, hogy neki ilyen természetes legyen egy természetellenes fogalom!

– Ki vagy akadva, haver – motyogta.

Pedig jobb lesz összeszednie magát ezen az idegen helyen, ha ki akarja deríteni, mit óhajt az angol, és miért van még mindig itt.

Sietve szemügyre vette a szobát. Igen, a régi szálloda. Megnyugtató, biztonságos látvány volt a kissé megfakult szőnyeg, a festett légkondicionáló készülék az ablak alatt, az intarziás asztalkán a súlyos, régimódi telefon, amelyen hunyorgott az üzenetet jelző lámpa.

A fürdőszoba nyitott ajtaján kilátszott egy elmosódó cikkely a fehér csempéből.

Balra volt a gardróbszekrény, a bőröndtartó, rajta a bőröndje, nyitva, és ó, csodák csodája, mellette az asztalon egy gyönyörű, harmatos hűtővödör, és a jégben három nagy doboz Miller's!

– Hiszen ez úgyszólván csodálatos!

Lehúzta a jobb kezéről a kesztyűt, és megérintette az egyik sörösdobozt. Azonnal felvillant egy egyenruhás pincér, már megint az az ócska, jelentéktelen információ a figyelem elterelésére. Visszahúzta a kesztyűjét, felbontotta a dobozt, és mohón felkortyolta a jeges ital felét. Aztán feltápászkodott, a fürdőszobába ment és pisilt.

Még a zsalugáteren beszűrődő, korai fakó fényben is látta, hogy a neszesszerét kikészítették a márvány tükörasztalra. Elővette a fogkeféjét, a fogkrémet, és fogat mosott.

Most már egy kicsit kevésbé volt fejfájós, macskajajos és nyavalyás. Megfésülködött, felhajtotta a maradék sört, és majdnem jól érezte magát.

Tiszta inget vett, felrántotta a nadrágját. Kiemelt egy újabb sört a hűtővödörből, aztán keresztülment az előszobán, és megállt egy elegánsan berendezett, nagy helyiség küszöbén.

A bársonnyal kárpitozott székeken és kanapén túl, egy kis faasztalnál az angol hajolt egy kazal nátronpapír dosszié és géppel írott papír fölé. Vékonypénzű ember volt, barázdált arcú, sűrű fehér hajú. Derékban megkötött, szürke bársony házikabátot, szürke tweednadrágot viselt. Rendkívül barátságosan és derűsen tekintett Michaelre, majd felállt.

– Jobban érzi magát, Mr. Curry? – érdeklődött azon a zengzetes angol hangon, amely a legjelentéktelenebb

szavaknak is újfajta jelentést kölcsönöz, mintha először ejtenék szabatosan őket. Apró, de ragyogó kék szeme volt.

– Maga kicsoda? – kérdezte Michael.

Az angol közelebb jött, a kezét nyújtotta.

Michael hagyta a levegőben lógni a kezet, bár rosszul esett ilyen gorombán viselkedni valakivel, aki ennyire barátságosnak, komolynak és egészen rendesnek látszik. Meghúzta a sörét.

– A nevem Aaron Lightner – mondta az angol. – Londonból jöttem, hogy találkozzam önnel –, tette hozzá tapintatos szerénységgel.

– Ezt a részét tudom a nagynénémtől. Láttam a Liberty utcán, amikor a házam körül ólálkodott. Mi az ördögnek követett?

– Mert beszélni akarok önnel, Mr. Curry – közölte Lightner udvariasan, már-már tisztelettel. – Annyira akarok, hogy hajlandó vagyok kockáztatni az esetleges kellemetlenségek és kényelmetlenségek minden nemét. Hogy az ön nemtetszését máris kockáztattam, az nyilvánvaló, amit fájlalok, szívből fájlalok. Én pusztán segíteni akartam, amikor idehoztam, és kérem, engedje felhívnom a figyelmét, hogy akkor ön is feltétel nélkül együttműködött.

– Együtt? – kérdezte harciasan Michael, noha el kellett ismernie, hogy ez az angol igazi arany pofa. Hanem ahogy ránézett az asztalon szétterített papírokra, ismét elfogta a méreg. – Ötven dezsőért, vagy még annyiért se, a taxis boldogan segített volna! És a taxis most nem lenne itt!

– Így van – felelte Lightner ugyanazon a bársonyos, pallérozott hangon. – És talán vissza is kellett volna vonulnom az ön apartmanja fölött található lakosztályomba, de nem tudhattam, nem lesz-e rosszul, valamint még másfajta okom is volt az őszinte aggodalomra.

Michael nem felelt. Tisztában volt vele, hogy az angol beleolvasott az agyába, hogy úgy mondjuk.

– Ezzel a kis trükkel sikerült fölkeltenie a kíváncsiságomat – szólalt meg végül, és hozzágondolta: no, meg tudod csinálni még egyszer?

– Igen, ha óhajtja – felelte az angol. – Aki ilyen lelkiállapotban van, mint ön, azt, fájdalom, rendkívül könnyű leolvasni. Attól félek, az ön megnőtt fogékonysága egyszerre két irányban működik. De én megmutathatom, hogyan rejtse el a gondolatait, miként borítson rájuk védőernyőt, ha úgy óhajtja. Bár nem nagyon van rá szükség. Magamfajta emberből nem túl sok futkos a föld hátán.

Michael akaratlanul elmosolyodott. Az angol annyi kedves szerénységgel beszélt, ami végképp megnyerte és megnyugtatta. Lightner teljesen megbízhatónak tűnt. Eléggé elképesztő módon semmi mást nem lehetett érezni benne, mint jóságot.

Odament a pianíno melletti virágos függönyhöz, és meghúzta a zsinórt. Utálta a villanyvilágítást fényes nappal, és rögtön felvidult, mikor lenézett a Szent Károly útra, a széles gyepsávra, a villamossínre és a tölgyek poros lombkoronájára. El is felejtette, hogy a tölgy levele ilyen sötétzöld. Minden, amire nézett, majd kicsattant az élettől. Odalent elcsühögött a felsőváros irányába a Szent Károly villamos, és a semmihez sem fogható, ismerős csattogás nyomban felélesztette Michaelben a várakozó izgalmat. Milyen meghitt ez az álmos világ!

Rögtön le kell mennie az utcára, indulnia kell az Első utcai házhoz! Ekkor belényilallt, hogy az angol figyeli, de ismét nem látott benne mást, mint tisztességet és mélységes jóakaratot.

– Oké, kíváncsi vagyok! – mondta, miközben megfordult. – Azonkívül hálás. De akkor se tetszik ez nekem. Nagyon nem tetszik! Tehát kíváncsiságból és hálából, ha érti, mit mondok, adok magának harminc percet arra, hogy elmagyarázza, ki maga, miért van itt és mi ez az egész! – Leült a bársony kanapéra, az angollal és a rendetlen asztallal átellenben, és lekapcsolta a villanyt. – Ja, kösz a sört. Nagyon méltányolom a sört.

– Van még itt mögöttem a konyhai hűtőben – világosította föl az angol rendíthetetlen nyájassággal.

– Igazán figyelmes – dicsérte Michael. Jól érezte magát a szobában. Nem egészen ilyenre emlékezett fiúkorából, de akkor is kellemes volt sötét tapétájával, puhára kárpitozott bútoraival, alacsony rézlámpáival.

Szemközt ült az angol az asztalnál. Michael csak most vette észre az apró konyakosüveget és a poharat, az egyik szék támláján az öregember felöltőjét, és a szék mellett a repülőtérről ismerős aktatáskát.

– Nem parancsol egy kis konyakot? – érdeklődött Lightner.

– Nem. Miért van pont fölöttem a lakosztálya? Mi folyik itt?

– Mr. Curry, én egy nagyon régi szervezet tagja vagyok – mondta az angol. – A neve Talamasca. Hallotta már ezt a nevet valaha?

– Nem én – válaszolta Michael némi töprengés után.

– A tizenegyedik század óta létezünk, illetve már korábban is megvoltunk, de a tizenegyedik században

vettük föl a Talamasca nevet, dolgoztuk ki úgynevezett alkotmányunkat és néhány szabályt. Mai nyelven szólva történészek vagyunk, akik elsősorban természetfölötti kutatásokra szakosodtak. Érdekel bennünket a boszorkányság, a kísértetjárás, a vámpírok, a rendkívüli okkult adottságokkal bíró személyek. Hatalmas dokumentációnk van róluk.

– Maguk a tizenegyedik század óta csinálják ezt?

– Igen, sőt, mint mondtam, már korábban is. Több szempontból meglehetősen passzívak vagyunk, nem szeretünk közbeavatkozni. Ha már itt tartunk, hadd mutassam meg a névjegyünket és a jelszavunkat.

Kivette a zsebéből a névjegyét, átadta Michaelnek, majd visszaült a székébe.

Michael elolvasta a névjegyet:

TALAMASCA Figyelünk, És mindig itt vagyunk.

Alatta amszterdami, római és londoni telefonszámok.

– Ennyi helyen van székházuk? – kérdezte.

– Mi anyaháznak nevezzük – magyarázta az angol. – Tehát, hogy visszatérjek a tárgyhoz, fokozott passzivitást tanúsítunk. Adatokat gyűjtünk, viszonyítunk, hasonlítunk, tárolunk. Viszont annál tevékenyebbek vagyunk, ha rendelkezésére kell bocsátanunk adatainkat olyanoknak, akik hasznukat vehetik. A londoni újságokból és egy San Franciscó-i kapcsolatunktól értesültünk az ön élményéről, és úgy véltük, hogy talán tudnánk... segíteni.

Michael lehúzta a kesztyűjét, ráérősen hámozta le a jobb keze mind az öt ujjáról, majd félretette, és újból megfogta a névjegyet. Szemfájdító villanás Lightnerről, amint ilyen névjegyeket csúsztat a zsebébe egy másik hotelszobában. New Yorkban. Szivarszag. Forgalom zaja. Felvillan valahol egy nő, aki angol kiejtéssel hadar Lightnernek...

– Miért nem konkrét kérdést tesz föl, Mr. Curry? – Michael kizökkent a képek közül.

– Na jó! – mondta. Igazat mond ez az ember! Az adatbetáplálás folytatódott, ernyesztő, ijesztő erővel, a hangok harsányabbak, zűrzavarosabbak lettek. Lightner szavai áttörtek a lármán:

– Összpontosítson, Mr. Curry, válassza ki, amit tudni akar! Jók vagyunk vagy sem?

Michael bólintott, hangtalanul ismételte magában a kérdést, aztán nem bírta tovább. Az asztalra tette a névjegyet, vigyázva, hogy ne érintse meg a fát. Kissé reszketett. Visszahúzta a kesztyűjét, látása kitisztult.

– Nos tehát, mit tudott meg? – érdeklődött Lightner.

– Valamit a templomos lovagokról – felelte Michael. – Maguk ellopták a pénzüket.

– Hogy? – hápogott Lightner.

– Ellopták a pénzüket, azért lehet ennyi anyaházuk messze földön! Akkor lopták el, amikor a francia király tömlöcbe vettette a templomosokat. Ők a Talamascára bízták a pénzüket, hogy őrizzék meg nekik, maguk pedig megtartották. Azóta gazdagok, piszkosul gazdagok. És maga szégyelli, ami a templomosokkal történt, hogy boszorkánysággal vádolták és kiirtották őket. Ezt a részét persze a történelemkönyvekből tudom. Történelem volt a fő szakom. Tudok mindent, ami a templomosokkal történt. A francia király meg akarta fúrni a hatalmukat. Nyilván nem volt tudomása a maguk létezéséről. – Egy pillanatra elhallgatott. – Igen kevesen tudnak magukról.

Az angol színleg ártatlan csodálkozással meredt rá, aztán elvörösödött. Úgyszólván tapintani lehetett kínos feszengését.

Michael fölkacagott, bár nem akarta kinevetni. Megmozgatta jobb keze kesztyűs ujjait.

– Ezt érti összpontosítás és az adat kiválasztása alatt?

– Nos, azt hiszem, igen, ezt értem. Bár azt sohasem hittem volna, hogy ilyen obskúrus...

– Maga szégyelli, ami a templomos lovagokkal történt. Mindig szégyellte. Néha lemegy a londoni alagsori levéltárba, és végigolvassa a régi anyagokat. Nem a számítógépes kivonatokat, hanem a régi aktákat, amelyeket tintával írtak pergamenre. Igyekszik meggyőzni magát, hogy a rendje semmit sem tehetett a templomos lovagok védelmére.

– Ez nagyon imponáló, Mr. Curry, de ha ismeri a történetünket, akkor azt is tudja, hogy a templomos lovagokat kizárólag a római pápa menthette volna meg. Mi, obskúrus, kicsi és teljesen titkos szervezet létünkre semmi esetre sem voltunk abban a helyzetben. Különben pedig, miután mindennek vége lett, miután Jacques de Molayt és társait elégették a máglyán, már úgysem volt senki, akinek vissza lehetett volna adni a pénzt.

– Nekem nem kell mondania, Mr. Lightner – kacagott Michael. – Ennek ellenére maga komolyan

restelkedik valamiért, ami hatszáz éve történt. Fura egy pókok lehetnek maguk. Mellesleg írtam valaha egy dolgozatot a templomosokról, és egyetértek magával. Senki sem segíthetett volna rajtuk, nézetem szerint még a pápa sem. Ha maguk elődugják az orrukat, ugyanúgy máglyára kerülnek.

Az angol ismét elvörösödött.

– Kétségen kívül – mondta. – Most elégedett, hogy az igazat mondtam?

– Elégedett? Le vagyok nyűgözve! – Sietség nélkül tanulmányozta Lightnert, és az a benyomása támadt, hogy egy ép lelkű embert lát maga előtt, akinek értékrendjét Michael maga is nagy becsben tartotta. – És a munkája miatt követett ide, tűrve minden kényelmetlenséget, kellemetlenséget és az én nemtetszésemet? – Fölemelte a névjegyet, ami nem ment könnyen kesztyűs kézzel, és az inge zsebébe csúsztatta.

– Nem egészen – felelte az angol. – Bár nagyon szeretnék segíteni önnek, és ha ez leereszkedően vagy sértően hangzik, akkor sajnálom, szívből sajnálom, de akkor is igaz, és a magafajta embernek fölösleges hazudni.

– Nem hinném, hogy meglepné, amit most mondok, de voltak percek az utóbbi hónapokban, amikor hangosan imádkoztam segítségért. Bár most kicsit jobban vagyok, mint két napja. Sokkal jobban. Éppen abban járok, hogy megtegyem... amit tennem kell.

– Önnek hatalmas ereje van, amelyet nem igazán ért – szögezte le az angol.

– Az erő nem számít, én a küldetésről beszélek! Olvasta rólam a cikkeket az újságban?

– Igen, minden nyomtatott anyagot, amelyhez hozzáférhettem.

– Akkor tudja, milyen látomásaim voltak holtomban; hogy egy meghatározott cél érdekében kellett hazatérnem; és hogy valamilyen módon eltűnt az agyamból az emlék. Na jó, csaknem az egész emlék.

– Igen, tudom.

– Akkor azt is tudja, hogy ez a dolog a kezemmel nem számít – folytatta Michael. Kellemetlenül érezte magát, húzott egyet a sörből. – Ami a célt illeti, nem nagyon hitték el nekem, ám több mint három hónap telt el a baleset óta, és még mindig ugyanazt érzem. A küldetés hozott haza. Valami köze van ahhoz a házhoz, amelynél tegnap este jártam. Az Első utcai házhoz. Egyfolytában azon töröm a fejem, mi lehetett a cél.

Lightner figyelmesen nézte..

– Valóban? A ház kapcsolatban van a látomásokkal, amelyek vízbe fúlt állapotában jelentek meg önnek?

– Igen, de ne kérdezze, hogyan! Hónapok óta egyre azt a házat látom! Álmodtam vele! Kapcsolatban van! Bár most se kérdje, miért, vagy hogyan!

– És Rowan Mayfair? Ő hogyan kapcsolódik?

Michael lassan letette a sört. Szúrósan nézett az angolra.

– Maga ismeri doktor Mayfairt?

– Nem, de sokat tudok róla és a családjáról – felelte az angol.

– Tud? A családjáról? Hát Rowant ez biztosan nagyon érdekelné. De honnan tud? Mi köze magának a Mayfair-családhoz? Mintha azt mondta volna, hogy azért várt a San Franciscó-i házam előtt, mert velem akart beszélni?

Lightner arca elsötétült egy pillanatra.

– Nagy zavarban vagyok, Mr. Curry. Ön talán megvilágosíthatna. Hogyan került oda Mayfair doktornő?

– Nézze, kezd elegem lenni a kérdéseiből! Azért volt ott, mert segíteni próbált rajtam! Orvos!

– Orvosként járt ott? – kérdezte Lightner félig súgva. – Ezek szerint téves nyomon indultam volna el? Doktor Mayfair küldte ide önt?

– Küldött? Egek ura, dehogy! Mi az ördögnek tett volna ilyet? Még csak nem is pártolta az utazást, legföljebb azért, hogy essek túl rajta. Igazság szerint tökrészeg voltam, mikor fölszedett, kész csoda, hogy nem utaltatott be a kijózanítóba. Bárcsak most is olyan részeg lehetnék. Honnan vesz maga ilyen ötleteket, Mr. Lightner? Miért küldene ide Rowan Mayfair?

– Adna nekem még egy kis időt?

– Hát, nem tudom.

– Nem ismerte Mayfair doktornőt a látomásai idején?

– Nem. Csak öt perccel később ismertem meg.

– Nem értem.

– Ő mentett meg, Lightner. Ő húzott ki a tengerből. Akkor láttam először, mikor magamhoz térített a hajója fedélzetén.

– Jóságos ég, erről fogalmam sem volt!

– Hát nekem se, péntek estig. Mármint nem ismertem a nevét, vagy hogy kicsoda, semmit sem tudtam róla.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE I.

A parti őrség tolta el a dolgot. A híváskor nem írták föl se a nevét, se a hajója rendszámát. De ő mentette meg az életemet. Van valamilyen hatalmas diagnosztikai adottsága, afféle hatodik érzék, amellyel megállapítja, hogy egy páciens mikor hal meg, és mikor marad életben. Ott helyben elkezdett éleszteni. Néha eltűnődöm, hogy ha a parti őrség szúr ki, egyáltalán megpróbálkoztak volna az élesztéssel?

Lightner szótlanul és láthatólag feldúltan bámulta a szőnyeget.

– Igen, doktor Mayfair kiváló orvos – mondta súgva, de ez nyilvánvalóan töredékes kifejezése volt csupán érzelmeinek. Mintha nagy erővel próbált volna összpontosítani. – Ön beszámolt neki a látomásokról?

– Vissza akartam menni a hajójára. Az volt az elképzelésem, hogy talán ha letérdelek a fedélzeten és megérintem a deszkát, na szóval, visszajön valami a tenyeremen át. Valami, ami életre rugdossa az emlékezetemet. És az a legelképesztőbb, hogy egyetértett velem! Egyáltalán nem mindennapi orvos.

– Ebben feltétel nélkül osztom a véleményét – helyeselt Lightner. – És mi történt?

– Semmi, mármint azonkívül, hogy megismertem Rowant. – Elhallgatott, azon töprengett, mennyit sejthet ez az ember a kapcsolatukból. Ő nem fogja elárulni neki. – Hanem maga tartozik nekem néhány válasszal, nem gondolja? Pontosan mit tud róla és a családjáról? Miből gondolja, hogy Rowan küldött ide? Éppen engem! Mi az ördögért küldött volna?

– Nos, éppen ezt próbáltam kideríteni. Arra gondoltam, netán az ön kezében rejlő hatalomhoz lehet köze. Talán Mayfair doktornő kérte meg, hogy legyen szíves elvégezni valamilyen titkos vizsgálatot. Nem tudtam más magyarázatot kigondolni. Hanem Mr. Curry, ön miként szerzett tudomást a házról? Vagyis hogyan kapcsolta össze a látomásait és...

– Ebben a városban nőttem föl, Lightner. Kissrác koromban nagyon szerettem azt a házat. Folyton arrafelé sétafikáltam. Még a vízbefúlásom előtt is az a ház járt az eszemben. Utána akarok járni, ki a tulajdonosa, és hogy mit jelent ez!

– Nahát... – dünnyögte Lightner. – Csakugyan nem tudja, kié?

– Nem. Most mondtam, hogy ki akarom deríteni.

– Fogalma sincs?

– Nem azt mondtam, hogy most akarom kideríteni?

– Tegnap este át akart mászni a kerítésen.

– Emlékszem. Szóval akkor lenne szíves felvilágosítani néhány dologban? Tud rólam. Tud Rowan Mayfairről. Tud a házról. Tud Rowan családjáról... – Elakadt a szava. Mereven bámult Lightnerre. – Rowan családja! – mondta. – Az övék a ház!

Az angol komolyan bólintott.

– Ez tényleg igaz?

– Évszázadok óta az övék – felelte Lightner halkan. – És ha csak nem tévedek, a ház hamarosan Rowan Mayfairre száll, mihelyt az anyja meghal.

– Nem hiszek magának! – suttogta Michael. Pedig dehogynem hitt! Újra megcsapta a látomások szele, de csak átfújt rajta. Rámeredt az angolra, és annyi kérdés nyüzsgött az agyában, hogy egyet sem tudott szavakba önteni.

– Mr. Curry, még egy kis türelmet kérek öntől. Hadd magyarázzam el, mi köze a háznak a látomásokhoz, pontosabban hogyan szerzett tudomást róla, és miért jegyezte meg gyerekkorában.

– Addig nem, amíg nem közli, amit erről tud – vágott közbe Michael. – Van fogalma róla, hogy Rowan...

– Sok mindent közölni szándékozom önnel a házról és a családról – szakította félbe Lightner –, viszont cserébe arra szeretném kérni, hogy ön beszéljen elsőnek. Mondjon el mindent, amire emlékszik, mindent, ami fontosnak látszik, akkor is, ha nem tudja hová tenni, mert én valószínűleg tudni fogom. Érti, hová akarok kilyukadni?+

– Oké, infót infóért. De el fogja mondani, amit tud?

– Minden körülmények között.

Tiszta sor, hogy megéri a dolog. Ez élete legizgalmasabb eseményének ígérkezett, leszámítva azt a pillanatot, amikor Rowan meg állt a küszöbén. Annyira tudni akart mindent, a legapróbb részletig, hogy ez a mohóság még őt is meglepte.

– Oké – kezdte –, tehát, mint mondtam, kölyökkoromban folyton ott mentem el a ház mellett. Akár kitérőt is tettem, csakhogy elmehessek. Onnan körülbelül hat sarokra születtem, a folyó közelében, az Angyali Üdvözlet utcán. Rendszerint láttam a kertben egy embert, ugyanazt, akit tegnap este. Emlékszik, amikor kérdeztem, hogy maga észrevette-e? Hát én tegnap a kerítésnél láttam, és még azelőtt a kertben, és vigyen el engem az ördög, ha nem hajszálra úgy nézett ki, mint sráckoromban! Megjegyzem, négyéves voltam, amikor

először láttam a hapsit, és hat, amikor a templomban találkoztam vele.

– Templomban? – Megint az a fürkész pillantás. Az angol tekintete szinte karcolta Michael arcát.

– Bizony hogy ott, karácsonykor, a Szent Alfonzban, ráadásul pont a szentélyben, felfogja ezt? Az áldoztató rácsnál állították föl a betlehemet, ő pedig hátul húzódott meg, az oltár oldallépcsőjén.

– Tekintettel a városrészre, ahol felnőttem – nevetett Michael –, egészen bizonyosra vettem, hogy ő az. Komolyra fordítva a szót, ugyanaz az ember volt. Máskor is láttam – bár ez a mozzanat évek óta nem jutott eszembe –, egy belvárosi hangversenyen, amelyet sohasem felejtek el, mert Isaac Stern hegedült. Élőben akkor hallottam ilyet először. No szóval, a hangversenyteremben láttam az embert. Engem nézett.

Habozni kezdett. Meglegyintette a réges-régi pillanat levegője, és ennek nem örült, hiszen olyan szomorú, nehéz idők voltak. Lerázta magáról. Tudta, hogy Lightner most is a gondolataiban olvas.

– Nem látni tisztán őket, ha föl van zaklatva – szólt az angol halkan. – Ám ez hallatlanul fontos, Mr. Curry...

– Nekem mondja! Mindennek köze van ahhoz, amit vízihullaként láttam! Tudom, mert egyfolytában ezen rágódtam a baleset után, amikor semmi másra nem bírtam gondolni. Folyton felriadtam, a házat láttam, arra gondoltam, igen, visszamegyek. Ezt nevezte Rowan Mayfair fixa ideának.

– Mesélt neki róla...

Michael bólintott, majd felhajtotta a sörét.

– Részletesen leírtam neki. Türelmes volt, de ő sem fejtette meg. Bár mondott valami nagyon frappánsat. Azt mondta, túl egyedi ahhoz, hogy kóros legyen. Akkor én ezt roppant találónak éreztem.

– Hadd vegyem igénybe a türelmét még egy kicsit – kérte Lightner. – Lenne szíves elmesélni, mire emlékszik a látomásokból? Említette, hogy nem mindent felejtett el...

Michael egyre jobban bízott ebben az emberben. Talán a nyájasan tekintélyes modora miatt. Senki, még Rowan sem faggatta ilyen komolyan a látomásokról. El volt ragadtatva. Ez az ember olyan megértőnek tűnt.

– Ó, az is vagyok – sietett közölni Lightner. – Higgye el, tökéletesen megértem, nem csak azt, ami történt, hanem az ön hitét is. Kérem, mondja el.

Michael röviden leírta a fekete hajú nőt, a hozzá kapcsolódó ékszert, az ajtó elmosódó fogalmát...

– Bár nem a ház ajtaja, az nem lehet. De a házhoz kell köze legyen. – Meg egy szám, amelyet elfelejtett. Nem, nem a lakcím. Nem volt hosszú, két számjegyből állt, és rendkívüli jelentőséggel bírt. Meg a küldetés, természetesen, a küldetés, és a szilárd meggyőződés, hogy szabad lett volna nemet mondania.

– Képtelen vagyok elhinni, hogy halálra adtak volna, ha nem fogadom el! Mindenben volt választásom. Azt választottam, hogy visszatérek, és teljesítem a küldetést. Azzal a tudattal ébredtem, hogy rettentően föntos dolgom van.

Szavai hihetetlen hatást gyakoroltak az angolra. Lightner nem is próbálta titkolni a megdöbbenését.

– Emlékszik még valamire?

– Nem. Néha úgy rémlik, most mindjárt eszembe jut minden, aztán csak úgy elillan. A baleset után körülbelül huszonnégy órával – nem, talán még annál is később – jutott eszembe a ház, de abban a pillanatban éreztem a kapcsolatot. Ugyanez az érzés rohant meg tegnap este. A megfelelő helyre jöttem a válaszokért, de még mindig nem emlékezem! Ebbe bele kell bolondulni!

– El tudom képzelni – mondta Lightner halkan, aki még mindig nem tért magához a csodálkozásból vagy a megdöbbenésből. – Hadd kérdezzek valamit. Nem lehetséges, hogy mikor magához tért, megfogta Rowan kezét, és Rowan közvetítette magának a ház képét?

– Ez lehetséges, mindössze az az egyetlen nyomós tény szól ellene, hogy Rowannak fogalma sincs a házról. Semmit sem tud New Orleansról. Senkit sem ismer a családjából, kivéve az örökbefogadó anyját, aki tavaly halt meg.

Lightner kételkedni látszott.

– Nézze! – kezdte Michael, aki alig bírt megálljt parancsolni a lelkesedésének, mert Lightnerrel élvezet volt beszélgetni. – El kell mondania, honnan tud Rowanról. Péntek este San Franciscóban, amikor eljött a lakásomra, észrevette magát. Mondott valami olyasmit, hogy már korábban is látta. Beszéljen őszintén, Lightner. Mi ez az egész Rowannal? Honnan tud róla?

– Mindent el fogok mondani magának – felelte az angol rendíthetetlen nyájassággal –, de most én hadd kérdezzem meg ismét: biztos benne, hogy Rowan sohasem látott egy képet a házról?

– Nem. Ezt is megbeszéltük. New Orleansban született...

– Igen...

– De még aznap elvitték innen. Aláírattak vele egy papírt, hogy sohasem tér vissza. Kérdeztem, látott-e

valaha képet az itteni házról. Azt felelte, hogy nem. Az örökbefogadó anyja halála után egyeden adatfoszlányt sem talált a családjáról. Nem érti? Ez nem Rowanból jött! Rowan ugyanúgy kívülről keveredett bele, mint én!

– Hogy érti ezt?

Michael szédelegni kezdett, amikor megpróbálkozott a szabatosabb meghatározással.

– Azt tudtam, hogy engem azért választottak, ami valaha történt velem... mármint azért, aki és ami voltam, ahol laktam, minden összetartozott. De nem érti? Nem én vagyok a középpont. Valószínűleg Rowan az. Telefonálnom kell Rowannak! Meg kell mondanom neki! Meg kell mondanom neki, hogy a ház az anyja háza!

– Kérem, Michael, ne tegye.

– Hogy?

– Kérem, Michael, üljön le.

– Miről beszél? Hát nem fogja fel, hogy ez milyen hihetetlen? Az a ház Rowan családjáé! Rowan semmit sem tud a családjáról! Még csak az anyja nevét sem ismeri!

– Nem akarom, hogy telefonáljon neki! – szólt Lightner váratlan eréllyel. – Kérem, én még nem teljesítettem a magam részét az egyezményből. Még nem hallgatott végig.

– Uristen, hát nem érti? Rowan valószínűleg éppen akkor futott ki az Édes Christine-nel, amikor engem lemosott a tenger a szikláról! Akadályversenyben voltunk egymással, és akkor azok, akik mindent tudtak, úgy döntenek, hogy közbeavatkoznak!

– Igen, értem... annyit kérek csak, hogy engedje lebonyolítani az információcserét, mielőtt telefonálna Rowannak.

Még mást is mondott az angol, ám Michael nem hallotta. Hirtelen annyira megzavarodott, mintha ájulás kerülgetné, és ha nem ragadja meg az asztal szélét, bizonyosan összecsuklik. Ám ezt nem a test bicsaklása okozta, hanem a léleké; egyetlen vakító pillanatra újból feltárultak a látomások, a fekete hajú nő beszélt hozzá, majd valami toronymagas kakasülőről, egy szellős, kedves helyről, ahol súlytalan volt és szabad, meglátott a lenti óceánon egy hajócskát, és azt mondta: *Igen, megteszem.*

Visszafojtotta a lélegzetét. Rettegett, hogy elveszíti a látomásokat, éppen ezért nem kapkodott, nem nyúlkált utánuk. Mozdulatlan maradt akkor is, amikor eltávoztak a zűrzavaros képek. Érezte teste hidegségét, szilárdságát, újra eltöltötte az ismerős vágyakozás, harag és fájdalom.

– Ó, istenem... – súgta. – Rowannak fogalma sincs...

Észrevette, hogy megint a kanapén ül. Lightner tartotta, amiért Michael hálás volt neki, mert különben a padlóra csúszhatott volna. Ismét behunyta a szemét, de a látomások nem jöttek. Csak Rowant látta, szelíden, szépen, vastag fehér frottírköpenyben, ahogy előrecsuklik a feje, és elragadóan borzas, szőke haja eltakarja síró arcát.

Amikor kinyitotta a szemét, látta, hogy Lightner mellette ül. Az az iszonyú sejtelme támadt, hogy másodpercekre, sőt talán percekre kiesett az időből. Ennek ellenére nem bánta az angol jelenlétét. Jó és tapintatos embernek látszik, akkor is, ha mindenféle hihetetlen dolgot akar közölni.

– Csupán egy-két másodperc telt el – nyugtatta meg Lightner. (Már megint a gondolataiban olvas!) – De maga annyira megszédült, hogy majdnem összeesett.

– Pontosan. Maga nem tudhatja, micsoda szörnyűség ez, ha nem emlékezünk. És Rowan valami roppant furcsát mondott.

– Mit?

– Talán ők nem akarták, hogy emlékezzek.

– És ön ezt különösnek találta?

– Ők azt akarják, hogy emlékezzek! Azt akarják, hogy tegyem meg, amit tennem kell! Az ajtóhoz van köze, tudom, hogy ahhoz! És a tizenhármas számhoz! És Rowan mondott még valamit, amitől teljesen paff lettem! Azt kérdezte, honnan tudom, hogy ezek, akiket láttam, jók? Uram Jézus, azt kérdezte, honnan tudom, hogy nem ők okozták-e a balesetet, amikor lesodort a tenger a szikláról! Uristen, mondom én, hogy meg fogok bolondulni!

– Nagyon jó kérdések – sóhajtott az angol. – Tizenhármas számot mondott?

– Mondtam? Ezt mondtam? Én nem... Gondolom, ezt mondtam. Igen, a tizenhármas szám volt. Jézusom, ez visszajött! Igen, a tizenhármas volt!

– Most pedig figyeljen ide! Nem akarom, hogy telefonáljon Rowannak. Azt akarom, hogy öltözzön fel, és jöjjön velem.

– Várjon csak egy percet, barátom! Maga nagyon érdekes pasas. Magának jobban áll a házikabát, mint

bárkinek, akit a moziban láttam; nagyon megnyerő és kedves modora is van, de most éppen ott vagyok, ahol lenni akarok, és vissza fogok menni a házhoz, miután felhívtam Rowant...

– És egészen pontosan mit óhajt tenni? Becsenget?

– Na jó, várok, amíg Rowan megjön. Mert jönni akar. Látni akarja a családját. Erről kell, hogy szóljon a mese.

– Hát az ember? Maga szerint neki mi köze ehhez? – érdeklődött Lightner.

Michael elakadt. Csak ült és bámulta az angolt.

– Maga látta azt az embert? – kérdezte.

– Nem. Nem hagyott rá időt. Azt akarta, hogy maga lássa. Ezért szeretném tudni a véleményét.

– De maga tud róla mindent, igaz?

– Igen.

– Oké, akkor most magán a beszéd sora, és szeretném, ha máris kezdené.

– Igen, így egyeztünk meg – bólogatott Lightner. – Most még fontosabbnak tartom, hogy tudjon meg mindent. – Fölállt, az asztalhoz ment, összeszedte a szétszórt papírokat, és pedánsan elhelyezte őket egy jókora bőr iratgyűjtőben. – Minden itt van, ebben a dossziéban.

Michael követte az angolt az asztalhoz. EInézte a roppant mennyiségű anyagot, amelyet Lightner belegyömöszölt a dossziéba. Többnyire géppel írott papírlapok voltak, bár akadt köztük kézírásos is.

– Ide figyeljen, Lightner, nem tartozik nekem néhány válasszal? – érdeklődött.

– Itt vannak a válaszok összegyűjtve, Michael. Az irattárunkból származnak, és kizárólag a Mayfair-családdal foglalkoznak, 1664-ig visszamenőleg. Ám előbb hallgassa meg, amit mondok: ezt nem adhatom át magának itt.

– Akkor hol?

– Van a közelben egy menedékházunk, régi ültetvényes udvarház, nagyon kellemes hely.

– Nem! – türelmetlenkedett Michael. Lightner intett, hogy maradjon csendben.

– Másfél óra járásra sincs. Ragaszkodnom kell hozzá, hogy öltözzön fel, jöjjön velem, Tölgyes Rejtek zavartalan békéjében olvassa el az aktát, és majd akkor kérdezgessen, ha ez megtörtént, és ön megértette az eset minden vetületét. Ha minden elolvasott, meg fogja érteni, miért könyörögtem, hogy halassza későbbre a Mayfair doktornőnek szóló hívást. Azt hiszem, örülni fog majd, amiért ezt tette.

– Rowannak látnia kellene ezt a dossziét.– Természetesen azt kellene. Végtelenül hálásak lennénk önnek, amennyiben hajlandó lenne a nevünkben átadni neki.

Michael fürkészőn nézte az angolt, próbálta elválasztani a kedves modort az elhangzott szavak hajmeresztő tartalmától. Rokonszenvesnek találta Lightnert, megnyugtatóan hatott rá tájékozottsága, bár ugyanakkor gyanakodott is, de mindennél erősebb volt a cserepenként kialakuló mozaikkép igézete.

Még valamit megértett: azt, hogy miért utálja kezének hatalmát. Amint megérintett valakit vagy valamit, egyfajta bensőséges kapcsolat jött létre, amely idegenek esetében elég gyorsan szertefoszlott, Lightnernél viszont fokozatosan erősödött.

– Nem mehetek magával vidékre – mondta. – Abban nem kételkedem, hogy őszintén beszélt, viszont telefonálnom kell Rowannak, tehát itt adja át az anyagot.

– Michael, ennek az aktának az anyagai kapcsolatban állnak mindennel, amit mondott. Szerepel bennük egy fekete hajú nő. Szerepel egy roppant jellegzetes ékszer. Az ajtó jelentését nem ismerem, a tizenhármas számét talán. Ami az embert illeti, egyaránt köze van a fekete nőhöz és az ékszerhez. Ám az anyagot kizárólag akkor adom ki a kezemből, ha én szabhatom meg a feltételeket.

Michael összevonta a szemöldökét.

– Azt mondja, ez az a nő, aki szerepelt a látomásban?

– Ezt kizárólag maga döntheti el.

– Ugye, nem akar bolondot csinálni belőlem?

– Nem! Természetesen nem! De ön se ámítsa magát, Michael. Mindig is tudta, hogy az az ember nem... nem az, aminek látszik, igaz? Mit érzett tegnap este, amikor megpillantotta?

– Igen, tudtam... – suttogta a férfi. Újra megrohanta a zűrzavar. Sötét, baljós borzongás futott végig rajta. Ismét látta a kerítés mögött az embert, ahogy őt lesi. – Jézus! – motyogta, és valami nagyon furcsa dolog történt vele. A jobbja, mintha önálló életre kelt volna, fölemelkedett, és Michael gépies gyorsasággal keresztet vetett, majd restelkedve sandított Lightnerre.

Rögtön utána hirtelen és izgalmas gondolata támadt.

– Nem lehetséges, hogy ők akarják a mi megismerkedésünket? Hogy a fekete hajú asszony módolta ki a

találkozásunkat?

– Ezt kizárólag maga döntheti el. Csak maga hallotta, amit ezek a lények mondtak. Csak ön tudja, kik valójában.

– Istenem, de ha épp hogy nem tudom! – A halántékára tapasztotta a kezét, és egyszer csak azon kapta magát, hogy a bőr iratgyűjtőt bámulja. Írtak rá valamit, nagy, domborított betűkkel, amelyekről már félig lekopott az aranyozás. – "A Mayfair-boszorkányok" – mormolta. – Ezt mondja az írás?

– Igen. Most lenne szíves felöltözni és velem jönni? Lehet, hogy vidéken már várnak bennünket a reggelivel. Kérem!

– Maga nem is hisz a boszorkányokban! – mondta Michael. Jöttek, ismét elhomályosodott a szoba, ismét elhalkult Lightner beszéde, valahonnan a távolból hallatszottak a fojtott, értelmetlen hangok. Michael borzongott és émelygett. Ismét a poros reggeli fényben látta a szobát. Évekkel ezelőtt ott ült Viv néni, emitt az anyja, de most a jelenben vagy, telefonálj Rowannak...

– Még ne – kérte Lightner. – Csak miután elolvasta az aktát.

– Maga fél Rowantól. Vele van valami, valamilyen ok, amely miatt védeni akar tőle... – Porszemcsék kavarogtak körülötte. .

Ennyire sajátos és anyagi dolog miként kelthet ilyen valószerűtlen hatást? Rowanra gondolt, ahogy fogja a kezét az autóban. Vigyázz! Rowanra gondolt később, a karjaiban.

– Tudja, mi az – szólt Lightner. – Rowan beszélt róla.

– Ah, az Őrültség! Rowan képzelgett.

– Nem képzelgett. Nézzen rám. Tudja, hogy igazat mondok. Ne akarja, hogy keresgéljek az elméjében, anélkül is tudja. Erre gondolt, amikor meglátta a "boszorkányok" szót.

– Nem gondoltam! Nem lehet embereket ölni csak azzal, hogy a halálukat kívánjuk!

– Michael, nem egészen huszonnégy órát kérek magától. Megbízom önben, és csak annyit kérek, hogy tartsa tiszteletben a módszereinket. Kérem, ajándékozza nekem ezt az időt.

Michael hüledező csöndben figyelte az angolt, ahogy leveszi házikabátját, belebújik a zakójába, majd pedánsan összehajtogatja a házikabátot, és elhelyezi az aktatáskában, az iratgyűjtő mellett.

Neki el kell olvasnia azt az aktát! Lightner becipzárazta a táskáját, fölemelte, és két karral ölelte magához.

– Nem fogadom el! – tiltakozott Michael. – Rowan nem boszorkány! Ez őrültség! Rowan orvos, és Rowan megmentette az életemet!

És ha belegondol, hogy az ő háza az a ház, a gyönyörű ház, amelyért kisfiú kora óta rajong! Ismét megérintette a tegnapi este, amikor az ég lilán fénylett az ágak között, és a madarak úgy kiáltoztak, akár az őserdőben.

Évek óta tudja, hogy az ember nem igazi. Egész életében tudta.

A templomban is tudta...

– Michael, az az ember Rowanra vár – mondta Lightner.

– Rowanra vár? De Lightner, miért, akkor miért jelent meg nekem?

– Ide hallgasson, barátom. – Az angol megfogta Michael kezét és megszorította. – Nem az a szándékom, hogy riogassam, vagy kihasználjam az elragadtatását, de az a teremtmény nemzedékek óta össze van nőve a Mayfair-családdal, és embert tud ölni. Amire különben Rowan Mayfair doktor is képes. Mi több, talán ő az első a maga nemében, aki önállóan, a teremtmény segítsége nélkül tud ölni. Márpedig közelednek egymáshoz, a teremtmény és Rowan, pusztán idő kérdése, mikor találkoznak. Most pedig kérem, öltözzék és jöjjön velem. Ha úgy dönt, hogy vállalja a közvetítő szerepét, és átadja nevünkben a Mayfair-boszorkányok aktáját Rowannak, úgy főbenjáró célkitűzéseinket segíti megvalósuláshoz.

Michael szótlanul emésztette a hallottakat, pillantása nyugtalanul repesett Lightneren, de az angolon kívül számtalan más dolgot is látott.

Nem egészen tudta, mit érez most "az ember" iránt, akit valahogy mindig gyönyörűnek, az előkelőség megtestesítőjének tartott, akinek halovány és mondhatni, epedő alakja olyasfajta derűt árasztott a kert mély ölén, amelyre Michael is vágyott. Viszont tegnap meg akarta rémíteni. Vagy mégse?

Ha egyetlenegy pillanatra lehúzhatná a kesztyűjét és megérinthetné az embert!

Nem kételkedett Lightner szavaiban. Valahogy vészjósló és kísérteties volt már az árnyék is, amely sötéten ült azon a házon. Akkor sem látszik idegennek! A látomásokra gondolt, erőlködés nélkül merülve alá a vízió keltette érzésekben, és most is azzal a meggyőződéssel tért vissza a felszínre, hogy ez jó.

– Közbe akarok lépni – mondta. – Természetesen ez a szándékom. Esetleg az érintés hatalmát is felhasználom. Rowan azt mondta...

– Mit?

– Rowan azt kérdezte, miért gondolom, hogy a kezem erejének semmi köze hozzá, miért nyakaskodom, hogy a kettő különálló... – Megint az jutott eszébe, hogy jó lenne megérinteni az embert. – Lehet, hogy mégis része, lehet, hogy mégsem csak egy mellékes átok, amely azért sújtott, hogy kizökkentsen a kerékvágásból és megőrjítsen.

– Ezt gondolta róla?

– Ennek látszott – vonta meg a vállát Michael. – Ez akadályozta meg a jövetelemet. Két hónapig dekkoltam a Liberty utcában! Hamarabb megtalálhattam volna Rowant... – A kesztyűjét nézte. Mennyire gyűlölte! Protézist csinált a kezéből.

Nem bírt tovább gondolkozni. Nem látta át a dolog összes oldalát. Az ismerőség érzése megmaradt, legömbölyítette a sokkoló tudás éleit.

– Na jó – mondta végül –, megyek magával. El akarom olvasni az aktát, az utolsó betűig. De a lehető leghamarabb vissza akarok jönni. Üzenetet hagyok Rowannak, arra az esetre, ha telefonálna, hogy visszatérek. Rowan fontos nekem. Fontosabb, mint gondolja. Ennek semmi köze a látomásokhoz, ahhoz van köze, hogy kicsoda Rowan, és mennyire... drága nekem. Nála semmi sem lehet előbbre való.

– Még a látomások sem? – kérdezte az angol tisztelettudó komolysággal.

– Nem. Az ember kétszer, legföljebb háromszor érezheti azt életében, amit én most Rowan iránt. Az ilyen érzésnek saját értékrendje, célja van.

– Megértem – szólt Lightner. – Húsz perc múlva találkozunk a földszinten. Ha önnek is megfelel, szeretném, ha a továbbiakban Aaronnak szólítana. Hosszú közös út áll még előttünk, és az én nyelvem már egy ideje rájár a Michaelre. Szeretném, ha barátok lennénk.

– Azok vagyunk – mondta Michael. – Mi az ördögök lehetnénk? – Kínos, kurta nevetés szakadt föl belőle, bár nem tagadhatta, hogy bírja a pasast. Igazság szerint kimondottan rosszul érezte magát, amikor Lightner és az aktatáska eltűnt a szeme elől.

Nem egészen negyedóra alatt lezuhanyozott, megborotválkozott és átöltözött. Kicsomagolt a bőröndjéből, néhány nélkülözhetetlen holmit hagyott csak benne, és már éppen kapta volna föl, amikor észrevette, hogy az éjjeliszekrényen álló telefonon még mindig hunyorog az üzenetet jelző lámpa. Hogy mi a csudának nem vette föl már akkor, amikor meglátta! Hirtelen méregbe gurult.

Rögtön hívta a központot.

– Igen, Mr. Curry! Dr. Rowan Mayfair kereste, körülbelül negyed hatkor. – A központosnő beolvasta Rowan számát. – Ragaszkodott hozzá, hogy csengessünk föl a szobájába, illetve kopogjunk be.

– És megtették?

– Meg, Mr. Curry, de nem kaptunk választ. És az én Aaron barátom egész idő alatt nálam ült, gondolta Michael dühösen.

– Nem akartunk a tartalék kulccsal behatolni.

– Semmi baj. Ide figyeljen, üzenetet szeretnék hagyni Mayfair doktornőnek, amennyiben újra telefonálna.

– Mi az üzenet, Mr. Curry?

– Hogy épségben megérkeztem, és huszonnégy órán belül felhívom. Továbbá, hogy most el kell mennem, de később visszajövök.

Hagyott egy ötdollárost a szobaasszonynak az ágytakarón, és kiment.

Elénk nyüzsgés fogadta a keskeny előcsarnokban. A zsúfolásig megtelt kávézóból barátságos zsivaj szűrődött ki. Lightner, aki makulátlan kreppszövet öltönyre cserélte a sötét tweedet, az ajtónál állt, és egészen úgy festett, mint egy régi vágású, déli úriember.

– Fölvehette volna, mikor csengett a telefon! – mondta Michael. Nem tette hozzá, hogy Lightner teljesen olyan, mint az emlékek ősz öregemberei, akik esténként sétálgattak a Kertvárosban és az úton a felsőváros irányában.

– Úgy éreztem, nincs jogom hozzá – felelte Aaron udvariasan. Előreengedte Michaelt, és intett a járda mellett parkoló hosszú, szürke limuzinnak. – Mellesleg attól tartottam, hogy Mayfair doktornő az.

– Ő is volt – felelte Michael. Gyönyörűséges meleggel csapta meg az augusztus. Csavarogni szeretett volna. Milyen megnyugtató volt a kövezet a talpa alatt! Ám tudta, hogy meg kell tennie ezt az utat. Bemászott az autó hátsó ülésére.

– Értem – mondta Lightner. – De maga nem hívta vissza. – Ő is beült hátra.

– Így egyeztünk meg –, sóhajtott Michael. – Bár nem örülök neki. Az imént megpróbáltam az értésére adni, hogy állnak a dolgok közöttem és Rowan között. Húszegynéhány éves koromban képtelenség lett volna, hogy

az első estén beleszeressek valakibe, legalábbis sohasem történt meg velem. És harmincegynéhány évesen? Hát esetleg, de megint csak nem fordult elő, bár hébe-hóba felcsillant a lehetőség... csak lehet, hogy elfutottam előle. Most pedig az ötvenhez közeledem, és vagy butább vagyok még a szokott formámnál is, vagy végre rájöttem, hogy az első nap és az első estén is bele tudok szeretni valakibe, képes vagyok felmérni a helyzetet, hogy úgy mondjam, és meglátom, ha valami úgyszólván tökéletes, érti, mire akarok kilyukadni?

– Úgy vélem.

Az autó némileg ódon volt, de nagyon kényelmes; szürke bőrkárpitját gondosan ápolták, és apró hűtőszekrény bújt meg az egyik oldalán. Bőven jutott benne hely Michael hosszú lábának. A Szent Károly út kissé túlságosan sebesen suhant tova a füstüveg mögött.

– Mr. Curry, tiszteletben tartom érzelmeit Rowan iránt, bár be kell vallanom, hogy bennem ez egyszerre ébreszt kíváncsiságot és megdöbbenést. Ó, ne értsen félre. Rowan Mayfair minden szempontból rendkívüli, úgy is, mint páratlan tehetségű orvos, úgy is, mint kivételes egyéniségű, ifjú szépség, tudom én azt. De kérem, maga is lássa be, hogy normális körülmények között csakis egy rendtársunk vagy a Mayfair-család valamelyik tagja kaphatná meg a boszorkányok aktáját. Megszegem a szabályokat, amikor a kezébe adom az anyagot, nem kell indokolnom, miért. A rendelkezésemre álló értékes időben mindazonáltal szeretném elmagyarázni, mi a Talamasca, hogyan működünk, és mi az a csekély mérvű lojalitás, amit kérni szeretnénk a bizalmunkért cserébe.

– Oké, azért ne lovalja bele magát így. Akad egy kis kávé ebben a kirittyentett taxiban?

– Igen, természetesen! – felelte Aaron. Termoszt és csészét vett elő az ajtó zsebéből, és kávét töltött a csészébe.

– Feketén iszom – jelezte Michael. Összeszorult a torka az elsuhanó büszke nagy házak, mély tornácok, oszlopocskák, tarkára festett zsalugáterek és a nyúlkáló ágak, lágyan borzongó levelek markában megakadt, pasztellszínű ég láttán. Hirtelen az a bolond ötlete támadt, hogy egy napon vásárol magának ilyen kreppszövet öltönyt, amilyen a Lightneré, és itt sétál majd a távoli folyó kanyarjait követő út hullámvonalán, akár a régi évek úriemberei, az oly sok mindent túlélt, szép öreg házak tövében. Részegítő és bolondító volt a sodródás ezen a gyönyörű, toprongyos vidéken, az autó elszigeteltségében, a sötét üveg mögött.

– Igen, gyönyörű – helyeselt Lightner. – Valóban csodaszép.

– Oké, meséljen erről a rendről. Szóval a templomos lovagoknak köszönhetően furikáznak limuzinon. Mi van még?

Lightner helytelenítően csóválta a fejét, és alig észrevehetően mosolygott, majd meglepő módon ismét elvörösödött, Michael nagy mulatságára.

– Csak ugrattam, Aaron! – közölte sietve. – Na, mondja már el, hogyan szereztek tudomást a Mayfair-családról? És mi a fészkes fekete fenét jelent maguknál a boszorkány, már elnézést a fogalmazásért?

– A boszorkány, a mi meghatározásunk szerint olyan személy, aki képes magához vonzani és manipulálni a láthatatlan erőket – magyarázta Aaron. – Ugyanez érvényes a varázslóra és a látnokra is. A mi rendünk a boszorkánysághoz hasonló jelenségek tanulmányozására jött létre, az úgynevezett sötét középkorban, jóval a boszorkányüldözések előtt. Az a varázsló, vagy ahogy magát nevezte, alkimista volt az alapítója, aki egy nagy könyvbe gyűjtötte az összes babonás mesét, amelyeket hallott vagy olvasott.

Neve és élete most nem fontos, csak az, hogy műve a korhoz képest meghökkentően világias jellegű. Talán az egyetlen történész, aki úgy írt az okkultról vagy a láthatatlanról vagy a titokzatosról, hogy tartózkodott a fantomok, kísértetek és hasonlók démoni eredetével kapcsolatos feltételezésektől és kijelentésektől. Maroknyi követőjétől ugyanezt az elfogulatlanságot követelte. “Csak tanulmányozzátok az úgynevezett bűbájos cselekedeteit”, intette őket. “Ne higgyétek, hogy tudjátok, honnan jön az ereje”.

Nagyjából most is ilyenek vagyunk – folytatta Aaron. – Egyedül abból csinálunk dogmát, hogy nem vagyunk dogmatikusok. És bár szervezetünk kiterjedt és rendkívül zárt, mégis állandóan keresünk új tagokat, olyan embereket, akik elfogadják passzivitásunkat, lassú és alapos módszereinket, akiket hozzánk hasonlóan lenyűgöz a természetfölötti kutatása, az ön kezének erejéhez fogható, rendkívüli adottságokkal megáldott embereket...

Bevallom, amikor először olvastam önről, fogalmam sem volt róla, hogy kapcsolatban áll Rowan Mayfairrel, vagy az Első utcai házzal; én a beszervezését fontolgattam. Persze nem akartam azonnal a tudomására hozni mindazokat a tényeket, amelyeket most mondok, de azóta minden megváltozott.

Mindenesetre elutaztam San Franciscóba, hogy feltárjam ön előtt a tudásunkat, megmutassam, amennyiben ezt óhajtotta volna, miként kell használnia az erejét, és esetleg ez után pendítsem meg, hogy talán érdekesnek és szórakoztatónak találná életmódunkat, legalábbis egy időre...

Volt valami az életében, ami fölébresztette a kíváncsiságomat, mármint az, amit a nyilvánosan hozzáférhető forrásokból és a saját, mondjuk úgy, magánszorgalomból indított egyszerű kis nyomozásunkból megtudtunk. Ön olyannak tűnt a baleset előtt, mint aki keresztúthoz ért, vagyis elérte céljait, mégsem elégedett...

– Ja, ebben igaza van – helyeselt Michael, tökéletesen megfeledkezve az ablakon túl a díszletekről. Nyújtotta a csészét, hogy Lightner töltsön még kávét. – Folytassa, kérem.

– Igen, és itt volt még az ön családi háttere – mondta Lightner –, a közeli rokonok hiánya, kivéve természetesen az ön bűbájos nagynénjét, akibe, meg kell vallanom, egyszerűen beleszerettem ismeretségünk kurta ideje alatt, és természetesen a hatalma, amely jóval erősebb, mint föltételeztem...

Hogy visszatérjek a rendhez, világszerte kutatjuk az okkult jelenségeket; munkásságunknak csupán kis részét jelenti a boszorkánycsaládok vizsgálata, egyikét ama csekély számú tevékenységi területnek, amelyek valóban veszélyesek, mert a kísértetjárás, a lélekvándorlás, a gondolatolvasás, sőt még a megszállottsági esetek tanulmányozása is úgyszólván veszélytelennek tekinthető. A boszorkányok esete egész más... Következésképpen csupán a legtapasztaltabb tagokat kérik föl arra, hogy foglalkozzanak a témával, sőt akár olvassanak róla vagy próbálják megérteni! Ilyen család közelébe, mint a Mayfairéké, sohasem engedünk novíciust, de még fiatal rendtársat sem, mert túlságosan veszedelmes.

Mindent meg fog érteni, ha elolvasta az aktát. Most azt szeretném, ha belátná, hogy nem szabad nyilvánosságra hozni tevékenységünket. Tehát akár békében, akár háborúban váljunk el, tiszteletben fogja tartani a Mayfair-aktában említett személyek sérthetedenségét...

– Tudja, hogy ezen a téren bízhat bennem – mondta Michael. – Tudja, milyen ember vagyok. De mit ért veszély alatt? Megint erről az emberről, erről a szellemről beszél, Rowanról beszél...

– Előreszaladtam. Akar tudni rólunk még valamit?

– Hogy megy ez a csatlakozás?

– Noviciátussal kezdődik, akárcsak az egyházi rendeknél. Ám engedje meg ismételten felhívnom a figyelmét, hogy aki hozzánk jön, annak nem tantételeket kell elsajátítania, hanem életfelfogást.

A novíciusok egy évig az anyaházban élnek, megismerkednek az idősebb tagokkal, a könyvtárban dolgoznak, ahol kedvükre böngészhetnek...

– Maga lehet a mennyország – merengett Michael. – Elnézést, hogy félbeszakítottam. Folytassa.

– Kétéves előkészítés után kerül csak szóba a komoly elkötelezettség, a terepmunka vagy a tudományos kutatás. Persze egymás után mindkettővel is lehet foglalkozni, mert ismétlem, nálunk nincsenek visszautasíthatatlan feladatok, nem követelünk fogadalmat. Számunkra sokkal fontosabb a lojalitás és a diszkréció. Végső soron arról van szó, hogy egy sajátos közösségben, a beavatás útján lehet eljutni a megismeréshez...

– Értem – mondta Michael. – Meséljen az anyaházakról. Hol vannak?

– A legrégibb Amszterdamban – felelte Aaron. – Van egy házunk London mellett, a legnagyobb pedig, amely talán a legtitkosabb, Rómában található. Persze a katolikus egyház nem kedvel bennünket, és nem ért. Ördöngösöknek tekint, akárcsak a boszorkányokat, a varázslókat és a templomos lovagokat, pedig semmi közünk az ördöghöz. Ha van ördög, nem a mi barátunk...

– Maga szerint van ördög? – nevetett Michael.

– Megmondom őszintén, nem tudom. De hát minden derék talamascás ezt mondaná.

– Meséljen még az anyaházakról!

– Nos, a londoni biztosan elnyerné a tetszését... Michael szinte észre sem vette, hogy elhagyták New Orleanst, kopár új úton suhannak a mocsárvidéken át, és az ég tiszta kék pántlikává keskenyedett a fejük fölött. Lenyűgözve hallgatta Aaron minden szavát, ám ugyanakkor sötét szorongás bontogatta benne a szárnyait, amelyre megpróbált nem odafigyelni. Ismerős volt a Talamasca története, olyan ismerős, mint a rémítő szavak Rowanról és “az emberről”, mint maga a ház. Ez pedig egyszerre volt igéző és ijesztő, mert a nagy terv – amelyben Michael résznek érezte magát – minden elmosódottsága ellenére növekedni látszott, és minél nagyobb lett, annál jobban összezsugorodott a világ, annál inkább megkopott ragyogása, annál kevesebbet kínált csodából, forgandó szerencséből, sőt még rongyos románcból is.

Aaron megérezhette, mi zajlik benne, mert hirtelen elhallgatott, és annyit mondott szelíden:

– Michael, most csak figyeljen, és ne féljen...

– Áruljon el nekem valamit, Aaron – kérte Michael.

– Természetesen, ha módomban áll...

– Meg lehet érinteni egy szellemet? Mármint azt az embert. Meg lehet fogni kézzel?

– Hát, vannak időszakok, mikor elhiszem, hogy lehetséges... Valamit legalábbis megérinthet. De hogy az a

teremtmény engedi-e magát megfogni, az, mint hamarosan meglátja, már más kérdés.

– Tehát minden összefügg – bólogatott Michael –, a kezem, a látomások, még maga is... és a maga szervezete. Összefügg.

– Várjon, addig várjon, amíg elolvassa a történetet! Minden lépésnél... várjon és figyeljen.

TIZ

ROWAN DÉLELŐTT TÍZKOR ÉBREDT, és rögtön kételkedni kezdett abban, amit látott. A házat elöntő napfényáradatban valószerűtlenné fakult a kísértet. Rowan megpróbálta felidézni a pillanatot, a szél és a tenger hátborzongató hangjait, de most lehetetlennek tűnt az egész.

Már örült, hogy nem tudott beszélni Michaellel. Nem szeretett volna bolondnak látszani, és főleg nem akarta ismét a férfira zúdítani a terheit. Másrészt viszont hogy képzelhetett ilyet? Egy embert, aki megérinti az üveget, és könyörögve néz rá?

Nohát, most már semmi sem utalt a lény itt jártára. Rowan kiment a teraszra, végigsétált rajta, megvizsgálta a cölöpöket, a vizet. Sehol semmi szokatlan. Bár miféle jel számítana szokatlannak? Megállt a korlátnál, fújatta magát a friss széllel, és hálás volt a sötétkék égért. A kikötőmedencéből vitorlások siklottak elő, lassan, kecsesen. Nemsokára az egész öböl vizét ellepik a vitorlák. Neki is kedve lett volna kivinni Édes Christine-t, aztán úgy döntött, hogy mégse, és visszatért a házba.

Michael még nem hívta. Most vagy kifut Édes Christine-nel, vagy dolgozni megy.

Felöltözött, és éppen indult volna a kórházba, amikor megszólalt a telefon.

– Michael! – suttogta. Akkor látta, hogy Ellie régi vonala az.

– Személyes hívás, kérem, Miss Ellie Mayfairnek.

– Sajnálom, de nem tudom adni – mondta Rowan. – Ő már nincs itt. – Lehet így mondani? Mindig rosszul esett közölnie, hogy Ellie meghalt.

Tanácskozás a vonal másik végén.

– Meg tudná mondani, hol érhetjük el?

– Meg tudná mondani, ki keresi? – kérdezte Rowan. Letette a táskáját a konyhai pultra. Kissé melege volt a kabátjában, annyira sütötte a házat a délelőtti nap. – Fogadom a hívást, amennyiben a hívó hajlandó beszélni velem.

Újabb tanácskozás, majd egy idősebb asszony éles hangja:

– Beszélek vele.

A központos kilépett a vonalból.

– Itt Rowan Mayfair. Miben segíthetek?

– Meg tudná mondani, mikor és hol beszélhetek Ellie-vel? – kérdezte az asszony türelmetlenül, kissé talán indulatosan is, mindenesetre ridegen.

– Ön a barátja?

– Amennyiben nem beszélhetek vele most, szeretnék beszélni a férjével, Graham Franklinnel. Véletlenül nem tudja az irodája számát?

Ronda perszóna, gondolta Rowan, de mindinkább gyanakodott, hogy valamelyik rokona telefonál.

– Graham sem érhető el. Ha lenne szíves közölni a kilétét, örömmel megmagyarázom a helyzetet.

– Köszönöm, de nem áll szándékomban. – Dermesztően. – Okvetlenül beszélnem kell Ellie Mayfairrel vagy Graham Franklinnel!

Türelem, intette magát Rowan. Ez itt nyilvánvalóan egy öregasszony, és ha a családhoz tartozik, akkor megéri folytatni.

– Sajnálom, hogy ezt kell közölnöm, de Ellie Mayfair tavaly meghalt. Rákban. Graham két hónappal Ellie előtt halt meg. Én Rowan vagyok, a lányuk. Tehetek valamit önért? Esetleg van valami, amit még tudni szeretne?

Csönd.

– A nagynénéd vagyok, Carlotta Mayfair – szólalt meg végül az asszony. – New Orleansból telefonálok. Miért nem tájékoztattak Ellie haláláról?

Rowanban legott lobot vetett a düh.

– Nem tudom, kicsoda ön, Miss Mayfair – mondta, kényszerítve magát, hogy lassan, nyugodtan beszéljen.

– Nem ismerem Ellie New Orleans-i rokonainak címét vagy telefonszámát. Ellie nem hagyott hátra ilyen jellegű információkat, és utasította az ügyvédjét, hogy itteni barátain kívül senkivel se közöljék a halálát.

Hirtelen észrevette, hogy reszket, és a telefonkagylót szorító keze csúszik az izzadtságtól. Nem hitt a fülének, hogy ő beszél ilyen gorombán, de most már késő bánat. Ugyanakkor roppantul föl volt ajzva. Nehogy letegye az a nő!

– Ott van még, Miss Mayfair? – kérdezte. – Elnézést, de kissé váratlanul ért a hívása.

– Igen – mondta a nő –, azt hiszem, ez mindkettőnknek meglepetés. Úgy látom, nincs más választásom, mint az őszinte beszéd.

– Szeretném erre kérni.

– Sajnálatos kötelességem közölni veled, hogy anyád hajnalban meghalt. Feltételezem, érted, kiről beszélek? A szülőanyádról. Ellie-nek akartam megmondani, hogy ő döntse el, mikor és hogyan adja értésedre. Sajnálom, hogy így kell a tudomásodra hoznom. Tehát anyád meghalt, ma hajnalban, öt óra után öt perccel.

Rowan úgy elhűlt, hogy válaszolni se bírt, mintha a nő pofon csapta volna. Ez nem gyász volt, ahhoz túlságosan fájt. Az anyja hirtelen életre kelt, egy töredék másodpercig élt, lélegezett, létezett a kimondott szavakban. És az élőlényre még ugyanabban a másodpercben kimondták az ítéletet, hogy ne létezzen tovább.

Nem próbált beszélni, behúzódott szokott hallgatásába. Látta Ellie-t holtan, a ravatalozóban, virágok között; ám ehhez a hírhez nem kapcsolódott semmi, semmiféle puha darab szomorúság, ez csak iszonyú volt. És a papír több mint egy éve fekszik a széfben. Ellie, élt, ismerhettem volna, és most meghalt!

– Semminemű szükség nincs rá, hogy ide gyere – folytatta a nő változatlan hangnemben és modorban. – Arra van szükség, hogy haladéktalanul vedd föl a kapcsolatot az ügyvédeddel, aki vegye föl a kapcsolatot velem, mert sürgősen meg kell vitatnunk a vagyonoddal kapcsolatos kérdéseket.

– Csakhogy én jönni akarok – vágta rá Rowan rekedten. – Méghozzá máris. Látni akarom anyámat, mielőtt eltemetik. – Vigye el az ördög a papírt és ezt a förtelmes nőszemélyt, akárki legyen is!

– Ez aligha lenne helyénvaló – mondta a nő fáradtan.

– Ragaszkodom hozzá – felelte Rowan. – Nem szívesen zavarom magát, de látni akarom anyámat, mielőtt eltemetik. Senkinek sem kell tudnia, ki vagyok. Mindössze ott akarok lenni.

– Teljesen fölösleges utazás lenne. Ellie-nek bizonyosan nem tetszene. Ellie biztosított róla, hogy...

– Ellie meghalt! – suttogta Rowan. Végére jutott az önfegyelmének, egész testében reszketett. – Nézze, nekem nem mindegy, hogy láthatom-e az anyámat. Mint közöltem, Ellie és Graham elmentek, és... – Nem bírta kimondani. Túlságosan önsajnáló és bizalmaskodó lett volna, ha bevallja, hogy egyedül van.

– Ragaszkodnom kell hozzá – mondta a nő ugyanazon a fáradt, elnyűtt, érzéketlen hangon –, hogy maradj ott, ahol vagy.

– Miért? – kérdezte Rowan. – Mit számít az magának, hogy jövök-e? Már mondtam, senkinek sem kell tudnia, ki vagyok.

– Nem lesz nyilvános virrasztás vagy temetés – közölte a nő. – Nem számít, ki tudja, vagy ki nem tudja. Anyádat azonnal eltemetik, mihelyt lehetséges. Kértem, hogy már holnap délután történjék meg. Amit javasolok, azzal téged próbállak megkímélni a bánattól. De ha nem hallgatsz rám, akkor tedd, amit érzésed szerint tenned kell.

– Jövök – mondta Rowan. – Hány órakor holnap délután?

– Anyádat Lonigan és Fiai temeti a Raktár utcából. A gyászmise a Mária Mennybemenetele templomban lesz, a Josephine utcában. A temetésre pedig akkor kerül sor, amikor mindent elrendeztem. Fölösleges kétezer mérföldet utaznod...

– Látni akarom az anyámat! Kérem, hogy várjanak, amíg odaérek!

– Erről szó sem lehet – válaszolta a nő egy árnyalatnyi haraggal vagy türelmetlenséggel. – Tanácsolom, hogy máris indulj, ha mindenképpen jönni akarsz. És kérlek, ne számíts rá, hogy az éjszakát ez alatt a fedél alatt töltheted. Nem áll módomban, hogy tisztességgel fogadjalak. A ház természetesen a tied, én távozom, amilyen hamar tudok, ha ezt kívánod, de ismétlem, nem biztosíthatom számodra a kényelmet.

Ugyanolyan elnyűtt hangon megadta Rowannak a címet.

– Első utcát mondott? – kérdezte Rowan. Egész biztos, hogy Michael is erről az utcáról beszélt! – Ez anyám háza volt?

– Egész éjjel virrasztottam – mondta a nő lassan, lélektelenül. – Ha jössz, minden meg lesz magyarázva, amint megérkezel.

Rowan már éppen kérdezni akart valamit, amikor meghökkenésére a nő bontotta a vonalat. Ezen annyira felbőszült, hogy nem is érezte a fájdalmat, amely egy perc múlva minden érzést elborított.

– Ki az ördög vagy te? – suttogta. A könnyek máris gyülekeztek, de még nem érték el a szemét. – És miért beszélsz velem így! – Lecsapta a kagylót, az ajkába harapott, keresztbe fonta a karjait. – Uristen, micsoda rettenetes némber!

De most nincs idő sírni, vagy Michael után jajgatni. Előkapta a zsebkendőjét, kifújta az orrát, megtörülgette a szemét, majd lefirkantotta a konyhapulton levő jegyzettömbre a nőtől kapott címet.

Első utca, nézte a leírt szavakat. Valószínűleg puszta véletlen. És Lonigan és fiai, ugyanazok a szavak, amelyeket Ellie mondott, mikor lázálmában emlegette otthonát és gyermekségét. Gyorsan felhívta a New Orleans-i tudakozót, aztán a temetkezési vállalkozót.

Egy bizonyos Jerry Lonigan vette föl.

– Dr. Rowan Mayfair vagyok. Kaliforniából telefonálok egy temetés miatt.

– Igen, Mayfair doktornő! – felelte egy nagyon barátságos hang, amelytől Rowannak rögtön Michaelre kellett gondolnia. – Tudom, kicsoda ön. Épp most van itt nálunk az édesanyja.

Hála istennek, hogy nem kell köntörfalazni, ötölni-hatolni! De hogyhogy ez az ember ismeri őt? Hát nem suba alatt bonyolították le az örökbefogadást?

– Mr. Lonigan – kezdte, és igyekezett nagyon szabatosan beszélni, nem véve tudomást hangjának iszaposságáról –, nekem nagyon fontos, hogy ott lehessek a temetésen. Látni akarom anyámat, mielőtt leteszik a földbe.

– Hát persze, hogy látni akarja, Mayfair doktornő, tökéletesen megértem. De épp az imént telefonált Carlotta kisasszony, és azt mondta, hogy ha nem temetjük el holnap az ön édesanyját... No hát, maradjunk annyiban, Mayfair doktornő, hogy a kisasszony ragaszkodik hozzá. A misét délután háromig halaszthatom. Hogy gondolja, doktornő, addigra ideér? Addig nyújtom el a dolgot, ameddig bírom.

– Okvetlenül ott leszek – mondta Rowan. – Ma este vagy legkésőbb holnap hajnalban indulok. De Mr. Lonigan, ha esetleg közbejönne valami, ami hátráltat...

– Doktornő, ha tudom, hogy útban van, addig nem zárom le a koporsót, amíg ide nem ér.

– Köszönöm, Mr. Lonigan. Én csak most tudtam meg, én csak...

– Hát, Mayfair doktornő, ha szabad így mondanom, épp csak most történt. Reggel hatkor hoztam el az édesanyját. Úgy vélem, Carlotta kisasszony sietteti a dolgokat. De hát Carlotta kisasszony már öreg, nagyon öreg...

– Nézze, hadd adjam meg a kórházi telefonszámomat. Ha bármi közbejönne, legyen szíves, hívjon fel.

Lonigan leírta a számot.

– Ne aggódjon, Mayfair doktornő. Az édesanyja itt lesz a Lonigan és Fiainál, amikor megérkezik.

A könnyek fenyegetően torlódtak. Ez az ember olyan egyszerűen, olyan semmi reményt nem hagyó őszinteséggel beszélt.

– Mr. Lonigan, megmondana még valamit? – kérdezte reszkető hangon.

– Tessék, doktornő.

– Hány éves volt az anyám?

– Negyvennyolc, doktornő.

– Hogy hívták?

Ez észrevehetően meglepte a temetkezési vállalkozót, de gyorsan magához tért.

– Deirdre Mayfairnek, doktornő. Nagyon szép asszony volt. A feleségem jó barátságban volt vele. Szerette Deirdre-et, többször meglátogatta. A feleségem most is itt áll mellettem. A feleségem úgy örül, hogy telefonált.

Valamilyen okból ez majdnem annyira megrendítette Rowant, mint a többi adattöredék. A szeméhez szorította a zsebkendőt, és nyeldekelt.

– Meg tudná mondani, Mr. Lonigan, miben halt meg az anyám? Mit írtak a halotti bizonyítványra?

– Természetes okokat, Mayfair doktornő, de az édesanyja beteg volt, súlyos beteg, már évek óta. Megadhatom a kezelőorvosa nevét, esetleg ő elmondhatná, hiszen maga is orvos.

– Majd elkérem érkezés után – mondta Rowan. Ezt már nem bírja sokáig. Gyorsan, halkan kifújta az orrát. – Mr. Lonigan, ismerem egy szálloda nevét. A Pontchartrain. Mennyire közel esik ez a ravatalozóhoz és a templomhoz?

– Akár át is sétálhatna, Mayfair doktornő, ha nem lenne ekkora forróság.

– Telefonálok önnek, amint megérkezem a szállodába. De ismételten kérem, ne engedje eltemetni az anyámat anélkül, hogy...

– Egy percig se aggódjon ezen, Mayfair doktornő. Csak még egy dolog, Ezt a feleségem akarja, hogy

megkérdezzem magától.

– Mondja, Mr. Lonigan.

– A nagynénje, Carlotta Mayfair, nem akar semmifele gyászjelentést a lapokban, és őszintén szólva arra már szerintem sincs idő. Csakhogy olyan nagyon sok Mayfair szeretne tudni erről a temetésről, vagyis a rokonság fel lesz zúdulva, ha rájönnek, hogy ilyen hirtelen lezavarták. Mármost ez kizárólag önön múlik, én azt fogom tenni, amit maga mond, de a feleségem azon studírozott, hogy megharagudna-e, ha ő most elkezdené hívogatni a rokonokat. Mert ha beszélt egy-kettővel, azok már értesítik a többieket. Mármost, ha nem akarja, doktornő, akkor természetesen nem tesz semmit. Csakhogy Rita Mae, a feleségem, úgy érzi, hogy nagy szégyen így eltemetni Deirdre-et, mindenki tudta nélkül, meg azt is érzi, hogy magának, tudja, esetleg jót tenne, ha láthatná a rokonságot. Isten bizony, tavaly is jó sokan eljöttek Nancy kisasszonyhoz. Itt volt még Ellie kisasszony is, a maga Ellie kisasszonya Kaliforniából, mint nyilván maga is tudja...

Nem, Rowan nem tudta. Újabb tompa ütést érzett Ellie nevé-re. Fájt elképzelni Ellie-t a számtalan és névtelen unokatestvérek között, akiket ő sohasem látott. Olyan keserű düh és harag öntötte el, hogy maga is megdöbbent. Ellie és a rokonok. Rowan pedig itt, egyedül, ebben a házban. Erőlködve próbált úrrá lenni magán. Ellie halála óta valószínűleg ez volt életének egyik legnehezebb pillanata.

– Igen, hálás lennék, Mr. Lonigan, ha a felesége azt tenné, amit a legjobbnak vél. Szeretném látni a rokonokat... – Elhallgatott, mert nem bírta folytatni. – Egyébként, Mr. Lonigan, ami Ellie Mayfairt, az örökbefogadó anyámat illeti – ő is elment. Tavaly halt meg. Ha úgy véli, hogy valaki a rokonok közül tudni kívánná...

– Ó, örömmel, Mayfair doktornő. Megkíméljük attól, hogy magának kelljen közölnie az érkezése után. Mellesleg szomorúan hallom. Fogalmunk sem volt róla.

Olyan őszintén mondta. Rowan el is hitte Lonigannek, hogy fájlalja. Milyen kedves, régi vágású ember.

– Isten vele, Mr. Lonigan. Viszontlátásra holnap délután. Miután letette a kagylót, egy percig azt érezte, hogy ha most szabadjára engedi a könnyeit, sose bírja abbahagyni a sírást. A felindulás olyan vastag gyűrűket vetett benne, hogy elszédült, a fájdalom valamilyen erőszakos cselekményt követelt, és a legfurcsább, legmeghökkentőbb képek tolongtak az agyában.

Könnyeit nyeldekelve látta magát, amint berohan Ellie szobájába. Látta magát, amint ruhákat cibál ki a fiókokból, ruhákat rángat le a vállfákról és ronggyá szaggatja őket fékezhetetlen dühében. Látta magát, amint szétveri Ellie tükrét és a flakonokat, amelyek még mindig az öltözőasztalon sorakoztak, az összes illatszeres üvegcsét, amelyekből hónapok óta kiszáradt az illat, csak a szín maradt.

– Halott! Halott! Halott! – suttogta. Tegnap még élt, és tegnapelőtt is élt, és azelőtt is élt, és én itt voltam, és nem tettem semmit! Halott! Halott! Halott!

Majd a képtelen jelenet megváltozott, mintha újabb felvonás lenne haragjának szomorújátékában. Látta magát, amint ököllel veri a fából és üvegből épített falakat, addig veri ököllel, míg vér serked zúzott kezéből, abból a kézből, amely oly sokat operált, oly sokat gyógyított, oly sok életet mentett.

Ám Rowan egyiket sem tette.

Roskadtan gubbasztott a konyha sarkában, kezével takarva az arcát, és hangosan zokogni kezdett az üres házban, miközben szeme előtt egyre peregtek a képek. Fejét ráhajtotta a karjára, és addig sírt, míg bele nem fáradt, és már csak annyit bírt suttogni rekedten:

– Deirdre Mayfair, negyvennyolc éves, halott, halott, halott!

Végül megtörölgette az arcát a keze fejével, és lefeküdt a szőnyegre a kandalló elé. A feje fájt. A világ kiürült, ellenséges lett, nem ígért se meleget, se fényt.

Elmúlik. El kell múlnia. Ilyen nyomorúságot érzett azon a napon, mikor Ellie-t temették. Érezte korábban is, a kórházi folyosón, mikor Ellie jajveszékelt a fájdalomtól. Csak most képtelenségnek tűnt, hogy jobbra fordulhatnak a dolgok. Amikor a széfben levő papírra gondolt, a papírra, amely megakadályozta, hogy New Orleansba utazzon Ellie halála után, utálta magát a korrektségéért. Utálta Ellie-t, amiért aláíratta vele.

Így őrölték a sötét, keserű gondolatok, elapasztva bátorságát, önmagába vetett hitét.

Egy óráig is heverhetett, arcát a karjára hajtva, a naptól meleg deszkán. Szégyellte a magányát. Szégyellte, hogy leteperhette a fájdalom. Micsoda gondtalan, derűs ember volt ő Ellie halála előtt, amikor a passzióval végzett munka és a kölcsönös szeretettől fűtött otthon osztozott az életén! Kétszeresen kétségbeesett, ha arra gondolt, mennyire függ Michaeltől, mennyire fontos neki a férfi.

Ez valóban megbocsáthatatlan, hogy éjszakai rémületében föltelefonálta a kísértet miatt, és ilyen nyomorultul ácsingózik Michael után! Kezdett lecsillapodni, és ekkor lassan összeállt benne a tény, hogy ma éjszaka látta a kísértetet, és ma hajnalban halt meg az anyja.

Feltámaszkodott, törökülésbe rendezte a lábait, és megpróbálta hideg részletességgel fölidézni az élményt. Éjszaka csak pillanatokkal előbb nézte meg az órát, hogy megjelent az a valami. Öt perccel múlt három. Mit is mondott az a rettenetes asszony? “Anyád öt óra után öt perccel halt meg.”

Pontosan annyi idő volt New Orleansban. De micsoda hajmeresztő gondolat, hogy a kettőnek köze lehet egymáshoz!

Ha az anyja jelenik meg, az olyan nagyszerű lett volna, hogy nincs is arra szó! Az olyan szent pillanat lett volna, amelyet holtig emlegetnek az emberek. El lehetett volna mondani rá az összes kellemesen zengő közhelyet: “sorsfordító, csodás, gyönyörű”. Meg se merné kísérelni, hogy elképzelje annak a percnek a balzsamát. Csakhogy itt nem egy nő jelent meg, hanem egy férfi, egy furcsán elegáns, idegen férfi.

Csak attól, hogy gondolt rá, hogy eszébe jutott a lény esdeklő arca, rögtön megrohanta az éjszakai rettegés. Megfordult, szorongva kémlelte az üvegfalat. Persze nem volt ott semmi, csak a hatalmas, üres, kék égbolt a távoli sötét dombok felett, és a sziporkázó, villogó öböl.

Hideg és váratlan higgadtsággal kezdte sorolni magában az ilyesfajta jelenésekről szóló népszerű mendemondákat, de aztán kezdte elveszíteni az ízét a percnyi izgalom.

Bármi volt is az, elmosódottnak, lényegtelennek, sőt, laposnak tűnt az anyja halálához képest. Most ezzel kell foglalkoznia, ahelyett, hogy pazarolja a drága időt.

Feltápászkodott, a telefonhoz ment, és fölhívta otthon Larkin doktort.

– Szabadságra kell mennem, Lark – jelentette be. – Halaszthatatlan. Rá tudnánk beszélni Slatteryt, hogy helyettesítsen?

Milyen hűvös volt a hangja, mennyire emlékeztetett a régi Rowanra. Pedig hazudott. Beszélgetés közben ismét az üvegfalat bámulta, az üres pallót, ahol a magas, nyúlánk alak állt. Ismét látta a sötét szempárt, amely az ő arcát kémleli. Alig bírta követni, amit Lark mondott. Az kizárt, hogy képzeltem volna az átkozottat.

TIZENEGY

MÁSFÉL ÓRÁIG sem tartott az út a Talamasca menedékházáig. A limuzin az unalmas államközi sztrádán robogott, akkor tért csak le a folyópartra, amikor alig néhány mérföld választotta el őket a háztól.

Michaelnek, aki egész idő alatt elmerülten diskurált Aaronnal, még ennyinek sem tűnt az idő.

Mire a házhoz értek, nagyjából fogalmat alkotott a Talamascáról, és megnyugtatta Aaront, hogy senkinek sem árulja el, amit az aktákban olvasott. Tetszett neki a Talamasca, rokonszenvesnek találta Aaron kellemes, pallérozott stílusát, és többször is gondolt rá, hogy ha nem lenne ennyire mániája a "cél", szívesen belépne a Talamascához.

Persze ez bolond gondolat, hiszen a vízbefúlás ébresztette föl benne a céltudatot, ajándékozta meg az okkult képességgel, amelyek nélkül a Talamasca föl sem figyel rá.

Arra is rájött, hogy azért szerette meg Rowant olyan szenvedélyes szerelemmel, mert azt hitte, ennek a szerelemnek nincs köze a látomásokhoz. Most már tudta, hogy Rowan is része a látomásnak.

Ezt próbálta magyarázni Aaronnak, miközben a menedékház kapujához közeledtek.

– Minden, amit mondott, ismerősen cseng; ugyanúgy ráismerek, mint tegnap este a házra. Márpedig tudja, hogy nem ismerhetem a Talamascát, képtelenség, hogy csak úgy elfelejtsem, ha egyszer hallottam magukról, hacsak nem ők beszéltek a Talamascáról, miközben halott voltam! Arra próbálok kilyukadni, hogy amit Rowan iránt érzek, nem tűnik ismerősnek, elrendezettnek. Ez friss, és van valami lázadó íze. Emlékszem, amikor nála voltam a tiburóni házban, és reggeli mellett beszélgettünk, kinéztem a vízre, és majdnem dacosan azt mondtam azoknak a dolgoknak, hogy nekem ez fontos, ami Rowanhoz köt.

Aaron ezt is ugyanolyan figyelmesen hallgatta, mint mindent.

Egyre többet tudtak meg egymásról, és ez így is tűnt természetesnek. Viselkedésükből elpárolgott a feszélyezettség.

Michael egyetlen kávét ivott, amióta elhagyták New Orleanst, és így is akarta folytatni, legalábbis, amíg el nem olvassa az aktát.

Már unta a limuzint, unta azt a sima brutalitást, amellyel az autó átrobogott az ősi mocsáron. Friss levegőt akart szívni.

Alighogy lekanyarodtak a folyóparti útról, maguk mögött hagyva a töltést, és befordultak a menedékház kapuján, Michael máris fölismerte a helyet a képeskönyvekből. A tölgyfasort számtalanszor lefényképezték már az évtizedek alatt. Maga volt a túlfűtötten álomszerű, zordon déli tökély, ahogy azoknak az irdatlan fekete fáknak a göcsörtös, vastag ágai zöld árkádsorrá fonódtak a házig vezető út felett.

Hosszú, szürke mohaszakállakat lengettek a mélyre nyúló, bütykös ágak. Dagadó gyökerek torlódtak a keskeny, kátyús, kavicsos bekötőút két oldalán.

Michael imádta. A kép olyan szótlanul érintette meg a szívét, akár a Kertváros szépsége, és azt a csendes hitet ébresztette benne, hogy történjék bármi, ő hazajött a Délre, és valamilyen módon minden rendbe jön majd.

Az autó egyre mélyebbre fúrta magát a zöldes fénybe. Itt-ott csorba napfénydárdák dőfték át az árnyékokat, miközben a mögöttük hagyott, idomtalan cserjékkel benőtt, hosszú szálú füvet lengető mélyföld mintha fölkúszott volna az égre és a házra.

Michael megnyomta a gombot, hogy leeressze az ablakot.

– Hú, érzi ezt a levegőt? – súgta.

– Igen, szerfölött kellemes – mosolygott Aaron elnézően. Tikkasztó meleg volt, de Michael nem bánta.

A világ is elcsendesedett, amikor az autó megállt a nagy, emeletes ház előtt. Ez is azok közé a polgárháború előtt épült, fenségesen egyszerű házak közé tartozott, amelyek egyszerre tömörek és délszakiak; a négyszögletes dobozt földig érő ablakok szépítették, széles tornác futotta körül, és hornyolás nélküli, vaskos oszlopok tartották a lapos tetőt.

Azért épült, hogy elfogja a szellőket, hogy szemlélődve üldögéljen a mezők és a folyó felett, kibírja a

hurrikánokat és a felhőszakadásokat.

Nehéz elhinni, tűnődött Michael, hogy a töltés mögött vontatógőzösök és uszályok közlekednek; alig órája látták őket, amikor egy dohogó kompon átjöttek a déli partra. Most nem létezett más, mint a téglapadlón osonó puha szellő, a fogadásukra felpattanó kétszárnyú, széles ajtó, és a felülvilágító ablak álomszép legyezőjén megvillanó kósza napsugár.

Hol a világ többi része? Nem fontos. Michael ismét hallotta az Első utca elzsongító varázshangjait; a rovarok danáját, a madarak szilaj, már-már nekikeseredett rikoltozását.

Aaron, aki nem látszott észrevenni a mesterségesen hűtött levegő jeges fuvallatát, megszorította a karját, miközben bevezette a házba.

– Gyorsan körülnézünk – mondta.

Michael, a ház igézetében szinte nem is hallotta, mit mond. Mindig megbabonázták a házak. Szerette ezt a beosztást, a széles, középső folyosót, az egyszerű lépcsőt, a nagy, négyszög alapú helyiségeket, amelyek tökéletes egyformasággal sorjáztak a folyosó két oldalán. A házat fényűzően és aprólékosan újították fel és bútorozták be, jellegzetesen brit ízléssel, sötétzöld szőnyegekkel, a központi helyiségekben mennyezetig érő mahagóni könyvszekrényekkel és polcokkal. Csupán néhány cirádás tükör és a sarokban egy apró spinét emlékeztetett a polgárháború előtti Amerikára. Egyébként az összes bútor szolidan viktoriánus volt, de minden szempontból tetszetős.

– Akár egy zártkörű klub – dünnyögte Michael. Már-már komikusnak találta a kárpitozott fotelekbe süppedt obligát olvasókat, akik föl se néztek az újságból vagy a könyvből, amikor ők zajtalan léptekkel elosontak mellettük. Ám a légkör félreérthetetlenül hívogató volt, és ő jól érezte magát itt. Tetszett neki a lépcsőn szembejövő asszony futó mosolya. Szeretett volna keresni egy széket a könyvtárban. A franciaablakok sokaságán át a növényzetre lehetett látni, amelynek széles vonóhálója elnyelte a kék eget.

– Jöjjön, hadd mutassam meg a szobáját – nógatta az angol.

– Aaron, nem akarok én megszállni. Hol az akta?

– Persze hogy nem – mondta Aaron –, de nyugalomra lesz szüksége, hogy zavartalanul elolvashassa.

Elkalauzolta az emeleti folyosón a ház keleti részébe, a homlokzatra nyíló hálószobába. Földig érő ablakok vezettek a homlokzati és az oldalerkélyre. Bár a szőnyeg olyan vastag és sötét volt, mint másutt, az ültetvényes hagyománynak tett engedményt jelezte a két márványlapos fiókos szekrény és az a fajta gigászi mennyezetes ágy, amelyet mintha kimondottan az ilyen házakhoz gyártanának. Tűzött takarók borították a pehellyel töltött matracot, két és fél méteres, díszítetlen oszlopok tartották a mennyezetet.

Ám ugyanakkor meglepő választékkal képviseltette magát a modern kényelem, beleértve a faragott szekrénybe szuszakolt apró hűtőszekrényt és televíziót. A sarokban úgy helyezték el az íróasztalt és a széket, hogy egyszerre legyen kilátás a homlokzatra és keletre. A telefon nyomógombjain gondosan megformált számok jelölték a mellékeket. A kandalló mellett két Anna királynő stílusú hintaszék pipiskedett lábujjhegyen. Egy nyitott ajtóból a fürdőszobába lehetett látni.

– Beköltözöm – szólt Michael. – Hol az akta?

– Előbb villásreggeliznünk kellene.

– Csak tessék. Én beérem egy szendviccsel olvasás közben. Megígérte. Kérem az aktát.

Ám Aaron ragaszkodott hozzá, hogy most rögtön üljenek ki az emelet hátulsó részén a szúnyoghálós tornácra, ahonnan egy franciakert kaviccsal felhintett ösvényeire és időmarta szökőkútjaira lehetett látni. Hatalmas déli reggelit tálaltak eléjük, többek között meleg süteményt, kukoricakását, kolbászt és rengeteg, cikóriából főzött tejeskávét.

Michael farkaséhes volt, és megint azt érezte, mint Rowannál: hogy milyen jó leállni a piával, milyen jó tiszta fejjel nézegetni a zöld kertet, a tölgyfák füvet söprő ágait. Isteni volt ismét ez a meleg levegő.

– Olyan hirtelen történt az egész – szólt Aaron, miközben Michael felé tolta a gőzölgő süteménnyel teli kosarat. – Úgy érzem, mondanom kellene még valamit, de nem tudom, mit. Fokozatosan szerettük volna becserkészni, hogy megismerhessük magát, és maga is megismerjen bennünket.

Michael hirtelen nem tudta kiverni a fejéből Rowant. Nagyon haragudott, amiért nem hívhatja fel, ámde fölösleges lett volna azzal próbálkoznia, hogy elmagyarázza Aaronnak, mennyire aggódik a nőért.

– Ha reményeim szerint alakulhatott volna a kapcsolat felvétele – folytatta Aaron –, meghívtam volna londoni anyaházunkba, és ráérősen, választékosan történt volna meg a beavatás. Még sokéves terepmunka után sem kértük volna föl arra, hogy a Mayfair-boszorkányokéhoz hasonló veszélyes dologba ártsa magát. Ma én vagyok a rend egyetlen képesített tagja, aki ilyen feladatra vállalkozhat. Maga azonban érintett, hogy az egyszerű modern kifejezéssel éljek.

– Vastagon – mondta Michael, miközben szorgalmasan evett. – Hanem, amit maga kér, az olyan, mintha a katolikus egyház szólítana fel ördögűzésre, tudván, hogy nem vagyok fölszentelt pap.

– Majdnem – felelte Aaron. – Néha elgondolom, hogy bár nincsenek dogmáink és szertartásaink, ettől nem leszünk kevésbé rigorózusak. Körmönfontabb fogalmaink vannak a jóról meg a rosszról, és nagyon tudunk haragudni azokra, akik nem engedelmeskednek.

– Nézze, Aaron. Egyetlen keresztény léleknek sem szólok arról az aktáról, kivéve Rowant. Megegyeztünk?

Az angol töprengett egy darabig.

– Michael – szólalt meg végül –, majd ha elolvasta az anyagot, még meg kell beszélnünk, mi legyen a teendő. Ne siessen nemet mondani. Legalább azt ígérje meg, hogy meghallgatja a tanácsomat.

– Maga fél Rowantól, ugye?

Aaron kortyolt a kávéból, miközben a tányérját bámulta. Mindössze egy fél süteményt evett.

– Nem vagyok biztos benne – mondta. – Egyetlen találkozásom Rowannal fölöttébb sajátságos volt. Megesküdtem volna...

– Mire?

– Hogy kétségbeesetten szeretett volna beszélni velem. Valakivel. Majd ismét érzékeltem benne a rosszindulatot, egy olyanfajta elhatalmasodott ellenségeskedést, mintha emberfölötti lenne, és körültövisezné valami, amit a többi halandó ösztönösen idegennek talál. Ó, tudom, hogy túlzásnak tűnik, Rowan természetesen nem szuperember. De ha mutációként fogjuk fel a saját okkult adottságainkat, akkor Rowan másságát is tekinthetjük fajlagos sajátosságnak, mint ahogy egyik madárfajta különbözik a másiktól. Hogy úgy mondjam, érzékelem a másságát. – Elhallgatott, mintha most venné észre, hogy Michael kesztyűben eszik. – Nem akarja megpróbálni nélkülük? Megtaníthatnám, hogyan blokkolja a képek áradatát. Nem olyan nehéz, ahogy maga...

– Az aktát akarom – mondta Michael. Megtörülte a száját a szalvétával, és felhajtotta a maradék kávéját.

– Természetesen megkapja – sóhajtott Aaron.

– Elmehetek most a szobámba? Ó, és kaphatnék még egy kannával ebből a finom mézédes kávéból, és hozzá forró tejet...

– Természetesen.

Kivezette Michaelt a reggelizőszobából, annyi időre állva meg közben, amíg megrendelte a kávét, aztán visszatért vele a középső széles folyosón az első hálószobához.

A homlokzatra nyíló ablakokon félrehúzták a földig érő, sötét damasztfüggönyöket. Minden ablakszem a fák ágai között felpuhult, gyöngédre szűrt napsugárban fénylett.

Az aktatáska és a tömött bőr iratgyűjtő a tűzött ágytakarón pihent.

– Nos tehát, barátom – kezdte Aaron –, a kávét kopogtatás nélkül hozzák be, hogy még azzal se zavarják. Ha kedve tartja, üljön ki az első balkonra, és kérem, figyelmesen olvasson. Amennyiben szüksége lenne rám, itt a telefon. Tárcsázza a központot, és kérje Aaront. Itt leszek a folyosón, néhány ajtóval arrébb, alszom egy kicsit.

Michael levetette a nyakkendőjét és a zakóját, a fürdőszobában megmosta az arcát, és éppen a cigarettáját vette elő a bőröndjéből, amikor hozták a kávét.

Meglepődött, kissé bosszankodott is, amikor bejött a gondterhelt Aaron. Öt perce sem váltak el egymástól.

Aaron szólt a fiatal felszolgálónak, hogy tegye a tálcát a sarokban álló íróasztalra, majd megvárta, hogy a fiú kimenjen.

– Rossz hírem van, Michael.

– Hogyhogy?

– Most beszéltem Londonnal, hogy jött-e üzenetem. Úgy tűnik, már San Franciscóban kerestek, hogy közöljék, Rowan anyja haldoklik, de nem sikerült kapcsolatot teremtenünk.

– Rowan tudni akarja majd ezt, Aaron.

– Már vége, Michael. Deirdre Mayfair ma hajnalban, öt óra körül meghalt. – Kissé megremegett a hangja. – Mi, azt hiszem, éppen beszélgettünk.

– De borzasztó ez Rowannak! – mondta Michael. – Nem tudja elképzelni, hogy fog ez fájni neki! Nem tudhatja!

– Rowan jön, Michael – közölte az angol. – Felhívta a temetkezési vállalkozót, megkérte, hogy halasszák későbbre a szertartást, és ők beleegyeztek. Érdeklődött a Pontchartrain hotel iránt. Természetesen utánanézünk, foglaltatott-e szobát, ám azt hiszem, hogy hamarosan számíthatunk az érkezésére.

– Tudja, hogy maguk rosszabbak a Szövetségi Nyomozó Irodánál? – kérdezte Michael, de nem haragudott.

Pontosan erre az információra volt szüksége. Kissé megkönnyebbülve gondolt érkezésére, látogatására a háznál és az ébredésre. Nem, semmiképpen sem szervezhetett volna meg egy találkozást Rowan és az anyja között.

– Igen, nagyon alaposak vagyunk – mondta Aaron szomorúan. – Mindenre gondolunk. Nem tudom, Isten nézi-e olyan közönyösen, ami a világban történik, mint mi. – Arca úgy változott meg, mintha elhúzott volna magában egy függönyt. Némán indult az ajtóhoz.

– Maga csakugyan ismerte Rowan anyját? – szólt utána Michael.

– Igen, ismertem – válaszolt keserűen az angol –, és soha, semmivel sem tudtam segíteni rajta. De ez gyakran megesik velünk, tudja. Ezúttal talán másként lesz. Vagy nem. – Elfordította a kilincsgombot. – Ott van minden – mutatott az iratgyűjtőre. – Immár elmúlt a beszéd ideje.

Michael tehetetlenül nézett az elvonuló, hallgatag alak után. Meghökkentette, de meg is nyugtatta az érzelmek pillanatnyi feltörése. Bántotta, hogy nem talált vigasztaló szavakat. Ha most elképzeli Rowant, amint átöleli, és megpróbál magyarázkodni, akkor megőrül. Nincs veszteni való ideje.

Elvette az ágyról a bőr dossziét, és az asztalra tette. Megkereste a cigarettáját, és leült a bőrrel kárpitozott székbe. Gépiesen kávét töltött az ezüst kannából a csészébe, majd felöntötte forró tejjel.

Édes illat áradt szét a szobában.

Felnyitotta a bőrtokot, és kivette a nátronpapír iratgyűjtőt, amelyre annyit írtak: “A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK: Egyes Szám.” Vastag köteg gépelt papír és egy “Eredeti okmányok fénymásolatai” jelzésű boríték volt benne.

Fájt a szíve Rowan után.

Olvasni kezdett.

TIZENKETTŐ

ROWAN EGY ÓRÁVAL KÉSŐBB felhívta a szállodát, miután becsomagolta néhány könnyű, nyári holmiját. Némileg meglepő élmény volt a csomagolás, ahogy mintegy messziről figyelte egykori választásait. Légies selymek kerültek a bőröndbe, régi vakációkra vásárolt, azóta egyszer sem hordott blúzok és ruhák. Egyetem óta hanyagolt ékszerek. Bontatlan parfümök. Dobozukból soha elő nem vett, magas sarkú, törékeny cipők. Orvosi évei nem hagytak időt az ilyesmire. Ugyanez érvényes a lenvászon kosztümökre, amelyeket kétszer viselt Hawaiin. Most majd jól jönnek. Becsomagolt egy sminkkészletet is, amelyet több mint egy éve nem nyitott ki.

A gépe éjfélkor indul. Autóval megy a kórházig, helyettesével, Slatteryvel részletesen átveszi a kórelőzményeket, azután indul a repülőtérre.

Most pedig szobát kell foglalnia, és üzenetet kell hagynia Michaelnek, hogy jön.

Nyájas déli hang válaszolt a szállodában. Igen, van üres lakosztályuk. Nem, Mr. Curry nem tartózkodik a hotelben, ám üzenetet hagyott a hölgynek, hogy házon kívül van, ellenben huszonnégy órán belül felhívja. Nem, azt nem mondta, hová megy, vagy mikor tér vissza.

– Oké – sóhajtott Rowan fáradtan. – Akkor kérem, adják át az üzenetemet. Közöljék vele, hogy jövök. Közöljék vele, hogy meghalt az anyám. Hogy a temetés holnap lesz a Lonigan és Fiainál. Fölírta?

– Igen, asszonyom. És hadd mondjam meg, hogy valamennyien mélyen fájlaljuk, ami az édesanyjával történt. Én egész megszoktam, hogy mikor arra megyek, mindig látom azon a szúnyoghálós tornácon.

Rowan hüledezett.

– Legyen szíves, mondjon már meg nekem valamit. A ház, ahol az anyám élt, az Első utcában van?

– Igen, doktornő.

– Egy Kertváros nevű negyedben?

– Igen, doktornő.

Rowan köszönetet motyogott és letette. Akkor ez ugyanaz a rész, amelyikről Michael mesélt. És miként lehet, hogy mindenki tud róla? Még csak az anyám nevét se mondtam meg ennek a nőnek!

De most már ideje indulni. Kiment a stégre, és ellenőrizte, alaposan rögzítette-e Édes Christine-t, mint ahogy a leghevesebb viharok esetére szokta, bezárta a kormányosfülkét, és visszatért a házba. Beállította a különböző riasztókat, amelyeket nem használt Ellie halála óta.

És most egy utolsó pillantás.

Michael jutott eszébe, ahogy áll a Liberty utcai, bájos öreg viktoriánus ház előtt, és előérzetet emleget. Hát ő nem érezte ennyire tisztán, hogy nem tér vissza, de azért elszomorodott. Olyan elhasználtnak, levetettnek tűnt a ház. Akkor is ezt érezte, amikor Édes Christine-re nézett.

Édes Christine jól szolgálta, de már nem fontos. Mint ahogy nem fontosak a férfiak, akikkel a fedélzet alatti kabinban szeretkezett. Érdekes, hogy nem vitte le Michaelt a kis hágcsón a kabin meghitten meleg kuckójába. Még csak meg se fordult a fejében, mintha Michael egy másik világhoz tartozna.

Hirtelen ellenállhatatlan erővel rohanta meg a vágy, hogy elsüllyessze Édes Christinet, és vele minden emlékét. Butaság! Édes Chrinstine vitte el Michaelhez. Csak nem fog megbolondulni?

Hála Istennek, hogy New Orleansba megy! Hála Istennek, hogy látni fogja az anyját a temetés előtt, és hála Istennek, mert nemsokára Michaellel lesz, és elmondhat neki mindent. Hinnie kell, hogy ez fog történni, nem számít, miért nem telefonált a férfi. Keserűen gondolt a páncélszekrénybe zárt, aláírt okmányra. De most ez se volt fontos, nem annyira, hogy a széfhez menjen, megnézze a papírt vagy széttépje.

Úgy csukta be az ajtót, hogy hátra se nézett.

TIZENHÁROM

A MAYFAIR- BOSZORKÁNYOK AKTÁJA
A FORDÍTÓ ELŐSZAVA AZ I-IV. FEJEZETHEZ

ENNEK AZ AKTÁNAK az első négy fejezetét Petyr van Abel írta latinul, kifejezetten a Talamasca számára, túlnyomórészt azzal a kódolt latinsággal, amelyet a Talamasca használt a XIV.- XVIII. században, hogy titkosítsa episztoláit és naplóit a vizslató szemek elől. Ugyanakkor rengeteg anyagot írt angolul, mivel Petyr van Abelnek az volt a szokása, hogy angolul írt, ha franciák között, míg franciául, ha angolok között tartózkodott, mert ezeken a nyelveken több természetességgel tudta visszaadni a párbeszédeket és bizonyos gondolatokat, mint amennyit a régies latin megengedett.

Az anyag majdnem teljes egészében levelek formájában keletkezett, vagyis abban az alakban, amely máig elsődleges műfajnak számít a Talamasca irattárában.

Abban az időben Stefan Franek volt a rend főnöke; ő a címzettje ezeknek a gördülékeny, bensőséges, néha pongyola stílusú leveleknek. Ezzel együtt Petyr van Abel sohasem felejti el, hogy az archívumnak ír, ezért aprólékos gonddal magyaráz és fejteget a nyilvánvalóan tájékozatlan, leendő olvasó kedvéért. Ebből a meggondolásból ír le akkor is egy amszterdami csatornát, ha a levél címzettje történetesen ugyanannak a csatornának a partján lakik.

A fordító nem hagyott ki semmit. Csakis ott végzett átdolgozást, ahol az eredeti naplók és levelek annyira tönkrementek, hogy nem lehetett elolvasni őket, ahol a régies, kódolt latin szavak vagy mondatok kifogtak volna a rend modern tudósain, vagy ahol ódon

A modern olvasónak tudnia kell, hogy arra az időre – a XVII. század végére – már kialakult az az angol nyelv, amelyet ma ismerünk. Ha Petyr beszéde meghökkentően "egzisztencialistának" tűnik a korhoz képest, olvassuk csak el az alig hetvenöt évvel Petyr előtt alkotó Shakespearet, hogy megtudjuk, mennyire a körmük hegyéig ateisták, gunyorosak és egzisztencialisták voltak az akkori gondolkodók. Ugyanez mondható el a nézetekről, amelyeket Petyr a nemiségről vall. A gátlásos XIX. század elfojtásai következtében hajlamosak vagyunk megfeledkezni róla, hogy a XVII. és a XVIII. század sokkal liberálisabb volt a húst illetően.

Apropó Shakespeare: Petyr módfelett szerette, kedvenc olvasmányai voltak a drámák és a szonettek. Azt mondogatta, hogy Shakespeare "az ő filozófusa".

Petyr van Abel élete – ami egymagában kész regény – megtalálható a nevét viselő, tizenhét kötetes aktában, amely időrendi sorrendben tartalmazza az általa vizsgált esetekről készült összes jelentést.

Ugyancsak a tulajdonunkban van két arcképe, amelyeket Amszterdamban festettek róla, az elsőt akkori igazgatónk, Franz Roemer megrendelésére, amelyen Frans Hals úgy ábrázolja Petyrt, mint csaknem északiasan magas és szőke, tojásdad arcú, hosszú orrú, magas homlokú, fürkésző nagy szemű ifjút; míg a másodikról, amelyet Thomas de Keyser festett jó húsz évvel később, megemberesedett alakban, teltebb, noha még mindig feltűnően keskeny arccal, gondosan ápolt szakállal bajusszal, hosszú, fürtös szőke hajjal tekint ránk széles karimájú, fekete kalapja alól. Mindkét festményen derűsnek és barátságosnak látszik, ami jellemző a korabeli holland arcképeken ábrázolt férfiakra.

Petyr fiú kora óta tartozott a Talamascához, addig, amíg, negyvenhárom évesen meg nem halt kötelességteljesítés közben, mint a rendnek küldött utolsó teljes jelentéséből megtudhatjuk.

Egybehangzó vélemények szerint szenvedélyes, lobbanékony ember volt, aki ösztönös tehetséggel bírt a beszédhez, a mások meghallgatásához, az íráshoz. Kedvelte az amszterdami művésztársaságot, szabad idejéből számos órát töltött a festőkkel. Sohasem mozdították el a nyomozói munkából; részletes beszámolói hajlamosak a szószátyárságra, és néha szélsőségesen érzelmesek, amelyet egyes olvasók unalmasnak találhatnak, míg mások felbecsülhetetlen értékűnek, mert Petyr nemcsak a látottakról fest színpompás képeket, de villanásnyi időkre betekintést enged a saját egyéniségébe is.

Ő maga korlátozott mértékben volt gondolatolvasó (bevallotta, hogy azért nem ért ennek az erőnek a használatához, mert nem szereti, és nem bízik benne), valamint tudott mozgatni apróbb tárgyakat, meg tudta

állítani az órákat és más “trükkökre” is képes volt.

Nyolcévesen, az amszterdami utcákon kószáló árva gyerekként ismerkedett meg a Talamascával. A történet szerint miután érzékelte, hogy az Anyaház hozzá hasonlóan “különböző” teremtményeknek ad födelet, mindig a környéken lebzselt, és egy téli éjszakán a küszöbön nyomta el az álom, ahol meg is fagyott volna, ha Franz Roemer rá nem talál, és be nem hozza. Később kiderült róla, hogy jó nevelést kapott, ír latinul és hollandul, valamint franciául is ért.

Korai gyermekségéről és szüleiről csupán szórványos, megbízhatatlan emlékei voltak, ám maga nyomozta ki a származását, és nemcsak azt derítette ki, hogy Jan van Abel, a leideni híres sebész volt az apja, de tekintélyes mennyiségű anyagot kutatott föl apja írásaiból is, amelyeknek illusztrációi, úgy anatómiai, mint orvostudományi szempontból a kor legmagasabb színvonalán álltak.

Petyr sűrűn mondogatta, hogy neki a rend lett az apja és az anyja. A Talamascának sohasem volt hűségesebb tagja.

Aaron Lightner

Talamasca, London, 1954

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK I. RÉSZ, EGYES SZÁMÚ ÁTIRAT

Petyr van Abel feljegyzései a Talamascának, 1689 Montcleve, Franciaország, 1689 szeptemberében

Kedves Stefan!

Végre-valahára megérkeztem Montcleve-be a Cévennek peremén, a hegyek lábánál. Úgy van, mint mondották: az erődített, komor kisváros, hol cserepes tetők szoronganak kietlen bástyatornyok.

Itt kora ősz van, a völgy üde légébe mintha árnyalatnyi fuvallat keveredne a Mediterránum hőségéből, és a kapuból fölöttébb kellemes kilátás nyílik a szőlőskertekre, ahol a helyi bort, a Blanquette de Limoux-t termelik.

Miután több mint eleget ittam belőle ezen az első estén, mindenestől elemésszen egy emberi lényt. Szokott iszonyodásommal szemléltem, azon töprengve, miért is nem választottam más foglalkozást, hogy sose kelljen belépnem ily kisvárosokba, kőből rakott, sivár épületek közé, háromtornyú vén templomok árnyékába, hol fülem nem hallhat mást, mint a csőcselék lármázását, a máglya ropogását, a halódók köhögését, fuldoklását, végül sikítását. Tudod, hogy akárhányszor láthatom e förtelmes égetéseket, mégse bírom megszokni őket. magam tanúsíthatom, hogy olyan jó, amilyennek e szegény városi népek állítják.

Hanem tudod, Stefan, nem szeretem én ezt a környéket, mert a hegyek máig visszhangozzák a meggyilkolt katharok sikolyait, kiket sok száz évvel ezelőtt nagy számban égettek szerte a vidéken. Hány századnak kell még eltelnie, míg e sokak vérét oly mélyen magába szívja a föld, hogy el lehessen felejteni?

A Talamasca örökké emlékezni fog. Mi, akik a könyvek és a mállatag pergamenek világában élünk, agyonolvasott szemmel hunyorogva a gyertyák pislogó lángjába, mindig a történelem ütőerén tartjuk az ujjunkat. Nekünk egyedül a ma létezik. És máig emlékszem, be régen is volt, még nevét se hallottam a Talamascának, amikor apám már mesélt e meggyilkolt eretnekekről, s mind a hazugságokról, amelyekkel mocskolták őket. Mert ő is sokat olvasott róluk.

Hajh, mi köze ennek Montcleve kontesz tragédiájához, kinek holnap kell vesznie a Szent Mihály-székesegyház kapui előtt emelt máglyán? Csupa szikla ez az erődített, ódon város, bár lakosai azért nem kőszívűek, noha az úrhölgy kivégzésének immár semmi sem állhatja útját.

Fáj a szívem, Stefan, fölöttébb tehetetlen vagyok, mert kinyilatkoztatások és emlékek ostromolnak, és a legdöbbenetesebb történetet kell elmondanom.

Ám ehhez előbb rendet kell teremtenem legjobb tehetségem szerint; megpróbálok e szomorú kalandban a valóban említésre érdemes vetületekre szorítkozni – ami most sem fog sikerülni, mint rendesen.

Legelsőnek is azt hadd közöljem, hogy nem akadályozhatom meg e máglyahalált. Ugyanis a mondott úrhölgyet, azonfölül, hogy megátalkodott és veszedelmes boszorkánynak tartják, még férjének méreg általi meggyilkolásával is vádolják, és a tanúvallomások rendkívül terhelőek, mint a továbbiakban kifejtendő

vagyok.

Tulajdon férjének anyja állott elő, hogy sátáni fajtalankodásokkal és gyilkosságokkal vádolná meg a menyét; a boldogtalan kontesz két kiskorú fia csatlakozott nagyanyjukhoz a vádaskodásokban, míg a boszorkány egyetlen leánya, a páratlan szépségnek mondott, húszesztendős Charlotte már el is menekült az Indiákra martinique-i férjével és csecsemő fiúkkal, nehogy őt is perbe fogják ördöngösségért.

Ám itt nem olyan minden, amilyennek látszik, és én el is fogom magyarázni, mire jöttem rá. Te csak légy türelemmel hozzám, mert vissza kell mennem a kezdetekig, fejest ugorva a ködös múltba. Sok minden van itt, ami érdekelheti a Talamascát, bár nemigen remélhetjük, hogy bármit is tehetnénk. Kínokat szenvedek, miközben írok, mert én ismerem e hölgyet, ide is azzal a gyanúval érkeztem, hogy ismerősei lennénk egymásnak, noha abban reménykedtem és azért imádkoztam, hogy tévedjek.

Utolsó levelem idején éppen távoztam a német államokból; halálosan kimerítettek szörnyű boszorkányüldözéseik, és az, hogy mily kevéssé voltam képes közbeavatkozni. Trierben tanúja voltam két tömeges boszorkányégetésnek, amelyeknek gyalázatos kínszenvedéseit még cudarabbá tették a protestáns tiszteletesek; ugyanolyan ádázak, mint a katolikusok, és féltétlenül egyetértenek a pápistákkal abban, hogy a Sátán garázdálkodik a földön, és a legmeghökkentőbb szeszélyességgel válogatja ki áldozatait, akik között ugyanúgy akadnak közönséges együgyűek, mint a legtisztességesebb háziasszonyok, pékmesterek, ácsok vagy koldusok és mások.

Mily különös az egyházi emberek hite; ezek szerint az ördög oly ostoba, hogy kizárólag a szegényt és a gyámoltalant rontja meg –miért nem egyszer Franciaország királyát? –, a lakosság pedig nagy általánosságban ily gyarló?

Ám mi ketten, te és én, már sokszor morfondíroztunk eme dolgokon.

Ide kellett jönnöm, és nem amszterdami otthonomba, hová egész lelkemmel vágyom, mert e pör hire hetedhét országra elterjedt, és az benne a legkülönösebb, hogy ezúttal egy nagy grófnét vádolnak, és nem a falusi javasasszonyt, holmi hebegő oktalant, ki okvetlenül cinkosának bélyegezné környezetében az összes szerencsétlen flótást, és így tovább.

Viszont számos elemmel találkoztam, amely másutt is előfordul; itt a híres inkvizítor, Louvier atya, ki már egy évtizede azzal dicsekszik, hogy százával égette meg a boszorkányokat, és ahol boszorkányt kell találni, ő meg is találja. És itt a boszorkányságról és démonológiáról értekező híres könyv, ugyanezen ember iromány a, amely széles körben ismert Franciaországban, hol mérhetetlen elragadtatással olvassák a félműveltek, kik úgy bújják terjengős leírásait a démonokról, mintha maga a Szentírás lenne, holott nem egyéb sületlen mocsoknál.

Ah igen, és el ne felejtsem e mély reverenciával kézről-kézre adott műremek nagy huhóval övezett metszeteit, e művészi ábrákat, melyeken ördögök táncolnak holdvilágnál, és vén banyák esznek csecsemőket, vagy repkednek söprűnyélen.

Ez a könyv megigézte az egész várost, és rendünk egyetlen tagját sem fogja csodálatba ejteni, hogy a vén kontesz, menye tulajdon vádlója állott elő vele, és a templom lépcsőin jelentette ki, hogy ha nincs ez érdemes könyv, soha meg nem tudja, hogy egy boszorkány él családjának kebelében!

Ó, Stefan, adj nekem egy férfit vagy egy asszonyt, ki ezer könyvet olvasott, és érdekes társat adtál. Adj nekem egy férfit vagy egy asszonyt, ki olvasott úgy hármat, és veszedelmes ellenséget adtál.

Ám ismét elkalandozom.

Délután négy órakor érkeztem a völgybe, a hegyekből ereszkedve alá déli irányban, ami valóban lassú és fáradságos utazás lóháton. És amint felkomorlott előttem e város mintegy erődítményként, mert egykor valóban az volt, tüstént megszabadultam minden okmánytól, amely cáfolhatta volna, hogy más vagyok, mint akinek állítom magamat: katolikus pap és a maleficus métely studiózusa, aki azért utazgat a vidéken, hogy tanulmányozza a vád alá fogott boszorkányokat, és saját nyájában annál eredményesebben kigyomlálhassa őket.

Vaskazettába zártam oda nem tartozó, kompromittáló tulajdonaimat, majd gondosan elástam az erdőben. Majd legfinomabb papi pompámban, ezüst kereszttel és a gazdag klerikus egyéb cicomáival felvértezve indultam a kapu felé, el Montcleve tornyos kastélya mellett, hol a szerencsétlen kontesz lakott egykoron, akit én csak a Sátán Menyasszonya vagy a Montcleve-i Boszorkány néven ismertem.

Tüstént faggatni kezdtem azokat, akikkel találkoztam, hogy miért rakták e hatalmas máglyát a főtéren, a székesegyház kapuja elé, miért állították föl kecskelábú asztalaikat az italokat és csemegéket kínáló kufárok, holott nem várható vásár, és mi okból emeltek a templomtól északra lelátót, mely a börtön falához támaszkodik? És miért, hogy a város négy fogadójának udvarában nem férnek el a lovak meg a fogatok, miért e nagy hemzsegés, pusmogás, és miért mutogatnak oly gyakorta a rácsos börtönablakra a lelátó fölött, majd

meg a förtelmes máglyarakásra?

Szent Mihály úr ünnepéhez lenne köze, kinek holnap lesz a napja?

Egyetlen személy, kivel beszéltem, sem volt rest fölvilágosítani, hogy a máglyának semmi köze az arkangyalhoz, bár ez az ő temploma; csak Istennek, az ő szentjeinek és angyalainak nagyobb dicsőségére tűzték ki a holnapi ünnepre a gyönyörű kontesz kivégzését, akit elevenen fognak elégetni, megfosztva őt az előzetes megfojtás jótéteményétől, hogy példát statuáljanak a környék boszorkányainak, kiknek száma légió, bár a konteszből egyetlenegy cinkosának nevét sem lehetett kicsikarni, még a legirtózatosabb kínzásokkal sem, oly igen nagy őfölötte az ördögnek hatalma, no de az inkvizítorok előbb-utóbb úgyis megtalálják őket.

Továbbá azt is megtudtam e különböző személyektől, kik lyukat beszéltek volna oldalamba, ha engedem, hogy alig van család e virágzó város környékén, amely ne tapasztalta volna meg első kézből a kontesz hatalmát, mert ingyen gyógyította a nyavalyásokat, italokat főzött nekik füvekből, kezével illetve sérült tagjaikat és testüket, és mindezért cserébe nem kért mást, csak hogy emlékezzenek meg róla imáikban. Valóban híres volt arról, hogy szembeszállt a kisebb boszorkányok fekete mágiájával; és a megrontottak gyakran járultak hozzá sóért kenyérért, hogy elűzhessék az ördögöket, kiket ismeretlenek küldtek rájuk.

Még sosem láttál ily hollóhajat, mondta az egyik, és ó, mily gyönyörű volt, mielőtt megtörték, így a másik, neki köszönhetem gyermekem életét, szólt a harmadik, mit a negyedik azzal tódított, hogy a kontesz le tudta hűteni a legforróbb lázat, háza népének pedig aranyakat osztogatott ünnepnapokon, és mindig kedvesen szólott mindenkihez.

Stefan, azt hitted volna, hogy szentté avatásnak leszek tanúja, nem égetésnek. Mert senkinek, akivel találkoztam abban az első órában, és akit megszólítottam, miközben ráérősen lovagoltam fel-alá a sikátorokban, mint aki eltévedt, nem volt róla egy rideg szava.

Ám kétség nem fért hozzá, hogy ez egyszerű népeket még inkább megigézte a tény, hogy ily jóságos és előkelő dámát adnak át a lángoknak, mintha szépsége és kegyessége még inkább élvezetes látványossággá tenné a kivégzést. Oly igen ékesszólóan magasztalták, oly lelkes készséggel írták le, annyira felragyogtak halálának emlegetésétől, hogy én mondom neked, végül egészen elrémültem, elegem lett belőlük, és visszatértem a máglyához, ott léptettem fel-alá, megnéztem széltében-hosszában, hogy felbecsüljem nagyságát.

Haj bizony, temérdek fa és szén kell ahhoz, hogy Mi hát az lelkemben, mely újra és újra kényszerít, hogy végignézzem ezt a szörnyűséget?

Valamely bűnért vezekelek, Stefan? És mikor lesz már elég a vezeklésből? Ne hidd, hogy elkalandozom a tárgytól. Van célom mindezekkel, mint majd hamarosan láthatod s olvashatod. Mert azért jöttem ide, hogy még egyszer szemben legyek egy fiatal nővel, akit úgy szerettem egykoron, mint senki mást, és bájainál is élénkebben emlékszem arcának ürességére, mikor először láttam kordéhoz láncoltan egy skóciai magányos úton, alig néhány órával azután, hogy végignézte tulajdon anyjának máglyahalálát.

Ha emlékszel rá, talán már ki is találtad az igazságot. Ne olvass előre. Maradj velem. Mert miközben fel-alá léptettem a máglya előtt, és hallgattam két borkufár ostoba locsogását, akik azzal büszkélkedtek, hány égetést láttak már, mintha bizony ezzel büszkélkedni kellene, még nem ismertem teljességgel a kontesz történetét. Most már ismerem.

Végül, talán öt óra tájban elmentem a város legfelkapottabb és legrégibb fogadójába, amely épp átellenben áll a templommal, és minden ablakából jól látható Szent Mihály székesegyháza, meg a vesztőhely, amelyet az imént írtam le.

Mivel a városba egyre nagyobb számban érkeztek a nézők az eseményre, arra számítottam, hogy elküldenek. Képzelheted meglepetésemet, amikor kiviláglott, hogy e homlokzati legjobb szobák lakóinak ajtót mutattak, mert választékos modoruk és ruháik ellenére egy batka nélkül találtattak lenni. Azon nyomban kifizettem a kisebb vagyont e "tiszta szobákért", majd miután tetemes mennyiségű gyertyát kértem, hogy éjszaka is írhassak, amint most teszem, fölmentem a görbe kis lépcsőn, ahol tűrhető helyre találtam; van benne tisztességes szalmazsák, mindent összevetve és ahhoz képest, hogy nem Amszterdamban tartózkodom, nem is túlságosan mocskos, valamint egy apró kandalló, amelyre nincs szükségem, tekintve a szeptemberi gyönyörű időt, és az ablakok, noha aprók, valóban a máglyarakásra néznek.

– Innen nagyon jól láthat kelmed –, büszkélkedett a fogadós, én pedig azon tűnődtem, hányszor lehetett része ily spektákulumban, és mit gondolhat az eljárásról, ám ekkor ő is rákezdte, hogy mily szépséges volt Deborah kontesz, és szomorúan csóválta a fejét, mint mindenki, amikor szóba került a grófné és az, ami eljövendő.

– Azt mondta, hogy a neve Deborah?

– Vaj igen – felelte –, Deborah de Montcleve, a mi gyönyörűséges grófnénk, noha nem francia, mint tudja

kelmed, és bár egy icipicivel lett volna erősebb boszorkány... – Mely szavak után lehorgasztotta a fejét, és elhallgatott.

Én mondom, Stefan, kés volt ez szívemnek. Már sejtettem, ki ő, és alig elviselhető volt még tovább faggatnom a fogadóst. Mégis megtettem: – Kérem, folytassa –, unszoltam.

– Azt mondta, mikor meglátta haldokló férjét, hogy nem mentheti meg, ez már kívül esik a hatalmán ... – Ismét sóhajtozni kezdett, és bánatosan elhallgatott.

Stefan, számtalan ilyen esetünk volt. A falusi javasasszonyból akkor lesz boszorkány, amikor nem tud gyógyítani. Addig mindenkinek ő a "tudós asszony", és ugyan dehogy emlegetnek ördögöket. Hát megint itt tartunk.

Felállítottam írópultomat, amelynél most ülök, eltettem a gyertyákat, majd lementem a közös ivóba, ahol a kőfalú helyiség sötét nyirkossága ellen gyújtott apró tűznél számos helyi filozófus melegítette magát vagy szárogatta elázott mivoltát, és miután egy kényelmes asztalhoz telepedve vacsorát rendeltem, megpróbáltam kiverni fejemből a különös rögeszmét, amely elfog minden kellemes házi tűznél, miszerint kezdetben az elítélt is ezt a nyájas melegséget érzi, amely később kínszenvedések közepette emészti el a testét.

– A legjobb borát ide – rendelkeztem –, hadd osztom meg e derék úriemberekkel, hátha mesélnek nekem e boszorkányról, mert még sok tanulnivalóm vagyon.

Invitálásomat nyomban elfogadták, és egy konklávé közepette vacsoráltam, akik mind egyszerre beszéltek, így tetszésem szerint választhattam ki a hangot, amely éppen érdekelt, kizárván fülemből a többieket.

– Miért vádolták be? – tértem a tárgyra kertelés nélkül.

Mire a kórus nyomban rákezdte a fülsértő kántust, hogy a gróf egy erdei lovaglás közben leesvén a nyeregből, hazatántorgott, hol jót evett, nagyot aludt, megépülten ébredt, és már épp készült volna a vadászathoz, amikor oly fájdalom fogta el, hogy ágynak esett.

Felesége és anyja éjhosszat ültek ágya mellett, és hallgatták nyögéseit. – A sérülés mélyen bent van –, jelentette ki a feleség. – Semmivel sem segíthetek rajta. Hamarosan ajkán buggyan ki a vér. Azt kell adnunk neki, amivel enyhíthetjük fájdalmát.

És ahogyan megmondta, hamarosan vér jött a gróf szájából, nyögése hangosabb lett, és azt kiáltotta feleségének, ki oly sokakat meggyógyított már, hogy legjobb orvosszereit hozza. A kontesz ismét megvallotta anyósának és gyermekeinek, hogy ez újfajta sérülés, melyen nincs ereje mágiájának, és eközben könnyek szöktek a szemébe.

– Nohát, kérdem én, tud sírni egy boszorkány? – jegyezte meg a fogadós, miközben letörülte az asztalt.

Bevallottam, hogy véleményem szerint nem tud. Majd további részletek következtek a gróf senyvedéseiről, ki végül már sikoltott, oly élesen nyiszatolta a kín, noha felesége bőven itatta borral és főzetekkel, hogy enyhítse fájdalmait és könnyítsen lelkén.

– Mentsen meg, Deborah! – jajgatta, és nem akarta látni a papot, aki eljött hozzá. De utolsó órájában, láztól fehéren, mikor szájából és beleiből egyként folyt a vér, magához vonta a papot és elárulta neki, hogy hitvese boszorkány, mindig is az volt, az anyját is boszorkányságért égették meg, és most neki kell fizetnie minden gaztetteikért.

Iszonyodva hőkölt hátra a pap, abban a hiszemben, hogy egy haldokló őrülését hallja, mert mindezen években, amelyeket itt töltött, rajongott a konteszért, kinek kegyességéből élt, ám a vén grófné vállánál fogva megragadta a beteget, visszanyomta a párnára, és ráparancsolt: – Beszélj, fiam!

– Boszorkány az, és mindig is az volt! Mindeme dolgokat ő vallotta be nekem, mellemen sírva, amikor ifjú mátkaként megigézett csalafintaságaival, és ily módon kötött engemet magához és gonosz fortélyaihoz! Anyjától tanulta a fekete művészetet, Skótföldön, Donnelaith falujában, hol tulajdon szeme láttára égették el az anyját!

Zokogó feleségének pedig, ki arcát karjaira hajtva térdelt az ágy mellett azt kiáltotta: – Deborah, az Isten szerelmére, nagyon szenvedek! Megmentetted a péknét, megmentetted a molnár leányát, engem miért nem akarsz megmenteni?

Annyira delirált, hogy a pap nem részesíttethette a haldoklók szentségében, s így halt káromolva valóban szörnyű halált.

A fiatal kontesz tombolni kezdett, amikor férjének szeme becsukódott, nagy fennszóval kiáltott hozzá, bizonygatta iránta érzett szerelmét, majd mintegy holtként esett össze maga is. Fiai, Chrétien és Philippe, szép Charlotte leánya körülvették csupasz padlón elterült anyjukat, ölelték és vigasztalni próbálták.

Ám a vén kontesznek helyén volt az esze, és jól megjegyezte, amit a fia mondott. Sietett menye lakosztályába, és a gyógyításra vagy mérgezésre való számtalan kenet és olaj és bájital mellett még egy

különös bábut is talált az almáriumban, egy fából nagyolt bábut, amelynek csont fejére szemet, szájat rajzoltak, fekete hajat ragasztottak, s hajába még virágokat is varrtak selyemből. Iszonyodva hajította el a vén grófné e képmást, tudván, hogy csakis gonosz lehet, mert igen hasonlított a csuhébabákra, melyeket a pórok máig fabrikálnak a régi Beltane rítus szerint, holott a papok folyton prédikálnak ellene; ésfeltépvén más ajtókat, teméntelen ékességet és aranyat pillantott meg, halmokban és dobozokban és apró selyemzacskókban, melyeket, mondta a grófné, a nőszemély nyilván el akart lopni, mihelyt a férje meghal.

Még abban az órában letartóztatták a fiatal konteszt, miközben a nagyanya termeibe vitte unokáit, felokosítván őket e szörnyű gonoszság természetéről, nehogy rossz végre jussanak, de inkább közösen szállhassanak szembe a boszorkánnyal.

– De hát mindenki tudta – szólt közbe a fogadós fia, ki többet beszélt az összes jelenlévőnél –, hogy az ékszerek a fiatal grófnéé, ő hozta őket Amszterdamból, hol gazdag férjét temette el, grófunknak pedig, mikor elindult vagyonos feleséget vadászni, alig volt többje csinos arcánál, kopott gúnyáinál, apja földjeinél és kastélyánál.

Ó, Stefan, el nem képzelheted, hogy megsebeztek e szavak! No csak várj, és meghallod, mit mesélendő vagyok.

A kis kompánia szomorú sóhajtozásra fakadt.

– Mert miként is tudott magához kötni oly sokakat, s oly erősen, akár a grófot? – De még ezt sem gyűlölettel vagy félve mondta.

Stefan, forgott velem a világ.

– Most tehát az öreg grófné vette gondjaiba a pénzt – jegyeztem meg, mert láttam már a komplott velejét. – S mily sorsra jutott a bábu? – kérdezem.

– Eltűnt – vágták rá kórusban, mintha a litániát fújnák a székesegyházban. – Eltűnt. – Ám Chrétien megesküdött, hogy látta amaz ocsmányságot, és tudta, hogy a Sátántól való, és tanúskodott, hogy az anyja beszélt hozzá, mint egy bálványhoz.

És ez így folytatódott bábeli hangzavarban, káromlásokat pufogtatva, miszerint több mint valószínű, hogy a szépséges Deborah meggyilkolta az amszterdami férjet, jóval mielőtt a grófot megismerte volna, mert a boszorkányok így szokták, ugyebár, és ki tagadhatná, hogy boszorkány, ha egyszer az anyja is az volt?

– De bebizonyosodott, hogy az anyja valóban így halt meg? – faggattam őket.

– Leveleket írtak a párizsi parlamenthez, ahová a hölgy fellebbezett, továbbá a Skót Titkos Tanácshoz, amely valóban igazolta, hogy több mint húsz éve megégettek Donnelaithban egy skót boszorkányt; maradt utána egy Deborah nevű leány, akit Isten egy szolgája vitt el a helyszínről.

Hogy összeszorult a szívem e szavak hallatán, mert most már tudtam, hogy nincs több remény! Mi lehet terhelőbb tanúvallomás annál, hogy máglyán veszett már az anya is? Fölösleges is volt kérdeznem, hogy elutasította-e a párizsi parlament a fellebbezést.

– Igen, és a párizsi hivatalos levéllel jött egy rajzos röpirat, mely még most is forgalomban van Skóciában a donnelaithi gonosz boszorkányról, ki híres-neves vajákos és bábaasszony volt, míg napvilágra nem jöttek gonosz praktikái.

Stefan, ha még most sem ismertél rá a skót boszorkány lányára, akkor elfelejtetted a történetet. Ám nekem már nem maradtak kételyeim. "Én Deborah-am!", súgtam lelkemnek mélyén. Tévedésnek nem volt helye.

Arra hivatkozva, hogy számos kivégzést láttam a magam idejében, és remélem, még többet láthatok, megkérdeztem, hogy hívták a skót boszorkányt, hátha átböngésztem perének iratait tanulmányaim során. – Mayfairnek – felelték –, Májustündér Suzanne, Suzanne Mayfair, annak hívta magát, mert nem volt más neve.

Deborah. Nem lehet más, mint a gyermek, akit valamikor régen elszöktettem a Felföldről.

– Hanem, atyám, oly borzasztósságok vannak abban a kis füzetben a skót boszorkányról, hogy el sem merem mondani!

– Az ilyen füzetek nem azonosak a Szentírással – feleltem kihívóan, ám ők továbbra sem hagytak föl vele, hogy kiokosítsanak, aminek az volt a veleje, hogy Májustündér Suzanne periratait megküldték a párizsi parlamentnek, jelenleg pedig az inkvizítor kezében találhatók.

– Találtatott méreg a grófné szobájában? – kérdeztem, hátha ki tudok facsarni egy szemer igazságot.

Nem, felelték, de nem is fontos, hisz oly terhelő bizonyítékok szólnak ellene, mert anyósa hallotta, amint láthatatlan lényekhez beszél, és ugyanezt látta Chrétien fia és Philippe fia, sőt még Charlotte is, bár Charlotte inkább elmenekült, semhogy anyjára kelljen vallania, és más személyek ugyancsak látták a kontesz hatalmát, ki tárgyakat tudott mozgatni, nem is érintve őket, és belelátott a jövőbe, és még megszámlálhatatlan képtelenségeket mívelt.

– És nem ismer be semmit?

– Az ördög elragadta, amikor tortúrázták – mondta a fogadós fia –, mert mi mástól lehet emberfia öntudatlan állapotban, amikor tüzes vassal sütögetik?

Amitől oly rosszullét fogott el, hogy szinte nem bírtam erővel, mindazonáltal tovább faggattam őket: – És nem nevezte meg cinkosait? – kérdeztem. – Mert a cinkosok megnevezését ugyancsak szorgalmazzák a vallatásnál.

– Ó, atyám, ő volt a leghatalmasabb boszorkány, akiről hallottam valaha e tájon! – mondta a borkereskedő. – Mi szüksége lett volna másokra? Az inkvizítor, miután hallotta, ki mindenkit gyógyított meg, a pogányok nagy varázslónőihez, sőt magához az endori boszorkányhoz hasonlította!

– Bárcsak lenne itt egy Salamon – mondtam én –, hogy ő ítélkezhetne.

Ám ők ezt nem hallották.

– Ha volt itt más boszorkány, akkor az Charlotte volt – mondta a vén borkereskedő. – Atyaságod még nem is látott olyat, mint az ő szerecsenjei, akik még a vasárnapi szentmisére is elkísérték, fájin parókában és atlasz ruhában! És a három mulatt pesztonka a csecsemő fiához! Meg az a férj, sápadt és hosszú, akár a fűzfa vesszeje, és oly nagy betegségben leledzik gyermekkora óta, amit még Charlotte anyja sem kúrálhatott ki. És ó, ha látta volna, miként kommandírozta Charlotte a szerecseneket, hogy hordoznák urát a helységben, lépcsőn föl, lépcsőn le, töltsék ki borát, tartsák szájához a kupát, állához az asztalkendőt. Ippeg ennél az asztalnál ültek, az ember olyan csontbőr, akár egy szent a templom falán, és körülötte a fényes, fekete arcok, és a legmagasabb és a legfeketébb, Reginald, mert annak hítták, mennydörgő hangon olvasott föl urának egy könyvből. És ha elgondolja, hogy Charlotte ily személyek között élt tizennyolc esztendős korától, mert ily ifjú fővel ment nőül e martinique-i Antoine Fontenayhez!

– Bizonyosan Charlotte emelte el a bábut az almáriumból – vélekedett a fogadós fia –, mielőtt a pap rátehette volna a kezét, mert a rémült háznépből ugyan ki más merte volna megérinteni?

– De azt mondták, hogy az anya nem gyógyíthatta meg a veje baját – szóltam közbe tapintatosan. – Mint ahogy nyilvánvalóan Charlotte sem tudta orvosolni. Talán mégse boszorkányok ezek az asszonyok.

– Á, de más dolog ám az átok és az orvoslás! – figyelmeztetett a borkereskedő. – Bár egyedül gyógyításra használták volna a tehetségüket! De mi köze a gonosz bábnak a gyógyításhoz?

– No és Charlotte szökése? – vágott közbe lázas izgalommal egy másik, ki most csatlakozott a kongregációhoz. – Hát nem azt jelenti-é, hogy boszorkányok voltak mind a ketten? Ahogy az anyát lefogták, Charlotte üstöllést elszelelt a férjével, a gyermekével, a szerecsenjeivel, vissza az Indiákra, ahonnét jöttek. Ám elébb még bement anyjához a börtönbe és elzárkózott véle több mint egy órára, amit csakis azért engedtek neki, mert voltak oly ostobák azt hinni, hogy majd rábeszéli anyját a vallomásra, amit természetesen elmulasztott!

– Úgy tűnik, ezt bölcsen tette – jegyeztem meg. – És hová ment Charlotte?

– Mint mondják, vissza Martinique-ra a csontszútól nyomorodott, sápadt férjjel, aki vagyont szerzett az ültetvényeken, bár senki sem tudja, hogy ez igaz-e. Az inkvizítor írt Martinique-ra, hogy idézzék be kihallgatásra Charlotte-ot, de még csak nem is válaszoltak neki, holott épp elég idő telt el, bár mégis mit remélt, hát miféle igazságszolgáltatás létezhet ott?

Több mint fél órán át hallgattam e karattyolást, amely részletesen ismertette velem a pört: miként hangoztatta ártatlanságát Deborah még a bírák és a kisvárosiak előtt is, akiket beengedtek a tárgyalásra, miként írt levelet saját kezével Őfelsége Lajos királynak, hogyan küldettek Dole-ba a szurkálóért, miként vetkőztették a grófnét pőrére a cellájában, nyírták le hosszú holló haját, borotválták simára a koponyáját, hogy a szurkáló megkereshesse rajta az ördög stigmáját.

– És megtalálta? – kérdeztem, belülről reszketve az undortól, és erőlködve, hogy ne lássam magam előtt a leányt, kire a múltból emlékeztem.

– Vaj igen, két jegyet is! – mondta a fogadós, ki akkor hozta ki a harmadik butélia fehérbort, melyet én fizettem, és töltött mindenkinek, hogy jó kedvünk legyen. – Ő pedig azt állította, hogy születésétől megvannak rajta, és ugyanolyanok, mint amelyek számtalan más embernek is vannak, és követelte, hogy fésüljék át a várost hasonló jegyekért, már ha bizonyítanak valamit egyáltalán, ám senki sem hitt neki, és addigra már fehérre sápadt és megfonnyadt az éhezéstől és a tortúrától, ám ez sem vette el szépségét.

– Hogyhogy nem vette el? – kérdeztem.

– Ó, mint egy liliomszál, olyan ő most – felelte a vén borkereskedő szomorúan –, oly tiszta és fehér. Szereti még a börtönőre is, oly igen nagy hatalma van a bűvölésre. A pap könnyezik, mikor az Úr testét viszi hozzá, mert nem tagadja meg tőle, még akkor se, ha a grófné nem hajlandó gyónni.

– No lássátok, el tudja csábítani még a Sátánt is! Azért is nevezték az arájának!

– Ám a boszorkánybírát nem csábíthatja el – mondtam én, mire ők bólogattak, nem ismerve föl szavaimban a keserű vágást.

– Hát a leány? – kérdeztem. – Ő mit mondott szókése előtt anyjának vétkességéről?

– Senkinek egy árva szót se! És csak úgy elillant éjnek évadján!

– Boszorkány! – állapította meg a fogadós fia. – Másképp miként hagyhatta volna, hogy anyja, kinek még fiai is ellene fordultak, egyedül haljon meg?

Erre senki sem tudott válaszolni, bár nekem lett volna ötletem. Addigra, Stefan, eléggé elment az étvágyam, és semmi mást nem akartam, mint kimenekülni ebből a fogadóból, és beszélni a plébánossal, noha, mint tudod, mindig ez a legnehezebb része. Mert mi történik akkor, ha az inkvizítort fölzavarják az asztal mellől, hol étellel-itallal töltekezik a pénzből, mit e tébolyon keresett, ő pedig emlékezik rám egy korábbi helyről, és ó, borzalmak borzalma, netán ismeri tevékenységemet és csínyjeimet?

Eközben újonnan szerzett barátaim még többet ittak boromból, és arról beszéltek, hogy a fiatal grófnét több neves piktor lefestette Amszterdamban, oly igen nagy volt szépsége; e részről azonban talán túl sokat is mondhattam volna, így megmaradtam csendes önmarcongásban, rendeltem a társaságnak még egy butéliával, majd távoztam.

Nevetgéléstől, csevegéstől zsongott a meleg este, az ablakok tárva-nyitva álltak, még mindig jöttek-mentek a székesegyházban, egyesek letáboroztak a falak tövében, készülve a látványosságra, ám nem jött fény a börtön magas, rácsos ablakából, hol a grófnét tartották.

Átlépkedtem a sötétben üldögélő fecsegőkön, átkerültem a fenséges templom másik oldalára a sekrestyéhez, és addig vertem a kopogtatóval, amíg meg nem nyitotta előttem egy öregasszony, aki előhívta a plébánost. Görnyedt, szürke hajú ember köszöntött, sajnálkozva, amiért nem tudott az utazó klerikus látogatásáról, és unszolva, hogy tüstént költözzek át a fogadóból a paplakba.

Ám elég gyorsan helyt adott szabadkozásaimnak, és tudomásul vette, hogy kezem fájdalma pillanatnyilag megakadályoz a misézésben, amire felmentést is kaptam, meg a többi hazugságot, amit el kellett mondanom.

A szerencse úgy akarta, hogy az inkvizítort a vén grófné tartsa urasan a kastélyban a városkapun kívül, és mivel a helység összes notabilitása ugyancsak ott vacsorál, az inkvizítorhoz már nem lesz szerencsénk ma este.

Ó, ettől a plébános láthatólag meg volt sértve, mint ahogy sérelmezte az egész eljárást, mert mindent kivett a kezéből a boszorkánybíró, a szurkáló és a többi klérikus, akik légyként csapnak le az ilyen ganajra.

Mily szerencsések vagytok, gondoltam, miközben a pap átterelt rozzant lakásába, mert ha Deborah megtörik a kínzásoktól, és elkezd neveket mondani, a fele város börtönben ülne, és az egész rettegne. Ám ő úgy döntött, hogy egyedül hal meg, bár hogy ehhez mi adott erőt neki, azt föl nem foghatom.

Bár te is tudod, Stefan, hogy mindig akadnak, akik ellenállnak, mégsem érezhetünk részvétnél egyebet azok iránt, akik ezt lehetetlennek találják.

– Jöjj be, testvérem, üldögélj nálam egy darabig – invitált a plébános –, majd én elmondom, amit tudok!

Rögtön föltettem neki a legfontosabb kérdéseimet, abban a siralmas reményben, hogy a kisvárosiak talán tévedtek. Fellebbeztek-e a helyi püspökhöz? Igen, és ő elítélte a konteszt. Hát a párizsi parlamenthez? Igen, és az nem is volt hajlandó foglalkozni az ügyével.

– Atyám személyesen látta e dokumentumokat? Komoran bólintott, majd szekrénye fiókjából elővette a sokat emlegetett, gyűlöletes röpiratot, amelynek förtelmes metszetén Suzanne Mayfair égett cirkalmas lángokban. Eltoltam magamtól e darab szennyet.

– Olyan rettenetes boszorkány a kontesz? – kérdeztem.

– Széltében-hosszában tudtak róla – súgta ő, rendkívül magasra vonva szemöldökét –, ám senkinek sem volt bátorsága kimondani az igazságot. És mikor a haldokló gróf kimondta, hogy könnyítsen lelkiismeretén, az öreg kontesz elolvasta az inkvizítor Demonologie-ját, megtalálván szabatos leírását mindama különös dolgoknak, melyeknek o és fiúunokái régóta szemtanúi voltak. – Hatalmasat sóhajtott. – Elárulok neked még egy fertelmes titkot. – Suttogássá tompult a hangja. – A grófnak szeretője volt, nagyon hatalmas és befolyásos dáma, kinek neve ez eljárással kapcsolatban ki sem mondható! De a hölgy tulajdon szájából tudjuk, hogy a gróf rettegett a feleségétől, és ha együtt voltak, nagy fáradsággal tartotta távol magától e szeretővel kapcsolatos gondolatokat, mert a kontesz a szívébe látott, és onnan olvasta ki az ilyes dolgokat!

– Ezt a tanácsot sok házasember megfogadhatja – szóltam viszolyogva. – De hát mit bizonyít ez? Semmit.

– Hát nem érted? Épp ezért étette meg a férjét, miután az leesett a lóról, mert azt gondolta, nem őt fogják hibáztatni, az esésben keresik az okot.

Nem szóltam.

– Ám errefelé mindenki tud róla – mondta sunyin –, és holnap, ha összegyűl a sokaság, vigyázd csak meg, kit keresnek a pillantások, és majd meglátod a carcassone-i Chamillart grófnét a lelátón a börtön előtt. Mindazonáltal jegyezd meg szavam: én nem mondom, hogy ő az!

Nem szóltam, csak még mélyebbre merültem a reménytelenségben.

– Könyörgök, világosíts meg.

– Még azután sem vallott, hogy kegyetlenül megcsigázták, lábát spanyolcsizmával zúzták, talpát tüzes vassal perzselték, csak anyját hívta a kínok között, és azt sikoltotta: "Roelant, Roelant!", majd meg "Petyr!", kik nyilván ördögei lehetnek, mivel itteni ismerősei között egy sem hallgat e nevekre, és e démonok neve tüstént oly réveteg kábulatba ejtette, amelyben a legcsekélyebb fájdalmat sem érezte.

Nem bírtam tovább hallgatni!

– Láthatom őt? – kérdeztem. – Nagyon fontos, hogy tulajdon szememmel láthassam ez asszonyt, és kérdezhessem, ha tehetem. – Azzal előhúztam latin nyelvű megfigyeléseim vaskos kötetét, amelyet ez az öregember, merem állítani, aligha tudott volna elolvasni, és povedálni kezdtem a pörökről, amelyeket Bambergben láttam, és az Ottani boszorkányházról, amelyben százakat tortúráztak, és még sok minden másról, amelyek elégséges hatást gyakoroltak a plébánosra.

– Elviszlek hozzá – mondta végül –, de figyelmeztetlek, fölöttébb veszedelmes! Ha majd látod, magad is megérted!

– Miért? – érdeklődtem, miközben gyertyaláng mellett kalauzolt lefelé a lépcsőn.

– Hát mert még mindig gyönyörű! Ennyire szereti az ördög. Ezért nevezik az ördög menyasszonyának.

Ezután egy alagúthoz vezetett a templom hajója alatt, ahová a rómaiak temették halottaikat hajdanán, és e járaton mentünk át a túloldalon levő börtönhöz, fel egy csigalépcsőn a fölső emeletre, hol a grófnét tartották, oly vastag ajtó mögött, melyet a porkolábok is alig bírtak kinyitni; ott pedig a plébános magasra emelte gyertyáját, és a cella túlsó sarkába mutatott.

Cseppnyi világosság jött csak át a rácson, egyébként vaksötétség övezte a gyertyafényt. És ott, egy rakás szalmán, megláttam őt, soványan, kopaszon, nyomorultan; rongyos darócot viselt, mégis oly tisztán tündökölt, mint a liliom, aminek csodálói nevezték. Leborotválták még a szemöldökét is, és a tar fej tökéletes formája földöntúli sugárzást kölcsönzött szemének és arcának, amikor föltekintett, és alig észrevehető, egykedvű biccentéssel megnézett magának bennünket.

Olyan arc volt ez, amilyeneket a dicsfény körében szoktunk látni. Te is láttad ezt az arcot, Stefan, olajban, vásznon. Most mindjárt meg is magyarázom.

Meg se moccant, csak nézett bennünket, nyugodtan, némán. Úgy kulcsolta át fölhúzott térdeit, mintha fázna.

Tudod, Stefan, mivel én ismertem ezt az asszonyt, minden esély megvolt rá, hogy ebben a percben ő is megismer, szól hozzám, könyörögni fog, vagy akár megátkoz, kétségbe vonva személyazonosságomat, ám megmondom őszintén, annyira siettem, hogy ez eszembe sem jutott.

Ám engedd, hogy megszakítsam e nyomorú éjszaka leírását, és elejétől elmondjam a mesét, mielőtt rátérnék ama kevésre, ami a börtönben történt.

De mielőtt elolvasnád még egy szavamat, hagyd el szobádat, menj le az Anyaház előcsarnokába, és nézd meg Rembrandt van Rijntől a sötét hajú nő arcképét, amely a lépcső lábánál függ. Ő az én Deborah Mayfairem, Stefan. Ugyanaz a nő, aki, miközben írok, hosszú, sötét hajától megfosztottan didereg a börtönben a tér túloldalán.

Fogadói szobámban vagyok; csupán nemrég hagytam őt magára. Van rengeteg gyertyám, mint mondtam, jó sok borom és egy kis tüzem, hogy elűzze a hideget. Az asztalnál ülök, az ablakkal szemközt, és most közös titkosírásunkkal elmesélek neked mindent.

Mert mint mondtam, először huszonöt éve találkoztam ezzel a nővel, amikor tizennyolc éves ifjú voltam, ő pedig alig tizenkét éves leány.

Ez még a te időd előtt volt, Stefan; alig hat éve kerültem a Talamascához, mint árva gyerek. Európa széltében-hosszában lobogtak a boszorkányok máglyái, ezért idejekorán elküldtek, hogy lennék kísérője Junius Paulus Keppelmeisternek, vén boszorkánytudorunknak, ki beutazta Európát, és akkor kezdett tanítgatni csekély számú és szegényes módszereire, amelyekkel menteni próbálta a boszorkányokat; védte őket, ahol tehette, és négyszemközt arra buzdította a vádlottakat, hogy cinkosaik gyanánt nevezzék meg vádlóikat, meg a helység legelső polgárainak feleségeit, mert ily módon talán meg lehet fosztani hitelétől az egész vizsgálatot, és el lehet érni, hogy ejtsék a vádakat.

És arról is csak nemrég világosított föl Keppelmeister, hogy mi tulajdonképpen mindig azt az embert keressük, akinek csakugyan van varázsereje: a gondolatolvasót, a tárgyak mozgatóját, a szellemek

parancsolóját, ám ezekben a pörökben, még a legrútabbjában is ritkán, sőt úgyszólván sohasem találtatik igazi varázsló.

Mint mondottam, tizennyolcadik évemben jártam, ez volt első kiruccanásom az Anyaházból tanulmányaim kezdete óta; mikor Junius Edinburghben megbetegedett és elhalálozott, fogalmam sem volt, mitévő legyek. Azért jöttünk ide, hogy egy gyógyító erejéről elhíresült, skót javasasszony ügyében vizsgálódjunk, aki megátkozott egy falujabeli fejőlányt, ezért boszorkánysággal vádolták, noha a lánynak nem esett semminemű bántódása.

Utolsó éjszakáján, amelyet ebben a világban töltött, Junius megparancsolta, hogy menjek tovább nélküle a felföldi faluba, és azt is elrendelte, hogy ragaszkodjam a svájci kálvinista studiózus viseletéhez. Ahhoz túl fiatal voltam, hogy bárki lelkipásztornak higgyen, így nem használhattam Junius ez értelmű okmányait; ám mivel eddig a teológus útitársat játszottam egyszerű kálvinista öltözékben, folytassam utazásomat ily alakban a magam erejéből.

Stefan, képzelni nem tudhatod félelmemet.

Eleve iszonyodtam a skóciai boszorkányégetésektől. A skótok, mint tudod, akkor is, ma is ugyanoly bőszült könyörtelenséggel viselték magukat, akár a németek és a franciák; úgy tűnik, semmit sem tanultak a kegyelmesebb s józanabb angoloktól. Így hát oly félelem töltött el ezen az első utazásomon, hogy még a Felföld szépségének igézete sem fogott rajtam.

Hát még mikor láttam, hogy a falu apró, jelentős távolságra esik legközelebbi szomszédaitól, lakói pedig birkapásztorok, amiből még nagyobb rémülettel kellett következtetnem tudatlanságukra és babonaságaik elvakultságára. És ezt a sivárságot csak fokozta a közelben a valahai fenséges székesegyház, amelynek romjai monstrum csontok gyanánt meredeztek a magas fűből, és messze távolban, a mély völgyön túl egy gyászos küllemű várkastély, amely ugyancsak lehetett rom, gömbölyű tornyaival és parányi ablakaival.

Mit segíthetek én itt, töprengtem, így, hogy nincs mellettem Junius? Belovagolván a faluba, hamarosan rá is jöttem, hogy későn érkeztem, mert a boszorkányt eznap megégették, a társzekerek épp most érkeztek a szétbontandó máglyáért.

Sorra teltek meg a szekerek hamuval, salakkal, elszenesedett fa- és csontszilánkokkal, majd a menet elkocogott a kis helységből, az ünnepélyes ábrázatú falusiak kettős sora között, vissza a zöldbe, és az én szemem ekkor pillantotta meg Deborah Mayfairt, a boszorkány leányát.

Azért hajtották ide, összekötözött kézzel, mocskos rongyokban, hogy nézze végig, amint anyja hamvait a négy szélbe szórják.

Némán állt, középen kettéválasztott fekete haja sűrű hullámokban omlott a hátára, kék szemében nyoma sem volt könnynek.

– Ez is a boszorkány jegye – állapította meg mellettem egy vénasszony –, hogy nem tud ríni!

Ó, de én ráismertem a gyermek üres arcára; ismertem én ezt az alvajáró mozgást, a lomha közönyt, amellyel bámulta, hogy borítják ki a hamut, majd jártatják meg rajta a lovakat, hogy szétszóródjék. Azért ismertem, mert magam is átéltem gyermekfejjel, amikor elárvultan csatangoltam Amszterdam utcáin apám halála után; és még emlékszem, hogy mikor férfiak vagy asszonyok szólottak hozzám, eszembe sem jutott, hogy válaszoljak, vagy elfordítsam a fejemet, vagy bárminemű okkal változtassak viselkedésemen. És még az sem zavarhatta meg mérhetetlen lelki békességemet, ha arcul csaptak vagy megráztak, mindössze lanyha csodálkozást éreztem, hogy miért törik magukat e fura dolgokkal; miért nem azt nézik, minő fura szögben hullik mögöttük a napfény a falra, miért nem foglalkoztatják őket inkább mérges fintoraik, vagy az ajkukról bugyborékoló, morgó hangok?

Ezt a tizenkét évéhez is magas és királynői lányt megkorbácsolták, miközben az anyja égett. A fejét odafordították, hogy nézze a máglyát, és közben verték.

– Mit fognak csinálni vele? – kérdeztem a vénasszonyt.

– Meg kéne égetni, de félnek – felelte. – Olyan fiatal, és az anyjával táncolt, és senki se ártana egy anyjával táncolónak, és ki tudja, ki lehet az apja. – Azzal a vénasszony megfordult, és komor pillantást vetett a várkastélyra, amely mérföldekre onnan, a zöldellő völgyön túl kapaszkodott a kopár, meredek sziklákba.

Tudod, Stefan, hány gyermeket végeztek ki a boszorkányüldözésekben. Csak hát nincs két egyforma falu, és ez itt Skócia volt. Nem tudtam, mi az az anyjával táncoló, ki lakik a kastélyban, és egyáltalán, mit jelent ez az egész?

Némán figyeltem, hogyan ültetik föl a gyermeket egy kordéra, és fordulnak vissza a falu irányába. A lány fekete haja libegett a szélben, amikor a lovak gyorsítottak. Nem nézett semmerre, csak bámult maga elé mereven, a mellette ülő gazfickó tartotta, nehogy kiessen a kordéból, mikor a fából barmolt, otromba kerekek

nagyokat zökkentek a kátyúkban.

– Pedig meg kéne égetni, s egy piszokkal vége volna – vélte a vénasszony, mintha vitatkoztam volna vele, holott ki se nyitottam a számat. Kiköpött és így folytatta: – Ha a herceg nem tartsa vissza őket – és ekkor ismét a távoli kastélyra sandított –, akkor asszem, meg is égetik.

Ott és akkor döntöttem. Valamilyen fortéllyal megszöktetem a lányt.

Otthagytam a vénasszonyt, aki gyalogszerrel visszadöcögött a tanyájára, és követtem a faluba a kordén ülő lányt, aki mindössze egyszer riadt föl bambaságából, tudniillik mikor elhaladtunk a falu határában a régi kövek, vagyis ama hatalmas sziklaszálak mellett, amelyeket a történelem előtti időkben állítgattak fel kör alakba, de te ezekről úgyis többet tudsz, mint én valaha is tudhatok. Ezt a kört bámulta a leány nagy és epedő kíváncsisággal, bár hogy miért, az meg nem volt mondható.

Mert csupán egy magányos férfi állt a mezőn, a kőkör közepén, és bámult vissza a leányra, miközben mögötte a völgy izzott az erős napsugárban – nálam aligha korosabb férfiember, magas, vékony, sötét hajú, de alig láthattam, mert úgy kápráztatott a fény, hogy az alak átlátszónak tetszett, és arra is gondoltam, talán nem ember, csak szellem.

Úgy rémlik, találkozott is a tekintetük, miközben elhaladt a kordé, ám ebben a részében nem vagyok bizonyos, csupán abban, hogy volt ott kint valaki vagy valami. Azért jegyeztem csak meg, mert a leány egyébként annyira élettelennek tűnt, meg talán lehetett valamilyen jelentősége történetünk szempontjából, mint ahogy lett is, de ezt már később kell eldöntenünk kettőnknek. Folytatom.

Rögtön elmentem a lelkipásztorhoz, és a Titkos Tanács által kijelölt bizottsághoz, amely még nem széledt szét, mert ebben az órában éppen ette a kiadós lakomát, amelyet szokás szerint a halott boszorkány vagyonából csaptak. Sok aranyat leltek a kunyhójában, közölte velem a fogadós, miután beléptem, ezekből az aranyakból fedezték a pör és a tortúra költségeit, fizették a boszorkánybírót, a szurkálót, vásárolták a szenet és a fát, amelyen megsütötték, és bérelték a társzekereket, amelyek elszállították a hamvait.

– Tartsál velünk – invitált a fickó, miután ezeket elmagyarázta –, fizeti a boszorkány. Van még arany.

Elutasítottam, és ő, hála az égnek, nem erőszakoskodott. Egyenesen a bizottsághoz mentem, bemutatkoztam, mint a Biblia tudósa és istenfélő férfiú. Elvihetném-e a boszorkány gyermekét Svájcba, egy jó kálvinista lelkipásztorhoz, aki befogadná, okítaná, keresztyénné nevelné, és kiverné a fejéből az anyja emlékét?

Túl sokat mondtam ezeknek az embereknek; kevesebb is elébb lett volna. Tudniillik egyedül a "Svájc" szó elég lett volna. Mert mint kereken megmondták, szabadulni akarnak a lánytól, a herceg is azt akarja, hogy szabaduljanak meg tőle, de úgy, hogy ne égessék meg, ráadásul az anyjával táncolt a gyermek, és a falusiak leginkább ettől félnek.

– De mit jelentsen ez, kérem átossággal?

Mire elmagyarázták, hogy a felföldi falvak népe még mindig roppantul tartja a régi szokásokat, május elsejének előestéjén nagy máglyákat raknak a mezőn, de ezeket csak szolgatűzzel, vagyis botokkal gerjesztett tűzzel szabad lángra lobbantani, és egész éjszaka járják a táncot a máglyák körül. Suzanne, a falu legszebb lánya, annak az évnek a pünkösdi királynéja ilyen devernyázásban foganta Deborah-t, az életben maradt gyermeket.

Ezért mondták rá, hogy az anyjával táncolt, és ennél fogva nagyon szerették, mert senki sem tudta, ki lehet az apja, bárki lehetett a falubeli férfiak közül. Lehetett nemesember. És hajdanában-danában, a pogányok idejében, amelyet jobb lenne elfelejteni, bár ezekkel a falusiakkal sohasem tudják teljesen elfeledtetni őket, az ilyen anyjukkal táncolókat az istenek csinálták.

– Vigyed hát, testvérünk – biztattak – ahhoz a svéciai jó lelkipásztorhoz, a herceg igen fog örülni, ám előbb egyél-igyál valamit, a boszorkány fizeti, bőven jut mindenkinek.

Alig egy óra múlva ellovagoltam a faluból, magam előtt lovam nyergében a gyermekkel. A keresztúton egyenesen átgázoltunk a hamun, de a lány, az én tudomásom szerint, rá se hederített. Oda sem nézett a kövek körére, és nem búcsúzott a kastélyhoz sem, mikor végiglovagoltunk a Donnelaith-tó partján.

Akkor zuhant rám teljes súlyával, mit műveltem, mikor megszálltunk az első fogadóban. Itt volt hatalmamban a lány, aki gyönyörű, néma, kiszolgáltatott, bizonyos tekintetben máris asszony, és itt voltam én, lelkileg alig több suhancnál, testileg annál inkább, aki elhoztam Deborah-t a Talamasca engedélye nélkül; minő dorgatóriumra számíthatok, ha visszatérek!

Két szobát béreltem, ahogy az illendőség követelte, mert Deborah sokkal inkább látszott nőnek, mint gyermeknek. Ámde féltem egyedül hagyni, nehogy megszökjék, ezért köpenyembe burkolóztam, mintha az jó magaviseletre szoríthatna, a szénára dőltem a lánnyal átellenben, bámultam őt, és töprengtem, mit tegyek.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE I.

Megfigyeltem a bűzlő gyertya világánál, hogy néhány tincsét apró csomókba tekeri halántékain, így fékezve meg hajsátorát, nehogy az arcába hulljon, és a szeme nagyon emlékeztet a macskáéra, vagyis formára egyszerre tojásdad és keskeny, ugyanakkor icipicit ferde és fénylő. Orcája kerekded volt, ám kecses, egyáltalán nem paraszti ábrázat, annál jóval finomabb; rongyos gönce alatt asszonyi telt emlők domborodtak, és amint keresztbe vetett lábakkal ült a padlón, az is látszott, hogy a bokája igen formás. Ajkára nem nézhettem a nélkül, hogy ne akartam volna csókolni, és nagyon szégyelltem magamat e képzelgésekért.

Semmi más gondolatom nem volt, mint hogy megmentsem életét, most pedig szívemet vágy emésztette érte. Ő pedig, a tizenkét esztendős leány, csak ült és nézett rám.

Ugyan mi járhat a fejében? Megpróbáltam beleolvasni a gondolataiba, de úgy tűnt, észrevette, és elzárta elméjét előlem.

Végül olyan egyszerű dolgok jutottak eszembe, hogy Deborah-nak szüksége van ételre és rendes öltözetre – eléggé olyan volt, mintha azt fedeztem volna föl, hogy a napfény melegít, és a víz oltja a szomjat –, így hát kimentem, hogy hozzak ételt és bort, szerezzek egy tisztességes ruhát, egy dézsa meleg vizet a tisztálkodáshoz, és egy hajkefét.

A leány úgy bámulta e dolgokat, mintha nem tudná, mire valók. Most azt is láttam a gyertyafényben, hogy mocskos bőrét csontig felhasogatta a korbács.

Stefan, hollandusnak kell lenni ahhoz, hogy borzadjunk az ily állapottól? Esküszöm neked, hogy túláradtam a szánakozástól, miközben levetkőztettem és megfürdettem, ám bennem a férfit a poklok lángjai perzselték. Bőre fehér volt és bársonyos, teste megérett az anyaságra, és a legcsekélyebb ellenállást sem tanúsította, miközben megtisztogattam, majd felöltöztettem, és végül átkefélgettem a haját.

Nem voltam teljesen tájékozatlan az asszonyok dolgában, de amit tudtam, főleg könyvekből tanultam, így ez a leány annál titokzatosabbnak tűnt gyámoltalan, csupasz csöndességében; ám mindeközben néma fenyegetéssel kémlelt ki testének börtönéből, amitől kissé meg is ijedtem, mert azt kellett éreznem, hogy ha kezem eltévedezne ildomtalan irányokba, képes lenne akár halálra is sújtani.

Meg se rezzent, mikor kimostam hátán a korbácsütések nyomát.

Megetettem fakanállal, és noha elfogadott minden falatot, magától egyetlen mozdulatot sem tett.

Éjszaka azt álmodtam, hogy a magamévá tettem, aztán fölriadva nagy megkönnyebbüléssel láttam, hogy nincs így. Ő ébren volt, és engem lesett a macskaszemével. Egy darabig bámultam, és ismét próbáltam kitalálni a gondolatait. A függönytelen ablakon áradt be a csípős hideg meg a holdsugár, ennek a fényében láttam, hogy arcáról lehullott az élettelenség, most ijesztő düh és rosszindulat ül rajta. Vadnak látszott még a keményített fehér gallérban, főkötőben és a kék ruhában is.

Megnyugtatónak szánt hangon próbáltam elmagyarázni angolul, hogy mellettem biztonságban van, hogy olyan helyre viszem, ahol senki sem vádolja boszorkánysággal, és azok voltak a romlottak és kegyetlenek, akik bántották az anyját.

Ettől mintha zavarba jött volna, de nem szólt. Elmondtam, hogy hallottam hírét az anyjának, aki gyógyító volt, segített a szenvedőkön, és mindig léteztek ilyen emberek, csak a mostani borzasztó időkig senki sem nevezte őket boszorkánynak. Ám szörnyű babona kapott lábra Európában, és míg valamikor arra buzdították a népet, nehogy elhiggye már, hogy halandó képes trafikálni az ördöggel, most maga az egyház is elhiszi, ezért szimatol minden tanyán és faluban boszorkányság után.

Semmit sem válaszolt, de az arca már nem tűnt olyan félelmetesnek, mintha szavaim megolvasztották volna a haragját. És ismét láttam rajta az értetlen csodálkozást.

Elmeséltem, hogy egy rendhez tartozom; jó emberekhez, akik nem akarják, hogy a régi gyógyítókat bántsák vagy megégessék. És elviszem Anyaházunkba, ahol csak nevetik, amit a boszorkánybírák hisznek. – Nem Svájcba – magyaráztam –, mint ahogy a faludban mondtam a rossz embereknek, hanem Amszterdamba. Hallottál erről a városról valaha? Igen szép hely.

Mintha visszatért volna bele a hidegség. Szavaimat bizonyosan értette. Alig észrevehetően, gúnyos megvetéssel elmosolyodott, és angolul motyogta az orra alatt: – Te nem is vagy pap! Te hazudtál!

Rögtön odamentem hozzá és megfogtam a kezét. Igen örültem, hogy tud angolul, nem csak azokat a reménytelen idiómákat beszéli, amelyekkel ilyen helyeken találkozhatni, így tehát nagyobb bátorsággal cseveghetek véle. Elmagyaráztam, hogy e hazugságokat az ő megmentésére mondtam, és higgye el, hogy jó ember vagyok.

Ám ő szememnek láttára szürkült el és húzódott vissza, mint virág, amely összecsukja szirmait.

A következő napon egyetlen szót sem szólt hozzám, az arra következőben sem, bár most már segítség nélkül evett, jó étvággyal, és egyre inkább erőre kapott.

Londonban arra ébredtem a fogadóban, hogy Deborah beszél valakihez. Miközben kikászálódtam a szalmából, láttam, hogy bámul ki az ablakon, és hallom, amint angolul mondja, zsíros skót kiejtéssel: – Távozzál tőlem, ördög! Nem akarlak látni soha többé!

Mikor megfordult, könnyek csillogtak a szemében, és asszonyosabbnak tűnt, mint valaha, amint állt fölöttem, háttal az ablaknak, és csonknyi gyertyám fölnyúló lángja megvilágította az arcát. Meglepetés nélkül, a korábbi hidegséggel pillantott rám, majd lefeküdt, és a falnak fordult.

– Kivel beszéltél? – kérdeztem. Nem válaszolt. Felültem a sötétben, és szóltam hozzá, nem tudván, hallja-e. Azt mondtam, ha látott valamit, akár szellemet, akár kísértetet, annak nem okvetlenül kell az ördögnek lennie. Mert ki az, aki megmondhatná nekünk, mik legyenek e láthatatlan lények? Könyörögtem, hogy beszéljen nekem az anyjáról, mesélje el, mit cselekedett az anyja, amivel fejére vonta a boszorkányság vádját, mert immár bizonyos vagyok benne, hogy ő is rendelkezik a hatalommal, amely az anyjában is élt, ám Deborah egyetlen szót sem volt hajlandó felelni.

Elvittem egy fürdőházba, és másik ruhát vásároltam neki. Nem érdekelte. A tömeget és az elrobogó fogatokat hidegen bámulta. Mivel minél előbb haza akartam érni, kivetkőztem a klerikusi feketéből, és felöltöttem a hollandus úriember öltözékét, amely bizonnyal jó szolgálatot tesz, és tiszteletet gerjeszt.

Ám e változásom néminemű komor és titkos örömére volt Deborah-nak, mert ismét gúnyos mosollyal nézett, mintha azt üzenné, tudja ő, mily szennyes a szándékom, noha sem akkor, sem előbb nem tettem semmit, ami megerősítette volna gyanújában. Netán beleolvas gondolataimba, onnan tudja, hogy minden fennjáró percemben olyannak képzelem magam elé, amilyen a fürdőben volt? Reméltem, hogy nincs így.

Oly szép volt új ruhájában, hogy még sose láttam nálánál bájosabb ifjú hajadont. Mivel ő nem volt hajlandó, én fontam be haja egy részét és tűztem koszorúba, ahogy asszonyoktól láttam, hogy kordában tartsa hosszú fürtjeit – ó, olyan volt ő így, akár a festett kép!

Stefan, kínszenvedés e dolgokról írnom, ám nemcsak terjedelmes nyilvántartásunknak teszem, de azért is, mert az éjszaka oly csendes itt Montcleve-ben, holott még éjfél sincs, és nekem megszakad a szívem. Nézni akarom a sebeket, amelyeket nem gyógyíthatok. Ám nem kell az én esküdözéseimre hagyatkoznod, magad is láttad képmását, abból tudhatod, mily szép volt ő.

Így utaztunk Amszterdamba, most már mint gazdag hollandus és a húga, városunk pedig, mint álmodtam és reméltem, kizökkentette kábultságából, és ő felvillanyozódva nézegette a fákkal szegélyezett, szép csatornákat, a szemrevaló hajókat meg az elegáns, három- és négyemeletes házakat.

Majd a fenséges Anyaházhoz érve a csatorna partján, és látván, hogy ez az én "otthonom", mely az övé is leend, nem leplezhette ámulatát. Mert mit ismert ez a gyermek a világból a birkapásztorok nyomorú faluján és a szutykos fogadókon kívül, melyekben megszálltunk? Képzelheted, milyen volt, amikor először látott tisztességes ágyat egy tiszta hollandus hálószobában. Egy szót sem szólt, ám ajkain az a kis mosoly fölért egy tirádával.

Azonnal fölötteseimhez, Franz Roemerhez és Petrus Lancaster-hez siettem, kiket te is szerető emlékezetedben őrzöl, és mindent megvallottam.

Könnyek között gyóntam, hogy a gyermek egyedül volt, mégsem hagyhattam ott, kizárólag ezért költöttem el oly sok pénzt; ők megbocsátottak, hüledezésemre, de nevettek is, mert beleláttak legféltettebb titkaimba.

És Roemer így szólt: – Igazán, Petyr, annyit vezekeltél Skóciától idáig, hogy bizonyosan megérdemelsz némi illetményemelést, meg talán egy különb szobát is a házban.

Még nagyobb kacagás üdvözölte e szavakat. Magamnak is mosolyognom kellett, mert elmerültem Deborah szépségéről szőtt ábrándjaimba, ám a jókedv hamarosan elhagyott, és én újból szenvedtem.

Deborah nem válaszolt, ha kérdezték. De mikor bement hozzá Roemer felesége, aki házunkban élte le egész életét, és hímzést meg tűt adott kezébe, Deborah nem minden ügyesség nélkül hímezni kezdett.

A hét végére Roemerné és más feleségek megtanították csipkét verni, amin ő szorgalmasan dolgozott; ha szóltak hozzá, nem reagált, ám ha fölnézett a csipkéről, megbámulta társnőit, majd egyetlen szó nélkül munkálkodott tovább.

Szembetűnően borzadni látszott a női rendtagoktól, akik nem feleségek voltak, hanem tudósok, és önálló erőkkel rendelkeztek.

Hozzám sem szólt, de már nem bámult rám gyűlölködve, és mikor megkértem, hogy jöjjön velem sétálni, elfogadta meghívásomat. A várostól elbűvölten még azt is megengedte, hogy vásároljak neki egy pohár italt a fogadóban, bár hogy tisztes asszonyszemélyek egyenek, igyanak a kocsmában, ettől ugyanúgy meghökkent, mint más külföldi utazók, kik még nálánál is messzebbről érkezek.

Mindeközben én a városról beszéltem neki; elmondtam történetét, meséltem türelmességéről, hogy ide

menekültek az üldöztetés elől a spanyolországi zsidók, és a katolikusok máig békességben élnek a reformátusok között, és itt már senkit sem végeznek ki oly dolgokért, mint a boszorkányság, majd elvittem a nyomdászokhoz és a könyvárusokhoz. Rövid látogatásra benéztünk Rembrandt van Rijnhez is, ki fölöttébb kellemes házigazda volt, s mindig nyüzsögtek házában a tanítványok.

Szeretett Hendrickjéje, kit én mindig kedveltem, már két éve elhunyt, ám Titus fia még mindig apja házában élt. Én jobban kedveltem élete e korszakának képeit sajátos melankóliájukért, mint a korábbiakat, mikor még ő volt a fölkapott piktor. Megittunk egy pohár bort a műteremben összeverődött fiatal festőkkel, kik tanulni jöttek a mesterhez, és Rembrandt akkor látta Deborah-t először, bár később festette le.

Közben egyfolytában igyekeztem szórakoztatni, hogy eltereljem figyelmét rettenetes gondolatairól, és megmutassam neki a nagyvilágot, amelynek immár ő is része lehet.

Továbbra is hallgatott, ám láttam rajta, hogy örül a festőknek, Rembrandt festményei pedig észrevehetően elnyerték tetszését, akárcsak az a kedves, lángeszű ember. Jártunk más műtermekben, és beszélgettünk más művészekkel is, például Emmanuel de Wittével és másokkal, akik akkoriban alkottak városunkban, és akik között ugyanúgy voltak barátaink, mint mostanában, Deborah pedig mintha fölmelegedett és megéledt volna náluk, arca gyöngéd lett és szelíd.

Ám csupán az ékszerboltoknál kért arra, hogy álljunk meg, fehér ujjaival könnyedén megérintve karomat. Fehér ujjaival. Azért írom, mert olyan jól emlékszem rá, törékeny kezére, amely úri dáma kacsójaként fénylett, és a halk vágyra, amely az érintéstől motoszkálni kezdett bennem.

Megigézve figyelte azokat, kik a gyémántokat metszették és csiszolták, meg a kereskedők és a gazdag vásárlók jövésmenését, kik egész Európából, sőt, az egész világból érkeztek, hogy itt vegyenek ékességeket. Szerettem volna, ha lenne annyi pénzem, hogy vásárolhassak Deborah-nak valami szépet, miközben a kereskedők, akiknek feltűnt a leány bájossága és eleganciája – mert Roemerné gyönyörűen kicsípte –, kezdtek hajbókolni előtte, és unszolták, nézné meg portékájukat.

Deborah szeme egy aranyba foglalt, pompás brazíliai smaragdon akadt meg, amelyet épp akkor mutattak egy gazdag angolnak. Miután az angol az árra hivatkozva elállt az üzlettől, Deborah telepedett le a helyére az asztalhoz, és úgy szemlélgette a smaragdot, mintha meg tudná venni, vagy én tudnám kifizetni az árát, valósággal igézetbe ejtette az a filigrán óaranyba foglalt, szögletes ékkő. Angolul megkérdezte, mibe kerül, és pillája sem rebbent, amikor meghallotta az árát.

Biztosítottam az ékszerészt, hogy fontolóra vesszük a kérdést, mivel a hölgy láthatólag szeretné a követ, majd mosolyogva kikísértem Deborah-t az utcára, és ott búnak eresztettem a fejemet, amiért nem vásárolhatok neki smaragdot.

Ballagtunk a rakparton a ház felé, és ő így szólt hozzám. – Ne légy ilyen szomorú! Ki vár tőled ilyet? – Először tette meg, hogy rám mosolygott, és megszorította a kezemet. Szívem ugrott egyet, ám addigra ő visszasüllyedt hideg hallgatásába, és nem volt hajlandó többet szólni.

Mindezt meggyóntam Roemernek, aki azt felelte, hogy nálunk nem fogadnak szüzességet, ennek ellenére nagyon nemesen viselkedem, amit el is vár tőlem, mellesleg most angol könyveimet kellene tanulmányoznom, mert angolul még mindig rettenetesen írok, ezzel kötve le elmémet.

Deborah anyaházi tartózkodásának hetedik napján hazatért egyik híres tagtársunk, kiről sokat tanultál, bár ma már sok éve halott. Haarlemben időzött, hol öccsét, egy meglehetősen átlagos embert látogatta meg, ám őt senki sem nevezhette átlagosnak. Geertruid van Stolkról, a nagy boszorkányról beszélek, aki akkoriban a leghatalmasabb erejű tagja volt rendünknek, úgy a férfiak, mind az asszonyok között; tüstént elmesélték neki Deborah történetét, és kérték, beszéljen a gyermekkel, és kíséreljen meg olvasni a gondolataiban.

– Nekünk nem árulja el, tud-e olvasni vagy írni – mondta Roemer –, tulajdonképpen semmit sem akar közölni velünk, azt meg nem találhatjuk ki, olvas-e gondolatainkban, vagy megsejti-e szándékainkat, és nem tudjuk, miként járjunk el. Érezzük, hogy van ereje, de nem lehetünk biztosak benne, mert elzárja előlünk a lelkét.

Geertruid legott bement a lányhoz, ám Deborah már az asszony közeledő lépteinek hallatán oly sietséggel pattant föl zsámolyáról, hogy felrúgta azt; eldobta hímzését, és a falig hátrált, ahonnan leplezetlen gyűlölettel meredt Geertruidra, és úgy karmolászta a falat, mintha azon át akarna menekülni, míg rá nem talált az ajtóra, és rohanni kezdett a folyosón az utca felé.

Roemer és én visszatartottuk, könyörögtünk, hogy nyugodjon meg, senki sem akarja bántani. Végül Roemer azt mondta: – Meg kell törnünk ennek a gyermeknek a hallgatását. – Közben Geertruid a kezembe nyomott egy papírdarabot, amelyre azt firkantotta latinul: "A gyermek hatalmas boszorkány", én pedig szó nélkül továbbadtam a cédulát Roemernek.

ANNE RICE: BOSZORKÁNYOK ÓRÁJA

Könyörögve kértük Deborah-t, hogy jöjjön velünk Roemer dolgozószobájába, egy nagy és kényelmes helyiségbe, amelyet te is jól ismersz, hiszen örökölted, ám akkor még tele volt Roemer kedvelt óráival, amelyeket azóta szétosztottak a házban.

Roemer mindig nyitva tartotta barátságos szobájában a csatornára nyíló ablakokat, hogy behallatsszék a város élettől pezsgő zsivaja. Ahogy behozta Deborah-t a napfényre, és könyörgött neki, hogy üljön le, és nyugodjék meg, a lány is elcsöndesedett, és mintha fölengedett volna. Hátradőlt a székén, és fáradtan, fájdalmasan nézett ránk.

Fájdalmasan. Annyi fájdalmat láttam rajta akkor, hogy csaknem elsírtam magamat, mert lehullott róla a kifejezéstelen álca, és reszketett a szája, míg azt kérdezte angolul:

– Miféle férfiak és asszonyok vagytok ti? Az Isten nevére, mit akartok tőlem?

– Deborah – nyugtatgatta Roemer –, figyelj szavaimra, gyermek, őszintén fogok beszélni. Mindmostanáig azt próbáltuk megfejteni, mennyit érthetsz.

– És ugyan mit kellene értenem? – kérdezte ő gyűlölettel. Mintha egy asszony zengő hangja szólt volna pihegő kebeléből, és ahogy arca lángba borult, át is változott asszonnyá, hideg, kemény asszonnyá, ki megkeseredett a látott szörnyűségektől. Hová lett a gyermek, töprengtem lázasan; ekkor Deborah megfordult, és öldöklő pillantást lövellt rám, majd Roemerre, kit még sose láttam riadtnak, ám villámgyorsan elfojtotta ijedelmét, és újra megszólalt:

– Tudósok rendje vagyunk, és az a célunk, hogy azokat az embereket tanulmányozzuk, kik sajátos erőkkel rendelkeznek, tévesen ördögtől valónak mondott erőkkel, amelyekkel anyád bírt, és amelyeket te is birtokolhatsz. Vagy talán nem tudott anyád gyógyítani? Gyermek, ily képesség nem jöhet ördögtől. Látod e könyveket körülötted? Tele vannak történetekkel oly emberekről, kiket egyhelyt varázslónak neveztek, másutt boszorkánynak, ám mi köze az ördögnek ily dolgokhoz? Ha megvannak benned ez erők, bízd ránk magad, hogy megtaníthassunk, mire alkalmasak és mire nem.

Még azt is elmondta, miként segítettünk boszorkányoknak, hogy elmenekülhessenek üldözőik elől, és idejöhessenek, ahol biztonságban voltak. Beszélt arról a két társnőnkről is, kik hatalmas léleklátók voltak, és Geertruidról, aki, ha akarta, puszta gondolattal be tudta törni az ablaküveget.

A gyermek szeme tágra nyílt, ám az arca engesztelhetetlen maradt. Ujjai görcsösen markolták a szék karfáját, balra hajtotta a fejét, úgy jártatta merev pillantását Roemeren.

Láttam, miként tér vissza arcára a gyűlölet. – Olvas a gondolatainkban, Petyr – súgta Roemer –, ám a sajátjait el tudja rejteni előlünk.

Deborah összerezzent, de még mindig nem szólt.

– Gyermek – folytatta Roemer –, iszonyú volt, amit láttál, de bizonyosan nem hitted el, amivel anyádat vádolták. Mondd el, kérlek, kivel beszéltél a fogadóban azon az éjszakán, amikor Petyr is hallotta? Ha látod a szellemeket, mondd el nekünk. Mi sohasem leszünk ártalmadra.

Semmi válasz.

– Gyermek, hadd mutassam meg neked a saját hatalmamat. Nem a Sátántól való, nem kell ördögöt idézni a használatához. Én nem hiszek a Sátánban. Most pedig nézd meg ezeket az órákat magad körül, itt ezt a nagy állóórát, tőled balra az ingaórát, az órát a kandalló párkányán, és azt az órát ott ni, a túlsó asztalon.

Deborah végignézte őket, amitől mi szerfölött megkönnyebbültünk, mert legalább ennyit értett, majd pedig szörnyülködve bámult, mert Roemer, anélkül, hogy testének egyetlen porcikáját mozdította volna, egyszerre állította meg az összes órát. A szobában elhallgatott a folyamatos ketyegés, és nagy csend lett, olyan mélységes csend, amelynek üressége mintha még a csatornáról fölhallatszó hangokat is elfojtotta volna.

– Gyermek, bízzál meg bennünk, mert mi is osztozunk e hatalmakban – mondta Roemer, majd rám mutatva utasított, hogy indítsam el ismét az órákat elmémnek erejével. Behunytam a szememet, azt mondtam az óráknak: "Járjatok!", mire ők engedelmeskedtek, és a szoba ismét megtelt ketyegésükkel.

Hirtelen megvetés váltotta föl Deborah arcán a hideg gyanakvást, ahogyan rám, majd Roemerre nézett. Fölpattant a székről, a könyvespolchoz hátrált, és ide-oda jártatta közöttünk rosszindulatú tekintetét.

– Ah, boszorkányok! – kiáltotta. – Miért nem mondtátok? Mind boszorkányok vagytok, és ez a Sátán rendje! – Szeméből kibuggyantak a könnyek, és zokogni kezdett. – Igaz, igaz, igaz!

Keresztbe fonta karjait, hogy eltakarja keblét, és felénk köpött. Semmi, amit mondtunk, nem csillapíthatta le.

– Mind kárhozottak vagyunk! Ti pedig itt bujkáltok a boszorkányok e városában, hol nem égethetnek meg! – sikoltotta. – Ó, fortélyos, fortélyos boszorkányok az ördögnek házában!

– Nem, gyermek! – kiáltotta Roemer. – Semmit sem tudunk az ördögről! Mi megérteni akarjuk azt, amit

mások elítélnek!

– Deborah! – kiáltottam. – Felejtsd el a hazugságokat, amelyekre tanítottak! Nincs senki Amszterdam városában, aki meg akarna égetni téged! Gondolj anyádra! Mit mondott vagy mit tett, mielőtt kínzással arra kényszerítették volna, hogy az ő nótájukat fújja?

Épp a rossz szavakat mondtam, de ezt nem tudhattam, Stefan, nem tudhattam! Akkor döbbentem csak rá tévedésemre, mikor az iszonyodó arcú Deborah befogta a fülét. Az anyja el is hitte magáról, hogy gonosz! És Deborah reszkető ajka nem állt meg a vádaskodásban:

– Gonoszok, azok vagytok? Boszorkányok, azok vagytok? Órák megállítói! No majd én megmutatom nektek, mire képes az ördög, ha ez a boszorkány parancsolja!

A szoba közepére futott, fölemelte a fejét, kiáltozott a kék ég is és azt kiáltotta:

– Jöjj most, én Lasherem, mutasd meg e szegény boszorkányoknak egy nagy boszorkány és ördöge hatalmát! Törd össze ezeket az órákat!

Legott sötét árnyék tűnt föl az ablakban, mintha a szellem, amelyet Deborah szólított, összesűrítette volna magát, hogy kicsiny és erős lehessen a szobában.

A számlapok vékony üvege szétzúzódott, a fából faragott óratokok finom élein elengedett az enyv, a rugók kiszakadtak, az órák lebukfenceztek a kandallópárkányról meg az asztalról, az állóóra recsegve omlott a padlóra.

Roemer elhűlt, mert ritkán találkozott hasonló erejű szellemmel; mindketten éreztük jelenlétét, ahogy súrolta ruháinkat, miközben elszáguldott közöttünk, és kilőtte láthatatlan csápjait, hogy teljesítse a boszorkány parancsát.

– Ördög vigyen benneteket a pokolra, boszorkányok! Én nem leszek a boszorkányotok! – kiáltotta Deborah, és mikor zuhogni kezdtek ránk a könyvek, ismét kimenekült a szobából, becsapva az ajtót, amelyet nem nyithattunk ki, bárhogy feszegettük.

Ám a szellem eltávozott. Már nem kellett félnünk tőle. Hosszú idő után az ajtó is kinyílt, és amikor kimerészkedtünk, elszörnyedve kellett megállapítanunk, hogy Deborah rég elhagyta a házat.

Tudod, Stefan, hogy Amszterdam akkor már egyike volt Európa legnagyobb városainak, lehetett százötvenezer lakosa, ha nem több. És ebben a hatalmas városban tűnt el Deborah. Hiába kérdezgettünk utána a bordélyokban és a kocsmákban. Jártunk még Anna hercegnénél, Amszterdam leggazdagabb rimájánál is, abból a megfontolásból, hogy egy ilyen Deborah-hoz foghatóan gyönyörű lány bizonyosan ide menekülhetett, ám Anna hercegné, noha szokott örvendezésével fogadott és traktált bennünket jó borral és kellemes beszédekkel, semmit sem tudott a titokzatos gyermekről.

Olyan sötét nyomorúságba kerültem, hogy semmit sem csináltam, csak feküdtem ágyamban, arcomat karjaimmal eltakarva sírtam, bár mindenki azt mondta, hogy ez botorság, Geertruid pedig esküdözött, hogy megtalálja "a lányt."

Roemer utasított, hogy tudósi munkám keretében írjam le, mi történt ez ifjú hajadonnal, ám mondhatom neked, Stefan, igencsak kurta és gyatra iromány sikeredett belőle, épp ezért nem kértelek soha, hogy e régi feljegyzésekből meríts. Majd ha Isten segedelmével visszatérek Amszterdamba, kicserélem hajdani jegyzeteimet erre a színesebb krónikára.

Ám hogy elmondjam azt a keveset, ami ebből a részből még hátra van, két héttel később eljött hozzám az egyik ifjú Rembrandt tanítvány, aki nemrég érkezett Utrechtből, és azt mondta, hogy a leány, akit keresek, most a vén Roelant arcképfestőnél lakik, akit csak ezen a néven ismernek, s aki ifjúságában sok éveket tanult Itáliában, és még mindig számos követővel dicsekedhet, noha oly mértéktelenül megnyomorító betegségbe esett, hogy már adósságait is alig bírja kifizetni.

Stefan, te talán nem emlékszel már Roelantra, így annyit hadd mondjak, hogy jó festő volt, akinek képei caravaggiói boldogságot sugároztak, és ha nincs a kór, amely csontjaiban támadva időnek előtte megnyomorította, még talán fölébe is emelkedhetett volna Caravaggiónak.

Akkoriban özvegyember volt, három fiúgyermekkel, és jóságos lélek.

Nyomban mentem Roelanthoz, kit ismertem, és aki azelőtt mindig nyájasan fogadott, ám most becsapta orrom előtt az ajtót, mondván, nincs ideje "bolond tudósokra", mert így nevezett bennünket, majd indulatos szavakkal figyelmeztetett, hogy a magunkfajta csudabogaraknak még Amszterdamban is ki lehet tenni a szűrét.

Roemer azt mondta, egyelőre hagyjam a dolgot, és mint tudod, Stefan, túlélésünknek az a záloga, hogy kerüljük a feltűnést, és nem avatkozunk a mások dolgába. Ám a következő napokban azt kellett látnunk, hogy Roelant kifizette minden adósságát, amely tetemes összegre rúgott, továbbá ő és első hitvesétől maradt gyermekei méregdrága eleganciával kezdtek ruházkodni.

Azt rebesgették, hogy Deborah, egy rendkívüli szépségű skót leány, akit Roelant szárazdajkának fogadott föl gyermekei mellé, oly kenetet készített, amely fölmelegítvén, mintegy megoldotta a festő ízületeit, így tehát ismét tudja tartani az ecsetet. A szóbeszéd szerint gazdagon megfizették új arcképeiért, ámde naponta három-négy képet kellett volna festenie, hogy teljen belőle mindama bútorokra és öltözetekre, amelyekkel megtelt a ház.

Hamarosan kitudódott, hogy a skót hajadon gazdag, lévén szerelemgyermeke egy skóciai főúrnak, aki, bár nem ismerhette el leányának, számlálatlanul küldte neki a pénzt, amit ő megosztott Roelantékkal, kik voltak oly emberségesek befogadni.

Az meg ugyan ki lehet? Az a mágnás abban a kőrakáshoz hasonlatos, éktelen nagy skót erődben, amely dölyfösen tekint alá a völgyre, honnan elhoztam őt, a főúr szerelemgyermekét, mezítlábasan, mocskosan, korbácstól csontig sebzetten, olyan állapotban, hogy még enni sem bírt önállóan? Szép kis mese!

Roemer és én felindultan figyeltük ezeket a fejleményeket, mert hozzám hasonlóan te is tisztában vagy ama törvényünkkel, hogy hatalmunkat sohasem használjuk nyerészkedésre. És ugyan ki más keríthette e gazdagságot, ha nem a szellem, amely Deborah parancsára tört, zúzott Roemer szobájában, szétvervén az órákat?

Ám Roelant háza fülig úszott a boldogságban, s mielőtt lejárt volna az év, az agg az oltárhoz vezette az ifjú leányt. Két hónappal a frigy előtt Rembrandt mester lefestette az arát, és az esküvő után a képet kiakasztották Roelant szalonjába, hogy mindenki lássa.

És az arckép nyakában már ugyanaz a brazíliai smaragd függött, amelyet Deborah megkívánt azon a napon, amikor sétálni vittem. Réges-rég megvásárolta az ékszerésztől, minden tállal és kösöntyűvel egyetemben, amelyekre kedve szottyant, és hozzá még festményeket is Rembrandttól, Halstól és Judith Leistertől, akiket csodált.

Végül nem bírtam tovább. A ház nyitva állt, hogy bárki megcsodálhassa Rembrandt festményét, amelyre Roelant joggal büszke volt. Mikor átléptem a küszöböt, hogy megnézzem a képet, a vén Roelant korántsem akarta utamat állni, inkább hozzám sántikált botjára támaszkodva, tulajdon kezével kínálta nekem a pohár bort, és imádott Deborah-jára mutatott, kit a ház könyvtárában tutor tanított francia és latin nyelvű írás- és olvasásra, ez lévén az ifjú menyecske leghőbb vágya. Oly gyorsan tanul, dicsekedett Roelant, hogy az kész csoda, és nemrég olvasta Anna Maria van Schurman írását, ki a mellett kardoskodik, hogy a női elme szintoly nyitott a tanulásra, mint a férfiúé.

Hogy sugárzott a férj a boldogságtól!

Kételkednem kellett a korában, amikor megláttam. Fölékszerezve, zöld bársonyban tizenhét esztendős ifjú nőnek tetszett. Puffos ujjú, bő szoknyás ruhát viselt, fekete hajában szatén rózsácskákkal díszített atlasz pántlikát. Szeme is zöldnek látszott a pompás kelme hullámaiban. Rádöbbentem, hogy maga Roelant sem ismeri feleségének ifjú korát. Ám egyetlen szó sem hagyta el ajkamat, amely leleplezte volna a festőné asszonyt övező hazugságokat. Szépsége úgy sújtott, mintha ütéseket záporozott volna fejemre és vállaimra, ám szívemet akkor érte a végzetes csapás, amikor fölnézett és elmosolyodott.

Most kell mennem, gondoltam, és már tettem volna le a boromat, ám ekkor odajött hozzám, még mindig mosolyogva, kézen fogott, majd "Jöjjön csak, Petyr!" szavakkal bevitt egy kis kamrába, hol a fehér ruhákat tartották.

Mily pallérozott volt most, mily kecses. Udvarképes hölgy nem csinálhatta volna jobban. De mikor ezt elgondoltam, eszembe jutott az az alakja is, amelyet azon a napon láttam a keresztúton, a kordén.

Azóta minden értelemben megváltozott. Az apró fehérneműs kamrába belopakodó néhány vékony fénysugárnál megfigyelhettem minden részletet, és láttam, hogy erőtől duzzadó, parfümtől illatos, orcái pirosak és gömbölyű keblének halmain filigrán arany foglalatban pihen a nagy brazíliai smaragd.

– Miért nem mondtad el mindenkinek, amit tudsz rólam? – kérdezte, mintha nem tudná a választ.

– Deborah, mindketten az igazat mondtuk magunkról! Mi csak menedéket kínáltunk neked, és ismereteinket erről a hatalomról, amelyet birtokolsz! Gyere vissza hozzánk bármikor, ha akarsz.

Fölnevetett. – Bolond vagy te, Petyr, ám te hoztál ki a sötétből és a nyomorból erre a csodálatos helyre. – Maroknyi smaragdot és rubint vett elő bő szoknyájának rejtett jobb zsebéből. – Fogd ezeket!

Hátrahőköltem, és megráztam a fejemet.

– Ti azt mondjátok, nem vagytok az ördögnek cimborái – folytatta. – Vezetőtök pedig még csak nem is hisz a Sátánban, vagy nem e tulajdon szavakkal mondta? De Istenben és az egyházban csak kell hinnetek, különben miért élnétek így, szerzetesként, visszavonulva könyveitekhez, nem ismerve a világnak gyönyörűségeit? Miért nem háltál velem a fogadóban, Petyr, amikor volt rá alkalmad? Elég veszekedetten akartad. Fogadd

köszönetemet, mert most már csak ennyit adhatok neked. Meg ezeket a drágaköveket, amelyek gazdaggá tesznek. Nem kell többé aszketikus testvéreidre támaszkodnod. Nyújtsd a kezed!

– Deborah, miként jutottál ezekhez a drágakövekhez? – suttogtam. – És ha megvádolnak, hogy loptad őket?

– Ahhoz túlságosan okos az én ördögöm, Petyr. Ezek messzi tájról valók. De nekem csak kérnem kell, és már meg is kapom őket. Soha ki nem fogyó tartalékuk csekély töredékéből vásároltam e smaragdot, amelyet nyakamon viselek. Arany foglalatának hátuljába van fölvésve ördögömnek neve. Te tudod is, hogyan hívják. Ám figyelmeztetlek, sohase szólítsd, mert engem szolgál, és elpusztít mindenki mást, aki nevét használva akarna parancsolni neki.

– Deborah, gyere vissza hozzánk! – könyörögtem. – Csak nappal, ha kívánod, néhány órácskára, hogy beszélgess velünk, ennyit bizonyosan megenged a férjed. Ez a te szellemed nem ördög, ámde hatalmas, és gonosz dolgokra képes puszta hányavetiségből és komiszságból, ami a szellemekre jellemző. Deborah, ez nem játékszer, ezt tudnod kell!

Ámde láthattam, hogy ily aggályok távol esnek gondolataitól. Nem engedtem. Elmagyaráztam rendünk első és legfontosabb szabályát: legyen bármilyen hatalmunk, nem parancsolgathatunk szellemnek kapzsiságból. – Mert van egy ősi törvénye a varázslóknak és mindazoknak, akik láthatatlan erőkkel állnak összeköttetésben: az, aki rosszra használja a láthatatlant, maga sietteti önnön romlását.

– De miért rossz a gazdagság, Petyr? – kérdezte olyan hangon, mintha egykorúak lennénk. – Gondold már meg szavaidat! Aki gazdag, nem gonosz! Kinek árt az, amit ördögöm idehoz nekem? Roelant háza népének csak haszna van belőle.

– Akkor is veszélyes dolgot művelsz, Deborah. Ez a dolog attól lesz erősebb, ha beszélsz hozzá...

Leintett, most már megvetően. Ismét unszolt, hogy fogadjam el a drágaköveket. Nyersen közölte velem, hogy bolond vagyok, mert nem tudom, miként használjam a képességeimet, aztán megköszönte, amiért elhoztam ebbe a boszorkányoknak tökéletesen megfelelő városba, és gonoszul nevetett.

– Deborah, mi nem hiszünk a Sátánban – mondtam –, de hiszünk a gonoszban, és a gonosz az, ami elpusztítja az embert. Könyörgök, vigyázz ezzel a szellemmel! Ne hidd el, amit magáról és a szándékairól mond, mert senki sem tudhatja, mik ezek a lények valójában!

– Hagyd abba, Petyr, ne haragíts! Miből gondolod, hogy ez a szellem egyáltalán mond nekem valamit? Én beszélek hozzá! Olvass demonológiát, Petyr, az ördöghívő fanatikus papok régi könyveit, több hasznos tanácsot találsz bennük e láthatatlan lények irányításához, mint képzelnéd. Láttam ezeket a köteteket a polcaitokon, és ezt az egy latin szót, hogy daemonologia, már korábbról ismertem, mert már ezelőtt is találkoztam ilyen könyvekkel.

Megmondtam neki, hogy azok a könyvek tele vannak igazsággal és hazugsággal. Ismét unszolt, hogy fogadjam el a drágaköveket.

Nem akartam. Akkor a zsebembe csúsztatta őket, és forró csókot nyomott az arcomra. Távoztam a házból.

Ezek után Roemer megtiltotta, hogy találkozzam Deborah-val. Hogy a drágakövekkel mit művelt, sohasem kérdeztem. Sose érdekeltek a Talamasca hatalmas kincseskamrái. Annyit tudtam, amit most is tudok, hogy a tartozásaimat kifizetik, a ruháimat megvásárolják, és van a zsebemben annyi pénz, amennyi kell.

Amikor Roelant megbetegedett, és ez nem a felesége műve volt, Stefan, efelől biztosíthatlak, akkor is figyelmeztettek, hogy nem látogathatom meg többé Deborah-t.

Ám az a különös, Stefan, hogy nagyon gyakran én pillantottam meg őt a legváratlanabb helyeken, amint áll egyedül, vagy Roelant valamelyik fiát kézen fogva, és engem figyel a távolból. Így láttam utcákon, egyszer anyaházi ablakom alatt haladt tova, és mikor meglátogattam Rembrandt van Rijnt, akkor is ott ült hímezgetve Roelant oldalán, úgy lesett a szeme sarkából.

Még olyan idők is voltak, amikor azt képzeltem, hogy üldöz. Mentem magányosan, róla töprengve, emlékezve a kezdet közös pillanataira, amikor mosdattam és etettem, akár egy gyermeket. Nem állíthatom mindazonáltal, hogy gyermekként gondoltam rá, mikor ilyeneket gondoltam. Egyszer csak megtorpantam, sarkon fordultam, és ott jött ő, drága csuklyás bársonyköpenyében, és rám szögezte szemét, mielőtt befordult volna egy sikátorba.

Ó, Stefan, képzelheted szenvedéseimet! Roemer meg azt mondta, ne menj a közelébe, megtiltom. Geertruid ismételten figyelmeztetett, hogy ez a félelmetes szellem előbb-utóbb annyira megerősödik, hogy már majd nem engedelmeskedik Deborah-nak.

Roelant halála előtt egy hónappal beköltözött hozzájuk Judith de Wilde, egy káprázatosan tehetséges, fiatal festőnő, apjával, az idős Anton de Wildével, és a temetés után is a házban maradtak. Roelant öccsei magukkal vitték a fiúkat vidékre. Az özvegy és Judith de Wilde együtt vitték a házat. Szerető gonddal dédelgették az

öregembert, ám egyébként igen vígan éltek, és rengeteget mulattak: szobáik egész nap és minden este nyitva álltak az írók, költők, tudósok, festők és Judith tanítványai előtt, akik szintúgy csodálták őt, mint bármely férfi festőt, mert ugyanolyan tehetséggel bírt, és tagja is volt Stent Lukács céhének, akárcsak a férfiak. Roemer tilalma folytán én nem vizitelhettem a házban, ám számtalanszor elmentem előtte, és esküszöm neked, ha elég lassúra fogtam a lépést, az emeleti ablak üvege mögött megjelent Deborah árnya. Néha csupán a smaragd zöld lobbanása jelezte ottlétét, máskor kitárta az ablakot és intett, jönnék be, de mindhiába.

Maga Roemer is ellátogatott hozzá, ám Deborah nem bocsátotta be.

– Azt hiszi, többet tud, mint mi – jegyezte meg Roemer szomorúan. – Pedig nem tud semmit, mert ha tudna, nem játszadozna ezzel a dologgal. De ez a varázsló örök tévedése; azt képzeli, feltétlen hatalommal bír a láthatatlan erők fölött, amelyek teljesítik kívánságait, holott szó sincs erről. És az ő akarata, a lelkiismerete, a törekvései? Hogy megrontja ez a valami! Fajtalan dolog ez, Petyr, és veszedelmes.

– Roemer, én megidézhetnék egy ilyen lényt, ha akarnám?

– Erre senki sem tudja a választ, Petyr. Ha próbálkoznál, talán képes lennél rá. És talán nem szabadulhatnál tőle, ha egyszer felidézted, épp ebben áll a régi csapda. Az én áldásommal, Petyr, sohasem idézel föl ily dolgot. Figyelsz arra, amit mondok?

– Igen, Roemer – válaszoltam szokott engedelmességemmel. Ám ő tudta, hogy szívemet elgyöngítette és leigázta Deborah, épp oly biztosan, mintha megigézett volna, ám nem igézés volt az, hanem sokkal erősebb dolog.

– Ezen az asszonyon már nem segíthetünk – mondta. – Fordítsd elmédet más dolgok felé.

Legjobb tehetségem szerint próbáltam engedelmeskedni a parancsnak, ám ennek ellenére sem csukhattam be fülemet a hírek előtt, miszerint nem egy angol és francia nagyúr teszi a szépet Deborah-nak. Vagyona oly hatalmas, oly szilárdan megalapozott volt, hogy senkinek sem jutott eszébe firtatni eredetét, vagy azon tanakodni, volt-e idő, amikor a hölgy nem bírt ily gazdagsággal. Habzsolta a tudományokat, őszinte odaadással csüggött Judith de Wildén és atyján, és egyáltalán nem volt sürgős férjhez mennie a számos gavallér valamelyikéhez, kiknek udvarlását fogadta.

Nos, az egyik széptevő végül csak célba ért!

Sose tudtam meg, kihez ment férjhez, vagy hol tartották az esküvőt. Én már csak egyszer találkoztam Deborah-val, és akkor még nem tudtam, amit most tudok – hogy talán ez volt az utolsó éjszaka, mielőtt elutazott volna Amszterdamból.

Egy hang ébresztett a sötétben, és mikor észbe vettem, hogy kitartóan kocogtatják az üveget, oly módon, ami nem lehet a természet műve, odamentem megnézni, nem holmi kópé mászott-e le a tetőről. Végül is akkor a negyedik emeleten laktam, egyszerű, bár nagyon kényelmes szobában, lévén magam is alig több fiúnál a rendben.

Az ablak zárva volt, ahogyan kell, ám a mélyben fekete köpenyt viselő, magányos asszony állt a rakparton, aki mintha engem lesett volna, és amikor kitártam az ablaktáblát, intett karjával, mutatván, hogy menjek le hozzá.

Tudtam, hogy Deborah az. Oly veszettség fogott el, mintha succubus lopózott volna szobámba, lehúzta volna rólam a takarót, és munkába vett volna szájával.

Loppal kiosontam a házból, hogy elkerüljem a faggatózást. Ott várt ő, nyakán a zöld smaragddal, mely mint egy nagy szem, hunyorgott a sötétségben, és elvitt a mellékutcákon át a házába.

Stefan, azt hittem, álmodom, de nem akartam, hogy ez az álom véget érjen. A hölgyet nem kísérte szobalány, lakáj, senki. Egyedül jött el értem – amely, meg kell mondanom, Amszterdamban nem oly veszélyes, mint másutt –, ám az én vérem felforralásához bőven elég volt látni, hogy ily védtelen, elszánt és titokzatos, így tapad hozzám és sürget, hogy siessünk.

Mily gazdagok voltak e hölgy bútorai, mily süppedősek számos szőnyegei, mily kifinomultak parkettás padlói. Csillogó üveg mögé zárt ezüstök és finom porcelánok között vont magával az emeletre, szobájába, egy zöld bársonyfüggönyös ágyhoz.

– Holnap férjhez megyek, Petyr – mondta.

– Akkor miért hoztál ide, Deborah? – kérdeztem, de közben, Stefan, reszkettem a vágytól. Amikor megoldotta, és a padlóra ejtette köpenyét, és én megláttam ruhája szűk csipkéinek keretében fölpolcoltan gömbölyödő emlőit, majd megőrültem, hogy érinthessem őket, ám nem mozdultam. Még szorosra fűzött dereka, fehér nyaka és lejtősen ereszkedő válla is fölforralta a vérem. Nem volt húsának egyetlen ínycsiklandó porcikája, melyre nem éheztem volna. Dúvad voltam ketrecemben.

– Petyr – nézett szemembe –, tudom, hogy az ékköveket rendednek adtad, és köszönetemből semmit sem

tettél el magadnak. Tehát hadd adjam meg neked azt, amit idevezető hosszú utazásunk kezdete óta akartál, de szíved gyöngédségében nem vetted el tőlem.

– Deborah, miért cselekszel ilyet? – kérdeztem. El voltam szánva rá, hogy a legcsekélyebb mértékben sem élek vissza helyzetével. Mélységesen szomorú volt, kiolvastam a tekintetéből.

– Mert így akarom, Petyr – mondta. Hirtelen a nyakamba borult, és elhalmozott csókjaival. – Hagyd ott a Talamascát, Petyr, és jöjj velem! – kérlelt. – Légy a férjem, és én nem megyek feleségül a másik férfihoz!

– Deborah, de hát miért akarod tőlem ezt? – ismételtem. Fölkacagott, keserűen, bánatosan. – Magányosabb vagyok, mint képzelhetnéd, Petyr. Magányos vagyok, és előled nem kell titkolnom semmit. Boszorkányok vagyunk mi ketten, akár Istenéi vagyunk, akár az ördögéi, boszorkányok vagyunk, te meg én.

Ó, hogy villogott a szeme, azt mondta, mily nyers volt a diadala, és mégis milyen csüggeteg! Fogát összeszorította egy percig, aztán megsimogatta arcomat és nyakamat, amivel még inkább megveszejtett.

– Tudom, hogy kívánsz, Petyr, mindig is kívántál. Miért nem adod meg magadat? Jöjj velem! Elhagyjuk Amszterdamot, ha a Talamasca nem bocsát szabadon. Elmegyünk együtt, és nincs, amit meg ne szerezhetnék neked, nincs, amit meg nem adhatnék neked, csak maradj mellettem, engedd, hogy közel lehessek hozzád, és ne kelljen félnem többé! Elmondom neked, hogy ki vagyok én, és mi történt anyámmal. Beszélek mindenről, Petyr, ami szomorít, mert tőled sohasem féltem!

Arca elborult, könnyek szöktek a szemébe.

– Ifjú férjem gyönyörű és minden megvalósult, amiről álmodtam, mikor szurtosan és meztélláb ültem a kunyhó ajtajában. Ő az uraság, aki elnyargalt előttem a kastély felé menet, és most kastélyba visz magával, noha az egy másik országban van. Olyan ez, mintha átlépnék anyám tündérmeséinek birodalmába: grófné lesz belőlem, valóra válik minden ballada és legenda.

Csak hát Petyr, szeretem is őt, meg nem is szeretem. Te vagy az első férfi, akit szerettem, aki idehoztál, aki láttad a máglyát, amelyen meghalt az anyám, te, aki megfürdettél, megetettél és felöltöztettél, amikor magamtól nem voltam képes rá.

Immár nem volt reményem úgy elhagyhatni ezt a szobát, hogy nem teszem magamévá őt. Tudtam, mégis annyira megbabonázott pilláinak legparányibb hajlata, vagy a legapróbb gödröcske az arcán, hogy nem tiltakoztam, amikor magával vont, nem az ágyra, hanem a szőnyegre, a kis széntűz elé, és ott, a vibráló melegben mesélni kezdte szomorú sorsát.

– Múltam immár árnyakban tűnik elém – sírt halkan, miközben szeme tágra nyílt az értetlen ámulattól. – Éltem valaha azon a helyen, Petyr? Láttam anyámat meghalni?

– Ne hozd vissza a fényre, Deborah – kértem. – Hadd fakuljanak el a régi képek.

– De Petyr, emlékszel még arra, amikor először beszéltél velem, és azt mondtad, anyám nem volt gonosz, az emberek bántak vele gonoszul? Miért hittél ezekben a dolgokban?

– Az Istenért, Deborah, te mondd el nekem, hogy boszorkány volt-e, és mit jelent boszorkánynak lenni!

– Ó, Petyr, emlékszem, amikor kimentem vele a mezőre a holdtalan éjszakában, oda, ahol a kövek vannak.

– És mi történt, édesem? – kérdeztem könyörögve. – Jött az ördög, hasított patájával?

Ő megrázta a fejét, és intett, hogy figyeljek, maradjak csendben, legyek jó. – Petyr – mondta –, anyámnak egy boszorkánybíró tanította a mágiát! Anyám maga mutatta meg a könyvet. A bíró akkor jött a falunkba, amikor én még csak porban csúszó poronty voltam, ő pedig eljött a kunyhónkba, gyógyulást keresve kezének sebére. Ült anyámmal a tűznél, mesélt neki mindama helyekről, ahol járt, és a boszorkányokról, kiket megégetett. "Jól vigyázz, lányom", mondta anyámnak, ő legalábbis így mesélte utóbb, majd kivette bőr iszákjából a gonosz könyvet, Démonologie volt a címe, és felolvasott anyámnak, aki nem tudott olvasni latinul, illetve semmilyen nyelven, és a képeket is odatartotta a tűz fényébe, hogy jobban lehessen látni.

Órákon át tanította e dolgokat anyámnak, hogy miket tettek és miket tehetnek a boszorkányok. "Jól vigyázz, lányom", mondogatta, "különben az ördög megkísért, mert az ördög kiváltképpen szereti a bábát és a füves asszonyt!", majd fordított egy lapot.

Azon az éjszakán, amikor anyámmal hált, beszélt a kínzókamrákról, és az égetésekről, és az elítéltek jajgatásáról. "Jól vigyázz, lányom", ismételte, amikor elment.

Mindezt később hallottam anyámtól. Hatéves gyermek voltam, vagy talán hét, amikor elmesélte. A konyha tüzénél ültünk. "Na gyere csak", mondta, "most majd meglátod". A mezőre mentünk, kitapogattuk az utat a kövek között, megálltunk a kör kellős közepén, aztán csak álltunk, mint a cövek, hogy érezzük a szelet.

Pissz sem hallatszott az éjszakában, ezt én mondom neked. Sehol egy tűszúrásnyi világosság. Még a csillagok sem rajzolták ki a kastély tornyait vagy a távolban azt a szeletnyi vizet, amit tőlünk lehet látni a Donnelaith-tóból. Anyám fogta a kezemet, és dudorászott, aztán elkezdtünk körtáncot járni, apró köröket

írtunk le, újra és újra. Anyám hangosabban dúdolt, majd latin szavakat mondott, a démont idézve, karjait széttárva kiáltotta, hogy jöjjön.

Az éjszaka üres volt. Semmi sem válaszolt. Közelebb bújtam anyám szoknyájához, szorítottam hideg kezét. Majd éreztem, ahogy közeledik a kaszáló fölött, kezdetben szellőnek tűnt, aztán széllé erősödött. Éreztem, amint megérinti hajamat és tarkómat, kavarog körülöttünk, akár a levegő. Majd hallottam szavát, csak nem fennhangon, de mégis hallottam, és azt mondta: "Itt vagyok, Suzanne!"

Ó, hogy kacagott anyám a boldogságtól! Hogy táncolt! Mint egy gyerek! A kezét dörzsölte, ismét kacagott, és hátradobta a haját. "Te látod, babuskám?", kérdezte, én pedig azt feleltem, hogy érzem, méghozzá igen közel.

Akkor az ismét megszólalt: "Nevezz a nevemen, Suzanne!"

"Lasher", mondta anyám, "az ostoros és korbácsos, a szélről, amelyet küldesz, a szélről, amely ostorozza a kaszáló füvét, és korbácsként csapja le a levelet az ágról. Jöjj most, én Lasherem, zúdíts vihart Donnelaithre! Abból tudni fogom, hogy hatalmas boszorkány vagyok, és ezt az én szerelmemért teszed!"

Mire a kunyhóhoz értünk, és anyám behúzta az ajtót, a szél már vonított a mezők felett és a kéményben. Leültünk a tűzhöz, és nevetgéltünk, mint két gyerek. "Látod, látod, ugye, hogy megcsináltam!", súgta anyám. És mikor a szemébe néztem, azt láttam, amit mindig, amit kínhalála utolsó percéig fogok látni: egy balga, butácska lány szemét, aki a tenyerébe vihorászik, miközben a másik öklében a lopott nyalánkságot szorongatja. Neki ez játék volt, Petyr. Játék!

– Értem, szerelmem – válaszoltam.

– Most mondjad nekem, hogy nincsen Sátán! Mondjad nekem, hogy nem ő jött a sötétségen át, magának követelve Donnelaith boszorkányát, akit a máglyára juttatott! Lasher találta meg helyette a tárgyakat, amelyeket mások elveszítettek, Lasher hozta neki az aranyat, amelyet elkoboztak tőle, Lasher súgta meg a titkos csalárdságokat, amelyeket anyám föltárt az érdeklődő füleknek. És Lasher parittyázta meg jégesővel a fejőlányt, aki összeveszett anyámmal, Lasher iparkodott megbüntetni anyám minden ellenségét, és ennél fogva közhírré tette anyám hatalmát! Nem tudta kézben tartani Lashert, Petyr. Nem tudta, miként használja. És akár a gyertyával játszó gyermek, maga gyújtotta a tüzet, amely elégette.

– El ne kövesd ugyanezt a hibát, Deborah! – suttogtam, miközben arcát csókolgattam. – Senki sem utasíthat egy démont, mert ez démon!

– Ó, nem, sokkal több ez annál – súgta vissza. – Mennyire tévedsz! De ne félts engem, Petyr. Én nem vagyok az anyám. Nincs rá okod.

Ezután némán ültünk a tüzecskénél, bár engem meglepett, hogy Deborah elviseli a lángok közelségét; miközben homlokát a kandalló kövének támasztotta, ismét megcsókoltam bársonyos arcát, és hátrasimítottam homlokából a hosszú, kósza, nyirkos, fekete fürtöket.

– Petyr – szólalt meg –, én sohasem fogok éhezni, és mocsokban élni, mint az anyám. Sohasem leszek az ostoba emberek kiszolgáltatottja.

– Ne menj férjhez, Deborah! Ne tedd! Gyere velem! Jöjj a Talamascához, majd együtt fölfedezzük e lény természetét...

– Nem, Petyr. Tudod, hogy nem akarom. – Szomorúan elmosolyodott. – Neked kell velem jönnöd, hogy együtt távozzunk. Beszélj most hozzám a titkos hangodon, azon a hangon, amellyel órákat állítasz meg, és szellemeket idézel, légy velem, légy az én vőlegényem; ez legyen a boszorkányok nászéjszakája!

Ezer tiltakozás tódult a nyelvemre, ám ő eltakarta szájam a kezével, majd a szájával, és oly igézően, annyi tűzzel kezdett csókolni, hogy immár nem volt más gondolatom, mint letépni róla a szoros köntöst, és a magamévá tenni az összehúzott zöld ágyfüggönyök között e zsenge gyermektestet, amelynek asszonyi emlői és asszonyi titkai voltak, e testet, amelyet fürdettem és öltöztettem.

Miért kínozom magamat ezzel az írással? Régi bűnömet gyónom meg, Stefan. Elmondok mindent, amit tettem, mert nem beszélhetek erről az asszonyról gyónás nélkül.

Még sohasem áldoztam a test rítusainak ehhez fogható odaadással, még sohasem élveztem kéjt és ékességet, mintővele.

Ő ugyanis boszorkánynak, ennélfogva gonosznak hitte magát, Stefan, így tehát az ördögnek misézett mohón. Ám esküszöm, gyengéd, jó szíve volt, és ebből valóban részegítő, ritka bájital keveredett.

Csupán hajnalban távoztam ágyából. Aludtam parfümözött kebelén. Olykor-olykor sírtam, mint egy kisgyerek. Kísértő ügyességgel ébresztette föl egész testemet a maga használatára. Rátalált legtitkosabb éheimre, játszott velük, és jóllakatta őket. A rabszolgája voltam, mégis tudta, hogy nem maradok vele, mert vissza kell térnem a Talamascához; a végén órákig hevert mozdulatlanul, szomorúan bámulva a fából faragott

ágymennyezetet. A függöny résein akkor már beszivárgott a fény, és az ágy kezdett fölmelegedni a naptól.

Fáradtan öltözködtem, és semmi mást nem kívántam a teremtett világból, mint az ő testét és lelkét, mégis elhagytam. Haza akartam menni, hogy beszámoljak Roemernek cselekedetemről. Vissza akartam térni az Anyaházba, mely valóban apám és anyám volt. Nem tudtam, mi mást tehetnék.

Azt hittem, átkokkal fog elküldeni, de nem így történt. Még egyszer könyörögtem neki, hogy maradjon Amszterdamban, jöjjön velem.

– Isten veled, papocskám – felelte ő. – Szerencse kísérjen utadon, és kárpótoljon a Talamasca mindenért, amit azzal veszítettél, hogy lemondtál rólam. – Könnyeket ontott, én pedig mohón csókoltam a tenyerét, és még egyszer a hajába temettem arcomat, mielőtt elhagytam volna. – Most menj, Petyr – szólt végül. – Emlékezz reám.

Úgy egy-két nap múlva hallottam, hogy elutazott. Vigasztalhatatlan voltam, csak fetrengtem és sírtam. Próbáltam odafigyelni Roemerre és Geertruidre, de nem hallottam, mit akarnak mondani. Annyit tudtam, hogy várakozásommal ellentétben nem haragszanak rám.

Maga Roemer ment el Judith de Wildéhez és vásárolta meg Deborah arcképét, azt a Rembrandt-portrét, amely a mai napig a házunk falán függ.

Talán egy teljes év beletelt, mire visszanyertem testem és lelkem egészségét. Attól kezdve egyetlenegyszer sem szegtem meg a Talamasca törvényeit. Újból járni kezdtem a német államokat, Franciaországot, sőt, még Skóciába is eljutottam; mentettem a boszorkányokat, írtam róluk és följegyeztem szomorú sorsukat, úgy, ahogy mindig csináltuk.

Stefan, tehát most már ismered Deborah történetét, és képzelheted megrendülésemet, amikor ennyi évvel később a languedoci Cévennekben, ebben a kis erődvárosban kellett rájönnöm, hogy a tragikus sorsú Montcleve kontesz nem más, mint Deborah Mayfair, a skót boszorkány lánya!

Csak legalább azt a keveset ne tudták volna meg a városiak, hogy máglyán veszett a grófnéjuk anyja! Bár ne árulta volna el titkait az ifjú ara, miközben az ifjú uraság kebelén zokogott! Hajh, hogy belevésődött emlékezetembe az a sok évvel ezelőtti arca, amikor azt mondja: "Petyr, veled úgy beszélhetek, hogy nem kell közben félnem!"

Most már felmérheted, minő rettegéssel s nyomorultul léptem abba a cellába; és a nagy kapkodástól az utolsó percben jutott csak eszembe, hogyha netán a hölgy, ki rongyokban gunnyasztott szalma ágyán, fölnéz, rám ismer és elkiáltja nevemet, rögtön lerántja rólam az álruhát.

Ám ez nem következett be.

Beléptem a cellába, megemelvén fekete reverendám alját, hogy oly egyházi személynek tűnjek, ki nem akarja beszennyezni magát e mocsokkal. Lenéztem rá, és nem láttam arcán felismerést.

Ennek ellenére nyugtalanított merev tekintete, és kereken közöltem a vén szamár plébánossal, hogy egyedül kell egzaminálnom a boszorkányt. A plébánosnak nagyon nem akaródzott kettesben hagynia bennünket, ám én megmondtam, hogy láttam már elég boszorkányt, egy csöppet sem félek ettől sem, kinek számos kérdést kell föltennem, úgyhogy legyen szíves megvárni a paplakban, jövök mindjárt. Majd számos aranyat vettem elő zsebeimből, és átnyújtottam a plébánosnak: – Vedd el ezeket az eklézsia javára, mert tudom, hogy sok fáradságot okoztam. – Ez eldöntötte a kérdést, s az ostoba elment.

Kell-e mondanom, mily alantas volt e mesterkedés, csak azért, hogy őrök nélkül adják kezemre ezt az asszonyt? Mert miket tehettem volna vele, ha úgy tartja kedvem? És ugyan hányan tehettek már ilyet előttem?

Az ajtó becsukódott, és bár nagy sutyorgás hallatszott a folyosóról, mi kettesben maradtunk. Letettem a gyertyát egy fapadra, amely egyetlen berendezése volt a cellának, és miközben azon erőlködtem, el ne sírjam magamat a láttán, egyszer csak meghallom a hangját, de olyan fojtottan, hogy alig volt erősebb suttogásnál:

– Petyr, valóban te vagy az?

– Igen, Deborah – válaszoltam.

– Ah, de nem azért jöttél, hogy megmentsél, ugye? – kérdezte fáradtan.

Szíven szúrt a hangja, mert ugyanaz a hang volt, amellyel hálószobájában szólt hozzám, az amszterdami utolsó éjszakán. Kicsivel lett csak mélyebb, és volt talán még valami sötét muzsikája is, amit a szenvedés ad.

– Nem tehetem, Deborah. Bár meg kellene próbálnom, de tudom, hogy kudarcot vallanék.

Nem látszott csodálkozni, de azért rám mosolygott.

Fölvettem a gyertyát, közelebb mentem, és eléje térdepeltem a szénába, hogy a szemébe nézhessek. Láttam ugyanazt a szemet, amelyre emlékeztem, ugyanazt az arcot is, amikor elmosolyodott, és úgy tűnt, hogy az én Deborah-m már át is szellemült e törékeny, viaszfehér alakba, csupán szépsége maradt változatlan.

Nem húzódott közelebb, csupán figyelt feszülten, mintha festeni akarna, és akkor én a siralmasan üres

szavak áradatában eléje zúdítottam, hogy nem volt tudomásom szomorú sorsáról, egyedül jöttem e városba, a Talamasca megbízásából, és mély bánattal kellett megtudnom, hogy ő az, kiről oly sokat fecsegnek, és hallom, hogy fellebbezett a püspökhöz meg a párizsi parlamenthez. Ekkor ő egy könnyű mozdulattal csendre intett, és így szólt:

– Holnap meg kell halnom, és te semmit sem tehetsz ellene.

– Ó, de mégis lehetséges egy kis kegyelem! – vitatkoztam. – Van nálam egy por, amely, ha vízzel elegyítve megiszod, elkábít, és nem szenvedsz annyit, mint szenvedhetnél. Nem is, adhatok annyit, hogy meg is halhatsz, ha úgy akarod, és kijátszhatod a lángokat! Tudom, hogy eljuttathatom hozzád! Az öreg plébános buta.

Ajánlatom mélyen megindította, de nem sietett elfogadni.

– Petyr, eszemnél kell lennem, amikor levisznek a térre. Figyelmeztetlek, ne légy a városban, amikor megtörténik! Vagy rejtőzz a zsalugáterek biztonságába, ha itt kell lenned, hogy a magad szemével lássad.

– Szökésről beszélsz, Deborah? – kérdeztem, és be kell vallanom, hogy képzeletem nyomban lángra gyúlt. Bár megmenthetném, úgy, hogy nagy kavarodást csinálok, és elszöktethetném őt valamilyen módon! De miként érhetném el ezt?

– Nem, nem, Petyr, az meghaladja hatalmamat, mint ahogy azét is, kinek parancsolok. Szellemnek semmiség, hogy elhozzon a boszorkánynak egy apró ékkövet vagy aranypénzt, ám hogy megnyissa a börtönajtót, erőt vegyen fegyveres foglárokon? Azt nem lehet. – Majd vadul fölvillant a szeme, akárha őrület kerítette volna hatalmába: – Tudod-e, hogy a tulajdon fiaim tanúskodtak ellenem? Hogy az én imádott Chrétienem boszorkánynak nevezte az anyját?

– Szerintem kényszerítették, Deborah. Elmenjek hozzá? Mit tehetnék, amivel segítek rajtad?

– Ó, kedves, drága Petyr! – mondta. – Miért nem hallgattál rám, amikor könyörögtem, hogy gyere velem? Ám ez nem a te dolgod, hanem az enyém.

– Hogyhogy, Deborah? Abban sohasem kételkedtem, hogy ártatlan vagy. Ha meggyógyíthattad volna férjed sebesülését, senki sem kiabált volna "boszorkányt".

A fejét rázta. – Sokkal többről van itt szó. Amikor a férjem meghalt, feddhetetlennek hittem magamat. Ám azóta jó egy hónapja töprenkedem ebben a cellában, Petyr. Az éhség és a fájdalom kiélesíti az eszet.

– Deborah, el ne hidd, amit ellenségeid mondanak, akármilyen gyakran, akármily hévvel mondják!

Nem felelt. Mintha nem is hallotta volna. Majd ismét felém fordult. – Petyr, ezt tedd meg értem. Hogyha holnap megkötözve hoznak le a térre, ami legnagyobb félelmem, kérd, hogy oldják el kezemet, lábamat, különben nem vihetem a bűnbánók nehéz gyertyáját, mint ez szokás ezen a tájon. Ne engedd, Petyr, hogy megnyomorított lábaim ellágyítsák a szívedet! A gúzstól jobban félek, mint a lángoktól!

– Megteszem – mondtam –, de nincs okod az aggodalomra. Kezedbe adják a gyertyát, úgy sétáltatnak végig a városon, aztán visszahozatják veled a székesegyház lépcsőjéhez. Csupán ott fognak megkötözni, majd vezetnek a máglyára. – Nem bírtam folytatni.

– Figyelj rám, kérnem kell tőled még valamit – mondta.

– Hallgatlak.

– Ha majd ennek vége lesz, Jean-Jacques Toussaint Portau-Prince-i kereskedőnek címezve írd meg a hispaniolai Saint-Domingue-be leányomnak, Charlotte Fontenaynek, Antoine Fontenay feleségének, amit mondandó vagyok.

Elismételtem a nevet és a címet.

– Azt írd Charlotte-nak, hogy nem szenvedtem a lángokban, akkor is, ha nem igaz.

– Majd elhitetem vele.

Mire ő keserűen elmosolyodott. – Vagy nem – mondta. – De a kedvemért tedd meg, ami tőled telik.

– Mi van még?

– Adj át még egy üzenetet, de ezt szóról-szóra meg kell jegyezned. Mondd meg leányomnak, hogy legyen óvatos – hogy az, akit szolgálni küldök hozzá, néha azt teszi, amit hite szerint meg akarunk tétetni vele. Továbbá mondd meg, hogy az, akit küldök, hitét egyformán meríti céljainkból, kósza gondolatainkból és elszólásainkból.

– Ó, Deborah!

– Megérted, mit mondok, és hogy miért kell átadnod Charlotte-nak ezt az üzenetet?

– Értem. Mindent értek. Azt kívántad, hogy hűtlenkedő férjed haljon meg, mire a démon lesújtotta.

– Mélyebben szántó dolgokról van itt szó. Ne is próbáld megérteni. Sohasem kívántam férjem halálát. Szerettem őt. És nem tudtam, hogy megcsal! Ám neked át kell adnod Charlotte-nak, amit üzenek, az ő biztonsága érdekében, mert láthatatlan szolgám nem fogja közölni magamagáról, mily állhatatlan. Nem

beszélhet olyas dologról, amit maga sem ért.

– Ó,de...

– Petyr, most ne papolj nekem a lelkiismeretről. Mert ha igen, akkor jobb lett volna, ha sose teszed be ide a lábad. Charlotte-nál van a smaragd. Ha majd én meghaltam, a szellem elmegy a lányomhoz.

– Ne küldd oda, Deborah!

Sóhajtott, mély csalódással és szomorúsággal. – Kérlek, könyörgök, tedd, amit mondok!

– Mi történt a férjeddel, Deborah?

Először úgy rémlett, nem fog válaszolni, azután mégis azt mondta: – Férjem már haldokolt, amikor eljött hozzám az én Lasherem, és tudatta velem, hogy bolondját járatta a férjemmel az erdőben, azért esett le a lóról. "Hogy tehettél ilyet?", kérdeztem. "Én sose mondtam, hogy ezt tedd!" Mire ő azt felelte: "De hát ha úgy láttál volna bele a szívébe, Deborah, ahogy én láttam, te is azt parancsoltad volna, hogy ezt tegyem!"

Stefan, a velő is megfagyott csontjaimban, és arra kérlek, hogyha másolatot készíttetsz nyilvántartásunknak levelemből, a fenti szavakat húzasd alá! Mert ki találkozott még láthatatlan ördöggel, kiben így, egyszerre lett volna meg az engedelmesség és a nyakasság, az ész és az ostobaság?

Úgy láttam ez ördögfajzatot, mint palackból szabadult dzsinnt, aki szökdécsel és tör-zúz, mikor mihez van kedve. Eszembe jutottak Roemer régi figyelmeztetései. Eszembe jutott Geertruid, és a dolgok, amelyeket mondott. Ám ez olyan rossz volt, hogy az még az ő elképzeléseiket is felülmúlta volna.

– Bizony így van ez – mondta Deborah szomorúan, ki gondolataimból olvasott. – Meg kell írnod Charlotte-nak! – esdekelt. – Körültekintően válaszd meg szavaidat, arra az esetre, ha a levél illetéktelen kezekbe kerülne, de írd meg, úgy, hogy Charlotte lásson mindent, amit látnia kell!

– Deborah, zabolázd meg ezt a valamit! Charlotte-nak pedig hadd mondjam, anyja nevében, hogy vesse a smaragdot a tengerbe.

– Ahhoz már késő, Petyr, és mivel a világ olyan, amilyen, akkor is elküldtem volna Lasheremet Charlotte-hoz, ha nem jössz ide ma este, és nem hallod utolsó kívánságomat. Az én Lasherem oly hatalmas, amilyennek el sem tudsz képzelni démont, és sokat tanult.

– Tanult! – ismételtem döbbenten. – Hogyhogy tanult, Deborah, hiszen csak szellem, azok pedig bolondosak, hisz épp abban rejlik a veszély, hogy csak teljesítik kívánságainkat, nem mérlegelve azok bonyolultságát, és így taszítanak a romlásba! Ezernyi történet van, ami ezt bizonyítja! Veled nem ez történt? Akkor miként mondhatod, hogy szellemed tanult?

– Gondolkozz el azon, Petyr, amit mondtam. Továbbra is azt állítom, hogy Lasherem sokat tanult, és nem örök együgyűsége vezetett a tévedéshez, hanem élesedő céltudata. De ígérd meg, mindarra, ami köztünk történt valaha, hogy írsz az én drága leányomnak! Ezt meg kell tenned értem!

– Jól van – feleltem kezemet tördelve. – Megteszem, de azt is megírom, amit most mondtam neked.

– Ez csak tisztességes, jó papom, derék tudósom – mosolygott keserűen. – Most menj, Petyr. Nem bírom tovább a látásodat. Lasherem is közel van, és most beszélnünk kell. Holnap pedig, könyörögve kérlek, menj biztonságos fedél alá, amint meglátod, hogy kezemet, lábamat eloldozták, és a templom ajtajában állok.

– A mennybéli Úristen irgalmazzon nekem, Deborah, bár elvihetnélek erről a helyről, bár lenne rá mód... – És itt összeroppantam, Stefan. – Deborah, ha ez a te Lasher szolgád ki tudja módolni a szöktetésedet a segítségemmel, csak annyit mondj, miként lehet megtenni!

Láttam magamat, amint kiragadom az eszelős tömegből, és elmenekítem a falakon túli erdőbe.

Hogy mosolygott akkor, milyen gyengéden és bánatosan. Ugyanúgy mosolygott, mint mikor elváltunk, valamikor réges-régen.

– Álom, Petyr! – mondta, majd még szélesebben mosolygott, amitől félőrültnek, illetve inkább őrült szentnek vagy angyalnak látszott a gyertyafényben. Fehér arca olyan gyönyörű volt, mint a gyertya lángja. – Az én életemnek vége, de azért messzire és magasra jutottam ebből a kis cellából – mondta. – Most menj! Menj, és add át üzenetemet Charlotte-nak! De csak akkor, ha biztonsággal kívül vagy a városon!

Megcsókoltam a kezét. Vastagon varas volt a tenyere, mert összeégették, amikor kínozták. A sebeit is megcsókoltam. Nem érdekelt.

– Mindig szerettelek – mondtam, és mondtam még más dolgokat, gyengéd bolondságokat, amelyeket nem írok ide. Ő mindezt tökéletes belenyugvással hallgatta, és tudta azt, amire én csak most döbbentem rá: hogy bánom, amiért nem követtem őt, megvetem magamat, a munkámat, egész életemet!

Ez elmúlik, Stefan. Tudom. Akkor is tudtam, alig néhány órája, amikor elhagytam Deborah celláját. De most igaz, és olyan vagyok, mint Keresztelő Szent János a lélek sötét éjszakájában. Én mondom, elhagyott minden vigasztalás. És mi okból?

Azért, mert szeretem Deborah-t. Mert tudom, hogy démona tette tönkre, mint ahogy Deborah anyját is bizonyosan az pusztította el. És azért is, mert igaza volt Roemernek, Geertruidnak és az összes varázslónak, amióta a világ világ!

Nem hagyhattam el úgy, hogy nem ölelem s csókolom meg. Ám éreznem kellett kínjait, amikor magamhoz öleltem, az égések, a sebek, a csigázástól megszaggatott izmok fájdalmát. És ez volt az én gyönyörű Deborah-m, ez a hozzám tapadó roncs, aki úgy sírta el magát, mintha kulcsot forgattam volna el egy zárban.

– Ne haragudj rám, szerelmesem! – kértem, mert magamat vádoltam e könnyekért.

– Oly édes ölelni téged – suttogta, majd eltolt magától. – Most menj, és jegyezz meg mindent, amit mondtam!

Úgy mentem, mint aki nincs eszénél. A téren még mindig hemzsegtek az emberek, akik kivégzést látni jöttek. Egyesek fáklyafénynél állítgatták föl asztalaikat, mások pokrócba burkolózva aludtak a fal tövében.

Közöltem a vén pappal, miszerint egyáltalán nem vagyok meggyőződve róla, hogy ez az asszony boszorkány, és haladéktalanul beszélni akarok az inkvizítorral. Én mondom neked, Stefan, eget-földet hajlandó lettem voltan megmozgatni Deborah-ért.

De hát tudod, mi lett a vége.

A kastélyhoz mentünk, ahová be is bocsátottak, ez a bolond plébános pedig annyira örült, amiért valaki fontos személlyel lehet, hogy hívatlanul rontott be a lakomára, ám én kihúztam magamat, felöltöttem legparancsolóbb modoromat, és rögtön latinul kezdtem kérdezgetni az inkvizítort, a vén grófné pedig, egy sötét bőrű, fölöttébb spanyolos külsejű asszony, épp e modor miatt rendkívüli türelmet tanúsított irányomban.

Louvier atya, a szemrevaló és fölötte jól táplált inkvizítor, kinek szépen ápolt szakálla, haja és hunyorgó fekete szeme volt, semmi gyanúsat nem talált föllépésemben, sőt oly tisztelettel viselkedett, mintha egyenesen a Vatikánból érkeztem volna, és nem győzött nyugtatgatni, mikor azt mondtam, hogy talán egy ártatlant akarnak megégetni.

– Azt egy boszorkánynál sohasem tudhatja az ember! – vélte a kontesz, rút, mély torokhangon kacagva, és borral kínált, majd bemutatott a mellette ülő Chamillart grófnénak, és a környék összes nemeseinek, akik a kastélyban szálltak meg, hogy lássák a boszorkányégetést.

Ez a gyülekezet rendíthetetlen vidorsággal söpörte félre minden kérdésemet, ellenvetésemet, javaslatomat. Ők már megharcolták a csatát és győztek, nekik nem volt hátra más, mint az ünnepség, amelyre reggel kerül sor.

A fiúk persze sírnak a szobájukban, de majd abbahagyják. Deborah-tól pedig nincs miért félni, mert ha olyan erős lenne a démona, hogy kiszabadíthatná, akkor már megtette volna. De nem így szokott lenni a boszorkányokkal? Amint lánc kerül a lábukra, az ördög tüstént: elhagyja őket.

– De ez az asszony nem gyónt – vitatkoztam –, a férje pedig maga vallotta be, hogy lova vetette le az erdőben. Csak nem egy lázas, haldokló ember tanúskodása alapján akarják bűnösnek nyilvánítani?

Annyi hatással volt rájuk, mintha száraz leveleket vágtam volna az arcukba.

– Én a fiamat szerettem a legjobban az egész világon! – mondta a vén kontesz, csúful elhúzva száját, és öldöklőn nézett apró, fekete szemével. Aztán, mintha eszébe jutott volna valami, hozzátette a legmérhetetlenebb képmutatással: – Szegény Deborah, hát mondtam én, hogy nem szerettem Deborah-t, hát nem bocsátottam meg neki ezer dolgot?

– De bizony hogy mondta! – bólogatott eltúlzott vehemenciával és nagyon kenetesen Louvier, a részeg bitang.

– Nem a boszorkányságról beszélek – folytatta a vénasszony, akinek szeme se rebbent az inkvizítor viselkedésétől –, hanem a menyem gyarlóságairól és titkairól, mert ki ne tudta volna a városban, hogy Charlotte túl hamar jött az esküvő után, de az én fiamat annyira elvakította ennek az asszonynak az igézete, és annyira imádta Charlotte-ot, és olyan hálás volt Deborah-nak a móringjáért, és akkora bolond volt minden tekintetben...

– Muszáj beszélnünk róla? – susogta Chamillart grófné, és mintha megremegett volna. – Charlotte távozott körünkből.

– Majd megtalálják és megégetik, mint az anyját – közölte Louvier, amit nagy bólogatás és helyeslés követett.

És így diskuráltak tovább egymás között, hogy de jó lesz már túl lenni a kivégzésen, és mikor kérdéseket akartam föltenni, leintettek, hogy maradjak csendben, igyak, és törődjek a magam dolgával.

Iszonyú volt, ahogy nem vettek tudomást rólam, mint az álombeli lények, amelyek nem hallják a sikolyainkat. Ennek ellenére kitartottam mellette, hogy nincs bizonyítékuk éjszakai röpködésekre,

boszorkányszombatokra, démonokkal folytatott fajtalankodásokra, meg a többi bárgyúságra, amelyekért másutt tűzhalál jár. Ami a gyógyításokat illeti, mi más az, mint a füves asszony tehetsége? Az miért bűn? A bábu pedig talán csak a gyógyítás egyik eszköze volt.

Mindhiába!

Mily fesztelen nyájassággal töltekeztek az asztalnál, amely Deborah asztala volt, az ezüstről, amely Deborah ezüstje volt, miközben ő ott senyved abban a hitvány cellában!

Végül könyörögtem, engedélyezzék a megfojtást a máglya előtt. – Önök hány embert láttak már tűzhalállal pusztulni? – Lanyha közönnyel utasítottak el.

– A boszorkány megátalkodott – mondta Chamillart grófné, az egyetlen, aki józannak tűnt, és még mintha egy kis félelem is látszott volna rajta.

– Ugyan mit szenved? Legföljebb negyedórát? – kérdezte az inkvizítor, megtörölgetve száját pecsétes asztalkendőjével. – Mi az a pokol örök lángjaihoz képest?

Végül otthagytam őket, és átfurakodtam a népes téren, ahol ment a részeg dorbézolás az apró tüzecskék körül, megálltam a baljós máglya tövében, felnéztem a póznára és a kézbilincsekre, majd egyszer csak azon kaptam magam, hogy balra fordulva a templomkapu hármas csúcsívét nézem, amelyen a régi korok kezdetleges művészetével kifaragott Szent Mihály arkangyal kergette a pokolra az ördögöket, háromágú szigonyával döfve át a Sátán potrohát.

Az inkvizítor szavai csengtek fülemben, miközben ezt a fertelmet néztem a lángok fényénél: "Ugyan mit szenved? Legföljebb negyedórát? Mi az a pokol örök lángjaihoz képest?"

Ó, Deborah, aki sohasem ártott senkinek szánt szándékkal, aki egyformán részeltette gyógyító tehetségében a legszegényebbet és a leggazdagabbat, aki oly dőre volt!

Ma éjszaka írtam ezt, Stefan, legalább annyira azért, hogy távol tartsam magamtól a tébolyt, mint nyilvántartásunk számára. Fáradt vagyok. Becsomagoltam, hogy rögtön távozhassak a városból, amint e szomorú história véget ér. Lepecsételem a levelet, és útitáskámba teszem, a szokott melléklettel, hogy halálom esetén jutalom ellenében juttassák el Amszterdamba, erre és erre a címre.

Mert nem tudom, mit hoz a napvilág. Majd folytatom e tragédiát egy másik levélben, ha megállapodtam holnap este egy másik városkában.

Most sütött be az ablakon a nap. Imádkozom, hogy Deborah meneküljön meg valamiképpen, bár tudom, hogy szó sem lehet róla. Stefan, én magamhoz szólítanám Deborah ördögét, ha tudnám, hogy hallgat a szómra, és megpróbálnám rávenni valami vakmerő cselekedetre, de tudom, hogy nincs ily hatalmam, ezért várok.

Hű társad a Talamascában:
Petyr van Abel
Montcleve, 1689. Szent Mihály napján

Michael befejezte az első géppel írott szöveget. Kivette a másodikat a nátronpapír dossziéból, aztán sokáig csak ült, összekulcsolva ujjait az íráson, és bután imádkozott, hogy Deborah ússza meg valamiként a máglyát.

Majd pedig, mikor nem bírta tovább, fölemelte a kagylót, tárcsázta a központot, és Aaront kérte.

– Az az amszterdami kép, Aaron, amelyiket Rembrandt festett, megvan az még maguknak?

– Igen, Michael, még mindig ugyanott van, az amszterdami Anyaházban. Már kértem fényképet az archívumtól, de beletelik egy kis időbe.

– Maga ugye tudja, Aaron, hogy ő a sötét hajú asszony! Tudja, hogy ő az! És a smaragd – annak kell lennie az ékszernek, amelyet láttam! Aaron, esküdni mernék rá, hogy ismerem Deborah-t! Neki kellett eljönnie hozzám, és a nyakában volt a smaragd, és Lasher... Lasher, azt a szót mondtam, amikor kinyitottam a szememet a hajó fedélzetén!

– De nem emlékszik rá.

– Nem, de biztos vagyok benne... Aaron...

– Michael, próbáljon meg tartózkodni az értelmezéstől vagy az elemzéstől. Folytassa az olvasást. Már nincs

sok idő.

– Kell nekem toll és papír, hogy jegyzetelhessek.

– Magának noteszre van szüksége, amelybe leírhatja a gondolatait, és mindent, ami eszébe jut a látomásokról.

– Pontosan. Bárcsak kezdettől vezettem volna naplót!

– Majd felküldetek egyet. Hadd javasoljam, hogy egyszerűen dátumozzon csak föl minden bekezdést, mint egy kötetlen formájú naplóban, de kérem, mindenképpen folytassa. Mindjárt visznek friss kávét. Ha bármire szüksége lenne, csak csöngessen.

– Ennyi elég. Aaron, annyi minden van még...

– Tudom, Michael. Próbálja megőrizni a nyugalmát és olvasson.

Michael letette a kagylót, rágyújtott, ivott egy kevés állott kávét, és mereven nézte a második dosszié fedőlapját.

Az első koppantásra az ajtónál volt.

A kedves asszony, akit már korábban is látott a folyosón, hozta a friss kávét, több tollat és egy csinos, bőrkötésű jegyzetfüzetet, amelynek hófehér, vonalazott lapjai voltak. Az asztalra tette a tálcát, összeszedte a használt edényeket, és nesztelenül távozott.

Michael kényelembe helyezte magát, töltött egy csészével a friss feketekávéból, rögtön kinyitotta a noteszt, beírta az időpontot és az első jegyzetét:

“Miután befejeztem az első dossziét, tudom, hogy Deborah az a nő, akivel a látomásokban találkoztam. Ismerem. Ismerem az arcát és a jellemét. A hangját is hallhatnám, ha megpróbálnám.

“És több mint helyesen feltételezhetem, hogy a Lasher szót mondtam Rowannak, amikor magamhoz tértem. De Aaronnak igaza van: igazából nem emlékszem rá, csak tudom.

“És természetesen köze van hozzá a kezem erejének. De miként kell használni? Bizonyosan nem arra, hogy találomra fogdossak tárgyakat, ahogy csináltam, hanem hogy valami különlegeset érintsek meg.

“Ám egyelőre korai még következtetni...”

*Bárcsak lenne valamim Deborah-tól, amit megérinthetek. De*érezte, hogy nincs, különben Aaron azt is elhozatta volna. Megvizsgálta Petyr van Abel leveleinek fénymásolatait. Fénymásolatban volt meg mind. Ez nem jó az ő ideges kezének.

Egy darabig gondolkozott, ha ugyan lehet gondolkodásnak nevezni az ilyen zűrzavaros csapongást, majd lerajzolt a noteszbe egy nyakéket: négyszögletes drágakövet, filigrán foglalatban, láncon. Úgy rajzolt, mintha tervezne, nagyon tiszta, határozott vonalakkal, a részleteket halványan satírozva.

Nézte az ékszert, miközben bal kezének kesztyűs ujjai nyugtalanul turkáltak a hajában, majd ökölbe szorulva leereszkedtek az asztal lapjára. Be akarta feketíteni a rajzot, de meggondolta magát. Fellapozta a második iratgyűjtőt, és olvasni kezdett.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE I.

TIZENNÉGY

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK AKTÁJA II. RÉSZ

Marseille, Franciaország 1689. október 4.

Kedves Stefan!

Több napos utazás és egy Saint-Rémyben tartott pihenő után érkeztem meg Montcleve-ből Marseille-be. Nagyon lassan haladtam vállamnak és lelkemnek sérülése miatt.

Itteni ügynökünktől már vettem föl pénzt. Ezt a levelet egy órával befejezése után postára adom, tehát úgyszólván egyszerre kapod meg a legutóbbival, amelyet tegnap esti érkezésemkor postáztam.

Megszakad a szívem, Stefan. Szinte semmit sem jelent számomra ennek a tágas és tisztességes fogadónak a kényelme, bár örülök, hogy megszabadultam a falvakból, és most egy nagyvárosban vagyok, ahol felszabadultan és valamivel nagyobb biztonságban érezhetem magamat.

Egyelőre nem hallottam, hogy ide is elérkezett volna a montcleve-i események híre. Mivel Saint-Rémy határában kivetkőztem a reverendából, és visszaváltoztam módos holland utazóvá, nem hinném, hogy bárki is háborgatna a hegyek között lezajlott események miatt, hiszen mit tudhatok én ily dolgokról?

Ismét azért írok, hogy távol tartsam magamtól az őrületet, meg természetesen azért, hogy kötelességem szerint jelentsek neked, és folytassam feladatom teljesítését.

Deborah kivégzése hasonlóképpen kezdődött a hasonló események zöméhez, vagyis amint a napfény betöltötte a teret a Szent Mihály székesegyház előtt, az egész kisváros összegyűlt, a borkereskedők tetemes haszonnal árultak, és megjelent a fekete ruhás vén grófné két reszkető gyerekkel, akiknek spanyolosan sötét hajuk és bőrük volt, míg magasságuk és csontjaik finomsága anyai örökségüket mutatta, és ezek a gyerekek roppantul féltek, mert a lelátó tetejére ültették őket, a börtön falának tövébe, szemközt a máglyával.

Chrétien, a kicsi, sírva fakadt, és a nagyanyjához bújt, mire izgatott mormolás hullámzott végig a tömegen: – Chrétien, nézzétek csak Chrétient! – A gyermek remegő ajakkal ült le, ám bátyján, Philippe-en csupán félelmet lehetett látni, meg talán utálatot minden iránt, ami körülvette, a vén kontesz pedig magához ölelte és vigasztalgatta őket, miközben üdvözölte a mellette ülő Chamillart grófnét és Louvíer atyát, az inkvizítort, akit két, választékosan öltözött ifjú pap kísért.

Négy további pap, akik nem tudom, honnan kerültek oda, foglalták el a felső sor fennmaradó helyeit. A lelátó lábánál kisebb fegyveres csoport állt, gondolom, a helyi rendfenntartó hatalom.

A lelátó többi része nagyon gyorsan megtelt más fontos személyiségekkel, vagy olyanokkal, akik nagyon fontosnak tartják magukat, és ha volt még ablak, amely eddig zárva maradt, most az is feltárult, és mohó arcok kandikáltak ki rajtuk, az állóhelyek közönsége pedig olyan közel nyomult a máglyához, hogy arra kellett gondolnom, ezek nem félnek attól, hogy ők is megégnek?

A tömeg sűrűjéből kivált egy apró fegyveres csoport; létrát hoztak, amelyet a máglyarakásnak támasztottak. A kis Chrétien riadtan fordult el a látványtól, a nagyanyjához bújt, miközben válla reszketett a sírástól, ám Philippe-et ez is hidegen hagyta.

Végül felpattant a Szent Mihály templom kapuja, és a küszöbön, a boltív alatt ott állt a plébános meg egy másik gyalázatos notabilitás, valószínűleg a kisváros polgármestere, kezében összetekert pergamennel, majd jobbról és balról előrelépett két fegyveres őr is.

Közöttük pedig ott állt soványan, szálegyenesen, fejét magasra tartva az én Deborah-m, csupasz lábfejére omló, fehér köntösben, kézre fogva a hatfontos gyertyát, és tekintetét végigjártatta a megilletődéstől elnémult tömegen.

Stefan, soha életemben nem láttam ehhez fogható rettenthetetlenséget, noha mikor lenéztem a szemközti fogadó ablakából, és pillantásom találkozott Deborah-val, szememet elfátyolozták a könnyek.

Nem tudom bizonyosan, mi történt azután, kivéve, hogy mikor éppen fordultak volna meg a fejek, hogy lássák, kit bámul olyan merőn a "boszorkány", Deborah elfordította tekintetét, és megint az elébe táruló

jelenetet nézte, egyforma figyelemmel véve szemügyre a borbérők és vásárosok kecskelábú asztalait, a bámészkodók csoportjait, kik hőköltek tekintete elől; majd pillantása felröppent a lelátóra, a vén konteszre, aki megkeményítette magát a néma vád ellen, majd Chamillart grófnéra, ki nyomban izegni-mozogni kezdett, ábrázata elveresedett, és rémülten sandított a vén konteszre, aki ugyanúgy nem mutatott könyörületet, mint előbb.

Közben Louvier atya, a nagy és diadalmas inkvizítor rábődült a polgármesterre, hogy olvassa föl a kiáltványt, és "kezdődjék az eljárás!"

Nagy zsivaj támadt az összegyűltek között, a polgármester krákogott, mielőtt olvasni kezdett volna, én pedig örömmel állapítottam meg azt, amit már láttam, de nem tudatosítottam magamban, tudniillik hogy Deborah kezét és lábát nem kötözték meg.

Most azt akartam, hogy lemegyek a fogadóból a térre, és az első sorba tolakszom, a legdurvább módszerekkel, ha szükséges, hogy Deborah mellett lehessek, bármily veszélyt jelentsen is ez rám nézve.

Tehát éppen fordultam volna el az ablaktól, amikor a polgármester őrjítő lassúsággal olvasni kezdte a latin szöveget; ekkor felzendült Deborah hangja, belefojtva a polgármesterbe a szót, és csendet parancsolva a sokaságnak.

– Soha nem bántottam a legszegényebbet sem közületek! – mondta hangosan, tagoltan. Hangját visszaverték a kőfalak. Mikor Louvier atya felállt és ordított, hogy csend legyen, Deborah még jobban fölemelte a hangját, és közölte, hogy szólni fog.

– Hallgattassák el! – rikoltotta dühösen a vén kontesz. Louvier ismét rábődült a polgármesterre, hogy olvassa a kiáltványt, a rémült plébános a poroszlóira sandított, ám azok félrehúzódtak, és ijedten pillogtak hol Deborah-ra, hol a megszeppent tömegre.

– Meg fogtok hallgatni! – kiáltotta Deborah fennhangon, és mikor egy lépést tett a fénybe, a tömeg borzongva hátrált előle.

– Igazságtalanul ítéltek el boszorkányságért – folytatta kiáltva –, mert nem vagyok eretnek, nem imádom a Sátánt, és nem rontottam meg senkit közületek!

Majd ily szavakat szólott, mielőtt a vén kontesz újfent közberikácsolhatott volna;

– Ti, fiaim, tanúskodtatok ellenem, ezért megtagadlak benneteket! Ön pedig, szeretett anyósom, magát ítélte kárhozatra a hazugságaival!

– Boszorkány! – visította immár halálos rémülettel Chamillart grófné. – Égessék meg! Vessék a tűzre!

Erre elég sokan előrenyomultak, félelemből vagy hősködésből, esetleg kegyekre vadászva, bár az is lehet, hogy csak azért, mert össze voltak zavarodva. Ám a fegyveres poroszlók meg se moccantak.

– Boszorkánynak nevezel engem? – csattant föl Deborah. Elhajította a gyertyát, és a férfiak felé lökte karjait, akiknek meg kellett volna ragadniuk, de nem tették. – Halljátok hát! Mutatok én nektek oly boszorkányságot, amilyet még sohasem mutattam!

A tömegnek most már ugyancsak inába szállt a bátorsága, voltak, akik el is hagyták a teret, mások nagy sietséggel igyekeztek a sikátorokba, sőt, még a lelátón is akadtak, akik fölálltak, a kis Chrétien pedig ismét nagyanyjához bújt, miközben válla remegett a zokogástól.

Ám a kis térről továbbra is több száz szempár tapadt Deborah-ra, aki most fölemelte vékony, véraláfutásos karjait. Ajka mozgott, de nem hallottam szavait; most sikoltozás csapott fel az ablak alól, majd morajlás kelt a magasban, a háztetők fölött, jóval gyengébb a mennydörgésnél, de épp ezért baljósabb. Hirtelen nagy szél kerekedett, és azzal együtt más zaj is hallatszott, mégpedig tompa recsegés-ropogás, amelyet először nem ismertem föl, azután eszembe jutott más viharokból: a tetők csorba, meglazult cserepei engedtek a szélnek.

Nyomban hullani is kezdtek a cserepek, itt egyesével, ott tucatjával, a szél pedig vonítva örvénylett a tér fölött, a fogadó ablaktáblái csattogtak. Az én Deborah-m túlsivította a vihart és a sokaság rémült ordítozását:

– Jöjj most, én Lasherem, légy bosszulóm, sújtsd le ellenségeimet! – Kétrét görnyedve fölemelte a kezét, kivörösödött arca eltorzult a haragtól. – Látlak, Lasher, ismerlek! Szólítalak! – Fölegyenesedett, szétvetette karjait. – Pusztítsd el a fiaimat, pusztítsd el vádlóimat! Pusztítsd el azokat, akik azért jöttek ide, hogy lássák halálomat!

A cserepek recsegve bucskáztak alá a házak, a templom, a börtön, a sekrestye és a fogadók tetejéről, csattanva találták fejen a mélységben sikoltókat, a silány deszkákból, póznákból, kötelekből barmolt, majd nagyjából bevakolt lelátó hintázni kezdett a szélben a rajta kapaszkodó nézőkkel, akik visítottak a halálfélelemtől.

Csupán Louvier atya állta a sarat. – Égessétek meg a boszorkányt! – üvöltötte, miközben megpróbált átfurakodni a férfiakon s asszonyokon, akik egymást taposták le menekülés közben. – Égessétek meg a

boszorkányt, és megállítjátok a vihart!

Senki sem fogadott szót, és noha kizárólag a templom nyújtott volna védelmet az orkán ellen, senki se mert odamenni, mert a kitárt karú Deborah áll az ajtóban, A fegyveresek a rémülettől vakon futottak meg tőle. A plébános a falhoz lapult, a polgármester eltűnt.

Az ég elfeketedett, átkozódó emberek verték egymást és estek össze a tolongásban, az ádáz cserépeső eltalálta a vén konteszt, aki egyensúlyát veszítve bukfencezett alá az előtte vonagló testeken át a kövezetre. Laza kövek szakadtak ki a templom homlokzatából, és az összebújó fiúkra záporoztak. Chrétien meggörnyedt, akár a fa a jégverésben, majd az ütésektől eszméletét vesztve rogyott térdre. A lelátó összedőlt, magával ragadva a fiúkat, és húszegynéhány személyt, akik még akkor is vergődve próbáltak szabadulni.

Amennyire láttam, a poroszlók elszeleltek a térről, a plébános elfutott. És most láttam, amint az én Deborah-m hátrahúzódik az árnyékba, noha a tekintete továbbra is az égre tapad.

– Látlak, Lasher! – kiáltotta. – Én erős, gyönyörűséges Lasherem! – Azzal eltűnt a hajó homályában.

Erre már rohanvást hagytam ott az ablakot; leszáguldottam a lépcsőn, ki az őrjöngő térre. Magam sem tudom, mi járt az eszemben, hacsak az nem, hogy ha elérhetnék hozzá, a vakrémület tombolásában megszabadíthatnám innen.

Ám miközben loholtam a téren, minden irányból röpködtek a cserepek, és az egyik eltalálta a vállamat, egy másik a bal kezemet. Nem láttam Deborah-t, csak a templomkapu szárnyait, amelyek súlyosságuk ellenére is lengtek a szélben.

Leszakadt zsaluk hullottak az eszét vesztett népre, amely nem bírt átjutni a sikátorokon. Testek hevertek halomban minden árkád és kapu alatt. A vén kontesz halott szemekkel bámult az égre; férfiak és asszonyok gázoltak tagjain. A lelátó roncsai alatt hevert a kis Chrétien, annyira kifacsarodott testtel, hogy nem maradhatott benne élet.

Philippe, az idősebb, kinek láthatólag lába törött, térden kúszva iszkolt volna menedékbe, amikor egy zsalugáter tarkón találta, és eltörte a nyakát, amitől rögtön meghalt.

Majd a közelemben fölvisított egy falhoz lapuló ember:

– A kontesz! – és az égre mutatott.

Ott állt ő a magasban, mert oda hágott föl, hátborzongatóan imbolygott a templom könyöklőfalán, és ismét az ég felé tárta karjait, majd kiáltva szólította szellemét. Ám nem is remélhettem, hogy a szél huhogása, a sérültek sikoltozása, a hulló cserepek, kövek, törött deszkák puffogása közepette megérthetem, mit mond.

Berohantam a templomba, és lázasan kerestem a lépcsőt. Louvier, az inkvizítor, pánikba esve futkosott föl-alá, amíg rá nem talált a lépcsőre, ily módon nekem is mutatva az utat.

Száguldottam az inkvizítor után, láttam a magasban feketén lobogó reverendáját, hallottam cipője kopogását a kövön. Ó, Stefan, ha lett volna tőröm, de nem volt!

Elértem a loholó inkvizítor nyomában a könyöklőfalat, és abban a pillanatban Deborah vékony teste aláhullott a tetőről. A párkány széléhez merészkedtem, lebámultam a vérfürdőre, és megláttam tört testét a köveken. Az arca fölfelé néz, egyik karja a tarkója alatt, a másik ernyedten pihen a mellén, a szeme csukva, mintha aludna.

Louvier káromkodott a látványra. – Égessétek meg, vessétek a testét a máglyára! – ordította, de mindhiába. Senki sem hallotta. Megfordult, talán azért, hogy visszatérjen, és tovább kommandírozza az eljárást. Ekkor meglátott.

Fölöttébb nagy elképedéssel, gyámoltalanul és megzavarodva bámult rám, én pedig habozás nélkül és minden erőmmel mellbe taszajtottam, alárepítve a templom tetejéről.

Senki sem látta, Stefan. Montcleve legmagasabb pontján álltunk. Egyetlen ház teteje sem nyúlt magasabbra a temploménál. Még a távoli kastélyból sem láthatták volna a támfalat, a lentiek szintúgy nem vettek észre semmit, mivel maga a zuhanó Louvier takart el.

De még ha tévesen mérem is föl a lehetőségeket, akkor is tény, hogy senki sem fedezett föl.

Nyomban visszahúzódtam, majd miután meggyőződtem róla, hogy senki sem követett a templomba, lementem a kapuhoz. Ott feküdt az én kezem munkájának eredménye, az én Deborah-m közvetlen közelében, ugyanolyan holtan, mint ő, a bezúzott, vérző koponyájú Louvier, és nyitott szeme azzal a holtakra jellemző tompa utasággal bámulta az eget, amelyre éltükben úgyszólván sohasem képesek a halandók.

Hogy meddig tartott az égszakadás, meg nem mondhatom, csupán azt, hogy már gyengült, mikor a templom kapujához értem. Talán egynegyed óráig, pontosan annyi ideig, amennyit a gazember inkvizítor engedélyezett a haldoklásra Deborah-nak a máglyán.

A templom előcsarnokának ágyékai közül figyeltem, amint végre kiürül a tér, az utolsó ember is átevickél a

sikátorokat eltorlaszoló testek halmazán. Láttam, amint előbújik a nap. Hallottam, hogy elül a vihar. Mozdulatlanul, csöndben állva néztem Deborah testét, láttam, hogy szájából folyik a vér, és fehér köntöse is vérpecsétes.

Hosszú idő után számosan kijöttek a térre, és megvizsgálták a tetemeket, meg azokat, akik még éltek, és jajgatva rimánkodtak segítségért; itt és ott már kezdték fölvenni és elszállítani a sebesülteket. Oldalán fiával előrohant a fogadós, és letérdelt Louvier hullája mellé.

A fiú vett észre, jött oda hozzám, és közölte nagy felindulással, hogy meghalt a plébános és a polgármester is. Eszelős volt a tekintete, mint aki most sem hiszi, hogy életben van, és ily dolgot látott.

– Mondtam kelmednek, hogy nagy boszorkány volt! – súgta. És miközben ő csak ácsorgott mellettem, Deborah-t bámulva, összeverődtek a nagyon megrendült, rémült, zúzott poroszlók, egy vérző homlokú fiatal pap parancsára fölemeltek Deborah tetemét és a máglyához vitték, miközben úgy kapkodták a tekintetüket, akárha attól félnének, hogy ismét föltámad a vihar, noha ez nem történt meg. A fa és a szén omlani kezdett, amikor megmászták a máglyának támasztott létrát. Gyöngéden letették Deborah-t, aztán eliszkoltak.

Összeverődtek mások is, amikor a rongyos ruhájú ifjú pap, akinek a homloka még mindig vérzett, meggyújtotta a fáklyákat. Hamarosan lángolt a máglya. A fiatal pap nagyon közel állt hozzá, figyelte, hogyan ég a fa, majd hátralépett, megtántorodott, és végre-valahára összeesett, ájultan vagy talán holtan.

Reméltem, hogy meghalt.

Ismét felkapaszkodtam a lépcsőn, és kimentem a templom tetejére, onnan néztem le az én Deborah-m lángokban emésztődő testére; csendes volt és mozdulatlan, túl minden fájdalmon. Végignéztem a háztetőkön, amelyek mind foghíjasok voltak, mert megbontotta cserepeiket a szél, Deborah szellemére gondoltam, és azon töprengtem, fölszállt-e vajon a fellegekbe.

Csupán akkor vonultam vissza, amikor beszívhatatlanul bűzössé sűrűsödött a szén, a fa és a szurok felszálló füstje. A fogadóba mentem, ahol emberek ittak és karattyoltak megzavarodottan, időnként kilestek a tűzre, majd riadtan hátráltak; fogtam útitáskámat, és lovamat kerestem, de az eltűnt a kavarodásban.

Ám láttam egy riadt istállófiú őrizetében egy másik állatot, amely fölnyergelten várt lovasára, sikerült megvásárolnom kétszer annyiért, amennyit ért, noha a fiúnak valószínűleg nem lett volna joga eladni, és kilovagoltam a kisvárosból.

Miután órákig kocogtam az erdőn át, fájó vállal és még fájóbb szívvel, megérkeztem Saint-Rémybe, ahol ólomnehéz álomba merültem.

Itt egyelőre még nem hallottak a kalamitásról. Kora reggel eljöttem és délnek indultam, Marseille irányába.

A legutóbbi két éjszakán félig álomban, félig álmodozva hevertem ágyamon, és a látott dolgokon töprengtem. Addig sirattam Deborah-t, míg nem maradtak könnyeim. Bűnömre gondoltam, de nem éreztem lelkifurdalást, csak azt, hogy újra megtenném, ha tehetném.

Amióta a Talamascánál élek, egyszer sem emeltem kezet más emberre. Érveltem, meggyőzni próbáltam, cinkoskodtam, hazudtam, legjobb tehetségem szerint próbáltam vereséget mérni a gonosz erőire, és szolgálni a jóét. Ám Montcleve-ben feltámadt bennem a harag és a bosszúszomj. Örülök, hogy levetettem ama bitangot a templom tetejéről, ha az ilyen csendes elégedettséget örömnek lehet nevezni.

Ezzel együtt gyilkosságot követtem el, Stefan. Rendelkezésedre áll vallomásom. Csakis büntetésre számítok tőled és a rendtől, hiszen mikor vetemedtek tudósaink gyilkosságra, mikor taszítottak le boszorkánybírákat templomok tetejéről úgy, ahogy én tettem?

Annyit mondhatok védelmemre, hogy a bűnt a szenvedély és a meggondolatlanság pillanatában követtem el. De nem sajnálom. Stefan te is tudod majd, ha meglátsz. Nem fogom hazugságokkal egyszerűbbé tenni a dolgot.

Most, mikor írok, nem a gyilkosságon időznek gondolataim, hanem az én Deborah-mon és Lasher szellemen, akit tulajdon szememmel láttam Montcleve-ben. Charlotte Fontenayre gondolok, Deborah lányára, aki ellenségei feltételezésével ellentétben nem Martinique-ra utazott, hanem a saint-domingue-i Portau-Prin-be, amiről talán csak nekem van tudomásom.

Stefan, nem tehetek mást, mint hogy folytatom a nyomozást e ügyben. Nem tehetem le a tollat, nem borulhatok térdre, mert megöltem egy papot, ennélfogva le kell mondanom a világról és a munkámról. Tehát én, a gyilkos, úgy megyek tovább utamon, mintha sohasem szennyeztem volna be feladatomat bűnömmel vagy gyónásommal.

Most az a dolgom, hogy elmenjek e boldogtalan Charlotte-hoz – tartson bármeddig az utazás –, és őszinte szívvel elébe tárak mindent, amit láttam, és amit tudok.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE I.

Nem lesz egyszerű leleplezés; nem apellálhatok az ép észre; nem lesz érzelmes társalkodás, amilyet ifjúságomban folytattam Deborah-val. Nyomós érvekkel kell előhozakodnom, komoly szavakat kell váltanom ezzel az asszonnyal, hogy engedélyével vizsgálhassam meg ezt a valamit, amely, amióta a láthatatlanságból és káoszból megidézték, több kárt tett, mint bármely démon, amelyről életemben hallottam.

Mert, Stefan, a dolognak az a lényege, hogy ez a valami rettenetes, és nem kételkedem, hogy minden boszorkány, aki parancsolni próbál neki, előbb-utóbb elveszíti fölötte az uralmat. Mit művelt eddig ez a lény?

Lesújtotta Deborah férjét annak alapján, amit tudott róla. Miért nem közölte a boszorkánnyal? És mit értett Deborah az alatt, hogy ez a lény tanul? Kétszer is mondta, első alkalommal évekkel ezelőtt, Amszterdamban, másodszor csak nemrég, a szomorú események előtt.

Vedd fontolóra e dolog természetét: kímélni akarja Deborah-t a fájdalomtól, ezért lesújt a férjre, anélkül, hogy közölné Deborah-val az okot, bár amikor kérdőre fogják, kénytelen vallani. Elébe megy a kívánságnak, azt teszi, amire Deborah utasította volna, csak hogy mutassa, milyen jó és okos szellem.

Bármi legyen a magyarázat, valóban roppant szokatlan és érdekes szellemmel állunk szemben. És vedd fontolóra erejét is, Stefán, mert semmiben sem túloztam el azt, ami. a montcleve-i csőcselékkel történt. Hamarosan hallod majd hírét, mert ily iszonytató és feltűnő esetnek széltében-hosszában el kell terjednie.

Most, miközben feküdtem, a kínok s a háborgatottság hosszú óráiban, aprólékosan fölidéztem mindent az ősi tanból, amit valaha olvastam szellemekről, démonokról és hasonlókról.

Eszembe vettem a varázslók írásait és figyelmeztetéseiket, az egyházatyák tanításait s a róluk szóló anekdotákat, mert az egyházatyák, bármily bolondok legyenek bizonyos tekintetben, tudnak egyet s mást a szellemekről, s e tudásuk megegyezik az ókori szerzőkével, márpedig itt a megegyezés a fontos dolog.

Mert ha a rómaiak, a görögök, a héber tudósok s a keresztények ugyanazon entitásokat írják le, ugyanattól óvnak, s egyazon varázsigéket javasolják megzabolázásukra, akkor ez bizonyosan nem oly dolog, melyet figyelmen kívül lehet hagyni.

S nincs tudomásom nációról vagy törzsről, mely ne ismerte volna el, hogy láthatatlan lények sokasága létezik, amelyek jó s gonosz szellemekre oszlanak, attól függően, mi hasznot hajtanak az embereknek.

Az őskereszténység napjaiban az egyházatyák azt hitték, hogy ezek a démonok valójában a pogányok régi istenei. Vagyis hittek ezen istenek létezésében, kiket csekélyebb hatalmú lényeknek képzeltek, amely tételt a mai egyház már bizonyosan elvet.

Annál inkább ragaszkodnak hozzá a boszorkánybírák, noha otrombán és tudatlanul, mert mikor ostobaságukban éjszakai röpködésekkel vádolják a boszorkányt, tulajdonképpen Diana istennővel azonosítják, kit a kereszténység előtt az egész pogány Európa imádott, míg a bakszarvú ördög, kit a boszorkány megcsókol, senki más, mint Pán, a pogány isten.

Ám a boszorkánybírák nem tudják, mit mívelnek. Dogmatikai szempontból egyedül Sátánban, az "ördögben", és az ördögfajzatokban hisznek, ezért a történész múlhatatlan kötelessége figyelmeztetni őket, hogy a démonológia koholmányai a pogány parasztok hitvilágából származnak.

Ám hogy visszatérjek alaptémámhoz, minden nép hitt a szellemekben, minden nép mesélt róluk valamit, nekem pedig azt kell most vizsgálat tárgyává tennem, amit meséltek. Ha jól szolgál az emlékezetem, kénytelen vagyok megerősíteni, hogy a legendákban, a bűvös könyvekben, és a démonológiákban légiónyi entitással találkozunk, amelyeket a boszorkányok vagy a varázslók név szerint megidéznek, majd parancsolnak nekik. Salamon könyve hosszas listába szedi őket, nemcsak nevüket és tulajdonságaikat sorolva fel, de azt is megadva, mily alakban szeretnek megjelenni.

És noha mi itt a Talamascánál régóta hangoztatjuk, hogy ezek többnyire képzelgések, azt is tudjuk, hogy léteznek ily entitások, és tudjuk, hogy a könyvek tartalmaznak figyelemre méltó intéseket e lények felidézése ellen, mert oly módon teljesíthetik vágyainkat, hogy kínunkban vonítunk tőle az égre, mint azt Midász király regéje és a három kívánságról szóló népmese egyértelműen bizonyítja!

Valóban, a varázslót minden nép annyira tekinti bölcsnek, mennyire képes szabályozni és körültekintően felhasználni e láthatatlan lények erejét, nehogy azok valamilyen nem várt módon a varázsló ellen forduljanak!

De míg a szellemtan elsajátításáról rengeteget olvashatni, ki hallott már olyat, hogy egy szellem tanuljon? Ki hallott már olyat, hogy változzon? Valóban, úgy lesz erősebb, minél többször idézik fel, de hogy változzon?

Deborah-tól pedig kétszer is hallottam ugyanezt, vagyis hogy szelleme, Lasher, tanul, tehát változik.

Amennyire én látom, Stefan, e lény, melyet az együgyű Suzanne szólított elő a boszorkányok szolgálatára a láthatatlanságból és a káoszból, létének e stációján tökéletes titok, mivel Deborah irányításából fejlődött alacsony rendű, viharokat kavaró légi szellemből rettenetes démonná, amely, ha utasítják, képes megölni a boszorkány ellenségeit, sőt, meggyőződésem szerint ennél jóval többre is, amit Deborah idő vagy erő híján

már nem mondott el nekem, viszont én köteles vagyok tudatni Charlotte-tal, mégpedig nem azért, hogy még inkább hozzákössem e lényhez, hanem abban a reményben, hogy közéjük állhatok, és valamiképpen kimódolhatom a démon megsemmisülését.

Ugyanis ha figyelembe veszem a szellem szavait, amelyeket Deborah idézett, hinnem kell, hogy e lény nemcsak tulajdonságokkal bír, amelyeket a boszorkánynak ki kell tanulnia, de jellemmel is, amelynek révén tanul; vagyis nemcsak természete van, amelyet meg kell érteni, hanem talán lelke is, amely őt teszi képessé a megértésre.

Továbbá hajlandó lennék fogadni, hogy ez a Charlotte Fontenay úgyszólván semmit sem tud e démonról, és sohasem tanult mágiát Deborah-tól, mert anyja csupán a tizenkettedik órában tárta föl előtte titkait, követelt Charlotte-tól ünnepélyes engedelmességet, és küldte el magától, hogy leánya életben maradjon, és ne kelljen máglyahalált szenvednie. Az én drága leányom, így nevezte. Nagyon jól emlékszem rá.

Stefan, engedélyeznetek kell, hogy elmenjek Charlotte-hoz! Nem szabad visszariadnom tőle, mint évekkel ezelőtt Deborah-tól, Franz Roemer parancsára! Pedig ha vitákat és közös tanulmányokat folytathatok Deborah-val, talán meggyőzhetem, és akkor e lényt elűzhettük volna.

Végül, Stefan, vegyél figyelembe még két szempontot, amiért e küldetést kérem. Egy: szerettem Deborah-t, és megbuktam vele; ennélfogva el kell mennem a leányához, mert legalább ennyire kötelez az, ami köztem és e között az asszony között történt.

Kettő: van elég pénzem, hogy Saint-Domingue-ba utazzak, és még többet is szerezhetek ottani ügynökünktől, ki készséggel folyósít bőséges előleget, így akkor is utazhatnék, ha nem adnád beleegyezésedet.

Ámde kérlek, ne kényszeríts rá, hogy megszegjem a rend alapszabályát! Add meg az engedélyt, küldj el Saint-Domingue-re!

Mert mindenképpen megyek.

Hű társad a Talamascában:
Petyr van Abel
Marseille

A Talamascától – Amszterdam Petyr van Abelnek – Marseille

Kedves Petyr!

Leveleid okvetlenül meglepetést jelentenek számunkra, ám Marseille-ből két legutóbbi leveleddel korábbi diadalaidat is megkontráztad.

Valamennyien elolvastuk őket, szóról szóra; a tanács összeült, és az alábbiakat javasoljuk:

Haladéktalanul gyere haza Amszterdamba.

Nagyon jól megértjük indokaidat, hogy miért akarsz Saint-Domingue-re utazni, ennek ellenére sem engedélyezhetünk ily dolgot. Könyörögve kérünk, lásd be, amit magad is elismertél, hogy részévé lettél a gonosznak, amelyet Deborah Mayfair démona művelt. Amikor letaszítottad Louvier atyát a tetőről, azt hajtottad végre, amit az asszony és a szelleme akart.

Fölöttébb aggaszt bennünket, hogy e meggondolatlan cselekedeteddel megszegted a Talamasca alapszabályát, mert féltünk, és egyhangúan kívánjuk, hogy gyere haza, és értelmed valamint ítélőképességed gyógyulása érdekében hallgasd meg az itteniek tanácsát.

– Petyr, a kiátkozás terhe alatt parancsoljuk: azonnal térj vissza hozzánk!

Deborah Mayfair történetét tüzetesen tanulmányoztuk, figyelembe véve hozzánk intézett leveleidet, és ama nagyon csekély számú megjegyzést, amelyet Franz Roemer jónak látott papírra vetni (ford. mj.: ezeket a mai napig nem találták meg); egyetértünk veled abban, hogy ez a nő és az, amit a démonjával művelt, fokozott érdekkel bír a Talamasca szempontjából; valamint kérlek, azt is értsd meg, hogy mindent, ami módunkban áll, meg szándékozunk tudni Charlotte Fontenayről és saint-domingue-i életéről.

Nem lehetetlen, hogy a jövőben nunciust küldünk a Nyugat-Indiákra, aki tárgyalni fog ezzel az asszonnyal, és megtudja, ami megtudható, ám erről egyelőre nem lehet szó.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE I.

A bölcsesség azt diktálja, hogy visszatérésed után írj ennek az asszonynak, tudasd vele anyja halálának körülményeit, elhallgatva Louvier atya ellen elkövetett vétkedet, mert nincs rá ok, hogy közhírré tedd bűnösségedet, valamint tudass vele mindent, amit az anyja mondott. Több mint ajánlatos, hogy levelezést kezdeményezz vele; lehetséges, hogy ily módon üdvös hatást gyakorolj rá, anélkül, hogy kockára tennéd a biztonságodat.

Ez minden, amit tehetsz Charlotte Fontenayvel kapcsolatban, és még egyszer parancsoljuk, hogy haladéktalanul térj haza; jöjj szárazon vagy tengeren, de minél előbb.

Kérlek, ne kételkedj nagyrabecsülésünkben, szeretetünkben és aggodalmunkban. Az a véleményünk, hogy ha nem engedelmeskedsz, csakis a nyomorúság, ha ugyan nem még ennél is cudarabb sors várhat rád a Nyugat-Indiákon. Erre a következtetésre a tulajdon szavaid és vallomásaid, valamint előérzeteink adnak alapot. Siralmat és sötétséget láttunk, miután kezünkkel illettük a leveleket.

Alexander, akinek, mint tudod, közülünk a legnagyobb hatalma van az érintéssel való látáshoz, tántoríthatatlan meggyőződéssel hangoztatja, hogy ha elutazol Portau Prince-be, sose látunk többé. Ágynak is esett miatta, és azóta sem kelt föl, nem hajlandó enni, és ha egyáltalán beszél, azt is sajátos szentenciákban teszi.

Azt is el kell mondanom, hogy Alexander lement a lépcsőn az előcsarnokba, megérintette az arcképet, amelyet Rembrandt van Rijn festett Deborah-ról, és az ájulás kerülgette tőle, úgy, hogy a szolgáknak kellett szobájába támogatniuk, de beszélni nem volt hajlandó.

– Mi végre-e hallgatás.– fairdci.cciri, mire <yaít (ttette, hogy amit látott, abból egyértelműen tudja, mily fölösleges beszélnie. Ettől haragra gerjedtem, és követeltem, hogy közölje velem. – Csupán halált és romlást láttam – felelte Alexander. – Nem volt hozzá alak, szám, szó. Mit akarsz tőlem? – Majd azzal folytatta, hogy ha tudni akarom, milyen volt, nézzem meg ismét a portrét, a sötétséget, amelyből Rembrandt modelljei fölmerülnek, figyeljem meg, ahogy a fény csak egy részét világítja meg Deborah arcának, mert ez volt az egyetlen fény, amelyet Alexander látott ezeknek a nőknek a sorsában, ez a csonka, gyenge pászma, amelyet mindenkor elnyel a sötétség. Rembrandt van Rijn csupán egyetlen pillanatát leste el a fénynek.

– Ez minden életről és történetről elmondható – makacskodtam.

– Nem, ez prófécia! – torkollt le Alexander. – És ha Petyr elmegy az Indiákra, belevész a sötétségbe, amelyből Deborah Mayfair csupán rövid időre merült föl.

Hüvelyezz ki e nyájas társalkodásból, amit akarsz! Nem hallgathatom el, mivel folytatta Alexander: hogy el fogsz menni az Indiákra, hogy elengeded a füled mellett parancsainkat, elengeded a füled mellett a kiátkozás fenyegetését, és le fog ereszkedni a sötétség.

Dacolhatsz e jóslattal, és ha valóban dacolsz, csodásan jót teszel vele Alexander egészségének, aki lassan sorvad el. Gyere haza, Petyr!

Értelmes ember létedre bizonyosan tisztában vagy vele, hogy az Indiákon nem szükséges démonokkal vagy boszorkányokkal találkoznod az életveszélyhez. Hagymáz, dögvész, lázadó rabszolgák és a dzsungel fenevadjai várnak rád a tengeri utazás veszedelmei után.

De hagyjuk most az utazás elleni dörgedelmeket, és titkos képességeink kérdését; lássuk helyettük az okmányokat, amelyeket rendelkezésünkre bocsátottál.

Valóban érdekes történet. Rég tudjuk, hogy a "boszorkányság" a bírák, papok, bölcselők és az úgynevezett tanult emberek kotyvaléka, kitalációja, amelyet a nyomtatott sajtó a skót felföldig elterjesztett Európában, sőt, talán már az Újvilágba is átjuttatta.

Azt is rég tudjuk, hogy a vidékek paraszti lakossága ma boszorkánynak tartja szülésznőit és javasasszonyait, és a valaha nagy becsben tartott szokások és babonák törmelékét összehabarja a kitalációkkal hasított patájú ördögökről, szentséggyalázásokról, és abszurd boszorkányszombatokról.

Ki lehetne ragyogóbb példa arra, hogyan teremti meg az emberi képzelgés a boszorkányt, mint a butácska Suzanne Mayfair, aki, közvetlenül a démonológiából merítve útmutatást, megtette azt, amit a legkülönb asszonyok is megtennének, vagyis fölidézett magának egy igazi szellemet, méghozzá félelmetes hatalmút, egy gonosz lelket, majd rátestálta okos és megkeseredett lányára, Deborah-ra, aki elmélyültebb tanulmányokat folytatott a fekete mágiában, hogy jobban kézben tarthassa e lényt, kit most örökbe hagyott, nyilvánvalóan saját babonaságaival egyetemben, az Újvilágban élő leányára.

Nincs közöttünk olyan, aki ne szeretett volna melletted állni Montcleve-ben, hogy lássa e szellem nagy hatalmát és a hölgy ellenségeinek romlását; bizonyos, hogy ha egyvalaki is melletted áll, visszatartja kezedet, hogy a derék Louvier atyára a te segedelmed nélkül sújtson le a végzet.

Azt is elmondhatnám, hogy nincs közöttünk olyan, aki ne értené, miért akarod követni e gonosz lelket és

boszorkányát Saint-Domingue szigetére. Mit nem adnék érte, ha beszélhetnék ily személlyel, mint ez a Charlotte, ha megkérdezhetném, mit tanult az anyjától, és mit tervez most!

Petyr, csakhogy te magad írtad le e démon hatalmát. Híven följegyezted a különös kijelentéseket a néhai Deborah Mayfair de Montcleve kontesszel kapcsolatban. Tudnod kell, hogy e valami nem fogja tűrni, ha el akarod választani a boszorkánytól, és képes lesz csúnya végre juttatni téged, úgy, ahogyan a néhai Montcleve grófot.

Abban a következtetésben is igazságod vagyon, hogy e dolog, ha tetteiben nem is, de abban, amit a boszorkánynak mondott, eszesebb a legtöbb démonnál.

Haj bizony, ellenállhatatlanul vonzó számunkra e szomorú történet. Ám neked haza kell jönnöd, hogy Amszterdam biztonságából írd leveleidet Deborah lányának, rábízva a hollandus hajókra, hogy azok vigyék át őket a tengeren.

Talán fölkelti érdeklődésedet, miközben a hazaútra készülődsz, hogy nemrég tájékoztattak bennünket, miszerint a francia udvar tudomást szerzett Louvier atya haláláról.

Azon talán nem fogsz csodálkozni, hogy Deborah de Montcleve kivégzésének napján vihar zúdult a kisvárosra. Talán az a tény is számot tart mohó érdeklődésedre, hogy a viharral Isten fejezte ki háborgását a francia földön elharapózott boszorkányság méretei fölött, és ítélte el legelsősorban e megátalkodott asszonyt, kit még tortúrázással sem sikerült vallomásra bírni.

Az pedig, hogy a jó Louvier atya akkor halálozott el, amikor másokat próbált oltalmazni a lezuhanó tégláktól, bizonyosan meghatja szívedet. Mint halljuk, a holtak száma tizenötre rúg, ám a bátor montcleve-i nép megégette a boszorkányt, ily módon Isten segedelmével véget vetve a viharnak, az erkölcsi tanulság pedig az, hogy az Úr Jézus Krisztus azt szeretné, ha még több boszorkányt lepleznének le és égetnének meg.

Ugyan mikor születik meg belőle a szokott ábrákkal zsúfolt röpirat, a hazugságok e litániája? Nem kétlem, hogy a nyomtató sajtók, amelyek kezdettől szították a boszorkányok máglyáinak lángjait, máris kemény munkában vannak.

És könyörgöm, mondja már meg valaki, hol van most a boszorkánybíró, ki egy kellemes éjszakán fűtőzött a donnelaith-i javasasszony tüzénél, és megmutatta neki démonológiájának rémes rajzait? Meghalt és ég a pokolban? Ezt már sohasem tudjuk meg.

Petyr, ne pazarold az időt arra, hogy írsz nekünk, csak gyere haza. Tudd meg, hogy szeretünk, és nem ítélünk el azért, amit tettél, egyáltalán semmiért, amit tehetsz. Azt mondjuk, amit hitünk szerint mondanunk kell.

Hű társad a Talamascában:
Stefan Franck
Amszterdam

*
*
*

Kedves Stefan!

Sietve írok, mert már fölszálltam az újvilágba induló Sainte-Heléne francia hajó fedélzetére, és egy fiú várja levelemet, hogy haladéktalanul postára adja nektek.

Mielőtt megkaptam volna leveledet, fölvettem ügynökeinktől az útiköltségre elegendő pénzt, és megvásároltam a ruházatot valamint a gyógyszereket, amelyekre attól tartok, szükségem lesz.

Megyek Charlotte-hoz, mert nem tehetek mást. Te nem fogsz meglepődni rajta. Kérlek, közöld Alexanderrel a nevemben, hogy a helyemben ő sem tenne mást.

Abban azonban tévesen ítélsz meg, Stefan, hogy én is belekeveredtem ennek a démonnak a gonosz mesterkedéseibe. Valóban megszegtem Deborah Mayfairért a Talamasca szabályait, úgy egykor, mint ma; ám nem a démon miatt szerettem bele Deborah-ba, és a boszorkánybírót azért büntettem meg, mert én akartam így.

Megbüntettem Deborah-ért, valamennyi szegény, tudatlan asszonyért, akit hallottam sikoltozni a lángokban, az asszonyokért, akik a kínpadon vagy hideg tömlöcökben lehelték ki a lelküket, a tönkretett családokért, és a förtelmes hazugságok miatt elnéptelenedett falvakért!

Ám csak az időt pazarlom ezzel a védekezéssel. Jóságosak vagytok, amiért nem ítéltek el, de ez akkor is

gyilkosság volt.

Azt is hadd mondjam el nagy sietve, hogy nemrég ide is megérkezett, roppantul elferdített alakban, a montcleve-i vihar híre. Ugyanazzal a lélegzettel írják a boszorkány hatalmának és a természetnek a számlájára, Louvier halálát a felbolydulásban bekövetkezett balesetnek tekintik, és vég nélkül, fárasztóan vitatkoznak rajta, hogy egyáltalán mi történt?

Most szólhatok arról, ami leginkább foglalkoztat, és amit nemrég tudtam meg Charlotte Fontenayről. Itt élénken él az emlékezete, mert Marseille-be érkezett, és Marseille-ből hajózott el. Különböző emberektől is azt hallottam, hogy nagyon gazdag, nagyon szép és nagyon szőke, hullámzó arany sörénye és igéző kék szeme van, férjét pedig valóban súlyosan megnyomorította gyermekkori betegsége, amelynek következtében tagjai fokozatosan elgyengültek. Árnyéka csak egy férfinak. Charlotte ezért is hozta Montcleve-be népes szerecsen kísérettel, kik férje szolgálatára álltak, hogy anyját kérje, gyógyítaná meg Fontenayt, és vizsgálja meg Charlotte csecsemő fiacskáját, látja-e benne betegség nyomát. Deborah kijelentette, hogy a fiúcska egészséges, majd anya és lánya kevertek egy írt, amely nagy könnyülést jelentett, bár nem adta vissza a férj tagjainak érzékenységét; úgy vélik, hogy a férj hamarosan szintolyan erőtlen lesz, mint apja, ki ugyanily betegségben szenved, s noha elméje éles, tehát tudja igazgatni az ültetvényét, azt hírlelik róla, hogy tehetetlenül fekszik fényűző ágyában, hol szerecsenek táplálják és tisztogatják, akár egy kisdedet. Azt remélték, hogy a kór lassabban hatalmasodik el az ifjú Antoine-on, aki ugyancsak nagy feltűnést keltett az udvarnál, ahol Charlotte megismerte és elfogadta udvarlását, bár akkor még nagyon fiatal leány volt.

Itt az is köztudott, hogy Charlotte és az ifjú Antoine igen jól érezték magukat Deborah-nál, és számos hetet töltöttek vele, mielőtt a gróf halálával lesújtott a családra a tragédia, a többit pedig tudod. Esetleg még annyit, hogy a marseille-i nép kevesebb hitelt ad a boszorkányságnak, és az üldözés eszelősségét a hegyi emberek babonásságának számlájára írják, bár mit ér magában a babona, ha nincs az inkvizítor, aki bujtogassa?

Roppant könnyű tudakozódnom a házaspárról, mert itt senki sem tudja, hogy a hegyekben jártam, és azok, akiket meghívok egy kupa borra, láthatólag ugyanúgy szeretnek Charlotte és Antoine Fontenayről beszélni, mint a montcleve-iek az egész családról.

Jókora feltűnést keltett itt Charlotte és az ifjú Fontenay, mert ugyancsak nagy lábon éltek, roppant bőkezűen bántak mindenkivel, úgy osztogatták a pénzt, mintha nem lenne egyéb merő pelyvánál, és akárcsak Montcleve-ben, itt is szerecsen kísérettel jelentek meg a misén, hogy a templomban őket nézte minden szem. Azt is pletykálják róluk, hogy teli marokkal fizettek minden doktornak, aki megvizsgálta Antoine betegségét; sokat pletykálnak e betegség okairól, tudniillik hogy az Indiák túlzott hévsége okozza-e, vagy egy régi kór, amelytől számos európai szenvedett korábbi időkben?

A marseille-iek nem kételkednek Fontenayék gazdagságában. Még a közelmúltban is voltak kereskedelmi ügynökeik a városban, de mivel sebbel-lobbal kellett távozniuk, mielőtt híre ment volna Deborah letartóztatásának, megszakadtak kapcsolataik a helyi ügynökökkel, és senki sem tudja róluk, hogy hová mentek.

Még több mondanivalóm is van. Miután nagy kiadásokkal megteremtettem a gazdag hollandus kereskedő látszatát, sikerült kinyomoznom egy jó családból való, igen kecses és bájos ifjú hölgyet, aki barátnője volt Charlotte Fontenaynek, és a neve szóba került minden olyan hosszasabb beszélgetésben, amelyben Charlotte-é is fölmerült. Annyit mondtam csak, hogy aniszterdami ifjúságában ismertem és szerettem Deborah Mayfairt, amivel már meg is szereztem a hölgy bizalmát, aki ezeket közölte velem:

A neve Jeanne Angélique de Roulet, és ugyanabban az időben volt az udvarnál, mint Charlotte; együtt mutatták be őket a királynak.

Jeanne de Roulet, aki tökéletesen ment a hegyvidékiek babonás félelmeitől, erősködik, hogy olyan elragadóan kedves teremtés, mint Charlotte, nem lehet boszorkány. Azt is a hegyvidékiek tudatlanságának számlájára írja, hogy egyáltalán hihet valaki a boszorkányokban. Jeanne de Roulet gyászmisét mondatott a boldogtalan kontesz lelki üdvösségéért.

Antoine-t illetően a dámának az a benyomása, hogy nagy lelkierővel viseli betegségét, őszintén szereti a feleségét, és mindent összevéve nem nevezhető holmi silány házastársnak. Mindamellett rákényszerültek erre a hosszú hazaútra, mert lehetséges, hogy a fiatalember nem nemzhet több gyermeket, oly igen nagy a gyöngesége, és az egy szem kisfiú, noha erős és makkegészséges, esetleg örökölheti a betegséget. Senki sem tudja.

Azt is megtudtam, hogy Antoine apja, az ültetvény ura erősen támogatta az utazást, mert nagyon szeretne további fiúunokákat Antoine-tól, és nagyon nem szíveli többi fiait, akik igen feslett életet élnek, együtt laknak szerecsen szeretőikkel, és lábukat is alig teszik be az apai házba.

Különben ez a fiatal hölgy nagy csodálattal viseltetik Charlotte iránt, és fájlalja, hogy Charlotte nem búcsúzott el tőle, mielőtt elhajózott volna Marseille-ből, ám ezt is megbocsátja neki, tekintettel a cévenneki szörnyűségre.

Amikor megkérdeztem, hogy miért nem kelt senki Deborah védelmére a közelmúltban lezajlott perben, a hölgy megsúgta, hogy úgy Montcleve gróf mint az anyja sohasem járt az udvarnál, ráadásul a család hugenotta is volt egy időben, a konteszt senki sem ismerte Párizsban, ahol Charlotte is csak rövid ideig tartózkodott, ezért mikor hírét vették, hogy Deborah de Montcleve valójában egy skót boszorkány szerelemgyermeke, közönséges parasztlány, a botránkozás a kontesz balsorsa fölött átváltozott szánalommá, majd fokozatosan semmivé halványult.

– Ah! – így az ifjú dáma. – Ezek a hegyek, ezek a kisvárosok! Alig várja, hogy visszatérhessen Párizsba, mert mi van Párizson kívül? Ki remélhet kegyet vagy előreléptetést, ha nem járul a király udvarlására?

Ennyit van időm leírni. Egy órán belül vitorlát bontunk.

Stefan, muszáj még egyértelműbben fogalmaznom? Látnom kell a lányt. Az ég szerelmére, hát mit képzelsz, honnan vette világos bőrét és szőke haját e gyermek, ki nyolc hónappal azután született, hogy Deborah elbúcsúzott tőlem Amszterdamban?

Foglak még látni. Add át szerető üdvözletemet valamennyieteknek, fivéreimnek és nővéreimnek a Talamascában. Nagy várakozásokkal indulok az Újvilágba. Látnom kell Charlotte-ot, le kell győznöm ezt a lényt, Lashert. Ki tudja, talán magam is disputálhatok ezzel a valamivel, amelynek hangja és hatalma van, és ugyanúgy tanulhatok tőle, ahogy ő tanul tőlem.

Örökké hű társad a Talamascában:
Petyr van Abel
Marseille

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE I.

TIZENÖT

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK AKTÁJA III. RÉSZ

Portau-Prince Saint-Domingue

Stefan!

Két rövid üzenetem után, amelyeket azokból a kikötőkből küldtem, hol horgonyt vetettünk érkezésünk előtt, most kezdem el bekötött útinaplómat, amelynek minden bekezdését nektek írom.

Ha az idő engedi, levélbe is átmásolom feljegyzéseimet, és elküldöm neked. Ha nem engedi, a naplót kapod meg tőlem.

Portau-Prince-ben, egy, ha nem is fényűző, de rendkívül kényelmes szálláson írok. Előzőleg két órán át sétáltam a gyarmati városban, és egészen elkápráztattak szép házai, pompás középületei, köztük egy színház, amelyben olasz operákat adnak elő, a gazdagon öltözött ültetvényesek és feleségeik, meg a rabszolgák nagy sokasága.

Utazásaim során egyszer sem fordultam még meg Portau-Prince-hez foghatóan egzotikus városban, és nem hiszem, hogy létezne afrikai város, amely ennyit kínál a szemnek.

Mert nemcsak munkálkodó szerecseneket láthatsz, de a külföldiek tömegét is, kik a kereskedelem minden nemét űzik. Továbbá fölfedeztem egy széles és virágzó réteget, az ültetvényesek és afrikai ágyasaik sarjaiból álló "színeseket", akiknek zömét a fehér apák fölszabadították, és azóta muzsikusként, iparosként, boltosként és nyilvánvalóan tisztátalan személyek minőségében is boldogulnak. A színes nők, akiket láttam, lélegzetelállítóan gyönyörűek. Nem hibáztathatom a férfiakat, akik őket választják szeretőnek vagy esti társnak. Többnyire aranyszín bőrük, hatalmas, ragyogó, fekete szemük van, és ugyancsak tudatában vannak bájaiknak. Hivalkodó pompával öltözködnek, és maguk is számos fekete rabszolgát tartanak.

Ez a réteg, mint hallom, napról napra növekszik. Akaratlanul arra kell gondolnom, ugyan mi lesz a sorsa néhány év múlva?

Ami a rabszolgákat illeti, ezerszám hozzák be őket. Két hajót is láttam, amikor kihajtották belőlük a nyomorúságos rakományt. A bűzt nem lehetett leírni. Iszonyú volt látni, milyen körülmények között tartják e szerencsétlen embereket. Állítólag halálra dolgoztatják őket az ültetvényeken, mert olcsóbb a behozatal, mint életben tartani a rabszolgákat.

A legcsekélyebb hibáért is kegyetlen büntetés jár. Az egész sziget a lázadástól szűköl, a nagy házak urai és úrnői attól rettegnek, hogy megmérgezik őket, mert a méreg a rabszolgák fegyvere, nekem legalábbis így mondták.

Ami Charlotte-ot és a férjét illeti, őket itt mindenki ismeri, de Charlotte európai családjáról semmit sem tudnak. Az egyik legnagyobb és legvirágzóbb ültetvényt vásárolták meg, amely egyformán közel esik Portau-Prince-hez és a tengerhez. Fogaton talán egyórai járás a külvárostól, és a homokpart fölé tornyosuló sziklameredély határolja; híres nagy házáról és mutatós melléképületeiről, valóságos város, amelyben kovácsok, tímárok, varrónők, takácsok és bútorasztalosok laknak, és a számos hektár minden évben egy vagyont terem kávéban és indigóban.

Ez az ültetvény három tulajdonost tett már gazdaggá a rövid idő alatt, amióta megvetették itt a lábukat a franciák, akik örökös villongásban állnak a sziget délkeleti részében élő spanyolokkal; e birtokosok kettője Párizsba utazott gazdagságával, a harmadikat elvitte a láz, és az ültetvény most a Fontenayk, idősebb és ifjabb Antoine tulajdona, de mindenki tudja, hogy a birtokot a széltében-hosszában csak Madame Charlotte-ként emlegetett fiatalasszony vezeti, akinek udvarol a város minden boltosa, és a helyi tisztviselők esdnek kegyeiért és pénzéért, amelyből Charlotte sohasem látszik kifogyni.

Azt mondják róla, hogy a gazdálkodás legapróbb részletével is maga foglalkozik, hogy lóháton és intézője kíséretében járja a földeket – Stefan, itt senkit sem gyűlölnek annyira, mint ezeket az intézőket –, és névről ismeri az összes rabszolgáját, akik rendkívüli hűséggel csüggnek rajta, mert az úrnő bőségesen ellátja őket

ételler-itallal, gondja van lakásaikra, kényezteti gyermekeiket, és megvizsgálja a bevádoltak lelkét, mielőtt büntetne. Ám az árulók fölött legendás szigorral ítél, mert itt nincs határa az ültetvényesek hatalmának. Ha akarják, halálra is korbácsoltathatják rabszolgáikat.

Ami a házi rabszolgákat illeti, a kereskedők szerint gömbölyűek, nyalkák, elkényeztetettek és pimaszok; csak Charlotte-nak öt komornája van. Legalább tizenhat rabszolga szolgál a konyhán, és ki tudja, hányan tartják rendben a szalonokat, zenetermeket, báltermeket. A híres Reginald kíséri az urat mindenüvé, ahová megy, már ha megy egyáltalán. Mivel pedig ezeknek a rabszolgáknak sok a szabad ideje, gyakran tűnnek föl Portau-Prince-ben, zsebükben aranyat csörgetve, mire minden boltajtó feltárul előttük.

Charlotte az, aki szinte sohasem teszi ki a lábát a hatalmas birtokról, amelynek a neve mellesleg Maye Faire, mindig így, angolosan írva.

Érkezése óta a dáma két fényes bált adott, amelyeken a férj karszékből nézte a táncolókat, sőt, minden gyöngesége ellenére jelen volt az öregember is. A helyi mágnások, akiknek minden gondolata a szórakozás, mert errefelé nem is nagyon lehet másra gondolni, bálványozza Charlotte-ot e mulatságokért, és újakra vágyik, abban a biztos hitben, hogy nem kell csalódnia.

Charlotte tulajdon szerecsen muzsikusai szolgáltatták a zenét; egzotikus bennszülött étkeket tálaltak, azonkívül mennyei szárnyasokat és marhasültet; Charlotte táncolt minden jelenlevő úriemberrel, kivéve természetesen a férjét, aki bátorítóan nézte. A feleség saját kezével emelte férje szájához a borospoharat.

Amennyire megállapíthattam, a dámát kizárólag a rabszolgái nevezik boszorkánynak, de ők is áhítattal és tisztelettel, úrnőjük gyógyító ereje miatt, amely máris híressé tette Charlotte-ot, ám engedd elismételnem, hogy itt senki sem tud a franciaországi eseményekről. A Montcleve nevet sohasem ejti ki senki. A család a hivatalos változat szerint Martinique szigetéről érkezett.

Azt mondják, Charlotte roppant erélyesen szorgalmazza, hogy az ültetvényesek fogjanak össze, és hozzanak létre egy helyi cukorfinomítót, amelynek révén nagyobb haszonra tehetnének szert a termésből. Arról is sokat beszélnek, hogy ki akarják szorítani a mi hollandus hajóinkat a Karibi-tengerről, mert még mindig mi vagyunk a legdúsabbak, ezért a franciák és a spanyolok irigykednek ránk. Ám erről, Stefan, te kétségen kívül többet tudsz nálam. Sok hollandus hajót láttam a kikötőben, és nyilvánvalóan nem lesz nehéz hazatérnem, mihelyt végeztem itteni munkámmal. Mint "hollandus kereskedő", bizonyosan a legnagyobb tiszteletre tarthatok igényt.

Délután, amikor belefáradtam a kószálásba, visszatértem szállásomra, ahol két rabszolga várt, hogy levetkőztessenek és megfürdessenek, amennyiben megengedem nekik; írtam a hölgynek, hogy szeretnék látogatást tenni nála, mert rendkívül fontos üzenetet hoztam egy számára drága, talán mindenkinél drágább lénytől, aki halálának előestéjén személyesen árulta el nekem a valódi címet. Személyesen jöttem, írtam, mert üzenetem túlságosan fontos ahhoz, hogy levélbe zárják. A teljes nevemet írtam alá.

Épp mielőtt elkezdtem volna ezt a bekezdést, megérkezett a válasz. Még este jöjjek ki Maye Faire-be. Hintó fog várni a fogadó bejáratánál, sötétedés előtt. Hozzam magammal, ami egy éjszakára vagy két éjszakára kell, ahogy nekem tetszik. Így is szándékozom tenni.

Roppant izgatott vagyok, Stefan, és egy csöppet sem félek. Most már tudom, temérdek töprengés után, hogy a lányommal fogok találkozni. Ám mélységes aggodalmamra van, hogy miként tudassam ezt vele – illetve, hogy kell-e tudatnom egyáltalán?

Szilárd meggyőződésem, hogy a Mayfair nők tragédiája itt ér véget, e különös és termékeny helyen, e dús, egzotikus földön. Itt fog véget érni, ezzel az okos, erős fiatalasszonnyal, aki két marokra kapja az életet, és nyilvánvalóan tudja, mennyit szenvedett anyja és nagyanyja rövid, szomorú életük során.

Megyek fürödni, aztán tisztességesen felöltözöm, hogy készen álljak a kalandra. Egyáltalán nincs ellenemre, hogy lássak egy nagyúri gyarmati ültetvényt. Hogyan mondjam el, Stefan, mi van a szívemben? Életem sápadt pingálmány volt korábban; de most vibrál, akár egy Rembrandt van Rijn-festmény.

Érzem közelemben a sötétséget; érzem a fény sugarát. És kínzó élességgel érzem a kettő ellentétét.

Addig is, amíg ismét tollat fogok:

Híved: Petyr

Utóirat: ugyanezen az estén lemásoltam és levélben küldtem el Stefan Francknak. P.v.A.

*
*
*

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE I.

Portau-Prince Saint-Domingue

Kedves Stefan!

Teljes két hete, hogy utoljára írtam neked. Hogyan mondhatnék el mindent, ami történt? Félek, hogy nincs már időm, kedves barátom – hogy kurta haladékot kaptam –, mégis meg kell írnom mindent. El kell mondanom neked, mit láttam, mit szenvedtem el, és mit tettem.

Délelőtt írom ezt. Két órát aludtam, amióta visszatértem a fogadóba. Ettem is, de csak azért, hogy némi erőre kapjak. Remélem és imádkozom érte, hogy a dolog, amely üldözött és gyötört a Maye Faire-ből idevezető hosszú úton, végre-valahára visszatért a boszorkányhoz, aki utánam küldte, hogy az őrületbe kergessen és elpusztítson, ám én nem engedtem neki.

Stefan, ha a gonosz lélek nem szenvedett vereséget, ha emberi eréllyel támad ellenem újból, félbeszakítom elbeszélésemet, tőmondatokban foglalom össze a leglényegesebb eseményeket, lepecsételem a levelet és elzárom vaskazettámba. Reggel már beszéltem a fogadóssal, hogy elhalálozásom esetén juttassa el ezt a dobozt Amszterdamba. Szóltam egy helyi ügynökkel is, ki unokatestvére és barátja marseille-i ügynökünknek, és utasítottam, hogy jöjjön majd el a kazettáért.

Mindazonáltal engedd közölnöm, hogy e két ember, külsőm alapján, őrültnek hisz. Kizárólag aranyaim térítették jobb belátásra őket, mert gazdag jutalmat ígértem nekik, ha eljuttatják hozzád a kazettát és a levelet.

Stefan, színtiszta igaz volt minden előérzetetek és figyelmeztetéseitek! Egyre mélyebbre süllyedek a gonoszba; számomra nincs már megváltás. Haza kellett volna térnem hozzátok! Életemben másodszor érzem át a megbánás keserűségét.

Alig élek. Ruhám rongyokban lóg, lábbelim kilyukadt és használhatatlan, kezemet összekarmolták a tüskék. Fejem fáj a hosszú menekülestől az éjszakai sötétségen át. De már nincs időm további pihenésre. Nem merek hajóra szállni, mert ha a dolog üldözőbe akar venni, azt itt teszi meg, vagy a tengeren. És jobb lesz, ha a szárazföldön támad, mert akkor legalább nem vész el a páncéldoboz.

Ki kell használnom az időt, ami még maradt, hogy elmondjak mindent, mi történt...

...Azon a napon, mikor utoljára írtam neked, kora este hagytam el a fogadót. Felöltöttem a legfinomabb ruhámat, és a megbeszélt időben lementem a hintóhoz. Azok után, amit Portau- Prince utcáin láttam, pazar ekvipázsra készültem, ám ez felülmúlta elképzeléseimet, mert káprázatos, üvegezett hintó volt, lakájjal, kocsisokkal, két lovas fullajtárral, kik valamennyien fekete afrikaiak voltak, atlaszból varrott, ékes libériában, rizsporos parókával.

Rendkívül kellemes volt az utazás a dombvidéken; az égen fehér felhők tornyosultak, a dombokon szépséges erdő nőtt, és díszes gyarmati házak álltak virágtenger közepette, és az errefelé dúsan tenyésző banánfák gyűrűjében.

Nem tudnád elképzelni ennek a földnek a bujaságát. Itt évhosszat burjánzanak vadul a legkényesebb melegházi fájvirágok. Mindenfelé banánfák állnak sűrű csoportokban, és valamely fává nőtt, vékony szárú, óriási vörös virág.

Nem kevésbé bűvöltek el a váratlan villanások a távoli kék tengerből. Ha van kékebb tenger a Karibinél, én még sohasem találkoztam vele. A leglátványosabb szürkületkor, ám erről még hallasz tőlem, mert sok időm volt tanulmányozni e tenger színét.

Útközben elhaladtam két kisebb ültetvényes ház, igen tetszetős épületek mellett, amelyek az úttól beljebb húzódtak meg nagy kertek közepén, és egy folyócska partján francia neveket viselő cifra márvány sírkövek álltak egy temetőben. Miközben ráérősen átgördültünk a hidacskán, alaposan megnézhettem a temetőkertet, és eltűnődhettem azokon, akik e vad földre jöttek élni és meghalni.

Két okból beszélek e dolgokról, mely okok közül a fontosabb az, hogy érzékeimet elzsongították az utazás szépségei, a sűrű, párás félhomály, a gondosan művelt földek hosszú sávja, és Charlotte minden eddig látottnál fenségesebb ültetvényes házának váratlan feltűnése egy kikövezett út végén.

Hatalmas, gyarmati stílusú udvarház, ami alatt azt értem, hogy a magas nyeregtetőt számos manzárdablak töri meg, és a tető alatt az épület teljes hosszában tornác húzódik, vályogtéglákból rakott oszlopokra támaszkodva, amelyeket bevakoltak, hogy olyan hatást keltsenek, mintha márványból lennének.

Az ablakok sokasága a padlóig ér, és élénkzöldre festett, deszka zsalugáter ékesíti őket, amely egyformán véd az ellenséges támadás és a viharok ellen.

A ház kábító fényözönben úszott. Még a francia udvarnál sem láttam ennyi gyertyát. Lámpások függtek a fák ágain. Ahogyan közeledtünk, láttam, hogy nyitva áll minden ablak a tornác fölött és alatt, megmutatva a

gyertyatartókat, a drága bútorokat, színes foltokat hullatva a sötétségbe.

Annyira lenyűgözött a jelenség, hogy összerezzentem, amikor észrevettem a rengeteg virág között a ház úrnőjét, ki elém jött a kert kapujáig; atlaszruhájának citromsárgája szakasztott az az árnyalat volt, mint a gyöngéd virágkelyheké, és ahogy nézett mereven, már-már ellenséges ridegséggel, olyannak tűnt, akár egy nagyra nőtt, haragos gyerek.

Miközben a lakáj kisegített a bíborszín kövekre, Charlotte közelebb jött, és csupán ekkor mérhettem föl, mily sudár termetű nőhöz képest, noha nálam még mindig jóval alacsonyabb.

Valóban szőke volt, és valóban szépségesnek találtam, mint ahogy mindenki annak találta volna, ám a leírások nem készíthettek föl erre a látványra. Ha Rembrandt láthatta volna, bizonyosan megfesti. Oly ifjú volt, mégis kemény, akár a vas. Keble félmeztelenül gömbölyödött elő a gyöngyökkel kivarrott, drága, csipkés ruhából, és a csipkeszegélyes, szűk ruhaujjak gyönyörűen érvényre juttatták formás karját.

Ah, azért éldelek oly hosszan minden részleten, mert magyarázatot keresek önnön gyengeségemre, és így talán te is megbocsátasz nekem. Örült vagyok, Stefan, megőrjít, amit tettem. De arra kérlek, ha majd ítéltek fölöttem, azt is vegyétek figyelembe, amit ide írtam.

Úgy rémlett, hogy miközben néztük egymást szótlanul, valami félelmetes történt közöttünk. Ez a fiatal nő úgy mustrált, mintha egészen másfajta, vén és agyafúrt lélek rejtőzne a szinte már képtelenségig kedves külső, az üde arc és ajak, a nagy, ártatlan, kék szempár mögött. Szépsége megigézett. Bután bámultam hosszú nyakát, válla finom ívét, gömbölyű karjait.

Az a bárgyú gondolatom támadt, hogy de jó is lenne belenyomni a hüvelykujjaimat karjainak puhaságába. Úgy rémlett, nagyon úgy néz rám, mint az anyja sok-sok évnek előtte a skót fogadóban, mikor szépségének ördögével küzdöttem, nehogy kárt tegyek benne.

– Nos, Petyr van Abel – szólalt meg enyhén skótos ízű angolsággal –, hát eljött végre? – Esküszöm neked, Stefan, a fiatal Deborah hangja volt. Milyen sokat beszélgethettek angolul, nyilván ez volt a titkos nyelvük.

– Gyermekem – válaszoltam ugyancsak angolul –, köszönöm, hogy fogad. Hosszú utat tettem meg, hogy lássam magát, de semmi sem tarthatott volna vissza.

Mindeközben ő hidegen mustrált, akárha árverési dobogóra állított rabszolga lennék, nem is leplezve tetszését, amit én nagy fáradsággal titkoltam. Megdöbbentett az arca, mert a vékony orr és a mélyen ülő szem egészen olyan volt, mint az enyém. Az arc kissé lapos, egészen olyan, mint az enyém. És a haja, a homlokból fölfésült, drágaköves, nagy fésűvel rögzített, dicső, fehérarany sörény, az is egészen olyan volt színre és finomságra, mint az enyém.

Mély szomorúság telepedett rám. Ez itt az én lányom. Tudtam, hogy az. Ismét elfogott az a rettentő megbánás, mint Montcleve-ben. Láttam Deborah-t, amint törött fehér viaszbábként hever a kövön a Szent Mihály székesegyház tövében.

Talán Charlotte is megérezte szomorúságomat, mert árnyék borult arcára, és szavai mintha ezzel az érzéssel akartak volna dacolni:

– Szakasztott olyan szemrevaló, mint anyám mondta volt – jegyezte meg töprengve, félig-meddig az orra alatt, kissé felvonva szemöldökét. – Szálas, egyenes, erős, és kicsattan az egészségtől, nemde?

– Mon Dieu, Madame, minő különös szavak! – mondtam kínosan kacarászva. – Nem tudom, hízeleg-e vagy sem.

– Ön tetszik nekem – közölte, és a legfurcsább mosoly ömlött el az arcán: nagyon ravasz és megvető, ugyanakkor gyermekien bájos. Kesernyésen elhúzta a száját, szinte kislányosan duzzogva, amit leírhatatlanul kedvesnek találtam. Elmerült szemlélődés után megszólalt: – Jöjjön, Petyr van Abel. Mesélje el, mit tud anyámról. Mesélje el, mit tud a haláláról. De nehogy hazudjon!

Hirtelen roppantul sebezhetőnek látszott, mintha előre félne, hogy fájdalmat okozhatok neki. Annyira megsajnáltam!

– Nem azért jöttem, hogy hazudozzak – mondtam. – Semmit sem hallott?

Charlotte hallgatott, majd annyit felelt hidegen: – Semmit. – Úgy jártatta rajtam a tekintetét, ahogy én szoktam másokon, ha titkolt gondolataikat próbáltam kihüvelyezni.

Könnyed bólintással a karomba fűzte a kezét, és vezetni kezdett a ház felé. Megzavart még mozgásának kecsessége, sőt még az is, ahogyan szoknyája súrolta a lábikrámat. Rá se nézett a légiónyi rabszolgára, akik lámpákkal sorakoztak az út két oldalán, hogy világítsanak nekünk. A fényeken túl virágok derengtek, a ház előtt hatalmas fák emelkedtek a sötétségben.

Már majdnem a bejárat lépcsőjénél tartottunk, amikor elkanyarodtunk, bementünk a kikövezett ösvényen a fák közé, és leültünk egy fapadra.

Charlotte helyet mutatott a padon. A lámpák sárgán ragyogtak a sötétségben, a ház valósággal vakított.

– Madame, mondja meg, hol kezdjem – szóltam. – Szolgálatára állok. Hogyan akarja hallani?

– Kertelés nélkül – felelte, ismét belém fúrva pillantását. Mozdulatlanul ült, kissé felém fordulva, kezét az ölébe ejtve.

– Nem a lángokban halt meg. Levetette magát a templom tetejéről, és halálra zúzta magát a köveken.

– Ó, hála legyen Istennek – suttogta –, hogy emberi szájból is hallhatom!

Ezek a szavak meggondolkoztattak. Azt érti alatta, hogy Lasher, a szellem, már tájékoztatta, de ő nem hitt neki? Olyan szomorúnak látszott, hogy nem is tudtam, mondjak-e többet.

Mégis folytattam. – Nagy vihar kerekedett – mondtam –, amelyet az ön anyja hívott le Montcleve-re. Az öccsei meghaltak. Az öreg kontesz szintúgy.

Nem felelt, csak nézett maga elé ólomnehéz bánattal, s talán reménytelenül. Most egyáltalán nem asszonynak látszott, hanem leánykának.

Folytattam, ám most néhány lépéssel hátrébb mentem az időben; elmeséltem, miként kerültem a kisvárosba, miként találkoztam anyjával, számot adtam mindenről, amit az anyja mesélt Lasher szellemről, aki Deborah tudtán kívül a gróf halálát okozta, elmondtam, miként szidta meg Deborah a szellemet, és hogy Lasher mit hozott fel mentségére. Hozzátettem, hogy Deborah azt akarta, tájékoztassák és figyelmeztessék a lányát.

Charlotte elsötétedő arccal figyelt, de még mindig nem nézett rám. Elmagyaráztam, hogy én miként értelmezem az anyja figyelmeztetését, kifejtettem gondolataimat a szellemről, elmondtam, hogy egyetlen mágus sem írt még oly szellemről, amely képes a tanulásra.

Még mindig nem mozdult és nem szólt. Arca immár olyan sötét volt, mintha ölni tudna haragjában. Amikor azzal próbáltam folytatni a témát, hogy tudok valamit a szellemekről, a szavamba vágott:

– Ne szóljon erről többet! – parancsolta. – És erről itt senkinek egy szót se!

– Dehogy szólok! – bizonykodtam sietve. Magyarázni kezdtem, mi történt azután, hogy találkoztam Deborah-val, majd részletesen leírtam halála napját, csak azt hagytam ki belőle, hogy letaszítottam Louvier-t a templom tetejéről. Annyit mondtam, hogy az inkvizítor meghalt.

Ám ekkor felém fordult, és azt kérdezte sötét mosollyal:

– Hogyan halt meg, Petyr van Abel? Nem maga lökte le a tetőről?

Dermesztő düh volt a mosolyában, bár azt nem tudom, nekem szólt-e, vagy a dolgoknak, amelyek történtek. Úgy tűnt, a démonát védelmezi tisztességből, mert úgy érzi, megsértettem Lashert, aki kétségen kívül elmondta neki, mit műveltem. Bár nem tudom, helyes volt-e a feltételezésem. Annyit tudok, hogy Charlotte beavatottságának gondolata megijesztett egy kicsit, sőt talán jobban is, mint amennyit szívesen beismertem.

Nem válaszoltam a kérdésre. Charlotte sokáig hallgatott. Úgy tetszett, elsírja magát, de nem így történt. Végül:

– Azt hitték, cserbenhagytam anyámat – suttogta. – Ön tudja, hogy nem így van!

– Tudom, Madame – feleltem. – Az anyja küldte ide.

– Parancsolta! – mondta fájdalmasan. – Parancsolta! – Elhallgatott, mert nem kapott levegőt. – "Menj, Charlotte! – mondta, mert értelmetlen az egész életem, ha azt kell látnom, hogy előttem vagy velem pusztulsz! Megtiltom, hogy maradj! Ha máglyán kell is vesznem, azt nem viselném el, hogy végignézd, vagy ugyanezt elszenvedd!" Én tehát tettem, amit mondott. – Ismét olyan durcásan elhúzta a száját, és megint úgy látszott, hogy sírni fog. Ám összeszorította a fogát, nagyra nyitotta a szemét, és megint átadta magát a haragnak.

– Szerettem az anyját – mondtam.

– Igen, tudom, hogy szerette – válaszolta Charlotte. – Ellene fordultak, a férje és a testvéreim.

Észrevettem, hogy nem apjaként emlegeti ezt a férfit, de nem szóltam. Nem tudtam, kell-e szólnom egyáltalán e témáról.

– Mit mondhatnék, amivel megvigasztalom? – kérdeztem. – Elnyerték büntetésüket. Nem élvezhetik az életet, amelyet elloptak Deborah-tól.

– Ah, milyen jól megfogalmazta! – Keserű mosollyal nézett rám, és az ajkába harapott. Olyan gyengédnek, szelídnek, sebezhetőnek tűnt az arcocskája, hogy hozzá hajoltam és megcsókoltam, ő pedig lesütött pillákkal engedte.

Zaklatottnak látszott. Én is zaklatott lettem, illetve inkább elszörnyülködtem, oly leírhatatlanul édes érzés volt őt csókolni, beszívni bőrének illatát, közel kerülni kebleihez. Rögtön azt mondtam, hogy szeretnék beszélni ezzel a szellemmel, mert úgy rémlett, csak az menthet meg, ha ragaszkodom a szőnyegen forgó témához. – El kell mondanom, mit gondolok e szellemről, miért tartom veszedelmesnek. Bizonyosan tudja, milyen körülmények között ismertem meg az anyját. Nem mesélte el önnek az egész történetet?

– Próbára teszi a türelmemet – szólt váratlanul.

Ránéztem, és láttam, hogy ismét haragszik.

– Hogyhogy?

– Oly dolgokat ismer, amelyeket én nem adtam volna tudtára.

– Mit hallott az anyjától? – kérdeztem. – Én mentettem meg Donnelaithből.

Ez elgondolkoztatta, de nem hűtötte le a haragját.

– Egy dologra válaszoljon – mondta. – Tudja, miként idézte föl nagyanyám a démont, ahogyan maga hívja?

– Az ötletet a könyvből vette, amelyet a boszorkánybíró mutatott neki. Mindent a boszorkánybírótól tanult, mert korábban, mint oly sok sorstársa, nem volt egyéb javasnál és bábaasszonynál.

– Ó, több lehetett, sokkal több! Mindnyájan többek vagyunk annál, aminek látszunk! Csak annyit tanulunk meg, amit muszáj. Ha elgondolom, hogy én mire vittem itt, amióta elhagytam anyám házát! És jól jegyezze meg, amit mondok, mert az anyám háza volt. Az ő aranyából telt a bútorra, a szőnyegekre a kőpadlón, a tűzifára a kandallókban.

– Ezt mondták a városiak is – szúrtam közbe. – Hogy a grófnak nem volt egyebe a rangjánál, mielőtt megismerte a feleségét.

– Vaj igen, meg az adósságainál. De ez most már a múlt. A gróf meghalt. Tudom, hogy ön elmondott mindent, amit anyám üzent, és az igazat mondta. Már csak azon töprengek, akarom-e elmondani önnek, amit nem tud, és nem találhat ki. És arra gondolok, amit anyámtól hallottam, vagyis hogy önnek mindent elmondhatott.

– Örülök, hogy így beszélt rólam. Sohasem árultam el őt senkinek.

– Kivéve a rendjének. A Talamascájának.

– Ó, de hát az sohasem volt árulás! Elfordult tőlem. – Legdrágább Charlotte-om – kérleltem –, már mondtam, hogy szerettem az anyját. Könyörögtem neki, hogy óvakodjon a szellemtől, és a szellem hatalmától. Nem mondom, hogy megjósoltam, ami vele történt, mert nem tettem. Ám féltettem őt. Féltettem, mert a saját céljaira akarta használni a szellemet...

– Nem akarok erről hallani többet! – Charlotte ismét dühbe gurult.

– Hát mit kíván, mit tegyek? – kérdeztem.

Elgondolkozott, de látni lehetett rajta, hogy nem a kérdésem foglalkoztatja. Majd azt mondta: – Én sohase fogom elszenvedni azt, amit az anyám vagy a nagyanyám.

– Könyörgöm, ne! Azért keltem át a tengeren...

– A maga figyelmeztetéseinek és jelenlétének semmi köze ehhez! Én nem fogom elszenvedni ezeket a dolgokat! Anyámban volt valami szomorú, valami szomorú és megtört, ami kislány kora óta nem gyógyult be.

– Értem.

– Nekem nincs ilyen sebem. Asszony voltam, még mielőtt anyámmal ezek a szörnyűségek történtek volna. Láttam más szörnyűségeket, ön is látni fogja őket ma este, ha majd találkozik a férjemmel. Nincs olyan orvosa – vagy javasa – a világnak, aki meggyógyíthatná. És csak egyetlen egészséges fiam született tőle, az pedig nem elég.

Sóhajtottam.

– De jöjjön, majd beszélünk még – mondta.

– Igen, kell is beszélnünk.

– Már várnak bennünket. – Fölállt, én is felálltam. – Anyámról ne beszéljen a többiek előtt. Egy szót se! Azért jött ide hozzám...

– Mert kereskedő vagyok, Portau-Prince-ben szeretnék letelepedni, és ehhez szükségem van az ön tanácsára.

Fáradtan bólogatott. – Minél kevesebbet mond – figyelmeztetett –, annál jobb. – Elfordult, és a lépcső felé indult.

– Kérem, Charlotte, ne zárja be a szívét előttem! – mondtam, és megpróbáltam megfogni a kezét.

Megmerevedett, majd nagyon édes, nagyon békés és nagyon álságos mosollyal fölvezetett a rövid lépcsőn a ház földszintjére.

Képzelheted, milyen nyomorultul éreztem magamat. Hogyan kellett volna értelmeznem különös szavait? De ő is elképesztett, mert az egyik percben gyermeknek tűnt, a másikban öregasszonynak. Nem állíthatom, hogy odafigyelt volna intéseimre, vagy akár azokra a figyelmeztetésekre, amelyeket Deborah könyörgésére tolmácsoltam neki. Túlságosan sokat tettem volna hozzájuk a saját aggályaimból?

– Madame Fontenay – mondtam, amikor elmaradt mögöttünk a rövid lépcső, és a földszinti bejárathoz

érkeztünk –, még majd beszélnünk kell. Bírom ígéretét?

– Majd ha férjemet ágyba fektetik – mondta –, akkor egyedül leszünk. – Tekintetét hosszasan nyugtatta rajtam, miközben kimondta ez utóbbi szavakat. Éreztem, hogy elvörösödök. Az ő gömbölyű arca is pírba borult, majd kissé elhúzta alsó ajkát, és dévajul mosolygott.

Beléptünk egy középső folyosóra, nagyon széles volt, de mégsem olyan, mint a francia kastélyoké, viszont az ékes csillár tiszta viaszgyertyáinak ragyogó fényében úszott a sok cifra stukkó, és a másik végén ajtó nyílt a hátsó tornácra, amelyen túl szirtvonulatot láttam, mert hátul ugyanúgy lámpákat akasztottak a faágakra, mint az első kertben, és apránként rájöttem, hogy nem a szél zúgását, hanem a tenger mormolását hallom.

A jobbunkon nyíló ebédlőteremből, ahová követtem Charlotte-ot, még fenségesebb kilátás nyílt a sziklákra és azokon túl a fekete vízre, mert ez a helyiség a ház teljes hosszát elfoglalta. Némi fény játszott a vízen, különben észre sem vettem volna. A tenger gyönyörűséges morajjal töltötte meg a termet, és párás, meleg szellő fújdogált.

A helyiség pazar volt; minden európai cicomát meghozattak, hogy elfedjék a gyarmati egyszerűséget. Az asztalt a legselymesebb abrosszal, a legnehezebb, legcikornyásabban vésett edényekkel terítették.

Sehol Európában nem láttam ehhez fogható fényes ezüstöt; a súlyos gyertyatartókra zsúfolt mintákat domborították. Minden terítékhez csipkeszegélyű asztalkendő járt, a székeket a legfinomabb bársonnyal kárpitozták és agyonbojtozták; az asztal fölött csuklópántra szerelt, fából faragott, nagy, szögletes legyező lógott, amelyet a falba és a mennyezetbe ütött horgokon átvezetett zsinórnál fogva mozgatott a túlsó sarokban ülő, apró afrikai gyerek.

Hála a legyezőnek és a tornácra nyíló, sok-sok ajtónak, hívogatóan hűvös, édes illat volt a teremben, noha a gyertyalángok erősen lobogtak. Alighogy helyet foglaltam az asztalfőtől jobbra álló székben, számos rabszolga lépett be, valamennyien európai eleganciával öltözve, selymekbe, csipkékbe, és teríteni kezdtek. Ugyanakkor megjelent a fiatal férj is, akiről oly sokat hallottam.

Egyenesen tartotta magát, miközben csoszogva csúsztatta lábait a padlón, ám egész testsúlyával arra a hatalmas izomzatú fekete emberre nehezedett, aki fél karral átfogta a derekát. Karja ugyanolyan gyöngének tűnt, mint a lába; csuklója begörbült, ujjai petyhüdten lógtak. Ennek ellenére csinos fiatalember volt.

Mielőtt elhatalmasodott a betegsége, megakadhattak rajta a szemek Versailles-ban, ahol hitvest szerzett magának. Jól szabott, fejedelemhez illő ruhája, ékköves gyűrűi, tornyos, gyönyörű párizsi parókája valóban roppant elegáns jelenséggé tette. Szeme átható szürke volt, a szája nagy és keskeny, az álla erélyes.

Miután beleereszkedett a székbe, erőlködve próbálta kényelmesebb helyzetbe fészkelni magát, de mikor nem sikerült, a hatalmas rabszolga fölemelte, beállította a széket úgy, ahogy az úr akarta, aztán elfoglalta helyét a gazda háta mögött.

Most Charlotte is helyet foglalt, nem az asztal végén, hanem velem átellenben, férjének jobbján, hogy etethesse és segíthesse. Belépett két férfi, mint hamarosan rájöttem, a fivérek, Pierre és André, mindkettő pityókásan, mindkettőből csurgott az akadozó nyelvű, buta, részeg humorizálás, meg négy elegánsan öltözött dáma, két fiatal és két idős, láthatólag rokonok, ugyancsak a ház lakói; az öregek hallgattak, csak néha tettek föl értetlenkedő kérdéseket, lévén nagyothallók és kissé roskatagok, míg a fiatalok már maguk mögött hagyták életük tavaszát, ám élénk eszűek voltak és jól neveltek.

Épp mielőtt tálaltak volna, beállított egy orvos, aki akkor érkezett lóháton egy szomszéd ültetvényről, egy meglehetősen öreg és borgőzös fickó, hozzám hasonlóan komor feketében, aki, miután rögtön meginvitálták az asztalhoz, leült, és nagy kortyokban inni kezdte a bort.

Ez volt az asztaltársaság; valamennyiünk mögött külön rabszolga állt, hogy szedjen tányérunkra a tálakból, és töltsön poharunkba, ittunk légyen bár egyetlen kortyot.

Az ifjú férj roppant kellemesen társalkodott velem; azonnal megállapíthattam, hogy eszét sértetlenül hagyta a kór, és még mindig volt étvágya a jó étkekre, amellyel egyszerre táplálta Charlotte és Reginald; Charlotte kanállal etette, Reginald a kenyeret törte számára. Látszott Fontenayn, hogy szeret élni. Megjegyezte, hogy elnyerte tetszését a bor, mert igen finom, és pallérozottan csevegett az egész asztaltársasággal, miközben elfogyasztott két tányér levest.

Az étel erősen fűszeres volt és ínycsiklandó, a vegyes halászlét bőven megborsozták, a húsokat sült jamgyökérrel, sült banánnal, sok rizzsel, babbal és egyéb finomságokkal tálalták!

Vacsora közben a társaság minden tagja élénken beszélgetett, kivéve az öregasszonyokat, ám láthatólag ők is örültek, és jól szórakoztak.

Charlotte az időjárásról és az ültetvény ügyeiről beszélt; azt mondta, férjének másnap okvetlenül ki kell kocsiznia vele, hogy a maga szemével lássa a termést, megállapította, hogy a télen vásárolt fiatal

rabszolgalány egyre ügyesebb a varrásban, és így tovább. A társalgás többnyire franciául folyt, a férj szellemesen válaszolgatott, majd önmagát félbeszakítva engem halmozott el udvarias kérdésekkel, hogy milyen volt az utam, tetszik-e Portau-Prince, meddig maradok náluk, pallérozott szavakkal méltatta a vidék nyájasságát, ecsetelte Maye Faire virágzását, és elmondta, hogy meg akarják vásárolni a szomszéd ültetvényt, mihelyt tulajdonosát, egy iszákos szerencsejátékost rábeszélhetik az eladásra.

Kizárólag a részeg fivérek mutattak hajlamot a kötözködésre, mert több ízben is tettek fitymáló megjegyzéseket, és Pierre, a legfiatalabb szerint, akiből teljesen hiányzott beteges bátyjának jóképűsége, már így is elég földjük van, nincs szükségük a szomszéd ültetvényre, és Charlotte jobban ért az üzlethez, mint asszonynak illendő.

E szavakat zajos helyesléssel fogadta a lármás és visszataszító André, aki leette csipkés ingmellét, teli szájjal csámcsogott, és zsírpecsétet hagyott a poháron, valahányszor ivott. Ő majd eladja ezt az összes földet, ha az apjuk meghal, és visszatér Franciaországba.

– Ne beszéljen a haláláról – szólt rá a legidősebb, a nyomorék Antoine, mire öcséi megvetően vigyorogtak.

– Hogy van ma? – érdeklődött az orvos egy böffenés kíséretében. – Félek megkérdezni, hogy jobban-e vagy rosszabbul.

– Mi várható? – kérdezte az egyik nőrokon, aki gyönyörű lehetett valamikor, és még most is jó volt ránézni, jóképű volt, hogy úgy mondjam. – Csodálkoznék, ha szólna ma egy szót.

– Miért ne szólna? – kérdezte Antoine. – Elméje ugyanolyan, mint volt.

– Vaj igen – szólt Charlotte –, biztos kézzel vezet.

Nagy hangzavar következett, amelyben mindenki egyszerre beszélt, miközben a roskatag öreg dámák egyike követelte, hogy neki is mondják el, miről van szó.

A másik öregasszony, hamisítatlan vasorrú bába, aki mindezidáig egy szorgos rovar rögeszmés összpontosításával őrölte a vacsoráját, váratlanul fölemelte a fejét és rákiabált a részeg fivérekre: – Egyikőtök sem alkalmas arra, hogy ezt az ültetvényt igazgassa! – amit a fivérek duhaj röhögéssel nyugtáztak, ám a két fiatalabb no nagyon komolyan figyelte a jelenetet; félénken sandítottak Charlotte-ra, majd tekintetük szeretettel állapodott meg a béna és használhatatlan férjen, akinek a keze két halott madárként nyugodott a tányér mellett.

Az öregasszony, akinek nyilvánvalóan tetszésére volt szavainak fogadtatása, újabb kinyilatkoztatást tett: – Itt Charlotte parancsol! – mire a fiatalabb nők még félősebben pillogtak, a részeg öccsük még többet hahotáztak és fintorogtak, a nyomorék Antoine pedig kedvesen mosolygott.

Majd olyan felindultság vett erőt a szegény emberen, hogy szó szerint remegni kezdett, ám Charlotte sietve kellemes dolgokra terelte a szót. Ismét kikérdeztek utazásomról, az amszterdami életről, arról, hogy kedveznek-e jelenleg az európai állapotok az indigó és a kávé behozatalának, én pedig mondtam, hogy nagyon fárasztana az ültetvényes élet, mert itt mást se tesznek, mint esznek, isznak, meg a szórakozást hajszolják, és így tovább, amíg Charlotte szelíden félbe nem szakított bennünket, parancsot adva Reginaldnak, a fekete rabszolgának, hogy menjen föl az öregemberért, és hozza le.

– Hozzám egész nap beszélt – jegyezte meg csöndes diadallal.

– Csoda! – jelentette ki a részeg André, aki pillanatnyilag malac módon táplálkozott, kés és villa segedelme nélkül.

Az öreg doktor összeszűkült szemmel nézett Charlotte-ra, úgyszólván észre sem véve, hogy leette a csipkezsabóját, vagy hogy reszkető kézzel tartott poharából kiloccsan a bor. Tartani lehetett tőle, hogy el fogja ejteni a poharat. Mögötte a fiatal rabszolga idegesen pillogott.

– Hogy érti ezt, hogy egész nap beszélt önhöz? – kérdezte az orvos. – Amikor utoljára láttam, bódult állapotban volt.

– Óránként változik – magyarázta az egyik rokon nő.

– Sose fog meghalni! – mennydörögte a majszoló öregasszony.

Bejött Reginald, és hozott magával egy magas, ősz, csontbőr embert, akinek egyik vékony karját a válla köré kanyarította. Ennek az embernek a mellére csuklott a feje, ám villogó szemét sorra végigjártatta rajtunk.

Reginald az asztal végén álló székbe ültette a csontvázszerű lényt, és mivel magától nem tudta egyenesen tartani magát, selyem szalagokkal a székhez kötözte. Aztán a rabszolga, aki láthatólag nagyon értette a mesterségét, megemelte az öregember állát, mert az a fejét sem tudta tartani.

A rokon nők rögtön nagy csivitelésbe csaptak, hogy mennyire örülnek, amiért ilyen egészségben látják. Ezzel együtt meg voltak döbbenve, az orvos is meg volt döbbenve, és én is megdöbbentem, amikor az öregember megszólalt.

Az egyik ernyedt kéz rángva fölemelkedett, aztán csattanva visszahullott az asztalra. Ugyanabban a percben kinyílt a száj, illetve inkább csak az áll esett le, mert maga az arc mozdulatlan maradt, és kongó, érctelen hang jött ki rajta:

– Egyáltalán nem vagyok halálomon, és hallani se akarok ilyenről! – A petyhüdt kéz ismét a magasba rándult, majd lezuhant az asztallapra.

Charlotte összehunyorított, villogó szemmel nézte a jelenetet. Először érzékeltem összpontosítását, azt, ahogyan figyelmének minden vékony sugara egyetlen pászmában szögeződött az apósa arcára és rángatózó kezére.

– Mon Dieu, Antoine! – kiáltotta a doktor. – Nem hibáztathat bennünket, hogyha nyugtalankodunk önért!

– Az én eszem ugyanolyan ép, mint volt! – jelentette ki a vénséges emberfajzat ugyanazon az érctelen hangon, majd olyan lassan, mintha fából faragták volna, és srófrajáma, jobbról balra fordította a nyakát, és ferdén mosolygott Charlotte-ra.

E különös előadáson álmélkodva előrehajoltam, és mivel így már nem kápráztatott a legközelebbi gyertyák fénye, megláttam, hogy az öregember szeme vérben forog, az arca fagyosan merev, és ha élet látszik rajta, az csak olyan, mint mikor a repedések végigfutnak a jégen.

– Megbízom önben, szeretett menyemasszony – mondta Charlotte-nak zörejszerű hangon, amelyből hiányzott mindennemű árnyalat.

– Igen, mon pére – felelte Charlotte szelíden –, és nyugodjon meg, én is gondot viselek önre.

Közelebb húzódott férjéhez, és megszorította Fontenay használhatatlan kezét. A férj gyanakodva és riadtan meredt az apjára.

– Apám, ön szenved? – kérdezte halkan.

– Nem, fiam! – felelte az apa. – Nem szenvedek, sohasem szenvedek! – Ez ugyanúgy hangzott megnyugtatásnak, mint válasznak, mert azt, amit a fiú látott, jövendölésnek is lehetett tekinteni. Vagy mégsem?

Mert ahogy néztem ezt a lényt, és láttam, mint forgatja a fejét azon a furcsa módon, akár egy fából faragott bábu, tudtam, hogy nem az öregember beszél, hanem a belsejéből valami, ami a birtokába vette, és a felismerés e percében azt is érzékeltem, hogy a valódi Antoine Fontenay csapdába esett ebben a testben, ahol már hangszálainak sem parancsolhat, és onnan leskel ki rám rémült szemekkel.

Villanásnyi ideig tartott, mégis megláttam. Charlotte-hoz fordultam, aki fagyos kihívással bámult rám, mintha azt kérdezné, merészelek-e hangot is adni annak, amit láttam; az öregember is engem fixírozott, és oly váratlansággal, amely mindenkit meglepett, kotkodácsoló hahotára fakadt.

– Antoine, az isten szerelmére! – kiáltotta a jóképű nőrokon.

– Apám, igyék egy kis bort – kínálta a satnya elsőszülött.

A fekete Reginald a pohárért nyúlt, ám a szikrázó szemű öregember hirtelen a magasba kapta a két kezét, hangos csattanással leejtette őket az asztalra, majd ismét fölemelte, úgy, tartva közöttük a poharat, mintha egy állat fogná a két mancsával a tárgyat, és a szájába borította a bort, végigcsurgatva az állát és a ruháit.

A társaság elhűlt. A fekete Reginald elhűlt. Csupán Charlotte nézte fagyos félmosollyal e mutatványt, majd azt mondta: – jól van, apám, most feküdjön le – miközben ő is felállt.

Reginald megpróbálta elkapni a poharat, amelyet az öregember lehanyatló keze elengedett. A pohár az oldalára esett, a bor végigömlött az abroszon.

Az arc jegében még egyszer megnyílt a száj hasadéka, és az élettelen hang azt mondta: – Fáraszt ez a társalkodás. Felmegyek.

– Igen, ágyba – helyeselt Charlotte, odalépve apósának székéhez. – Mi pedig majd meglátogatjuk önt.

Hát rajtam kívül senki más nem vette észre ezt az iszonyatot, hogy démoni energia mozgatja az öregember élettelen tagjait?

A rokon nők néma viszolygással bámulták, amint Reginald kiemeli a székből a mellére csukló állú testet, és elindul vele az ajtó felé. A részeg fivérek mérgesen morogtak, az öreg doktor, aki az imént hajtott föl egy újabb pohár vörösbort, csak a fejét rázta. Charlotte némán figyelte a jelenetet, majd visszaült a székére.

Pillantásunk összeakadt. Esküszöm, gyűlölet meredt rám a szeméből, gyűlölet azért, mert ezt tudom. Kínos zavaromban ismét meghúztam a bort, amely roppant finom volt, bár már kezdett föltűnni, hogy vagy az ital szokatlanul erős, vagy én vagyok szokatlanul gyenge.

Nagyon hangosan megszólalt a rovarszerű öregasszony, a rovarszerű, mindenkinek és senkinek sem mondva: – Évek óta nem láttam, hogy így mozgatta volna a kezét!

– Úgy beszél, mint maga az ördög! – jegyezte meg a jóképű asszony.

– Vigye el az ördög, sose fog meghalni – motyogta André, majd beleborult a tányérjába, és elaludt,

miközben felfordult pohara legurult az asztalról.

Charlotte zavartalan flegmával figyelte a jelenetet. Puhán fölnevetett és azt mondta: – Ó, nagyon messze áll ő a haláltól!

Ekkor iszonyú hang hallatszott a lépcső tetejéről vagy a közeléből, amitől az egész társaság összerezzent. Az öregember megint azt a vérfagyasztó nevetését hallatta.

Charlotte arca megkeményedett. Gyöngéden megpaskolta férje kezét és sietve távozott, ám nem oly sietve, hogy ne lövellt volna felém egy pillantást, miközben elhagyta a termet.

Végül az öreg doktor, aki mostanra annyira elázott, hogy fel se bírt állni az asztaltól – megpróbálta, de sürgősen felhagyott a kísérletezéssel –, sóhajtva közölte, hogy haza kell mennie. Ebben a percben két látogató érkezett, két jólöltözött francia. A jóképű, érett nőrokon eléjük sietett, a másik három asszony felállt és távozott, a vasorrú bába öldöklő pillantást vetett a tányérjába toccsant, részeg fivérre, miközben helytelenítően motyogott. A másik fivér feltápászkodott, talpra segítette az ittas doktort, és kidülöngéltek a verandára.

Kettesben maradtam Antoine-nal, és az asztalt leszedő rabszolgák hadával. Megkérdeztem, megkínálhatom-e egy szivarral, mert vásároltam Portau-Prince-ban kettőt, igen príma minőséget.

– Ó, ki kell próbálnia az enyémet, a saját termesztésű dohányomból! – mondta ő. Egy fiatal rabszolgafiú szivart hozott, meggyújtotta, majd a gazdája mellé állt, hogy parancsra kivegye és visszategye az úr szájába a szivart.

– Meg kell bocsátania apámnak – szólt Antoine halkan, mintha nem tetszene neki, hogy a rabszolga is hallja. – Az elméje tökéletesen ép. Ez a betegség maga az iszonyat.

– El tudom képzelni – mondtam. Kacarászás, csevegő hangok szűrődtek át a folyosó túloldaláról nyíló szalonból, ahová a nők mentek át a látogatók és valószínűleg a részeg fivér meg az orvos társaságában.

Közben két fekete rabszolgafiú megpróbálta kiemelni a tányérból a másik testvért, aki bőszülten felpattant, és úgy megütötte az egyik fiút, hogy az sírva fakadt.

– Ne ostobáskodjon, André – mondta Antoine fáradtan. – Gyere ide, te kis szegény.

A rabszolga engedelmeskedett, a részeg fivér kicsörtetett.

– Vedd ki a pénzt a zsebemből – mondta az úr. A rabszolga, akinek ismerős lehetett a szertartás, felragyogó szemmel emelte a magasba a jutalmát.

Végül visszatért Reginald és a ház úrnője, ám ezúttal hozták magukkal a rózsás csecsemő fiúcskát is, egy bűbájos báránykát. Két mulatt szobalány repesett körülöttük, mintha a kisded porcelánból lenne, és bármely pillanatban elejthetnék.

A bárányka boldogan nevetett és rúgkapált, amikor észrevette az apját. Milyen szomorú látvány is volt, hogy az apja még csak mozdítani sem tudja nyomorú tagjait!

Ám ő is rámosolygott a báránykára, akit egy percre az ölébe ültettek, hogy Antoine megcsókolhassa a szőke fejet.

A gyermeken nem látszott betegség, bár gondolom, Antoine-on se mutatkozott a kór, amikor ennyi idős volt. Nyilván egyszerre örökölhette a szépségét az apjától és az anyjától, mert a legszebb kisded volt, akit életemben láttam.

Végül engedélyezték a fölöttébb csinos mulatt szobalányoknak, hogy lecsapjanak a báránykára, és elmenekítsék körünkből.

Ezután a férj is távozott, arra kérve, hogy maradjak csak náluk Maye Faire-en, ameddig kedvem tartja. Ittam még egy pohár bort, megfogadva, hogy ez lesz az utolsó, mert szédültem.

Charlotte tüstént kivezetett a sötét verandára, hogy nézzük meg a lámpák méla fényétől derengő első kertet. Letelepedtünk egy fapadra.

Forgott körülöttem a világ, bár magam sem tudtam, hogyan bírtam ennyit inni, ám Charlotte hallani sem akart róla, hogy nem kérek több bort, és ragaszkodott hozzá, hogy igyak még egy pohárral. – A legjobb borom, hazulról való!

Udvariasságból felhajtottam, és azon nyomban megrohant a részegség; homályosan megképzett előttem az elázott fivérek alakja, és nagyon szerettem volna, ha kitisztulna a fejem. Fölálltam, megkapaszkodtam a fából faragott korlátban, és lebámultam a kertre. Úgy rémlett, hogy az éjszaka megtelt sötét alakokkal, rabszolgák mozogtak talán a lombok között, és láttam egy nagyon formás, világos bőrű teremtést, aki elmentében fölmosolygott rám. Mintegy álomban hallottam Charlotte hangját:

– Nos tehát, mi mondanivalója van még nekem, helyre Petyr? Furcsa szavak ezek apa és leánya között, gondoltam, mert Charlotte bizonyosan tudja, tudnia kell! Bár lehet, hogy mégse. Feléje fordultam, és

belevágtam az intelmekbe. Nem érti, hogy ez a szellem nem közönséges? Hogy ez a dolog, amely parancsra képes megszállni az öregember testét, Charlotte ellen is fordulhat, hogy az erejét is Charlotte-ból meríti, ennélfogva meg kellene értenie, mik a szellemek. Ekkor csöndre intett.

Azután úgy rémlett, hogy a legsajátosabb dolgot látom a kivilágított ebédlőteremben, mert a fényes kék atlaszba öltözött rabszolgafiúk, akik söpörtek és takarítottak, egyszer csak táncra perdültek, akár a krampuszok.

– Minő különös érzékcsalódás! – mondtam, ekkor kapva észbe, hogy a székek üléseit poroló, lehullott asztalkendőket összekapkodó kisfiúk mindössze játékosan szökdécselnek, azt se tudva, hogy figyelem őket.

Majd visszanézve Charlotte-ra azt láttam, hogy leengedve a haját, és hidegen bámul rám gyönyörű szemével. És mintha a ruhaderekát is lejjebb tűrte volna, ahogy a kocsmában szokták a némberek, hogy többet mutasson isteni fehér vállából, és keblei felső ívéből. Hogy egy apa így bámulja a lányát, mint én Charlotte-ot, az természetesen maga volt a romlottság.

– Ah, mert ön olyan okosnak képzeli magát! – mondta, nyilvánvalóan beszélgetésünkre célozva, amelyet a nagy zűrzavarban egészen elfelejtettem. – Csakhogy ön olyan, mint egy pap, anyám is megmondta. Kizárólag törvényeket és eszményeket ismer. Ki mondta magának, hogy a szellemek gonoszak?

– Félreért. Én nem gonoszt mondok, hanem veszedelmeset. Azt mondom, hogy esetleg ellenséges, és fegyelmezhetetlen. Nem pokolit mondok, hanem ismeretlent.

A nyelvem nehezen forgott, de azért folytattam. Elmagyaráztam, miszerint a katolikus egyház tanítja azt, hogy minden, ami ismeretlen, eleve démoni. Ez a fő különbség az egyház és a Talamasca között, ez a különbség hozott létre bennünket, valamikor réges-régen.

Ismét azt láttam, hogy a fiúk táncolnak. Pörögtek-forogtak-ugráltak az ebédlőben, hol feltűntek az ablakokban, hol eltűntek. Hunyorogtam, hogy kitisztítsam a fejem.

– Azt meg miből gondolja – kérdezte Charlotte –, hogy nem ismerem ezt a szellemet behatóan, és nem vagyok képes fegyelmezni? Valóban azt képzeli, hogy az anyám nem parancsolt neki? Nem látja a fejlődést, amely Suzanne-tól Deborah-n át hozzám vezet?

– Dehogynem látom, hiszen láttam az öregembert, nem igaz? – magyarázkodtam, ám elveszítettem gondolataim fonalát. Nem tudtam tisztességes formába önteni szavaimat, és az öregember emléke kizökkentette logikus észjárásomat. Bort akartam, meg nem is akartam, és végül nem ittam többet.

– Igen – élénkült föl Charlotte, és kivette kezemből a borospoharat, hála istennek! – Anyám nem tudta, hogy Lashert bele lehet küldeni emberekbe, noha bármelyik pap elmondhatta volna neki, hogy a démonok folyton belebújnak az emberekbe, bár mindhiába teszik.

– Hogyhogy mindhiába?

– Előbb-utóbb távozniuk kell; nem változhatnak azzá a személlyé, akármennyire akarják. Ó, bár lehetne Lasher az öregember...

Ettől elborzadtam, ő pedig mulatott a borzadozásomon, és intett, hogy üljek mellé. – Valójában mit akar átadni nekem? – unszolt.

– Intésemet, hogy hagyja ezt a lényt, távozzék tőle, ne alapítsa egész életét az ő hatalmára, mert titokzatos lény, amelyet nem ön tanít többé. Hiszen azt se tudta, hogy belebújhat egy emberi lénybe, amíg ön meg nem tanította rá. Igazam van?

Ez meggondolkoztatta. Nem volt hajlandó felelni.

– Ah, tehát ön tanítja a démont, hogy ügyesebb szolgája legyen! – mondtam. – Ha Suzanne el tudta volna olvasni a démonológiát, amelyet a boszorkánybíró mutatott, megtanulhatta volna, hogy a démont bele lehet küldeni emberekbe. Deborah is tudta volna, ha eleget olvas. De ah, önre maradt e lény oktatása, hogy a boszorkánybíró a harmadik nemzedékben kapja meg az igazolást. Mikre fogja még megtanítani ezt a dolgot, amely bele tud bújni az emberekbe, vihart kavar, és nyalka látomásként jeleníti meg magát a mezőn?

– Hogyan? Mit ért látomás alatt? – kérdezte Charlotte. Elmeséltem, mit láttam Donnelaithben az ősi kövek között: egy áttetsző alakot, amelyről tudtam, hogy nem igazi. Mindabból, amit mondtam, ez keltette föl legjobban Charlotte kíváncsiságát.

– Látta? – hitetlenkedett.

– Igen, láttam, és azt is észrevettem, hogy az ön anyja ugyancsak látja.

– Ő – súgta –, nekem sohasem jelent meg így. – Majd azzal folytatta: – Felismeri a tévhitet? A butácska Suzanne azt képzelte, hogy Lasher a fekete ember, az ördög, ahogy mondani szokás, neki tehát ördögként jelent meg.

– Nem volt abban a megjelenésben semmi szörnyűséges. Inkább nagyon is szemrevalónak mutatta magát.

Mire Charlotte vásottan elnevette magát, és a szeme élénken fölcsillant. – Suzanne tehát szemrevalónak hitte az ördögöt, ezért Lasher szemrevaló alakot öltött. Mert látja, Lasher egész léte belőlünk fakad.

– Meglehet, hölgyem, meglehet. – Az üres pohárra pillantottam. Szomjaztam. De nem akartam ismét lerészegedni. – Bár az is lehet, hogy nem.

– Vaj igen, és épp ez teszi oly érdekessé számomra – filozofált Charlotte. – Magától nem tud gondolkozni, nem képes összeszedni magát; Suzanne hívása szedte össze, Deborah hívása még jobban összesűrítette, és megajándékozta a viharkeltés céltudatával, én beleküldtem az öregbe, amit Lasher nagyon élvez; úgy kandikál ki az apósom szemén át, mintha ő is ember lenne, és ez módfelett mulattatja. Nem érti, hogy én épp a változásai, a fejlődése miatt szeretem ezt a lényt?

– Ez veszélyes! – suttogtam. – Ez a dolog hazug!

– Á, az lehetetlen. Köszönöm a figyelmeztetését, de annyira használhatatlan, hogy az már nevetséges. – A palackért nyúlt, és megtöltötte a poharamat.

Nem fogadtam el.

– Charlotte,könyörgök...

– Petyr – vágott a szavamba –, hadd beszéljek őszintén, mert

legalább ennyit megérdemel. Számos dologra törekszünk, számos akadállyal találkozunk az életben. Suzanne-nál a tulajdon együgyűsége és tudatlansága volt az akadály; Deborah-nál az, hogy rongyos parasztlányként nőtt fel. Még a kastélyában is megmaradt az ijedt falusi fruskának, és Lashert tekintette jó szerencséje egyetlenegy okának. Nos, én nem vagyok sem falusi füvesasszony, sem rémült fattyúgyermek, hanem olyan nő, aki beleszületett a gazdagságba; taníttattak, amióta az eszemet tudom, és teljesítették minden kívánságomat. Huszonkét esztendős fővel, immár anyaként és hamarosan talán özvegyként én parancsolok ezen a helyen, de parancsoltam már akkor is, amikor anyám még nem adta át nekem a titkait és hatalmas familiárisát, Lashert. Tanulmányozni akarom ezt a dolgot, hasmálni akarom, hogy tovább gyarapítsam tekintélyes erőmet.

Ön bizonyára megérti ezt, Petyr van Abel, hiszen mi hasonlítunk, méghozzá okkal. Ön is erős, én is az vagyok. Azt is értse meg, hogy megszerettem ezt a szellemet, szeretem, hallja? Mert ez a szellem lett az én akaratom!

– Ez ölte meg az anyját, szépséges leányom – mondtam, majd emlékeztettem arra, amit mesékből és legendákból tudunk a természetfölötti csalárdságairól. Az erkölcsi tanúság pedig az, hogy ez a dolog nem érhető föl és nem uralható puszta ésszel.

– Anyám tudta, ki maga – mondta szomorúan. Megcsóválta a fejét, és borral kínált, amit nem fogadtam el. – Mindent egybevéve maguk a Talamascánál ugyanolyan cudarok, mint a katolikusok és a kálvinisták.

– Nem – vitatkoztam –, mi egészen más anyagból vagyunk. Mi a megfigyelésből és a tapasztalatból merítjük a tudásunkat. A kor gyermekei vagyunk, a seborvosok, doktorok, bölcselők fajtájából, egyáltalán nem a klerikusokéból!

– Vagyis? – gúnyolódott.

– A klerikusok a kinyilatkoztatást keresik, szó szerint veszik a Szentírást. Ha én mesélek a démonokról ódon regét, azért teszem, hogy fölhívjam a figyelmét a tudás párlatára! Nem azt mondom, hogy higgye el a Démonoiogie-t az utolsó betűig, mert gyilkos méreg az. Azt mondom, olvassa azt, ami olvasásra érdemes, a többit pedig vesse el.

Charlotte nem válaszolt.

– Azt mondja, leányom, hogy jó nevelést kapott. Nos, akkor vegye az én apám példáját, aki a leideni egyetem sebésze volt; Páduában tanult, majd Angliába utazott, hogy William Harvey előadásait hallgassa, megtanult franciául, hogy eredetiben olvashassa Parét. A nagy orvosok elvetik Arisztotelész és Galénosz "szentírását". Holt emberek és élő állatok boncolásából tanulnak! Abból tanulnak, amit megfigyelnek! Ez a mi módszerünk. Azt mondom, nézze ezt a lényt, nézze meg, mit művelt! Azt mondom, ez emésztette el Deborah-t a trükkjeivel. Ez emésztette el Suzanne-t.

Csönd.

– De hiszen épp ön adja meg nekem az eszközöket a hathatósabb tanulmányozáshoz! Azt mondja, úgy közelítsek hozzá, mint egy orvos, és felejtsem el az igézéseket és hasonlókat.

– Ezért jöttem ide – sóhajtottam.

– Ennél különb dolgokért jött – mondta ő, és rám villantotta a legvásottabb, legbűbájosabb mosolyát. – Ej, hát barátkozzunk már össze. Igyék velem.

– Inkább ágyba mennék.

Édesdeden kacagott. – Én is – mondta. – Idővel.

Újból nyújtotta a poharat, én pedig udvariasságból elvettem és felhajtottam; újból megrohant a részegség, mintha ördög lapítana a palackban. – Ne többet – kértem.

– Dehogynem, ez a legjobb bordóim, muszáj innia – kínálta a poharat.

– Jó, jó! – feleltem én, és ittam.

Tudtam-e már akkor, Stefan, mi fog történni? Már akkor legeltettem volna a szememet a pohár pereme fölött a csókra álló szájacskán, a buja karokon?

– Ó, édes, gyönyörű Charlotte – szóltam –, tudja-e, mennyire szeretem? Beszéltünk már a szeretetről, de még nem mondtam...

– Tudom – súgta szerelmesen. – Ne izgassa föl magát, Petyr. Tudom. – Fölállt, karon fogott.

– Nézze! – mondtam, mert alattunk jánosbogárként látszottak táncolni a lámpások, de maguk a fák is mintha életre keltek volna, hogy bennünket figyeljenek, és az éjszakai égbolt egyre magasabbra emelkedett, a holdsütötte felhők túlnyúltak a csillagokon.

– Jöjjön, kedvesem! – hívott, és levezetett a lépcsőn, mert én mondom neked, Stetan, annyira legyöngített a bor, hogy tántorogtam.

Közben fojtott zene hangzott fel, ha ugyan lehet annak nevezni, mert afrikai dobokon kívül egyetlen tülök tutúlt gyászos és borzongató hangon, ami először kedvemre volt, aztán egyáltalán nem tetszett.

– Engedjen el, Charlotte –, kértem, mert ő a szirtek felé vonszolt. – Inkább ágyba mennék.

– Igen, és oda is fog.

– Akkor miért a sziklák felé megyünk, kedvesem? Bele akar dobni a tengerbe?

Charlotte kacagott. – Maga olyan helyes, minden hollandus illemtudása és modorossága ellenére! – Táncos léptekkel haladt előttem, haja libegett a szellőben, alakja nyúlánkan rajzolódott a sötéten villódzó tengerre.

Ezt a szépséget! Szebb volt még Deborah-nál is. Pillantásom a bal kezemre esett, és azt láttam, hogy különös módon még mindig szorongatom a poharat, amelyet Charlotte ismét megtöltött, én pedig úgy szomjúhoztam, hogy felhajtottam a bort, mintha sör lenne.

Charlotte ismét belém karolt, és egy meredek ösvényre mutatott, amely veszélyesen közel haladt a szirtek széléhez. Háztetőt, fényeket, meg mintha egy fehérre meszelt falat láttam volna.

– Azt hiszi, hálátlan vagyok azért, amit mondott? – súgta a fülembe Charlotte. – Igenis hálás vagyok. Majd még beszélgetnünk kell apjáról, a seborvosról, és azoknak a férfiaknak az eljárásairól.

– Sok mindent mesélhetek, de nem azért, hogy rosszra használja. – Egyre botladoztam. Körülnéztem, a rabszolgákat kerestem, akik doboltak és tülköltek, mert nyilvánvalóan nagyon közel lehettek. A sziklák és a fatörzsek visszaverték a muzsikát.

– Ó, ön tehát hisz a gonoszban! – kacagott Charlotte. – Az angyalok és az ördögök férfija! Magának angyalnak kellene lennie, mint Szent Mihálynak, aki pokolra taszította az ördögöket! – Átnyalábolt, hogy ne essek el, keblét hozzám préselte, bársonyos arca a vállamhoz ért.

– Nem tetszik nekem ez a zene – mondtam. – Miért kell ezt játszaniuk?

– De hát, ha boldoggá teszi őket! Az itteni ültetvényesek nem tulajdonítanak elegendő fontosságot annak, minek örülnek a rabszolgáik. Ha megtennék, sokkal magasabb teljesítményre számíthatnának, de most ismét beleestünk a megfigyelésbe, ugye? Jöjjön szépen, gyönyörök várnak magára! – ígérte.

– Gyönyörök? Nem szeretem a gyönyöröket. – Ismét nehezen forgott a nyelvem, forgott körülöttem a világ, és sehogy se tudtam megszokni a zenét.

– Miket beszél maga, még hogy nem szereti a gyönyöröket! – csipkelődött Charlotte. – Hogy lehet nem szeretni a gyönyört?

Megérkeztünk a kis épülethez, és láttam a ragyogó holdfényben, hogy valamiféle ház, a szokott nyeregtetővel, ám ezt közvetlenül a szirtfal szélére emelték. A fény, amit láttam, elölről jött, valamiféle nyílásból, de mi csak egy nehéz ajtón juthattunk be, amely kívülről volt elreteszelve.

Charlotte még akkor is a szavaimon nevetgélt, amikor megállítottam.

– Mi ez? Börtön?

– Máris börtönben van, a teste börtönében – felelte, és belökött az ajtón.

Megvetettem a lábamat és hátrálni akartam, ám valakik mások becsukták az ajtót, és rátolták a reteszt. Hallottam a kattanást. Dühösen és megzavarodva néztem körül.

Tágas lakosztályt láttam, a pompás mennyezetes ággyal az angol király se vallott volna szégyent, noha bársony helyett muszlinfüggönyök függtek róla, meg az a háló, amit errefelé használnak a szúnyogok ellen, és

gyertyák égtek a két oldalán. A csempés padlót szőnyegek takarták, és a kis ház eleje csakugyan nyitott volt, a zsalugátereket sarkig tárták, de alig tíz lépés után az ember egy korláthoz ért, azon túl pedig, mint megállapíthattam botladozó vizsgálat után, miközben Charlotte fogta a karomat, nehogy elessek, a sziklafal meredeken zuhant a tenger hullámaiba.

– Nem akarom itt tölteni az éjszakát – mondtam –, és ha nem ad fogatot, hogy visszakocsizhassak Portau-Prince-be, akkor gyalog megyek.

– Magyarázza ezt el, hogy maga nem szereti a gyönyört – nógatott kedvesen, miközben megrángatta a kabátomat. – Bizonyosan melege van ebben a nyomorult gúnyában. Minden hollandus ilyen ruhát visel?

– Hallgattassa már el ezeket a dobokat, jó? – kértem. – Nem bírom elviselni a hangjukat. – Mert a zene átlüktetett a falakon. Most már dallama is volt, amitől cseppet megnyugtatóbban hangzott, bár ez a dallam horogként akadt belém, és úgy rángatott, hogy gondolatban akaratom ellenére táncolnom kellett tőle.

Egyszer csak az ágynál találtam magamat, és Charlotte az ingemet hámozta le rólam. Alig néhány lábnyira egy asztalon borospalackok és vékony poharak álltak egy ezüsttálcán. Charlotte az asztalhoz lépett, csordultig töltött bordóival egy poharat, majd a kezembe nyomta. A padlóra akartam önteni, de ő erősen fogta, és a szemembe nézett.

– Petyr, csak egy kicsit igyék, hogy tudjon aludni. Amikor távozni óhajt, távozhat.

– Hazudik! – mondtam. Ekkor más kezeket éreztem magamon, más szoknyák súrolták a lábamat. Két királyi mulatt nőnek sikerült valahogyan bejönnie a szobába, mindkettő csodaszép volt és kívánatos, ropogósra vasalt szoknyában és fodros blúzban suhantak a homályon át, amely immár valamennyi érzékszervemet elfátyolozta, hogy fölverjék a párnákat, megigazgassák a hálót az ágyon, lehúzzák a csizmámat és a nadrágomat.

Indus hercegnőnek is beillettek volna sötét szemükkel, sötét pilláikkal, barna karjukkal és ártatlan mosolyukkal.

– Charlotte, nem akarom! – mondtam, de azért ittam a bort, amikor a szájamhoz emelte, és ismét megrohant a szédülés. – Ó, Charlotte, miért, miért teszi ezt?

– Bizonyosan meg akarja figyelni a gyönyört – súgta, és közben úgy simogatta a hajamat, ami nagyon fölzaklatott. – Komolyan beszélek. Hallgasson ide. Az embernek kísérleteznie kell a gyönyörrel, ha bizonyságot akar róla, hogy csakugyan nem szereti, ha érti, mire gondolok.

– Nem értem. El akarok menni.

– Nem, Petyr, most nem – válaszolta olyan hangon, mintha egy gyerekkel beszélne.

Elém térdelt, úgy nézett föl rám. Ruhadereka úgy szorította kebleit, hogy szerettem volna kiszabadítani őket. – Igyék még egy kicsit, Petyr! – nógatott.

Behunytam a szemem, és azonnal elveszítettem az egyensúlyomat. Lassult és dallamosabb lett a dobok és a tülök muzsikája, madrigálokra kellett gondolnom tőle, bár annál sokkal vadabb volt. Ajkak súrolták arcomat és ajkamat, és amikor riadtan kinyitottam a szemem, láttam, hogy a mulatt nők meztelenül kínálják magukat, mert hogyan másként értelmezhettem volna mozdulataikat?

Egy ugrásnyira állt Charlotte, mint egy kép, kezét az asztalon nyugtatva – de én már nem tudtam felfogni semmit. Alakja szoborként rajzolódott a tompakéken csillogó égre; a szellő lobogtatta a gyertyák lángját, a zene hangosan szólt, én pedig elmerültem a két meztelen nő duzzadó emlőinek és sötét, titkos pihéinek bámulatában.

Tulajdonképpen nem is bántam, hogy ebben a forróságban meztelen vagyok, ami ritkán fordult elő eddigi életemben. Egészen helyénvalónak tűnt, hogy meztelen vagyok, és a nők is meztelenek, hogy felderíthessem különböző titkaikat, és megállapíthassam, miben különböznek más nőktől, illetve miben egyforma minden asszony?

Az egyik mulatt nő ismét csókolni kezdett. Bőre és haja olyan volt, akár a selyem, és ezúttal nem zártam be előtte a számat.

Ám addigra, Stefan, nekem már végem volt.

A két asszony összecsókolt, és lefektetett a párnákra, és nem volt testemnek egy része, amely ne tarthatott volna számot hozzáértő, ráérős figyelmükre, és ittasságom még élvezetesebbé tette mozdulataikat. Olyan gyöngédnek, nyájasnak és ártatlannak tűntek. Bőrük selyme megőrjített.

Tudtam, hogy Charlotte figyeli, mi történik, de ennél most sokkal fontosabbnak tűnt, hogy csókolhassam és cirógathassam e nőket, úgy, ahogyan ők cirógatnak, mert a nedűnek, amelyet ittam, kétségtelenül az volt a hatása, hogy megszüntetett minden tartózkodást, ugyanakkor lelassította az ilyenkor természetes ütemet, mert úgy éreztem, a világ minden ideje az enyém.

A szoba sötétebb lett, a muzsika zsongítóbb. Egyre jobban nekitüzesedtem, és lassan, kéjesen kerítettek

hatalmukba a legkülönlegesebb érzések. Az egyik nő, túlcsordulóan érett, engedékeny teremtés, előhúzott egy fekete selyemszalagot, és miközben én azon töprengtem, mire való e széles pántlika, ő a szememre terítette, a másik pedig jó erősen összekötötte a szalagot.

Hogyan mondjam el, miként szította föl bennem a lángot e hirtelen vakság? Bekötött szemű Cupidóként dobtam le magamról a szemérem utolsó foszlányait, és így henteregtünk a nőkkel az ágyon.

E mámorító sötétségben végre meghágtam áldozatomat. Kezeim sűrű sörénybe markoltak.

Szívó száj tapadt rám, erős karok rántottak le a puha kebel, a has, az édes, parfümös női hús mezejére, és mikor kárhozottként feljajdultam a szenvedélyben, letépték szememről a kötést, és ahogy letekintettem a félhomályban, a szemérmesen lehunyt szemű Charlotte-ot láttam magam alatt, amint ajka elnyílik és arca pírba borul az enyémével vetekedő önkívülettől.

Csak ketten voltunk az ágyban, és csak ketten voltunk a kis házban!

Eszelősen penderültem le róla, de már megtörtént. A szirt szélénél tartottam, mire utolért.

– Mit akarsz? – sikoltotta kétségbeesetten. – Bele akarsz ugrani a tengerbe?

Nem bírtam válaszolni, csak kapaszkodtam belé, nehogy leessek. Ha nem ránt vissza, lezuhantam volna. Csak arra bírtam gondolni, hogy ez a lányom, a lányom! Mit tettem?

Ám amikor tudomásul vettem, hogy a lányom, és elismételtem, hogy a lányom, amikor farkasszemet néztem a ténnyel, egyszer csak feléje fordultam, megragadtam és magamhoz rántottam. Csókokkal büntessem meg? Hogy keveredhet össze így a harag és a szenvedély? Sose ostromoltam várost, de vajon a katonák is így lángolnak-e, amikor leszaggatják a ruhát a sikoltozó fogoly asszonyokról?

Annyit tudtam, hogy szét tudnám morzsolni a kéjvágytól, és mikor ő sóhajtva hátravetette a fejét, azt motyogtam: – Lányom – és eltemettem arcomat csupasz keblei között.

Oly magasra csapott bennem a tűz, mintha nem is oltottam volna el az előbb. Charlotte bevonszolt a szobába, különben a földön tettem volna a magamévá. Lehúzott az ágyra, és én nem éltem át ehhez fogható beteljesülést az óta az éjszaka óta, amelyet Amszterdamban töltöttem Deborah-val. Nem, most még az akkori kímélet sem vetett rám féket.

– Te becstelen kis boszorkány! – kiáltottam rá. Ő pedig úgy fogadta, mintha csókolnám. Vonaglott alattam az ágyon, és megemelkedve fogadott minden döfést.

Végül visszahullottam a párnára. Szerettem volna meghalni, és haladéktalanul meg akartam hágni még egyszer.

Bizonyos, hogy hajnalig még kétszer üzekedtem vele, hacsak nem a bolondság mondatja velem, de akkor már annyira berúgtam, hogy azt se tudtam, mit csinálok. Annyit tudtam, hogy itt vár letarolásra minden, amit valaha akartam egy nőben.

Emlékszem, hajnal felé mellette hevertem, és úgy tanulmányoztam, mintha meg akarnám ismerni őt és szépségét, mert aludt, így semmi sem állhatta útját megfigyeléseimnek – ó, igen, keserűen gondoltam gúnyolódásaira, de ezek akkor is megfigyelések voltak –, és azt hiszem, többet tudtam meg a nőről egy óra alatt, mint egész életemben.

Mily bájos volt ifjúságában, mily ruganyos és édes volt a fiatal test és a friss bőr! Nem akartam, hogy fölébredjen és Charlotte ravasz, bölcs szemével nézzen rám. Sírni szerettem volna, amiért ez történt.

Úgy rémlik, fölébredt, és beszélgettünk egy darabig, de jobban emlékszem a dolgokra, amelyeket láttam, mint a szavakra, amelyeket szóltunk.

Ismét itatott borával, mérgével, és még erősebb varázst kevert az italba. Elkomolyodott, mélázónak tűnt, és most még erősebben akarta ismerni gondolataimat. Ült hajának arany sátorában, mint az angolok Lady Godivája, és ismét azt az esetet firtatta, amikor Lashert láttam a donnelaithi kőkörben.

Stefan, a bájital átvarázsolt Donnelaithbe! Ismét hallottam a szekér zörgését, láttam az én drága kicsi Deborah-mat, és a messzeségben a fekete ember légies mását.

– De vedd észbe, hogy Deborah-nak akart megjelenni – hallottam a tulajdon magyarázó hangomat –, hogy pedig én láttam, ez azt bizonyítja, hogy bárki láthatja, mert valamely titokzatos módon testi alakra tett szert.

– No és hogyan?

Ismét kiemeltem elmémnek levéltárából a régiek tanításait:

– Ha ez a dolog tud ékszereket hozni számodra...

– Tud!

– ... akkor parányi részecskéket is összeszedhet, amelyekből emberi alakot alkot.

Majd egy villanással az amszterdami ágyban találtam magam Deborah-val, és úgy hallottam ismét annak az éjszakának a szavait, mintha Deborah mellett állnék a szobában, majd elismételtem a szavakat a

lányomnak, a karjaimban tartott boszorkánynak, aki a boromat töltögette, és akit még ezerszer a magamévá akartam tenni, mielőtt elbocsátanának.

– De ha tudtad, hogy az apád vagyok, miért tetted ezt? – kérdeztem, ám ugyanakkor meg is akartam csókolni.

Úgy tolt el magától, mint a gyerekét. – Szükségem van a magasságodra és az erődre, apám. Szükségem van tőled egy gyerekre, egy fiúra, aki nem örököli Antoine betegségét, vagy egy lányra, aki látja Lashert, mert Lasher nem mutatkozik meg férfinak. – Pillanatnyi töprengés után azzal folytatta: – Valamint, tudod, te nem csak férfi vagy nekem, hanem olyan férfi, akivel összeköt a vér. Tehát ki volt tervelve minden. – De nem csak erről van szó – mondta Charlotte. – Tudod te, milyen érzés nekem egy igazi férfi ölelése? Milyen érzés, hogy igazi férfi fekszik rajtam? És miért ne legyen az apám, ha ő a legtetszetősebb minden férfi közt, akiket láttam valaha?

Rád gondoltam, Stefan. A figyelmeztetéseidre gondoltam. Alexanderre gondoltam. Még most is engem gyászol az Anyaházban?

Vélhetőleg könnyeket ontottam, mert emlékszem vigasztalására, és hogy mily megható volt bánatában. Majd hozzám simult, gyermekként összegömbölyödve mellettem, és azt mondta, mi ketten oly dolgokat tudunk, melyeket senki sem ismert Deborah-n kívül, ám Deborah meghalt. Akkor sírt. Siratta Deborah-t.

– Amikor eljött hozzám, és megmondta, hogy anyám meghalt, csak sírtam és sírtam, nem bírtam abbahagyni a sírást. Verték az ajtómat, szólongattak: "Charlotte, jöjjön ki!" Addig a percig nem ismertem, egyszer sem láttam. Anyám azt mondta: "Tedd föl a smaragd nyakéket, annak a fényénél megtalál." De neki nem volt szüksége a smaragdra. Ma már tudom. Egyedül feküdtem a sötétségben, amikor eljött hozzám. Elárulok neked egy rettenetes titkot. Addig a percig nem hittem benne! Nem hittem! Fogtam a bábut, amelyet anyám adott, a nagyanyámról készült bábut...

– Montcleve-ben meséltek róla.

– Suzanne hajából és csontjából készült, legalábbis anyám ezt állította, mert Lasher, mondta anyám, hozott neki Suzanne hajából, miután lenyírták a börtönben, és a csontjából is, miután megégették. Ebből csinálta anyám a bábut, Suzanne utasításai szerint; ezt kellett fognia, ha meg akarta idézni az anyját.

Most tehát nálam volt a bábu, és úgy tettem, ahogyan anyám mondta. De Suzanne nem jött el hozzám! Nem hallottam semmit, nem éreztem semmit, és kezdtem kételkedni mindabban, amiben anyám hitt.

Aztán, mint mondtam, jött ő. Éreztem, ahogyan jön a sötétségben, éreztem cirógatását.

– Hogyhogy cirógatását?

– Úgy érintett meg, ahogyan te. Feküdtem a sötétségben, és ajkakat éreztem a mellemen. Ajkakat az ajkamon. Simogat ott a lábam között. Felültem és arra gondoltam, ej, ez csak álom, arról az Antoine-ról álmodom, aki még férfi volt. De ő volt itt! "Nincs szükséged Antoine-ra", mondta. "Én gyönyörű Charlotte-om." Aztán, tudod, föltettem a smaragdot. Föltettem, úgy, ahogy anyám mondta.

– Lasher elmondta neked, hogy anyád meghalt?

– Vaj igen, hogy leesett a székesegyház tetejéről, te pedig a halálba taszítottad a gonosz papot. Ah, de fölöttébb különösen beszél. Nem tudod elképzelni, mily különösek a szavai. Mintha azokat is úgy szedte volna össze az egész világból, mint az ékköveket és az aranyat szokta.

– Mondd el – kértem.

Töprengett:. – Nem tudom – sóhajtotta, majd mégis megpróbálkozott, én pedig legjobb igyekezetem szerint másolom ide szavait: – "Itt vagyok, Charlotte. Lasher vagyok, és itt vagyok. Deborah szelleme fölment a testből; nem látott engem, elhagyta a földet. Ellenségei futottak balra és jobbra és balra a félelemben. Láss engem, Charlotte, és hallj engem, mert azért létezem, hogy szolgáljalak, és csak a te szolgálatodban létezem." – Újra sóhajtott. – De még különösebb, amikor hosszú mesét mesél. Mert megkérdeztem, mi történt anyámmal, mire azt mondta: "Jöttem és összehúzódtam, és fölemeltem a cserepeket a tetőkről, és röptettem őket a levegőben. És fölemeltem a port a földről, és röptettem a levegőben."

– És mi mást mond még e szellem a természetéről?

– Csak azt, hogy mindig volt. Már akkor volt, mielőtt férfiak és asszonyok lettek volna.

– És te elhiszed ezt?

– Miért ne hinném?

Nem válaszoltam, de a lelkem mélyén nem hittem, magam sem tudom, miért.

– Hogyan került a donnelaithi kövek közelébe? – kérdeztem. – Mert Suzanne ott idézte föl, ugye?

– Sehol sem volt, amikor nagyanyám hívta; az ő hívásától kelt életre. Vagyis korábban nem volt éntudata. Ez akkor keletkezett, amikor nagyanyám tudomást szerzett róla, és az én tudásomtól erősödik.

– Ez lehet hízelgés is – figyelmeztettem.

– Úgy beszélsz róla, mintha híján lenne az érzéseknek. Pedig ez nincs így. Én mondom neked, hogy hallottam sírni.

– És mit siratott, könyörgöm?

– Anyám halálát. Ha anyám engedi, Lasher elpusztíthatta volna Montcleve egész lakosságát. Meglakolt volna ártatlan és bűnös.

De anyám el sem tudott képzelni ilyet. Csupán szabadulni akart, mikor levetette magát a templom tetejéről. Ha erősebb...

– És te erősebb vagy.

– Lasher hatalmát pusztításra használni semmiség.

– Látom, ebben bölcs vagy.

Eltűnődtem azon, amit hallottam, megpróbáltam emlékezetembe vésni, és azt hiszem, sikerült. Talán Charlotte is megérezte, mert következőnek azt mondta szomorúan:

– Ah, hogyan engedhetnélek el innen, amikor tudod ezeket a dolgokat róla és rólam?

– Tehát megölsz? – kérdeztem.

Sírt, elfordítva fejét a párnán. – Maradj itt – mondta. – Anyám is ezt kérte, és tőle megtagadtad. Maradj velem! Te erős gyermekeket adhatnál nekem.

– Az apád vagyok. Elment az eszed, ha ilyeneket kérsz.

– Mit számít az! – kiáltotta. – Úgysincs körülöttünk más, csak sötétség és titok. Mit számít! – És a hangja eltelt bánattal.

Úgy rémlik, én is sírtam, de csendesebben. Csókolgattam az arcát és vigasztaltam. Elmeséltem, miben hiszünk mi a Talamascánál, hogy becsületesnek kell lennünk, Istennel vagy Isten nélkül, szentnek kell lennünk, mert egyedül szentként győzhetünk. Ám ő csak még keservesebben sírt.

– Hiábavaló volt az egész életed – mondta. – Eltékozoltad. Megtagadtad a gyönyörűséget, semmiért.

– Ah, te nem látod ennek a mélységét – vitatkoztam. – Nekem a gyönyörűséget az olvasás és a tanulás jelentette, mint ahogy apámnak a sebészet és a tanulás, és ezek a gyönyörök tartósak. Nekem nincs szükségem a hús örömére, sohasem is volt. Nincs szükségem gazdagságra, ennélfogva szabad vagyok.

– Most nekem hazudsz, vagy magadnak? Te félsz a hústól. A Talamasca azt a biztonságot kínálta, amit a zárdák az apácáknak. Te mindig azt tetted, ami biztonságos...

– Biztonságos volt Donnelaithbe mennem, vagy Montcleve-be?

– Az nem, és való igaz, hogy akkor bátran viselkedtél. Mint ahogy, gondolom, idejönnöd is bátor dolog volt. Ám most nem erről a részedről beszélek, hanem a titkos, elrejtett részről, amely ismerhette volna a szerelmet és a szenvedélyt, ám félelemből visszahőkölt tőlük, mert utálta már a hévségüket is. Meg kell értened, hogy bennünket csakis erősebbé tehet a bűn, amit éjszaka elkövettünk; még magányosabbak, akaratosabbak, mások iránt még hidegebbek leszünk tőle, mintha titkaink alkotnák pajzsunkat.

– De drágaságom – ellenkeztem –, én nem akarok magányos, akaratos, és mások iránt hideg lenni. Épp eléggé az vagyok, ha olyan falvakba érkezem, ahol boszorkányt akarnak égetni. Azt akarom, hogy lelkem összhangban legyen más lelkekkel, ettől a bűntől pedig szörnyetegnek látom magamat.

– És akkor mi van, Petyr?

– Nem tudom – feleltem –, nem tudom. De te valóban az én lányom vagy. Meggondolod, amit teszel. Latolgatsz és fontolgatsz. Csak nem szenvedsz eleget.

– S miért kellene? – kacagott ártatlanul. – Miért kellene! – kiáltotta az arcomba.

Mivel pedig nem tudtam válaszolni erre a kérdésre, mély álomba merültem, a bűntudattól és a részegségtől betegen.

Hajnalban ébredtem.

Nagy, rózsás felhők úsztak az égen, és a tenger igézően zúgott. Charlotte nem volt sehol. Láttam, hogy az ajtó zárva van; próbálgatás nélkül is tudtam, hogy kívülről elreteszelték. Az oldalfalak apró ablakain egy gyermek sem fért volna ki, az ablakokon behajtották a zsalugátereket, amelyeknek rései között a szellő fütyörészett, és friss tengerillat töltötte meg a kis szobát.

Bambán bámultam a világosodó világba. Amszterdamba kívánkoztam, noha megbocsáthatatlanul szennyesnek éreztem magamat. Fel akartam tápászkodni, igyekezve semmibe venni fejemnek és hasamnak sajgását, amikor a nyitott ajtótól balra egy szellemalakot pillantottam meg a szoba árnyékos sarkában.

Hosszasan figyeltem, hátha a szertől látom, amelyet itattak velem, vagy talán a fény és az árnyék játékából jött létre, de nem így volt. Magas, sötét hajú férfinak tűnt, és úgy bámult le rám, mintha szólni akarna.

– Lasher! – súgtam.

– Bolond ember vagy, hogy idejöttél – mondta a lény, de a szája nem mozgott, és nem a fülemmel hallottam a hangját. – Bolond vagy, mert már megint közém és a boszorkány közé akarsz állni, akit én szeretek.

– És te mit műveltél az én drága Deborahmmal?

– Tudod, de nem tudod.

Kacagtam. – Tekintsem megtiszteltetésnek, hogy ítélsz fölöttem? – Felültem az ágyon. – Mutasd magad tisztábban – mondtam.

Az alak a szemem előtt sűrűsödött össze és lett élettelibb, és én megláttam egy vékony orrú, sötét szemű férfit; ugyanazt a gúnyát viselte, amelyben évekkel ezelőtt Skóciában mutatkozott meg, villanásnyi időre: bőrzekét, otrombán szabott térdnadrágot, bornyúlszájú háziszőttes inget.

Miközben számba vettem e dolgokat, az orr laposabb lett, a sötét szem fényesebben csillogott, és a zekén jobban látszott, hogy bőrből készült.

– Ki vagy te, szellem? – kérdeztem. – De az igazi nevedet mondd, ne azt, amit az én Deborahm-tól kaptál.

Iszonyú keserűség ömlött el az arcán, illetve nem is, csak az történt, hogy a káprázat oszladozni kezdett, és a lég megtelt jajveszékeléssel, borzasztó, hangtalan sírással. A valami elhalványodott.

– Jöjj vissza, szellem! – parancsoltam. – Illetve inkább távozz, ha valóban szereted Charlotte-ot! Menj vissza a káoszba, ahonnan jöttél, és hagyd békén az én Charlotte-mat!

És esküdni mertem volna rá, hogy a lény ismét szólt hozzám, suttogó hangon: – Én türelmes vagyok, Petyr van Abel. Nagyon messzire látok. Én inni fogom a bort, enni fogom a húst, és ismerni fogom az asszony melegét, amikor te már csont sem leszel.

– Gyere vissza! – kiáltottam. – Mondd meg, mit jelent ez! Láttalak, Lasher, olyan tisztán, ahogy a boszorkány látott, és erőssé tehetlek!

Ám csak a csönd válaszolt. Visszahullottam a párnára, és tudtam, hogy ez a legerősebb szellem, akivel találkoztam valaha. Sohasem volt jelenés ennél erősebb és tisztábban látható. A szavaknak pedig, amelyeket a démon mondott, semmi közük nem volt a boszorkány akaratához.

Ó, bár nálam lettek volna a könyveim! Bár itt lettek volna! Lelki szemeim előtt ismét megképzett a kövekből rakott gyűrű Donnelaithben. Én mondom neked, volt annak valamilyen oka, hogy a szellem épp arra a helyre jött! Ez nem alacsony démon, nem familiáris, nem Ariel, ki alázatosan engedelmeskedik Prospero varázspálcájának. Olyan lázba jöttem, hogy végül ismét a borhoz fordultam, hátha tompítaná kínomat.

Ime, Stefan, ez volt fogságom és nyomorúságom első napja. Milyen jól megismertem a kis házat! Milyen jól meg kellett ismernem a szirtfalat, honnan nem vezetett ösvény a partra. Még ha lett volna is kötelem, hogy rákössem a korlátra, akkor sem sikerülhetett volna az a nyaktörő leereszkedés.

De hadd folytassam történetemet.

Délre járt az idő, mikor Charlotte visszajött, és mikor megláttam kíséretében a mulatt szobalányokat, már tudtam, hogy nem képzeletem alkotásai voltak; fagyos csöndben figyeltem őket, amint kicserélik a virágokat a szobában. Magukkal hozták kimosott, kivasalt ingemet és más ruhaneműket is, az errefelé viselt könnyebb kelmékből. Hoztak egy jókora kádat is, amelyet úgy toltak a homokos földön, akár egy csónakot, miközben két keménykötésű rabszolga strázsálta az ajtót, nehogy kirohanjak rajta.

A kádat megtöltötték forró vízzel, majd szóltak, hogy fürödhetek, amikor úgy tartja kedvem.

Meg is fürödtem, gondolom, abban a reményben, hátha lemoshatom bűneimet, majd mikor megtisztálkodtam, felöltöztem, és ollóval megigazítottam szakállamat, bajszomat, leültem és megettem a hozott ételt, rá se pillantva Charlotte-ra, aki egyedül maradt a házban.

Aztán félretoltam a tányért, és megkérdeztem: –Meddig akarsz itt tartani?

– Amíg gyermeket foganok tőled – válaszolta –, amire kisvártatva megkaphatom a bizonyságot.

– Az esélyt már megkaptad – mondtam, de a szavak még el sem hagyták a számat, amikor elfogott az éjszakai gerjedelem, és mintegy álomban láttam magamat, amint leszaggatom róla szép selyemruháját, hogy veszettül szophassam emlőit ismét, mint egy ölbéli. Megint eszembe jutott az a kéjes gondolat, hogy Charlotte romlott, ennélfogva azt tehetek vele, amit akarok, és az alkalmat ki is kell használnom azon nyomban, amint tehetem.

Tudta. Természetesen tudta. Odajött hozzám, az ölembe ült, és a szemembe nézett üdítően könnyű volt. – Tépd le a selymet, ha akarod – mondta. – Innen nem kerülhetsz ki. Következőleg tedd meg, ami börtönben megtehető.

A torka után kaptam. Tüstént földhöz teremtettek. A szék felborult. De nem Charlotte csinálta, ő csak félrehúzódott, hogy ne üsse meg magát.

– Ah, tehát itt van – sóhajtottam. Nem láttam, aztán mégis láttam, pontosan fölöttem, valami sűrűsödést, majd ritkulást, amikor a gomolygó jelenés kiszélesedett, megritkult, majd eltűnt. – Tedd magad férfivá, mint reggel – kiáltottam. – Szólj hozzám, mint reggel, gyáva, kicsi szellem!

A házban minden ezüstnemű zörögni kezdett, a szúnyogháló lobogott. Nevettem. – Ostoba ördögöcske! – mondtam. Föltápászkodtam, leporoltam a ruhámat. A dolog ismét megütött, ám én elkaptam a szék támláját. – Aljas ördögöcske! – mondtam. – És milyen gyáva!

Charlotte hüledezve figyelt. Meg nem mondhatom, mit láttam az arcán, gyanakvást vagy félelmet. Aztán mormolt valamit, mire megmozdult a szúnyogháló az ablakon, ahogy a dolog kirepült a házból. Kettesben maradtunk.

Elfordította a fejét, de láttam, hogy az arca ég, és a szeme könnyes. Olyan gyengének látszott. Gyűlöltem magamat, amiért kívánom.

– Nem kárhoztathatsz érte, amiért bántani akartalak – szóltam udvariasan. – Akaratom ellenére tartasz itt.

– Ne húzz vele ujjat még egyszer! – mondta félénken, remegő szájjal. – Nem akarom, hogy bántson!

– Ó, hát a hatalmas boszorkány nem tudja megzabolázni? Lehorgasztott fejjel, gyámoltalanul kapaszkodott az ágytámlába. Mily igéző volt! Mily csábító! Nem kellett boszorkánynak lennie ahhoz, hogy megboszorkányozzon.

– Akarsz engem – szólt halkan. – Vegyél el. Én pedig mondok neked valamit, ami jobban fogja fűteni véredet minden étetőnél, melyet adhatok. – Fölnézett, az ajka sírósan remegett.

– Mi az? – kérdeztem.

– Hogy akarlak – mondta. – Gyönyörűnek találllak. Elepedek érted, miközben Antoine mellett fekszem.

– Te bajod, lányom – szóltam fagyosan, de hazudtam.

– Az!

– Acélozd meg magad. Ne feledd, egy férfinak nem kell gyönyörűnek találnia egy nőt ahhoz, hogy letapossa. Légy hideg, mint egy férfi. Jobban is illik hozzád, hiszen akaratom ellenére tartasz itt.

Egy darabig nem szólt, majd közelebb jött, és újból elkezdett csábítani, puha lánygyermeki csókokkal. Aztán a keze vándorolni kezdett rajtam, a csókok is tüzesebbek lettek, én pedig ugyanolyan bolond voltam, mint korábban.

Ám a harag azt diktálta, hogy harcoljak ellene. – Örül ennek a szellemed? – kérdeztem, körüljártatva pillantásomat az üres szobában. – Hogy én érinthetlek meg, holott ő szeretne megérinteni?

– Ne kötődj vele! – mondta riadtan.

– Ah, mert az összes cirókálás, nyalakodás, csókolózás ellenére sem tehet viselőssé, igaz? Ő nem a démonológiák incubusa, amely el tudja lopni az alvó férfiak magját. Így hát elviseli, hogy éljek, amíg gyermeket adok neked!

– Nem fog bántani, Petyr, mert én nem engedem. Megtiltottam neki!

Arca ismét lángba borult, és most ő fürkészte az ürességet körülöttünk.

– Vésd eszedbe ezt a gondolatot, lányom, mert ne feledd, tud olvasni az agyadban. Mondhatja neked, hogy azt teszi, amit akarsz, de közben azt teszi, amit ő akar. Ma reggel eljött hozzám és gúnyt űzött belőlem.

– Ne hazudj, Petyr!

– Sohasem hazudok, Charlotte. Eljött. – Leírtam a jelenést, tolmácsoltam a furcsa szavakat. – Nos, szépségem, ez meg mit jelent? Nem gondolod, hogy van neki saját akarata? Bolond vagy te, Charlotte. Hálj inkább vele, és ne velem! – Kikacagtam, és mikor láttam tekintetében a fájdalmat, még erősebben kacagtam. – Azt szeretném csak látni, téged és a démonodat. Dőlj le ide, és hívjad!

Megütött, de én csak nevettem, mert hirtelen édesnek éreztem az ütést, majd megint arcul csapott, és megint, aztán megkaptam, amit akartam, vagyis olyan düh támadt bennem, hogy megragadtam csuklójánál fogva, és az ágyra löktem. Majd leszaggattam a ruháját, és kitéptem hajából a pántlikát. Ő hasonló kíméletlenséggel bánt el az elegáns öltözékkel, amelyet komornái adtak rám, és ugyanolyan hévvel párzottunk, mint korábban.

Miután háromszor megtörtént, és én félálomban hevertem, szótlanul magamra hagyott, hogy a tenger zúgása legyen társaságom.

Késő délutánra tudtam, hogy nem juthatok ki a házból, mert megpróbáltam. Megpróbáltam betörni az ajtót a szobában található egyetlen szék segítségével. Megpróbáltam kúszva megkerülni a falakat. Megpróbáltam kibújni a szűk ablakokon. Mindhiába. Ezt a házat eleve börtönnek tervezték. Még a tetőre is megpróbáltam fölkapaszkodni, de erre a lehetőségre is számítottak, és tettek ellene. A tető dőlésszöge hihetetlenül meredek volt, a cserepek csúszósak, és túlságosan magasra kellett volna kapaszkodni. Szürkületkor vacsorát hoztak,

amit fogásonként adtak be az egyik apró ablakon. Hosszas tétovázás után elfogadtam, nem annyira éhségből, mint unalomból, meg azért, mert a megőrülés kerülgetett.

Mikor a nap a tengerbe süllyedt, a korlát mellett ültem, bort iszogattam, gyönyörködtem a bor színében, és néztem a mélyben a sötétkék hullámokat, amint fehér habot hányva megtörnek a tiszta homokon.

Egész fogságom alatt senkit se láttam a parton. Gyanítom, hogy olyan pont volt, amelyet csak a tengerről lehetett volna megközelíteni. És aki ide vetődött volna, meg is halt volna itt, mert mint mondtam, nem lehetett fölkapaszkodni a sziklafalon.

De azért gyönyörű látvány volt, és ahogy egyre jobban lerészegedtem, egyre mélyebb igézetbe hullva figyeltem, miként változik a tenger és a fény.

Miután eltűnt a nap, izzó takaró borult a szemhatárra. Ez eltartott nagyjából egy óráig, aztán halványrózsaszín lett az ég, majd sötétkék, olyan kék, akár az óceán.

Természetesen eldöntöttem, hogy nem érek többé Charlotte-hoz, akármekkora legyen a csábítás, ha pedig használhatatlannak talál, hamarosan el fog engedni. Bár gyanítottam, hogy meg akar majd ölni, vagyis inkább a szellem öl meg, abban pedig nem kételkedtem, hogy Charlotte nem tarthatja vissza.

Nem tudom, mikor aludtam el, vagy milyen későn ébredtem föl. Megjött Charlotte, és a gyertya mellett ült. Föltápászkodtam és töltöttem magamnak egy pohár bort, mert reménytelenül rákaptam az ivásra, és alighogy kiürítettem egy poharat, néhány perc múlva máris kínozni kezdett az elviselhetetlen szomjúság.

Nem szóltam hozzá, de megrettentett szépségének látványa, mert a testem az első pillantástól föléledt, gerjedezett, és alig várta, hogy elkezdhesse a régi játékot. Zord és néma prédikációt tartottam magamnak, ám testem nem iskolás fiú.

Arcomba nevetett, hogy úgy mondjam. És sose felejthetem Charlotte arcát, amikor rám nézett és a szívembe látott.

Egyszerre indultunk egymás felé, és ez a vonzalom egyformán megalázott mindkettőnket.

Majd mikor megint túl voltunk rajta, és csendesen ültünk, ő beszélni kezdett.

– Számomra nincsenek törvények – mondta. – Nem csak gyarlóságokkal lehet megverni egy embert; van, akinek az erény az átka. Az én erényem az erő. Tudok uralkodni a környezetemen. Már gyerekkoromban tudtam. Én uralkodtam az öcséimen, és amikor anyánkat bevádolták, könyörögtem, hogy Montcleve-ben maradhassak, mert bizonyos voltam benne, hogy átállíthatnám a testvéreimet anyánk oldalára. Ám anyám hallani sem akart róla, neki pedig sohasem parancsolhattam. A férjemnek is én parancsolok, az első találkozásunk óta. Olyan ügyesen irányítom a házat, hogy más ültetvényeseknek is feltűnik, és hozzám jönnek tanácsot kérni. Még azt is el lehetne mondani, hogy én vezetem az egyházközséget, mert én vagyok benne a leggazdagabb ültetvényes; ha akarnám, talán még a gyarmatot is én kormányozhatnám. Mindig megvolt bennem ez az erő, és most látom, hogy benned is megvan. Az erő tesz képessé, hogy dacolj az összes világi és egyházi hatósággal, hogy egy csomó hazugsággal fölvértezve bemerészkedj városokba és falvakba, és higgy abban, amit cselekszel. Egyetlen tekintélynek engedelmeskedsz, és ez a Talamasca, bár még nekik sem hódolsz feltétlenül.

Még sose gondoltam erre, de igaz volt. Te is tudod, Stefan, hogy vannak tagjaink, akik nem végezhetnek terepmunkát, mert hiányzik belőlük a pompához és a szertartásoskodáshoz szükséges szkepszis. Charlotte tehát igazat mondott.

Ám ezt nem közöltem vele. Ittam a bort, és néztem a tengert. Fölkelt a hold, hidat vert a vízre. Csodálkoztam, mily kevés időt töltöttem eddig azzal, hogy a tengert nézzem.

Úgy rémlett, réges-rég itt élek a szakadék szélén kis tömlöcömben, és most már nem találtam benne semmi különlegeset.

Charlotte folytatta; – Pontosan arra a helyre jöttem, ahol a legjobban használhatom az erőmet. – És sok gyermeket akarok, mielőtt Antoine meghalna! Sokat! Ha velem maradsz, mint szeretőm, nem lesz, amit meg ne kaphatnál.

– Ne beszélj ilyeneket. Tudod, hogy lehetetlen.

– Vedd fontolóra. Képzeld el. Az ember a megfigyelésből tanul. Nos, mit tanultál abból, amit itt figyeltél meg? Házat építtetek neked a birtokomon, akkora könyvtárral, amekkorát akarsz. Fogadhatod európai barátaidat. Megkaphatsz mindent, amit akarsz.

Sokáig gondolkoztam, mielőtt feleltem volna, mert ő így akarta.

– Többre van szükségem, mint amit te kínálsz – mondtam. – Még akkor is, ha képes lennék elfogadni, hogy a lányom vagy, és mi ketten, hogy úgy mondjam, fölötte állunk a természet törvényeinek.

– Miféle törvényeknek? – kérdezte megvetően.

– Engedd, hogy befejezzem, és akkor elmondom – magyaráztam. – Többre van szükségem a hús gyönyöreinél, sőt a tenger szépségénél, még annál is többre, hogy minden kívánságom teljesüljön. Többre van szükségem a pénznél.

– Miért?

– Mert félek a haláltól – válaszoltam. – Nem hiszek semmiben, ezért, azokhoz a sokakhoz hasonlóan, akik ugyancsak nem hisznek, tennem kell valamit, és ez a valami az, ami értelmet ad az életemnek. A boszorkányok megmentése, a természetfölötti tanulmányozása, ezek az én tartós gyönyöreim; feledteted velem, hogy nem tudom, miért születünk, vagy miért halunk meg, vagy miért létezik a világ. Ha apám nem hal meg, seborvos lettem volna magam is, tanulmányoztam volna a test működését, és ugyanolyan gyönyörű rajzokat készítettem volna tanulmányaimról, mint ő. És ha nem a Talamasca talál rám apám halála után, lehettem volna festő, mert a festők értelmes világokat teremtenek a vásznon. Ám most már egyik sem lehetek, mert nincs hozzá képzettségem, és már késő, tehát vissza kell térnem Európába, és azt kell csinálnom, amit eddig. Kell. Nincs választásom. Ezen a vad helyen csak megőrülnék, és még annál is jobban meggyűlölnélek, mint amennyire gyűlöllek.

Ez roppantul fölkeltette a kíváncsiságát, bár ugyanakkor fájdalmat és csalódást okozott neki. Csendes gyásszal figyelt, és én még sohasem szerettem ennyire, mint most, amikor megkapta a válaszomat, és némán latolgatta magában.

– Beszélj hozzám – szólalt meg –, meséld el az életedet.

– Nem mesélem!

– Miért?

– Mert te akarod, és mert akaratom ellenére tartasz itt. Szótlanul töprengett megint. A szeme gyönyörű volt a szomorúságtól.

– Azért jöttél, hogy jobb belátásra térítsés taníts, vagy nem? Rámosolyogtam, mert igazat beszélt.

– Jól van, lányom. Elmondok mindent, amit tudok. Ez így jó lesz?

Abban a percben, börtönlétem második napján kezdődött el a változás, amely sok napokkal később bekövetkező szabadulásomig tartott. Nem vettem észre, de akkor is változás volt.

Ettől kezdve nem küzdöttem Charlotte ellen. És nem küzdöttem szerelmem és kéjvágyam ellen sem, amelyek nem mindig vegyültek össze, de nagyon hevesek voltak.

Bármi történt is a következő napokban, órákon át beszélgettünk, én részegen, ő hangsúlyozott józansággal; elébe öntöttem életemet és annak nagy részét, amit a világról tudtam, hogy megvizsgálhassa és megvitassuk.

Az életem abból állt, hogy ittam, szeretkeztem, beszélgettem, majd a tenger változásait tanulmányoztam, hosszú, álmatag órákon át.

Valamivel később, nem tudom, hány nap elteltével – talán öt nap volt, talán több – Charlotte tollat meg papírt hozott, és arra kért, jegyezzem le, amit a családomról, apám rokonságáról tudok: hogyan lett apám orvos, akárcsak nagyapám, kik mindketten Páduában folytatták tanulmányaikat, milyen ismeretekre tettek szert, miket írtak. Szedjem listába apám könyveit is.

Nagy örömmel teljesítettem a kérést, bár annyira be voltam rúgva, hogy órákat vett igénybe, majd miután Charlotte elvitte az írást, ledőltem az ágyra, és arra próbákam emlékezni, ki voltam valaha.

Charlotte elegáns ruhákat csináltatott nekem, és a szobalányai naponta felöltöztettek, bár engem már ez sem érdekelt; hasonló közönnyel tűrtem, hogy levágják körmeimet és megnyírják a hajamat.

Ezt én a szokott aprólékos figyelmességnek tulajdonítottam, és nem gyanítottam semmit, amíg Charlotte meg nem mutatta az első találkozásunk alkalmával viselt ingemből csomózott bábut, és el nem magyarázta, hogy a bogokba az én körmeimet kötözték bele, és a bábu haját az én hajamból fabrikálták.

Éppen bódult állapotban voltam, amit ő nyilvánvalóan így tervelt ki. Szótlanul figyeltem, hogyan csurgatja rá véremet a bábu testére. Illetve nem is, az egészet megáztatta a véremmel, amíg tiszta vörös nem lett a szőke hajú figura.

– Mit akarsz tenni ezzel az ocsmánysággal? – kérdeztem.

– Tudod te, hogy mit akarok – válaszolta.

– Ó, tehát meg fogok halni!

– Petyr – szólt esdeklő hangon, könnyben ázó szemmel –, még évek lehetnek hátra halálodig, de nekem ez a bábu hatalmat ád.

Nem szóltam. Miután Charlotte elment, fogtam a rumot, amelyet mindig bekészítettek számomra, és amely természetesen jóval erősebb a bornál, és lidérces álomba ittam magamat.

Ám késő este oly iszonyat fogott el a bábus incidenstől, hogy ismét asztalhoz ültem, tollat fogtam, és leírtam

Charlotte-nak mindent, amit a démonokról tudtam, ezúttal pusztán az útmutatás szándékával, a figyelmeztetés reménye nélkül.

Úgy éreztem, Charlotte-nak tudnia kell, hogy: – a régiek ugyanúgy hittek a szellemekben, mint mi, de úgy hitték, hogy a szellemek megvénülhetnek és meghalhatnak; Plutarkhosz ír a Nagy Pánról, akinek halálát világszerte zokogva siratták a démonok, mert akkor döbbentek rá, hogy egy napon meghalnak ők is; – az ókorban azt hitték, hogy a leigázott népek bukott isteneiből démonok lesznek, amelyek a romvárosokban és – templomokban ólálkodnak. Charlotte ne feledje, hogy Skóciában Suzanne ősrégi kövek között idézte föl Lasher démont, bár hogy ezeket a köveket kik állították föl, azt senki sem tudja; – a korai keresztények azt hitték, hogy a pogány istenek démonok, amelyeket meg lehet idézni varázslás vagy átok céljára.

Mindeme hiedelmeknek van egy közös jellemzőjük: a démonokat erősíti, ha hisznek bennük. Így természetesen istenek is lehetnek azok számára, akik idézik őket, majd ha imádóikat legyőzik és szétszórják, a démonok visszahullanak a káoszba, vagy csekély rangú entitásokká alacsonyodnak, amelyek megjelennek az alkalmi varázsló hívására.

Még többet is írtam a démonok hatalmáról. Káprázatokat hozhatnak létre; megszállhatják az emberi testet; tudnak tárgyakat mozgatni; meg tudnak jelenni előttünk, bár nem tudjuk, honnan veszik hozzá a testüket.

Lashert illetően azt hiszem, hogy teste anyagból való, amelyet az ő ereje tart össze, bár ezt csak rövid időszakokra képes megcsinálni.

Azt is leírtam, miként jelent meg nekem a démon, mely különös és érthetetlen szavakat mondott; Charlotte-nak tudnia kell, hogy ez a dolog lehet egy rég halott ember kísértete, földhöz kötött és bosszúszomjas kísértet, mert a régiek egy emberként hitték, hogy azoknak a lelkeiből, akik fiatalon pusztulnak el vagy erőszakos halállal halnak, bosszúvágyó démonok lehetnek, míg a jók lelkei távoznak ebből a világból.

Amit ezenkívül írtam – jó sok volt – arra már nem emlékszem, mert addigra leittam magamat a sárga földig, és amit másnap Charlotte finom kezecskéjébe helyeztem, talán nem is volt egyéb siralmas macskakaparásnál. Tiltakozása ellenére is megpróbáltam magyarázni neki, bár ő azt állította, hogy ezt már mind hallotta tőlem.

Lasher szavain, hajnali furcsa jóslatán Charlotte mosolygott csupán, és azt felelte, hogy Lasher tőlünk cseni töredékes beszédeit, és amit mond, annak semmi értelme sincs.

– Ez csak részben igaz! – figyelmeztettem. – Lashernek szokatlan a beszéd, de a gondolkodás nem az. Te itt tévedsz.

Ahogy teltek a napok, mind jobban rákaptam a rumra és az alvásra. Csupán azért nyitottam ki a szememet, hogy lássam, itt van-e Charlotte. És épp mikor kis híján az őrületbe kergetett a hiánya, illetve nem is, amikor képes lettem volna összeverni dühömben, ő késedelem nélkül megjelent, szépségesen, adakozón, szelíden, oly arccal, melyet éjjel-nappal festettem volna, ha Rembrandt vagyok, és oly testtel, amelyet a succubus öltene, ha meg akarna nyerni feltétlen ördögimádónak.

Torkig teltem minden értelemben, mégis örökösen többre vágytam. Hébe-hóba lemásztam az ágyról, hogy a tengert figyeljem, és gyakran tanulmányoztam az esőt, ha felébresztett kopogása.

Errefelé gyöngéd és meleg az eső; szerettem énekét a háztetőn, szerettem csillogását, ha a szellő rézsútosan hajtotta az ajtó előtt.

Sok minden eszembe jutott, Stefan, oly gondolatok, amelyeket a magány, a meleg, a távoli madárdal, és a mélyben mennydörgő hullámokból fölszálló, simogatóan friss levegő táplált.

Kis börtönömben megtudtam, mit veszítettem eddigi életemben, de ez túl szomorú és egyszerű, hogy szavakba öntsem. Néha örült Learnek képzeltem magamat a fenyéren, ki virágokat tűzdel hajába, és már csak a pusztaság fölött királykodik.

Én ezen a vad vidéken egyszerűsödtem le az eső és a tenger hálás tudósává.

Végül egy kései délutánon, amikor épp haldokolt a fény, meleg vacsora fűszeres illata ébresztett. Tudtam, hogy teljes napig voltam részeg egyhuzamban, és hogy Charlotte nem jött.

Fölhabzsoltam a vacsorát, mivel a szesz nem tompítja az étvágyamat, majd tiszta ruhába öltöztem, leültem, és tűnődni kezdtem, mi lett belőlem, meg azt is megpróbáltam kiszámítani, mióta vagyok itt.

Úgy véltem, tizenkét napja.

Majd úgy döntöttem, nem iszom többet, bármennyire rákaptam is a szeszre. Vagy elengednek, vagy megbolondulok.

Utáltam magam minden gyöngeségemért. Felhúztam a csizmámat, amelyhez a házban töltött idő alatt hozzá se nyúltam, fölvettem az új kabátot, amelyet Charlotte hozott valamikor régen, és a korláthoz mentem, hogy a tengert nézzem. Arra gondoltam, hogy Charlotte bizonyosan megöl inkább, semhogy elengedjen. De

dönteni kell végre, mert én ezt nem bírom tovább.

Órák teltek el úgy, hogy nem ittam semmit. Aztán jött Charlotte. Fáradt volt, mert egész nap lóháton járta az ültetvényt, és mikor meglátta, hogy csizmát és kabátot vettem, leroskadt a székre, és sírt.

Nem szóltam, hiszen ebben neki kellett döntenie, hogy mehetek-e, vagy maradnom kell.

Akkor azt mondta: – Fogantam; várandós vagyok.

Most sem feleltem. Pedig tudtam. Tudtam, hogy ezért volt távol olyan sokáig.

Mikor nem csinált semmit, csak ült roskadtan, szomorúan, lehajtott fejjel, és sírt. Nagy sokára azt mondtam:

– Charlotte, engedj el.

Végre megszólalt, és követelte, esküdjek meg, hogy tüstént elhagyom a szigetet. Abból pedig, amit róla vagy az anyjáról tudok, illetve ami közöttünk történt, senkinek sem szabad elárulnom egyetlen szót sem!

– Charlotte – mondtam –, hazamegyek Amszterdamba az első hollandus hajóval, amelyet a kikötőben találok, és te nem látsz soha többé.

– De meg kell esküdnöd, hogy nem árulod el senkinek! Még testvéreidnek sem a Talamascánál!

– Már tudják – mondtam. – És beszámolok nekik mindenről, ami történt. A Talamasca az én apám és anyám.

– Petyr, hát neked annyi józan eszed sincs, hogy hazudj?

– Charlotte, vagy engedj el, vagy ölj meg most. Megint sírt, de most hideg voltam hozzá. Magamhoz is hideg voltam. Nem akartam ránézni, nehogy felkorbácsolja a szenvedélyemet.

Végül megtörölte a szemét. – Megeskettem, hogy sohasem fog bántani téged. Tudja, hogy ha megszegi a parancsomat, elveszíti a szeretetemet és a bizalmamat.

– A széllel kötöttél paktumot – mondtam.

– De ő ágál, hogy el fogod árulni titkainkat.

– Azt is teszem.

– Petyr, add szavadat! Úgy add, hogy ő is hallhassa!

Eltöprengtem, mert nagyon akartam szabadulni erről a helyről, nagyon akartam élni, és nagyon szerettem volna azt hinni, hogy mindkettő lehetséges. Végül azt feleltem:

– Charlotte, sohasem fogok ártani neked. Testvéreim a Talamascánál nem papok és nem bírák. Nem is boszorkányok. Amit ők tudnak rólad, az a szó legtisztább értelmében titok.

Könnyben úszó, bánatos szemmel nézett rám, aztán odajött hozzám, és megcsókolt. Próbáltam játszani a faszentet, de nem sikerült.

– Még egyszer, Petyr, csak még egyszer, szívből, igazán – kérlelt fájó epedéssel. – Aztán elmehetsz örökre, hogy ne lássalak soha többé, addig, amíg egy napon bele nem nézek a gyermekünk szemébe.

Ismét beleestem a csókok csapdájába, mert elhittem neki, hogy elenged. Elhittem neki, hogy szeret, és elhittem abban az órában, amikor utoljára háltunk együtt, hogy számunkra talán csakugyan nem léteznek törvények, ahogy ő mondta, csak a szerelem, amelyet nem ért meg senki más.

– Szeretlek, Charlotte – súgtam, és megcsókoltam a homlokát, miközben feküdt mellettem. De ő nem felelt, és nem akart rám nézni.

Miközben még egyszer felöltöztem, a párnába fúrta az arcát, és sírt.

Az ajtóhoz mentem, és láttam, hogy be sem reteszelték mögötte. Vajon hányadszor fordult elő?

Azonban ez most nem számított. Az számított, hogy elmenjek, ha ugyan nem állít meg az az átkozott szellem –, és ne nézzek hátra, ne szóljak még egyszer Charlotte-hoz, ne érezzem édes illatát, ne gondoljak puha kezére vagy ajkára.

Épp ezért nem kértem tőle, hogy lóval vagy fogattal mehessek Portau-Prince-be, hanem úgy döntöttem, hogy szó nélkül távozom.

Lóháton egy óra volt az út, ezért úgy számítottam, hogy mivel még nincs éjfél, hajnalra elérem a várost. Ó, Stefan, hála legyen Istennek, amiért nem tudtam, miféle út vár reám, mert ha igen, sohasem lett volna bátorságom nekivágni!

Ám itt most hadd szakítom meg elbeszélésemet, mert már tizenkét órája körmölök. Megint éjfélre jár az idő, és a valami közel van.

Épp ezért elzárom mesémet és a többi feljegyzést az acélkazettába, hogy legalább az jusson el hozzád, ha ezutáni írásaimnak el kell veszniük.

Szeretlek, drága barátom, és nem várok tőled megbocsátást. Csak a beszámolómra vigyázz. Őrizd meg, mert a történetnek még nincsen vége, és talán nem is lesz egy emberöltő alatt. A szellem mondta.

Testvéred a Talamascában:
Petyr van Abel
Portau-Prince

TIZENHAT

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK AKTÁJA IV. RÉSZ

Stefan!

Kezdem újra, miután pihentem egy kicsit. A dolog itt van. Alig egy perce mutatkozott meg, tőlem ujjnyira, szokott férfiúi alakjában, majd eloltotta a gyertyámat, bár nincs saját lélegzete, amellyel elfújhatná.

Le kellett mennem másik gyertyáért. Mire visszajöttem, ablakom tárva-nyitva csapkodott a szélben, úgyhogy nekem kellett bekallantyúznom. A tintám kiömlött. Mindegy, van még. Ágyamról lerángatták a takarókat, könyveimet szétszórták.

Hála Istennek, az acélkazetta útban van hozzád! De most elég, mert e valami talán tud olvasni.

Szárnyak csattogását hallatja a szűk szobában, aztán kacag.

Nem tudom, azért űzi-e trükkjeit, mert messze Maye Faire-ben Charlotte éppen alszik?

Már csak a bordélyházak és a kocsmák tartanak nyitva, egyébként csönd van a kis gyarmati városban.

De hadd mondjam el a tegnapi éjszaka eseményeit, amilyen gyorsan tudom...

... Gyalog vágtam neki az útnak. Magasan járt a hold, úgyhogy tisztán láthattam a kanyargós utat, amint ide-oda kígyózik dombnak is alig nevezhető, lágyan ívelt emelkedőkön át.

Gyorsan, lendületesen haladtam, csaknem szédelegve a szabadságtól, a tudattól, hogy a szellem nem állta utamat, az édes levegőt szívhatom, és talán már jóval hajnal előtt elérem Portau-Prince-t!

Élek, gondoltam, kiszabadultam a tömlöcből, és talán még azt is megélem, hogy visszatérhessek az Anyaházba!

Minden lépéssel erősebben hittem ebben a lehetőségben, holott fogságom alatt feladtam minden reményt.

Ám elmémet, mintha elbájoltak volna, ismételten megostromolták a Charlotte-tal kapcsolatos gondolatok. Eszembe jutott az ágyban, ahol hagytam, és elgyengültem, azon töprengve, hogy lehettem ily bolond, eldobni ennyi szépséget és izgalmat, hiszen csakugyan szeretem, megőrülök érte! Vajon milyen lenne mégis maradni, végiggyönyörködni, ahogy sorra születnek a gyerekeink, élni abban a fényűzésben, amelyet Charlotte kínál? Hogy néhány órán belül meg kell válnom tőle, ez több az elviselhetőnél.

Akkor inkább nem gondolok rá. Kivertem a fejemből a gondolatokat, valahányszor észrevettem, hogy ismét becserkésztek.

Így mentem az éjszakában. Hébe-hóba láttam egy-egy fényt a sötét mezőkön, az út két oldalán. Egyszer egy lovas is végigdobrokolt az úton, láthatólag fontos dologban járva. Még csak észre sem vett. Így hát magányosan folytattam utamat, a hold és a csillagok társaságában, és a neked szóló levelet fogalmazgattam, hogy miként írom majd le, ami történt.

Talán háromnegyed órája jöhettem, amikor valamivel távolabb egy embert vettem észre, aki, úgy tűnt, egy helyben ácsorogva várja, hogy közelebb érjek. Az volt benne a feltűnő, hogy hollandus, amit rögtön elárult hatalmas fekete kalapja.

Mármost a kalapom az ültetvényen maradt. Viseltem szokásom szerint, amikor megérkeztem Maye Faire-re, de azóta se találkoztam vele, hogy az első estén, vacsora előtt odaadtam a rabszolgáknak.

Most, hogy megláttam azt a magas embert, eszembe jutott a kalap, és sajnálkoztam fölötte, valamint az is eszembe jutott, ki lehet az a hollandus az út szélén, aki engem bámul, az a szőke hajú, szőke szakállú árnyalak?

Lassítottam, mert bár közeledtem, az alak nem mozdult, és minél közelebb értem, annál furcsábbnak találtam, hogy egy ember tétlenül ácsorogjon a sötétségben, majd meg az a gondolatom támadt, hogy az csak egy másik ember, és miért kell nekem ettől kiszolgáltatottnak éreznem magam az éjszakában?

Ám alighogy átcikázott a fejemen ez a gondolat, annyira megközelítettem az embert, hogy láthattam az arcát, és abban a pillanatban, amikor felfogtam, hogy alakmásom áll előttem, a fajzat nekem ugrott, és azt kiáltotta ujjnyi távolságról, az én hangomon:

– Ah, Petyr, hiszen elfelejtetted a kalapodat! – Majd borzasztó hahotára fakadt.

Hanyatt estem az úton, a szívem dübörgött.

Keselyűként hajolt fölém. – Ej, Petyr, vedd már föl a kalapodat, hát nem leejtetted a porba!

– Távozz tőlem! – sikoltottam iszonyodva. Elfordultam, kezemmel takargatva fejemet, és mint egy nyomorult rák, evickélve próbáltam elinalni a dolog elől. Majd föltápászkodván rárohantam, akár egy bika, de azt kellett látnom, hogy a levegőt attakírozom.

Rajtam, szerencsétlenen kívül csupán fekete kalapom volt az úton; megtaposva hevert a porban.

Gyerekként reszketve fölemeltem és leporoltam.

– Menj a pokolba, szellem! – kiáltottam. – Ismerem fortélyaidat!

– Ismered-é? – kérdezte egy hang, ezúttal egy nő hangja. Sarkon fordultam, és ott láttam az én Deborah-mat, amilyen kislánynak volt, de csak egy villanásra.

– Ez nem ő! – kiáltottam. – Te alvilági hazug!

Ám az az egyetlen pillanat kést forgatott meg kebelemben, Stefan, mert a kislány Deborah mosolyát, ragyogó szemét láttam. Zokogás fojtogatott. – Átkozott légy, szellem! – suttogtam. – Kerestem a sötétben Deborah-t, látni akartam, legyen káprázat vagy valóság, és sültbolondnak éreztem magam.

Csendes volt az éjszaka, de én nem bíztam benne. Csupán lassan csillapodott reszketésem annyira, hogy föltehessem a kalapomat.

Mentem tovább, de már korántsem oly sebesen. Akárhová néztem, mindenütt arcokat és alakokat véltem látni, holott csak az éjszaka űzött játékot velem, és vagy a banánfák mocorogtak a szellőtől, vagy az utat szegélyező sövények fölött bókoltak álmosan a vékony szárú, óriási, piros virágok.

Elhatároztam, hogy csak előre fogok nézni. Ám ekkor léptek dobbantak mögöttem, és egy másik ember lélegzését hallottam. Kitartóan lépkedett, neni abban az ütemben, mint én, és amikor úgy döntöttem, nem veszek tudomást róla, a tarkómon éreztem forró lélegzetét.

– Vigyen el az ördög! – kiáltottam, és ismét megperdültem sarkamon. Hamisítatlan rémalak tornyosult fölém, ezúttal is az én szörnyűséges másom, ám az arcom helyén tüzes koponya izzott.

Lángok csaptak ki az üres szemgödrökből, a szőke haj és a nagy hollandus kalap alól.

– Menj a pokolba! – sikoltottam, és teljes erőmből megtaszítottam, amikor dőlni kezdett felém, és megpörkölt tüzével. Kezem tömör mellkasba ütközött, ott, ahol levegőre számítottam.

Magam is dúvadként morogva harcra keltem vele, és sikerült is hátrálásra kényszerítenem. Csupán ekkor tűnt el, forró felhőt fújva rám.

Észre se vettem, hogy elestem és térdelek. Elszakítottam a nadrágomat. Semmi másra nem bírtam gondolni, csak az imént látott, lángoló koponyára. Ostobán és csillapíthatatlanul reszkettem. Az éjszaka sötétebb lett, mert a hold ereszkedni kezdett, és ki tudja, meddig kell még gyalogolnom ezen az úton, hogy elérjem Portau-Prince-t!

– Jól van, gonosz! – mondtam. – Nem fogok hinni a szememnek, akármit mutasson!

Habozás nélkül visszafordultam a helyes irányba, és futásnak eredtem. Rohantam, lesütött szemmel, amíg bírtam tüdővel. Ekkor sétalépésre lassítottam, úgy gyalogoltam tovább, konokul a port bámulva a talpam alatt.

Kevés időre rá lábakat pillantottam meg a magaméi mellett, csupasz, vérző lábakat, de nem törődtem velük, mert tudtam, hogy nem lehetnek igaziak. Égő hús bűzét éreztem, de nem törődtem vele, mert tudtam, hogy nem lehet igazi.

– Átlátok fondorlataidon! – mondtam. – Megesküdtél, hogy nem bántasz, és szó szerint betartod esküdet. Ám szívesen hajszolnál az őrületbe, igaz? – Majd eszembe jutott az ősi törvény, hogy csak erősítem a szellemet, ha szólok hozzá, ezért abbahagytam a beszédet, és elmondtam a régi imát:

– A jóság erői védelmezzenek engem, az angyalok védelmezzenek engem, hogy ne essen bántódásom; fehér fény ragyogjon rám, és őrizzen meg ettől a dologtól!

A lábak, amelyek mellettem jöttek, eltűntek, és eloszlott az égő hús szaga. Ám messze elölről kísérteties hang hallatszott. Fa recsegett, az bizony, sok-sok fa recsegett-ropogott, és mintha dolgokat téptek volna ki a földből.

Ez nem káprázat, gondoltam. A valami a fákat szaggatja ki tövestől, és az utamba fogja vetni őket.

Mentem tovább, abban bízva, hogy ki tudom kerülni az ilyesfajta veszedelmet, mert a szellem csak a bolondját járatja velem, és nem szabad beleesnem a tőrébe. Ám ekkor feltűnt a híd, vagyis elértem a folyócskához, és a zajok a temetőből hallatszottak! A dolog a sírokat törte fel!

Olyan rémület rohant meg, amely iszonyúbb volt minden eddiginél. Stefan, valamennyiünknek megvannak a titkos félelmeink. Van ember, ki szembeszáll a tigrisekkel, de visszahőköl egy bogártól; van, ki utat vág

magának egy ellenséges regimenten át, de nem marad egy holttetemmel egy bezárt szobában.

Én mindig rettegtem a holtak helyeitől; sóbálvánnyá dermedtem, és szakadt rólam a verejték, mert tudtam, hogy át kell kelnem a hídon, majd keresztül kell mennem a temetőn, de azt is tudtam, mit forral a szellem. A recsegés-ropogás hangosodott, a sírok fölött imbolyogtak a fák. Azt hittem, soha többé nem bírok megmozdulni.

Ám őrültség lett volna maradni. Kényszerítettem magam, hogy lépésenként araszoljak a hídon. Elém tárult a feldúlt temető, láttam a nyirkos, puha földből kitépett koporsókat. Láttam, amint másznak ki belőlük a hullák, illetve inkább kicibálják őket, mert nem éltek, egészen bizonyosan nem éltek, Lasher mozgatta őket, mintha bábukat rángatna madzagon!

– Futás, Petyr! – kiáltottam, és megpróbáltam engedelmeskedni parancsomnak.

Szempillantás alatt átkeltem a hídon, ámde már láttam is őket, amint jönnek kétfelől. Hallottam őket! Hallottam, mint roppannak a korhadt koporsók a talpuk alatt! Szemfényvesztés, csalás, ismételtem magamnak, ám amikor utamat állta az első ocsmány kadáver, fölsikoltottam, mint egy rémült asszony: – Menj innen! – Ám képtelen voltam odavágni a csapkodó, bűzhödt karoknak, csupán arrébb bukdácsoltam a támadó elől, csak azért, hogy egy másik oszló hullába szaladjak bele, majd végül térdre essek.

Imádkoztam, Stefan, hangosan kiáltottam apám és Franz Roemer lelkéhez, hogy segítsenek! Körülvettek és lökdöstek ezek a dolgok, és elviselhetetlen. volt a büdösség, mert volt köztük frissen temetett, volt, amely félig szétrohadt, és volt, amely a föld bűzét árasztotta.

Karom és hajam lucskosra ázott ronda nedvüktől. Vacogva takargattam a fejemet.

Majd egy hangot hallottam, tisztán csengő hangot, Roemerét:

"Petyr, ezek nem élnek! Olyanok, mint hullott termés a gyümölcsösben! Kelj föl, és lökd félre őket; nem árthatsz nekik!"

Én pedig fölbátorodtam és megtettem.

Nekik rohantam, keresztülgázoltam rajtuk, előre-hátra szökdécseltem, hogy ne veszítsem el egyensúlyomat. Letéptem kabátomat, azzal csapkodtam őket, és látván, hogy gyengék egy folyamatos támadáshoz, a kabáttal vertem vissza őket, majd kimenekültem a temetőből, és újból letérdeltem, hogy megpihenjek.

Még mindig hallottam őket mögöttem; hallottam a holt lábak céltalan csoszogását.

Hátranéztem és láttam, hogy üldözni próbál a förtelmes hullák légiója, amelyet mintha madzagon rángatnának.

Ismét föltápászkodtam és elindultam; kabátomat kézben vittem, mert bemocskolódott a csatában, és a kalapom, ah, az én drága kalapom, azt elveszítettem. Néhány perc alatt lehagytam a holtakat. Gondolom, Lasher végül földhöz vágta őket.

És ahogy folytattam utamat, immár fájó lábbal és az erőltetéstől égő tüdővel, láttam, hogy kézelőmet beszennyezte a viadal. Oszló hús ragadt a hajamba, szennyezte csizmámat. És a bűz Portau-Prince-ig fog üldözni. Körülöttem csend volt és békesség. A dolog pihent! A dolog kimerítette magát. Így hát nem volt idő bűzön és ruhákon aggodalmaskodni, mert sietnem kellett.

Eszelősségemben Roemerhez kezdtem beszélni: – Mit tegyek, Roemer? Hisz tudod, hogy e dolog utánam jő a világ végére is!

Ám nem kaptam feleletet, és úgy véltem, hogy előzőleg is képzeltem csupán a hangját. Mindeközben tudtam, hogy ha túl sokáig és túl erősen gondolok Roemerre, a szellem elcsenheti a hangját, akkor pedig megbolondulok, még ennél is őrültebb leszek!

A békesség kitartott, az ég világosodott. Mellettem szekerek zörögtek az úton, jobbról-balról életre keltek a mezők. Egy dombtetőre érve megláttam a mélyben a gyarmati várost, és nagyot sóhajtottam.

Közeledett az egyik szekér, piacra szánt zöldséggel és gyümölcscsel megrakott, fából készült, rozoga kis alkotmány, amelyet két világos bőrű mulatt hajtott. Megálltak és rám bámultak, én pedig legjobb franciaságommal kértem, hogy segítsenek, ha Istent ismernek, majd eszembe jutott, hogy van nekem pénzem, vagy legalábbis volt, és találtam is a zsebeimben több aranyat, amit a mulattok hálásan elfogadtak, én pedig felkapaszkodtam a szekér hátuljába.

Eldőltem egy nagy kupac zöldségen, és álomba merültem. A szekér rázott és dobált, de mintha a legfényűzőbb hintón utaztam volna.

Majd álmot láttam, amelyben Amszterdamban voltam, és egy kéz simult kezemre. Egy puha kéz paskolja meg a bal kezemet. Mikor fölemeltem jobbomat, hogy viszonozzam a gyöngédséget, és balra fordítottam fejemet, ajaktalan szájjal vigyorgott rám a szenesre égett, kopasz Deborah, kinek összeaszalódott arcában csupán kék szeme élt.

Akkorát sikoltottam, hogy megrémítettem a hajtókat és a lovat, de nem számít, mert úgyis kiestem a szekérből. A ló nyargalni kezdett, a mulattok nem bírták megállítani, és hamarosan eltűntek a bukkanó mögött.

Magam alá húztam a lábamat, és sírtam. – Átkozott szellem! Mit akarsz tőlem? Mondd meg! Miért nem ölsz meg? Bizonyosan hatalmadban áll, ha képes vagy ily dolgokra!

Senki sem válaszolt, de én tudtam, hogy itt van, és ahogy fölnéztem, meg is láttam, ezúttal nem vérfagyasztó álcában, csak azt a bőrzekés, jóképű, sötét hajú férfit, akivel már kétszer találkoztam.

Nagyon szilárdnak tetszett még a napfényben is. Lustán üldögélt az út menti kerítésen, onnan bámult le rám üres arccal.

Én pedig úgy bámultam vissza, úgy tanulmányoztam, mintha egyáltalán nem kellene félni tőle. Most fogtam föl valamit, amit életbevágó volt tudnom.

Érzékcsalódás volt Deborah összeégett teste! A szellem az agyamból vette a képet, amelyet kiszínezett. Érzékcsalódás volt az alakmásom is, oly tökéletes, mint egy tükörkép. És a másik démoni üldöző, amellyel küzdöttem – annak a súlya is érzékcsalódás volt.

A hullák persze igaziak voltak, de csak hullák, nem többek.

Ám ez nem érzékcsalódás, ez a férfi a kerítésen. A valami testet alkotott magának.

– Vaj igen – mondta. Most se mozgott az ajka, és már értettem, miért. Még nem tudja mozgatni. – De majd fogom – ígérte –, majd fogom.

Tovább meredtem rá. Lehet, hogy meghibbantam a kimerültségtől, de egyáltalán nem féltem. És ahogy erősödött a nap, láttam, hogy átsüt rajta! Láttam, miként örvénylenek porként a Lashert alkotó anyag részecskéi a fénysugárban.

– Porból vétettél – idéztem súgva a bibliai versezetet. Abban a pillanatban enyészni kezdett. Elhalványodott és semmivé lett. Fölkelt a nap a mezők fölött. Még sohasem láttam ily gyönyörű reggelt. Felébredt volna Charlotte? Ő fogta le a szellem kezét? Nem ismerem a választ. Talán sohasem fogom megtudni. Nem egészen egy óra múlva megérkeztem szállásomra, miután, ahogy ezt már közöltem veled, találkoztam ügynökünkkel, és újból szót váltottam a fogadóssal. Jó kronométeremen, amelyet ma délben állítottam a fogadó órájához, rég elmúlt éjfél. A gonosz szellem egy ideje nem távozik a szobából.

Több mint egy órája jön-megy emberi alakjában, és engem figyel. Hol az egyik sarokban ül, hol a másikban; egyszer rajta kaptam, amint a tükörből leselkedik rám – Stefan, hogy tud ilyeneket csinálni? Becsapja a szememet? Hiszen bizonyosan nem lehet az üvegben! –, de mivel nem voltam hajlandó odanézni rá, a kép lassan kifakult.

Most a bútorokat kezdte borogatni, és megint szárnycsattogás hangját hallatja, úgyhogy menekülnöm kell a szobából. Csatolom ezt a levelet a többihez.

Társad a Talamascában: Petyr

*
*
*

Stefan!

Hajnal van, összes levelem útban van feléd, a hajó egy órája futott ki velük, és bármennyire szerettem volna én is a fedélzeten lenni, tudtam, hogy nem szabad. Mert ha ez a dolog a pusztulásomra tör, jobb, ha csak velem űzi kisded játékait, és nem veszélyezteti a leveleimet.

Attól is félek, hogy a dolognak van elég ereje elsüllyeszteni egy hajót, mert alig mentem föl a fedélzetre, hogy beszéljek a kapitánnyal, és gondoskodjam leveleim biztonságos elszállításáról, amikor szél kerekedett, eső korbácsoka az ablakokat, és a hajó táncolni kezdett.

Eszem azt mondja, hogy a gonosznak nincs annyi ereje, amennyi egy hajó elsüllyesztéséhez kell, de ó, iszonyatok iszonyata, mi van, ha tévedek? Nem lehetek ily szörnyű ártalmára másoknak.

Így hát maradok itt, egy Portau-Prince-i zsúfolt kocsmában – ez már a második ma délelőtt –, és rettegek egyedül lenni.

Nemrég, amikor a kikötőből tértem vissza, a dolog annyira megrémített egy hintó elé eső asszony alakjában, hogy rohantam az úttestre megmenteni, ám nem volt ott semmiféle asszony, csak engem gázoltak le kis híján a lovak. A kocsis szidott, mint a bokrot, elmondott mindenféle bolondnak.

Bizonyos, hogy annak is látszom. Az első kocsmában elszunnyadtam, talán úgy tizenöt percre, és arra ébredtem, hogy lángok lobognak körülöttem, mert a gyertya beleborult a kiömlött pálinkába. Engem

hibáztattak érte, és ajtót mutattak. A dolog akkor is ott állt a tűzhely mögött az árnyékban. Mosolygott volna, ha tudná mozgatni viaszbáb arcát.

Jól jegyezd meg, amit most mondok erejéről! Amikor önmaga, csekély uralommal bír összegányolt teste fölött.

Ennek ellenére tökéletlenül ismerem művészetét. És olyan fáradt vagyok, Stefan! Megint fölmentem a szobámba, és megpróbáltam aludni, de kidobott az ágyból.

Még itt, e későn fekvő korhelyekkel és korai utazókkal zsúfolt ivóban is űzi velem fortélyait, és senki sem veszi észre, mert nem tudhatják, hogy a tűznél üldögélő Roemer valójában nincs itt! Vagy hogy a szinte észre sem vett asszony, aki egy pillanatra feltűnik a lépcsőn, az immár húsz éve halott Geertruid. A dolog egészen bizonyosan elmémből lopkodja ezeket a képeket, majd felnagyítja őket, bár hogy miként, föl nem foghatom.

Megpróbáltam beszélni vele. Az utcán rimánkodtam neki, hogy árulja el, mi a célja. Van rá valami esélyem, hogy életben maradjak? Mit kell tennem azért, hogy felhagyjon gonosz szemfényvesztéseivel? És mit parancsolt neki Charlotte?

Majd mikor letelepedtem itt, és megrendeltem a bort, mert ismét szomjazom rá, és túl sokat is iszom belőle, látom, hogy a valami mozgatja a tollamat, és ezt firkálja ákombákom betűkkel a papírra: "Petyr meg fog halni."

Ezt is mellékelem a levélhez, mert ez egy szellem írása. Nekem semmi közöm hozzá. Talán Alexander tanulhatna a papírból, ha megérintené, mert én már semmit sem tanulhatok e bolondtól, legföljebb azt, hogy mi ketten oly képeket alkothatunk, amelyektől Jézus eszét vesztve menekült volna a pusztából.

Tudom, hogy számomra egyetlen útja létezik a menekülésnek. Amint befejezem ezt a levelet és átadom az ügynöknek, elmegyek Charlotte-hoz, és könyörgök neki, hogy fékezze meg a gonoszt. Senki más nem képes rá, Stefan. Csupán Charlotte menthet meg engem. Imádkozom, hogy ép bőrrel érjek Maye Faire- be.

Bérelek egy lovat, és a délelőtt derekán indulok el, amikor sokan járnak az úton, Charlotte ébren van, és kézben tartja az ördögöt.

Ám van egy rettentő félelmem, barátom, mégpedig az, hogy Charlotte tudja, mit művel velem az ördög, mert ő parancsolta neki, mert az egész pokoli tervnek ő az értelmi szerzője.

Ha nem hallasz többé rólam – hadd emlékeztesselek, hogy innen naponta indulnak hollandus hajók a mi szép városunkba – kövesd alábbi utasításaimat:

Írj a boszorkánynak, és tájékoztasd eltűnésemről. De vigyázz, ne az Anyaházból küldd levelünket, és ne olyan címre kérd a választ, amelynek alapján a gonosz lélek behatolhatna falaink közé!

Ne küldj, könyörögve kérlek, senkit se küldj utánam! Mert ő még nálam is cudarabb sorsra fog jutni.

Más forrásokból derítsd ki, miként alakul ennek az asszonynak az élete, és ne feledd, a gyermek, amelyet kilenc hónap múlva hoz a világra, bizonyosan az enyém.

Mi mást mondhatnék még?

Halálom után megpróbálok kapcsolatot teremteni veled vagy Alexanderrel, ha ez lehetséges. Csakhogy, drága barátom, tartok tőle, hogy nincs "után", hogy csak a sötétség vár reám, és időm a fényben véget ért.

E végső órákban nincs bennem megbánás. A Talamasca volt az én életem, és sok időt tölthettem az ártatlanok védelmezésével meg a tiszta tudás keresésével. Szeretlek benneteket, fivéreim és nővéreim. Ne gyarlóságaimért, bűneimért vagy ítélőképességem hiányáért legyetek jó emlékkel hozzám, hanem azért, mert szerettelek benneteket.

Ah, engedd meg, hogy elmeséljem, mi történt az imént, mert valóban roppantul érdekes volt!

Megint láttam Roemert, szeretett Roemeremet, az első rendfőnököt, akit ismertem és szerettem. Olyan fiatalnak és szépnek tetszett, annyira örültem látásának, hogy sírtam, és nem akartam, hogy a kép eltűnjön.

Hadd játsszam el vele, gondoltam, hiszen e kép az elmémből származik, ugye? És a gonosz lélek nem tudja, mit cselekszik. Így tehát szóltam Roemerhez, mondván: – Legdrágább Roemerem, nem is tudod, mennyire hiányoztál! Merre jártál, mit tanultál?

Közeledik felém Roemer jóképű, tagbaszakadt alakja, és tudom, senki más nem látja, úgy megbámulnak engem, motyogó háborodottat, de nem érdekel. Ismét szólítom: – Ülj le, Roemer, igyál velem! – Az én szeretett tanítóm leül, felém hajol, és a legszennyesebb trágárságokat mondja, ah, te még sose hallottál ily nyelvezetet, hogy itt a kocsmában tépi le rólam a ruhát, és micsoda élvezetekben fog részesíteni, mert mindig ezt akarta tenni, amikor fiú voltam, sőt meg is tette éjnek évadján, bejött a szobámba, és utána kinevetett, és másoknak is engedte, hogy nézzék.

Szobormereven bámultam e rém arcába, ki Roemer mosolyával és egy vén bordélyos hangján sutyorogja e disznóságokat, majd megszűnik mozogni a szája, csak nő és nő, és a nyelv a szájban olyan nagy, fekete és

fényes lesz, akár a cethal púpja.

Bábként nyúlok tollamért, megmártom, írni kezdek. Mostanra a dolog eltűnt.

Hanem tudod, mit művelt velem, Stefan? Kifordította az elmémet. Hadd áruljak el neked egy titkot. Szeretett Roemerem természetesen sohasem vetemedett velem szemben ily szabadosságokra. Ám én azért imádkoztam, hogy megtegye! És az ördög ezt is kifacsarta belőlem, amint fekszem fiúként az Anyaházi ágyban, és azt álmodom, hogy Roemer bejön, lehúzza rólam a takarót, és velem hál. Ilyeneket álmodtam!

Ha tavaly kérdezted volna, láttam-e ily álmokat, azt feleltem volna, soha, pedig így volt, és a gonosz az eszembe juttatta. Mondjak köszönetet neki?

Talán visszahozhatná anyámat, hogy még egyszer ülhessünk a konyhai tűzhelynél, énekelve.

Most megyek. A nap fölkelt. A dolog nincs a közelben. Ezt az írást átadom helyi ügynökünknek, mielőtt elindulnék Maye Faire-be – mármint ha nem tartóztatnak fel és nem vetnek tömlöcbe előbb a helyi konstáblerek. Úgy nézek ki, mint egy futóbolond csavargó. De Charlotte majd segít. Charlotte majd megzabolázza ezt a démont.

Mi mást lehet itt még mondani?

FELJEGYZÉS AZ IRATTÁRNAK: Ez volt a Peryr van Abeltől kapott utolsó levél.

Peryr van Abel haláláról
ÖSSZEFOGLALÁS HUSZONHÁROM LEVÉL ÉS AZ AKTÁKHOZ MELLÉKELT JELENTÉSEK ALAPJÁN (Lá. a leltárt)

Két héttel Petyr utolsó levelének vétele után Jan van Clausen holland kereskedő értesítette Portau-Prince-ből az Anyaházat, hogy Petyr meghalt. Ez a tájékoztatás mindössze huszonnégy órával Petyr utolsó levele után kelt. Petyr holttestét körülbelül tizenkét órával azután találták meg, hogy lovat kölcsönzött a béristállóból, és ellovagolt Portau-Prince-ből.

A helyi hatóságok feltételezése szerint Petyr kora reggel lett útonállás áldozata, talán ismételt sírgyalázásban vétkes, szökött rabszolgák bandája támadta meg, akik alig egy-két napja jelentős pusztítást végeztek egy temetőben. Az eredeti sírgyalázás hatalmas felzúdulást keltett a helyi rabszolgák között, akik uraik szörnyülködésére vonakodtak részt venni a károk helyreállításában, így a néptelen temetőben akkor is nagy rendetlenség volt, amikor Petyrt megtámadták.

Petyrt láthatólag összeverték, majd egy téglafalú, tágas kriptába vonszolták, amelynek ajtaját egy kidöntött fával és törmelékkel zárták el. Amikor rátaláltak a tetemre, az úgy fúrta jobb kezének ujjait a törmelékbe, mintha ki akarta volna ásni magát. Bal kezéről levágták két ujját, amelyek nem kerültek elő.

A sírgyalázás és a gyilkosság tetteseit sohasem találták meg. Még rejtélyesebbé teszi a halálesetet, hogy Petyr pénzét, aranyóráját és okmányait nem lopták el.

Petyr maradványaira a temetőben folyó helyreállítási munkálatok során bukkantak rá. A kiterjedt fejsebek ellenére a tetemet könnyen és egyértelműen azonosította van Clausen, valamint Charlotte Fontenay, aki a hír hallatán belovagolt Portau-Prince-be, és annyira a szívére vette Petyr halálát, hogy “ágynak esett” a bánattól.

Van Clausen visszaküldte az Anyaháznak Petyr holmiját, és a rend kérésére további nyomozásokat folytatott a haláleset tárgyában.

Az akták nemcsak a van Clausen által írott és a hozzá intézett leveleket tartalmazzák, hanem a gyarmat számos papjának és más személyeknek a leveleit is.

Semmi lényeges nem derült ki, csak az, hogy Petyrt őrültnek tartották a Portau-Prince-ben töltött utolsó éjszakán, amikor örökösen azt követelte, hogy leveleit továbbítsák Amszterdamba, és halála esetén tájékoztassák az Anyaházat.

Többen említették, hogy látták egy furcsa, fekete hajú fiatalember társaságában, akivel hosszasan beszélgetett.

Nehéz eldönteni, miként értelmezzük ezeket a kijelentéseket. Az akta további fejezeteiben bővebb elemzés található Lasherről és Lasher képességeiről. Legyen elég annyit mondani, hogy mások is látták Petyr

társaságában Lashert, és embernek hitték.

Jan van Clausen közvetítésével Stefan Franck írt Charlotte Fontenaynek egy levelet, amelyet rajtuk kívül senki sem érthetett, elmagyarázta, mit írt Petyr élete utolsó óráiban, és könyörgött az asszonynak, hogy szívlelje meg Petyr figyelmeztetését.

Erre a levélre sohasem érkezett válasz.

A sírgyalázás és Petyr meggyilkolása következtében a temető használaton kívül került. Az emberek nem temetkeztek bele többé, és néhány holttestet más helyre szállítottak. Még száz évvel később is olyan helynek hitték, ahol "szellemek járnak".

Mielőtt Petyr utolsó levele Amszterdamba érkezett volna, Alexander közölte az Anyaházban tartózkodó rendtársaival, hogy Petyr meghalt, és kérte, hogy távolítsák el a falról Deborah Mayfair arcképét, amelyet Rembrandt festett.

Stefan Franck hallgatott a szóra, és levitette a festményt a pincébe.

Alexander megérintette a papírt, amelyre Lasher a "Petyr meg fog halni" szavakat írta, és annyit mondott, hogy a szavak igazak, de a szellem "hazug".

Ez volt minden, amit megállapíthatott. Figyelmeztette Stefan Franckot, hogy hallgasson Petyr tanácsára, és senkit se küldjön Portau-Prince-be Charlotte-hoz, mert ez a személy a biztos halálba menne.

Stefan Franck gyakran próbált kapcsolatot teremteni Petyr van Abel szellemével, de, mint megkönnyebbülten szögezi le az aktához fűzött megjegyzéseiben, kísérletei rendre kudarcot vallottak, ennélfogva bizonyosra veszi, hogy Petyr szelleme "egy magasabb szintre emelkedett."

Arról az útszakaszról, ahol Petyr meghalt, egészen 1956-ig jegyeztek föl kísértethistóriákat, ám egyikben sem ismerhetők föl ennek a történetnek a szereplői.

Petyr nyomozásaiból az a következtetés vonható le, hogy a Mayfair-boszorkányok minden kétséget kizáróan az ő leszármazottjai.

A történet folytatódik... Kérjük, lapozzon az V. részre.

A Mayfair-család 1689-től 1900-ig A kivonatot készítette Aaron Lightner.

PETYR HALÁLA UTÁN Stefan Franck úgy rendelkezett, hogy amíg ő a rendfőnök, senki sem léphet közvetlen kapcsolatba a Mayfair-boszorkányokkal. Ehhez a döntéshez utódai, Martin Geller és Richard Kramer is ragaszkodtak.

Noha számos rendtag kérelmezte a kapcsolatteremtés engedélyezését, ezt a vezetőség minden esetben egyhangúan leszavazta, és a tilalom a huszadik századig érvényben maradt.

Ennek ellenére a rend a távolból folytatta nyomozásait a Mayfair-boszorkányok után. Gyakran kértek tájékoztatást a gyarmat lakóitól, akik sohasem ismerték meg a kérdezősködés okát, illetve az általuk szolgáltatott adatok jelentőségét.

KUTATÁSI MÓDSZEREK

Ezekben az évszázadokban a Talamasca a megfigyelők valóságos "világhálóját" építette ki, amely újságkivágásokkal és pletykákkal látta el az Anyaházat. Saint-Domingue-ből számos személyre támaszkodott a hálózat, részben holland kereskedőkre, akik szigorúan pénzügyi jellegű érdeklődésnek tulajdonították a kérdéseket, részben a legkülönbözőbb gyarmati lakosokra, akikkel annyit közöltek, hogy Európában bizonyos személyek bőkezűen fizetnek a Mayfair-családdal kapcsolatos adatokért. Akkoriban még nem létezett a huszadik század magándetektívjéhez hasonlítható, hivatásos nyomozó, ennek ellenére lenyűgöző mennyiségű anyag gyűlt össze.

A levéltárnak készült feljegyzések rövidek, gyakran felületesek, néha csak rövid bevezető szövegek az átírandó anyagokhoz.

A Mayfair-hagyatékról meg nem engedett és valószínűleg törvénytelen módszerekkel szereztek adatokat megvesztegetett banki alkalmazottaktól. A Talamasca mindig alkalmazott ilyen eszközöket az adatgyűjtéshez, és a múltban alig valamivel kevesebb gátlástalanságról tett tanúságot, mint napjainkban, akkor és most is azzal indokolva, hogy az ily módon megszerzett adatokról tudomása van számtalan más embernek is a legváltozatosabb minőségekben. Magánlevelek vétkes eltulajdonítására, üzlet- és lakásbetörésekre sohasem került sor.

Az ültetvényes udvarházat és a különböző családtagokat ábrázoló festményekhez különböző eszközökkel jutottak hozzá. Jeanne Louise Mayfair arcképét maga a felháborodott festő adta a Talamascának, mert a hölgynek nem kellett a mű. Hasonló módon került a rendhez Katherine-nek és férjének, Darcy Monahannek

dagerrotípiája, mert a tíz műtermi felvétel közül a család csak ötöt vett át.

Időnként felbukkantak kézzelfogható bizonyítékok arra nézve, hogy a Mayfair-családnak tudomása van létezésünkről és vizsgálatainkról. Legalább egy megfigyelő – egy francia, aki egy időben felügyelőként dolgozott a Saint-Domingue-i Mayfair-ültetvényen – gyanús és erőszakos halált halt. Ez még nagyobb titkolózáshoz és elővigyázatossághoz vezetett, valamint kevesebb adatot eredményezett a következő években.

Az eredeti anyag nagyon sérülékeny, ezért számos fénymásolatot és fényképet készítettek róla. A munka lelkiismeretes alapossággal folytatódik.

AZ ELBESZÉLÉS, AMELYET OLVASUNK

Az alábbi elbeszélés az összegyűjtött anyagok és feljegyzések, köztük számos francia és latin nyelven, valamint talamascás latinsággal írott korai töredék kivonata. A londoni levéltár iratgyűjtőinek mellékletében megtalálható az anyagok jegyzéke.

Én 1945-ben ismerkedtem meg ezzel a történettel, miután tagja lettem a Talamascának, és mielőtt közvetlen kapcsolatba kerültem volna a Mayfair-boszorkányokkal. 1956-ban készítettem el az anyag első "teljes változatát", amelyet azóta is folyamatosan korszerűsítek, javítok és kiegészítek. Az átfogó revíziót 1979-ben végeztem el, amikor megtörtént a Pecyr van Abel jelentések is magába foglaló teljes anyag számítógépes rögzítése. Azóta rendkívül könnyen lehet naprakész állapotba hozni az aktát.

Közvetlen kapcsolatba csupán 1958-ban kerültem a Mayfair-boszorkányokkal. Kellő időben majd sort kerítek a bemutatkozásra.

Aaron Lightner, 1989. Január

A TÖRTÉNET FOLYTATÓDIK

Charlotte Mayfair Fontenay majdnem hetvenhat évet élt. Amikor 1743-ban meghalt, öt gyereke és tizenhét unokája volt, és haláláig megtartotta Maye Faire-t Saint-Dorningue legvirágzóbb ültetvényének. Több unokája visszatért Franciaországba, leszármazottaik a század végén a forradalomnak estek áldozatul.

Charlotte elsőszülöttje nem örökölte apjának, Antoine-nak betegségét; egészséges ifjúvá serdült, megházasodott, és hét gyermeket nemzett. Ám csak névleg örökölte Maye Faire-t, mert húga, Jeanne Louise volt az igazi birtokos, akit Charlotte kilenc hónappal Petyr halála után hozott a világra.

A legifjabb Antoine Fontenay egész életében engedelmeskedett Jeanne Louise-nak és ikerfivérének, Peternek, akit sohasem hívtak franciásan Pierre-nek. Úgyszólván biztos, hogy az ikreknek Peryr van Abel az apja, miután úgy Jeanne Louise, mint Peter fehér bőrű, világosbarna hajú és világos szemű volt.

Charlotte még két fiút szült, mielőtt nyomorék férje meghalt. A gyarmati pletyka két különböző egyént nevezett meg apaként. Mindkét fiú megérte a férfikort és visszaköltözött Franciaországba. A Fontenay nevet használták,

Jeanne Louise kizárólag Mayfairként szerepel a hivatalos okmányokon; noha fiatalon feleségül ment egy züllött, iszákos emberhez, életének társa Peter, a fivére volt, aki sohasem nősült meg. Peter 1771-ben halt meg, néhány órával Jeanne Louise előtt. Senki sem vonta kétségbe, hogy az asszony, egy családi szokásra hivatkozva, törvényesen használja a Mayfair nevet. Lánya, Angélique, ugyanígy járt el.

Charlotte holtáig viselte az anyjától kapott smaragdos nyakéket. Őutána Jeanne Louise hordta, majd továbbadta ötödik gyermekének, az 1725-ben született Angélique-nak. Angélique születésének idejére Jeanne Louise férje már megőrült, és elzártan élt a birtokon álló "kis házban", amely minden leírás szerint ugyanaz az épület volt, amelybe Petyrt börtönözték be sok évvel azelőtt.

Kétséges, hogy ez az ember lett volna Angélique apja. Logikus, bár nem bizonyított feltételezésnek tűnik, hogy Angélique Jeanne Louise-nak és fivérének, Peternek volt a lánya.

Angélique mindenki füle hallatára szólította Petert "papának", és a szolgák szerint Petert is tartotta az apjának, mivel sohasem ismerte a melléképületbe zárt őrültet, akit életének utolsó éveiben már láncon kellett tartani, mint egy vadállatot. Megjegyzendő, hogy a család ismerősei nem tartották sem kegyetlennek, sem szokatlannak ezt az eljárást.

Azt is pletykálták, hogy Jeanne Louise-nak és Peternek olyan közös lakosztályt építettek röviddel Jeanne Louise esküvője után, ahol egyik hálószobából át lehetett járni a másikba.

Akármit híreszteltek is a család titkos szokásairól, Jeanne Louise ugyanúgy uralkodott a környezetén, mint Charlotte; hallatlan bőkezűséggel és gondoskodással kötötte magához rabszolgáit abban a korban, amely épp az ellenkezőjéről volt híres.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE I.

Jeanne Louise-t általánosan csodált, igen népszerű és rendkívül szép asszonynak írják le. Senki sem nevezte gonosznak, aljasnak vagy boszorkánynak. Azok, akikkel a Talamasca Jeanne Louise életében lépett kapcsolatba, nem hallottak a család európai származásáról.

Sok szökött rabszolga menekült Jeanne Louise-hoz, és könyörögtek neki, hogy járjon közbe értük embertelen uruknál vagy úrnőjüknél. Jeanne Louise gyakran megvásárolta ezeket a boldogtalanokat, akik azután lángolóan hűségesek voltak hozzá. Maye Faire-en ő volt a törvény, és nem egy rabszolgát kivégeztetett árulásért. Ennek ellenére rabszolgái jó szívvel voltak iránta.

Jeanne Louise-nak Angélique volt a kedvenc gyermeke, és Angélique rajongott a nagyanyjáért, Charlotte-ért. Mellette volt, amikor az öregasszony meghalt.

Charlotte halálának éjszakáján rettenetes vihar tört ki Maye Faire fölött, és csak hajnalban ült el. A vihar után holtan találták Angélique egyik fivérét. Angélique 1755-ben ment feleségül egy Vincent St. Christophe nevű, nagyon jóképű és gazdag ültetvényeshez, öt évvel később szülte Marie Claudette Mayfairt, Henri Marie Landry leendő feleségét és az első louisianai Mayfair-boszorkányt. Angélique két fiút is szült, akik közül az egyik még gyerekkorában meghalt, a másik, Lestan, magas kort élt meg.

Minden jel arra mutat, hogy Angélique szerette Vincent St. Christophe-ot, és holtig hű volt hozzá. Marie Claudette ugyancsak rajongott St. Christophe-ért, tehát bizonyosnak látszik, hogy ő volt a lány apja.

Képeiből ítélve Angélique nem versenghetett sem gyönyörű anyjával, sem saját lányával, mert jelentéktelenebb arca és kisebb szeme volt, ennek ellenére roppant vonzó jelenség sötétbarna, göndör hajával, és élete virágjában bizonyosan szépségnek tartották.

A páratlan szépségű Marie Claudette egyszerre hasonlított jóképű apjára, Vincent St. Christophe-ra és az anyjára. Nagyon sötét hajú és kék szemű volt, termetre kicsi és törékeny. Férje, Henri Marie Landry ugyancsak jóképű ember volt. A családról akkoriban azt mondták, hogy mindig a szépségre házasodnak, sohase pénzért vagy szerelemből.

Vincent St. Christophe finom lelkű, szelíd ember volt, aki szeretett festegetni és gitározni. Sok időt töltött egy tavacskánál, amelyet az ő számára alakítottak ki az ültetvényen, és dalokat költött, amelyeket aztán elénekelt Angélique-nak. Halála után Angélique több szeretőt is tartott, de nem volt hajlandó férjhez menni. Ez is mintának számított a Mayfair asszonyoknál, hogy általában csak egyszer mentek férjhez, illetve egyszer kötöttek sikeres házasságot.

Charlotte, Jeanne Louise, Angélique és Marie Claudette életében a köztisztelet, a gazdagság és a hatalom a jellemző a családra. A Mayfair-vagyon legendaszámba ment az Antillákon, és azokkal, akik összeütközésbe kerültek a családdal, elég gyakran történtek erőszakos cselekmények ahhoz, hogy tápot adjanak a szóbeszédnek. Azt mondogatták, hogy “balszerencsés dolog” ujjat húzni a Mayfairekkel.

A rabszolgák nagy hatalmú boszorkánynak tartották Charlotte-ot, Jeanne Louise-t, Angélique-et és Marie Claudette-et. Hozzájuk folyamodtak betegségükben, és szentül hitték, hogy úrnőik “mindent” tudnak. Ám arra kevés bizonyíték van, hogy a rabszolgákon kívül bárki is komolyan vette volna ezeket a meséket, illetve hogy a Mayfair-boszorkányok gyanút vagy “irracionális” félelmet ébresztettek volna saját köreikben. Senki sem vitatta a család vezető szerepét. Az emberek versengtek, hogy meghívást kapjanak Maye Faire-re. A család fényes házi mulatságokat rendezett. A Mayfair ifjak és leányok egyaránt kapósak voltak a házassági piacon.

Bizonytalan, hány családtagnak lehetett tudomása a boszorkányok hatalmáról. Angélique egyik fivére visszaköltözött Franciaországba, egy másik fivére, Maurice, otthon maradt. Két fia született, Louis-Pierre és Martin, akik ugyancsak megnősültek, és nem szakadtak ki a Saint-Domingue-i családból. Később Louisianába költöztek Marie Claudette-tel. Maurice és fiai a Mayfair nevet használták, akárcsak louisianai leszármazottjaik a mai napig.

Angélique hat gyereke közül két lány korán elhalt, két fiú visszatért Franciaországba, a harmadik, Lestan, Louisianába költözött húgával, Marie Claudette-tel.

A férfi családtagok sohasem követelték maguknak az ültetvényt, és nem próbálták kezelni a vagyont, holott a francia törvények felhatalmazták őket mindkettőre. Épp ellenkezőleg, elfogadták a választott nők fennhatóságát; a pénzügyi nyilvántartások és a pletyka is arra utal, hogy mérhetetlenül gazdag emberek voltak.

Talán kaptak valamilyen ellenszolgáltatást az engedelmességükért. Vagy talán eleve alázatosnak születtek. Nem tudunk lázongásokról, veszekedésekről. Angélique-nak azt a testvérét, aki Charlotte halálának éjszakáján halt meg a viharban, szelíd, simulékony természetű fiúnak mondták. Maurice fivérét, aki részt vett az ültetvény igazgatásában, kellemes, nyájas embernek ismerték.

A Franciaországba elvándorolt családtagok leszármazottjai közül többeket kivégeztek a forradalom alatt. Egyikük sem használta a Mayfair nevet, ennélfogva a Talamasca el is veszítette a nyomukat.

A család az egész időszakban katolikus volt. Támogatták Saint-Domingue-on a katolikus egyházat, és Pierre Fontenaynek, Charlotte sógorának egyik fiából pap lett, két nőrokonból karmelita apáca, akiknek egyikét rendtársaival együtt kivégezték.

A pénzt, amelyet a család ezekben az években keresett az Európába és Észak-Amerikába tömegesen exportált kávén, cukron és dohányon, gyakran helyezték el külföldi bankokban. Vagyonuk piramidálisnak számított még a hispaniolai mágnások között is, és a család mindig is hihetetlen mennyiségű ékszerrel és aranytárggyal rendelkezett. Ez egyáltalán nem jellemző az ültetvényesekre, akiknek legfőbb tőkéje általában a kockázatoknak kitett földbirtok.

Éppen ezért a dúsgazdag Mayfair-család sikeresen átvészelte a haiti rabszolgalázadást is, noha szigeti földjeik örökre elvesztek.

Marie Claudette hozta létre a Mayfair-hagyatékot 1789-ben, épp mielőtt a család elhagyni kényszerült Saint-Domingue-t a felkelés miatt. Szülei addigra meghaltak. Marie Claudette még csiszolta és finomította a hagyatékot a továbbiakban, amikor áttelepedett Louisianába. Ebben az időben pénzének nagy részét átutaltatta a hollandiai és római bankokból a londoni és New York-i intézményekbe.

A HAGYATÉK

A hagyaték a bankok által foganatosított kvázi – legális rendel – kezesek hihetetlenül bonyolult összessége, amelynek következtében a vagyon mentesül mindennemű örökösödési törvény hatálya alól. A hagyaték értelmében a Mayfair pénz- és ingatlanvagyon minden Mayfair-nemzedékben egy személy kezében összpontosul. Ezt az örököst a kedvezményezett jelöli ki, ha pedig erre nem került sor, a vagyon a kedvezményezett legidősebb leánygyermekére száll. Férfi abban az esetben örökölhet, ha nincs női leszármazott. Ezzel együtt a kedvezményezett, ha úgy kívánja, kijelölhet férfi örököst.

A Talamasca tudomása szerint egyetlen kedvezményezett sem halt meg úgy, hogy előtte ne jelölte volna ki örökösét, és a vagyon sohasem szállt férfira. Rowan Mayfairt, a legfiatalabb élő Mayfair-boszorkányt születésekor jelölte ki örökösnek anyja, Deirdre, akit ugyancsak születésekor jelölt ki örökösnek Antha, akit Stella jelölt ki, és így tovább.

Mégis előfordultak esetek a család történetében, amikor a kijelölt örökös személye megváltozott. Például Marie Claudette elsőszülött lányát, Claire Marie-t jelölte ki örökösnek, később ruházta rá az öröklési jogot harmadik gyermekére, Marguerite-re. Nincs rá bizonyíték, hogy Claire Marie-nek valaha is lett volna sejtelme kijelöltségéről, viszont Marguerite már jóval Marie Claudette halála előtt tisztában volt vele, hogy ő az örökös.

A hagyaték minden nemzedéknél hatalmas juttatásokat biztosít a kedvezményezett többi gyermekének (az örökös testvéreinek); a nők általában kétszer annyit kapnak, mint a férfiak. Ám csakis az a személy örökölhet, aki magán- és közéletében a Mayfair nevet használja. Amikor a törvények tiltották az örökösnek a névhasználatot, akkor a szokásjog alapján használta, ami ellen sohasem emeltek törvényességi óvást.

Ennek segítségével maradt fent századunkban is a Mayfair név. Többször előfordult, hogy a családtagok a vagyonnal együtt ezt a rendelkezést is továbbadták örököseiknek, bár erre semmi sem kötelezte őket attól kezdve, ha egy lépéssel is eltávolodtak a hagyatéktól.

A hagyaték rendelkezik azoknak az elszegényedett Mayfaireknek a támogatásáról is, akik megmaradtak a Mayfair névnél, és elődeik is ezt a nevet használták. A kedvezményezett a hagyaték tíz százalékáig testálhat olyan Mayfairekre, akik nem a gyermekei, ám ennek a feltétele ugyancsak a Mayfair név következetes használata,

A huszadik században számos “unokatestvér” részesült a hagyatékból, főleg Mary Beth Mayfairnek és lányának, Stellának köszönhetően, de néhány rokont támogatott Deirdre is, akinek vagyonát Cortland Mayfair kezelte. Ezek közül az emberek közül sokan meggazdagodtak, mivel a támogatást gyakran nyújtották olyan befektetésekhez vagy üzleti vállalkozásokhoz, amellyel a kedvezményezett vagy vagyonkezeltje egyetértett.

A Talamascának körülbelül ötszázötven olyan leszármazottról van tudomása, akik valamennyien a Mayfair nevet használják; ezeknek az embereknek körülbelül fele ismeri a New Orleans-i törzscsaládot, és rendelkezik valamilyen ismeretekkel a hagyatékról, noha már nemzedékek óta eltávolodtak a család főágától.

1927-ben Stella négyszázegynéhány Mayfairt és velük rokonságba került családtagot hívott össze az Első utcai házba. Nyomós bizonyítékok állnak rendelkezésünkre, miszerint Stella érdeklődött családjának természetfölötti képességekkel bíró tagjai iránt, ám az ő történetét a későbbiekben ismertetjük.

LESZÁRMAZOTTAK

A Talamasca számos leszármazott vizsgálata után arra a következtetésre jutott, hogy a családban elterjedtek az

enyhébb mértékű ezoterikus adottságok, egyesek pedig kivételes okkult erővel bírnak. Magától értetődően emlegetik "boszorkányként" a Saint-Domingue-i ősanyákat, azt mondják róluk, hogy "az ördög szeretői" voltak, eladták a lelküket az ördögnek, aki cserébe gazdaggá tette a családot.

Ezeket a legendákat ma már félvállról, gyakran humorizálva, vagy álmélkodó kíváncsisággal emlegetik, és a leszármazottak többsége, akikkel a Talamasca korlátozott kapcsolatot létesített, valójában semmi konkrétumot nem tud a család történetéről. Még csak a "boszorkányok" nevét sem ismerik. Nem tudnak Suzanne-ról vagy Deborah-ról, bár szoktak dicsekedni azzal, hogy "a mi őseinket még máglyán égették meg Európában!", meg "nálunk régi hagyományai vannak az ördöngösségnek!" Elég elmosódott fogalmaik vannak a hagyatékról, annyit tudnak, hogy egy személy a kedvezményezett, ismerik a nevét is, de jóformán ez minden.

Ám a New Orleans-i térségben lakó leszármazottak sokat tudnak a törzscsaládról. Eljárnak a halottvirrasztásokra meg a temetésekre, és mint majd meglátjuk, számtalanszor összejöttek Mary Beth vagy Stella hívására. A Talamascának sok képe van ezekről az emberekről, amelyek családi összejöveteleken vagy magányosan ábrázolják őket.

Ebben a körben egyáltalán nem számít ritkaságnak szellemeket látni, jövőt látni, halottaktól telefonhívásokat kapni, tárgyakat kisebb mértékben mozgatni. Különböző könyvekben legalább tíz eltérő kísértethistória kapcsán említenek Mayfaireket, akik úgyszólván semmit sem tudnak a New Orleans-i családról. Három távoli Mayfair rokon tett tanúságot rendkívüli okkult erőről, ám arra nincs bizonyíték, hogy megértették, vagy bármilyen célra használták volna az erejüket. Legjobb tudomásunk szerint nincs kapcsolatuk a boszorkányokkal, a hagyatékkal, a smaragd nyakékkel vagy mondás, hogy minden Mayfair "megérzi", amikor a kedvezményezett meghal.

A Mayfair rokonok félnek Carlotta Mayfairtől, a jelenlegi kedvezményezett, Deirdre Mayfair gondviselőjétől, és "boszorkánynak" tartják, ám a szó ebben az esetben a köznyelvben megszokott módon inkább a rossz természetű asszonyt jelöli, mint a természetfölötti hatalmat.

A SAINT-DOMINGUE-I ÉVEKKEL KAPCSOLATOS ANYAGOK ÖSSZEFOGLALÁSA

A család vitathatatlan jellemzői a tizennyolcadik században az erő, a siker, a gazdagság, a hosszú élet és a tartós kapcsolatok.

A korszak boszorkányait rendkívül sikeresnek kell tekintenünk. Nyugodt lélekkel feltételezhető róluk, hogy teljhatalmuk volt Lasher fölött. De őszintén szólva nem tudjuk, ez-e az igazság. Nincs bizonyítékunk az ellenkezőjére. Lashernek nem voltak látványos megjelenései. Nincs bizonyíték családi tragédiákra.

A természetfölötti közreműködést kizárólag a Mayfairek ellenségeivel történt balesetek, a család ékszerekben és aranyban való folyamatos gyarapodása, és a megszámlálhatatlan mesebeszéd támasztja alá, amit a rabszolgák hordtak össze úrnőik mindenhatóságáról vagy csalhatatlanságáról, márpedig ezeknek egyike sem megbízható.

Talán egész másként hangzana a mese, ha képzett nyomozók folytathattak volna tüzetesebb vizsgálatot.

A MAYFAIR-CSALÁD LOUISIANÁBAN, A TIZENKILENCEDIK SZÁZADBAN

Több nappal a haiti forradalom (a történelem egyetlen sikeres rabszolgafelkelése) előtt Marie Claudette-et figyelmeztették rabszolgái, hogy családjával együtt lemészárolhatják. Marie Claudette és gyermekei, fivére, Lestan, annak felesége és gyermekei, nagybátyja, Maurice, annak két fia, Maurice menyei és unokái minden nehézség nélkül és döbbenetes mennyiségű vagyontárggyal hagyták el az ültetvényt; társzekerek valóságos karavánja tartott Maye Faire-ből a közeli kikötőbe. Elkísérte a családot Louisianába Marie Claudette-nek körülbelül ötven házi rabszolgája, felerészben mulattok, és némelyek bizonyosan a Mayfair férfiak leszármazottai. Feltételezhetőleg magukkal vittek sok könyvet és írásos anyagot is, amelyeknek néhányát, mint a további jelentésekből kiderül, Louisianában is látták.

Miután a család megérkezett Louisianába, a Talamascának úgyszólván az első perctől sikerült bővebb információkat szereznie a Mayfair-boszorkányokról. Már előzőleg több kapcsolatot építettünk ki a városban két drámai kísértetjárás miatt, és legalább két rendtársunk látogatott el New Orleansba, az egyik azért, mert egy kísértetjárás ügyében nyomozott, a másik átutazóban más déli városok felé.

Az adatok gyarapodásának másik oka, hogy a Mayfair-család is "láthatóbb" lett. Kiszakadva Saint-Domingue elszigeteltségéből, ahol csaknem hűbéri hatalmat gyakoroltak, megszámlálhatatlan új emberrel kerültek kapcsolatba: kereskedőkkel, papokkal, rabszolgakereskedőkkel, alkuszokkal, gyarmati tisztviselőkkel és hasonlókkal. A Mayfairek vagyona és váratlan feltűnésük természetesen óriási kíváncsiságot keltett.

Érkezésük percétől a legkülönbözőbb mendemondák születtek róluk, és ahogy telt az idő, úgy gazdagodott az információk áradata.

Az információk bővüléséhez elkerülhetetlenül hozzájárultak a tizenkilencedik század változásai is. Az újságok és folyóiratok szaporodása, az aprólékos nyilvántartások elterjedése, a fényképezés feltalálása további részletekkel járult hozzá a Mayfair anekdotakincshez.

New York átalakulása forgalmas és virágzó kikötővárossá, olyan környezetet hozott létre, amelyben emberek tucatjait lehetett kifaggatni a Mayfair-családról anélkül, hogy valaki is felfigyelt volna ránk vagy nyomozóinkra.

Arról az egy dologról nem szabad megfeledkeznünk a Mayfairek történetének tanulmányozása közben, hogy bár látszólag drámai változások zajlanak a tizenkilencedik században, lehetséges, hogy a család egyáltalán nem változott meg. Talán csak a mi vizsgálati módszereink változtak. Többet tudtunk meg abból, ami zárt ajtók mögött történt.

Más szavakkal, ha bővebb tudomásunk lett volna a Saint-Dominigue-i évekről, nagyobb mérvű folyamatosságnak lennénk tanúi. Bár az is lehet, hogy nem.

Bármi legyen is a helyzet, az 1800-as évek boszorkányai – kivéve az 1872-ben született Mary Beth Mayfairt – jóval gyengébbnek látszanak azoknál, akik a Saint-Domingue-i években irányították a családot. Töredékes bizonyítékaink alapján úgy tűnik, hogy a Mayfair-boszorkányok huszadik századi feltűnő hanyatlása a polgárháború előtt kezdődött. Ám a kép, mint majd látni fogjuk, bonyolultabb ennél.

Általában a világnézet és az idők változása is jelentős szerepet játszhatott a boszorkányok hanyatlásában. Vagyis ahogy a család levetkőzte arisztokratikus és feudális jellemzőit, "civilizáltabbá" vagy "polgáribbá" alakult, a talán gátlásosabbá lett boszorkányokat zavarba hozhatta örökségük és hatalmuk. Mert bár a louisianai ültetvényes réteg "arisztokráciának" emlegette magát, egyáltalán nem voltak arisztokraták a szó európai értelmében, hanem a mai kifejezéssel élve "középosztálybeli értékrend" jellemezte őket.

A modern pszichiátria ugyancsak jelentős szerepet látszik játszani a Mayfair-boszorkányok gátlásaiban és zavarodottságában. Ezt részletesebben elemezzük a Mayfairek huszadik századi történetének tárgyalásakor.

Ám többnyire kénytelenek vagyunk föltételezésekre szorítkozni. Még mikor a huszadik században sikerült is közvetlen kapcsolatot létesíteni rendünk és a Mayfair-boszorkányok között, akkor sem tudhattunk meg annyit, mint reméltük.

Ezt sose feledje a kutató.

A TÖRTÉNET FOLYTATÓDIK...

Ahogy New Orleansba érkezett, Marie Claudette beköltöztette családját egy nagy házba a Dumaine utcában, majd rögtön vásárolt a várostól délre egy hatalmas ültetvényt Riverbendnél, és építtetett rajta egy udvarházat, amely még a haitinél is nagyobb és fényűzőbb volt. Az ültetvényt Riverbendi La Victoire-nak hívták, de egyszerűbben csak Riverbendként emlegették. Riverbendet 1896-ban mosta el a folyó, ám a földek nagy része, amelyen jelenleg olajfinomító működik, máig a Mayfairek tulajdona.

Marie Claudette nagybátyja, Maurice Mayfair a riverbendi ültetvényen élt haláláig, ám a fiai saját ültetvényt vásároltak maguknak, ahol szoros közelségben élhettek Marie Claudette családjával. Maurice két fiának néhány leszármazottja 1890-ig megmaradt vidéken, viszont sokan beköltöztek New Orleansbe. Ők alkották az "unokatestvéreknek" azt az egyre népesebb csapatát, amely a következő száz évben állandó tényezője lett a Mayfairek históriájának.

Rengeteg metszet maradt fönt Marie Claudette ültetvényéről, sőt számos fényképpel is találkozhatunk régi könyvekben, amelyek ma már nem kaphatók. A hivalkodó klasszicista stílushoz képest egyszerű, gyarmati építmény, amely még a saját korában is terjedelmesnek számított, erősen emlékeztetett a Saint-Domingue-i házra, sima, kerek oszlopaival, nyeregtetejével és tornácaival. Két szobasorát észak-déli és kelet-nyugati irányú folyosók választották el, a teljesen beépített alsó szintet nagyon magas és tágas padlástér zárta le.

Két hatalmas garconniére is tartozott az ültetvényhez, itt laktak a férfi családtagok, köztük a megözvegyült Lestan és négy fia, akik valamennyien a Mayfair nevet viselték. (Maurice mindig a főépületben lakott.) cukornádat, de a kávéról és a dohányról lemondott. Lestan mindegyik fiának vásárolt kisebb ültetvényt, gyermekeiket és unokáikat drága ajándékokkal halmozta el.

A családot érkezése első heteitől gyanakvás és ámuldozás övezte. Az emberek féltek Marie Claudette-től, aki sokakkal került összeütközésbe, miközben bedolgozta magát a louisianai üzleti életbe, és nem tartotta méltóságán alulinak, hogy megfenyegesse azokat, akik az útjába álltak. Rengeteg rabszolgát vásárolt a földjeire, akikkel a családi hagyományokhoz híven nagyon jól bánt. Kevésbé kíméletesen viselkedett a

kereskedőkkel, akik közül nem egyet ostorral kergetett ki az ültetvényéről, arra hivatkozva, hogy az illető megpróbálta becsapni.

A helyi szemtanúk "rettenetesnek" és "utálatosnak" tartják, noha még mindig mutatós asszonynak nevezik. A Louisianában vásárolt rabszolgák borzasztóan féltek Marie Claudette házi rabszolgáitól és felszabadított, mulatt szolgáitól.

Mezei rabszolgái rövid időn belül kikiáltották boszorkánynak; azt pusmogták, hogy becsaphatatlan, tud "szemmel verni", és van egy ördöge, azt uszítja rá mindenkire, aki megharagítja. Fivére, Lestan, nagyobb népszerűségnek örvendett, és láthatólag azonnal beilleszkedett a környék iszogató, kártyázó ültetvényesei közé.

Henri Marie Landry, Marie Claudette férje rokonszenves, de passzív embernek tűnik, aki az égvilágon mindent ráhagyott a feleségére. Európából rendelt növénytani folyóiratokat olvasgatott, gyűjtötte a déli ritka virágokat, és művelte Riverbend óriási kertjét.

Ágyban, párnák közt halt meg 1824-ben, miután fölvette a szentségeket.

1799-ben Marie Claudette megszülte utolsó gyermekét, Marguerite-et, a későbbi kijelölt örököst, aki anyja árnyékában élt annak 1831-ben bekövetkező haláláig.

Marie Claudette családi élete rengeteg szóbeszédnek adott tápot. Rebesgették, hogy legidősebb lánya, Claire Marie gyengeelméjű; számos történet maradt fent a hálóingesen bolyongó fiatal nőről, aki furcsa és gyakran buja dolgokat mondott idegeneknek. Szellemeket látott, és örökösen velük társalkodott, néha még vacsora közben is, a hüledező vendégek füle hallatára. Ugyancsak "tudott" másokról titkokat, amelyeket alkalmatlan pillanatokban ki is kotyogott. Claire Marie-t otthon tartották, és bár több férfi is beleszeretett, Marie Claudette nem adta férjhez. Henri Marie Landry halála után az öreg Marie Claudette egy szobában aludt a lányával, és vigyázott rá, nehogy Claire Marie elcsavarogjon és eltévedjen.

Claire Marie-t gyakran látták egy szál hálóingben a tornácokon.

Marie Claudette egyetlen fia, Pierre, ugyancsak nem nősülhetett meg. Kétszer "esett szerelembe", ám mindkét alkalommal engedett az anyjának, amikor az nem egyezett bele a házasságba. Második "titkos arája" megpróbált öngyilkos lenni, amikor Pierre szakított vele. Ezek után Pierre ritkán járt el hazulról, de sűrűn mutatkozott az anyja társaságában.

Pierre afféle doktor volt a rabszolgáknál, akiket különböző főzetekkel és medicinákkal gyógyítgatott. Egy ideig még orvostudományt is tanult egy New Orleans-i részeges vén doktornál, de nem sok eredménnyel. Szerette a növénytant is, sok időt töltött kertészkedéssel, és rajzolta a virágokat. Pierre botanikai rajzai ma is megvannak az Első utcai híres Mayfair-házban.

Nem volt titok, hogy 1820 táján Pierre szert tett New Orleans-ban egy csodaszép negyedvér szeretőre, aki a szóbeszéd szerint fehérnek is elment volna. Két gyereket szült Pierre-nek, egy lányt, aki északra ment és beolvadt a fehérek közé, majd 1825-ben egy fiút, Fransois-t, aki Louisianában maradt, és később rengeteg adminisztrációt elintézett a családnak New Orleansban. A nyájas természetű hivatalnok élvezni látszott a fehér Mayfairek rokonszenvét, főleg azokét a férfiakét, akik üzleti ügyben érkeztek a városba.

Marguerite-et, úgy tűnik, az egész család imádta. Tízéves korában megfestették az arcképét, amelyen a híres smaragdos nyakéket viseli. Bizarr kép, mert az ékszer túl nagy a kislányhoz. 1927-ben ez a kép a New Orleans-i családi ház falán lógott.

Marguerite törékeny, fekete hajú nő volt, nagy, fekete szeme kissé kidülledt. Szépségnek tartották, dajkái La Peúte Gypsy-nek becézték, és szerették fésülgetni hosszú, fekete, hullámos haját. Gyengeelméjű nővérével és simulékony fivérével ellentétben Marguerite-nek förgeteges természete és nyers, kiszámíthatatlan humorérzéke volt. Húszévesen anyja akarata ellenére feleségül ment egy újabb "nagyon jóképű férfihoz", a roppant kevéssé gyakorlatias természetű Tyrone Clifford McNamara operaénekeshez, aki széltében-hosszában bejárta az Egyesült Államokat, főszerepeket énekelve New York, Boston, St. Louis és más nagyvárosok operáiban. Marguerite akkor ment csak haza New Orleansból Riverbendbe és mert az anyja szeme elé kerülni, amikor férje az egyik ilyen turnéján tartózkodott. Marguerite 1827-ben és 1828-ban fiúkat szült, Julient és Rémyt. McNamara gyakran járt haza ebben az időszakban, de mindig csak rövid tartózkodásokra. Ahol megjelent, New Yorkban, Bostonban, Baltimore-ban és más helyeken, kicsapongásokkal, részegeskedéssel és gyakori verekedéssel tette magát hírhedtté. Ennek ellenére roppant népszerű "ír tenor" volt a maga korában, és mindenütt telt házak előtt lépett fel.

1829-ben Tyrone Clifford McNamarát és egy ír nőt, feltételezhetően az énekes szeretőjét holtan találták a Francia Negyed egyik kis házában, amelyet McNamara vásárolt a nőnek. A korabeli jelentések és újságcikkek szerint a pár a füstben fulladt meg, miközben hasztalanul próbáltak menekülni. Az ajtózár el volt törve. A

viszonyból egy gyerek származott, aki nem tartózkodott a házban a tűz idején. Ő a későbbiekben átköltözött északra.

A tűzeset nagy súgást-búgást keltett New Orleansban; ebből az alkalomból a Talamasca annyi adatot szerzett a családról, mint évek alatt együttvéve sem.

A Francia Negyed egyik kereskedője azt mondta egyik "tanúnknak", hogy Marguerite intéztette el "az ördögével" "azt a kettőt", és nincs az a fekete Louisianában, aki Marguerite-nél jártasabb lenne a vuduban. Marguerite a pletyka szerint vudu oltárt rendezett be a házában, gyógyított, valamint szerelmi varázslatokat űzött kenetekkel és bájitalokkal, és mindenütt két gyönyörű negyedvér szolgálója, Marie és Virginie, valamint Octavius nevű mulatt kocsisa társaságában mutatkozott. Octaviusról azt tartották, hogy Louis-Pierre-nek, Maurice Mayfair egyik fiának törvénytelen gyereke, de ez nem volt széles körben elterjedt pletyka.

Még Marie Claudette is élt, de már ritkán mozdult ki. Azt mesélték róla, hogy ő tanította meg a lányát a Haitin elsajátított fekete mágiára. Marguerite felhívta magára a figyelmet mindenütt, ahová betette a lábát, annál inkább, mert fivére, Pierre, csorbítatlan reputációnak örvendett, nagy tapintattal bonyolította viszonyait mint ahányan látták, vagyis a történeteink zöme harmad- és negyedkézből származik. Érdekes feltevés, hogy talán soha nem is létezett ilyen személy.

Ennek ellenére ő volt a törvényes apja Katherine Mayfairnek, a hagyaték következő kedvezményezettjének, aki 1830-ban született. Nemzedékek óta Katherine volt az első Mayfair-boszorkány, aki nem ismerne a nagyanyját, mert Marie Claudette a következő évben meghalt.

A folyó két partján azt híresztelték a rabszolgák, hogy Marguerite meggyilkolta Arlington Kerrt, azután feltrancsírozta, és a darabjait szétosztotta befőttes üvegekbe, ám ennek a szóbeszédnek az ügyében sohasem végeztek nyomozást; a család hivatalos változata úgy szólt, hogy Arlington Kerr nem tudott alkalmazkodni az ültetvényesek életéhez, ezért távozott Louisianából, üres zsebbel, ahogy jött, Marguerite pedig boldog volt, hogy megszabadult tőle.

A húszegynéhány éves Marguerite arról volt híres, hogy eljárt a rabszolgák táncmulatságaira, sőt még táncra is perdült velük. Kétségtelenül rendelkezett a Mayfairek gyógyító képességével, és rendszeresen bábáskodott szüléseknél. Ám az idő múltával kezdték azzal vádolni, hogy ellopja rabszolganői csecsemőit, és ő az első Mayfair-boszorkány, akitől a rabszolgák nem csak féltek, de iszonyodtak tőle.

Amikor elmúlt harmincöt, nem vezette tovább az ültetvényt, hanem mindent átadott unokatestvérének, Augustinnek, Lestan nagybátyja egyik fiának, aki rendkívül tehetséges jószágigazgatónak bizonyult. Itt- ott Pierre, Marguerite bátyja is hozzájárult a döntéshozatalhoz, de Augustin volt a legfőbb irányító, aki egyedül Marguerite-nek tartozott elszámolással.

A rabszolgák féltek Augustintől, de kiszámíthatónak és épeszűnek tartották.

Az ültetvény mindenesetre virult ezekben az években. A Mayfairek tovább gyarapították hatalmas betétjeiket a külföldi és amerikai bankokban, egyébként szórták a pénzt, amerre csak jártak.

A szemtanúk "satrafának" nevezik a negyvenéves Marguerite-et, pedig mutatós asszony lehetett volna, ha veszi a fáradságot, hogy megfésülködjék, és a legcsekélyebb figyelmet fordítsa a ruháira.

Idősebb fia, Julien, tizenöt éves korától kezdett részt venni a birtok igazgatásában, amelyet fokozatosan teljesen átvett Augustintól. A Julien tizennyolcadik születésnapjának tiszteletére rendezett vacsorán fatális "baleset" történt egy új pisztollyal, aminek következtében Julien fejbe lőtte és megölte "szegény Augustin bácsit".

Ez lehetett teljesen ártatlan baleset is, mivel Julient minden jelentés szerint "porba sújtotta a bánat." Több tanú szerint birkóztak a pisztolyért, amikor megtörtént az eset. Az egyik pletyka úgy szól, hogy Julien kétségbe vonta Augustin becsületességét, mire Augustin azzal fenyegetőzött, hogy kiloccsantja a saját agyvelejét, Julien pedig megpróbálta kicsavarni a kezéből a fegyvert. Van olyan változat is, hogy Augustin "természetellenes fajtalankodással" vádolta Julient és egy másik fiút, ezen összevesztek, és Augustin fegyvert rántott, amelyet Julien megpróbált elvenni tőle.

Akárhogyan történt, senki ellen sem indult bűnvádi eljárás, és Julien lett az ültetvény vezetője, amire már zsenge tizenöt éves korában is teljességgel alkalmasnak mutatta magát. Ráncba szedte a rabszolgákat, és a következő tíz évben megduplázta az ültetvény hozamát. Élete végéig ő igazgatta a birtokot, bár Katherine húga volt az örökös.

Nagyon hosszú élete utolsó évtizedeiben Marguerite folyton a "borzalmas és undorító tárgyakkal" zsúfolt könyvtárban olvasott, és szinte megállás nélkül hangosan beszélt magában, vagy a tükör elé állt, és hosszas diskurzust folytatott angol nyelven a tükörképpel. Terjengős beszédeket tartott a virágainak is, amelyek közül sok abból a kertből származott, amelyet még apja, Henri Marie Landry teremtett.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE I.

Nagyon szerette számtalan rokonát, Maurice Mayfair és Lestan Mayfair gyermekeit és unokáit, ők pedig tántoríthatatlan hűséggel ragaszkodtak hozzá, noha Marguerite körül sohasem csitult a szóbeszéd.

A rabszolgák meggyűlölték, és a közelébe sem voltak hajlandók menni, kivéve a negyedvér Marie-t és Virginie-t, akik közül az utóbbi állítólag kissé zsarnokian bánt az öregasszonnyal.

1859-ben egy szökött rabszolganő azt állította a plébánosnak, hogy Marguerite ellopta a csecsemőjét, és feldarabolta az ördögnek. A plébános értesítette a hatóságokat, sor került vizsgálatokra is, ám a közkedvelt és nagy tiszteletnek örvendő Julien és Katherine, akik roppant ügyesen vezették az ültetvényt, megmagyarázták, hogy szó sem volt semmiféle csecsemőről, a rabszolganő elvetélt egy életképtelen magzatot, ám azt így is tisztességgel megkeresztelték és eltemették.

Akármik is történtek még, Rémynek, Juliennek és Katherine-nek boldog gyermekkora volt; fürödtek a fényűzésben, kiélveztek mindent, amit a fénykorát élő, polgárháború előtti New Orleans nyújtani tudott, a színházat, az operát és a szakadatlan házi mulatságokat.

Gyakran jöttek be hármasban a városban, egy szál negyedvér nevelőnő kíséretében, megszálltak a Szent Lajos hotel egyik pazar lakosztályában, kifosztották a divatos boltokat, majd visszatértek falura. Akkoriban azt a botrányos történetet mesélgették Katherine-ról, hogy látni akarta a híres negyedvér bálokat, amelyeken a kevert vérű fiatal nők táncoltak fehér gavallérjaikkal, és mikor beállított, magáról is azt állította, hogy mulatt, amit el is hittek neki. Koromfekete haja, sötét szeme, nagyon fehér bőre volt, és egyáltalán nem látszott afrikainak, de a legtöbb negyedvér nőről el lehetett: mondani ugyanezt. Julien is részt vett a csínyben, ő mutatta be a húgát több fehér férfinak, akik még nem találkoztak Katherine-nel, és elhitték róla, hogy negyedvér.

A régi gárda elhűlt a hírtől. Katherine fiatal fehér táncosai, akik abban a hiszemben járták a lánnyal, hogy egy "színest" táncoltatnak, felháborodtak és szégyenkeztek. Katherine, Rémy és Julien mulatságosnak találták a dolgot. Julien legalább egy párbajt vívott az eset miatt, súlyosan megsebesítve ellenfelét.

1857-ben, amikor Katherine tizenhét éves volt, ő és a fivérei megvásároltak egy telket a kertvárosi negyed Első utcájában, és megbízták Darcy Monahant, az ír építészt, hogy tervezzen rá egy házat. Ez a ház a Mayfairek mostani otthona, valószínű, hogy a vásárlás ötlete Julientől származott, aki állandó városi házat akart.

Akárhogyan történt is, Katherine és Darcy Monahan fülig egymásba szerettek, amitől Julien esztelen féltékenységre lobbant, és nem akarta megengedni, hogy a húga ilyen fiatalon férjhez menjen. Iszonyú veszekedés lett belőle. Julien kiköltözött a riverbendi családi házból, és a Francia Negyedben lakott egy férfival, akiről keveset tudunk; állítólag New York-i volt, roppant jóképű, és olyan rajongással vette körül Julient, hogy szeretőknek tartották őket.

Azt is mondja a pletyka, hogy Katherine elszökött New Orleansba Darcy Monahanhez, és a szerelmespár az Első utcai félkész házban, a mennyezet nélküli szobákban vagy az egyelőre még befejezetlen, vad kertben esküdött egymásnak örök hűséget. Julien haragudott, tiltakozott, egyre jobban elkeseredett, könyörgött az anyjának, hogy lépjen közbe, de Marguerite-et nem érdekelte a kérdés.

Katherine azzal fenyegetőzött, hogy végleg megszökik, ha nem teheti azt, amit akar, mire Marguerite beleegyezett egy szűk körű templomi esküvőbe. A szertartás után készült dagerrotípián Katherine a Mayfair-smaragdot viseli.

Katherine és Darcy 1858-ban beköltözött az Első utcai házba. Monahan lett a New Orleans-i úri társaság legdivatosabb építésze és építésvezetője. Sok korabeli szemtanútól hallható, milyen szép volt Katherine, milyen elragadó ember volt Darcy, és milyen remek bálokat adtak új házukban. Számtalanszor emlegették a Mayfair-smaragdot is.

Nyílt titok volt, hogy Julien Mayfair vizitelni sem hajlandó a húgánál, annyira haragszik a házasság miatt. Visszatért Riverbend-be, de sok időt töltött a Francia Negyedben levő lakásában is. 1863-ban Riverbendben csúnya veszekedés tört ki Julien, Darcy és Katherine között. Darcy a szolgák és néhány vendég füle hallatára könyörgött Juliennek, hogy fogadja el őt, bánjon kedvesen Katherine-nel, és viselkedjék "ésszerűen".

Julien azzal fenyegetőzött, hogy megöli Darcyt, mire Katherine és Darcy távozott. Házaspárként nem is tértek vissza többé Riverbendbe.

Katherine 1859-ben szült egy Clay nevű fiút, majd három gyermeket, akik meghaltak csecsemőkorukban. 1865-ben világra hozott egy Vincent nevű, újabb fiút, és őutána két gyereket, akik ugyancsak csecsemőkorukban haltak meg.

Azt rebesgették, hogy ezeknek a gyermekeknek az elvesztése megtörte Katherine szívét, és Isten büntetésének tekintette halálukat. Merész, vidám fiatal lányból bánatos, félénk asszony lett. Úgy tűnik, ezzel

együtt gazdag és teljes életet élt Darcyvel. Nagyon szerette a férjét, és minden igyekezetével támogatta annak különböző vállalkozásait.

Itt meg kell említenünk, hogy a Mayfair vagyon egyáltalán nem szenvedte meg a polgárháborút. New Orleanst nagyon hamar bevették és megszállták, ennek következtében sohasem ágyúzták és gyújtották föl. A Mayfairek pedig olyan hatalmas összegeket ruháztak be Európában, hogy simán átvészelték a megszállást, valamint a konjunktúra és a depíesszió váltakozását a polgárháború utáni Louisianában.

Hozzájuk sohasem kvártélyoztak be uniós csapatokat. New Orleans megszállásának úgyszólván a másnapján már üzletelni is kezdtek a "jenkikkel". Katherine és Darcy Monahan jenkiket fogadtak az Első utcai házban, Julien, Rémy és más családtagok nagy felháborodására.

Ám a boldogság véget ért 1871-ben, amikor Darcyt elvitte a sárgaláz. A megtört szívű, félőrült Katherine könyörgött a bátyjának, hogy jöjjön el hozzá. Julien, aki éppen a francia negyedben levő lakásán tartózkodott, azonnal átment a húgához. Akkor tette be először a lábát az Első utcai házba.

Julien egy percre se mozdult el Katherine mellől; az elfelejtett gyerekekre a szolgák viseltek gondot. A húgával aludt a könyvtár fölötti nagy hálószobában, amely a ház északi homlokzatára nyílik, és még a járókelők is hallhatták Katherine szüntelen sírását, amint jajveszékelve gyászolja Darcyt és halott csecsemőit.

Katherine kétszer próbálta megmérgezni magát. A szolgák pletykálták, hogy rohanvást kellett orvosokat hívatni, Katherine-nek ellenmérget adni, járkáltatni a félájult asszonyt, akit az összetörten síró Julien támogatott, hogy össze ne essen.

Végül Julien visszavitte Katherine-t és a két fiút Riverbendbe;

Katherine itt szülte meg 1872-ben Mary Beth Mayfairt, akit Darcy Monahan lányaként anyakönyveztek, ami teljességgel kizárt, mert apja halála után tíz és fél hónappal született. Úgyszólván biztos, hogy Julien volt az apja.

Amennyire a Talamasca kideríthette, a pletykát Julien apaságáról a szolgák és a gyerekek dajkái terjesztették el széles körben. Köztudott volt, hogy Julien és Katherine egy ágyban aludt, zárt ajtók mögött, és Katherine nem tarthatott szeretőt Darcy halála után, mert ki sem tette a lábát a házból, kivéve, ha az ültetvényre utazott.

Ám a Mayfairek társadalmi köreiben látszólag sohasem adtak hitelt ennek a pletykának, amely közbeszéd tárgya volt a cselédszobákban.

Katherine nemcsak köztiszteletnek, de közszeretetnek örvendő asszony is volt, aki mérhetetlen vagyonából bőkezűen segítette azokat a rokonokat és barátokat, akiket a háború földönfutóvá tett. Próbálkozásai az öngyilkossággal kizárólag szánalmat ébresztettek. A régi meséket pedig, hogy a negyedvér mulatságokra járt volna, tökéletesen elfelejtették. Egyébként már abban az időben is úgyszólván fölmérhetetlen volt a család anyagi befolyása. Julien nagyon népszerű volt a New Orleans-i társaságban. A szóbeszéd hamarosan elült, és kétséges, hogy bármennyiben is befolyásolta volna a Mayfairek köz- vagy magánéletét.

Katherine-ről 1872-ben azt írják, hogy még mindig szép, bár idő előtt megőszült, és megnyerően szívélyes, közvetlen asszony. Egy jó állapotban megmaradt, kedves dagerrotípián karosszékben ül a két kisfiú között, térdén az alvó csecsemővel. Egészséges, derűs, vonzó asszonynak tűnik, csak a szeme szomorú egy kicsit. Nem viseli a Mayfair-smaragdot.

Mary Beth és bátyjai, Clay és Vincent falun nevelkedtek, miközben Julien bátyja, Rémy Mayfair és felesége – ugyancsak Mayfair-rokon, Lestan Mayfair egyik unokája – beköltöztek a Mayfair-házba, és évekig laktak ott. Három gyerekük született, akik valamennyien a Mayfair nevet viselték. Kettejüknek élnek leszármazottjai Louisianában.

Julien ebben az időben kezdett rendszeresen ellátogatni a házba, ahol a könyvtárban rendezett be magának dolgozószobát. (Ez a könyvtár és a fölötte levő nagy hálószoba abban a szárnyban volt, amellyel Darcy 1867-ben egészítette ki a házat.) Julien két falhoz csináltatott mennyezetig érő könyvespolcokat, és ezeken helyezte el a Mayfair-család nyilvántartásait, amelyeket rendszeresen vezettek az ültetvényen. Tudjuk, hogy nagyon sok régi kötet volt közöttük, és némelyiket latinul írták. Julien sok régi képet is, köztük "az 1600-as évekből származó portrékat" áthozatott a házba.

Julien, aki szeretett olvasni, feltöltötte a könyvtárat klasszikus szerzőkkel és modern regényekkel. Imádta Nathaniel Hawthorne-t, Edgar Allan Poe-t valamint Charles Dickenst.

Egyes bizonyítékok arra mutatnak, hogy Julien a közte és Katherine között dúló veszekedések elől menekült a városba Riverbendből, noha ottani kötelességeit sem hanyagolta el. Ám ha Katherine el is űzte, mindig visszahúzta kis unokahúga (vagy lánya), Mary Beth, akit teméntelen ajándékkal halmozott el, vagy hetekre elszöktette magával New Orleansba. Ez a rajongás nem akadályozta meg, hogy 1875-ben oltárhoz ne

vezessen egy Mayfair unokatestvért, Maurice-nak és egy híres szépségnek a leszármazottját.

Suzette Mayfairnek hívták, és Julien annyira szerette, hogy nem kevesebb mint tíz arcképet festetett róla házasságuk első éveiben. Az Első utcai házban laktak, a legteljesebb összhangban Rémyvel és családjával, mert Rémy mindenben alkalmazkodott Julienhez.

Úgy tűnik, Suzette szerette a kis Mary Bethet, bár neki is négy gyereke született öt év alatt, köztük három fiú, és egy Jeannette nevű lány.

Katherine sohasem tért vissza önként az Első utcába. Túlságosan emlékeztette Darcyre. Amikor öregkorára kénytelen volt visszaköltözni, ez megzavarta az elméjét; a századfordulón már tragikus alak, aki örökös feketében bolyongott a kertben, Darcyt keresve.

Az eddig tanulmányozott Mayfair-boszorkányok közül talán Katherine a leggyengébb és a legjelentéktelenebb. Fiai, Clay és Vincent, tiszteletreméltó, szürke emberek voltak. Korán megnősültek, sok gyermeket nemzettek, leszármazottaik New Orleansban élnek.

Amit tudunk, az arra utal, hogy Katherine-t megtörte Darcy halála. Attól fogva sose emlegették másnak, mint "szelídnek", "gyengédnek" és "türelmesnek". Sohasem vett részt Riverbend igazgatásában, hanem Julienre bízta, aki később átadta a birtok vezetését Clay és Vincent Mayfairnek, illetve fizetett felügyelőknek.

Katherine egyre több időt töltött az anyjával, Marguerite-tel, aki minden évtizeddel hóbortosabb lett. Egy látogató az 1880-as években "szörnyű szipirtyónak" nevezi, aki éjjel-nappal mocskos fehér csipkeruhát viselt, és órákon át olvasott rémes bádoghangon a könyvtárban. Azt mondják róla, hogy minden ok nélkül sértegette az embereket. Szerette Angeline unokáját (Rémy lányát) és Katherine-t. Állandóan Juliennek és Rémynek nézte Kacherine fiait, Clayt és Vincent-t. Katherine-t szürke hajú, megkopott asszonyként írják le, aki folyton hímezett.

Úgy tűnik, Katherine mélyen vallásos lett öregségére. Naponta eljárt misére, és pompás keresztelőket rendezett Clay és Vincent gyerekeinek.

Marguerite kilencvenkét éves korában halt meg. Abban az időben Katherine hatvanegy éves volt.

Katherine-ről mindig csak a vérfertőzés miatt pletykáltak, ami Jeanne Louise és Peter ideje óta jellemző a Mayfairekre, de nem tulajdonítottak neki okkult erőket.

A fekete rabszolgák és cselédek sohasem féltek Katherine-től. Nem bukkant föl titokzatos, sötét hajú szerető. Arra sincsen bizonyíték, hogy Darcy Monahan másban halt volna meg, mint közönséges sárgalázban.

Az akkori Talamasca már azt a feltételezést is megkockáztatta, hogy annak az egész időszaknak Julien volt a "boszorkánya", mert abban a nemzedékben talán nem született más médium, és ahogy Marguerite öregedett, Julienben egyre erősebben megnyilvánult a hatalom. Feltételezték azt is, hogy Katherine médium volt, de megtagadta a szerepet, amikor beleszeretett Darcybe; ezért ellenezte olyan hevesen a házasságot Julien, aki ismerte a családi titkokat.

Valóban, bőségesen állnak rendelkezésünkre bizonyítékok, amelyeknek alapján kijelenthetjük, hogy Julien boszorkánymester volt, sőt a Mayfair-család boszorkánya.

Ennélfogva okvetlenül szükséges, hogy részletesebben tanulmányozzuk Julient. Az 1950-es években lenyűgöző információkhoz jutottunk hozzá. Julien történetét egyszer még bővíteni kell további nyomozásokkal, valamint a jelenlegi anyagok ismételt egyeztetésével és felülvizsgálatával. Terjedelmes Mayfair-jelentéseinkben, amelyek ezeket az évtizedeket ölelik fel, sok az ismétlés. Julient sokszor említették nyilvánosan, három olajfestésű portréja maradt fent amerikai múzeumokban, egy pedig egy londoniban.

Julien még egészen fiatal volt, amikor fekete haja hófehérre őszült; ezekről az olajfestményről és a számos fényképről parancsoló fellépésű és igézően szép férfi tekint ránk. Egyesek szerint operaénekes apjára, Tyrone Clifford McNamarára hasonlított.

Ám a Talamasca egyes tagjainak az is szemet szúrt, hogy Julien Mayfair feltűnően emlékeztet őseire, Deborah Mayfairre és Petyr van Abelre, akik természetesen semmiben sem hasonlítottak egymásra. Julien megkapó kombinációja két ősszülőjének. Petyr magasságát, arcélét, kék szemét, Deborah finom járomcsontjait és száját örökölte. Arckifejezése nem egy képen döbbenetesen emlékeztet Deborah-éra.

Olyan, mintha a tizenkilencedik századi festő látta volna Rembrandt Deborah-ját – ami természetesen lehetetlen, hiszen a festmény a pincénkben van –, és tudatosan próbálta volna utánozni a Rembrandt által megörökített "egyéniséget." Csak feltételezhetjük, hogy Julienből valóban ez a jelleg sugárzott. Továbbá azt is érdemes följegyezni, hogy Julien a legtöbb fotográfián a merev tartás és a mesterkélt műtermi körülmények ellenére is mosolyog.

Alig észrevehető "Mona Lisa" mosoly, de akkor is mosoly, ami azért meghökkentő, mert egyáltalán nem jellemző a tizenkilencedik századi fotográfia hagyományaira. Az öt ferrotípiáról, amely a birtokunkban van,

Julien ugyanezzel a titokzatos félmosollyal néz ránk. A korabeli ferrotípiákon nem szokás mosolyogni. Olyan, mintha Julien mulatságosnak találta volna a “fényírászatot”. A halála előtt, a huszadik században készült fényképein ugyancsak mosolyog, de már szélesebben, nyíltabban. Érdemes megjegyezni, hogy a kései képein feltűnő nyájasság és egyszerű boldogság sugárzik róla.

Bizonyos, hogy Julien egész életében a család nagyurának számított, aki többé-kevésbé uralkodott unokaöccsein, unokahúgain, valamint testvérein, Katherine-en és Rémyn.

Köztudomású, hogy ellenségei féltek tőle. Egy dühös alkusztól tudjuk, hogy egy veszekedés során Julien lángra lobbantotta ellenlábasának ruháját. A tüzet eloltották, a másik ember felgyógyult elég komoly égési sebeiből, és Julient nem vonták felelősségre. Akik hallották a történetet, azok közül sokan – a rendőrséget is beleértve – egyszerűen nem hitték el. Julien csak nevetett, ha rákérdeztek. Ám egyetlenegy tanútól azt hallottuk, hogy Julien puszta akarattal tud tüzet gyújtani, és az anyja ugratta is miatta.

Az is egy híres eset, amikor Julien haragjától röpködni kezdtek a szobában a tárgyak, és nem lehetett megállítani őket. Julien kiment, rázárta az ajtót a kisded viharra, és nevetőgörcsöt kapott a tehetetlenségtől. Azt a történetet is csak egyetlen tanútól hallottuk, hogy Julien fiúkorában megölte egyik házitanítóját.

Ennek a kornak egyetlen Mayfairje sem részesült szervezett iskolai oktatásban, ám valamennyit otthon taníttatták. Nem volt kivétel Julien sem, aki mellé fiatalságában számos nevelőt fogadtak. Ezek egyikére, egy bostoni jóképű jenkire, vízbe fúltan találtak rá a mocsárban, a szóbeszéd szerint Julien fojtotta meg és dobta a vízbe. Ebben az ügyben sem folytattak nyomozást, és az egész család fel volt háborodva a pletykától. A szolgák, akik terjesztették a mendemondát, siettek megcáfolni magukat.

Ez a bostoni tanító kiapadhatatlan hírforrásnak bizonyult. Folyton pletykált Marguerite-ról, hogy milyen bizarr szokásai vannak, és mennyire félnek tőle a rabszolgák. Neki köszönhetjük a furcsa testrészeket és tárgyakat tartalmazó köcsögök és üvegek leírását. A tanító azt állította, hogy visszautasította Marguerite felajánlkozását. Olyan rosszindulatú ostobasággal terjesztette mendemondáit, hogy többen is figyelmeztették rá a családot.

Az nem tudható, Julien ölte-e meg ezt az embert, de ha igen – a korabeli közfelfogást figyelembe véve –, legalább volt rá valami oka.

Julienről azt állították, hogy úgy osztogatta az idegen aranyakat, mint a rézpénzt. A divatos éttermekben versenyeztek a pincérek, hogy ki szolgáljon föl neki. Híres lovas volt, több lovat és fogatot tartott az Első utca közelében levő istállóiban.

Még öregkorában is ellovagolt reggelente gesztenye pej kancáján a Szent Károly úton Carroltonig, és vissza, miközben aprópénzt dobált a fekete kisgyerekeknek.

Halála után négy szemtanú is látta lóhátas kísértetét a ködös Szent Károly utcán. Ezeket a meséket a korabeli újságok is közölték.

Julien ugyancsak nagy támogatója volt a húshagyókeddi ünnepségeknek, amelyek 1872 körül kezdődtek. Húshagyókeddet fényes vendéglátásokkal ünnepelte az Első utcában.

Számtalanszor elmondták róla azt is, hogy rendelkezett a “bilokáció” adományával, azaz két helyen tudott lenni egyszerre. Ez a pletyka széles körben elterjedt a szolgák között. Például Julien megjelent a könyvtárban, de szinte azonnal megpillantották a hátsó udvaron is. Vagy egy cselédlány látta, amint kimegy a főbejáraton, és ahogy megfordult, látta, hogy Julien jön le a lépcsőn.

Nem egy szolga felmondott inkább, minthogy elviselje az Első utcában “a különös Monsieur Julient”.

Feltételezéseink szerint Lasher megjelenéseiben kell keresni ennek a zűrzavarnak az okát. Akármi volt is a helyzet, Lasher ruházatának leírása feltűnően emlékeztet arra, amit Julien viselt különböző képein. A huszadik században feltűnő Lasher mindig úgy öltözik, ahogyan Julien öltözött volna az 1870-es és 1880-as években.

Julien bőkezűen osztogatta a bankjegyeket a látogató papoknak, a Szegények Kis Nővérei apácáinak és a hasonló személyeknek. Fejedelmi nagyvonalúsággal adakozott a plébániának és minden jótékonysági alapítványnak, amely hozzá fordult. Sokszor mondta, hogy őt nem érdekli a pénz, noha fáradhatatlanul gyarapította a vagyont.

Tudjuk, hogy szerette anyját, Marguerite-et, és bár nem sok időt töltött a társaságában, mindig vásárolt neki könyveket New Orleansban, sőt megrendelte őket New Yorkból és Európából is. Egyszer vesztek össze csúnyán, amikor arról volt szó, hogy Katherine feleségül menjen-e Darcy Monahanhoz; ebből az alkalomból Marguerite többször megütötte fiát a szolgák szeme láttára. Egybehangzó vélemény szerint ez nagyon fájt Juliennek, aki könnyezve hagyta magára anyját.

Feleségének, Suzette-nek halála után Julien még a korábbinál is kevesebb időt töltött Riverbendben. Gyerekei az Első utcában nevelkedtek. Julien, aki mindig mutatós jelenség volt, fokozottabb mértékben vett

részt a társasági életben, noha már azelőtt is mutatkozott operában és színházban kis unokahúgával (vagy lányával), Mary Bethtel. Sok bált adott jótékonysági célra, és támogatta a fiatal muzsikusokat, akiket szűk körű házi koncerteken mutatott be az Első utcai ház kettős szalonjában.

Julien nem csak hatalmas haszonnal gazdálkodott Riverbend-ben, de kereskedett is két New York-i üzlettárssal, és jelentős vagyont keresett ezen a vállalkozáson. Ingatlanokat vásárolt mindenfelé New Orleansban, amelyeket unokahúgára, Mary Bethre hagyott, noha a vagyon, amely Mary Bethre, mint kijelölt örökösre várt, már így is felülmúlta Julienét.

Majdnem bizonyos, hogy Julien kiábrándult feleségéből, Suzette-ből. A szolgák és a barátok szerint sokat veszekedtek. Suzette minden szépsége ellenére szigorúan vallásos volt, és megbotránkoztatta Julien tüzes természete. Nem volt hajlandó viselni azokat a ruhákat és ékszereket, amelyeket a férje akart látni rajta. Nem szeretett eljárni esténként. Utálta a hangos zenét. A ragyogó szemű, sápadt, bűbájos Suzette világéletében betegeskedett, és fiatalon halt meg, miután gyors egymásutánban négy gyereket szült. Egyetlen lányának, Jeanette-nek kétségtelenül lehetett valamilyen látnoki adottsága vagy más okkult képessége.

A szolgák nem egyszer hallották Jeannette-et, amint halálos félelemmel sikoltozik, mert kísértetet vagy jelenést látott. Nemcsak a Kertvárosban volt köztudott, de még az újságok is írtak Jeanette rémült kirohangálásairól az utcára. Elsőnek ő adott tápot az Első utcai házról rebesgetett kísértethistóriáknak.

Több történet szerint Julien rendkívül türelmetlenül viselkedett Jeannette-tel, és be szokta zárni, bár egybehangzó vélemények szerint szerette a gyerekeit. Három fia a Harvardon tanult, majd New Orleansba visszatérve polgári joggal foglalkoztak, és valamennyien nagy vagyont szereztek maguknak. Leszármazottjaik, nemtől vagy házassági kapcsolataiktól függetlenül a Mayfair nevet viselik. Az ügyvédi iroda, amelyet Julien fiai alapítottak, kezeli évtizedek óta a Mayfair-hagyatékot.

Legalább hét fotográfia maradt ránk, amelyek gyerekeivel, köztük a fiatalon meghalt Jeannette-tel ábrázolják Julient. A család minden képen feltűnően boldognak látszik, Barclay és Cortland nagyon hasonlít az apjára. Barclay a hatvanas éveinek végén hunyt el, ám Cortland megélte a nyolcvanat, és 1959 késő októberében halt meg. Előző évben a Talamasca tagja közvetlen kapcsolatot teremtett Cortlanddel, ám erre majd a maga idejében térünk rá.

(Rowan Mayfairnek, a jelenlegi örökösnek a nevelőanyja, Ellie Mayfair a dédunokája Juliennek, unokája Julien Cortland nevű fiának, egyetlen gyermeke Cortland fiának, Sheffield Mayfairnek és feleségének, a francia ajkú Eugenie Mayfair kuzinnak, aki meghalt, mikor Ellie hétéves volt. Sheffield előbb halt meg Cortlandnél, 1952-ben, negyvenöt éves korában súlyos szívrohamot kapott a család Tábor utcai ügyvédi irodájában. Lánya, Ellie, ebben az időben a Stanford egyetemen tanult, a kaliforniai Palo Altóban, és már jegyese volt Graham Franklinnek, akihez később feleségül ment. Ezek után végleg elköltözött New Orleansból, bár gyakran visszajárt látogatóba, és 1959-ben visszatért, hogy örökbe fogadja Rowan Mayfairt.)

Julienre vonatkozó legérdekesebb bizonyítékaink egy része Mary Bethtel, és Mary Beth első lányának, Bellenek születésével áll kapcsolatban. Julien mindennel elhalmozta Mary Bethet, olyan bálokat rendezett neki az Első utcában, amelyek kiállták az összehasonlítást bármelyik New Orleans-i házi mulatsággal. Az Első utcai ház kerti útjait, korlátjait és szökőkútjait Mary Beth tizenötödik születésnapjára tervezték és építették.

Mary Beth már tizenöt esztendősen magasra nőtt; korabeli fotográfiáiról fejedelmi, komoly, sötét szépség tekint ránk, akinek nagy fekete szeme, és feltűnően szép rajzú szemöldöke van, ám az arcáról félreérthetetlen egykedvűség árad. Egyébként az önimádatnak vagy a hiúságnak ugyanez a legteljesebb hiánya fogja majd jellemezni minden fényképét. Néha már-már dacos hanyagságot tükröz beállásának férfiassága, bár nagyon valószínű, hogy egyszerűen csak szórakozott volt, nem dacos. Gyakran mondták róla, hogy nem anyjára, Katherine-re, hanem nagyanyjára, Marguerite-re emlékeztet.

1887-ben Julien magával vitte tizenöt éves unokahúgát New Yorkba, ahol meglátogatták Lestan egyik unokáját, Corrington Mayfairt, aki ügyvéd és Julien üzleti partnere volt. Julien és Mary Beth 1888-ban továbbutazott Európába, ahol másfél évet töltöttek, mely idő alatt a New Orleans-i rokonokat és barátokat számos levélben tájékoztatták, hogy a tizenhat éves Mary Beth feleségül ment egy skóciai Mayfairhez – egy óvilági unokatestvérhez – és egy Belle nevű kislánynak adott életet. Az esküvőt, amelyet egy skóciai katolikus templomban tartottak, Julien kimerítő részletességgel megírta a Francia Negyedbe egyik barátnőjének, egy hírhedt pletykafészeknek, aki mindenkinek megmutogatta a levelet. Julien és Mary Beth rövidített formában más beszédes rokonoknak és barátoknak is beszámoltak a házasságról.

Érdemes följegyezni, hogy Katherine, amikor hírét vette lánya házasságának, ágynak esett, és öt napig nem beszélt, nem evett. Csupán akkor volt hajlandó felülni és enni egy kis levest, amikor elmegyógyintézettel fenyegették meg. “Julien maga az ördög!”, suttogta, mely ponton Marguerite mindenkit kizavart a szobából.

Kislányának születése előtt két hónappal a titokzatos Lord Mayfair sajnálatos módon leesett skóciai ősi várának tornyából, és elhalálozott. Julien ismét részletes beszámolókat küldött haza, Mary Beth pedig könnyes leveleket intézett barátnőihez.

Ezt a Lord Mayfairt úgyszólván bizonyosan légből kapták. Mary Beth és Julien ellátogattak Skóciába, töltöttek bizonyos időt Edinburghben, sőt jártak Donnelaithben is, ahol megvásárolták a falu fölé tornyosuló kastélyt a dombtetőn, amelyet Petyr van Abel örökített meg részletesen. Ám a kastély, egykor a Donnelaith-klán otthona, elhagyott rom volt az 1600-as évek vége óta. Skóciában nem ismeretesek Mayfair lordok.

Ám a Talamasca huszadik századi nyomozásai meghökkentő tényeket tártak föl a donnelaithi rommal kapcsolatban. A kastély 1689-ben őszén égett ki, időben nagyon közel ahhoz a naphoz, amikor Deborah-t ki akarták végezni a franciaországi Monrcleve-ben, sőt talán ugyanazon a napon, bár ezt nem állapíthattuk meg bizonyossággal. A tűzben vesztek oda a Donnelaith-klán utolsó tagjai: az öreg lord, az elsőszülött fia és az unokája.

Izgalmas feltételezés, hogy az öreg lord volt Deborah Mayfair apja, mely esetben gyáva féreg lehetett, aki nemcsak azt nem merte megakadályozni, hogy Suzanne-t, a szegény buta parasztlányt megégessék, de még akkor sem lépett közbe, amikor rózsabokorban fogant Deborah lányukat is ugyanez a szörnyű sors fenyegette.

Ám ezt nem tudhatjuk, mint ahogy azt sem, volt-e szerepe Lashernek a tűzvészben, amely eltörölte a föld színéről a Donnelaith-családot. A szájhagyomány szerint csak az öreg lord égett össze, a csecsemő fiúunoka a füstben fulladt meg, a család számos nőtagja pedig úgy lelte halálát, hogy levetették magukat a bástyáról. Az elsőszülött fiú attól halt meg, hogy leszakadt vele a lépcső …

A pletyka szerint Julien és Mary Beth mindössze egyetlen délutánt töltöttek a romok között, és ezután vásárolták meg a kastélyt. Máig a család tulajdona, amelyhez más Mayfairek is ellátogattak.

A kastélyt sohasem restaurálták, de rendszeresen eltakarítják belőle az omladékot, és Stella életében, a huszadik században megnyitották a nyilvánosság előtt.

Nem tudhatjuk, mennyire ismerte Julien a kastélyt, és mik voltak a tervei vele, amikor megvásárolta. Nyilván volt valaminemű tudomása Suzanne-ról és Deborah-ról, vagy a családi krónikákból, vagy Lashertől.

A Talamasca rengeteget töprengett ezen a kérdésen, hogy ki mit ismert és mikor, mert okunk van feltételezni, hogy a tizenkilencedik századi Mayfairek nem ismerték történetük teljes egészét. Katherine egyszer bevallotta, hogy nem sokat tud a család kezdeteiről, csak annyit, hogy valamikor az 1600-as években költöztek át Martinique-ról Saint-Domingue-re. Számos Mayfairtől lehetett hallani hasonló megjegyzéseket.

Maga Mary Beth mondta 1920-ban a Szent Alfonz-templom plébánosának, hogy a család eredete “elvész az idők porában”. Még mintha zavarban is lett volna egy kicsit, amikor helyi építészhallgatóknak arról mesélt, ki építtette Riverbendet és mikor. A korabeli könyvek szerint Marguerite volt az építtető, holott Marguerite már Riverbendben született. Amikor a személyzet kérte, hogy azonosítson bizonyos alakokat az Első utcai régi arcképeken, Mary Beth azt felelte, hogy nem ismeri őket, és megjegyezte, nem bánná, ha valakinek akkoriban lett volna annyi esze, hogy fölírja a neveket a képek hátuljára.

Amennyire megbizonyosodhattunk róla, legalább néhány kép hátulján szerepelnek a nevek.

Talán Julien, ám egyedül ő, olvasta a régi nyilvántartásokat, mert ilyenek léteztek. Julien már 1872-ben elkezdte átszállítani őket Riverbendből az Első utcába.

Bármi volt is a helyzet, 1888-ban Julien Skóciába utazott, és megvásárolta a romos kastélyt. Mary Beth Mayfair pedig élete végéig ragaszkodott hozzá, hogy Lord Mayfair volt az apja az ő szegény drága kis Belle leányának, aki szöges ellentéte lett hatalmas anyjának.

1892-ben megbíztak egy festőt, hogy fesse le a romot. Ez a kép ma is megtalálható az Első utcai házban.

Hogy visszatérjünk a krónikához, 1889 végén a feltételezett nagybácsi és unokahúga hazatértek a pici Belle-lel. Marguerite, aki riasztóan leépült kilencven éves korára, roppant módon érdeklődött a csecsemő iránt.

Katherine-nek és Mary Bethnek állandóan szemmel kellett tartaniuk Belle-t, ha Riverbendben voltak, mert Marguerite a karjára vette és sétálni indult vele, aztán elfelejtette, és vagy elejtette, vagy letette a lépcsőre, esetleg egy asztalra. Julien csak nevetett ezeken az óvintézkedéseken, és többször kijelentette a szolgák füle hallatára, hogy a csecsemőnek különleges őrangyala van, aki majd vigyáz rá.

Ebben az időben már egyáltalán nem emlegették, hogy Julien lenne Mary Beth apja, arról pedig végképp nem esett szó, hogy ő nemzette volna a lányával Belle-t.

Ám mi följegyezzük a nyilvántartásba azt a bizonyosságunkat, hogy Mary Bethnek és Belle-nek egyaránt Julien volt az apja.

Mary Beth, Julien és Belle boldogan éltek együtt az Első utcában, és Mary Bethnek, noha szeretett táncolni, színházba és társaságba járni, láthatólag nem volt sürgős “új” férjet találni.

Később férjhez ment egy Daniel McIntyre nevű emberhez, és még három gyermeke született: Carlotta, Lionel és Stella.

1891-ben Mary Beth sikoltozva ébredt Első utcai hálószobájában a Marguerite halálát megelőző éjszakán. Ragaszkodott hozzá, hogy azonnal indul Riverbendbe, mert a nagyanyja haldoklik. Miért nem hozatták ide? A szolgák a földszinti könyvtárban találták Julient: mozdulatlanul ült, sírt, és mintha nem is látta vagy hallotta volna Mary Bethet, mikor a lány könyörgött, hogy vigye ki Riverbendbe.

Egy fiatal ír komorna ekkor hallotta, amint az öreg negyedvér házvezetőnő megjegyzi, hogy talán nem is Julien ül a könyvtárban, ennélfogva meg kellene keresni. A komorna ettől nagyon megrémült, főleg mikor a házvezetőnő "Möszjő Julien!" kiáltozással kutatta át a házat, miközben a mozdulatlan alak tovább sírt az asztalnál, és nem látszott hallani a szólongatást.

Végül Mary Beth gyalog indult el, mire Julien felugrott az asztaltól, beletúrt ujjaival fehér hajába, előhozatta a csukott, kétüléses hintót, és még a Raktár utca előtt utolérte Mary Bethet.

Érdemes följegyezni, hogy Julien hatvanhárom éves volt ebben az időben, és nagyon szép férfi; regényes megjelenésével és viselkedésével egy nagy színészre emlékeztetett. Mary Beth tizenkilenc éves volt és gyönyörű, Belle csak kettő, és nem is szerepel ebben a történetben.

Julien és Mary Beth akkor érkeztek Riverbendbe, amikor éppen küldeni akartak értük. Marguerite, a kilencvenkét éves roncs már csaknem kómába esett, egy furcsa kis babát szorongatott csontos ujjaival, és maman-nak szólongatta az orvos és az ápolónő hüledezésére, akik később egész New Orleanst tájékoztatták a babáról. A jelen levő pap részletes beszámolója ugyancsak bekerült a nyilvántartásunkba.

Ezek szerint a baba ijesztő volt: fekete dróttal fölerősített tagjai emberi csontokból készültek, rongyból varrott fejére kezdetleges ábrázatot mázoltak és ocsmány ősz bozontot ragasztottak.

A hatvanegy éves Katherine és két fia órák óta az ágy mellett ültek. Ott volt Rémy is, aki egy hónapja érkezett az ültetvényre, mielőtt anyja állapota rosszabbodott volna.

A pap, Martin atya, éppen feladta Marguerite-nek az utolsó kenetet, és az oltáron égtek a gyertyák.

Amikor Marguerite kilehelte a lelkét, Katherine a kíváncsian figyelő pap szeme láttára fölállt, a tükörasztalhoz ment, kivette az anyjával közösen használt ékszeres kazettából a smaragd nyakéket, és Mary Bethnek nyújtotta. Mary Beth megköszönte, a nyakába tette, aztán tovább sírt.

A pap megjegyezte, hogy eleredt az eső, és rendkívül erős szél kerekedett a ház körül, csapkodta a zsalugátereket, tépte a leveleket a fákról. Úgy tűnt, Juliennek ez annyira tetszik, hogy még nevetett is.

Katherine elnyűttnek, fáradtnak látszott, Mary Beth vigasztalhatatlanul sírt. A rokonszenves fiatal Clayt láthatólag valósággal megigézték az események, de bátyja, Vincent, közönyösen viselkedett.

Ekkor Julien kinyitotta az ablakokat, beengedve a szelet és az esőt. A pap kissé megriadt és kínosan érezte magát, mert tél volt. Ennek ellenére megmaradt az ágy mellett, ahogy az illendőség követelte, noha az eső az ágyat verte. A fák nagy robajjal csapódtak a ház falaihoz. A pap attól félt, hogy valamelyik ág még bejön a hozzá legközelebb eső ablakon. Julien, akit ez a legcsekélyebb mértékben sem zavart, könnyezve megcsókolta a halott Marguerite-et, lezárta a szemét, és elvette tőle a babát, amelyet a kabátja alá rejtett. Majd összekulcsolta a halott asszony kezét, és kisebb beszédben elmagyarázta a papnak, hogy anyja a "régi század" végén született, csaknem száz évet élt, és olyan dolgokat tudott és látott, amelyeket sohasem mondhatott el senkinek.

– A legtöbb családban – jelentette ki Julien franciául –, ha meghal valaki, vele hal minden tudása. Nem így a Mayfaireknél. Anyám vére bennünk van, minden, amit tudott, belénk szállt, és erősebbé tett bennünket.

Katherine csak bólogatott szomorúan. Mary Beth tovább sírt. Clay keresztbe font karokkal állt a sarokban, és figyelt.

Amikor a pap félénken megkérdezte, nem lehetne-e becsukni az ablakot, Julien közölte vele, hogy tiszteletlenség lenne, mert Marguerite-et az egek is siratják. Ezután leverte az ágy melletti oltárról a szentelt gyertyákat, amivel felháborította a papot, és Katherine-t is meghökkentette.

– De Julien, meg ne bolondulj már! – suttogta, mire Vincent-ből kitört a nevetés, és Clay is akaratlanul elmosolyodott, majd restelkedve sandítottak az elszörnyedt papra. Julien pajkosan elmosolyodott, és vállat vont, aztán ismét nekikeseredett, ahogy ránézett az anyjára; az ágy mellé térdelt, és az arcát a takaróba temette a halott asszony mellett.

Clay halkan kiment a szobából.

A távozó pap megkérdezte Katherine-től, mi ez a smaragd, ő pedig félvállról azt felelte, hogy egy ékszer, amelyet az anyjától örökölt, de sohasem kedvelt túlságosan, olyan nagy és nehéz. Mary Beth megkaphatja.

Miután elhagyta a házat, a pap azt tapasztalta, hogy néhány száz méternyire nem esik az eső, nem fúj a szél,

és az ég tiszta. Az ültetvény kerítésénél találkozott Clay-jel, aki egy fehér széken ült, dohányzott, és a távoli vihart figyelte, amely jól látszott a sötétségben. A pap köszönt neki, de Clay mintha nem hallotta volna.

Petyr van Abel Deborah-val kapcsolatos leírása óta ez az első részletes beszámolónk egy Mayfair-boszorkány haláláról.

Sok más mesét írhatnánk még le Julienről – a jövőben talán sor is kerül rá. Majd még hallunk róla Mary Beth történetében.

Ám mielőtt rátérnénk Mary Bethre, foglalkoznunk kell Juliennek még egy jellemző tulajdonságával, nevezetesen a biszexualitásával. Itt érdemes részletesen följegyezni azokat az anekdotákat, amelyeket Julien egyik szeretőjétől, Richard Llewellyntől hallottunk.

Mint olvashattuk, Julient már nagyon fiatalon kapcsolatba hozták a "fajtalanság"-gal – ekkor történt, hogy akaratlanul vagy akarattal megölte egyik nagybátyját. Említettük azt a férfit is, akivel az 1850-es években együtt lakott a Francia Negyedben.

Juliennek haláláig voltak ilyen társai, de a legtöbbjükről semmit sem tudunk.

Kettőről maradtak feljegyzések: a Victor Gregoire nevű negyedvérről és egy Richard Llewellyn nevű angolról.

Victor Gregoire az 1880-as években dolgozott Juliennek, afféle magántitkárként és inasként. Az Első utcai cselédtraktusban lakott. Feltűnően mutatós ember volt, mint Julien valamennyi – hím- és nőnemű – szeretője, és azt is pletykálták róla, hogy ugyancsak Mayfair leszármazott.

A nyomozások meg is erősítették, hogy Gregoire valóban dédunokája egy negyedvér komornának, aki Saint-Domingue-ról menekült el a családdal; ennek a lánynak talán Peter Fontenay Mayfair, Jeanne Louise ikertestvére, Charlotte és Petyr van Abel fia volt az ősapja.

Julien nagyon kedvelte Victort, ám valamikor 1885-ben összevesztek, akkortájt, amikor Suzette meghalt. A rendelkezésünkre álló sovány adatok szerint Victor azzal vádolta Julient, hogy szeretetlenül bánt a haldokló Suzette-el. Julien ezen annyira felháborodott, hogy csúnyán elverte Victort. A rokonok olyan hévvel terjesztették a hírt a családban, hogy kívülállók is tudomást szereztek róla.

Általános vélekedés szerint Victornak valószínűleg igaza volt, mivel pedig Victor odaadóan szolgálta Julient, joga volt kimondani az igazságot. Akkoriban mindenki tudott róla, hogy Julienhez Victor áll a legközelebb, aki mindent megtesz uráért.

Ezzel együtt nyomós bizonyítékaink vannak rá, hogy Julien szerette Suzette-et, bármekkora csalódást okozott is neki a felesége, és jól bánt vele. A fiai legalábbis úgy vélték, hogy apjuk szerette az anyjukat. Julien össze volt törve Suzette temetésén, a szertartás után órákig vigasztalgatta Suzette apját és anyját, és minden üzleti ügyét elhalasztotta, hogy Jeannette lánya mellett lehessen, aki "sohasem heverte ki" az anyja halálát.

Azt is föl kell jegyeznünk, hogy sok évvel később Julien szinte hisztérikus kétségbeesést tanúsított Jeannette temetésén. Még a koporsóba is belekapaszkodott, és nem akarta engedni, hogy elhelyezzék a kriptában. Garlandnak, Barclaynek és Cortlandnek a szó szoros értelmében támogatniuk kellett az apjukat, amikor megtörtént a sírba tétel.

Suzette testvéreinek mai leszármazottjai azt állítják, hogy az Első utcai "Suzette dédnagynénit" férje, Julien kergette az őrületbe, és Julien olyan perverz, kegyetlen és rosszindulatú volt, hogy az már veleszületett elmebajra utal. Ám ezek a szóbeszédek nem tartalmaznak reális tényeket.

Hogy visszatérjünk Victorhoz, a fiatalember tragikus balesetet szenvedett, miközben Mary Beth és Julien Európában tartózkodott.

Amikor egy este hazafelé tartott a Kertvároson át, a Philip és a Prytania utca sarkán elébe lépett egy robogó fogatnak; elesett és összezúzta a koponyáját. Két nap múlva belehalt súlyos agykárosodásába. Julien akkor szerzett tudomást róla, amikor visszatért New Yorkba. Gyönyörű síremléket állíttatott Victornak a Szent Lajos temetőben.

Richard Llewellynnek, Julien utolsó társának tanúskodását kivéve csak sokszorosan közvetett bizonyítékaink vannak arra, hogy ez homoszexuális kapcsolat volt. Julien rengeteg ruhát vásárolt Victornak, de vett neki gyönyörű lovakat is, és elhalmozta pénzzel. Egész napokat és éjszakákat töltöttek együtt, közösen utazgattak Riverbendbe, New Yorkba, és Victor gyakran aludt az Első utcai könyvtár díványán, ahelyett, hogy visszatért volna a saját szobájába a ház hátuljában.

Ami Richard Llewellyn tanúskodását illeti, ő sohasem ismerte Victort, ám velem személyesen közölte, hogy Juliennek volt hajdanán egy Victor nevű, színes szeretője.

RICHARD LLEWELLYN TANÚSKODÁSA Richard Llewellyn – aki több volt közömbös kívülállónál –

az egyetlen ismerőse Juliennek, akivel rendünk közvetlen kapcsolatot tudott teremteni.

Mondanivalója Julienről és más családtagokról még ma is rendkívül érdekessé teszi beszámolóját, annak ellenére, hogy ennek zöme nem nyert megerősítést. Többek között Llewellynnek köszönhetjük legmélyebb bepillantásainkat a Mayfair-család életébe.

Úgy érezzük, érdemes teljes egészében közölnünk Llewellyn szavainak rekonstrukcióját.

A húszéves Richard Llewellyn 1900-ban érkezett New Orleansba, ahol ugyanúgy elszegődött Julienhez, mint Victor, mert Julien, bár addigra betöltötte a hetvenkettőt, lankadatlan aktivitást tanúsított a bank- és ingatlanügyletekben, a pamutfonó és kereskedelmi vállalkozásokban. Tizennégy évvel később halt meg, de élete utolsó hetében is szabályszerű félfogadási időt tartott az Első utcai könyvtárban.

Haláláig alkalmazta Llewellynt, aki őszintén megmondta 1958-ban, amikor elkezdtem terepmunkámat a Mayfair-boszorkányok ügyében, hogy Julien szeretője volt.

1958-ban Llewellyn épp betöltötte a hetvenhetet. Középtermetű, robusztus ember volt, göndör fekete haja sűrűn őszült, feltűnően nagy, kék szeme kissé kidülledt. Addigra ráragadt az úgynevezett New Orleans-i kiejtés, és már egyáltalán nem úgy beszélt, mint egy bostoni vagy egy jenki. Hamisítatlan New Orleans-i lett megjelenésében és beszédében.

Zenére, főleg operákra szakosodott antikváriuma volt a Francia Negyedben, a Chartres utcában. Mindig kaphatóak voltak nála Caruso lemezei, és Llewellyn, aki örökösen a bolt hátuljában ült egy asztalnál, kizárólag öltönyt és nyakkendőt viselt.

Julien örökségéből vásárolta a házat, amelynek emeletén lakott. 1959-ben bekövetkezett halála előtt egy hónappal még az üzletben dolgozott.

Többször meglátogattam 1958 nyarán, de csak egyszer bírhattam rá hosszabb beszédre, és be kell vallanom, hogy ebben nagy szerepet játszott a bor, amelyet én fizettem. Ezt a módszert – ebéd, bor, még több bor – gátlástalanul alkalmaztam a Mayfair-család életének számos tanújánál, amely New Orleans-i nyarakon prímán bevált. Azt hiszem, kissé rámenősen és türelmetlenül viselkedtem, ám fölbecsülhetetlen értékű információkra tettem szert.

“Véletlen” találkozásunkra akkor került sor, amikor egy júliusi délutánon betévedtem üzletébe, és beszélgetni kezdtünk a nagy kasztrált énekesekről, főleg Farinelliről. Llewellynt nem volt nehéz meggyőzni, hogy fél háromkor csukja be a boltot egy antillai szieszta, és jöjjön el ebédelni velem a Galatoire-ba.

A Mayfair-családot csupán később hoztam szóba, és akkor is csak az Első utcai öreg házzal kapcsolatban. Kereken megmondtam, mennyire érdekesnek találom a házat és lakóit. Llewellyn, aki addigra kellemesen becsiccsentett, azonnal fejest ugrott New Orleans-i első napjainak emlékeibe.

Először semmit sem akart mondani Julienről, azután úgy kezdett beszélni, mintha mindent tudna róla. Különböző közismert dátumokkal és tényekkel gondoskodtam róla, hogy a beszélgetés olajozottan. pörögjön. A Galatoire-ból átmentünk egy Bourbon utcai csendes kis kávéházba, és ott beszélgettünk fél kilencig.

A beszélgetés valamelyik pontján Llewellyn megállapíthatta, hogy nincs bennem semmilyen előítélet az ő hajlamait illetően, mert egyetlen szaván sem botránkoztam meg, és ez még fesztelenebbé tette.

Ez jóval korábban történt, mintsem használni kezdtük a magnetofont, így a szállodába visszatérve magamnak kellett rekonstruálnom Llewellyn szavait, legjobb tudomásom szerint törekedve arra, hogy visszaadjam jellegzetes kifejezéseit. Hitem szerint pontos rekonstrukció, bár saját kérdéseimet kihagytam belőle.

Llewellyn nagyon szerette Julien Mayfairt, és élete egyik legnagyobb megrázkódtatása volt, amikor megtudta, hogy Julien legalább tíz-tizenöt évvel öregebb annál, amennyinek ő hitte, de erre is csak 1914 elején jött rá, amikor Julien elszenvedte az első szélütést, mert egészen addig roppant regényes és tüzes szeretőnek bizonyult. Llewellyn addig maradt Julien mellett, amíg ő valami négy hónappal később meg nem halt. Julien akkor már részben megbénult, de még mindig napi egy-két órát töltött az irodájában.

Llewellyn színes képet festett a századforduló Julienjéről: vékony ember, aki veszített egy keveset a magasságából, de általában virgonc, energikus, tele humorral és fantáziával.

Llewellyn kereken megmondta, hogy Julien avatta be az élet erotikus titkaiba, és nemcsak arra tanította meg a fiatalembert, hogyan legyen figyelmes szerető, de magával vitte Mesevárosba, New Orleans hírhedt vöröslámpás negyedébe is, és bevezette a jobb házakba.

De térjünk vissza Llewellyn szavaihoz.

– Hogy micsoda fogásokra tanított! – mélázott szerelmükön Llewellyn. – És micsoda humorérzéke volt! Mulatságnak tekintette az egész világot, egy csöpp keserűség nem volt benne. Elárulok magának egy nagyon bensőséges dolgot. Pontosan úgy szerelmeskedett velem, mintha nő lennék. Ha nem tudja, mire célzok, akkor

nincs is értelme megmagyaráznom. És az a hang, az a franciás kiejtés! Én mondom magának, amikor elkezdett a fülembe duruzsolni...

És micsoda mulatságos anekdotákat mesélt a többi szeretőiről, ahogy lóvá tettek másokat! Volt egy fiúja, Aleisternek hívták, az rendszeresen kiöltözött nőnek, úgy járt az operába Juliennel, és soha, senki sem fogott gyanút! Julien megpróbált rábeszélni, hogy én is tegyem meg, de én megmondtam, hogy soha, de soha nem lennék képes rá! Megértette. Rendkívül jó természetű volt. Lehetetlenség volt összeveszni vele. Azt mondta, azzal már végzett, egyébként is rettenetes természete van, nem engedheti szabadjára. Kimerítené.

Az egyetlen alkalommal, amikor megcsaltam, és két nap után vetődtem haza, iszonyú veszekedésre számítva, úgy bánt velem, hogy is fogalmazzak? Töprengő szívélyességgel. Mindent tudott, hogy mit tettem és kivel, és a legőszintébb nyájassággal kérdezte, miért viselkedtem ilyen bolond módjára. Kísérteties volt! Végül sírva fakadtam és bevallottam, hogy csak a függetlenségemet akartam bizonyítani. Ő olyan elsöprő egyéniség volt, de akkor már bármit megtettem volna, csak ne essek ki a kegyeiből. Nem is tudom, mit csináltam volna, ha elkerget!

Mosolyogva elfogadta a magyarázkodásomat. Megveregette a vállamat, és azt mondta, ne nyugtalankodjak. Mondhatom magának, ez örökre kigyógyított az elkószálhatnékból. Egyáltalán nem volt vicces, hogy én olyan borzasztóan érzem magam, ő pedig annyira nyugodt és elnéző. Megtanított egyremásra, meg bizony.

Akkor elkezdte mesélni, hogy gondolatolvasó, és látja, mi történik más helyeken. Sokat beszélt róla. Fogalmam sincs róla, komolyan gondolta-e, vagy akkor is csak viccelt. Senkinek sem volt olyan gyönyörű szeme. Igazán nagyon szép öregember volt. És nyugodtan elmondhatom, olyan kifinomultan öltözködött, mint egy arszlán. Egyszerűen szédületes volt, amikor fölvette az elegáns fehér lenvászon öltönyét sárga selyemmellénnyel, és hozzá a panamakalapot.

Azt hiszem, a mai napig őt utánozom. Hát nem szomorú? Megpróbálok hasonlítani Julien Mayfairre.

Erről jut eszembe, egyszer borzasztóan megijedtem tőle, olyan különös dolgot csinált. A mai napig nem tudom igazából, mi történt. Előző este arról beszélgettünk, milyen volt fiatalon, mennyire jóképű minden fényképén, az, tudja, valóságos fotótörténeti tanulmány volt, azokat végignézni. Az elsők még daguerrotípiák voltak, aztán jöttek a ferrotípiák, azután az igazi szépia fotográfiák, kartonpapíra, végül a mai fekete-fehér fényképek. No szóval, mutat egy köteggel, mire én azt mondom: – Ó, bár ismerhettelek volna fiatal korodban, biztosan gyönyörű voltál. – Elharaptam a szót és borzasztóan szégyelltem magam, attól féltem, hogy megbántottam. De ő csak mosolygott. Sose felejtem el. Keresztbe vetett lábbal ült a bőrkanapéján, figyelt a pipája füstje mögül, és azt mondta: – Nohát, Richard, ha annyira szeretnéd tudni, milyen voltam fiatalon, esetleg megmutathatom. Ezzel foglak meglepni.

Azon az estén az alsóvárosban voltam, már nem is emlékszem, minek mentem oda, talán el kellett szabadulnom hazulról. Tudja, időnként nagyon nyomasztó bírt lenni a ház. Tele volt gyerekekkel, öregekkel, és mindig ott volt Mary Beth, akit, hogy finoman fogalmazzak, nehezen lehetett figyelmen kívül hagyni. Félre ne értse, kedveltem Mary Bethet, őt mindenki kedvelte. Legalábbis Julien haláláig nagyon kedveltem. Nagyon jó beszélgetőtárs volt. Komolyan figyelt arra, amit mondtak neki, ez is olyan szokatlan volt benne. Ám ha belépett egy szobába, attól fogva senki másra nem lehetett figyelni. Úgy is mondhatná, hogy túlragyogott másokat. Aztán ott volt a férj, McIntyre bíró.

Borzasztó buta ember volt ez a MacIntyre bíró. Örökösen részeg. És micsoda kötözködő részeg. Hányszor kellett felkutatnom a Raktár utca ír kocsmáiban és hazavonszolnom. Tudja, ő tényleg nem volt a Mayfairek közé való. Nem mintha nem lett volna tanult ember, és jó ír családból származott is, de azt gondolom, Mary Beth mellett mindig alacsonyabb rendűnek érezte magát. Az asszony folyton olyan apróságokat mondogatott neki, hogy tegye az ölébe az asztalkendőt, ne szivarozzon az ebédlőben, vagy ne kocogtassa a fogához az ezüst evőeszközt, mert idegesítő a hangja. McIntyre örökösen meg volt sértve, pedig szerintem szívből szerette a feleségét. Ezért tudta olyan könnyen megsebezni Mary Beth. McIntyre igazán szerette. Ismernie kellett volna Mary Bethet, hogy megértse. Nem volt szépség, az nem, viszont... egyszerűen lebilincselő volt! Miket mesélhetnék róla meg a fiatalemberekről, de nem akarok. Szóval azt próbáltam mondani, hogy egész órákat üldögéltek az asztalnál evés után, Mary Beth, McIntyre bíró, természetesen Julien és Clay is, ha ott volt. Még sose láttam embereket, akik ennyire szerettek be.szélgetni vacsora után.

Julien simán el tudott pusztítani háromnegyed liter konyakot. A kis Stella ott szundikált az ölében. Ó, Stella a loknijaival, az édes, bűbájos Stella! És a gyönyörű kis Belle! Ahogy betévedt a szobába a babájával! És Millie drága. Millie drágának szólították, bár ezzel fölhagytak később. Fiatalabb volt Belle-nél, bizonyos értelemben mégis ő vigyázott rá. Belle-t nehéz volt megérteni. Első látásra azt gondolta az ember, micsoda tünemény, igazi angyallány, ha érti, mire gondolok. Voltak más unokatestvérek is, akik folyton oda jártak.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE I.

Úgy rémlik, Julien fia, Garland, sokat volt nálunk, mikor hazajött az iskoláról. Meg Cordand. Őszintén kedveltem Cortlandet. Egy darabig szó volt róla, hogy talán feleségül veszi Millie-t, de Millie az első unokatestvére volt, Rémy lánya, és akkor már nem így házasodtak az emberek. Millie sohasem ment férjhez. De szomorú...

Hanem tudja, McIntyre bíró az a fajta ír ember volt, aki nem bírt megülni a felesége szoknyáján, ha érti, mire gondolok. Neki férfiak között kellett lennie, hogy örökösen ihasson és kötözködhessen, és nem olyan férfiak társaságában, mint Julien, hanem hasonszőrű nyakalós, durva beszédű írekkel. Sok időt töltött az alsóvárosi klubjában, de még több este járt le a közönségesebb ivókba a Raktár utcán.

Ha otthon tartózkodott, rendszeresen nagy zajt csapott. Ennek ellenére jó bíró volt. Kizárólag akkor ivott, mikor hazajött a bíróságról, és mivel mindig korán jött haza, bőven volt ideje, hogy a sárga földig leigya magát este tízre. Akkor elment csavarogni, és úgy tíz óra tájban Julien megszólalt: “Richard, azt hiszem, jó lenne, ha megkeresnéd.”

Julien legyintett az egészre. Mulatott McIntyre bírón. McIntyre bíró nagyokat szavalt Írországról meg az ír politikai helyzetről, Julien kivárta, hogy befejezze, aztán azt mondta nyájasan kacsintva: “Engem az se érdekel, ha megölik egymást.” McIntyre őrjöngött. Mary Beth kacagott, a fejét csóválta, és bokán rúgta Julient az asztal alatt. De McIntyre borzasztóan tönkrement már a végén. Eleve felfoghatatlan, hogy bírt olyan sokáig élni. Csak 1925-ben halt meg, három hónappal Mary Beth után. Azt mondták, tüdőgyulladás. Fenét volt tüdőgyulladás! A kanálisban találták meg, tudja. Szentestén, olyan hidegben, hogy a vízvezetékek is szétfagytak. Tüdőgyulladás! Hallottam, hogy mikor Mary Beth haldokolt, és úgy szenvedett, annyi morfiumot adtak neki, hogy egymagában az is majdnem megölhette volna. Feküdt ott, nem volt magánál, és akkor bejön a férje részegen, felrázza, hogy szükségem van rád, Mary Beth. Szerencsétlen részeg bolond. Mire ő: “Gyere, Daniel”.

“Elveztem az életet”, mondta. “Embernek talán nem is illene annyira élvezni az életet, mint én a magamét. Ó, annyi nyomorúság van a világon, én pedig mindig olyan pompásan szórakoztam! Nem tűnik tisztességesnek, igaz? Többet kellett volna tennem másokért, találékonyabbnak kellett volna lennem! De mindez benne van a könyvemben. Később elolvashatod.”

Többször is mondta, hogy megírja az életét. Valóban roppant érdekes élete volt, ha elgondolja, hogy jóval a polgárháború előtt született, és mennyi mindent láthatott. Amikor elkísértem lóháton a felsővárosba, és átlovagoltunk az Audubon parkon, mesélt arról az időről, amikor a park helyén még ültetvények voltak. Mesélt arról, mikor gőzhajóval járt föl Riverbendből. Mesélt a régi operáról és a negyedvér bálokról. Rengeteget mesélt. Le kellett volna írnom. Ugyanezeket elmesélte a kicsi Lionelnek meg Stellának, és hogy figyeltek! Levitte őket a hintóval az alsóvárosba, a Francia Negyedbe, és csodálatos kis meséket mondott.

Mondanom se kell, mennyire el akartam olvasni azt a történetet. Több alkalomra emlékszem, ahogy belépek a könyvtárba, ő éppen ír, és megjegyzi, hogy ez lesz az önéletrajza. Kézzel írt, noha volt írógépe. És egyáltalán nem haragudott érte, ha az összes gyerek körülötte lábatlankodik, ha Lionel a pamlagon olvas, vagy Stella a díványon babázik, ő csak írta az önéletrajzát.

No és mit gondol, mi lett belőle? Julien meghalt, és sehol sem volt az önéletrajz. Mary Beth ezt mondta. Könyörögve kértem, engedje látnom, amit Julien írt. Félvállról felelte, hogy nincs mit mutatnia. Nem engedte, hogy hozzányúljak Julien íróasztalához. Kizárt a könyvtárból. Ó, hogy gyűlöltem érte, kimondottan gyűlöltem! És milyen blazírtan csinálta! Mindenki mással elhitette volna, hogy az igazat mondja, annyira biztos volt magában. De én láttam a kéziratot! Azért Mary Beth adott valamit Julien holmijából, és én máig hálás vagyok érte.

Azzal Llewellyn elővarázsolt egy csodaszép gránátköves gyűrűt. Megdicsértem az ékszert, majd azt mondtam, érdekelne Meseváros. Milyen volt oda járni Juliennel? Elég terjengősen válaszolt:

– Ó, Julien szerette Mesevárost, nagyon szerette! Lulu White Tükörcsarnokában direkt imádták a lányok, én mondom magának! Úgy kiszolgálták, akár egy királyt. De ugyanígy fogadták mindenütt, ahová betette a lábát. Bár rengeteg olyan dolog történt ott, amiről nem szívesen beszélek. Nem mintha féltékeny lettem volna Julienre, csak egy ilyen magamfajta tisztességes jenki fiú megbotránkoztatónak találta őket – nevetett Llewellyn. – De jobban megérti, ha elmondom.

Tél volt, amikor először jártam ott Juliennel, aki az egyik legjobb ház címét adta meg a kocsisának. Valaki zongorázott, ma már nem tudom, ki volt, talán Manuel Perez, talán Jelly Roll Morton, én sose rajongtam úgy a dzsesszért és a ragtime-ért, mint Julien. Imádta azt a zongoristát – az ilyen zongoristákat mindig professzornak szólították, tudja –, szóval ültünk a szalonban, hallgattuk a zenét, pezsgőztünk, igazán jó pezsgő volt, és persze jöttek a lányok a csiricsáré cicomáikban, mondták azt a sok kvaccs dolgot, ilyen hercegnő, olyan grófnő, mind

megpróbálták elcsábítani Julient, aki elragadóan bánt velük, majd végül választott, méghozzá, nagy elképedésemre, egy idősebb nőt, egész jelentéktelent, aztán azt mondta, mindketten fölmegyünk az emeletre. Persze nem akartam a nővel lenni, semmi sem bírhatott volna rá, hogy megtegyem, de Julien csak mosolygott, azt mondja, figyeljek csak, tanuljak valamit a világból. Jellemző Julienre.

És mit gondol, mi történt, amikor beléptünk a szobába? Nos, Julient nem az asszony érdekelte, hanem a két lánya, akik kilenc és tizenegy évesek voltak, és ők segítettek az előkészületekben, amikor, hogy finoman fogalmazzak, megvizsgálták Julient, hogy nincs-e szüksége, hiszen tudja... aztán a mosakodásban. Mondhatom, mélységesen elhűltem, hogy ekkora gyerekek végezzenek ilyen intim tevékenységet, aztán mikor Julien ágyba ment az anyával, tudja-e, hogy a kislányok is ott ültek az ágyon? Nagyon szépek voltak, az egyik fekete, a másik szőke loknis. Rövid ingecskét és fekete harisnyát viseltek, el tudja ezt képzelni, és megigéztek még engem is. Átlátszott az ingen a kis mellbimbójuk, pedig még mellük se volt, nem is tudom, mitől voltak izgatók. Az ágy magas, faragott lábának támaszkodtak – tudja, egy olyan futószalagon készült borzalom volt az az ágy, plafonig érő félmennyezettel –, még csókolgatták is Julient, mint szolgáló angyalkák, mikor ő... ő... meghágta az anyjukat, hogy úgy mondjam.

Sose felejtem el azokat a gyerekeket. Hogy milyen természetesnek találták a dolgot! És milyen természetesnek találta Julien!

Ő természetesen olyan kedvesen viselkedett, amennyire ember viselkedhet hasonló helyzetben. Azt gondolta volna róla, hogy ő Dárius perzsa király, és a hölgyek a háreme. Nem volt benne egy szikrányi pöffeszkedés, semmi otrombaság. Utána ivott velük még egy kis pezsgőt, amiből a kislányok is ittak. Az anya ki szerette volna próbálni rajtam a csábjait, de hallani se akartam róla. Julien maradt volna egész éjszaka, ha én nem kérem, hogy távozzunk. Tanított a két lánynak egy új verset. Úgy látszik, minden itt jártakor tanított nekik egy verset, a gyerekek fel is mondtak három-négy régi leckét, köztük egy Shakespeare szonettet. Az új vers egy Elizabeth Barrett-Browning volt.

Alig vártam, hogy kívül lehessek az ajtón, és hazafelé nekiestem; “Julien, bármik is legyünk, felnőtt emberek vagyunk! Ezek pedig gyerekek!” Ám őt nem lehetett kizökkenteni a derűjéből. “Ugyan, Richard, ne légy már ilyen szamár. Ezeket a kislányokat úgy hívják, hogy bordélybaba. Nyilvánosházban születtek, ott is fognak meghalni. Nem tettem velük semmi bántót. Ha nem én vagyok velük és az anyjukkal ma este, akkor megteszi más. Megmondom én neked, hogy számomra mi a rendkívüli ebben a helyzetben: az, ahogyan az élet a körülményektől függetlenül követeli a jogait. Természetesen ez egy nyomorúságos lét, hogy is lehetne más, ám ezek a kislányok még ebben is tudnak élni, lélegezni, jól érezni magukat. Kacagnak, tele vannak kíváncsisággal és gyöngédséggel. Alkalmazkodnak, azt hiszem, ez a megfelelő szó. Alkalmazkodnak, és a maguk módján nyújtják a kezüket a csillagokért. Szerintem ez csodálatos. A vadvirágokra kell gondolnom, amelyek a kövek réseiben nőnek; egyre csak nyújtóznak a nap felé, mindegy, hány talp tiporja le őket.”

Nem vitatkoztam tovább. Ő azonban még nem fejezte be. Azt mondta, az ország minden városában élnek gyerekek, akik sokkal szerencsétlenebbek ezeknél a kislányoknál. Ami természetesen nem igazolja az ő helyzetüket.

Tudom, hogy Julien gyakran járt Mesevárosba nélkülem. De mondok én magának valamit... (Llewellyn itt tétovázni kezdett. Egy kis nógatásra volt szüksége.) Mary Bethet vitte magával. Elvitte Lulu White-hoz, az Arlingtonba, és ezt úgy csinálták, hogy Mary Beth férfinak öltözött.

Nem is egyszer láttam őket, mikor elmentek. Ehhez Mary Bethet kellett volna látnia, hogy megértse. Semmije sem volt rút, de nem is volt kifinomult: magas, erős alak, a vonásai elég markánsak.

Pokolian jóképű férfinak látszott, ha fölvette a férje valamelyik mellényes öltönyét. Hosszú haját elbújtatta kalap alá, sálat kötött a nyakába, időnként pápaszemet tett valami érthetetlen okból, és így ment el Juliennel.

Emlékszem, legalább ötször megtörtént ez. Hallottam, amikor később beszélgettek róla, hogy mindenki beugrott Mary Bethnek. Néha velük ment McInryre bíró is, de őszintén szólva azt hiszem, hogy Julien és Mary Beth nem örült a társaságának.

Egyszer Julien elmesélte, hogyan ismerkedett meg McIntyre bíró Mary Beth Mayfairrel: Mesevárosban történt, körülbelül két évvel az én megjelenésem előtt. Akkor még nem volt McIntyre bíró, csak Daniel McIntyre, Ott ismerkedett meg Mary Bethtel, egész este kártyáztak, ők ketten és Julien, de McIntyre csak reggel tudta meg, hogy Mary Beth nő, és attól fogva nem lehetett elválasztani tőle.

Julien elmesélt mindent. Csak úgy átmentek csavarogni, hogy hátha sikerül elcsípniük a Razzy Dazzy Spasm Bandet. Nyilván hallott róla, jó volt, tényleg nagyon jó volt. Julien és Mary Beth, aki a Jules nevet használta az ilyen kirándulásokon, valahogy betévedtek Willie Piazzájába, és ott futottak össze Daniel McIntyre-rel, utána pedig hármasban csellengtek tovább, nézték, hol lenne kilátás egy tisztességes

biliárdpartira, mert Mary Beth kitűnően biliárdozott.

No szóval hajnal lehetett, mire eldöntötték, hogy hazamennek, és McIntyre bíró hosszas üzleti beszélgetéseket folytatott Juliennel, bár akkor természetesen még nem bíró volt, csak jogász, és megegyeztek, hogy együtt ebédelnek majd a felsővárosban, és Julien esetleg utánanéz, hogy nem tudná-e bejuttatni McIntyret valamelyik ügyvédi irodához. És mikor a bíró búcsúzóul megropogtatta "Jules"-t, az levette a puhakalapját, lebomlott az a rengeteg fekete haja, és közölte, hogy nő, mire McIntyre majdnem ott halt meg helyben.

Gondolom, akkor szeretett bele. Én egy évvel azután kerültem a házhoz, hogy összeházasodtak, a bölcsőben már ott feküdt Carlotta kisasszony, tíz hónap múlva megérkezett Lionel, és rá másfél évre Stella, a legszebb.

Megmondom magának az igazat, McIntyre bíró holtáig szerelmes volt Mary Bethbe. Ez volt az ő nagy baja. 1913 volt az utolsó év, amelynek az összes napját a háznál töltöttem, McIntyre akkor már nyolcadik éve volt bíró, hála Julien befolyásának, és állítom, hogy akkor is úgy szerette Mary Bethet, mint az első pillanatban, aki a maga módján ugyancsak szerette. Hogy bírta volna elviselni, ha nem szereti?

Hát persze, ott voltak a fiatalemberek. De sokat pletykáltak ezekről a fiatalemberekről! Mary Beth lovászairól, fullajtárjairól, tudja, hogy azok milyen jóképűek voltak, de komolyan. Látnia kellett volna őket, milyen megszeppenve oldalogtak ki a hátsó ajtón.

De Mary Beth szerette McIntyre bírót, tényleg szerette, és mondok én magának valamit: szerintem a bíró semmit sem gyanított. Örökösen csaprészeg volt, Mary Beth pedig ezt is olyan flegmán intézte, mint nagyjából mindent. A leghidegvérűbb ember volt, akit életemben láttam. Semmi sem idegesítette föl, legalábbis hosszú távon. Azokkal, akik ujjat húztak vele, nem volt elnéző, de senkivel sem kereste különösebben a háborúságot. Mellesleg nem is az a fajta volt, akivel bárki is hepciáskodni vagy harcolni akart volna.

Engem mindig ámulatba ejtett, ahogy Carlottát elviselte. Carlotta tizenhárom éves volt, mikor én eljöttem. Hát az boszorkány volt, az a gyerek! Bentlakásos iskolába akart menni, Mary Beth próbálta lebeszélni róla, de a lány annyira megmakacsolta magát, hogy Mary Bech végül elengedte.

Mary Beth csak így legyintett az emberekre, tehát mondhatjuk úgy, hogy Carlottára is legyintett. Ez, gondolom, a hidegségéből fakadt, ami őrjítő tudott lenni. Azt sohasem felejtem el, hogy Julien halála után kizárt a könyvtárból és a második emeleti hálószobából. Semmi sem hozta ki a sodrából. "Menjen le, Richard, a földszintre, igyék egy kis kávét, aztán legjobb is lesz, ha csomagol", mondta, mintha egy kisgyerekkel beszélne, és ott helyben vásárolt nekem egy házat. Ezt úgy értse, hogy Julient még le sem tették a földbe, mikor Mary Beth már meg is vette a házat, és átköltöztetett az alsóvárosba. Persze Julien pénzéből.

Nem, sohasem jött indulatba. Kivéve, mikor szóltam neki, hogy Julien meghalt. Akkor indulatba jött, sőt, megmondom őszintén, őrjöngött. De csak rövid ideig. Mikor látta, hogy Julien valóban halott, kattanva bezárkózott, és kezdte eligazgatni Julient meg az ágyneműt, és egy könnye sem volt többé,

Bár mesélek valami furcsát Julien temetéséről. Mary Beth nagyon furcsa dolgot csinált. A ravatal az első szobában állt, magától értetődik, nyitott koporsóval, Julien nagyon szép halott volt, és eljött Louisiana összes Mayfairje. Több sarokhosszan álltak a fogatok és az automobilok az Első urca és a Gesztenyefa utca sarkán. És esett, ó, hogy zuhogott! Azt hittem, már sose áll el. Olyan sűrűn esett, valóságos fátyolt vont a ház köré. De nem ez a lényeg. Virrasztást tartottak Julienért, tudja, bár persze nem egy olyan ír virrasztást, ahhoz ők túl előkelők voltak, de azért volt bor, étel, és a bíró természetesen holtrészegre itta magát. És miközben a szobában hemzsegett a sokaság, és emberek járkáltak a folyosókon, az ebédlőben, a lépcsőn, fel-alá, ki-be, szóval ebben a nagy nyüzsgésben Mary Beth egy széket állított a koporsó mellé, benyúlt a koporsóba, megragadta Julien halott kezét, és így bóbiskolt el, hogy ült félrehajtott tejjel a székben és fogta Julien kezét, miközben a rokonok sorra járultak halottat nézni, és letérdeltek elmondani egy imát, és így tovább.

Szép gesztus volt. Én mindig borzasztó féltékeny voltam Mary Bethre, de akkor szerettem érte. Bárcsak én tehettem volna meg. Julien mindenesetre gyönyörűen festett a koporsóban. És látnia kellett volna másnap az esernyőket a Lafayette temetőben! Én mondom magának, amikor becsúsztatták a koporsót a kriptába, én is meghaltam vele. Akkor Mary Beth odajött hozzám, átkarolta a vállamat, és azt súgta, hogy csak én halljam: "Au revoir, mon cher Julien!" Értem tette, tudom, hogy a kedvemért tette, de ez volt körülbelül a leggyöngédebb gesztusa. És a holta napjáig tagadta, hogy Julien írt volna bármilyen önéletrajzot.

Itt egy kicsit kapacitáltam Llewellynt; rákérdeztem, sírt-e Carlotta a temetésen.

– Az ugyan nem! Sőt nem is emlékszem, hogy ott lett volna. Rettenetes gyerek volt! Sótlan és kötözködő. Mary Beth elintézte egy vállrándítással, de Julient módszeresen fölidegesítette, Mary Bethnek kellett

lecsillapítania. Julien mondta nekem egyszer, hogy Carlotta ugyanúgy el fogja vesztegetni az életét semmiért, mint az ő Katherine húga.

"Vannak emberek, akik nem szeretnek élni", mondta. Ugye, milyen különös? "Ki nem állhatják az életet. Úgy viselkednek, mintha az valami szörnyű betegség lenne." Akkor nevettem ezen, de azóta sokat gondolkoztam rajta. Julien szeretett élni. Nagyon szeretett. Ő volt az első a családban, aki automobilt vásárolt. Egy Stutz Bearcatet, hát nem hihetetlen? És ebben kocsikáztuk be New Orleanst. Julien csodálatosnak tartotta.

Mellettem ült az első ülésen – mert persze nekem kellett vezetnem – a térdén pokróccal, autós szemüvegben, és csak nevetett és tetszett neki minden, még az is, amikor ki kellett szállnom kurblizni. Vicces volt, csakugyan az! Stella is szerette azt a kocsit. Bárcsak most lehetne az enyém. Mary Beth nekem akarta adni, de én visszautasítottam. Nyilván nem akartam vállalni a felelősséget. Pedig el kellett volna fogadnom.

Mary Beth aztán az egyik emberének adta az automobilt, valami ír suhancnak, akit kocsisnak fogadott fel. A fiúnak fogalma sem volt a lovakról. Nem is kellett, hogy legyen. Ha jól emlékszem, később rendőrnek állt. Azért tudom, hogy megkapta az automobilt, mert láttam benne egyszer. Elbeszélgettünk, és akkor mesélte. Természetesen egyetlen rossz szót se mondott Mary Bethre. Több esze volt annál. De azért képzelje el, hogy a munkaadó nagyságos asszonytól ilyen autót kapjon az ember! Én mondom magának, olyan dolgai voltak Mary Bethnek, hogy a rokonság a falra mászott tőlük, de senki sem mert szólni neki. Azzal az ő modorával mindent meg tudott csinálni. Egyszerűen úgy viselkedett, mintha a legbizarrabb dolgok is tökéletesen normálisak lennének.

De minden blazírtsága ellenére el lehetett mondani róla, hogy ugyanannyira szeretett élni, mint Julien. Komolyan. Igen, Julien imádott élni. Sose öregedett meg igazából.

Julien arról is mesélt, hogy éltek ők Katherine húgával a polgárháború előtt. Ugyanazokat a trükköket csinálta meg a húgával, mint Mary Bethtel később. Épp csak akkor még nem létezett Meseváros. A Gallarin utcába jártak a folyóparton, ahol a legkeményebb kocsmák voltak. Katherine kiöltözött matróznak, kendőt kötött a fejére, hogy eltakarja a haját.

"Tüneményes volt", mondta Julien. "Látnod kellett volna. De az a Darcy Monahan tönkretette. A húgom eladta neki a lelkét. Én mondom neked, Richard, ha valaha is el akarod adni a lelkedet, nehogy halandónak add el. Rossz üzlet."

Ilyen különös dolgokat mondott. Persze, mire én a házhoz kerültem, Katherine már kiégett, bolond öregasszony volt. Sültbolond. Az a csökönyös, fárasztóan unalmas bolond, aki mindenkinek az idegeire megy.

Ült a hátsó kertben, egy padon, és Darcyval, a meghalt férjével beszélgetett. Julien viszolygott tőle. Katherine vallásosságától is viszolygott. Azt hiszem, Katherine-nek Carlottára is volt némi befolyása, ha mégoly kevés is. Bár ebben sohasem lehettem biztos. Carlotta rendszeresen elkísérte misére Katherine-t a székesegyházba.

Emlékszem, hogy Carlotta borzasztóan összeveszett egyszer Juliennel, de sohase tudtam meg, hogy min. Julien olyan elbájoló ember volt, annyira könnyen lehetett szeretni. Ám az a gyerek nem állhatta. A közelében se bírt lenni. A könyvtárban ordítottak egymásra, zárt ajtók mögött, franciául, úgyhogy egy szót se értettem belőle. Végül előjött Julien, és fölment az emeletre. Könnyek ültek a szemében, és a zsebkendőjét szorította az arcára, mert egy vágás volt rajta. Azt hiszem, az a kis fenevad tényleg megütötte. Ez volt az egyetlen alkalom, hogy sírni láttam Julient.

Az a szörnyű Carlotta, hogy micsoda hideg, cudar kis teremtés volt! Csak állt, figyelte, mint megy föl Julien az emeletre, majd azt mondta, kimegy a ház elé, és megvárja, hogy a papa hazajöjjön.

Mire azt mondja Mary Beth, aki ugyancsak ott volt: "Hát akkor jó sokáig kell várnod, mert apád most issza le magát a klubjában, de csak tízkor teszik föl a kocsijába. Úgyhogy ha kimész, okosabb lesz kabátot venned."

És ezt nem rosszindulatúan mondta, hanem tárgyilagosan, úgy, ahogy Mary Beth mindent mondott, de azt látnia kellett volna, ahogy az a lány ránézett az anyjára. Szerintem az anyját hibáztatta az apja iszákosságáért, és ha igen, akkor bolond egy gyerek volt. Egy ilyen ember, mint Daniel McIntyre, mindenképpen elrészegesedik, akár a Boldogságos Szűz, akár a Babiloni Parázna a felesége. Szemet sem számított neki. Tőle magától hallottam hogy az apja meg őelőtte a nagyapja is halálra itta magát. Egy se ért meg negyvennyolcnál magasabb kort. McIntyre attól rettegett, hogy ő is meghal negyvenkilenc évesen. Nem is tudom, sikerült-e tovább húznia negyvenkilencnél. Pedig tudja, hogy gazdag családból származott? Nagyon gazdagból. Ha a véleményemet kérdezi, Mary Beth mellett még egy kicsivel tovább is bírta, mint bárki más mellett bírhatta volna.

Ám Carlotta sosem értette meg ezt. Egy pillanatra sem. Úgy gondolom, Lionel megértette, és Stella is. Mindketten szerették a szüleiket, nekem legalábbis úgy tűnt. Lehet, hogy Lionelt zsenírozta néha a bíró, de

azzal együtt jó fiú, engedelmes fiú volt. Stella pedig, Stella imádta az anyját és az apját.

Ó, az a Julien! Máig emlékszem, micsoda botrányos dolgot művelt az utolsó évben! Levitte magával Lionelt és Stellát a Francia Negyedbe, ahol mindenfele, hogy úgy mondjam, illetlen dolgokat mutatott nekik, holott összesen voltak tíz és tizenegy évesek, nem viccelek! És tudja, szerintem nem is az első alkalom volt. Szerintem csak abban volt első, hogy akkor először nem tudta eltitkolni előlem a galádságot. És azt tudja, hogy Stellát kis matróznak öltöztette, és meg kellett enni! Egész este ott kucsíroztak fel-alá, és Julien mutogatta a divatos házakat, bár persze be nem vitte őket, odáig, gondolom én, még ő se mert elmenni, de hogy mindkét gyerekkel itatott szeszt, az biztos.

Még ébren voltam, amikor hazajöttek. Lionel hallgatott, ő mindig olyan csendes volt, de Stellát egészen lázba hozták a látottak, a bodegák, és az utcán álldogáló nők. Kiültünk a lépcsőre Stellával, és még sokáig beszélgettünk suttogva, miután Lionel föltámogatta Julient a második emeletre, és segített neki lefeküdni.

Kimentünk a konyhába, és felbontottunk egy üveg pezsgőt, Stella azt mondta, ő már elég nagy, hogy ihasson néhány kortyot, és persze nem hallgatott rám, és egyáltalán, ki voltam én, hogy dirigáljak neki? Végül a hátsó teraszon kötöttünk ki, én, Lionel és Stella, ott táncoltunk, miközben fölkelt a nap. Stella ragtime-ot járt, amit Mesevárosban látott. Azt mondta, hogy Julien átviszi őket Európába, és megmutatja az egész világot, de hát erre sohasem került sor. Szerintem nem is tudták, milyen öreg Julien, mint ahogy én se tudtam. Én mondom, egészen elhűltem, amikor megláttam a sírkövén az 1828-as számot. Sokk volt, én mondom. Ám ettől sok dolog a helyére került. Nem csoda, ha Juliennek olyan sajátos nézetei voltak, hiszen egy egész századot élt végig, igen, egy századot.

Stellának kellett volna ilyen sokáig élnie, tényleg kellett volna. Emlékszem, mondott nekem valamit, amit sohasem felejtek el. Jóval azután, hogy Julien meghalt. Együtt löncsöltünk a Két Nővér Udvarában. Stellának addigra megvolt Antha, és természetesen sose vette a fáradságot, hogy férjhez menjen, vagy akár felderítse, ki volt az apa. Hát ez aztán egy történet, csak ezt hadd meséljem el. Hát ez akkora skandalum volt a társaságban. De mit is akartam mondani? Szóval löncsöltünk, és akkor mondta, hogy olyan sokáig fog élni, mint Julien. Azt mondta, hogy Julien a tenyeréből olvasta ki. Hosszú élet, azt fog élni.

És akkor tessék, Lionel csak úgy lepuffantja, mikor még harminc sincs! Jóságos Isten! Hanem azt tudja, hogy Carlotta ott volt egész idő alatt, azt ugye tudja?

Llewellynnek addigra alig forgott a nyelve. Próbáltam feszegetni Carlotta és a lövöldözés témáját, de nem akart többet mondani róla. Valahogy kezdett rémüldözni a témától. Visszatért Julien önéletrajzához, és hogy mennyire szerette volna látni. És mit nem adna érte, ha egyszer még bemehetne a házba, és megszerezhetné a kéziratot, ha ugyan még mindig a padlásszobában van. Ám erre semmi esélye, amíg Carlotta él.

– Tudja, ugye, hogy raktárhelyiségek voltak ott a homlokzaton, végig a ház hosszában, a tető alatt? Az utcáról nem lehetett látni a tető dőlését, de azért ott voltak. Juliennek ládái voltak ott. Fogadnék, hogy oda dugta el az önéletrajzot. Nem fáradt azzal, hogy elégesse. Mary Beth ugyan nem. Csak azt nem akarta, hogy az én kezembe kerüljön. De az a bestia Carlotta, ugyan ki tudhatja, mit művelt azokkal a dolgokkal?

Mivel nem akartam kihagyni egyetlen lehetőséget sem, pedzegetni kezdtem, nem tapasztalt-e a házban valami különöset, valami természetfölötti jelenséget? (Leszámítva Juliennek azt a képességét, hogy látomásokat tudott kelteni.) Ez is egy olyan provokatív kérdés volt, amelyektől lehetőleg tartózkodni próbálok, ám ekkor már órák óta diskuráltam Llewellynnel, és még mindig nem árult el semmit a témáról, kivéve különös élményeit Juliennel, nekem pedig ennél több kellett.

Hihetetlen hevességgel reagált, amikor a kísértetet kezdtem firtatni. – Ó, az! – hebegte. – Iszonyatos volt, egyszerűen iszonyatos! Azt senkinek se mondhatom el! Különben is egészen biztosan képzeltem! – Majdnem elájult.

Visszatámogattam a Chartres utcába, a könyvesbolt fölötti lakáshoz. Eközben többször is elmondta, hogy Julien hagyta rá a pénzt, amiből megvásárolhatta a lakást és megnyithatta az üzletet. Julien tudta, hogy Llewellyn szereti a költészetet meg a zenét, viszont utálja a hivatalnokoskodást. Julien igyekezett megszabadítani a hivataltól, ami sikerük is. Ám neki nem kell más könyv, mint Julien élettörténete!

Ez volt pályafutásom legmélyebben szántó és legterjedelmesebb interjúja.

Amikor néhány nappal később ismét beszélni próbáltam Llewellynnel, nagyon udvariasan, de elővigyázatosan viselkedett. Elnézést kért, amiért annyira berúgott és olyan sokat fecsegett, bár mint mondta, nagy örömét lelte benne. Soha nem tudtam rábeszélni többé, hogy jöjjön el velem ebédelni még egyszer, vagy hosszabban beszéljen Julien Mayfairről.

Ezután is többször benéztem a boltjába, sokat faggattam a családról, a különböző családtagokról, de nem sikerült visszanyernem a bizalmát. Egyszer ismételten rákérdeztem, igaz-e, hogy szellemek járnak az Első

utcai házban. Olyan sok mindent mesélnek róla.

Ugyanolyan lett az arca, mint azon az estén, amikor először beszélgettünk. A szeme tágra meredt, lekapta rólam a tekintetét, és összerázkódott. – Nem tudom! – mondta. – Lehetett, ahogy maga fogalmaz, kísértet. Gondolni sem szeretek rá. Mindig azt hittem, hogy a... a bűntudatom tette, amiatt képzeltem.

Amikor noszogatni kezdtem, kissé talán túl erélyesen, azt felelte, hogy a Mayfairek különös és kíméletlen család. – Senki sem mer ujjat húzni velük. Az a Carlotta Mayfair, az egy szörnyeteg. Igazi szörnyeteg. – Nagyon szorongónak látszott.

Kérdeztem, okozott-e kellemetlenséget neki valaha Carlotta Mayfair, mire azt felelte, hogy az a nő kizárólag kellemetlenséget okozott mindenkinek. Földúltnak, zaklatottnak tűnt. Majd valami roppant furcsát mondott, amit rögtön feljegyeztem, ahogy visszatértem a szállodába. Azt mondta, hogy sohasem hitt a halál utáni életben, de ha Julienre gondol, szentül meg van győződve róla, hogy Julien még mindig létezik valahol.

– Tudom, hogy most azt hiszi, elment az eszem, azért hordok össze ilyeneket – mondta –, de meg mernék esküdni rá, hogy igaz. Az első találkozásunkat követő éjszakán, esküszöm magának, Julienről álmodtam, és ő mindenféléket mondott nekem. Amikor fölébredtem, már nem emlékeztem tisztán az álomra, de éreztem, Julien nem akarja, hogy még egyszer beszéljek magával. Most sem szívesen beszélek róla, de... szóval úgy érzem, hogy kell.

Biztosítottam róla, hogy hiszek neki, Ő pedig azzal folytatta, hogy az álombeli Julien nem az a Julien volt, akire ő emlékezett. – Bölcsebbnek, jobbnak tűnt, pont mint amilyennek azokat hisszük, akik átkeltek a túlsó partra. És nem látszott öregnek, bár nem is volt fiatal. Sose felejtem el azt az álmot. Valahogy tökéletesen... valószerű volt. Meg mernék esküdni, hogy az ágyam lábánál állt. És mondott valamit, amit nagyon megjegyeztem: azt, hogy bizonyos dolgok elrendeltettek, de eümrítliatók.

– Miféle dolgok? – firtattam.

A fejét rázta, és nem volt hajlandó többet elárulni. Bevallotta, arra nem emlékszik, hogy Julien helytelenítette volna a beszélgetésünket, ám pusztán Julien megjelenésétől hűtlennek érezte magát. Még arra sem volt hajlandó, hogy elismételje, mi történt.

Utoljára 1959 augusztusának végén láttam. Látni lehetett rajta, hogy beteg. Keze és szája csúnyán reszketett, és már nem volt képes tagoltan beszélni. Én ugyan megértettem, de nem könnyen. Kereken közöltem vele, hogy számomra nagyon fontos, amit Julienről mondott, mert engem még mindig érdekel a Mayfairek krónikája. A Először azt hittem, nem is emlékszik rám, annyira szétszórtnak

– Majd mintha fölismert volna, és nagyon izgatott lett.

– Jöjjön csak oda hátra velem! – Olyan nehézkesen tápászkodott fel, hogy nekem kellett támogatnom. Bizonytalanul állt a lábán. Bementünk egy poros függönnyel leválasztott, szűk raktárba Llewellyn úgy torpant meg, mintha valamit bámulna, de én nem láttam semmit.

Furcsán fölnevetett és legyintett. Majd elővett egy dobozt, és reszkető kézzel kiemelt belőle egy köteg fényképet. Valamennyi Julient ábrázolta. Kezembe nyomta a fényképeket, és mintha mondani akart volna valamit, de nem találta a szavakat.

– El se mondhatom, mit jelent ez nekem! – szóltam én.

– Tudom – felelte. – Azért is adom oda. Maga az egyetlen, aki valaha is megértette Julient.

Akkor elszomorodtam, mérhetetlenül elszomorodtam. Csakugyan megértettem? Azt hiszem, igen. Llewellyn életre keltette Julien Mayfair alakját, és én igézőnek találtam.

– Talán egész másképp alakul az életem, ha nem találkozom Juliennel – szólt Llewellyn. – Őutána senki sem ütötte meg a mértéket. És a bolt, igen, a bolthoz menekültem, de mindent összevetve itt se vittem sokra,

Majd vállat vont, és elmosolyodott.

Többet is kérdeztem, de ő csak a vállát vonogatta. De volt egy kérdés, amelyre fölfigyelt.

– Szenvedett Julien, amikor meghalt? – kérdeztem. Ezen eltűnődött, majd megrázta a fejét. – Nem, nem igazán. Persze, nem örült neki, hogy megbénult. Ki örült volna? De ő szerette a könyveket, folyton olvastam neki. Hajnalban halt meg. Tudom, mert éjszaka kettőig voltam mellette, aztán elfújtam a lámpát, és lementem.

– No szóval, hatkor viharra ébredtem. Úgy zuhogott, hogy befolyt az ablakpárkányon az eső. És a juharfa ágai csak úgy dörömböltek! Azonnal rohantam Julienhez. Az ágya közvetlenül az ablak alatt állt.

És tudja, mit láttam? Sikerült valahogyan fölülnie, és kinyitnia az ablakot, és ott hevert a párkányon, behunyt szemmel, nyugodalmasan, mintha csak friss levegőt akart volna szívni, és mikor eljött az ideje, föladta, és úgy halt meg, mintha csak álomra dőlne, félrebillent fejjel. Igazán békés kép lehetett volna, ha nincs a vihar, mert eső áztatta Julient, és még a szobában is levelek röpködtek. Később azt mondták, rendkívül súlyos agyvérzést kapott. Felfoghatatlannak tartották, hogy Julien miként volt képes kinyitni az ablakot. Én

sose mondtam semmit, de tudja, megfordult a fejemben...

– Mi? – unszoltam.

Kissé megvonta a vállát, és folytatta, kásásan összemosva a szavakat; – Mary Beth őrjöngött, mikor szóltam neki. Lerántotta a párkányról, és visszafektette a párnára. Még arcul is ütötte! “Kelj föl, Julien!”, kiáltotta. “Julien, ne hagyj még itt!” Szörnyű nehéz volt becsuknom azt az ablakot. Akkor betört az egyik üveg. Ijesztő volt.

– Feljött az a rémes Carlotta. Mindenki sorra lerótta a végső kegyeletet, megcsókolták Julient, tudja, és Millie drága, Rémy lánya, tudja, segített tiszta ágyat húzni, de az a rettenetes Carlotta a közelébe se volt hajlandó jönni, és nem is segített. Csak állt a lépcsőfordulón összekulcsolt ujjakkal, mint egy kis apáca, és mereven bámulta az ajtót.

És Belle, az aranyos Belle. Belle, az angyal. Bejött a babájával, és sírva fakadt. Akkor Stella felmászott az ágyra, és Julien mellé feküdt, a kezét Julien mellére tette.

Belle azt mondta: “Kelj fel, Julien bácsi!” Nyilván ahogy a mamájától hallotta. És Julien, szegény, édes Julien, milyen békés látványt nyújtott, ahogy feküdt behunyt szemmel a párnán!

Llewellyn mosolyogva csóválta a fejét, majd halkan elnevette magát, mintha egy nagyon szívhez szóló emlék támadt volna föl benne. Dadogott valami érthetetlent, aztán erőlködve megköszörülte a torkát. – Az a Stella – mondta. – Stellát mindenki szerette! Kivéve Carlottát. Carlotta soha... – Elnémult.

Tovább noszogattam, ismét föltettem azokat a provokatív kérdéseket, amelyektől elvben tartózkodom. Szóba hoztam a kísértetet. Olyan sok embertől hallottam, hogy szellemek kísértenek a házban.

– Gondolom, maga tudná, ha így lenne – mondtam. Fogalmam sincs, megértette-e. Visszament a boltba, leült az asztalához, és mikor már bizonyosra vettem, hogy mindenestül elfelejtkezett rólam, megszólalt, hogy volt valami a házban, de ő nem tudta mivel magyarázni.

– Voltak dolgok – mondta. Ismét az az iszonyat öntötte el az arcát. – És meg mertem volna esküdni, hogy mind tudnak róla! Néha csak egy érzés... egy olyan érzés, hogy valaki mindig figyel.

– Ennél több nem volt? – faggattam, mert fiatal voltam, könyörtelen, kíváncsi, és még nem tudtam, mit jelent megöregedni.

– Említettem Juliennek – válaszolta Llewellyn –, mondtam, tudja, hogy itt van a szobában mellettünk, hogy nem vagyunk egyedül, és hogy az a valami... figyel. De Julien csak nevetett, mert nevetett ő mindenen. Azt mondta, ne legyek már olyan szégyellős! De én megesküdnék, hogy ott volt! Akkor jött, amikor Julien és én... együtt voltunk, tudja.

– Olyasmi volt, amit látott?

– Csak a végén – felelte, aztán érthetetlenül mormolt. Mikor rákérdeztem, megrázta a fejét, és még a száját is összeszorította a nyomaték kedvéért. Majd suttogássá tompult a hangja. – Csakis képzelődhettem, de meg mernék esküdni, hogy az utolsó napokban, amikor Juliennek már nagyon megromlott az állapota, az a dolog ott volt, egészen biztosan ott volt, Julien szobájában volt, az ágyban volt vele!

Fölnézett, hogy mit szólok ehhez. Szája legörbült, és kihívóan meredt rám összevont, bozontos szemöldöke alól.

– Borzasztó, borzasztó dolog – suttogta a fejét csóválva. Megborzongott.

– Maga látta?

Elfordította a tekintetét. Még több dolgot is kérdeztem, de tudtam, hogy Llewellyn már nem hallja. Majd olyasmit motyogott, hogy a többiek tudtak a dologról, tudtak, de mímelték, hogy nem tudnak.

Ismét fölnézett rám. – Nem akarták, hogy tudjam, hogy tudják. Mind tudták. Mondtam Juliennek: “Lakik még valaki ebben a házban, és te tudod, azt is tudod, mit szeret, mit akar, de nekem nem akarod bevallani, hogy tudod”, mire ő: “Ugyan már, Richard”, és latba vetette minden... meggyőző erejét, hogy kiverje a fejemből a témát. És az utolsó héten, azon a rettenetes utolsó héten, akkor is ott volt, abban az ágyban! Tudom, hogy ott! Felébredtem a székben és láttam. Láttam, igenis, láttam! Egy férfi szelleme volt, és hágta Julient. Uramisten, micsoda látvány! Mert lássa, én tudtam, hogy nem igazi. Egyáltalán nem volt igazi. Nem lehetett. És mégis láttam.

Elfordította a szemét, a szája még csúnyábban reszketett. Próbálta elővenni a zsebkendőjét, de hiába matatott. Nem tudtam, segítsek-e neki.

További kérdéseket tettem föl, olyan tapintatosan, ahogy bírtam. Llewellyn vagy nem hallotta, vagy nem akart válaszolni. Ült roskadtan, és olyan volt, mint aki minden pillanatban belehalhat az öregségbe.

Majd megrázta a fejét, és azt mondta, nem bír tovább beszélni. Csakugyan kimerültnek látszott. Azt mondta, mostanában már nem tölti az üzletben az egész napot, és hamarosan fölmegy. Áradozó köszönetet

mondtam a képekért, ő pedig azt mormolta, igen, örül, amiért eljöttem, már várt, hogy átadhassa nekem a fotográfiákat.

Richard Llewellynt nem láttam többé. Körülbelül öt hónap múlva, 1960 elején meghalt. A Lafayette-ben temették el, nem messze Julientől.

Sok más történetet csatolhatnánk még ide Julienről. Még ennél is több van talán, ami felfedezésre vár.

Ehhez az összefoglaláshoz elegendő annyit hozzátennünk, hogy Juliennek még egy férfiszeretőjéről tudunk, akihez szenvedélyesen ragaszkodott, és ez nem volt más, mint az az ember, akit eddig Daniel McIntyre bíróként, Mary Beth Mayfair férjeként emlegettünk.

Daniel McIntyre-ről még lesz szó Mary Bethtel kapcsolatban. Ennélfogva ideje áttérni Mary Bethre, a tizenkilencedik század utolsó és egyetlen nőnemű Mayfair-boszorkányára, akinek hatalma vetekedett tizennyolcadik századi ősanyáinak hatalmával.

Tíz perccel múlt hajnali kettő. Michael csak azért hagyta abba az olvasást, mert kénytelen volt. A szeme majd leragadt. Kénytelen lesz aludni egy kicsit.

Hosszú ideig bámulta mozdulatlanul az iratgyűjtőt, amelyet az imént csukott be. Kopogtatás rezzentette föl.

– Szabad! – mondta.

Halkan bejött Aaron. Pizsamát viselt, és tűzött selyem házikabátot, övvel összefogva. – Fáradtnak látszik – állapította meg. – Ideje lenne lefeküdnie.

– Úgy is van – helyeselt Michael. – Fiatal koromban akármeddig bírtam, csak szlopálnom kellett a kávét. Ennek már vége. Itt alszom el. – Hátradőlt a bőrszéken, cigarettát kotort elő a zsebéből, rágyújtott. Olyan erővel rohanta meg az álmosság, hogy behunyta a szemét, és majdnem elejtette a cigarettát. Mary Beth, gondolta, folytatnom kell Mary Bethtel, annyi a kérdés...

Aaron leereszkedett a sarokban álló, füles karosszékbe. – Rowan visszamondta a helyfoglalást az éjféli járatra – közölte. – A holnapi gép megszakítással fog jönni, úgyhogy Rowan csak délutánra ér New Orleansba.

– Honnan derítik ki maguk az ilyen dolgokat? – kérdezte Michael álmosan, bár ez érdekelte a legkevésbé. Lanyhán slukkolt egyet, és a tányért bámulta, amelyen szoborrá merevedett az érintetlen szendvics. Nem kívánt vacsorát. – Akkor jó – mondta. – Hatkor kelek, és estére átrágom magamat az egészen.

– Aztán beszélnünk kell – figyelmeztette Aaron. – Sok mindenről kell beszélnünk, mielőtt találkozna Rowannal.

– Tudom, higgye el, tudom. Aaron, mi az ördögért keveredtem én ebbe? Miért? Miért látom azt az embert kölyökkorom óta? – Ismét szívott egyet a cigarettán. – Maga fél ettől a szellemtől? – kérdezte.

– Természetesen! – vágta rá Aaron habozás nélkül.

Michael meghökkent. – Szóval az egészet elhiszi? És maga is látta?

Aaron bólintott. – Láttam – mondta.

– Hála Istennek! Ennek a történetnek minden szava mást jelent nekünk, mint olyasvalakinek jelentene, aki nem látta, olyasvalakinek, aki nem tudja, milyen érzés látni egy ilyen szellemet!

– Már akkor is hittem benne, amikor még nem láttam – mondta Aaron. – Kollégáim látták. Többen is följegyezték, amit láttak, én pedig, mint a Talamasca hétpróbás tagja, hitelt adtam a tanúskodásaiknak.

– Akkor azt is elfogadja, hogy ez a dolog képes embert ölni. Aaron töprengett egy darabig. – Nézze, akár meg is mondhatom. Majd próbálja észben tartani. Ez a dolog képes ártani, de pokolian sok idő kell neki hozzá. – Mosolygott. – Nem szellemeskedni akartam. Azt próbáltam kifejteni, hogy Lasher elsősorban a trükkjeivel öl. Bizonyosan képes előidézni fizikai jelenségeket: tárgyak mozognak, faágak törnek le, kövek röpködnek, ilyesmi, ám ügyetlenül és gyakran nehézkesen él a hatalmával. Trükk és szemfényvesztés a legerősebb fegyvere.

– Petyr van Abelt bekergette egy kriptába – mutatott rá Michael.

– Nem, Petyr csapdába esett egy kriptában. Valószínűleg az történt, hogy maga ment oda, mert annyira megőrült, hogy már nem tudta megkülönböztetni a valóságot a káprázattól.

– De miért tett volna Petyr ilyet, amikor rettegett...

– Ugyan már, Michael, az embereket gyakran épp az vonzza ellenállhatatlanul, amitől félnek.

Michael nem felelt. Slukkolt a cigarettájából, és látta Ocean Beachen a sziklákon megtörő hullámokat. Magát is látta, ahogy áll, ujjai elgémberednek a széltől, sálja lobog.

– Megmondom nyíltan – folytatta Aaron –, ne becsülje túl ezt a valamit. Gyenge. Ha erős lenne, nem lenne szüksége a Mayfair-családra.

Michael fölnézett. – Mondja ezt még egyszer.

– Ha nem lenne gyenge, nem lenne szüksége a Mayfair-családra – ismételte Aaron. – Szüksége van az energiájukra. És amikor támad, az áldozat energiáját használja fel.

– Most eszembe juttatott valamit, amit én mondtam Rowan-nak. Kérdezte, nem azok miatt a szellemek miatt zuhantam-e bele a szikláról az óceánba, amelyeket láttam, mire azt feleltem, hogy azok nem lettek volna képesek ilyesmire. Nem olyan erősek. Ha lenne annyi erejük, hogy lelökjenek valakit a szikláról, és a tengerbe fojtsák, akkor nem kellene látomásokban látogatniuk az embereket. Nem bíztak volna meg az életbe vágó küldetéssel.

Aaron nem felelt.

– Érti, mit akarok mondani? – kérdezte Michael.

– Igen, értem. De látom Rowan kérdésének értelmét is.

– Kérdezte, honnan veszem, hogy ezek a szellemek jók. Egész elhűltem. Pedig szerinte ez logikus kérdés.

– Talán az is.

– Ó, de én tudom, hogy jók! – Michael elnyomta a cigarettáját. – Tudom. Tudom, hogy Deborah volt, akit láttam. És Deborah azt akarja, hogy szálljak szembe ezzel a Lasher nevű szellemmel. Ugyanolyan biztosan tudom, mint ahogy azt tudom, ki... ki vagyok. Emlékszik, mit mondott magának Llewellyn? Most olvastam. Llewellyn azt mondta, hogy Julien egész más volt, mikor meglátogatta álmában. Bölcsebb volt, mint életében. Nohát, ilyen volt az én látomásom Deborah-ja is. Deborah azt akarja, hogy fékezzék meg ezt a dolgot, amelyet Suzanne meg ő szabadítottak rá a világra és erre a családra!

– Ebből adódik a kérdés, hogy akkor Lasher miért mutatkozott meg magának?

– Igen. Körbe-körbe járunk.

Aaron leoltotta a sarokban és az asztalon levő lámpát. Már csak az éjjeliszekrény lámpája világított. – Szólok nekik, hogy nyolckor ébresszék. Úgy gondolom, késő délutánra be tudja fejezni az aktát, talán még egy kicsivel hamarabb is. Akkor majd beszélgethetünk, és maga is kialakíthat valamilyen... nos... elhatározást.

– Hétkor ébresszenek. Ez az egyetlen jó az én koromban. Aluszékony vagyok, de kevesebbet alszom. Bőven elég lesz, ha hétkor keltenek. Aaron...

– Tessék?

– Még nem felelt a tegnapi estét illetően. Látta azt a dolgot, amikor velem szemközt állt a kerítés túlsó oldalán? Látta vagy nem látta?

Aaron kinyitotta az ajtót. Mintha nem akaródzott volna beszélnie, aztán mégis felelt: – Igen, Michael, láttam. Tisztábban és élesebben, mint valaha. És ő mosolygott magára, sőt, úgy tetszett, hogy... maga felé nyúl. Egészen olyan volt, mintha köszöntené magát. Most pedig mennem kell, és magának is ideje aludni. Reggel majd folytatjuk.

– Várjon csak!

– Villanyoltás, Michael.

A telefon ébresztette. Az ágy fejét közrefogó ablakokból ömlött a napsugár. Egy darabig azt se tudta, hol van. Rowan beszélt hozzá, olyasmit mondott, hogy ott akar lenni, mielőtt rácsuknák a födelet. Miféle födelet? Halott fehér kezet látott fekete selymen.

Majd fölült, meglátta az asztalt, az aktatáskát, az iratgyűjtők tornyát. – Az anyja koporsójának a födelét – suttogta.

Álmosan meredt a csörgő telefonra. Végül fölemelte a kagylót. Aaron volt.

– Jöjjön le reggelizni, Michael.

– Rowan a gépen van már?

– Most hagyta el a kórházat. Azt hiszem, éjszaka is mondtam, hogy a gép pihenőt fog tartani út közben. Kétlem, hogy Rowan kettő előtt ideérne a szállodába. A temetés háromkor kezdődik. Nézze, ha nem jön le, küldünk föl valamit, de muszáj ennie.

– Igen, küldjék csak fel! – mondta Michael. – Aaron, hol lesz a temetés?

– Michael, itt ne hagyjon faképnél, miután elolvasta! Senkihez sem lenne tisztességes.

– Nem, Aaron, dehogy teszek ilyet! Higgyen nekem! Egyszerűen tudni akarom. Hol lesz a temetés?

– A Lonigan és Fiainál, a Raktár utcában.

– Aha, jól ismerem azt a helyet! – Nagyanyját, nagyapját és az apját is a Lonigan és Fiai temette. – Ne aggódjék, Aaron, itt leszek. Fel is jöhet hozzám, ha akar, de nekem most el kell kezdenem.

Gyorsan lezuhanyozott, átöltözött, és mire kijött a fürdőszobából, a reggelije már egy csipkével leterített tálcán várta, tornyos, fényes ezüstkupolák alatt. Az állott szendvics eltűnt, az ágyat bevetették. Friss virág állt az ablakban. Elmosolyodott, a fejét csóválta. Felvillant előtte Petyr van Abel egy anyaházi szép kis szobában,

a tizenhetedik századi Amszterdamban. Most már ő is tag? Őt is körülfonják, bebugyolálják a törvényesség és a biztonság kellékeivel? Mit szólna ehhez Rowan? Annyi mindent el kell magyaráznia Aaronnak Rowanről...

Oda sem figyelve fölhajtotta az első csésze kávét, fellapozta a következő iratgyűjtőt, és olvasni kezdett.

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE I.

ANNE RICE BŐVÜLŐ BIRODALMA

Kedves Olvasó! Most, hogy befejezted a *Boszorkányok órája* (The witching Hour) első részét, ideje megismerkedned a Mayfair-család ágával. A kötet második fele néhány hónap múlva fog megjelenni magyarul, és addig bőven lesz alkalmad belemerülni Anne Rice Birodalmának azon regényeibe, melyekről alább majd olvashatsz.

A *Boszorkányok órája* és folytatásai: a *Lasher* (Lasher) és a *Táltos* (Taltos) egy sorozatot alkotnak, melynek összefoglaló címe Mayfair-boszorkányok élete (Lives of the Mayfair Witches). Bár három regényről van szó, talán mégse hívjuk őket trilógiának, hiszen amint majd láthatjuk a Táltos magyarországi megjelenésekor – történet lezáratlan, és csak idő kérdése, hogy mikor teszi elénk az írónő a következő kötetet.

A Mayfair-kötetek magukban is önálló, kerek és egész (bár befejezetlen) sorozatot képeznek, ugyanakkor szerves részei egy nagyobb egésznek, melyet leginkább Anne Rice Misztikus Birodalmáik lehetne nevezni. Ezt a fiktív világegyetemet pedig a Mayfair regények, a Vámpírkrónikák, az Új vámpírtörténetek és még legalább egy könyv, *A múmia* együttes szövedéke építi fel.

Ez a hihetetlenül összetett világ lassan, fokozatosan kezdett kibomlani az olvasók szeme előtt, és a folyamat ma is tart. Az írónő tudatalattijában dolgozó erők, és a tudatos szerkesztés együttes munkájának gyümölcseként egy képzeletbeli birodalom működését definiáló szabályok születnek meg, miközben életre kelnek a birodalom lakói is: boszorkányok, szellemek és kísértetek, múmiák, vámpírok és táltosok. És Anne Rice világának sem időben, sem térben nincs látótávolságon belül a határa (talán nincs is neki), törvényei pedig nem dermesztik az eseményeket állóképpé, vagyis a birodalom lélekszáma a jövőben várhatóan növekedni fog.

Anne Rice 1976-ban az *Interjú a vámpírral* (Vámpírkrónikák, I. kötet) című regénnyel vetette el terebélyesedő birodalma magvát. Amikor a mag csírázni kezdett, 1985-ben megszületett a könyv folytatása, a *Lestat, a vámpír*, majd 1988-ban a harmadik epizód*, A kárhozottak királynője*. A magból szökkent szár azonban ekkorra törzzsé erősödött, és nyomban el is ágazott, mégpedig ugyanazon a ponton háromfelé. A masszív törzs *A kárhozottak királynője* után egyenesen folytatódott a következő vámpírregényben, *A testrabló meséjé*ben (The Tale of the Body Thief), de kihajtott két ág is ebből a pontból: az egyik irányba *A múmia* 1989-ben, a másik irányba a *Boszorkányok órája* 1990-ben. A múmiaág azóta változatlan méretű, a boszorkányág viszont 1993-ban a *Lasher* és 1994-ben a *Táltos* megjelenésével tovább növekedett. Furcsa fa ez a birodalom, mely nemcsak ágak növesztésére képes, hanem úgy tűnik, ágai valamennyi önálló út után egymásra is tekerednek, hiszen – majd meglátod, Olvasó Barátom – Mayfair leszármazottak fognak felbukkanni egy később megjelenő, vámpírokról szóló kötetben. De ennek az utószónak most nem a Vámpírkrónikák taglalása a feladata, úgyhogy csak azokat a szálakat fogom megemlíteni, melyek a Mayfair-kötetekkel összekötik őket. A Vámpírkrónikákról önálló értekezést találsz *A kárhozottak királynője* című könyvben.

Ha már a fahasonlattal élünk Anne Rice fiktív világának megfestésekor, a teljesség kedvéért hagy említsek meg még egy könyvet. *A csontok szolgálója* mint egy orchidea ül Anne Rice birodalmának ágasbogas fáján. Tulajdonképpen nem a fa anyagából sarjadt, de nagyon biztonságos helyet talált magának az egyik ág eredésénél, és káprázatos színével csak még szebbé teszi az őt hordozó óriást.

A *Boszorkányok órája* – csakúgy, mint folytatásai – egy rendkívül szerteágazó család életét követi nyomon a tizenhetedik század közepétől napjainkig. A Mayfair-család élettől vibráló világának igen sok tagja boszorkány, vagy valamilyen szokatlan képességgel rendelkezik. Kutatók egy titokzatos csoportja, a Talamasca rend figyeli a család életét évszázadokon át – ugyanaz a Talamasca, mely *A kárhozottak királynője* lapjain is felbukkan, és melyről kiderül, hogy a vámpírok életét is számtalan emberöltő óta csendben

tanulmányozza. *A kárhozottak királynője* 166. oldalán olvashatjuk, hogy a Talamasca évszázadokon át figyelt egyes “boszorkánycsaládokat”. A Mayfair–család egyike ezeknek. Az előbbi Vámpírkrónikában megjelenő Talamasca-tag, Aaron Lightner rendkívül hangsúlyos szereplővé lép elő a *Boszorkányok órája* lapjain.

A család igen fontos szerepet tölt be Anne Rice életében. Az írónő New Orleansben született és nőtt fel, ahol ír származású családjának igen sok tagja vette körül. A nagyszámú közeli és távolabbi rokonnal való állandó kapcsolat komoly személyiségformáló erőként hatott Rice-ra kisgyermekkorától kezdve, így amikor 1989-ben, harminckét év távollét után visszaköltözött San Franciscóból szülővárosába, New Orleansbe, az kétszeresen is hazatérést jelentett számára.

Nem csoda hát, hogy a család-motívum, mely *A kárhozottak királynőjé*ben is felbukkant (ld. Maharet Nagy Családja), a New Orleansbe történő hazatérés környékén íródott első Mayfair-regényben a történet gerincét képezi. És milyen érdekes, hogy a regény egyik főhőse, a San Franciscóban lakó, New Orleansi születésű Michael Curry a kötet végére New Orleansbe költözik!

A család nemcsak egyszerűen közösség, hanem a halhatatlanság egyik formája is. Persze, nem az egyén halhatatlanságát jelenti, hanem a gének, a tulajdonságok és a család nevének fennmaradását. A vámpírok ősanyjában fészkelő szellem a vámpírok számára, az elixír Ramszesz fáraó számára, az aranyban megfőzött csontok pedig Azriel számára adtak örök életet, a család révén viszont a gének válnak halhatatlanná, és bukkannak fel az újabb és újabb generációkban. Láthatjuk ezt Maharet Nagy Családjában, melynek első boszorkányai az emberiség hajnalán, még a Hold Előtti Időben éltek, hogy azután szunnyadó génjeik a huszadik századi Jesse-ben ébredjenek fel ismét, és szemtanúi lehetünk a jelenségnek a Mayfair-családban is, ahol minden generációban felüti a fejét a boszorkányképesség. Sőt, a gének halhatatlansága az egyes képességek életben tartásán, illetve újjáélesztésén túl még sokkal nagyobb dolgokat is lehetővé tesz... de nem szeretnék túlságosan előreszaladni, Olvasó Barátom, ezért most itt meg is állok.

Annyit szeretnék még elmondani, hogy a Boszorkányok órája második részében reményeim szerint találsz majd egy kronológiát és egy családfát, melyek segítenek majd eligazodni az egyre terebélyesedő Mayfair-család életének tanulmányozásában.

Szeretettel,
Dr. Torkos Attila
Szeged, 2001. április 3.